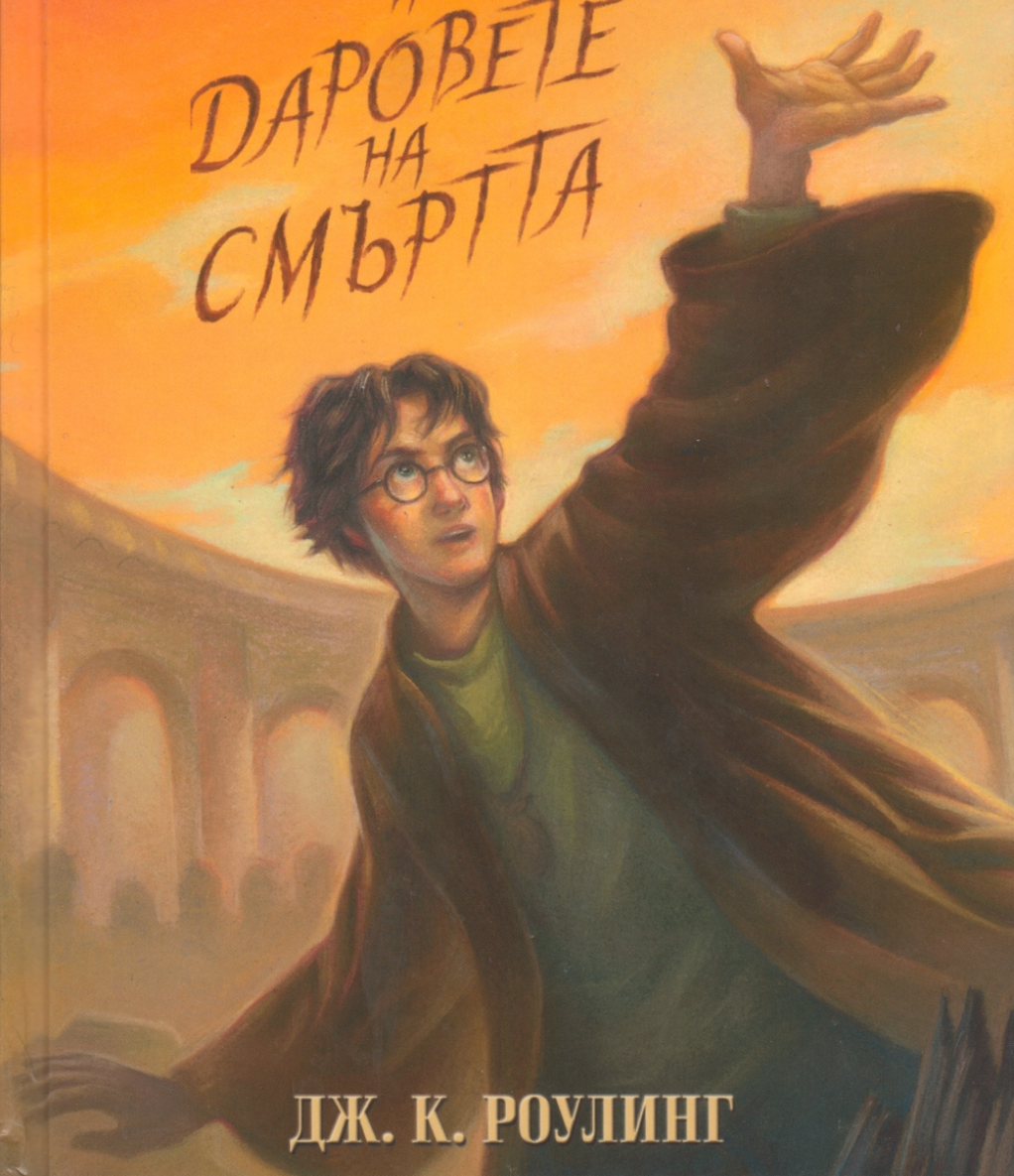

Хари Потър

И
ДАРОВЕТЕ
НА
СМЪРТТА

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Джоан Роулинг

Хари Потър и даровете на
смъртта

Посвещението на книгата е разделено на седем:
на Нийл,
на Джесика,
на Дейвид,
на Кензи,
на Дай,
на Ан
и на теб,
ако си останал с Хари чак до самия край.

Древно, вродено зло!
Горестен, кървав удар,
удар на тежка участ!
Уви! Непосилни мъки!
Уви! Непрестанна болка!

Техният цар е тук,
в царския дом, и нийде
другаде! Той ще дойде
след спор кръвопролитен.
Това е то – химнът на ада.

Ала чуйте молбите на тия деца,
богове преблажени на ада, и мощ
и победа в борбата им дайте!

Есхил, „Хоефорите“

Да умреш е като да прекосиш света, както приятелите прекосяват морета, а пак живеят един в друг. Понеже насыщното в тях трябва да присъства, да обича и да пребъдва във всичко, що е вездесьщо. В тази божествена преграда те се виждат лице в лице и разговорът им е лек, както и чист. Такава е утехата на приятелите – може да се казва, че умират, ала приятелството и компанията им са винаги до теб в онзи върховен смисъл, защото са нетленни.

Уилям Пен, „Други плодове на самотата“

ГЛАВА ПЪРВА

ВЪЗДИГАНЕТО НА ЧЕРНИЯ ЛОРД

Двамата мъже изникнаха сякаш отдън земя на тесния, осветен от луната път. Застинаха за миг на няколко метра един от друг, всеки насочил магическата си пръчка към гърдите на другия, след това се познаха, прибраха пръчките под наметалата и забързаха в една и съща посока.

– Някакви новини? – попита по-високият.

– Най-добрите – рече Сивиръс Снейп.

Отляво на пътя имаше ниски диви къпини, а отдясно – висок, старателно подравнен жив плет. Дългите наметала свистяха около глезените на мъжете.

– Мислех, че може да съм закъснял – каза Йаксли, а лицето му с груби черти ту се скриваше, ту отново се показваше на лунната светлина, на места затулвана от клоните на надвисналите дървета. – Оказа се малко по-сложно, отколкото очаквах. Но се надявам той да остане доволен. Ти изглежда си убеден, че ще бъдеш посрещнат добре.

Снейп кимна, без да уточнява. Двамата свърнаха надясно по широка алея. Високият жив плет зави заедно с тях – продължаваше нататък в далечината, зад внушителната двойна порта от ковано желязо, изпречила се пред мъжете. Никой от двамата не спря – само вдигнаха мъком левите си ръце, все едно отдават чест, и минаха направо през тъмния метал, сякаш беше дим.

Тисовите дървета заглушаваха стъпките им. Някъде вдясно се чу шумолене и Йаксли отново извади магическата пръчка, като я насочи над главата на спътника си, но се оказа, че източникът на шума е съвсем безобиден: чисто бял паун, който величествено пристъпваше отгоре по плета.

– Луциус винаги се е нареждал добре. *Пауни...* – изсумтя Йаксли и прибра магическата пръчка под наметалото си.

От мрака в края на правата алея изникна красива голяма къща с ромбовидни прозорци на долния етаж, зад които проблясваха светлини. Някъде в тъмната градина зад плета блъбукаше фонтан. Чакълът запука, докато Снейп и Йаксли бързаха към входната врата, която при приближаването им рязко се люшна навътре, въпреки че не се видя някой да я е отворил.

Коридорът с мъждиво осветление беше просторен и пишно

украсен, с невероятен килим, който почти изцяло покриваше пода. Портретите с бледи лица по стените проследяваха с очи новодошлите, докато минаваха покрай тях. Двамата спряха пред тежка дървена врата, поколебаха се за миг, после Снейп завъртя бронзовата ръкохватка.

Всекидневната беше пълна със смълчани хора, които седяха около дълга, богато украсена с орнаменти маса. Мебелите бяха нехайно изтикани до стените. Единствената светлина идваше от фучащия огън в камината с красива мраморна полица отгоре, над която висеше позлатено огледало. Снейп и Йаксли застинаха за миг на прага. След като очите им свикнаха със здрача, вниманието им беше приковано от най-странното в гледката: някакъв човек, май в безсъзнание, се въртеше бавно с главата надолу, сякаш увесен на невидимо въже, и се отразяваше в огледалото и в лъскавата повърхност на голата маса. Никой не гледаше тялото с изключение на бледия младеж почти точно под него. Той сякаш не можеше да се съдържи и все се извърещаше нагоре.

– Йаксли! Снейп! – чу се висок ясен глас откъм челното място на масата. – Закъснявате!

Говорещият седеше точно пред камината и в началото новодошлието не различаха друго, освен силуета му. Но щом се приближиха, лицето му лъсна в здрача: беше без косъмче по него, приличаше на змийско, с цепки вместо ноздри и блеснали червени очи с вертикални зеници. Мъжът бе толкова блед, че сякаш излъчваше перлено сияние.

– Тук, Сивиръс – каза Волдеморт и посочи мястото вдясно до себе си. – Йаксли – до Долохов.

Двамата заеха отредените им места. Повечето очи около масата проследиха Снейп, защото Волдеморт се обърна първо към него.

– Е, и?

– Господарю, Ордена на феникса възнамерява да премести Хари Потър от сегашното безопасно място в събота веднага щом се свечери.

Любопитството около масата се изостри осезаемо: някои застинаха, други се размърдаха, всички се вторачиха в Снейп и Волдеморт.

– В събота... щом се свечери – повтори Волдеморт.

Той ви червени очи в черните очи на Снейп толкова напрегнато, че някои от присъстващите се извърнаха, уплашени, че свирепият му поглед ще изпепели и тях. Но Снейп спокойно се взря в лицето на Волдеморт и след миг-два устата без устни на Черния лорд се изви в нещо като усмивка.

– Добре. Много добре. И тази информация идва от...

– От източника, който обсъдихме – уточни Снейп.

– Господарю!

Йаксли се беше навел над дългата маса, за да вижда Волдемор и Снейп. Всички лица се извърнаха към него.

– Аз, господарю, чух друго. – Йаксли зачака, но Волдемор не каза нищо и той продължи: – Аврорът Долиш се е изпуснал, че Потър няма да бъде преместен преди трийсети, вечерта преди момчето да навърши седемнайсет години.

Снейп се усмихваше.

– Според моя източник има план да бъде пусната лъжлива следа и очевидно точно за това става дума. На Долиш безспорно му е направено заклинание за заблуждение. Едва ли му е за пръв път, той се слави като податлив.

– Уверявам ви, господарю, Долиш бил съвсем сигурен – настоя Йаксли.

– Оставаше и да не е сигурен, щом са му направили заклинание за заблуждение – отбеляза Снейп. – Аз пък, Йаксли, те уверявам, че занаятът служба „Аврори“ няма да участва в охраняването на Хари Потър. В Ордена смятат, че сме внедрили свои хора в министерството.

– Поне веднъж да не сбъркат – намеси се набит мъж съвсем близо до Йаксли и нададе хриплив кикот, повторен като ехо тук-там около масата.

Волдемор не се засмя. Погледът му беше зареян нагоре, към тялото, което се въртеше бавно. Черния лорд изглеждаше погълнат от мислите си.

– Господарю – продължи Йаксли, – според Долиш за прехвърлянето на момчето ще бъде мобилизиран цял отряд аврори...

Волдемор вдигна дълга бледа ръка, а Йаксли млъкна веднага и загледа сърдите как той се извъръща отново към Снейп.

– Къде ще го скрият?

– В дома на човек от Ордена – отговори Снейп. – Според източника къщата е защитена с всички възможни средства, с които разполагат Ордена и министерството. По мое мнение, господарю, почти е изключено да успеем да го похитим, след като го преместят там... Освен ако министерството не падне до следващата събота, което ще ни даде възможност да засечем и да развалим достатъчно от магиите, за да обезвредим и останалите.

– Е, Йаксли – провикна се Волдемор през масата, а светлината на огъня проблесна странно в червените му очи, – министерството ще падне ли до следващата събота?

И този път всички глави се извърнаха. Йаксли изправи рамене.

– По този въпрос, господарю, имам добри новини. Успях доста трудно, с големи усилия да направя проклятие Империус на Пиус Тикнес¹.

Мнозина от насядалите около Йаксли бяха възхитени, а съседът му Долохов, мъж с дълго изкривено лице, го потупа по гърба.

– Добро начало – одобри Волдемор. – Но Тикнес е сам. Скримджър трябва да бъде обкръжен от наши хора преди акцията. Едно провалено покушение срещу живота на министъра ще ме върне много назад.

– Да... господарю, съгласен съм... ала като началник на отдел „Охрана на магическия ред“ Тикнес постоянно се среща не само с министъра, но и с началниците на всички други отдели в министерството. Според мен сега, след като държим в подчинение такъв високопоставен служител, ще бъде лесно да покорим и останалите и всички те ще обединят усилията си за свалянето на Скримджър.

– Стига нашият приятел Тикнес да не бъде разкрит още преди да е вербувал другите – напомни Волдемор. – При всички положения е малко вероятно до следващата събота министерството да бъде мое. Щом няма да можем да се доберем до момчето на новото място, трябва да го направим, докато пътува.

– Тук, господарю, имаме предимство – рече Йаксли, явно решен да получи поне някакво одобрение. – Вече сме внедрили доста хора в отдел „Магическо придвижване“. Ще разберем веднага, ако Потър се магипортира или използва пудролините.

– Няма да направи нито едното, нито другото – заяви Снейп. – В Ордена няма да допуснат начин на придвижване, който е под наблюдението и управлението на министерството. Съмняват се във всичко, свързано с него.

– Толкова по-добре – каза Волдемор. – Ще бъде принуден да се придвижва открито. Така ще го заловим много по-лесно. – Той погледна отново тялото, което се въртеше бавно, и продължи: – Лично ще се заема с Хари Потър. По отношение на момчето бяха допуснати прекалено много грешки. Някои от тях са мои. Това, че Потър е жив, се дължи по-скоро на моите пропуски, отколкото на неговите подвизи.

Насядалите около масата наблюдаваха Волдемор притеснени и по лицата им личеше страхът да не бъдат обвинени, че Хари Потър е още жив. Но Волдемор сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на

1. Буквално „благочестива“ (лат.) тъпота (англ.). – Б.пр.

тях, все така извърнат към безжизненото тяло горе.

– Бях нехаен и късметът и щастието ми обърнаха гръб, понеже те осуетяват всички планове, освен най-старателно разработените. Но сега знам повече. Разбирам онова, което преди не осъзнавах. Именно аз трябва да убия Хари Потър и ще го направя.

Сякаш в отговор на тези думи внезапно се чу вой, ужасен провлечен вик на болка и страдание. Мнозина от хората около масата погледнаха стреснати надолу, защото звукът сякаш идваше изпод краката им.

– Опаш – рече Волдемор, без да променя тихия си замислен глас, все така вперил очи в тялото, което се въртеше горе, – нали ти наредих да накараш пленницата да мълчи?

– Да, г-г-господарю – изпелтечи дребен мъж, седнал някъде по средата на масата толкова ниско на стола, че на пръв поглед той изглеждаше празен.

Дребосъкът се изправи тромаво и забърза през помещението, оставяйки след себе си само странно сребристо проблясване.

– Та както казах – продължи Волдемор, като се взря отново в напрегнатите лица на последователите си, – сега разбирам по-добре. Например преди да отида да убия Потър трябва да взема магическата пръчка на някого от вас.

Върху лицата наоколо не се изписа друго, освен стъписване, сякаш Волдемор беше оповестил, че иска да вземе назаем една от ръцете им.

– Няма ли желаещи? – попита Волдемор. – Я да видим... Луциус, вече не виждам смисъл да носиш пръчка.

Луциус Малфой вдигна поглед. В светлината на огъня кожата му изглеждаше жълтеникава като восък, а очите му бяха хлътнали и около тях се чернееха сенки. Когато той заговори, гласът му беше дрезгав.

– Господарю?

– Магическата ти пръчка, Луциус. Искам магическата ти пръчка.

– Ама аз...

Малфой крадешком погледна жена си. Тя беше бледа като него, а дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба. Беше вперила очи право напред, но под масата обхвана набързо с тънките си пръсти китката на мъжа си. При допира ѝ Малфой пъкна ръка под мантията, извади магическа пръчка и я подаде на Волдемор, който я вдигна пред червените си очи и започна да я оглежда отблизо.

– От какво е?

– От бряст, господарю – прошепна Малфой.

– А сърцевината?

– От змей... сърдечна нишка от змей.

– Чудесно! – одобри Волдемор.

Извади своята пръчка и сравни двете на дължина.

Луциус Малфой неволно вдигна ръка, сякаш посяга да вземе магическата пръчка на Волдемор в замяна на своята. Това не убягна на Волдемор и очите му се разшириха злобно.

– Да ти дам магическата си пръчка ли, Луциус? Моята пръчка?

Някои от присъстващите захихикаха.

– Аз, Луциус, ти дадох свободата, това не ти ли стига? Но ми направи впечатление, че напоследък ти и твоето семейство не изглеждате никак щастливи... дали не сте недоволни от присъствието ми във вашия дом, Луциус?

– Не, няма такова нещо, господарю!

– Лъжи, Луциус...

Тихият глас сякаш продължи да съска и след като жестоката уста престана да се движи. Съсъркът се засили и един-двама от магьосниците едва се удържаха да не се разтреперят – чуваше се как по пода под масата се плъзга нещо тежко.

Огромната змия се показва и бавно запълзля нагоре по стола на Волдемор, беше сякаш безкрайно дълга. Накрая легна върху раменете му: беше дебела колкото бедро на мъж, очите ѝ с отвесни ивици вместо зеници. Без да сваля поглед от Луциус Малфой, Волдемор разсеяно загали с дълги тънки пръсти огромната твар.

– Защо семейство Малфой изглеждат толкова нещастни от участието си? А години наред се кълнях, че не искат друго, освен да се завърна и да се въздигна на власт!

– Така е, господарю! – потвърди Луциус Малфой. Ръката му трепереше, докато той бършеше потта, избила над горната му устна. – Искахме го... и продължаваме да го искаме.

Жена му отляво кимна сковано, без да поглежда Волдемор и змията. Синът му Драко отдясно, който вторачено наблюдаваше висящото тяло горе, стрелна с очи Волдемор и се извърна, ужасен да не срещне погледа му.

– Господарю – подхвана с развълнуван пресипнал глас смугла жена, седнала по средата на масата, – за нас е чест да сте тук, в семейния ни дом. Няма по-голямо удоволствие от това.

Седеше до сестра си. Беше с черна коса и подпухнали клепачи и не приличаше на нея нито по външност, нито като поведение – Нарциса седеше сковано и безизразно, а Белатрикс се беше навела към Волдемор,

защото думите бяха безсилни да изразят копнежа ѝ за близост.

– Няма по-голямо удоволствие – повтори Волдемор и като наклони глава, се взря в Белатрикс. – От твоите уста, Белатрикс, това означава много.

По лицето ѝ блисна руменина, очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

– Господарят знае, че казвам самата истина!

– Няма по-голямо удоволствие... дори след щастливото събитие, което, както подочух, се е случило тази седмица в семейството ви?

Белатрикс го погледна с отворена уста, явно беше объркана.

– Не знам какво имате предвид, господарю.

– Говоря за твоята племенница, Белатрикс, и на Луциус и Нарциса. Току-що се е омъжила за върколака Ремус Лупин. Сигурно много се гордеете.

Около масата избухна ехиден смях. Мнозина се наведоха напред и се спогледаха развеселени, някои удариха с юмрук по плота. Недоволна от врявата, огромната змия отвори широко паст и изсъска гневно, но смъртожадните не я чува – толкова се зарадваха на унижението, на което бяха подложени Белатрикс и семейство Малфой. Лицето на Белатрикс, което доскоро бе румено от радост, се покри с противни червени петна.

– Тя, господарю, не ни е никаква племенница – изкрещя Белатрикс, за да надвика изблика на веселие. – Ние с Нарциса изобщо не сме виждали сестра си, откакто се омъжи за онзи мътнород. Тази мърла няма нищо общо с нас, да се омъжва за който звяр иска!

– А ти какво ще кажеш, Драко? – попита Волдемор и макар да го изрече тихо, гласът му прозвуча над дюдюкането и хихикането. – Ще се грижиш ли за малките върколачета?

Всички се развеселиха още повече, а Драко Малфой се извърна все така ужасен към баща си, но той беше забил очи в коленете си, после срещна погледа на майка си. Тя почти незабележимо поклати глава и пак се втренчи с безизразно лице в стената отсреща.

– Стига – каза Волдемор и погали разлютената змия. – Стига.

Смехът заглъхна на мига.

– С времето много от най-старите ни родословни дървета се побояват – заяви той, а Белатрикс го погледна умолително, със затаен дъх. – За да поддържате здраво своето родословно дърво, трябва да го подкастрирате, нали така? Да отрязвате частите, застрашаващи здравето на останалите.

– Да, господарю – пророни Белатрикс и от благодарност очите ѝ отново се напълниха със сълзи. – При първа възможност!

– Ще я получите! – рече Волдемор. – И във вашия род, и в света изобщо... ще изрежем живеницата, която сее зараза, докато не останат само хората с истинска кръв...

Волдемор вдигна магическата пръчка на Луциус Малфой, насочи я право към увесеното над масата тяло, което все така бавно се въртеше, и леко замахна с нея. Тялото простена, съживи се и започна да се дърпа, за да се отскубне от невидимите си окови.

– Позна ли нашата гостенка, Сивиръс? – попита Волдемор.

Снейп вдигна очи. Сега вече всички смъртожадни гледаха пленницата, сякаш бяха получили разрешение да дадат воля на любопитството си. Жената се обърна към огъня и промълви дрезгаво и ужасено:

– Сивиръс! Помогни ми!

– А, да – каза Снейп, докато пленницата се завърташе бавно на другата страна.

– А ти, Драко? – попита Волдемор, както милваше змията по муцуната със свободната си ръка.

Драко трескаво поклати глава. Откакто жената се беше пробудила, той вече нямаше сили да я гледа.

– Но ти не си бил в часовете ѝ! – уточни Волдемор. – За онези от вас, които не знаят, тази вечер наша гостенка е Чарити² Бърбидж, която доскоро преподаваше в училището за магия и вълшебство „Хогуортс“.

Около масата се чуха звуци на разбиране. Една сгърбена дебелана с остри зъби прихна.

– Да... Професор Бърбидж преподаваше на децата на магьосниците за мъгълите... учеше ги, че те не се различавали от нас...

Един от смъртожадните се изплю на пода. Чарити Бърбидж отново се завъртя с лице към Снейп.

– Сивиръс... много те моля... умолявам те...

– Тишина! – каза Волдемор и пак завъртя леко магическата пръчка на Малфой, при което Чарити замълча, сякаш са ѝ запушили устата. – На професор Бърбидж явно не ѝ беше достатъчно да покварява и замърсява съзнанието на децата на магьосниците, затова миналата седмица написа в „Пророчески вестни“ пламенна защита на мътнородите. Според нея магьосниците трябвало да приемат с отворени обятия тези крадци на техните знания и магии. Според професор Бърбидж намаляването на

2. Букв. „милосърдие“, „великодушие“ (англ.). – Б.пр.

чистокръвните било желателно... ако питаме нея, тя ще ни прати всички да се женим за мъгли... или, разбира се, за върколаци...

Този път никой не се засмя – в гласа на Волдемор безспорно звучаха гняв и презрение. Чарити Бърбидж за трети път се завъртя с лице към Снейп. От очите по косата ѝ се стичаха сълзи. Снейп я погледна съвсем безчувствено, а тя пак се завъртя на другата страна.

– *Авада Кедавра!*

Всички ъгли в стаята се озариха от блесналата зелена светлина. Чарити се свлече с кънтящ трясък на масата, която се разклати и изпука. Мнозина от смъртожадните отскочиха назад на столовете си. Драко падна на пода.

– Вечерята ти, Наджини – пророни тихо Волдемор, а огромната змия се люшна и се плъзна от раменете му по полираното дърво.

ГЛАВА ВТОРА IN MEMORIAM³

На Хари му течеше кръв. Той стисна дясната си ръка с лявата и като изруга тихо, отвори с рамо вратата на стаята. Чу се хрущане на натрошен порцелан – беше стъпил върху чаша студен чай, оставена на пода пред вратата.

– Какво, да го...

Огледа се – на стълбищната площадка на „Привит Драйв“ номер четири нямаше никого. Нищо чудно Дъдли да си представяше подлите шегички именно във вид на чаша чай. Като държеше високо разкъравената си ръка, Хари събра с другата парчетата порцелан от чашата и ги хвърли във вече препълненото кошче за отпадъци точно до вратата. След това с тежка стъпка се отправи към банята, за да залее пръста си със струя вода.

Беше глупаво, безсмислено, невероятно дразнещо, че още цели четири дни нямаше да може да прави магии... но беше принуден да признае пред себе си, че порязаният пръст би го провалил. Така и не се беше научил да лекува рани със заклинания и сега си даде сметка – особено в светлината на непосредствените му планове, – че това е недопустим пропуск в неговото магьосническо образование. След като реши да пита Хърмаяни как се прави, той намота на топче малко тоалетна хартия и се опита да попие чая, доколкото бе възможно, после се върна в стаята и затръшна вратата след себе си.

Беше посветил сутринта на задачата да изпразни до дъно куфара си за пръв път от шест години, откакто си беше стегнал багажа за училище. В началото на всяка учебна година просто беше вадил горните три четвърти от съдържанието на куфара и ги беше подменял или обновявал, оставяйки най-отдолу пласт какви ли не джунджурии: стари пачи пера, изсъхнали бръмбарови очи, единични чорапи, които вече не му ставаха. Преди няколко минути беше пхнал ръка сред дребните предмети и като усети пронизваща болка в десния си безименен пръст, извади ръката си и видя рукналата кръв.

Сега продължи малко по-внимателно. Отново приклепна край куфара и след като извади стара значка, която примигваше едва-едва ту с

3. В памет (лат.). – Б.пр.

„Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ“, ту с „ПОТЪР Е ГАДЕН“, много употребяван пукнат опасноскоп и златен медальон с капаче, под което беше скрита бележка, подписана от Р.А.Б., продължи да опиства дъното и накрая намери острия ръб, на който се беше порязал. Позна го веднага. Беше петсантиметрово парче с остри ръбове от вълшебното огледало, подарък от покойния му вече кръстник Сириус. Хари го остави встрани и предпазливо продължи да търси и други парчета, но от последния подарък на Сириус беше останало само натрошено на прах стъкло, полепнало като блещукащи песъчинки по най-дълбокия пласт дребни предмети.

Хари седна и огледа парчето, на което се беше наранил, но видя само собствените си яснозелени очи, отразени в него. После го остави върху сутрешния брой на „Пророчески вести“, който лежеше нечетен на леглото, и се опита да спре внезапно плисналите в мощен поток горчиви спомени, угризенията на съвестта и копнежа, породени от счупеното огледало, като се нахвърли върху останалите ненужни вещи в куфара.

Отне му още един час да го изпразни до дъно, да изхвърли непотребните неща и да подреди останалите на купчинки според това дали щяха да му бъдат нужни и занаят. Мантиите за училище и за квидич, котелът, пергаментът, пачите пера и повечето учебници бяха струпани в един ъгъл – Хари смяташе да ги остави тук. Запита се какво ли ще направят с тях леля му и вуйчо му – вероятно щяха да ги изгорят посред нощ, сякаш са веществени улики за ужасно престъпление. Мъгълските дрехи, мантията невидимка, комплектът за отвари, някои учебници и фотоалбумът, който Хагрид му беше подарил преди години, както и връзка писма и магическата пръчка, бяха прибрани в стара раница. В един от предните джобове бяха Хитроумната карта и медальонът с бележката, подписана от Р.А.Б. На медальона беше отредено това почетно място не защото беше ценен – той си беше напълно безполезен, – а заради цената, която Хари беше платил, за да се сдобие с него.

Върху бюрото до полярната сова Хедуиг остана обемиста камара вестници – по един за всеки от дните, които Хари беше прекарал това лято на „Привит Драйв“.

Той стана от пода, протегна се и отиде при бюрото. Хедуиг не се помръдна, докато Хари преглеждаше набързо вестниците и един по един ги мятеше върху купчината боклуци – совата спеше или се преструваше на заспала, сърдита, че Хари почти не я пуска от кафеза.

Щом наближи долния край на купчината вестници, Хари започна да ги разглежда по-бавно и да търси брой, за който знаеше, че е получен малко след като се беше върнал за лятото на „Привит Драйв“ –

помнеше, че на първата страница се споменава за напускането на Чарити Бърбидж, преподавателка по мъгълзнание в „Хогоуртс“. Накрая го намери. Отвори направо на десета страница, отпусна се върху стола при писалището и прочете отново статията, която търсеше.

АЛБУС ДЪМБЪЛДОР В МОИТЕ СПОМЕНИ

Елфиъс Дож

Запознах се с Албус Дъмбълдор, когато бях на единайсет години, на първия учебен ден в „Хогоуртс“. Взаимните ни симпатии безспорно се дължаха на това, че и двамата се чувствахме отритнати. Малко преди да пристигна в училището се бях разболял от змейска шарка и въпреки че вече не бях заразен, сипаничавото ми синкаво лице не насърчаваше другите да общуват с мен. Албус пък беше дошъл в „Хогоуртс“ с бремето на нежеланата лоша слава. Само около година преди това баща му Перцивал беше осъден на затвор за жестоко и широко разгласено нападение срещу три мъгълчета.

Албус нито веднъж не се е опитвал да отрича, че баща му (който остана до края на живота си в Азкабан) е извършил престъплението, напротив – когато събрах смелост да го попитам, той ме увери, че е убеден във вината на баща си. Ако не броим това, Дъмбълдор отказваше да обсъжда тази тъжна история, макар че мнозина го подпитваха. Някои всъщност бяха склонни да приветстват постъпката на баща му и смятаха, че и Албус е мъгълфоб като него. Но се заблуждаваха дълбоко: който го е познавал, ще потвърди, че той никога не е проявявал и намек за антимъгълски настроения. Точно обратното, Албус решително отстояваше правата на мъгълите и през следващите години си спечели с това много врагове.

Ала само след няколко месеца Албус започна да засенчва със славата си своя баща. В края на първата година вече никой не го възприемаше като син на мъгълфоб и всички говореха за него като за най-блестящия ученик, постъпвал някога в училището. Онези от нас, които имахме предимството да му бъдем приятели, се възползвахме от неговия пример, да не говорим пък за помощта и насърчението, които той винаги оказваше прещедро. По-късно през живота си е споделял с мен как още тогава е знаел, че най-голямата му радост ще е да преподава.

Албус не само спечели всички награди и почести на училището, но не след дълго започна да си пише редовно с най-големите светила в магьосническия свят от онова време, включително с прочутия алхимик Никола Флаemel, с изтъкнатата историчка Батилда Багшот и с теоретика на магията Ейдълбърт Уофлинг. Много от трудовете му са помествани в научни издания като „Съвременна трансфигурация“, „Предизвикателства в магията“ и „Отвари за всеки ден“. По всичко личеше, че Дъмбълдор ще направи шеметна кариера, и оставаше само да се изясни кога точно ще се издигне до министър на магията. Макар че след време често се чуваха предсказания, че Дъмбълдор е на път да заеме поста, всъщност той никога не е имал амбиции да става министър.

Когато започнахме трети курс в „Хогоуртс“ в училището постъпи братът на Албус – Абърфорт. Дватамата не си приличаха: Абърфорт никога не е бил особено ученолюбив и за разлика от Албус предпочиташе да решава споровете в дуел, а не с разумни доводи. Но не са верни догадките на някои, че двамата братя не са били приятели. Колкото и различни да бяха, момчетата се разбираха прекрасно. Трябва да признаем, че едва ли на Абърфорт му е било особено приятно да живее в сянката на Албус, който неминуемо засенчваше приятелите си, и това с пълна сила важеше и за брат му.

След като завършихме „Хогоуртс“, ние с Албус имахме намерение да тръгнем на околосветско пътешествие, каквато беше традицията в ония времена, и да погостуваме на магьосници в чужбина, а после да поемем всеки по своя професионален път. Но намеренията ни бяха осуетени от една трагедия. В самото навечерие на пътуването Кендра, майката на Албус, почина и той остана глава на семейството и единственият, който да се грижи за прехраната му. Отложих заминаването си, за да отида на погребението на Кендра и да ѝ отдам последна почит, сетне предприех пътуване, което се оказа самотно. Вече не можеше да става и дума Албус да ме придружи – имаше да се грижи за по-младите си брат и сестра, заедно с които беше наследил малко злато.

Това беше времето, когато сме общували най-рядко. Пращах на Албус писма, в които вероятно нетактично му описвах чудесата на пътешествието си, като се почне от измъкването на косъм от химерите в Гърция и се стигне до експериментите на египетските алхимици. От неговите писма почти не научавах за

делничния му живот, който според мен сигурно е бил потискащо скучен за такъв блестящ магьосник. Бях погълнат от приключението си и се ужасих, когато към края на едногодишното си пътешествие научих, че го е сполетяла нова трагедия – смъртта на сестра му Ариана.

Въпреки че тя отдавна беше с разклатено здраве, ударът, дошъл толкова скоро след загубата на майка им, оказа огромно въздействие върху двамата й братя. Най-близките на Албус – а аз се смятам за един от тези щастливци – споделяме мнението, че смъртта на Ариана и неговото усещане, че носи лична вина за нея (въпреки че той, разбира се, нямаше никаква вина), са оставили завинаги в душата му дълбока следа.

Когато се прибрах, заварих един младеж, понесъл страдания, каквито сполитат много по-възрастни хора. Албус беше по-сдържан отпреди и много по-угрижен. Нещастieto ставаше още по-голямо от това, че вместо да се сближат още повече, Албус и Абърфорт се отчуждиха. (След време това се разсея – в по-късни години двамата възстановиха ако не близките си взаимоотношения, то поне сърдечната връзка помежду си.) От този момент нататък обаче той рядко говореше за своите родители и за Ариана и ние се научихме да не отваряме дума за тях.

Други пера ще опишат подвизите от по-късни години. Неизчислимият принос на Дъмбълдор в съкровищницата на магьосническото знание, включително откритите от него дванайсет приложения на змейската кръв, ще бъде от огромна полза за идните поколения. Същото важи и за мъдростта, проявявана в решенията, които той е взимал като главен съдия на Магисъбора. И досега се твърди, че няма дуел между магьосници, който да се мери с двубоя между Дъмбълдор и Гриндълуолд през 1945 година. Очевидците описват ужаса и благоговението, които са изпитвали, докато са наблюдавали единоборството между двамата изумителни магьосници. Победата на Дъмбълдор и последиците й за магьосническия свят се смятат за повратна точка в историята на магията, равна по важност на въвеждането на Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците и на краха на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

Албус Дъмбълдор никога не се е възгордявал и не е бил суетен – умееше да намира нещо ценно у всекиго, колкото и незначителен и жалък да изглеждаше той, и според мен загубите, които

претърпя на такава крехка възраст, са му вдъхнали голяма човештина и състрадание. Не мога да изразя колко ще ми липсва приятелството му, но моята загуба е несравнима със загубата, понесена от света на магьосниците. Никой няма да оспори, че той беше най-вдъхновяващият и най-обичаният от всички директори на „Хогвортс“.

Дъмбълдор умря така, както и живя: до сетния си дъх отстояваше доброто точно както в деня, когато се запознахме, беше готов да протегне ръка на едно малко момченце със змейска шарка.

Хари прочете статията в памет на Дъмбълдор и продължи да гледа вторачено снимката към нея. Лицето на Дъмбълдор беше озарено от познатата добродушна усмивка, но докато директорът гледаше над очилата си с формата на полумесеци, на Хари му се струваше, че дори от вестника го вижда като на рентген, и тъгата му се примеси с унижение.

Смяташе, че доста добре познава Дъмбълдор, но след като прочете статията, беше принуден да признае, че всъщност почти не го е познавал. Никога не се беше замислял какви са били детството и младостта му: Дъмбълдор сякаш се беше появил такъв, какъвто го знаеше Хари – достопочтен, стар и беловлас. Мисълта, че и той е бил момче, просто си беше странна, точно както да си представиш Хърмаяни глупава или някой раконог огнемет – дружелюбен.

Нито веднъж не му беше хрумвало да разпитва Дъмбълдор за неговото минало. А пък и да му беше хрумвало, със сигурност щеше да прозвучи странно, дори нелепо, но в края на краищата всички знаеха, че Дъмбълдор е участвал в онзи легендарен дуел с Гриндълуолд, а Хари не се беше сетил да се поинтересува и от този двубой, и от другите прочути постижения на Дъмбълдор. Не, двамата вечно бяха обсъждали Хари: миналото на Хари, бъдещето на Хари, намеренията на Хари... и сега, въпреки че бъдещето му беше несигурно и изпълнено с неминуеми опасности, на Хари му се струваше, че е пропуснал невъзвратими възможности да поразпита Дъмбълдор за него самия, макар и да подозираше, че директорът не е отговорил откровено на единствения личен въпрос, който някога му беше задавал: „Какво виждате вие, когато погледнете в Огледалото?“ – „Аз ли? Виждам се да държа чифт дебели вълнини чорапи.“

След няколко минути на размисъл Хари откъсна статията в памет на Дъмбълдор, сгъна я старателно и я пъкна в първия том на „Приложна отбранителна магия и как да я използвате срещу Черните изкуства“.

После хвърли каквото беше останало от вестника върху купчината ненужни вещи и се обърна с лице към стаята. Беше много по-подредена. Единствените неща, които не си бяха на мястото, бяха сутрешният брой на „Пророчески вести“, който още лежеше на леглото, и парчето от счупеното огледало върху него.

Хари прекоси стаята, плъзна парчето огледало от вестника и го разгърна. Рано сутринта беше взел от пощенската сова навития на руло брой, само погледна бегло заглавието върху първата страница и като забеляза, че не пише нищо за Волдемор, го метна встрани. Беше сигурен, че от министерството притискат „Вестите“ да не разгласяват никакви новини за Волдемор. Затова чак сега видя какво е пропуснал.

В долната половина на първата страница, над снимката на Дъмбълдор, който крачеше притеснено, имаше по-малко заглавие: **ДЪМБЪЛДОР: НАЙ-ПОСЛЕ ИСТИНАТА?**

Следващата седмица очаквайте сензационния разказ за несъвършения гений, смятан от мнозина за най-великия магьосник на своето поколение. Рита Скийтър развенчава наложилите се образ на Дъмбълдор като достолепен мъдрец със сребриста брада и разбулва смутното му детство, непокорната му младост, враждите, продължили цял живот, и гузните тайни, които той отнесе в гроба. ЗАЩО човекът, нарочван за министър на магията, се е задоволил да остане най-обикновен директор на училище? КАКВА е била истинската цел на тайната организация, известна като Орден на феникса? КАК всъщност Дъмбълдор е намерил смъртта си?

Отговорите на тези и на много други въпроси са дадени в сензационната нова биография „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“ от Рита Скийтър – на 13 страница ще намерите специалното интервю, което тя е дала само за нашето издание на Вести Брейтуейт.

Хари припряно разгърна вестника на тринайсетата страница. Над статията имаше друга снимка с познато лице: жена с очила, украсени със скъпоценни камъни, с руса коса, претенциозно оформена на булки, и със зъби, оголени в нещо, което очевидно трябваше да мине за усмивка, печелеща симпатии. Жената махна на Хари, но той се опита да не обърща внимание на този отблъскващ образ и зачете интервюто.

На живо Рита Скийтър е много по-сърдечна и мила, отколкото ще предположите покрай прочутите ѝ портрети, написани с

толкова хъс. Тя ме посреща в антрето на уютния си дом и ме отвежда право в кухнята, където ми поднася чаша чай, парче плод-ов сладкиш и – иска ли питане! – врящ котел пресни клюки.

– Дъмбълдор, разбира се, е мечта за всеки биограф – заявява Скийтър. – Такъв дълъг богат живот! Сигурна съм, че моята книга е само първата от дълга поредица такива биографии.

Скийтър безспорно не си е губила времето. Написала е книгата си от деветстотин страници само за четирите седмици след загадъчната смърт на Дъмбълдор през юни. Питам я как е постигнала този свръхскоростен подвиг.

– Работя като журналист толкова отдавна, че гоненето на срокове се е превърнало в моя втора природа. Знаех, че магьосническият свят изгаря от нетърпение да чуе историята от край до край, и исках първа да удовлетвори тази потребност.

Напомням, че наскоро Елфиъс Дож, специален съветник към Магисъбора и дългогодишен приятел на Албус Дъмбълдор, е заявил, че „книгата на Скийтър съдържа по-малко факти и от шоколадова жаба с картичка“, и думите му са получили широка гласност.

Скийтър отмята назад глава и се смее.

– Скъпият Дожко! Помня, преди няколко години взех от него интервю за правата на езеряните. Да ни е жив и здрав, но съвсем е изкуфял. Мислеше, че седим на дъното на езеро Уиндърмир, и все ми повтаряше да съм се пазела от нахалните жаби.

Въпреки това обвиненията на Елфиъс Дож в неточности получават широк отзвук на много места. Дали Скийтър наистина смята, че краткото време от четири седмици ѝ е било достатъчно, за да добие пълна представа за дългия и изключителен живот на Дъмбълдор.

– О, драга моя – грейва Скийтър и ме потупва с обич по кокалчетата на пръстите, – знаете не по-зле от мен колко много информация може да бъде събрана с чанта, натъпкана с галеони, с отказа да чуваш думата „не“ и с хубаво, добре подострено самопишешо перо! Хората бездруго се редяха на опашка да леят помия върху Дъмбълдор. Не всеки го смята за толкова неотразим... той е настъпил по мазолите ужасно много важни клечки. Но онзи стар мърморко Дож може да слезе от високия си хипогриф, защото аз имам достъп до източник, за какъвто доста журналисти биха заменили магическата си пръчка, източник, който никога досега

не се е изказвал публично и е бил много близък с Дъмбълдор по време на най-бурните и тежки дни в неговата младост.

В предварителната рекламна кампания за биографията, написана от Скийтър, със сигурност се намеква, че има стряскащи изненади за убедените, че Дъмбълдор е живял безупречно. Питам Скийтър кои са най-големите сред тези изненади.

– А, не, Вети, няма да разкривам най-големите сензации още преди хората да са си купили книгата! – смее се тя. – Но на онези, които и досега смятат, че Дъмбълдор е бил бял като брадата си, обещавам, че ги чака грубо събуждане. Ще кажа само, че никой от тези, които са го чували яростно да негодува срещу Виезнаете-кого, не е и подозирал, че на младини и той се е увличал по черната магия! През късните си години Дъмбълдор постоянно призоваваше към търпимост, но на по-ранна възраст не е бил така ширококомислещ. Да, миналото на Албус Дъмбълдор е изключително мътно, да не говорим пък за твърде съмнителното му семейство – той правеше всичко възможно да не се обсъждат.

Питам Скийтър дали има предвид брата на Дъмбълдор Абърфорт, който беше осъден от Магисъбора за злоупотреба с магия и преди петнайсет години това предизвика дребен скандал.

– О, Абърфорт е само върхът на торището – смее се Скийтър. – Не, не, имам предвид нещо много по-отблъскващо от брат със склонност да си прави експерименти с кози, по-страшно и от баща, осакатил няколко мъгъли... Дъмбълдор така и не успя да потули нещата и двамата бяха обвинени от Магисъбора в престъпления. Не, любопитството ми беше привлечено от майката и сестрата и след кратко проучване определено се натъкнах на гнусно гнездо... ала както вече казах, ще трябва да почакате, за да научите от глави девета до дванайсета всички подробности. Сега ще кажа само това – изобщо не е чудно, че Дъмбълдор никога не е споменавал как точно е бил чушен носът му.

Ако оставим настрана кирливите ризи на семейството, отрича ли Скийтър блестящия ум на Дъмбълдор, благодарение на който той е направил толкова много магически открития?

– Наистина беше умен – съгласява се тя, – макар и мнозина днес да оспорват, че само той има принос за всичките си така наречени постижения. Както разказвам в шестнайсета глава, Айвър Дилънсби твърди, че вече бил открил осем от приложенията на

змейската кръв, когато Дъмбълдор е „заимствал“ от научния му труд.

Все пак се престашвам да отбележа, че няма как да отречем някои от постиженията на Дъмбълдор. Например прочутата му победа над Гриндълуолд.

– О, радвам се, че отвори дума за Гриндълуолд – заявява с многозначителна усмивка Скийтър. – Опасявам се, че онези, които се просълзяват, щом чуят за зрелищната победа на Дъмбълдор, трябва да се подготвят за истинска бомба, или по-скоро – за торова бомбичка. Много мръсна история, наистина... Ще кажа само – не бъдете толкова убедена, че е имало такъв зрелищен легендарен дуел. След като прочетат книгата ми, хората вероятно ще бъдат принудени да стигнат до извода, че Гриндълуолд просто е измагьосал на върха на пръчката си бяла носна кърпа и се е предал мирно и кротко.

Скийтър отказва да разкрие нещо повече по този прелюбопитен въпрос, затова се насочваме към отношенията, по които читателите й безспорно ще се захласнат най-много.

– О, да – кима отсечено Скийтър, – посветила съм цяла глава на отношенията между Потър и Дъмбълдор. Наричат ги нездравословни, дори зловещи. Пак ще напомня, че читателите ви трябва да си купят моята книга, за да научат всичко от край до край, но няма спор, че още от самото начало Дъмбълдор е проявявал неестествен интерес към Потър. Дали това наистина е било в интерес на момчето... хм, предстои да видим. Със сигурност за никого не е тайна, че юношеството на Потър е било доста тежко.

Питам дали Скийтър и досега общува с Хари Потър, от когото миналата година взе сензационно интервю – в него Потър говори единствено и само за убедеността си, че Вие-знаете-кой се е завърнал.

– О, да, създадохме тясна връзка – споделя Скийтър. – Клейтият Потър има малко истински приятели, а аз се запознах с него по време на един от най-трудните периоди в живота му – Тримаческия турнир. Вероятно съм сред малкото живи хора, които могат да кажат, че познават истинския Хари Потър.

Това, естествено, ни отвежда към множеството слухове за последните часове на Дъмбълдор, които все още се разпространяват. Смята ли Скийтър, че Потър е присъствал на смъртта му?

– Е, не искам да се разпростирам по въпроса, всичко е написано в книгата, но очевидци в замъка „Хогвортс“ са видели как Потър бяга от мястото броени мигове след като Дъмбълдор е паднал, скочил е или е бил бутнат. По-късно Потър е дал свидетелски показания срещу Сивиръс Снейп, човека, на когото – както е всеизвестно – има зъб. Дали всичко е станало така, както изглежда? Нека реши магьосническата общественост – след като прочете книгата ми.

Подир тези интригуващи думи аз се сбогувам със Скийтър. Няма съмнение, че тя е написала книга, която моментално ще се превърне в бестселър. Междувременно безбройните поклонници на Дъмбълдор сигурно тръпнат какво ли скоро ще излезе наяве за техния кумир.

Хари дочете материала до края, но продължи неவிждащо да гледа вестника. У него като бълвоч се надигнаха отвращение и гняв, момчето намачка вестника на топка и го запокити с все сила към стената и така той се присъедини към останалите ненужни вещи, струпани около изпълненото кошче.

Хари заснова слепешката из стаята, като отваряше празни чекмеджета и взимаше книги, които после веднага връщаше на същите купчини, без да съзнава какво прави, а в главата му кънтяха случайни изречения от интервюто с Рита: „цяла глава на отношенията между Потър и Дъмбълдор... наричат ги нездравословни, дори зловещи... на младини и той се е увличал по черната магия... имам достъп до източник, за какъвто доста журналисти биха заменили магическата си пръчка...“

– Лъжи! – ревна Хари и видя през прозореца как съседът, спрял, за да пусне отново косачката, се извъръща притеснено нагоре.

Хари тежко се отпусна на леглото. Парчето от счупеното огледало подскочи и се отдалечи, но той го взе и го обърна между пръстите си, като мислеше и мислеше за Дъмбълдор и за лъжите, с които Рита Скийтър го позореше...

Възможно най-ясносиният проблясък. Хари застина и порязаният му пръст отново се плъзна по острия грапав ръб на огледалото. Сигурно само му се беше сторило. Погледна през рамо, но стената беше с гнусно прасковен цвят, избран от леля Петуния: тук нямаше нищо синьо, което да се е отразило в огледалото. Той отново се взря в парчето и не видя нищо друго, освен собствените си яснозелени очи, които го погледнаха оттам.

Беше му се сторило, нямаше друго обяснение, беше му се сторило, защото той си мислеше за мъртвия директор на училището. Ако имаше нещо сигурно, то това беше, че яносините очи на Албус Дъмбълдор никога вече нямаше да пронижат Хари.

ГЛАВА ТРЕТА ЗАМИНАВАНЕТО НА СЕМЕЙСТВО ДЪРСЛИ

Входната врата се затръшна, звукът прокълтя нагоре по стълбите и някой изкрещя:

– Ей, ти!

Шестнайсет години се обръщаха така към Хари и той не се и усъмни кого вика вуйчо му, въпреки това не отговори веднага. Още се взираше в парчето огледало, в което за стотна от секундата му се беше сторило, че е зърнал окото на Дъмбълдор. Чак когато вуйчо му изкрещя „МОМЧЕ!“ Хари се изправи бавно и тръгна към вратата, като поспря да прибере парчето огледало в раницата с нещата, които щеше да вземе със себе си.

– Защо се бавиш толкова?! – ревна Върнън Дърсли, когато Хари се появи в горния край на стълбището. – Слизай долу, искам да поговорим!

Хари бавно тръгна надолу с дълбоко пъхнати в джобовете на джинсите ръце. Когато влезе във всекидневната, завари вътре и тримата от семейство Дърсли. Бяха облечени като за път: вуйчо Върнън беше със сивобезежово яке с цип, леля Петуния – с елегантен шлифер с цвят на съомга, а Дъдли, едрият и мускулест русоляв братовчед на Хари – с кожено яке.

– Какво? – попита Хари.

– Седни! – каза вуйчо Върнън. Хари вдигна вежди. – Ако обичаш – добави вуйчо Върнън и трепна леко, сякаш думата го е прерязала през гърлото.

Хари седна. Помисли си, че знае какво ще последва. Вуйчо му заснова напред-назад, а леля Петуния и Дъдли го загледаха с тревожно изражение. Накрая вуйчо Върнън спря пред Хари, едрото му мораво лице беше сбърчено от съсредоточаването, и заяви:

– Промених решението си.

– Каква изненада! – отвърна Хари.

– Не дръж такъв език... – подхвана пискливо леля Петуния, но Върнън Дърсли ѝ махна с ръка да млъкне.

– Всичко това са втели-некипели – продължи вуйчо Върнън и прониза Хари със свинските си очички. – Реших изобщо да не вярвам на тия небивалици. Оставаме тук, няма да ходим никъде.

Хари погледна вуйчо си и се отчая, но и се развесели. От четири седмици Върнън Дърсли променяше решението си поне по веднъж в де-нонощието и товареше багажа на колата, разтоварваше го и после пак го товареше. Любимият миг на Хари беше, когато вуйчо Върнън – без да подозира, че след последното изваждане на куфара на Дъдли Хари е сложил вътре гиричките си, – се опита да го качи обратно в багажника, но се разпищя от болка и се свлече с ругатни на земята.

– Според теб – подхвана вуйчото и пак заснова напред-назад из всекидневната – ние, аз, Петуния и Дъдли – сме в опасност. Застрашават ни...

– Някои от „моята пасмина“. Точно така – потвърди Хари.

– Е, аз пък не вярвам – повтори вуйчо Върнън и отново застана пред Хари. – До среднощ не съм мигнал, обмислях отново и отново всичко и съм убеден, че това е заговор за превземане на къщата.

– На къщата ли? – повтори Хари. – Коя къща?

– Как коя, тази тук! – изкрещя вуйчо Върнън и вената на челото му се изду. – Нашата къща. Цените на къщите наоколо са скочили до небето! Искаш да ни разкараш оттук, после ще направиш някой фокус-мокус и още преди да сме се усетили, къщата ще се води на твое име...

– Ти да не си полудял?! – попита Хари. – Заговор да превзема къщата! Чак толкова глупав ли си, колкото изглеждаш?

– Как смееш?!... – изпищя леля Петуния, но и този път Върнън й показа с ръка да млъкне: струваше му се, че обидите за външния му вид са нищо в сравнение с опасността, която е разкрил.

– Ако случайно си забравил – каза Хари, – вече имам къща, завеща ми я моят кръстник. За какво ми е да взимам и тази тук? Заради щастливите спомени ли?

Настъпи мълчание. Хари си помисли, че с този довод вероятно е впечатлил вуйчо си.

– Ти твърдиш – Върнън отново заснова, – че този лорд Не-знамкой-си...

– Волдемор – напомни нетърпеливо Хари, – вече го предъвкваме за стотен път. Аз не твърдя нищо, това си е голата истина, миналата година Дъмбълдор те предупреди, както и Кингзли и господин Уизли...

Върнън Дърсли се сгърби ядосано и Хари предположи, че вуйчо му се опитва да прогони спомена за неканените гости – двама възрастни магьосници, появили се няколко дни след началото на лятната ваканция. Семейство Дърсли бяха изключително неприятно изненадани, когато прага им прекрачиха Кингзли Шакълболт и Артър Уизли. Хари обаче

трябваше да признае, че не би могло да се очаква вуйчо Върнън да се зарадва на повторно посещение на господин Уизли, който преди години беше опустошил половината му всекидневна.

– Кингзли и господин Уизли обясниха всичко – продължи безпоощадно Хари. – Щом навърша седемнайсет години, защитната магия, която ме пази, ще се развали и на опасност ще бъде изложен не само аз, но и вие. В Ордена са убедени, че Волдемор ще се прицели във вас или за да ви изтезава, за да разбере къде съм, или защото ще реши, че ако ви вземе за заложници, аз ще се появя и ще се опитам да ви освободя.

Вуйчо Върнън срещна погледа на Хари. Момчето беше сигурно, че в този миг двамата си задават един и същ въпрос. След това вуйчото се отдалечи, а Хари продължи:

– Трябва да се скриете някъде и от Ордена искат да ви помогнат. Предлагат ви сигурна защита, възможно най-добрата.

Вуйчо Върнън не каза нищо, но продължи да снове. Навън слънцето се беше снишило над живите плетове. Косачката на съседа отново заглъхна.

– Мислех, че има Министерство на магията – рече внезапно Върнън Дърсли.

– Да, има – изненада се Хари.

– Защо тогава то не ни защити? Според мен като невинни жертви, които не са извършили друго, освен че са подслонили един белязан човек, имаме право на закрила от страна на държавата!

Хари не се съдържа и се засмя. Съвсем в свой стил вуйчо му разчиташе на държавата дори в свят, който презираше и на който нямаше доверие.

– Чу какво казаха господин Уизли и Кингзли – отвърна Хари. – Според нас в министерството има внедрени хора.

Вуйчо Върнън, чието лице още беше мораво от съсредоточаването, отиде при камината и се върна, като дишаше толкова тежко, че черните му рунтави мустаци се поклащаха.

– Добре де – каза той, след като отново застана пред Хари. – Добре, нека заради спора предположим, че приемем тази защита. Пак не виждам защо не могат да ни пратят онзи тип Кингзли.

Макар и трудно, Хари се съдържа да не завърти очи от досада. Бяха обсъждали и този въпрос поне десетина пъти.

– Както вече ти обясних – отговори той през зъби, – Кингзли охранява мъг... вашия министър-председател.

– Именно... значи е най-добрият – заяви вуйчо Върнън и засочи

празния екран на телевизора.

Семейство Дърсли бяха забелязали по новините Кингзли, който вървеше на известно разстояние след мъгълския министър-председател по време на посещенията му в една болница. Заради това, а също и защото Кингзли беше усвоил уменията да се облича като мъгъл, да не говорим пък за провлачения му гърлен глас, който кой знае защо вдъхваше доверие, тримата Дърсли си го бяха харесали както никоой друг магьосник, макар че всъщност не го бяха виждали нито веднъж с обичайната на ухото.

– Е, той е зает – обясни Хари. – Но Хестия Джоунс и Дедалус Дигъл ще се справят прекрасно със задачата...

– Поне да бяхме видели автобиографиите им... – подхвана вуйчо Върнън, но Хари изгуби търпение.

Стана и отиде при вуйчо си, като вече сам сочеше телевизора.

– Тези злополуки не са никакви злополуки... катастрофите, взривите, излезлите от релсите влакове и всичко случило се от последния път, когато сме гледали новини. Изчезват и умират хора и зад това стои той... Волдемор. Колко пъти да ви повтарям, Волдемор изстребва мъгли колкото да се позабавлява. Дори мъглата... пусната е от дименторите и ако не помните какво точно представляват те, питайте сина си!

Ръцете на Дъдли трепнаха и той посегна да закрие устата си. Но понеже майка му, баща му и Хари се бяха вторачили в него, Дъдли бавно отпусна ръце и попита:

– Още ли... такива има?

– Дали има още ли? – засмя се Хари. – Освен двата, които ни нападнаха? Разбира се, че има още... сега те вече са стотици, може би хиляди, понеже се хранят със страх и отчаяние...

– Добре, добре – развика се Върнън Дърсли. – Разбрахме.

– Дано – отвърна Хари, – защото след като навърша седемнайсет години, всички те – смъртожадните, дименторите, може би дори инфериите, това са трупове, омагьосани от черен магьосник, – ще могат да ви откриват и със сигурност ще ви нападнат. А ако си спомните последния път, когато се опитахте да надхитрите магьосници, според мен ще се съгласите, че се нуждаете от помощ.

За кратко се възцари тишина, в която сякаш през годините, изтекли оттогава, се чу далечният кънтеж на дървената входна врата, която Хагрид беше избил. Леля Петуния гледеше вуйчо Върнън, Дъдли пък се беше вторачил в Хари. Накрая вуйчо Върнън избълва:

– Ами работата ми? Ами училището на Дъдли? Това явно не

вълнува тази сбирщина магьосници, които само си клатят краката...

– Толкова ли не разбираш?! – извика Хари. – Те ще ви изтезават и ще ви убият, както убиха родителите ми!

– Татко – каза високо Дъдли, – татко... лично аз отивам с хората от този Орден.

– За пръв път в живота си говориш разумно, Дъдли – отбеляза Хари.

Знаеше, че битката е спечелена. Щом Дъдли беше толкова уплашен, че да приеме помощта на Ордена, майка му и баща му също щяха да тръгнат с него: и дума не можеше да става да се разделят с „хубавото си Дъденце“. Хари погледна старовремския часовник върху полицата над камината.

– Те ще бъдат тук след около пет минути – каза той и понеже и тримата Дърсли продължиха да мълчат, излезе от стаята.

Мисълта, че ще се раздели – може би завинаги – с леля си, вуйчо си и братовчед си, го развеселяваше, но във въздуха пак витаеше напрежение. Какво си казвате подир шестнайсет години неумолима неприязнь?

След като се върна в стаята си, Хари започна безцелно да прехвърля в ръце раницата, после пхна през пръчките в кафеза на Хедуиг няколко ядки за сови. Те паднаха с глух звук на дъното, но совата не им обърна внимание.

– Скоро тръгваме, съвсем скоро – съобщи й Хари. – И тогава пак ще можеш да си летиш на воля.

На вратата се позвъни. Хари се поколеба, после отново излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите – не можеше да разчита, че Хестия и Дедалус ще се справят сами със семейство Дърсли.

– Хари Потър! – чу се развълнуван писък още щом Хари отвори вратата: дребният мъж с виолетов цилиндър направи дълбок поклон. – Както винаги, за мен е чест!

– Благодаря, Дедалус – каза Хари и се извърна с едва загатната притеснена усмивка към тъмнокосата Хестия. – Наистина е много мило от ваша страна, че го правите... леля, вуйчо и братовчед ми са тук...

– Добър ден, роднини на Хари Потър! – викна щастлив Дедалус и бодро-бодро влезе във всекидневната.

Тримата Дърсли съвсем не изглеждаха щастливи, че ги поздравяват по този начин, а Хари вече очакваше те отново да променят решението си. При вида на двамата магьосници Дъдли се сви по-близо до майка си.

– Виждам, че вече сте стегнали багажа и сте готови. Прекрасно! Както Хари ви е обяснил, планът е прост – продължи Дедалус, като

извади от жилетката си огромен джобен часовник и го погледна. – Ще поемем преди Хари. Тъй като в къщата ви е опасно да се правят магии – Хари все още е непълнолетен и това може да послужи на министерството като повод да го задържи, – ще се придвижим петнайсетина километра с кола и чак тогава ще се магипортираме на безопасното място, което сме ви избрали. Доколкото разбрах, можете да шофирате, нали? – попита той учтиво вуйчо Върнън.

– Дали мога да... Ама разбира се, че мога да шофирам! – избълва вуйчо Върнън.

– Браво на вас, драги ми господине, браво, лично аз щях да се шашна от толкова много копчета и бутони – призна си Дедалус.

Той явно беше останал с впечатлението, че е поласкал Върнън Дърсли, който с всяка негова дума видимо все повече се съмняваше в плана.

– Дори не може да шофира! – промърмори той тихо, а мустаците му шръкнаха възмутено, но за щастие не го чуха нито Дедалус, нито Хестия.

– Ти, Хари, ще изчакаш тук онези, които ще те охраняват – продължи Дедалус. – Има малка промяна в уговорката...

– В какъв смисъл? – тутакси попита Хари. – Мислех, че Лудоокия ще дойде и ще ме отведе с групово магипортиране.

– Не може да го направи – отсече Хестия. – Той ще ти обясни.

Тримата Дърсли, които изслушаха всичко това, без да разберат и думица, подскочиха, когато някой изписка високо:

– Побързайте!

Хари огледа цялата стая и чак тогава си даде сметка, че гласът е дошъл от джобния часовник на Дедалус.

– Точно така, времето ни притиска – заяви Дедалус, после кимна на часовника си и го пхна обратно в жилетката. – Опитваме се, Хари, да съобразим времето, когато ще напуснеш къщата, с магипортирането на роднините ти, така магията ще престане да действа едва след като всички се отправите към местата, където ще бъдете в безопасност. – Той се обърна към семейство Дърсли: – Е, готови ли сме за път?

Никой не му отговори, а вуйчо Върнън възмутено гледаше издутия джоб на Дедалус.

– Дедалус, дали да не почакаме отвън в антрето? – прошепна Хестия, тя очевидно смяташе за неприлично да останат в стаята, докато Хари и тримата Дърсли се сбогуват с много любов и може би сълзи.

– Не е нужно – промърмори Хари, но вуйчо Върнън направи по-нататъшните обяснения излишни, като рече на висок глас:

– Е, довиждане, момче.

Люшна дясната си ръка, за да се здрависа с Хари, но в последния момент това явно се оказа непосилно за него и той само стисна юмрук и го заклати напред-назад като метроном.

– Готов ли си, Диди? – попита леля Петуния и припряно провери закопчалката на дамската си чанта – само и само да не поглежда Хари.

Дъдли не отговори, но продължи да стои леко зяпнал, а Хари си помисли, че така той прилича малко на великана Гроп.

– Да вървим тогава – подкани вуйчо Върнън.

Вече беше отишъл при вратата на всекидневната, когато Дъдли изпелтечи:

– Не разбирам.

– Какво не разбираш, миличко? – попита леля Петуния и погледна нагоре към сина си.

Дъдли вдигна огромна като пушен бут ръка и посочи Хари.

– Защо той няма да дойде с нас?

Вуйчо Върнън и леля Петуния застинаха на място и зяпнаха сина си така, сякаш току-що е изявил желание да стане балерина.

– Какво? – попита на висок глас вуйчо Върнън.

– Защо няма да дойде и той? – повтори Дъдли.

– Ами защото... защото не иска – отговори баща му, като се извърна и изгледа на кръв Хари, а сетне добави: – Не искаш, нали?

– Ни най-малко – потвърди момчето.

– Чу ли? – рече вуйчо Върнън на Дъдли. – А сега идвай, тръгваме.

Той излезе с тежка стъпка от стаята: чуха как входната врата се отваря, но Дъдли не се помръдна и подир няколко плахи крачки леля Петуния също спря.

– Какво има пак? – излая вуйчо Върнън, след като отново се появи на прага.

Дъдли сякаш се бореше с понятия, които му бяха прекалено трудни, за да ги изрази с думи. След няколко мига на явно мъчителна душевна борба той рече:

– Но къде ще отиде той?

Леля Петуния и вуйчо Върнън се спогледаха. Беше ясно, че Дъдли ги плаши. Хестия Джоунс наруши тишината.

– Ама... вие сигурно знаете къде отива племенникът ви, нали? – попита тя с изумен вид.

– Знаем, разбира се – потвърди Върнън Дърсли. – Потегля с ония там от вашата пасмина. Хайде, Дъдли, да се качваме на колата, чу какво

каза човекът, бързае.

Той отново тръгна и стигна при входната врата, но Дъдли не го последва.

– Потегля с ония от нашата пасмина ли?

Хестия се възмути. Хари се беше натъквал на такова отношение и преди – магьосниците се стъписваха, че най-близките роднини нехаят за прочутия Хари Потър.

– Не се притеснявайте – каза ѝ той. – Не е толкова важно, наистина.

– Не е важно ли? – повтори Хестия и гласът ѝ се извиси зловещо. – Тези хора дават ли си сметка какво си преживял? На каква опасност си изложен? Колко милеят за теб всички, които са се изправили срещу Волдемор?

– Хм... не, не си дават – отговори Хари. – Според тях съм загуба на пространство, но аз съм свикнал...

– Аз не смятам, че си загуба на пространство.

Ако не беше видял как устните на Дъдли мърдат, Хари сигурно нямаше да повярва на ушите си. Гледа няколко секунди братовчед си и накрая допусна, че вероятно го е казал точно той: ако не друго, Дъдли се беше изчервил. Хари също се смути и се учуди.

– Хм... благодаря ти, Дъдли.

Грамадното момче като че ли отново се бореше с мисли, които не се поддаваха на изразяване, но накрая изпелтечи:

– Ти ми спаси живота.

– Няма такова нещо – възрази Хари. – Дименторът искаше да ти вземе душата...

Той с любопитство се взря в братовчед си. И това, и миналото лято двамата всъщност не бяха общували, защото Хари се беше върнал на „Привит Драйв“ съвсем за кратко и почти не беше излизал от стаята си. Сега обаче проумя, че чашата студен чай, върху която сутринта бе стъпил, може би не е била тъпа шега. Въпреки че беше трогнат, му олекна, че Дъдли явно е изчерпал способността си да дава воля на своите чувства. Той отвори един-два пъти уста, изчерви се до мораво и потъна в мълчание.

Леля Петуния се разрева. Хестия Джоунс я погледна с одобрение, изместено от възмущение, когато лелята изтича и прегърна не Хари, а Дъдли.

– Б-б-беше толкова мил, Дъденце... – изхлипа тя върху огромните му гърди. – Толкова прелестен, когато каза „Благодаря ти“...

– Но той изобщо не е казвал това! – възнегодува Хестия. – Каза

само, че според него Хари не е загуба на пространство!

– Да, от устата на Дъдли обаче това е равнозначно на „обичам те“ – уточни Хари, разкъсан между раздражението и желанието да прихне, понеже леля Петуния продължаваше да се притиска до Дъдли, сякаш току-що е спасил Хари от горяща сграда.

– Тръгваме ли или не? – кресна вуйчо Върнън, след като се появи за пореден път на вратата на всекидневната. – Мислех, че времето ни притиска.

– Да... да, тръгваме – увери го Дедалус Дигъл, който бе наблюдавал с развеселен вид размяната на тези реплики и сега явно се опомни. – Наистина трябва да потегляме. Хари...

Той пристъпи леко напред и след като стисна между дланите си ръката на момчето, я разклати.

– Успех! Надявам се да се срещнем отново. Светът на магьосниците се уповава на теб.

– О – рече Хари, – добре... Благодаря!

– Сбогом, Хари! – Хестия също се ръкува с него. – Мислено сме с теб.

– Дано всичко мине добре – отвърна момчето и стрелна с очи леля Петуния и Дъдли.

– О, сигурен съм, че накрая ще станем първи приятели – изтананика весело Дигъл и след като размаха цилиндъра, излезе от стаята.

Хестия го последва.

Дъдли се дръпна леко от хватката на майка си и тръгна към Хари, който едва се съдържа да не го заплаши с магия. После Дъдли протегна голяма розова ръка.

– Леле, Дъдли – рече Хари под съпровода на възобновените хлипове на леля Петуния, – да не би дименторите да са ти вдъхнали друга душа?!

– Не знам – промърмори братовчед му. – До скоро, Хари.

– Да... – провлачи Хари и подаде ръка. – Може би. И умната, Ди Грамадата.

Дъдли насмалко да се усмихне, после троваво излезе от стаята. Хари чу тежките му стъпки по посипаната с чакъл алея, след това се затръшна врата на автомобил.

Щом чу звука, леля Петуния, която беше заровила лице в носната си кърпа, се огледа. Явно не беше очаквала да остане сама с Хари. Побърза да пхне кърпата в джоба си и каза:

– Е... довиждане.

После, без да го поглежда, се отправи към вратата.

– Довиждане – отвърна той.

Леля му спря и се обърна. За миг Хари изпита изключително странното чувство, че тя иска да му каже нещо: погледна го разтреперана и понечи да отвори уста, после обаче само леко поклати глава и изхвърча от стаята, за да догони мъжа си и сина си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА СЕДМИНАТА ПОТЪРОВЦИ

Хари изтича горе в стаята си и застава на прозореца точно навреме, за да види как колата на семейство Дърсли отпрашва по алеята и после по пътя. Цилиндърът на Дедалус стърчеше между леля Петуния и Дъдли на задната седалка. В края на „Привит Драйв“ автомобилът зави надясно и прозорците му за миг припламнаха в алено от вече залязващото слънце, после се скриха от поглед.

Хари взе кафеза на Хедуиг, „Светкавицата“ и раницата, огледа още веднъж необичайно подредената си стая, заслиза тромаво обратно към антрето и сам остави до стълбите нещата си. Вече се мръкваше бързо и във вечерната светлина антрето се изпълваше със здрач. Хари се почувства много странно, докато стоеше там в тишината: знаеше, че напуска къщата завинаги. Преди много време, когато тримата Дърсли го оставяха сам и отиваха да се забавляват, часовете на усамотение му се бяха стрували невероятна наслада: той спираше само колкото да си вземе нещо вкусно от хладилника и после се втурваше към горния етаж, за да играе на компютъра на Дърсли или да пусне телевизора и да превключва на воля програмите. При спомена за онова време усети странна празнота – сякаш си спомняше за по-малък брат, когото е загубил.

– Не искаш ли да огледаш къщата за последно? – попита той Хедуиг, която още се цупеше с глава под крилото. – Никога вече няма да дойдем тук. Не искаш ли да си спомниш доброто старо време? Погледни например тази изтривалка. Какви спомени!... Дъдли повърна върху нея, след като го спасих от дименторите... Оказва се, че все пак ми е благодарен, представяш ли си?... И миналото лято Дъмбълдор влезе през същата входна врата...

За миг Хари изгуби нишката на мисълта си, после застава с гръб към входната врата.

– А тук, отдолу, Хедуиг... – Той дръпна вратата под стълбите и я отвори. – Навремето спях тук! Ти тогава не си ме познавала... леле, бях забравил колко е тясно...

Хари огледа струпаните обувки и чадъри и си спомни как всяка сутрин, когато се будеше, виждаше стълбището отдолу и то често беше украсено с един-два паяка. В ония дни не знаеше изобщо кой е всъщност, още не беше научил как са загинали родителите му и защо с него

често стават такива странни неща. Но още помнеше сънищата, които го преследваха дори по онова време: объркани видения с проблеснала като светкавица зелена светлина и веднъж дори с летящ мотоциклет – когато разказа съня на вуйчо Върнън, той едва не блъсна колата...

Някъде наблизко внезапно екна оглушителен тътен. Хари рязко се изправи и си удари темето в ниската горна рамка на вратата. Поспря колкото да употреби някои от най-цветистите ругатни на вуйчо Върнън, после отиде със залитане в кухнята и както се държеше за главата, се възря през прозореца в градината отзад.

Мракът сякаш се беше надиплил, самият въздух потрепери. После един по един изникнаха силуети, освободени от хамелеонизиращата магия. Над всички се извисяваше Хагрид, който беше с каска и предпазни очила и беше яхнал, огромен мотоциклет с черен кош отстрани. Хората около него слизаха от метли, а двама – от скелетоподобни черни крилати коне.

Хари отвори задната врата и се втурна към тях. Всички нададоха възгласи, Хърмаяни обви ръце около него, Рон го потупа по гърба, а Хагрид каза:

– Добре ли си, а, Хари? Готов ли си за път?

– Иска ли питане! – грейна той. – Но не очаквах, че ще дойдат толкова много хора!

– Промяна в плана – изръмжа Лудоокия, който носеше две огромни издути торби, а магическото му око се въртеше с шеметна бързина и оглеждаше ту притъмнялото небе, ту къщата, ту градината. – Хайде първо да влезем вътре и там ще ти обясним всичко.

Хари заведе всички обратно в кухнята, където със смях и весело бърбрене насядаха по столовете и по лъснатите до блясък работни плотове на леля Петуния или се облегнаха на безупречно чистите й електроуреди – Рон, висок и слаб, Хърмаяни с буйна коса, сплетена на плитка, Фред и Джордж с еднакви дяволити усмивки, дългокосият Бил, целият в белези, господин Уизли с добродушно лице, пооплешивял и с леко изкривени очила, Лудоокия, кален в много битки, еднокрак, с яркосиньо магическо око, което се въртеше шеметно в очната ябълка, Тонкс с къса коса в любимия ѝ оттенък на яркорозовото, Лупин, с попрошарена коса и повече бръчки, Флър, стройна и красива с дълга сребристоруса коса, Кингзли с гола глава, чернокож и широкоплещест, Хагрид с чорлава коса и брада, леко сгърбен, за да не си удари главата в тавана, и Мъндънгус Флечър, дребен и мръсен, със засрамен вид, сплъстена коса и подпухнали очи, с които приличаше на куче от породата басет. При тази

гледка сърцето на Хари сякаш се преизпълни и се нажежи: той чувстваше огромна обич към всички тях, дори към Мъндъгнус, когото при последната им среща се бе опитал да удуши.

– Мислех си, Кингзли, че си поел охраната на мъгълския министър-председател – провикна се той през стаята.

– Една вечер ще мине и без мен – каза Кингзли. – Ти си по-важен.

– Познай, Хари, какво се случи! – възкликна Тонкс, както беше кацнала върху пералнята, и размърда пръстите на лявата си ръка – там блекукаше пръстен.

– Омъжила си се? – ахна Хари и премести поглед от нея към Лупин.

– Жалко че не можа да дойдеш и ти, направихме го в съвсем тесен кръг.

– Страхотно, чест...

– Добре, добре, по-късно ще имаме време да си разкажем на спокойствие какво ново-старо! – ревна Муди, за да надвика врявата, и в кухнята се възцари тишина. Той свали торбите в краката си и се извърна към Хари: – Дедалус сигурно ти е споменал, че се наложи да се откажем от план А. Пиус Тикнес се престарава и ни създава големи ядове. Обявил е, че на затвор ще бъде осъден всеки, който се опита да свърже тази къща тук с пудролинните, да сложи летекод или да се магипортира от и към нея. Това било в името на твоята сигурност, за да не можел Ти знаеш-кой да се добере до теб. Напълно безсмислено, защото заклинанието на майка ти вече го е направило. Всъщност той на практика ти пречи да се измъкнеш безопасно оттук. Вторият проблем – още не си пълнолетен, което означава, че носиш Следата.

– Ама аз не...

– Следата, Следата! – прекъсна го нетърпеливо Лудоокия. – Заклинанието, с което се установява дали някой под седемнайсет години не прави магии и с което министерството засича такива нарушения на непълнолетни! Ако ти или някой около теб направи магия, за да те изведе оттук, Тикнес ще научи, а значи и смъртожадните... Не можем да чакаме Следата да бъде свалена, защото в мига, когато навършиш седемнайсет, ще загубиш защитата от майка ти. Накъсо: Пиус Тикнес смята, че те е притиснал в ъгъла и няма мърдане.

Ще не ще, Хари се съгласи с този непознат Тикнес.

– И какво ще правим сега?

– Ще използваме единствените превозни средства, които са ни останали, единствените, които Следата не може да засече, защото не се налага да изричаме заклинания, за да се качим на тях – метли, тетроли и

мотоциклета на Хагрид.

Хари видя пропуски в плана, но си замълча, за да даде възможност Лудоокия да ги забележи сам.

– И така, магията на майка ти ще престане да действа само при две условия: когато навършиш пълнолетие и когато престанеш да наричаш тази къща свой дом – показва Муди безупречно чистата кухня. – Тази вечер леля ти и вуйчо ти поемат в една посока, а ти в друга с пълното съзнание, че никога вече няма да живеете под един покрив, нали?

Хари кимна.

– Този път ще заминеш и няма да се върнеш тук, а заклинанието ще спре да те закриля от мига, в който излезеш от обсега му. Решихме да го обезсилим по-рано, защото ако не го направим, все едно да чакаме Ти-знаеш-кой да дойде и да те похити веднага щом навършиш седемнайсет. Имаме само едно предимство: Ти-знаеш-кой не подозира, че ще те изведем оттук именно тази вечер. Пуснахме в министерството лъжлив слух – там смятат, че ще тръгнеш едва на трийсети. Но тъй като си имаме работа не с друг, а с Ти-знаеш-кого, не можем да разчитаме само на това, че до него ще достигне погрешната дата – той със сигурност е пратил двама-трима смъртожадни, които за всеки случай да патрулират в небето над района. Затова сме защитили дванайсет различни къщи с всички средства, с които разполагаме. Бихме могли да те скрием във всяка от тях и всичките са свързани по един или друг начин с Ордена: моята къща, домът на Кингзли, къщата на лелята на Моли – Мюриъл... сам се досещаш за какво ти говоря.

– Да – потвърди Хари, но не беше докрай искрен, защото още смяташе, че в плана има огромен пропуск.

– Ще отидеш при родителите на Тонкс. Щом влезеш в обсега на защитните заклинания, които сме направили на къщата им, ще можеш да се придвижиш до „Хралупата“ с летекод. Въпроси?

– Хм... да. В началото те може би няма да знаят към коя от дванайсетте обезопасени къщи съм се отправил, но няма ли да стане очевидно, след като всички ние – все пак сме четиринайсет души! – полетим към родителите на Тонкс?

– О! – възкликна Муди. – Забравих да спомена най-важното. Няма да полетим четиринайсет души към родителите на Тонкс. Тази вечер в небето ще се придвижват седмина Хари-Потървовци, всеки с придружител, и всяка от двойките ще се насочи към различна обезопасена къща.

После Муди извади изпод наметалото си стъкленица с нещо, което приличаше на тиня. Не се налагаше да казва и дума повече: Хари

веднага разбра какъв е планът нататък.

– Не! – заяви той на висок глас, който прокънтя в кухнята. – И дума да не става!

– Предупредих ги, че ще кажеш това! – отбеляза донякъде самодоволно Хърмаяни.

– Ако смятате, че ще допусна шестима души да излагат на опасност живота си!...

– Защото не сме го правили никога друг път – подметна ехидно Рон.

– Различно е да се преструваш на мен...

– Всъщност, Хари, никой от нас не умира от желание да го прави – намеси се сериозно и Фред. – Я си представи, че нещо се обърка и ние завинаги си останем кльощави белязани тъпанари.

Хари не се усмихна.

– Ако не се съглася, не можете да го направите, трябва ви малко от косата ми.

– Точно така, иначе планът отива на кино – потвърди Джордж. – Наистина няма как да вземем от косата ти, ако ти не ни дадеш сам.

– Ами да, сега сме тринайсет срещу един, който няма право да прибягва до магия – спукана ни е работата – подметна Фред.

– Много смешно, няма що – отвърна Хари. – Наистина забавно.

– Ако се наложи да прибегнем до сила, ще го направим – изръмжа Муди и впери в Хари магическото си око, което потрепери в очната ябълка. – Всички тук са пълнолетни, Хари, и са готови да поемат риска.

Мъндънгус сви рамене и се смръщи, а магическото око се завъртя странично и го погледна злобно.

– Хайде да не се разправяме повече. Времето не чака. Искам няколко косяма от косата ти, момче, незабавно.

– Но това е лудост, не се налага...

– Не се налага ли! – изръмжа Муди. – С Ти-знаеш-кого, който вилнее на воля, и половината министерство на негова страна?! Ако извадим късмет, Потър, той ще се хване на въдицата, ще тръгне по фалшивата следа и ще устрои засадата на трийсети, но не е малоумен, за да не прати един-двама смъртожадни, които да те държат под око, поне аз бих направил така. Докато действа заклинанието на майка ти, те едва ли ще се доберат до теб или до къщата тук, но това заклинание ще се обезсили и те знаят къде приблизително се намираш. Единственият ни шанс е да използваме примамка. Дори Ти-знаеш-кой не може да се разцепи на седем части.

Хари срещна погледа на Хърмаяни и веднага се извърна.

– Е, Потър... малко от косата ти, ако обичаш.

Хари погледна Рон, който направи физиономия, все едно казваше: „Дай му де!“

– Незабавно! – излая Муди.

Под погледите на всички Хари се пресегна към темето си, хвана цял кичур коса и го дръпна.

– Браво на теб! – рече Муди и закуцука към него, докато отпушваше стъкленицата с отварата. – Направо тук, ако обичаш.

Хари пусна косата в тинестата на вид течност. Още щом космите се докоснаха до повърхността на отварата, тя се запени и над нея се изви дим, после се избистри и стана яркочлатиста.

– Охо, Хари, ти изглеждаш много по-вкусен от Краб и Гойл! – оповести Хърмаяни, но после забеляза вдигнатите вежди на Рон, поизчерви се и добави: – О, нали се сещаш за какво говоря, отварата на Гойл приличаше на сополи.

– И така, лъже-Потърровци, стройте се, ако обичате, ето тук – прикани Муди.

Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Флър се строиха пред лъснатата до блясък мивка на леля Петуния.

– С един по-малко са – намеси се Лупин.

– Готово – рече дрезгаво Хагрид, вдигна отзад за яката Мъндънгус и го пусна до Флър, която най-демонстративно сбърчи нос и се премести между Фред и Джордж.

– Нали ви казах, по-добре да съм в охраната – започна да недоволства Мъндънгус.

– Млък! – изръмжа Муди. – Нали вече ти обясних, безгръбначен червей такъв, дори и да се натъкнем на смъртожадни, те ще се опитат да заловят Потър, а не да го убиват. Дъмбълдор все повтаряше, че Ти знаеш-кой ще настоява лично да довърши момчето. Всъщност охраната трябва да се притеснява най-много, защото смъртожадните ще се постараят да убият тях.

Мъндънгус не изглеждаше особено успокоен, но Муди вече вадеше изпод наметалото си шест чашки колкото поставка за яйце, раздаде ги и сипа във всяка по малко от многоликвата отвара.

– И така, до дъно...

Шестимата изпиха отварата. Всички простенаха и се свъсиха, когато тя ги парна по гърлото: чертите им тутакси шупнаха на балончета и се изкривиха като топъл восък. Хърмаяни и Мъндънгус се издължиха

нагоре, Рон, Фред и Джордж се смалиха, а косите им потъмняха, докато косите на Хърмаяни и на Фльор сякаш се стрелнаха навътре в черепите им.

Без да им обръща внимание, Муди се зае да разхлабва връзките на големите торби, които беше донесъл със себе си, и когато се изправи отново, пред него тежко дишаха шестима Хари-Потъровци.

Фред и Джордж се извърнаха един към друг и възкликнаха в хор:

– Ау, приличаме си като две капки вода!

– Не знам, но ми се струва, че пак съм по-хубав – добави Фред, захласнат по отражението си върху чайника.

– Ау – възкликна Фльор, докато се оглеждаше във вратата на микровълновата печка. – Не ме гледай, Бил, отворратителна съм.

– На когото дрехите са му големи, тук нося и по-малки – съобщи Муди и показа първата торба, – и обратното. Не забравяйте очилата, в страничния джоб има шест чифта. А щом се облечете, в другата торба има багаж.

Истинският Хари си помисли, че това вероятно е най-странното нещо, което някога е виждал, а той се беше нагледал на какви ли не странни неща. Продължи да наблюдава как шестимата му призрачни двойници бъркат в торбите, вадят дрехи, слагат си очила, прибират своите вещи. Идеше му да ги помоли да проявяват малко повече уважение към личността му, защото те започнаха да се събличат най-безочливо – явно се притесняваха да показват неговото тяло по-малко, отколкото своето.

– Знаех си аз, че Джини лъже за татуировката – подметна Рон, докато разглеждаше голите си гърди.

– Зрението ти е наистина ужасно, Хари – заяви Хърмаяни и си сложи очилата.

След като се облякоха, лъже-Потъровците извадиха от втората торба раници и кафези, всеки с по една препарирана полярна сова вътре.

– Чудесно! – одобри Муди, когато седмината облечени, очилати и натоварени с багаж Потъровци застанаха пред него. – Двойките са следните: Мъндънгус ще тръгне с мен, с моята метла...

– Защо с теб – промърмори онзи Хари, който стоеше най-близо до задната врата.

– Защото ти единствен трябва да бъдеш държан изкъсо – изръмжа Муди и както би могло да се очаква, магическото му око продължи вторачено да се визира в Мъндънгус, когато той продължи: – Артър и Фред...

– Аз съм Джордж – поправи го близнакът, когато Муди посочи. –

Нима дори когато и двамата сме Хари, не можеш да ни различиш?

– Извинявай, Джордж...

– Само се шегувам, наистина съм Фред...

– Стига игрички! – ревна Муди. – Другият... независимо дали си Джордж или Фред, тръгваш с Ремус. Госпожица Делакор...

– Ще кача Фльор на някой от тестролите – намеси се Бил. – Тя не си пада по метлите.

Фльор отиде и застана до него, като го изгледа съзливо и раболепно – изражение, което Хари се надяваше от все сърце да не се появява никога повече върху лицето му.

– Госпожица Грейнджър с Кингзли, и те с тестрол...

Хърмаяни изглеждаше успокоена, защото отвърна на усмивката на Кингзли: Хари знаеше, че и тя не се чувства сигурна върху метла.

– Значи оставаме ние с теб, Рон – весело заяви Тонкс и му махна с ръка, при което събори една висока поставка за чаши.

Рон не изглеждаше чак толкова доволен, както Хърмаяни.

– А ти, Хари, си с мене. Нали нямаш нищо против – попита малко притеснен Хагрид. – Тръгваме с мотоциклета, метлите и тестролите не могат да понесат тежестта ми. Ама на седалката зад мене няма много място, затуй ще седнеш в коша.

– Страхотно! – възкликна Хари, макар че изобщо не беше искрен.

– Според нас смъртожадните ще очакват да пътуваш с метла – обясни Муди, който май се досети как се чувства Хари. – Снейп е имал достатъчно време да им разкаже за теб всичко, което дотогава не е споменавал, затова ако наистина се натъкнем на смъртожадни, повече от сигурно е, че ще изберат такъв Потър, който се чувства добре на метлата. И така – продължи той, след като завърза торбата с дрехите на лъже-Потърровците и пръв се отправи към вратата, – мисля, че трябва да тръгнем до три минути. Няма смисъл да заключваме задната врата, това няма да спре смъртожадните, когато дойдат да тършуват... Хайде...

Хари забърза към антрето, за да си вземе раницата, „Светкавицата“ и кафеза на Хедуиг, а после се присъедини към останалите в тъмната градина отзад. Във всички посоки метлите скачаха в ръцете, Кингзли вече помагаше на Хърмаяни да се покатери на огромен черен тестрол, Бил пък държеше Фльор, докато възседаше другия, а Хагрид стоеше с предпазни очила при мотоциклета.

– Това ли е? Това ли е моторът на Сириус?

– Същият – потвърди Хагрид и озари с усмивка Хари. – Последния път, когато ти се вози в него, се побираше в дланта ми.

Хари неволно се почувства унизен, докато се качваше в коша. Там беше с доста педи по-ниско от всички останали и Рон се подсмихна, щом го видя да седи като малко дете в количка на картинг. Хари напъха раницата и метлата долу при краката си и смести кафеза на Хедуиг между коленете си. Беше страшно неудобно.

– Артър си е поиграл и е направил някои нововъведения – обясни Хагрид, от което Хари се притесни още повече. После великанът яхна мотоциклета, който изскърца леко и хлътна няколко сантиметра в земята. – Наслагал е при кормилото разни джаджи. Тая тука е по моя идея.

Той посочи с дебел пръст моравото копче до стрелката за скоростта.

– Много те моля, Хагрид, внимавай! – настоя господин Уизли, който стоеше до тях с метлата в ръка. – И досега не съм сигурен, че е препоръчително, и при всички положения го използвай само в краен случай.

– И така – каза Муди, – всички готови, ако обичате, искам да поемем точно по едно и също време, иначе няма да отклоним вниманието и планът се обезсмисля.

Всички възседнаха метлите.

– Сега се дръж здраво, Рон – подкани Тонкс и Хари забеляза как приятелят му гузно поглежда с крайчеца на окото Лупин, а после обхваща кръста ѝ с две ръце.

Хагрид натисна с все сила педала на мотоциклета, той ревна като змей и кошът се разтресе.

– Успех на всички! – провикна се Муди. – Ще се видим след около час в „Хралупата“. Броя до три. Едно... две... ТРИ.

Мотоциклетът ревна и Хари усети как кошът се разклаща неприятно: издигаха се бързо във въздуха, очите му се насълзиха леко, а косата му хлътна назад. Около него се извисяваха метли, един от тестролите профуча и изплющя отстрани с дълга черна опашка. Сместени в коша до кафеза на Хедуиг и раницата, краката му вече го наболяваха и започваха да изтръпват. Хари се чувстваше ужасно притеснен и почти забрави да погледне за последно „Привит Драйв“ номер четири, а когато се сети да надзърне от коша, вече не различаваше къщите. Издигаха се все по-нависоко в небето...

После внезапно, като гръм от ясно небе, се оказаха обкръжени. Във въздуха бяха увиснали най-малко трийсет качулати фигури в широк обръч, в средата на който членовете на Ордена явно се бяха извисили...

Писъци, зелени проблясъци от всички посоки. Хагрид нададе вик и

мотоциклетът се преобърна. Хари загуби всякаква представа къде са: светлините на уличните лампи отгоре, кръсци навсякъде наоколо, той – неистово вкопчен в коша. Кафезът на Хедуиг, „Светкавицата“ и раницата се изплъзнаха изпод коленете му...

– Не... ХЕДУИГ!

Метлата се устреми с въртене към земята, но в последния момент, точно когато мотоциклетът отново се обърна в нормалното си положение, Хари успя да сграбчи дръжката на раницата и горния край на кафеза. Миг на успокоение и после отново зелен проблясък. Совата изписка и се свлече на пода на кафеза.

– Не... НЕ!

Мотоциклетът изфуча нататък и Хари зърна как смъртожадните се пръсват, когато Хагрид прелетя през техния обръч.

– Хедуиг... Хедуиг...

Ала совата лежеше безжизнено и тъжно като играчка на пода в кафеза. Хари не искаше да го приеме, беше вцепенен от ужас за другите. Погледна през рамо и видя цяло множество от движещи се хора, зелена светлина, която току проблясваше, две метли с по двама души на тях, извисили се в далечината, но така и не разбра кои са...

– Трябва да се върнем, Хагрид, трябва да се върнем! – ревна момчето, за да надвика оглушителния тътен на мотора, после извади магическата си пръчка и смести кафеза на Хедуиг на пода, понеже не искаше да повярва, че совата е мъртва. – Хагрид, ОБЪРНИ!

– Казано ми е да те отведа там здрав и невредим! – изкрещя Хагрид и натисна с все сила ръчката за газта.

– Спри... СПРИ! – извика Хари.

Но когато отново се обърна назад, покрай лявото му ухо се стрелнаха две струи зелена светлина: от обръча се бяха откъснали четирима смъртожадни, които ги преследваха и се целеха в широкия гръб на Хагрид. Той рязко зави, но смъртожадните не изостанаха от мотоциклета: запратиха по тях още проклетия и за да ги избегне, Хари се видя принуден да се сниши в коша. Изви се настрани и извика:

– *Вцепени се!*

От магическата му пръчка се изстреля червен лъч светлина, прорязал пътека между четиримата преследващи ги смъртожадни, които се пръснаха, за да го избегнат.

– Дръж се, Хари, сега ще ги науча аз тях! – ревна Хагрид, а момчето погледна точно когато той стовари с все сила дебел пръст върху зелен бутон при стрелката за горивото.

От ауспуха изскочи стена, плътна тухлена стена. Хари изви врат и видя как тя се разширява направо във въздуха. Трима от смъртожадните завиха и я избегнаха, но четвъртият не извади такъв късмет: изчезна от поглед, после падна като молот иззад стената, а метлата му се натроши на парчета. Един от другите намали скоростта, за да му се притече на помощ, но двамата и стената бяха погълнати от мрака, когато Хагрид се наведе ниско над кормилото и профуча нататък.

От магическите пръчки на двамата останали смъртожадни покрай главата на Хари се устремиха още смъртоносни проклетия – бяха предназначени за Хагрид. Момчето пак отговори със зашеметяващи заклинания: в небето се сблъскаха червено и зелено, които се посипаха на дъжд от многобагвени искри, и на Хари му мина през ума шантавата мисъл, че приличат на фейерверки и мъгълите долу недоумяват какво става...

– Дръж се, Хари, пак ще им дам да се разберат! – извика Хагрид и натисна друг бутон.

Този път от ауспуха на мотоциклета изхвърча огромна мрежа, но смъртожадните бяха нащрек. Не само завиха, за да я избегнат, но и ги настигна третият, който беше изостанал да спасява ударилия се в стената – изфуча внезапно с метлата от мрака и тримата се спуснаха да преследват мотоциклета, като го обстрелваха с проклетия.

– Сега вече няма да им се размине, дръж се здраво! – ревна Хагрид, а момчето видя как той стоварва цяла длан върху моравия бутон до стрелката за скоростта.

С оглушителен рев, който не можеше да бъде сбъркан, от ауспуха блъвна змейски огън, нажежен до бяло и синкав, а мотоциклетът се стрелна напред като куршум със звук като от огънат метал. Хари видя как смъртожадните свръщат и се скриват от поглед, за да се изплъзнат от убийствената огнена пътека, и в същото време усети как кошът се люшка зловещо – свръзките, които го прихващаха за мотоциклета, бяха поддали от силата на ускорението.

– 'Сичко е наред, Хари! – провикна се Хагрид, долепен до кормилото от внезапно увеличената скорост; сега вече никой не управляваше, а кошът беше започнал да се клати зловещо от въздушната струя. – Аз имам грижата, Хари, ти не се притеснявай – изкрещя Хагрид и извади от вътрешния джоб на якето си розовия чадър на цветя.

– Хагрид! Не! Нека аз!

– РЕПАРО!

Чу се оглушителен трясък и кошът съвсем се откачи от мотора заради ускорението шеметно напред, после започна да губи височина...

Отчаяно, момчето насочи към него магическата си пръчка и изкрещя:

– *Уингардиум левиоза!*

Кошът се устреми нагоре като коркова тапа, неуправляем, но поне все още във въздуха, ала успокоението на Хари продължи само стотна от секундата, защото покрай него профучаха още проклетия: тримата смъртожадни се приближаваха.

– Ида, Хари! – ревна от тъмнината Хагрид, но кошът отново хлътна надолу. Хари се сниши възможно най-много, насочи пръчката по средата на задаващите се фигури и изкрещя:

– *Импедимента!*

Заклинанието поразя в гърдите средния смъртожаден: за миг мъжът застина във въздуха с разперени ръце и крака, сякаш се беше ударил в невидима преграда, а един от другарите му едва не се блъсна в него...

После кошът набра скорост надолу и оцелелият смъртожаден запрати проклетие, което изсвистя толкова близо до Хари, че му се наложи да се пхне целият в коша и си избя един зъб в ръба на седалката...

– Ида, Хари, ида!

Огромно ръчище сграбчи Хари отзад за мантията и го извади от коша, който паднаше устремно право надолу – докато се изтегляше на седалката на мотоциклета, момчето издърпа от коша раницата си и се озова гръб до гръб с Хагрид. Извисиха се нагоре и започнаха да се отдалечават от двамата оцелели смъртожадни; както плюеше кръв, Хари насочи магическата си пръчка към падащия кош и изкрещя:

– *Конфринго!*⁴

Когато кошът се взриви, Хари усети ужасна неописуема болка за Хедуиг, а от ударната вълна най-близкият смъртожаден падна от метлата и се скри от поглед; спътникът му също се свлече назад и изчезна.

– Съжалявам, Хари, съжалявам – простена Хагрид, – не биваше да се опитвам да го поправам самичък... сега няма място...

– Не се притеснявай, продължавай нататък! – изкрещя му в отговор момчето точно когато от тъмнината се показаха още двама смъртожадни и започнаха да се приближават.

В пространството отново се застрелкаха проклетия, затова Хагрид зави и взе да лъкатуши: Хари, който едва се крепеше на седалката, знаеше, че заради него той не смее да пусне пак от змейския огън. Момчето

4. От „*confringo*“ (лат.) – „счупвам“, „унищожавам“. – Б.пр.

се зае да обстрелва преследвачите със зашеметяващи заклинания, които запращаше едно след друго, но не успя да ги забави особено. Пусна по тях още една блокираща магия: най-близкият смъртожаден зави, за да я избегне, качулката му се смъкна и в червената светлина на следващото зашеметяващо заклинание Хари видя странно безизразното лице на Станли Шънпайк... Стан...

– *Експелиармус!* – извика момчето.

– Това е той, той е истинският!

Кръсъкът на качулатия смъртожаден стигна до Хари дори през тътена на мотора: след миг и двамата преследвачи свърнаха назад и изчезнаха от поглед.

– К'во стана, Хари? – изграчи Хагрид. – Къде отидоха?

– Не знам!

Но момчето беше уплашено – смъртожадният с качулката беше изкрещял „Той е истинският“. Откъде би могъл да знае? Хари се огледа, вирайки се в привидно пустия мрак, и долови стаената в него заплаха.

Къде бяха смъртожадните?

Намести се с усилие върху седалката, за да е с лице напред, и се вкопчи в якето на Хагрид.

– Пусни пак змейския огън и да се махаме оттук!

– Тогаз се дръж здраво, Хари.

И този път се чу оглушителен зловещ грохот и от ауспуха лумна синкавобял огън: Хари усети как се плъзга назад по малкото от седалката, което оставаше за него, а Хагрид климва върху него и едва успява да задържи ръцете си върху кормилото...

– Май ги заблудихме, Хари, май успяхме! – ревно той.

Но момчето не беше убедено: блисна го страх, докато се оглеждаше наляво и надясно – беше сигурно, че преследвачите отново ще дойдат... Защо ли бяха изостанали? Единият все още имаше магическа пръчка. *Това е той, той е истинският!*... Извика това веднага след като Хари се беше опитал да обезоръжи Стан с магия...

– Почти стигнахме, Хари, успяхме! – изкрещя Хагрид.

Хари почувства как моторът хлътва леко, макар че светлините долу на земята изглеждаха далечни като звезди.

Точно тогава белегът върху челото му започна да го пари като огън: от двете страни на мотоциклета се появи по един смъртожаден и отзад профучаха две смъртоносни проклетия, които пропуснаха Хари само на милиметри...

В този миг момчето видя Волдемор. Летеше като дим по вятъра,

без метла или тестрол, с лице като на змия, което проблясваше в тъмнината, с бледи пръсти, които отново вдигнаха магическата пръчка...

Хагрид нададе рев на ужас и се гмурна отвесно с мотоциклета. Хари отчаяно запращаше напосоки из въртопа на нощта зашеметяващи заклинания. Видя как покрай него прелетя тяло и разбра, че е улучил някого, после обаче чу трясък и забеляза как от двигателя се разхвърчаха искри – напълно неуправляем, мотоциклетът се завъртя на спирала във въздуха...

Покрай тях пак се застрелкаха зелени струи светлина. Хари нямаше представа къде е горе и къде – долу; белегът му още пламтеше и момчето буквално очакваше да умре след миг. На няколко педи от него изникна качулата сянка на метла и Хари видя как вдига ръка...

– НЕ!

С яростен възглас Хагрид се метна от мотоциклета към смъртожадения и Хари видя ужасен как метлата не издържа под тежестта на двамата, как те се понесоха надолу и се скриха от поглед...

Той притаена със сетни сили коленете си към мотоциклета, който се беше устремил право към земята, и чу писъка на Волдемор:

– *Мой!*

Това беше краят: Хари не виждаше и не чуваше къде е Волдемор, само зърна как друг смъртожаден се отдръпва шеметно, после екна:

– *Авада...*

От болката в белега Хари стисна очи и магическата му пръчка се раздвижи сама. Той усети как тя притегля ръката му като мощен магнит, зърна през полупритворените си клепачи мощна струя златист огън, чу *тряс!* и свиреп писък. Навъртащият се наоколо смъртожаден ревна, Волдемор изкрещя:

– Не!

Носът на Хари някак се бе озовал на два-три сантиметра от бутона за змийския огън: той го удари с все сила със свободната ръка и моторът блъвна във въздуха още пламъци, както се носеше право към земята.

– Хагрид! – извика Хари, стиснал здраво мотора със сетни сили. – *Акцио, Хагрид...*

Мотоциклетът продължаваше да лети шеметно към земята. С лице на едно равнище с кормилото, Хари не виждаше нищо, освен далечните светлини, които се приближаваха все повече: щеше да се разбие и не можеше да стори нищо, за да го предотврати. Зад него пак екна писък:

– Пръчката, Селуин, дай ми магическата си пръчка!

Хари усети Волдемор още преди да го е видял. Погледна встрани и

пред него изникнаха червените очи: беше сигурен, че това е последното, което някога ще види, а Волдемор отново се приготви да го поразии с проклятие...

И точно тогава изчезна. Хари погледна надолу и видя Хагрид, който се беше проснал с разперени ръце и крака на земята, затова натисна с все сила кормилото, за да не го удари, и затърси опипом спирачката, но падна с оглушителен разтърсващ трясък в края на някакво блатисто езеро.

ГЛАВА ПЕТА ПОКОСЕНИЯТ ВОИН

– Хагрид!

Хари с усилие се надигна сред купчината метал и кожа наоколо и докато се опитваше да се изправи, ръцете му затъваха в тинестата вода. Не проумяваше къде е изчезнал Волдемор и очакваше всеки момент отново да се спусне от мрака. По брадичката от челото му на тънка струя се стичаше нещо топло и влажно. Хари изпълзя от езерото и тръгна със залитане към тъмната грамада наблизко, която всъщност беше Хагрид.

– Хагрид! Хагрид, кажи нещо...

Но тъмната грамада не се и помръдна.

– Кой е там? Потър ли? Ти Хари Потър ли си?

Момчето не разпозна мъжкия глас. После някаква жена извика:

– Разбили са се, Тед. Разбили са се в градината!

На Хари му се виеше свят.

– Хагрид – повтори той глупаво и краката му се подкосиха.

Когато дойде на себе си, лежеше по гръб на нещо като възглавници, ребрата и дясната му ръка сякаш пареха. Избитият зъб му беше поникнал отново. Белегът върху челото му туптеше.

– Хагрид!

Хари отвори очи и видя, че се намира в непозната всекидневна с включено осветление. Раницата му, мокра и кална, беше на пода малко по-встрани. Някакъв светлокос мъж с голям корем го гледаше разтревожено.

– Хагрид е добре, синко – увери го мъжът, – жена ми се грижи за него. Ти как се чувстваш? Има ли още нещо счупено? Оправих ти ребрата, зъба и ръката. Между другото, аз съм Тед, Тед Тонкс... бащата на Дора.

Хари рязко изправи гръб: пред очите му заиграха светлини, пригади му се и главата му се замая.

– Волдемор...

– Спокойно – рече Тед Тонкс, после го хвана за рамото и го сложи отново да легне. – Току-що си претърпял тежка авария. Всъщност какво се случи? Нещо моторът ли се повреди? Да не би Артър Уизли отново да се е престарал с тия негови мъгълски измишльотини?

– А, не – отвърна Хари, а белегът му продължи да тупти като

отворена рана. – Смъртожадни, направо гмеж... преследваха ни...

– Смъртожадни ли? – рязко подвикна Тед. – Как така смъртожадни?! Нали уж не знаеха, че ще те местим точно тази вечер, мислех, че...

– Знаеха – каза Хари.

Тед Тонкс погледна към тавана, сякаш щеше да види през него небето горе.

– Е, но поне сме сигурни, че защитните ни заклинания действат, нали? Те не би трябвало да проникнат на повече от сто метра от къщата във всички посоки.

Сега Хари разбра защо Волдемор е изчезнал – точно в онзи миг мо-тоциклетът беше прекосил бариерата, създадена от магиите и заклинанията на Ордена. Надяваше се все пак те да действат и занаяпред: помисли си как и сега, докато разговарят, Волдемор е на сто метра от тях и търси начин да проникне с нещо, което Хари си представи като огромен прозрачен въздушен мехур.

Смъкна крака от дивана: искаше с очите си да види Хагрид, за да повярва, че е жив. Но тъкмо се изправи, когато вратата се отвори и Хагрид се промуши през нея с лице, покрито с кал и кръв – накуцваше, но като по чудо беше жив.

– Хари!

След като събори две крехки масички и една аспидистра, той прекоси с две крачки разстоянието между тях и притегли Хари в прегръдка, с която едва не строши отново току-що изцелените му ребра.

– Леле, Хари, как се измъкна от 'сичко туй? Пък аз си мислех, че и двамата сме пътници.

– Аз също. Не мога да повярвам...

Хари замълча: забеляза жената, която беше влязла в стаята след Хагрид.

– Ти! – изкрещя той и пхна ръка в джоба си, но той беше празен.

– Магическата ти пръчка е тук, синко – рече Тед и му я подаде. – Беше паднала точно до теб. Прибрах я. А жената, на която крещиш, е моята съпруга.

– О, извинявайте...

След като госпожа Тонкс влезе на светло, приликата ѝ с нейната сестра Белатрикс вече не беше чак толкова очебийна: косата ѝ беше светлокестенява, а очите ѝ бяха по-големи и по-добри. И все пак след възкликанието на Хари тя го погледна някак високомерно.

– Какво е станало с дъщеря ни? – попита жената. – Хагрид каза, че са ви устроили засада, къде е Нимфадора?

– Не знам – призна Хари. – Не знаем какво се е случило с останалите.

Госпожа Тонкс и мъжът ѝ се спогледаха. Като видя изражението на лицата им, Хари усети как го плисват страх и вина: ако някой от останалите беше загинал, виновен беше той, само той и никой друг. Беше се съгласил с плана, беше им дал от косата си...

– Летекодът! – възкликна Хари, спомнил си внезапно за него. – Трябва да стигнем в „Хралупата“ и да разберем... тогава ще ви съобщим... или Тонкс ще го направи, след като...

– С Дора всичко ще бъде наред, Дромедра – намеси се Тед. – Тя си знае работата, ходила е с аврорите на какви ли не опасни места. Летекодът е тук – добави той към Хари. – Ако смяташ да се придвижиш с него, имай предвид, че би трябвало да поеме след три минути.

– Да, ще се придвижим с него – потвърди Хари. Грабна раницата, метна я на рамо. – Аз...

Погледна към госпожа Тонкс: искаше му се да се извини за уплашеното състояние, в което я оставяше и за което се чувстваше ужасно виновен, но не му хрумнаха думи, които да не му се струват кухи и неискрени.

– Ще кажа на Тонкс... на Дора, да ви прати вест, когато... благодаря ви, че сте ни позакърпили, благодаря за всичко. Аз...

Радваше се, че излиза от стаята и тръгва с Тед Тонкс по късия коридор до една от спалните. Хагрид също дойде след тях и се наведе, за да не си удари главата в горната рамка на вратата.

– Ето го летекода, синко.

Господин Тонкс сочеше малка сребърна четка за коса, оставена върху тоалетката.

– Благодаря – каза Хари и готов за заминаване, понечи да я докосне с пръст.

– Я чакайте – намеси се Хагрид и се огледа. – Къде е Хедуиг, Хари?

– Тя... тя загина – отвърна момчето.

Изведнъж осъзна какво е станало, просълзи се и се засрами от себе си. Савата го беше съпътствала вярно и предано, беше единствената му сигурна връзка със света на магьосниците всеки път, когато той беше принуден да се върне у семейство Дърсли.

Хагрид се пресегна и го потупа болезнено с грамадна длан по рамото.

– Не се разстройвай – рече той пресипнало. – Не се разстройвай де. Тя изживя страхотен дълъг живот...

– Хагрид! – предупреди го Тед Тонкс, когато четката за коса припадна в яркосиньо, и Хагрид буквално в последния момент я докосна с показалец.

С тласък зад пъпа, сякаш изтеглен напред от невидима кукичка и въдица, Хари беше издърпан в небитието и се завъртя неудържимо с пръст, залепен за летекода, с който двамата с Хагрид се извисиха и се отдалечиха от господин Тонкс: след броени мигове ходилата на Хари удариха о твърда почва и той падна на четири крака в двора на „Хралупата“. Чу писъци. Метна встрани четката за коса, която вече не светеше, изправи се с леко залитане и видя как госпожа Уизли и Джини тичат надолу по задното стълбище, а Хагрид, който също се беше свлякъл при приземяването, с усилие става на крака.

– Хари? Ти истинският Хари ли си? Какво се е случило? Къде са останалите? – извика госпожа Уизли.

– В какъв смисъл? Те не са ли вече тук? – ахна Хари.

Отговорът се беше връзал ясно върху бледото лице на госпожа Уизли.

– Смъртожадните ни причакваха – обясни й Хари. – Обкръжиха ни веднага щом литнахме... те са знаели, че ще е днес вечерта... нямам представа какво е станало с другите. Четирима смъртожадни ни подготвиха, не ни оставаше друго, освен да бягаме, а когато ни настигна Волдемор...

Хари долови по гласа си, че се оправдава, че я моли да разбере защо не знае какво е станало със синовете й, но...

– Слава на небесата, че си добре! – рече госпожа Уизли и го притегли за прегръдка, която според него той не заслужаваше.

– Не ти ли се намира малко бренди, Моли? – попита с леко треперлив глас Хагрид. – За лечебни цели.

Госпожа Уизли можеше да измагьоса бренди, но когато забърза към климналата къща, Хари разбра, че тя всъщност иска да скрие лицето си. Момчето се обърна към Джини и тя тутакси откликна на неизречената му молба за информация.

– Първи трябваше да дойдат Рон и Тонкс, но са изпуснали летекода си, той се появи без тях – обясни момичето и посочи ръждивата масленца върху земята наблизо. – А това там – и тя посочи една стара гуменка – трябваше да бъде летекодът на татко и Фред, те трябваше да се появят втори. Вие с Хагрид бяхте трети, а ако успеят, Джордж и Лупин би трябвало да се върнат след... – Тя си погледна часовника. – След около минута.

Госпожа Уизли се появи отново с бутилка бренди, която връчи на Хагрид. Той махна запушалката и изгълта съдържанието на един дъх.

– Мамо! – възкликна Джини и засочи едно петънце на доста метри от тях.

В мрака се беше появила синя светлина: тя се уголеми и стана по-ярка, после изникнаха Лупин и Джордж, които се въртяха и по едно време западаха. Хари веднага разбра, че е станало нещо: Лупин крепеше Джордж, който беше в безсъзнание, а по лицето му имаше кръв.

Хари се завтече към тях и хвана Джордж за краката. Двамата с Лупин го внесоха в къщата, после през кухнята във всекидневната, където го положиха върху дивана. Когато светлината от лампата падна върху главата му, Джини ахна, а Хари го присви стомахът: едното ухо на Джордж го нямаше. Отстрани главата и вратът му бяха наквасени с влажна, стряскащо алена кръв.

Веднага щом госпожа Уизли се надвеси над сина си, Лупин сграбчи Хари над лакътя и го задърпа не особено нежно обратно към кухнята, където Хагрид още се мъчеше да вкара едрото си туловище през задната врата.

– Ей! – взмути се той. – Пусни го! Пусни Хари!

Лупин не му обърна внимание.

– Какво създание имаше в ъгъла първия път, когато Хари Потър дойде в кабинета ми в „Хогуортс“? – попита той и леко разтърси момчето. – Отговори!

– Хм... гриндилоу в аквариум, нали?

Лупин пусна момчето и тежко се облегна на един от кухненските шкафове.

– К'во беше пък това? – ревно Хагрид.

– Извинявай, Хари, но бях длъжен да проверя – уточни напрегнато Лупин. – Някой ни е предал. Волдемор е знаел, че ще те местим точно днес, а са могли да му кажат само хора, които пряко участват в плана. Можеше да си и самозванец.

– А мене що не ме проверяваш? – каза задъхан Хагрид, който още се мъчеше да се промуши през вратата.

– Ти си полувеликан – погледна го Лупин. – Многоликвата отвара действа само на хора.

– Никой от Ордена не би издал на Волдемор, че се местя тази вечер – отсече Хари: от самата мисъл го побиваха тръпки, той не можеше да повярва, че сред тях има предател. – Волдемор ме настигна чак към края, в началото не знаеше кой от всички Потъровци е истинският. Ако

е бил посветен в плана, щеше да е наясно, че пътувам с Хагрид.

– Волдеморт те е настигнал? – подвикна рязко Лупин. – Какво се случи? Как избяга?

Хари обясни накратко как смъртожадните са познали, че е истинският Хари, как са се отказали да ги гонят – явно са се върнали да повикат Волдеморт – и как той се появил точно преди те двамата с Хагрид да доближат обезопасената къща на родителите на Тонкс.

– Познали са те? Но как? Какво си направил?

– Аз... ами... – Хари се опита да си спомни: цялото пътуване наподобяваше размазано петно от паника и объркване. – Видях Стан Шънпайк... нали се сещаш, кондуктора на автобуса „Среднощния рицар“. И се опитах да го обезоръжа с магия, вместо да... така де, той не знае какво върши, нали? Сигурно е под въздействието на Имперіус!

Лупин изпадна в ужас.

– Хари, времето на обезоръжаващите магии отмина! Тези хора искат да те заловят и да те убият! Поне ги зашемети, ако не си готов да ги убиеш!

– Бяхме на стотици метри във въздуха. Стан не е на себе си и ако го бях зашеметил със заклинание, той щеше да падне и да умре точно както ако бях приложил Авада Кедавра! Експелиармус ме спаси от Волдеморт преди две години – добави предизвикателно Хари.

Лупин му напомняше ухиления хафълпафец Закарайъс Смит, който му се беше присмивал, че иска да обучи Войнството на Дъмбълдор да прави заклинания за обезоръжаване.

– Да, Хари – съгласи се Лупин, като едва се съдържаше, – и мнозина смъртожадни са го видели с очите си! Извинявай, ала по онова време това беше твърде необичаен ход, когато над теб беше надвиснала смъртоносна заплаха. Но е почти равнозначно на самоубийство да го повториш тази вечер пред смъртожадни, които или са очевидци на първия случай, или са чували за него!

– Значи според теб е трябвало да убия Стан Шънпайк? – ядоса се Хари.

– Разбира се, че не – отвърна Лупин, – но смъртожадните... всъщност, честно казано, повечето хора... биха очаквали да отвърнеш на удара! Експелиармус е полезно заклинание, Хари, ала смъртожадните явно смятат, че то е нещо като твоя запазена марка, и аз те призовавам да не го превръщаш в такава!

От думите му Хари се почувства кръгъл глупак, но вътре в него пак остана зрънце предизвикателство.

– Няма да погубвам с магия хора само защото са се изпречили на пътя ми! Това е почеркът на Волдемор.

Отговорът на Лупин не се чу: Хагрид успя най-сетне да се провере през вратата, отиде със залитане при един стол и седна, а той се разпадна под него. Без да обръща внимание на ругатните му, примесени с извинения, Хари отново се обърна към Лупин.

– Джордж ще се оправи ли?

След този въпрос не остана и следа от гнева, който момчето беше отприщило у Лупин.

– Според мен да, макар че е невъзможно да възстановим ухото му, поразено е от проклятие...

Чуха как някой се движи бързо отвън. Лупин се завтече към задната врата, Хари прескочи краката на Хагрид и също хукна през глава към двора.

Там бяха изникнали две сенки и докато тичаше към тях, той видя, че това са Хърмаяни, която си възвръщаше обичайния вид, и Кингзли: и двамата се бяха вкопчили в разкривена закачалка за дрехи.

Хърмаяни се хвърли в обятията на Хари, но не пролича Кингзли да се радва, че ги вижда. Хари видя над рамото на Хърмаяни как той вдига магическата си пръчка и я насочва към гърдите на Лупин.

– Последните думи, които Албус Дъмбълдор каза на нас двамата?

– Хари е най-голямата ни надежда. Доверете му се – отвърна спокойно Лупин.

Кингзли обърна пръчката към Хари, но Лупин го спря:

– Той е, проверих!

– Добре, добре – рече Кингзли и прибра пръчката под наметалото си. – Но някой ни е предал! Знаели са, знаели са, че ще бъде тази вечер!

– Явно – съгласи се Лупин, – но май не са били в течение, че ще има цели седем Хари-Потървовци.

– Не е голяма утеха! – изръмжа Кингзли – Кой друг се е върнал?

– Само Хари, Хагрид и ние с Джордж.

Хърмаяни заглуши стона си с ръка на устата.

– С вас какво стана? – попита Лупин.

– Преследваха ни петима, раних двама, един май убих – припряно отговори Кингзли, – видяхме и Ти-знаеш-кого, някъде по средата се присъедини към преследвачите, но доста бързо изчезна. Ремус, той може...

– Да лети – продължи вместо него Хари. – Аз също го видях, преследваше ни.

– Затова, значи, се е махнал... за да тръгне след вас! – възкликна Кингзли. – А аз недоумяхах защо изчезна. Но защо ли е сменил мишената?

– Хари се е отнесъл прекалено великодушно към Стан Шънпайк – обясни Лупин.

– Стан ли? – повтори Хърмаяни. – Но аз мислех, че е в Азкабан! Кингзли се засмя безрадостно.

– Очевидно е имало масово бягство, Хърмаяни, което министерството е потулило. Когато запратих проклетие по Травърс, качулката му се смъкна, той също би трябвало да е зад решетките. Но какво се случи с вас, Ремус? Къде е Джордж?

– Той остана без едно ухо – каза Лупин.

– Без едно... – повтори Хърмаяни.

– Беше Снейп – допълни Лупин.

– Снейп ли? – изкрещя Хари. – Ти не спомена...

– По време на преследването му падна качулката. Сектумсемпра от край време е неговата запазена марка. Ще ми се да можеш да кажа, че съм му го върнал тъпкано, но нямах избор – трябваше да задържа Джордж върху метлата, той губеше много кръв.

Четиримата замълчаха и погледнаха към небето. Нямаше и следа от движение, а звездите също ги погледнаха немигачо и безразлично, незатулени от летящи приятели. Къде ли беше Рон? Къде бяха Фред и господин Уизли? Къде бяха Бил, Флър, Тонкс, Лудоокия и Мъндънгус?

– Помогни, Хари! – извика пресипнало Хагрид, който отново се беше заклешил на вратата.

Доволен, че може да се заеме с нещо, Хари го издърпа, после се отпрати през празната кухня към всекидневната, където госпожа Уизли и Джини още се грижеха за Джордж. Госпожа Уизли вече беше спряла кръвта и на светлината на лампата Хари видя чиста зейнала дупка на мястото, където преди беше ухото на приятеля му.

– Как е той?

Госпожа Уизли се обърна и каза:

– Не мога да му измагьосам ново, махнато е с черна магия. Но можеше да е много по-страшно... все пак е жив.

– Да – съгласи се Хари. – Слава Богу!

– Стори ми се, че чувам в двора и други – намеси се Джини.

– Хърмаяни и Кингзли – потвърди Хари.

– Слава на небесата! – прошепна Джини.

Двамата се погледнаха: на Хари му се прииска да я прегърне и да я

притисне до себе си и нямаше да го спре дори присъствието на госпожа Уизли, но преди да се поддаде на това желание откъм кухнята се чу силен трясък.

– Ще доказвам кой съм, Кингзли, след като видя сина си, а сега, ако не си търсиш белята, се махни от пътя ми!

Хари не беше чувал никога господин Уизли да крещи така. Той нахълта във всекидневната с лъснало от потта теме и с накривени очила, а след него дотича и Фред – и двамата бяха бледи, но здрави и невредими.

– Артър! – изхлипа госпожа Уизли. – О, слава на небесата!

– Как е той?

Господин Уизли се свлече на колене до Джордж. За пръв път, откакто Хари познаваше Фред, той като че ли не намираше думи. Загледа с отворена уста иззад облегалката на дивана раната на своя близък, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Вероятно разбуден от шумната поява на Фред и на баща си, Джордж се размърда.

– Как се чувстваш, Джорджи? – прошепна майка му.

Той плъзна пръсти отстрани по главата си.

– Кухо – пророни момчето.

– Какво го прихваща? – изграчи с ужасен вид Фред. – И мозъкът му ли е пострадал?

– Кухо – повтори Джордж, после отвори очи и погледна брат си. – Виждаш ли, Фред... аз съм Кухов Безухов, вдяваш ли?

Госпожа Уизли се разхлипа още по-безутешно. По бледото лице на Фред се плисна руменина.

– Ужас! – рече той на Джордж. – Направо ужас! При толкова смешки по света за разни дългоухи и клепоухи да измислиш точно това!

– Е, нищо де – усмихна се Джордж на майка си, която продължаваше да плаче неударимо. – Сега, мамо, поне ще можеш да ни различаваш. – Той се огледа. – Здравсти, Хари... ти си Хари, нали?

– Да – потвърди другото момче и се приближи към дивана.

– Е, поне теб те преместихме успешно – отсъди Джордж. – Защо Рон и Бил не бдят край леглото на болника?

– Още не са се върнали, Джордж – обясни госпожа Уизли.

Усмивката на момчето помръкна. Хари погледна Джини и ѝ показа с ръка да излезе с него навън. Докато минаваха през кухнята, Джини пророни тихо:

– Рон и Тонкс вече трябваше да са се върнали. Нямаат много път, къщата на леля Мюриъл не е далеч.

Хари не каза нищо. Откакто беше пристигнал в „Хралупата“, се опитваше да не дава воля на страха, но сега той го обгърна, сякаш пропълзя под кожата му, затуптя в гърдите и заседна на гърлото му. Докато слизаха по задното стълбище в тъмния двор, Джини го хвана за ръката.

Кингзли сновеше назад-напред и всеки път преди да се обърне поглеждаше към небето. Хари си помисли, че той прилича на вуйчо Върнън, който преди милион години кръжеше така из всекидневната. Хагрид, Хърмаяни и Лупин стояха рамо до рамо и мълчаливо гледаха нагоре. Никой не се обърна, когато Хари и Джини се присъединиха към безмълвното им бдение.

Минутите се нижеха бавно като години. И при най-лекия повей на вятъра всички подскачаха и се извързаха към про шумолелия храст или дърво с надеждата, че някой от липсващите членове на Ордена ще изскочи невредим от листата...

После точно над тях изникна метла, която се устреми към земята...

– Те са! – изпищя Хърмаяни.

Тонкс приземи и вдигна пръст и камъчета, които се разхвърчаха навсякъде.

– Ремус! – възкликна тя, докато слизаше неустойчиво от метлата, за да потъне в обятията му.

Лицето му беше угрижено и бледо, той сякаш беше изгубил дар-слово. Зашеметен, Рон тръгна към Хари и Хърмаяни.

– Добре си – изпелтечи той още преди Хърмаяни да изтича при него и да го притисне до себе си.

– Мислех... мислех...

– Нищо ми няма – потупа я по гърба Рон. – Нищо.

– Рон беше неотразим – оповести сърдечно Тонкс, след като пусна Лупин. – Страхотен. Зашемети един от смъртожадните, улучи го право в главата, а когато се целиш от летяща метла в движеща се мишена...

– Така ли? – възкликна Хърмаяни и огледа Рон, без да сваля ръце от врата му.

– Пак ли се изненада?! – отвърна той леко обидено и се дръпна. – Ние ли сме последните, които се връщат?

– Не – отговори Джини, – още чакаме Бил с Флър и Лудоокия с Мъндънгус. Ще ида да кажа на мама и татко, че си добре...

Тя изтича обратно в къщата.

– Защо се забавихте? Какво се случи? – попита едва ли не ядосан Лупин.

– Белатрикс – каза тя. – Иска да се добере до мен не по-малко,

отколкото до Хари, направи всичко възможно да ме убие. Жалко че не ми падна, щях да я науча аз нея. Но със сигурност ранихме Родолфус... после отидохме у лелята на Рон Мюриъл и изпуснахме летекода, защото тя ни обсипа с грижи...

Върху челостта на Лупин заигра мускулче. Той кимна, но явно нямаше сили да каже каквото и да било.

– А с вас какво стана? – любопитства Тонкс и се извърна към Хари, Хърмаяни и Кингзли.

Те отново разказаха за патилата си от пътуването, но през цялото време отсъствието на Бил, Флър, Лудоокия и Мъндънгус сякаш тегнеше върху всички като мъгла с ледена захапка, на която им беше все потрудно да не обръщат внимание.

– Налага се да се върна на Даунинг Стрийт⁵. Трябваше да съм там още преди час – каза накрая Кингзли, след като огледа небето за последно. – Съобщете ми, когато се приберат.

Лупин кимна. Кингзли махна с ръка на другите и тръгна в мрака към портичката. На Хари му се стори, че чу съвсем тихото *пук!*, когато той се магипортира точно зад очертанятията на „Хралупата“.

Господин и госпожа Уизли се втурнаха надолу по задното стълбище, следвани от Джини. Майката и бащата прегърнаха Рон, сетне погледнаха Лупин и Тонкс.

– Благодаря ви за синовете ни – промълви госпожа Уизли.

– Я не се излагай, Моли! – рече веднага Тонкс.

– Как е Джордж? – попита Лупин.

– Какво му е? – намеси се Рон.

– Остана без...

Но краят на изречението, подхванато от госпожа Уизли, беше заглушено от всеобщ силен възглас: пред погледите им току-що бе изникнал тестрол, който се приземи на няколко крачки от тях. Бил и Флър се плъзнаха от гърба му, раздърпани от вятъра, но невредими.

– Бил! Слава Богу, слава Богу...

Госпожа Уизли се завтече към тях, Бил обаче я прегърна някак разсеяно. Погледна право към баща си и каза:

– Лудоокия е мъртъв.

Никой не продума, никой не помръдна. Хари изпита чувството, че нещо вътре в него пада, пропада през земята, напуска го завинаги.

5. Малка улица в центъра на Лондон, където на номер десет се намира резиденцията на министър-председателя. – Б.пр.

– Видяхме всичко – продължи Бил, а Фльор кимна и на светлината от прозореца на кухнята по страните ѝ заблещукаха сълзи, които се застичаха на вадички. – Случи се точно когато се отскубнахме от обръча: Лудоокия и Дънг бяха съвсем наблизко и също се насочиха на север. Волдемор – той може да лети! – веднага ги последва. Дънг изпадна в паника, чух го как вика, Лудоокия се опита да го спре, но онзи взе че се магипортира. Проклятието на Волдемор порази Лудоокия право в лицето, той падна заднишком от метлата и... не можехме да направим нищо, нищо... гонеха ни поне шестима...

Гласът на Бил заглъхна.

– Разбира се, че не сте могли да направите нищо – съгласи се Лупин.

Всички продължаваха да стоят и да се гледат. Хари не го проумяваше. Лудоокия мъртъв, това беше невъзможно... Лудоокия – толкова корав, толкова храбър, сякаш създаден да оцелява...

Макар и да не го изрекоха на глас, накрая всички като че ли осъзнаха, че няма смисъл да стоят повече на двора, и мълком последваха господин и госпожа Уизли в „Хралупата“ – във всекидневната, където Фред и Джордж се смееха.

– Какво има? – възкликна Фред и огледа лицата им. – Какво се е случило? Кой...

– Лудоокия – пророни господин Уизли. – Мъртъв е.

Усмивките на близнаците се превърнаха в ужасени гримаси. Никой не знаеше какво да прави. Тонкс плачеше без глас, захлупила лице с носната си кърпа: Хари знаеше, че тя е била много близка с Лудоокия, че е била негова любимка и той я е закрилял в Министерството на магията. Седнал на пода в ъгъла, където имаше най-много място, Хагрид бършеше очите си с кърпа колкото покривка за маса.

Бил отиде при бюфета и извади бутилка огнено уиски и няколко чаши.

– Хайде да пийнем – подкани той и след като замахна с магическата пръчка, през стаята се понесоха дванайсет пълни чаши. Бил вдигна високо тринайсетата. – За Лудоокия!

– За Лудоокия! – повториха всички и отпиха.

– За Лудоокия! – рече като ехо Хагрид с известно закъснение и хлъцна.

Огненото уиски прорязва Хари през гърлото: сякаш го опари и вля отново в него чувства, като разсея сковаността и усещането за нереалност и му вдъхна нещо като смелост.

– Значи Мъндънгус е изчезнал? – попита Лупин, който беше пресушил чашата на един дъх.

Настроението в миг се промени: всички застанаха нащрек и продължиха да наблюдават Лупин, защото им се искаше той да продължи, но както се стори на Хари, бяха и по-уплашени какво ще чуят.

– Знам какво си мислите – рече Бил, – докато се връщахме насам, и аз се запитах същото, защото останах с впечатлението, че смъртожадните ни причакаха, нали? Но Мъндънгус не може да ни е предал. Те не знаеха, че ще има седмина Хари-Потърровци, това ги хвърли в смут още щом се появихме, а ако случайно сте забравили, именно Мъндънгус предложи да ги заблудим с този ход. Би трябвало да им е казал най-важното... Според мен Дънг просто се е паникьосал, нищо повече. Той изобщо не искаше да идва, но Лудоокия го принуди, а Вие-знаете-кой се насочи право към тях: това беше достатъчно всички да изпаднат в ужас.

– Вие-знаете-кой постъпи точно както очакваше Лудоокия – подсмъркна Тонкс. – Според него той би предположил, че Хари ще е с някой от най-калените и опитни аврори. Хукна да гони първо Лудоокия, а когато Мъндънгус ги издаде, се прехвърли на Кингзли...

– Да, и това е пррректно – намеси се рязко Фльор, – но не обяснява откъде са пррразбрали, че ще пррреместим 'Арри точно днес. Някой явно е прроявил небррежност. Някой се е изпуснал прред външен човек за датата. Това е единственото обяснение откъде са научили датата, но не и целия план.

С красиво лице, по което още личаха следи от сълзи, тя огледа един по един хората в стаята, като без думи ги предизвикваше да я опровергават. Единственото, което нарушаваше тишината, беше хълцането на Хагрид под носната кърпа. Хари го погледна: той току-що беше изложил живота си на опасност, за да го спаси, и момчето го обичаше и му се доверяваше, макар че навремето го бяха прилъгали в замяна на едно змейско яйце да даде важни за Волдемор сведения...

– Не – отсече Хари и всички го погледнаха изненадани: от огненото уиски гласът му като че ли беше станал по-силен. – Исках да кажа – продължи той, – че дори и някой да е сбъркал и да се е изпуснал за нещо, убеден съм, че не го е направил нарочно. И няма никаква вина – повтори Хари, този път малко по-силно от обикновено. – Трябва да си вярваме. Аз се доверявам на всички и не смятам, че някой тук е в състояние да ме продаде на Волдемор.

Думите му бяха последвани от поредното мълчание. Всички го погледнаха, а той се почувства отново леко разгорещен и пийна още от

огненото уиски, колкото да направи нещо. Сети се за Лудоокия – той вечно обвиняваше Дъмбълдор в лековерие.

– Добре го каза, Хари – рече най-неочаквано Фред.

– Да, 'ушам, 'ушам – намеси се и Джордж и стрелна с очи Фред, чиято уста помръдна в гългълчето.

Лупин погледна Хари със странно изражение – едва ли не съжаление.

– За глупак ли ме смяташ? – попита момчето.

– Не, мисля, че си като Джеймс – отвърна Лупин, – за него беше връх на безчестието да не се доверява на приятелите си.

Хари знаеше за какво намеква той: че баща му е бил предаден от приятеля си Питър Петигрю. Кой знае защо, това го ядоса. Идеше му да подхване спор, но Лупин вече му беше обърнал гръб и след като остави чашата на една масичка до стената, рече на Бил:

– Имам малко работа. Ще попитам Кингзли дали...

– Не – спря го Бил. – Аз ще дойда с теб.

– Къде отивате? – възкликнаха в един глас Тонкс и Фльор.

– Тялото на Лудоокия – отговори Лупин. – Трябва да го приберем.

– Не може ли... – подхвана госпожа Уизли и умолително погледна Бил.

– Какво? – попита той. – Не, освен ако не предпочиташ да го вземат смъртожадните.

Никой не каза нищо. Лупин и Бил се сбогуваха и излязоха.

Останалите насядаха тежко по столовете, само Хари продължи да стои прав. Внезапността и окончателността на смъртта бяха заедно с тях като привидения.

– И аз трябва да вървя – заяви Хари.

В него се впериха десет чифта стреснати очи.

– Глупости, Хари! – скастри го госпожа Уизли. – Какви ги говориш?!

– Не мога да остана тук.

Той си разтърка челото: белегът отново го пробуждаше и не го беше болял така повече от година.

– Докато съм тук, всички сте изложени на опасност. Не искам...

– Глупости! – повтори госпожа Уизли. – Всичко, което беше направено днес, целеше да те прехвърлим тук, на сигурно място, и слава Богу, че успяхме. Освен това Фльор се съгласи сватбата да бъде тук, а не във Франция, нагласили сме нещата така, че всички да останем тук и да се грижим за теб...

Тя не проумяваше, че от думите ѝ на него не му олеква, а му става още по-тежко.

– Ако Волдемор научи отнякъде, че съм тук...

– Но защо ще научава? – изненада се госпожа Уизли.

– Сега, Хари, можеш да бъдеш на дванайсет места – намеси се и господин Уизли. – Той няма как да разбере в коя точно обезопасена къща се намиращ.

– Притеснявам се не за себе си – възрази момчето.

– Знаем – съгласи се тихо господин Уизли, – но ако си тръгнеш, усилията ни от тази вечер се обезсмислят.

– Няма да ходиш никъде – изръмжа Хагрид. – Майко мила, Хари, след 'сичко, което преживяхме, за да те доведем тука!

– Да, ами кървящото ми ухо! – намеси се и Джордж и се вдигна на възглавниците.

– Знам, че...

– Лудоокия не би искал да...

– ЗНАМ! – изкрещя Хари.

Почувства се притиснат до стената, изнудван: нима си въобразяваха, че не знае какво са направили за него, нима не разбираха, че точно по тази причина той иска да си тръгне, докато заради него не са пострадали и други? Настъпи дълго тягостно мълчание, по време на което белегът продължи да го пробужда и да тупти и което накрая беше нарушено от госпожа Уизли.

– Къде е Хедуиг, Хари? – попита тя, за да го предразположи. – Можем да я сложим при Пигуиджин и да ѝ дадем да хапне нещо.

Някой сякаш го удари с пестник по стомаха. Той не можеше да ѝ каже истината. За да не отговаря, допи остатъка от огненото уиски.

– Чакай само да се разчуе, че пак си го направил, Хари – намеси се Хагрид. – Избяга му, моля ви се, отблъсна го точно когато она го беше връхлетял!

– Не съм го направил аз – отсеке Хари. – Направи го магическата ми пръчка. Сама.

След няколко мига Хърмаяни пророни тихо:

– Но това е невъзможно, Хари! Сигурно имаш предвид, че си направил магия, без да искаш, и си реагира инстинктивно.

– Не – възрази Хари. – Моторът падаше, не можех да определя къде точно е Волдемор, но магическата пръчка се завъртя в ръката ми, намери го и насочи към него заклинание, при това заклинание, което аз дори не знам. Никога дотогава не бях измагьосвал златни пламъци.

– В крайни ситуации – обясни господин Уизли, – понякога човек прави магии, за каквито не е и мечтал. Малките деца, още преди да са обучени, често установяват, че...

– Не беше така – възрази през стиснати зъби Хари.

Белегът му гореше, той беше ядосан и отчаян, беше му неприятно, задето всички си въобразяваха, че притежава сила, равна на силата на Волдемор.

Никой не каза нищо. Момчето знаеше, че те не му вярват. И като се замисли, си даде сметка, че никога не е чувал магическа пръчка сама да прави магии.

В белега го проряза болка – всичко, което Хари можеше да направи, бе да се удържи да не простене. Изпелтечи, че отива на чист въздух, остави чашата и излезе от стаята.

Докато прекосяваше тъмния двор, едрият скелетоподобен тестрол вдигна очи и прошумоли с огромните си криле като на прилеп, сетне продължи да си пасе. Хари спря при портичката за градината, взря се в избуялите растения, разтърка туптящото си чело и се замисли за Дъмбълдор.

Беше сигурен, че той би му повярвал. Дъмбълдор щеше да знае как и защо магическата му пръчка се е задействала сама, понеже той винаги имаше отговори, беше наясно с пръчките, беше обяснил на Хари странната връзка между неговата пръчка и пръчката на Волдемор... но Дъмбълдор, точно като Лудоокия, като Сириус, като майка му и баща му, като клетата му сова – всички се бяха преселили там, където Хари никога вече нямаше да може да разговаря с тях. Той усети как на гърлото му пари и това нямаше нищо общо с огненото уиски...

Изневиделица болката в белега му стана непоносима. Хари притисна с ръка челото си, зажумя и точно тогава вътре в главата му запищя глас:

– Каза ми, че пръчката ще се отстрани, ако използвам друга магическа пръчка!

И в съзнанието му лумна картина: изпостелял старец в дрипи, който лежи на каменен под и надава писък, ужасен провлачен писък, писък на непоносима болка...

– Не! Не! Умолявам те, умолявам те...

– Ти излъга Лорд Волдемор, Оливандър!

– Не съм излъгал... Заклевам се...

– Опитал си се да помогнеш на Потър, да му помогнеш да избяга от мен!

– Заклевам се, че не съм му помагал... Смятах, че с друга пръчка ще стане...

– Тогава обясни какво се е случило. Пръчката на Луциус е унищожена!

– Недоумявам... връзка... има само... между вашите две пръчки...

– Лъжа!

– Моля те... умолявам те...

Хари видя как бледата ръка вдига магическата пръчка и усети изблика на яростен гняв на Волдеморт, видя как немощният старец се гърчи от болка на пода...

– Хари!

Всичко приключи така мигновено, както беше започнало: стиснал портичката към градината, Хари стоеше разтреперан в мрака, а сърцето му препускаше диво и белегът още го пробождаше леко. Трябваше да мине доста време, докато забележи, че до него са Рон и Хърмаяни.

– Върни се в къщата, Хари – прошепна Хърмаяни. – Нали не смяташ сега да заминаваш?

– Да, приятелю, трябва да останеш – заяви Рон и силно го удари по гърба.

– Добре ли си? – попита Хърмаяни, след като се приближи достатъчно, за да види лицето му. – Изглеждаш ужасно!

– Ами... – проточи с разтреперан глас Хари. – Вероятно изглеждам по-добре от Оливандър...

След като им разказа какво е видял, Рон се възмути, а Хърмаяни направо се ужаси:

– Но нали това трябваше да спре! Нали белегът не трябваше да те боли повече! Не бива да допускаш тази връзка да се възобнови... Дъмбълдор настояваше да затвориш съзнанието си!

И тъй като Хари не й отговори, тя го сграбчи за ръката.

– Той превзема министерството, вестниците и половината магьоснически свят! Не го допускай и в главата си!

ГЛАВА ШЕСТА ТАЛАСЪМЪТ ПО ПИЖАМА

През следващите дни над къщата витаеше ужасът от загубата на Лудоокия. Хари все очакваше той да влезе с тежка стъпка през задната врата като другите членове на Ордена, които наминаваха да донесат новини. Чувстваше, че нищо, освен действия, няма да притъпи усещането му за вина и скръб и че трябва да поеме на път и да изпълни задачата си: час по-скоро да намери и да унищожи хоркруксите.

– Е, докато не навършиш седемнайсет години, не можеш да направиш нищо с тези... – Рон изрече само с устни думата „хоркрукси“. – Още носиш Следата. Освен това можем да кроим планове и тук, както навсякъде другаде, нали? Или... – Той сниши глас и зашушна: – Или вече смяташ, че знаеш къде са ти-знаеш-кои?

– Не, не знам – призна си Хари.

– Мисля, че Хърмаяни направи малко проучване – сподели Рон. – Каза, че го пазела за когато дойдеш.

Седяха на масата за закуска, господин Уизли и Бил току-що бяха отишли на работа, госпожа Уизли се беше качила да вдигне от сън Хърмаяни и Джини, а Фльор се беше пронесла покрай тях на път за банята.

– Следата ще падне на трийсет и първи – каза Хари. – Това означава, че трябва да стоя тук само още четири дни. После мога да...

– Пет дни – поправи го твърдо Рон. – Трябва да останем за сватбата. Те ще ни убият, ако я пропуснем.

Хари се досети, че „те“ са Фльор и госпожа Уизли.

– Само още един ден – допълни Рон, когато Хари се наклони да се разбунтува.

– Толкова ли не разбират колко е важно да...

– То се знае, че не разбират – прекъсна го Рон. – Нямам си и понятието. И понеже заговори за това, исках да го обсъдим.

Рон надзърна в коридора, за да се увери, че госпожа Уизли още не се връща, и се наведе към Хари.

– Мама се опитва да изкопчи от нас с Хърмаяни какво сме намислили да правим. Ще пробва и с теб, ти си следващият, така че бъди готов. Татко и Лупин също подпитваха, но се отказаха, като им обяснихме, че Дъмбълдор те е предупредил да не казваш на никого, освен на нас. Мама обаче упорства. Такава си е.

Предупреждението на Рон се сбъдна само след няколко часа. Малко преди обяд госпожа Уизли откъсна Хари от другите, като го помоли уж да ѝ помогне да намери еша на мъжки чорап, който според нея явно бил изпаднал от раницата му. Обаче го приклещи в тясното килерче до кухнята и подхвана:

– Рон и Хърмаяни май смятат, че тримата няма да се върнете в „Хогуортс“ – рече тя бодро и безгрижно.

– О... – отвърна Хари, – ами да. Няма да се връщаме там.

Пресата за изцеждане на прането в ъгъла се завъртя сама и избълва нещо, което приличаше на една от жилетките на господин Уизли.

– Мога ли да попитам защо си зарязвате образованието? – продължи госпожа Уизли.

– Ами Дъмбълдор ми възложи... нещо – промърмори Хари. – Рон и Хърмаяни знаят какво е и също искат да дойдат.

– Какво „нещо“?

– Съжалявам, но не мога да...

– Честно казано, смятам, че ние с Артър имаме право да знаем, и съм сигурна, че господин и госпожа Грейнджър ще се съгласят с мен! – заяви госпожа Уизли.

Хари се беше опасявал от това нападение на „загрижения родител“. Наложил си да погледне госпожа Уизли право в очите и забелязал, че те са в същия оттенък на кафявото, както на Джини. Това не му помогна.

– Дъмбълдор не искаше никой друг да узнава, госпожо Уизли. Съжалявам. Рон и Хърмаяни не са длъжни да идват, те сами решиха...

– Не виждам защо самият ти си длъжен да ходиш! – отсече тя, зарязала преструвките. – Всички вие сте си още деца! Пълна безсмислица... ако Дъмбълдор е искал нещо да се свърши, имаше на разположение целия Орден и можеше да го възложи на всеки от нас! Явно си го разбрал погрешно. Той сигурно е казал, че иска нещо да се свърши, и ти си решил, че държи точно ти да го направиш...

– Не съм го разбрал погрешно – отсече Хари. – Трябва аз да го направя.

Връчи ѝ обратно единичния чорап, чийто еш уж трябваше да открие и който беше на златни папури.

– И това тук не е мое, не съм запалянка на „Пъдълмиър Юнайтед“.

– О, да, разбира се! – каза госпожа Уизли, като внезапно и доста дразнещо се върна към безгрижния тон. – Трябваше да се досетя. Е, Хари, докато все още си тук, с нас, нали нямаш нищо против да ни помогнеш с подготовката на сватбата на Бил и Флър? Имаме да свършим

още толкова много неща.

– Разбира се, че нямам – отвърна той, объркан от ненадейната смяна на темата.

– Много мило от твоя страна – рече жената и с усмивка излезе от килера.

От този миг нататък само се чудеше какво да възложи на Хари, Рон и Хърмаяни около подготовката на сватбата и на тях почти не им оставаше време да поразсъждават. Най-великодушното обяснение за поведението на госпожа Уизли би било желанието да ги отклони от мислите за Лудоокия и от ужасите на неотдавнашното пътуване. Но след два дни несекващо лъскане на прибори за хранене, съчетаване по цвят на фьлонги, панделки и цветя, обезгномяване на градината и участие в приготвянето на промишлени количества сандвичи Хари се усъмна, че госпожа Уизли се ръководи от други подбуди. Каквото и да им възложеше, тя сякаш целеше да ги държи тримата с Рон и Хърмаяни по-далеч един от друг и той не бе имал възможност да поприказва насаме с тях от първата вечер, когато им беше разправил как Волдеморт е изтезавал Оливандър.

– Според мен мама си е наумила, че ако ви попречи тримата да бъдете заедно и да обмисляте плана, ще отложи заминаването ви – сподели едва чуто Джини с Хари, докато на третия ден от престоя му слагаша масата за вечеря.

– И какво според нея ще се случи после? – промърмори Хари. – Някой друг ще убие Волдеморт, докато тя ни държи тук да правим петифури?

Каза го, без да се замисля, и видя как Джини пребледнява.

– Значи е вярно? – възкликна тя. – Значи се опитваш да направиш точно това?

– Аз... не... само се пошегувах – заувърта Хари.

Двамата се погледнаха, върху лицето на Джини се четеше нещо повече от стъписване. Изведнъж Хари осъзна, че за пръв път е сам с нея след онези откраднати часове в закътани ъгълчета в парка на „Хогуортс“. Беше сигурен, че и тя ги помни. И двамата подскочиха, когато вратата се отвори и влязоха господин Уизли, Кингзли и Бил.

Сега често на вечеря идваха и други членове на Ордена, защото шабквартирата вече беше не на „Гримолд“ номер дванайсет, а в „Хралупата“. Господин Уизли беше обяснил, че след смъртта на Дъмбълдор – Пазителя на тайната – всеки, на когото той е доверил къде точно се намира „Гримолд“, на свой ред се е превърнал в неин Пазител.

– И тъй като сме общо двайсет души, това много обезсилва заклинанието Фиделиус. Двайсет пъти повече възможности смъртожадните да изтръгнат от някого тайната. Едва ли ще издържим още дълго.

– Но Снейп със сигурност вече им е казал адреса! – учуди се Хари.

– Лудоокия е направил две-три заклинания срещу Снейп, в случай че той отново се появи там. Дано са достатъчно силни, за да го държат надалеч и да му завържат езика, ако реши да се говори за мястото, но не можем да бъдем сигурни. Сега, след като защитата на къщата не е надеждна, би било безумство щабквартирата да остане там.

Тази вечер на масата имаше толкова много хора, че им беше трудно да маневрират с ножовете и вилиците. Хари се озова притиснат до Джини и заради нещата, които бяха останали неизречени между двамата, той съжали, че не ги делят поне няколко души. Постоянно внимаваше да не я закачи за ръката и едва успяваше да си отреже от пилето.

– Няма ли новини за Лудоокия? – попита той Бил.

– Нищо.

Не бяха успели да му направят погребение, защото Бил и Луташ не бяха намерили тялото. Заради мрака и суматохата по време на битката беше трудно да определят къде е паднало.

– В „Пророчески вестни“ няма и дума, че е умрял или че тялото му е било намерено – продължи Бил. – Но това не значи кой знае какво. Напоследък вестникът премълчава доста неща.

– Още ли не са насрочили заседание за магиите, които приложих, за да се изплъзна от смъртожадните? – провикна се Хари през масата към господин Уизли, който поклати глава. – Защото знаят, че не съм имал друг избор, или защото не искат да разгласявам пред света, че Волдемор ме е нападнал?

– Според мен второто. Скримджър отказва да признае, че Ти-знаеш-кой е толкова могъщ, а също и че в Азкабан е имало масово бягство.

– Да де, защо да казват на обществеността истината? – възкликна Хари и стисна юмрук толкова силно, че върху дясната му ръка се откритиха едва забележимите бледи белези „Няма да лъжа.“

– Никой ли в министерството не е готов да му се противопостави? – ядосано попита Рон.

– Има и такива, Рон, но хората са изпаднали в ужас, че ще бъдат следващите, които ще изчезнат и чиито деца ще бъдат нападени – отговори баща му. – Плъзнали са страшни слухове: лично аз не вярвам, че преподавателката по мъгълзнание в „Хогуортс“ сама е пожелала да

напусне работа. Никой не я е виждал от седмици. През това време Скримджър седи залостен по цял ден в кабинета си – да се надяваме, че разработва някакъв план.

Настъпи мълчание, през което госпожа Уизли магипортира празни чинии върху шкафа отстрани и поднесе ябълков сладкиш.

– Трябва да рррешим, 'Арри, как ще те скррием – каза Фльор, след като всички получиха от сладкиша. – За сватбата – уточни тя и се смути. – Сред гостите ни няма, рразбира се, смърртожадни, но не можем да обещаем, че след като си пийнат шампанско, няма да се рраздъррдорят.

От думите ѝ Хари разбра, че тя още подозира Хагрид.

– Да, добре си се сетила – одобри госпожа Уизли от челното място на масата, където с очила, закрепени на върха на носа, преглеждаше огромния списък със задачи, нахвърлян върху предълъг пергамент. – И така, Рон, подреди ли си стаята?

– Ама защо да я редя? – възкликна Рон, като тропна с лъжицата и злобно изгледа майка си. – Защо трябва да е подредена? Ние с Хари се чувстваме добре в нея и така.

– След няколко дни, млади момко, тук ще бъде сватбата на брат ти...

– Да не би да се женят в моята стая? – подвикна вбесен Рон. – Не! Защо тогава, в името на увисналия лъв крачол на Мерлин...

– Не дръж такъв език на майка си! – скастри го твърдо господин Уизли. – И слушай какво ти казва.

Рон се свъси срещу майка си и баща си, после грабна лъжицата и се нахвърли на последните няколко хапки от ябълковия сладкиш, които му бяха останали.

– Мога да ти помогна, и аз съм участвал в разхвърлянето – предложи му Хари, но госпожа Уизли го прекъсна.

– Не, Хари, миличък, предпочитам да помогнеш на Артър за кокошките, а на теб, Хърмаяни, ще ти бъде страшно признателна, ако смешиш чаршафите за господин и госпожа Делакор... нали знаеш, че пристигат утре в единайсет сутринта.

Оказа се обаче, че Хари няма какво толкова да помага за кокошките.

– Само не казвай на Моли – рече господин Уизли, след като му препречи пътя към кокошарника, – но... хм... Тед Тонкс ми изпрати каквото е останало от мотора на Сириус и аз... хм... го крия... по-точно държа го тук, вътре. Невероятни неща: парче от ауспук, май така се казваше, страхотен акумулатор, сега ще имам и прекрасната възможност да

проверя как се включват спирачките. Ще се опитам да го сглобя отново, когато Моли не... когато имам време де.

Когато се върнаха в къщата, госпожа Уизли не се виждаше никъде, затова Хари се промъкна в таванската стаичка на Рон.

– Подреждам, подреждам!... А, ти ли си – възкликна с облекчение той, когато Хари влезе в стаята.

Рон се просна отново на леглото, от което явно току-що беше станал. Стаята си беше точно толкова разхвърляна, както през цялата седмица, и единствената промяна беше, че сега Хърмаяни седеше в ъгъла в дъното с пухкавия рижав котарак Крукшанкс в краката си и редеше на две огромни купчини книги и учебници, сред които Хари видя и свои.

– Здравсти, Хари – поздрави го момичето, след като той седна на походното легло.

– И как успя да се отскубнеш?

– О, майката на Рон е забравила, че вчера вече ни помоли с Джини да сменим чаршафите – обясни Хърмаяни.

Тя метна „Нумерология и граматика“ върху едната купчина, а „Възход и падение на черните изкуства“ – върху другата.

– Тъкмо говорехме за Лудоокия – каза Рон на Хари. – Лично аз смятам, че той сигурно се е спасил.

– Но Бил е видял как го поразява смъртоносно проклетие!

– Да де, ама точно тогава и той е бил нападат – изтъкна Рон. – Как може да бъде сигурен какво е видял?

– Дори и Лудоокия да се е разминал със смъртоносното проклетие, все пак е паднал от около триста метра височина – включи се и Хърмаяни, която сякаш претегляше върху дланта си „Отборите по квидич на Великобритания и Ирландия“.

– Ами ако е използвал защитно заклинание.

– Флър каза, че магическата пръчка е била избита от ръката му – рече Хари.

– Добре, щом толкова ви се иска да е мъртъв – нацупи се Рон и удари с юмрук възглавницата си.

– Разбира се, че не искаме да е мъртъв! – възмути се Хърмаяни. – Ужасно е, че е мъртъв. Но просто сме реалисти.

За пръв път Хари си представи тялото на Лудоокия, прекършено като на Дъмбълдор, но с око, което шеметно се върти в очната кухина. Усети как му се повдига ведно със странното желание да се засмее.

– Смъртожадните сигурно са замели следите след себе си и затова никой не го е намерил – благо разумно отсъди Рон.

– Да – съгласи се Хари. – Като с Барти Крауч, превърнат в кост и заровен отпред в градината на Хагрид. Сигурно са трансфигурирали Муди и са го препарирали...

– Стига! – изписка Хърмаяни.

Стреснат, Хари вдигна очи точно навреме, за да види как тя избухва в сълзи над „Силабичния речник“ на Спелман.

– О, не! – възкликна той и се опита да стане от старото походно легло. – Не исках да те разстройвам, Хърмаяни...

Но на фона на страшно скърцане на ръждясала пружина Рон скочи от леглото и пръв се озова при нея. Прегърна я с една ръка, бръкна в джоба на джинсите си и издърпа отблъскваща на вид носна кърпа, с която беше чистил фурната на печката. Побърза да извади и магическата си пръчка и след като я насочи към парцала, каза:

– *Тергео!*

Пръчката изсмука почти цялата мазнина. Със самодоволен вид Рон подаде на Хърмаяни кърпата, от която се вдигаше лек дим.

– О... благодаря, Рон... Извинявайте... – Тя си избърса носа и хлъцна. – Как-к-ъв ужас, а? В-в-веднага след Дъмбълдор. Просто... просто и през ум не ми е минавало, че Лудоокия ще умре, той изглеждаше толкова кален!

– Да, така е – съгласи се Рон и я притисна до себе си. – Но знаете ли какво щеше да ни каже той, ако беше тук?

– П-постоянна бдителност! – отвърна Хърмаяни и си избърса очите.

– Точно така – кимна Рон. – Щеше да ни каже да си извлечем поука от случилото се с него. А поуката, която си извлякох аз, е да нямам доверие на това страхливо нищожество Мъндънгус.

Хърмаяни се засмя през сълзи и се наведе да вдигне още две книги. След миг Рон рязко дръпна ръцете си от раменете ѝ – тя беше изпуснала върху крака му „Чудовищна книга за чудовища“, томчето се беше отскубнало от кашката, с която беше прихванато, за да не буйства, и злобно беше фраснало Рон по глезена.

– Извинявай, извинявай! – викна Хърмаяни, а Хари сграбчи книгата от крака на Рон и след като я затвори, я завърза здраво.

– Какво всъщност правиш с всички тези книги? – полюбопитства Рон и закуцука обратно към леглото.

– Просто се опитвам да реша кои от тях да взема с нас – отговори Хърмаяни. – Докато търсим хоркруксите.

– Да, разбира се – шляпна се по челото Рон. – Забравих, че ще тръгнем да преследваме Волдемор с пътуваща библиотека.

– Ха-ха! – засмя се Хърмаяни и погледна надолу към „Силабичния речник“ на Спелман. – Чудя се... дали ще ни се налага да превеждаме руни? Не е изключено... Я да вземем за всеки случай и речника.

Тя го пусна върху по-голямата от двете купчини и вдигна „История на «Хогоуртс»“.

– Слушайте – намеси се Хари.

Беше изправил гръб. Рон и Хърмаяни го погледнаха хем примирено, хем предизвикателно.

– Знам, след погребението на Дъмбълдор казахте, че искате да дойдете с мен – подхвана той.

– Пак се почва – рече Рон на Хърмаяни и завъртя очи.

– Както и очаквахме – въздъхна тя и отново се зае с книгите. – Знаеш ли, мисля все пак да взема „История на «Хогоуртс»“. Дори и да не се върнем там, ще съжалявам, че не съм я сложила при...

– Слушайте! – подкани пак Хари.

– Не, Хари, ти ще слушаш – отсече Хърмаяни. – Идваме с теб. Решено е преди месеци, всъщност преди години.

– Ама...

– Млъквай – посъветва го Рон.

– ... сигурни ли сте, че сте го обмислили добре? – продължи да упорства Хари.

– Я да видим – каза със свирепост лице Хърмаяни и с трясък остави „Туризм с тролове“ върху купчината, която не смяташе да взема със себе си. – Приготвям от доста дни багажа, така че да сме готови да тръгнем незабавно, и за твоё сведение тази подготовка включваше някои твърде сложни магии... да не споменавам, че под носа на госпожа Уизли тайно изнесохме всички запаси от многоликова отвара на Лудоокия. Освен това пренастроих паметта на татко и мама и сега те са убедени, че всъщност се казват Уендъл и Моника Уилкинс и че мечтата на живота им е да се изселят в Австралия, което вече се случи. Направих го, за да му е по-трудно на Волдемор да ги издири и да ги разпитва за мен... или за теб, защото за съжаление доста съм им разказвала за Хари Потър. Ако след това издирване на хоркруските все още съм жива, ще намеря мама и татко и ще разваля заклинанието. Ако не... е, струва ми се, че направих доста добра магия да се чувстват щастливи и в безопасност. Уендъл и Моника Уилкинс дори не подозират, че имат дъщеря.

Очите на Хърмаяни отново бяха пълни със сълзи. Рон пак стана, прегърна я и се свъси срещу Хари, сякаш го укоряваше в неактивност. Хари не се сети какво да каже, още повече че си беше твърде

необичайно точно Рон да учи другите на тактичност.

– Аз... Хърмаяни, извинявай... не...

– Не знаеш, че ние с Рон сме съвсем наясно какво може да се случи, ако тръгнем с теб? Е, наясно сме. Рон, покажи му какво си направил.

– А, не, току-що е ял! – възрази момчето.

– Хайде де, той трябва да знае.

– Ох, добре тогава. Ела, Хари.

За втори път той пусна Хърмаяни и с тежка стъпка тръгна към вратата.

– Ела.

– Защо? – учуди се Хари, но излезе след него на мъничката стълбищна площадка.

– *Десендо!*⁶ – измънка Рон, като насочи магическата си пръчка към ниския таван.

Точно над главите им зейна отвор и към краката им се плъзна стълба. От четвъртитата дупка се чу ужасен звук – нещо като всмукване и стон едновременно, – лъхна ги и миризмата като от канализация.

– Това е вашият таласъм, нали? – попита Хари, въпреки че никога не беше срещал създанието, което понякога нарушаваше нощната тишина.

– Да, нашият е – потвърди Рон и тръгна нагоре по стълбата. – Ела да го видиш.

Хари се качи по няколко тесни стъпала на мъничкия таван. Вече беше пхнал главата и раменете си през отвора, когато зърна създанието, свито на няколко крачки от него – спеше непробудно в сумрака с отворена голяма уста.

– Но той... той прилича на... Таласъмите имат ли навика да носят пижами?

– Не – отвърна Рон. – Обикновено не са и червенокоси и чак толкова пъпчиви.

Хари загледа с леко отвращение спящата твар. Като форма и размери приличаше на човек и след като очите на Хари посвикнаха със здрача, той видя, че таласъмът е облечен със стара пижама на Рон. Освен това беше сигурен, че като цяло таласъмите са слюзести и без косъмче по главата, а не с буен перчем и свирепи морави пъпки по лицето.

– Той е аз, виждаш ли? – попита Рон.

– Не – отговори Хари. – Не виждам.

6. От „descendo“ (лат.) – „слизам“, „спускам се“. – Б.пр.

– Ще ти обясня долу в стаята, че вече ми се гади от тая миризма.

Слязоха по стълбата, Рон я върна в тавана и отидоха при Хърмаяни, която продължаваше да подрежда книгите на две купчини.

– След като заминем, таласъмът ще слезе да живее тук, в моята стая – заяви Рон. – Според мен той наистина изгаря от нетърпение да се премести... всъщност е трудно да се каже, понеже единственото, което знае да прави, е да стене и да пелтечи, но отвориш ли дума за това, почва да кима често-често. И така, той ще бъде аз с шаренопръска. Хитро съм го измислил, нали?

Хари само погледна объркано.

– Хитро, я! – отговори си сам Рон, явно разстроен, че Хари не оценява колко блестящ е планът му. – Слушай сега, когато ние тримата не се появим отново в „Хогвортс“, всички ще решат, че двамата с Хърмаяни сме с теб, нали? А това означава, че смъртожадните ще се появят веднага при родителите ни, за да питат къде сме.

– Дано все пак си помислят, че съм заминала с мама и тате, напоследък мнозина мъгълкръвни обсъждат дали да не се укрият някъде – допълни Хърмаяни.

– Няма как да скрием цялото ми семейство, ще изглежда доста съмнително, пък и те не могат да си нарежат работата току-така – продължи Рон. – Затова ще пуснем слух, че страдам от тежка форма на шаренопръска и по тази причина не мога да се върна на училище. Ако някой дойде да провери, мама и татко ще му покажат таласъма в леглото ми, покрит целият с пъпки. Шаренопръската наистина си е заразна и никой няма да се престаши да се доближи. Не е страшно, че таласъмът не може да каже и дума, защото човек наистина онемява, след като заразата поразява и мъжеца.

– А майка ти и баща ти посветени ли са в плана? – поинтересува се Хари.

– Татко знае. Помогна на Фред и Джордж да преобразят таласъма. А мама... хм, нали видя какво прави. Няма да се примири, че заминаваме, докато наистина не го направим.

В стаята се възцари тишина, нарушавана само от Хърмаяни, която продължаваше да мята книги ту на едната, ту на другата купчина. Рон седеше и я наблюдаваше, а Хари местеше поглед от единия към другия – просто не знаеше какво да каже. Заради мерките, които двамата бяха взели, за да защитят семействата си, той осъзна пределно ясно, че двамата наистина смятат да тръгнат с него и си дават сметка на какви опасности ще се изложат. Искаше му се да им каже какво означава това за

него, но просто не намираше достатъчно силни думи.

В тишината се чува приглушените викове на госпожа Уизли четири етажа по-долу.

– Джини сигурно е оставила пращинка върху някоя тъпа поставка за салфетки – отбеляза Рон. – Не проумявам защо семейство Делакор ни се изгърсват два дни преди сватбата.

– Сестрата на Фльор е шаферка, трябва да бъде тук за репетицията, а още е малка да пътува сама – обясни Хърмаяни, докато разглеждаше „Пътешествия с призраци“ и умуваше какво да прави с книгата.

– Е, гостите няма да допринесат мама да се поуспокои – рече Рон.

– Трябва все пак да решим – заяви Хърмаяни, след като метна в кошчето „Теория на отбранителната магия“, без да я поглежда втори път, и взе „Преглед на магьосническото образование в Европа“, – къде ще отидем най-напред. Хари, ти спомена, че първо искаш да отидеш в Годрикс Холоу, и те разбирам, но... дали хоркруксите не са най-важни?

– Щях да се съглася с теб, ако знаехме къде се намира поне някой от тях – отвърна Хари: не му се вярваше Хърмаяни наистина да е наясно защо той иска да се завърне в Годрикс Холоу.

Привличаха го не само гробовете на майка му и баща му: Хари имаше силното, макар и необяснимо усещане, че там ще намери някои отговори. То може би беше породено просто от факта, че именно там Хари беше оцелял след смъртоносното проклятие на Волдемор, и сега, когато беше изправен пред предизвикателството да повтори подвига, селото го притегляше, защото искаше да разбере всичко.

– Не смяташ ли, че е напълно възможно Волдемор да държи под око Годрикс Холоу? – попита Хърмаяни. – Той сигурно очаква да тръгнеш към гробовете на родителите си веднага след като получиш свободата да отидеш където си искаш.

Това не беше хрумвало на Хари. Докато той се опитваше да намери някакъв контрадовод, се намеси Рон, който очевидно следваше хода на собствените си мисли.

– Този Р.А.Б. – подхвана той, – дето е откраднал истинския медальон с капачето...

Хърмаяни кимна.

– В бележката пише, че смята да го унищожи, нали?

Хари притегли към себе си раницата и извади фалшивия хоркрукс, където още държеше сгънатата бележка от Р.А.Б.

– „Откраднах истинския хоркрукс и възнамерявам при първа възможност да го унищожа“ – прочете на глас.

- Ами ако наистина го е премахнал? – възкликна Рон.
- Или тя – вметна Хърмаяни.
- Все едно – каза Рон. – В такъв случай ни остава да унищожим един по-малко!
- Да, но въпреки това сме длъжни да опитаме да открием истинския медальон – заяви Хърмаяни. – За да разберем дали е унищожен.
- А след като го открием, как ще го унищожим? – по-любопитства Рон.
- Проучвам въпроса – отвърна момичето.
- Къде? – възкликна Хари. – Мислех, че в библиотеката няма книги за хоркруксите.
- Да, няма – потвърди Хърмаяни, която беше поруменяла. – Дъмбълдор ги е изнесъл всичките, но... но не ги е унищожил.
- Рон изправи гръб и се ококори.
- Как, в името на гашите на Мерлин, си се докопала до книгите за хоркруксите?
- Аз... аз не съм ги откраднала – заоправдава се момичето, като отчаяно местеше поглед от единия към другия. – Книгите пак си бяха библиотечни, нищо че Дъмбълдор ги е махнал от лавиците. Ако наистина е искал никой да няма достъп до тях, щеше да се постарее да бъде много по-трудно да...
- Давай по същество! – подкани Рон.
- Ами... беше лесно – тихо пророни момичето. – Просто направих призоваваща магия. Нали се сещате – акцио... И те... изхвърчаха през прозореца в кабинета на Дъмбълдор и дойдоха право в момичешката спалня.
- Но кога си го направила? – попита Хари и я погледна с възхита, но и с неверие.
- Веднага след неговото... на Дъмбълдор... погребение – обясни още по-тихо Хърмаяни. – Още щом се разбрахме да напуснем училището и да тръгнем да търсим хоркруксите. Когато се върнах горе да си взема нещата, ми хрумна, че... че колкото повече знаем за хоркруксите, толкова по-добре... и понеже бях сама... опитах... и се получи. Книгите влетяха право през отворения прозорец и аз... аз ги прибрах в багажа си. – Тя преглътна, после добави умолително: – Не ми се вярва, че Дъмбълдор би се ядосал, нали няма да използваме информацията, за да правим хоркрукс!
- Да си чула да недоволстваме? – попита Рон. – И къде са тези книги?

Хърмаяни потършува из купчината и издърпа дебел том, подвързан в излиняла черна кожа. Погледна го така, сякаш ѝ се повдига, и го хвана плахо като че беше наскоро умряла твар.

– Ето тук има категорично формулирани напътствия за изработване на хоркрукс. „Тайни на най-черната магия“ – наистина гадна, ужасна книга, пълна с черни магии. Кога ли Дъмбълдор я е махнал от библиотеката?... Ако го е направил чак след като е станал директор, обзалагам се, че Волдемор е научил именно от нея всичко, което му е било необходимо.

– Ако наистина я е прочел, защо е питал Слъгхорн как се прави хоркрукс? – учуди се Рон.

– Той е разговарял със Слъгхорн само за да разбере какво ще стане, ако разделиш душата си на седем – уточни Хари. – Дъмбълдор беше сигурен, че когато Риддъл е разпитвал Слъгхорн за хоркруксите, вече е знаел как се правят. Според мен Хърмаяни е права – той лесно е могъл да се сдобие оттук с информацията.

– И колкото повече чета за тях – сподели момичето, – толкова поужасни изглеждат и все по-невероятно ми се струва да е направил цели шест. В книгата се предупреждава, че ако разкъсаш душата си, онова, което остане от нея, ще е много неустойчиво, и то след като си направил само един-единствен хоркрукс!

Хари си спомни думите на Дъмбълдор, че Волдемор е прекрочил извън пределите на „онова, което бихме могли да наречем обикновено зло“.

– А има ли начин да събереш отново парчетата от душата си в едно? – поинтересува се Рон.

– Да – потвърди Хърмаяни с разсеяна усмивка, – но болката е убийствено мъчителна.

– Защо? Как го правиш? – попита Хари.

– С покаяние – отвърна Хърмаяни. – Трябва наистина да почувстваш какво си извършил. Има бележка под линия. Болката може да те унищожи. Но някак не мога да си представя Волдемор да опита, а вие?

– И аз! – Рон изпревари Хари с отговора. – Та казва ли се в книгата как се унищожават хоркрукси?

– Да – отвърна Хърмаяни, която вече прелистваше трошливите страници така, сякаш пипаше развалена карантия, – защото има предупреждение към черните магьосници, че трябва да направят заклинания с особена мощ. От всичко, което прочетох, разбрах, че онова, което Хари направи с дневника на Риддъл, е един от малкото напълно безопасни

начини да унищожих хоркрукс.

– Да го понижеш със зъб от базилиск ли? – попита Хари.

– Е, в такъв случай сме извадили късмет, че имаме такива големи запаси от зъби на базилиск – отбеляза Рон. – Тъкмо се чудех какво ще ги правим.

– Не е задължително да прибягваш до зъб от базилиск – търпеливо уточни Хърмаяни. – Трябва да използваш нещо толкова разрушително, че хоркруксът да не се възстанови от само себе си. За отровата на базилиска има само една противоотрова и тя се среща изключително рядко...

– ... сълзи на феникс – кимна Хари.

– Именно – потвърди Хърмаяни. – Лошото е, че има твърде малко вещества, които са унищожителни колкото отровата на базилиска, и всички са опасни за пренасяне. Трябва обаче да отстраним тази пречка, защото няма да постигнем нищо, ако просто разкъсаме, стъпчем или счупим хоркрукса. Трябва да се постараете той да не може да бъде възстановен с магия.

– Но дори и да унищожим нещото, където е хоркруксът – каза Рон, – не може ли късчето душа в него да продължи да живее другаде?

– Не може, защото той е пълна противоположност на човешкото същество. – Хърмаяни забеляза, че Хари и Рон изглеждат доста объркани, и побърза да уточни: – Вижте сега, ако взема меч и те понижа, Рон, той изобщо няма да навреди на душата ти.

– Голяма утеха, няма що! – подметна момчето.

Хари се засмя.

– А би трябвало да ти е утеха, наистина! Аз обаче исках да кажа, че каквото и да се случи с тялото ти, твоята душа остава непокътната – наблегна Хърмаяни. – А с хоркруксите е точно обратното. Късчето душа вътре в обвивката зависи от нея, от омагьосаното си тяло, за да оцелее. Не може да съществува без него.

– Когато пронизах дневника, той сякаш умря – потвърди Хари при спомена за мастилото, бликнало като кръв от разкъсаните страници, и за писъците на душата на Волдеморт, докато частица от нея е изчезвала в небитието.

– След като дневникът беше наистина унищожен, късчето душа, затворено в него, също престана да съществува. Преди теб и Джини се опита да се отърве от дневника, хвърли го в тоалетната, той обаче явно се е завърнал, сякаш нищо не се е случило.

– Я чакайте – свъси се Рон. – Късчето душа в онзи дневник беше

обсебило Джини, нали? Как точно е станало?

– Докато магическата обвивка е цяла и невредима, късчето душа вътре в нея може да влиза и да излиза от онзи, който се е доближил прекалено много до предмета. Нямам предвид да го държи дълго, това няма нищо общо с физическия допир – добави Хърмаяни преди Рон да я прекъсне. – Говоря ви за емоционална близост. Джини си е изляла душата в онзи дневник и така е станала невероятно уязвима. Човек загазва сериозно, ако се привърже към хоркрукса или стане зависим от него.

– Чудя се как Дъмбълдор е унищожил пръстена – присети се Хари. – Защо не го попитам! Всъщност изобщо не...

Гласът му заглъхна: Хари се замисли за всички неща, за които е трябвало да го пита, и как след смъртта на директора на него все му се струва, че докато Дъмбълдор е бил жив, е пропилял безброй възможности да разбере повече... да разбере всичко...

Тишината беше нарушена: вратата на стаята се разтвори с трясък, от който се разклатиха стените. Хърмаяни изпищя и изпусна „Тайни на най-черната магия“, Крукшанкс се шумгуна с възмутен съсък под леглото, Рон подскочи, подхлъзна се на хвърлена на пода обвивка от шоколадова жаба и си удари главата в стената отсреща, а Хари инстинктивно се стрелна към магическата пръчка, докато не забележа, че всъщност пред него стои госпожа Уизли с разрошена коса и с изкривено от гняв лице.

– Извинявайте, че ви развалям малката задушевна сбирка – подхвана тя с разтреперан глас. – Сигурна съм, че всички имате нужда от почивка... но в стаята ми са струпани сватбени подаръци, които трябва да се подредят, и бях останала с впечатлението, че сте готови да помогнете.

– А, да – каза крайно притеснена Хърмаяни, скочи на крака и книгите се разлетяха във всички посоки. – Ей сега... извинявайте...

Погледна измъчено Хари и Рон и забърза след госпожа Уизли, която излезе от стаята.

– Като че ли сме домашни духчета! – оплака се тихо Рон, който още си разтъркваше главата, когато двамата с Хари също излязоха от стаята. – Но без удовлетворението от свършената работа. Да минава най-последната сватба, че да се почувствам щастлив!

– Да – съгласи се Хари, – тогава вече няма да имаме друга работа, освен да намираме хоркрукси... Ще бъде истински празник, нали?

Рон щеше да се засмее, но при вида на грамадната купчина сватбени подаръци, които ги чакаха в стаята на госпожа Уизли, спря като закован.

Семейство Делакор пристигаха на другия ден в единайсет часа. Хари, Рон, Хърмаяни и Джини вече бяха обидени на всички с тази фамилия и затова на Рон му беше твърде неприятно да се качи горе да си сложи два еднакви чорапа, а на Хари – да се опита да си приглади косата. След като всеобщият външен вид беше одобрен като приличен, те излязоха едва ли не под строй в окъпания от слънце заден двор и зачакаха гостите.

Хари никога не беше виждал къщата толкова подредена. Ръждясалите котли и старите гумени ботуши, с които обикновено беше осеяно стълбището при задната врата, бяха изчезнали и бяха заменени с два нови треперудови храста в големи саксии, сложени от двете страни на вратата: уж не духаше вятър, а листата им пърхаха лениво, нагънати на красиви дипли. Кокошките бяха затворени, дворът беше пометен и градината в съседство беше оплевена, подкастриена и като цяло разкрасена, но Хари, който си я харесваше в избуялото ѝ състояние, си помисли, че изглежда някак посърнала без обичайните пълчища подрипващи гномчета.

Вече не помнеше колко заклинания за безопасност са направени на „Хралупата“ и от Ордена, и от министерството, знаеше само, че сега никой не може да пристигне с магия направо в къщата. Затова господин Уизли беше отишъл да посрещне семейство Делакор на билото на съседния хълм, където трябваше да ги приземи летекод. Първият звук, възвестил приближаването им, беше необичайно силен смях – след няколко мига при портичката се появи господин Уизли, натоварен с багаж, а след него вървеше красива руса жена с дълга мантия в горскозелено, която не можеше да бъде друга, освен майката на Фльор.

– Maman! – извика Фльор и се спусна да я прегърне. – Papa!⁷

Господин Делакор изобщо не беше привлекателен като жена си: с цяла глава по-нисък от нея, изключително закръглен, с остра черна брадичка. Но изглеждаше добродушен. Той заподскача с ботушите си на високи токове към госпожа Уизли, целуна я два пъти по всяка буза и я остави поруменяла и развълнувана.

– Давайте си излийиштен трруд – заяви с гърлен глас мъжът. – Фльорр ни каза, че се пррестарравате.

– А, няма такова нещо! – изгукта щастлива госпожа Уизли. – Изобщо не се пррестарраваме.

Рон даде воля на чувствата си, като изрита гномчето, което

7. Мамо! Татко! (фр.) – Б.пр.

надзърташе иззад един от новите треперудови храсти.

– Драга ми госпожо! – подхвана грейнал господин Делакор и стисна между пухкавите си длани ръката на госпожа Уизли. – За нас е изключителна чест, че двете ни семейства скоррро ще се срродят! Нека ви представя жена си Аполин.

Госпожа Делакор се приближи с плавна стъпка и спря да целуне госпожа Уизли.

– *Enchanée*⁸ – каза тя. – Вашият съпрруг ни рразказа много забавни исторрии!

Господин Уизли се засмя маниакално, а госпожа Уизли го стрелна с поглед, след който мъжът ѝ тутакси млъкна и върху лицето му се появи изражение като край леглото на тежкоболен близък приятел.

– Вие вече познавате, ррразбира се, малката ми дъщерря Габрриел! – каза господин Делакор.

Габриел изглеждаше като Фльор в умален вид – единайсетгодишна, с дълга до кръста сребриста коса, тя озари госпожа Уизли с ослепителна усмивка и я прегърна, после хвърли към Хари лъчезарен поглед и премрежи очи. Джини се прокашля силно.

– Е, влизайте, влизайте де! – весело рече госпожа Уизли и с множество „Ама моля ви се!“ „Първо вие“ и „В никакъв случай!“ ги подкара към къщата.

Както бързо се установи, Делакор бяха отзивчиви, мили гости. Всичко им харесваше и те на драго сърце бяха готови да помогнат с приготовленията за сватбата. Господин Делакор обяви цялата подготовка – от плана кой къде ще седне до обувките на шаферките – за „charmant⁹“. Госпожа Делакор пък владееше до съвършенство домакинските заклинания и в миг почисти фурната както си трябва, а Габриел следваше по петите по-голямата си сестра, като се опитваше да ѝ помага с каквото може и бързо бърбеше на френски.

За съжаление „Хралупата“ не беше строена да побира толкова много народ. Сега господин и госпожа Уизли спяха във всекидневната, след като бяха заглушили с викове възраженията на господин и госпожа Делакор и бяха настояли те да се настанят в тяхната стая. Габриел спеше заедно с Фльор в някогашната стая на Пърси, а Бил щеше да дели стая с шафера си Чарли, след като той пристигнеше от Румъния. Хари, Рон и Хърмаяни всъщност бяха лишени от възможността да кроят заедно

8. Очарована съм (фр.). – Б.пр.

9. Пленително. (фр.) – Б.пр.

планове и в отчаянието си сами предлагаха да нахранят кокошките само и само да избягат от пренаселената къща.

– Но тя пак отказва да ни остави сами! – изръмжа Рон, когато и вторият им опит да се срещнат на двора беше осуетен от госпожа Уизли, която се появи с огромен кош с пране.

– Е, браво на вас, нахранили сте кокошките – провикна се тя, докато се приближаваше. – Я пак да ги затворим, утре ще дойдат... да сложат шатъра за сватбата – обясни госпожа Уизли, като поспря, за да се облекне на кокошарника. Изглеждаше изтощена. – „Вълшебни шатри «Миламант»“... Бива си ги. Бил ще ги доведе... докато са тук, Хари, по-добре не излизай. Няма как да не призная, че при всички тези заклинания за сигурност в къщата си е доста сложно да стягаш сватба.

– Съжалявам – каза смирено Хари.

– О, миличък, не говори глупости! – възкликна на мига госпожа Уизли. – Не исках да кажа, че... хм, твоята безопасност е много по-важна! Всъщност смятах да те питам как искаш да отпразнуваме рождения ти ден, Хари. Все пак ставаш на седемнайсет, това е паметен ден...

– Не искам да ви затруднявам – отвърна той, защото веднага си представи допълнителното напрежение за всички. – Наистина, госпожо Уизли, обичайната вечеря е достатъчна... пада се в деня преди сватбата...

– Е, щом искаш, така да бъде. Ще покания Ремус и Тонкс, нали? А Хагрид?

– Ще бъде страхотно – отговори Хари. – Но ви моля, не си правете излишен труд...

– Няма, няма... не се притеснявай...

Тя го гледа дълго и изпитателно, после се усмихна някак тъжно, изправи се и продължи нататък. Хари видя как госпожа Уизли замахва с магическата пръчка към въжето за пране и мокрите дрехи се издигат във въздуха, за да се окачат сами, и изведнъж го плисна вълна от угризения, заедо с й причинява толкова неудобства и болка.

ГЛАВА СЕДМА ЗАВЕЩАНИЕТО НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР

Той вървеше по планински път в прохладната синя светлина на изгрева. Долу в далечината се мерзелееше малко селище, обгърнато в мъгла. Дали мъжът, когото търсеше, беше там? Мъжът, когото издирваше толкова упорито, че не можеше да мисли почти за нищо друго, мъжът, който знаеше отговора, решението на неговия проблем...

– Ей, събуди се!

Хари отвори очи. Отново лежеше на походното легло в запуснатата стая на Рон. Слънцето още не беше изгряло и всичко наоколо тънеше в здрач. Пигуиджин спеше с глава под мъничкото крило. Белегът върху челото на Хари го наболяваше.

– Бълнуваше.

– Така ли?

– Да. „Грегорович.“ Повтаряше „Грегорович“.

Хари не беше с очила и виждаше лицето на Рон леко размазано.

– Кой е тоя Грегорович?

– Откъде да знам! Нали ти го повтаряше.

Хари разтърка чело и се замисли. Стори му се, че е чувал името и преди, но не помнеше къде.

– Мисля, че Волдемор го издирва.

– Клетият той! – възкликна разгорещено Рон.

Хари седна, като продължаваше да разтърква белега си, вече съвсем се беше разсънил. Помъчи се да си спомни какво точно бе видял насън, но единственото, което изникна в съзнанието му, бяха планините на хоризонта и очертанията на селце, сгушено в ниска долина.

– Мисля, че е в чужбина.

– Кой, Грегорович ли?

– Волдемор. Мисля, че е някъде в чужбина и издирва Грегорович.

Не ми приличаше на Британия.

– Пак ли виждаш в съзнанието си?

Рон изглеждаше разтревожен.

– Направи ми услуга, не казвай на Хърмаяни – помолри Хари. – И въобще как очаква да не виждам нищо насън!

Той се взря в кафеза на малката Пигуиджин и продължи да умува... Откъде му беше познато името Грегорович?

– Мисля, че е свързан някак с куидича. Има нещо общо, но не мога... не се сещам какво.

– С куидича ли? – попита Рон. – Да не говориш за Горгович?

– За кого?

– За Драгомир Горгович. Гончия, преди две години „Чъдли Кенънс“ го купиха за баснословна сума. Рекордьор с най-много резки спускания с куюфъла за сезон.

– А, не! – отсече Хари. – Определено не е Горгович.

– Е, и аз така си помислих – каза Рон. – Всъщност честит рожден ден!

– Ау... вярно бе, съвсем забравих. Вече съм на седемнайсет години!

Хари грабна магическата си пръчка, оставена до походното легло, насочи я към отрупаното с какво ли не бюро, където бяха очилата му, и каза:

– *Акцио очила!*

Макар че те бяха само на една крачка, той изпита огромно удовлетворение, като ги видя устремно да се носят към него – поне докато не го фраснаха по окото.

– Хитро – изсумтя Рон.

За да ознаменува, че Следата вече я няма, Хари се зае да запраща вещите на Рон във всички посоки, от което Пигуиджин се събуди и развълнувано запърха из кафеза. Хари се опита да си завърже с магия и маратонките (получи се възел, който после се наложи да развързва ръчно няколко минути) и колкото да се позабавлява, направи яркосини оранжевите мантии на любимите на Рон „Чъдли Кенънс“ по плакатите.

– Но лично аз бих си закопчал панталона с ръка – посъветва го Рон и прихна, когато Хари тутакси погледна надолу. – Това ти е подаръкът. Виж го тук, не е предназначен за очите на майка ми.

– Книга ли? – попита Хари, докато взимаше правоъгълния пакет. – Леко отклонение от традицията, а?

– Това не е книга като книга – обясни Рон. – Това си е чисто злато: „Дванайсет безотказни начина да очароваш вещица“. Обяснено е всичко, което трябва да знаеш за момичетата. Де да я имах миналата година, щях да знам как да се отърва от Лавендър и как да сваля... хм, Фред и Джордж ми я дадоха и аз научих доста. Ще се изненадаш, не всичко опира до магическата пръчка...

Когато влязоха в кухнята, върху масата ги чакаха цяла камара подаръци. Бил и господин Делакор приключваха със закуската, а госпожа Уизли си бърбеше с тях, както бдеше над тигана до печката.

– Артър предаде да ти пожелае от негово име „честит рожден ден“, Хари – каза тя и го озари с усмивка. – Наложил се да отиде рано на работа, но ще се върне за вечеря. Подаръкът най-отгоре е от нас.

Хари седна, взе квадратния пакет, който му беше посочила госпожа Уизли, и махна обвивката. Вътре имаше часовник почти като онзи, който господин и госпожа Уизли бяха подарили на Рон за седемнайсетия му рожден ден: беше златен, със звезди, които се въртяха вместо стрелки по циферблата.

– По обичай всеки магьосник получава часовник, щом навърши пълнолетие – обясни госпожа Уизли и го загледа тревожно от печката. – Опасявам се, че този не е нов като на Рон... всъщност беше на брат ми Фейбиън, а той не си пазеше особено вещите. Отдолу има вдлъбнатинка, но...

Остатъкът от речта ѝ беше заглушен – Хари стана и я притисна до себе си. Постара се да вложи в прегръдката много неизречени неща и госпожа Уизли може би ги разбра, защото след като той я пусна, неспособано го помилва по бузата, после замахна малко напосоки с магическата пръчка, от което половин пакет бекон изхвърча от тигана и се приземи на пода.

– Честит рожден ден, Хари! – възкликна Хърмаяни, която нахълта в кухнята и добави към купчината и своя подарък. – Не е кой знае какво, но се надявам да ти хареса. Ти какво му подари? – добави тя към Рон, който обаче се направи, че не я е чул.

– Хайде, отвори подаръка на Хърмаяни! – подкани Рон.

Тя му беше купила нов опасноскоп. В другите пакети имаше вълшебна самообръсначка („О, да, с това ще се обръснеш възможно най-гладко – увери го господин Делакор, – но трябва да ѝ обясниш ясно какво точно желаш, иначе ще те обезкосми повечко, отколкото би искал...“), шоколади от семейство Делакор, а от Фред и Джордж – огромен кашон с последните артикули в „Магийки шегобийки от Уизли“.

Хари, Рон и Хърмаяни не се задържаха дълго на масата, защото след появата на госпожа Делакор, Флър и Габриел в кухнята стана неприятно пренаселено.

– Ще ти ги сложа в багажа – бодро предложи Хърмаяни, грабна подаръците на Хари и тримата тръгнаха да се качват по стълбите. – Почти съм приключила, само чакам останалите ти панталони да изсъхнат след прането, Рон...

Онова, което той изпелтечи, беше заглушено от отваряне на врата на първия етаж.

– Хари, би ли дошъл за малко?

Беше Джини. Рон спря като закован, но Хърмаяни го хвана за лакътя и го затица нагоре по стълбите. Притеснен, Хари отиде заедно с Джини в стаята ѝ.

Никога не беше влизал вътре. Помещението беше малко, но светло. На едната стена имаше голям плакат на магьосническата група „Орисниците“, а на другата – снимка на Гуеног Джоунс, капитанката на „Холихедските харпии“, куидичен отбор от вещици. Бюрото беше под отворения прозорец с изглед към овощната градина, където навремето те с Джини бяха играли с Рон и Хърмаяни куидич двама на двама и където сега беше опънат голям перленобял шатър. Златното знаменце отгоре беше на едно равнище с прозореца на Джини.

Тя се извърна към лицето му, пое дълбоко въздух и каза:

– Честит седемнайсети...

– Да... благодаря.

Джини го гледаше, без да мига, на него обаче му беше трудно да срещне погледа ѝ, сякаш стоеше пред ослепителна светлина.

– Хубав изглед – отбеляза тихо и посочи прозореца.

Тя не му обърна внимание. Хари не я винеше.

– Дълго умувах какво да ти подаря – обясни Джини.

– Нямахше нужда да ми подаряваш нищо.

Тя не обърна внимание и на тези думи.

– Искаше ми се да е нещо, което върши работа. Но да не е много голямо, за да можеш да го вземеш със себе си.

Хари се претраши да я погледне. Джини не плачеше – това беше едно от многото ѝ прекрасни качества, не беше от ревливите. Хари си беше мислил понякога, че Джини е расла с шестима братя и затова не е лигла.

Тя пристъпи по-близо до него.

– И тогава си казах, че ми се иска да ти дам нещо, което да ти напомня за мен, ако някъде срещнеш някоя виيля.

– Да ти призная, съмнявам се, че ще имам възможност да се срещам с когото и да било.

– Точно това ми се искаше да чуя – пророни тя и започна да го целува както никога дотогава, а Хари отвърна на целувката и изпадна в блажен унес, по-приятен и от огнено уиски: Джини и усещането за нея бяха единственото истинско нещо по белия свят, докато Хари я прегръщаше с едната ръка, а с другата я галеше по дългата коса със сладостен мирис...

Вратата зад тях се отвори с трясък и двамата отскачиха един от друг.

– О! – подметна многозначително Рон. – Извинявайте.

– Рон! – каза Хърмаяни, която стоеше леко задъхана точно зад него.

Спусна се тягостна тишина, после Джини промълви глухо:

– Е, Хари, въпреки всичко... честит рожден ден.

Ушите на Рон бяха пламнали до алено, Хърмаяни изглеждаше притеснена. На Хари му идеше да им затръшне вратата под носовете, защото усети, че когато двамата влязоха, заедно с тях сякаш проникна студен въздух и неговият бляскав миг се пукна като сапунен мехур. Заедно с Рон в стаята бяха нахълтали всички причини Хари да сложи край на връзката си с Джини, да стои далеч от нея, а щастливата забрава се беше изпарила.

Той погледна Джини и понечи да ѝ каже нещо, макар и да не знаеше какво, тя обаче му беше обърнала гръб. Хари си помисли, че този път може би не е устояла на сълзите. Пред Рон не можеше да направи нищо, за да я утеши.

– До по-късно – каза той и излезе след другите двама от стаята.

Рон тръгна с тежка крачка по стълбите и мина през препълнената кухня към двора, през цялото време Хари гледаше да не изостава, а Хърмаяни ситнеше с уплашен вид след тях.

Като стигна на току-що окосената ливада, където можеха да се усаят, Рон се нахвърли на Хари.

– Ти я заряза! Сега какво ходиш пак да ѝ мътиш главата?!

– Не ѝ мътя главата – заоправдава се Хари точно когато Хърмаяни ги настигна.

– Рон...

Но той вдигна ръка, за да ѝ покаже да мълчи.

– Тя наистина страдаше, когато скъса с нея...

– Аз също страдах. Знаеш защо съм сложил край, не е защото съм го искал.

– Да, но сега ходиш пак да се натискаш с нея и тя пак ще започне да се надява...

– Джини не е малоумна, знае, че това не може да се случи, едва ли очаква накрая... да се оженим или...

След като го изрече, Хари си представи ярко как Джини се омъжва в булчинска рокля за някакъв висок, безлик и неприятен непознат. За шеметен миг му се проясни: нейното бъдеще е свободно и необременено, докато неговото... той не виждаше пред себе си нищо, освен

Волдемор.

– Ако продължаваш да я мачкаш при всеки удобен случай...

– Няма да се повтори – отсече Хари. По небето нямаше и облаче, но той се чувстваше така, сякаш слънцето е помръкнало. – Сега доволен ли си?

Рон изглеждаше обиден, но и примирен, за миг се разклати напред-назад, после каза:

– Ами... да.

До вечерта Джини не се опита отново да остане насаме с Хари, нито показа с поглед или движение, че в стаята ѝ е имало нещо повече от любезен разговор. Въпреки това при появата на Чарли на Хари му олекна. Поразя се, докато гледаше как госпожа Уизли насила кара Чарли да седне на един стол, как вдига магическата си пръчка и оповестява, че сега той ще бъде подстриган прилично.

Заради рождения ден на Хари, още преди да дойдат Чарли, Лупин, Тонкс и Хагрид, кухнята в „Хралупата“ щеше да се разтегне до точката на пръсване, затова в градината бяха наредени няколко маси. Фред и Джордж измагьосаха няколко морави фенера, всичките с голяма цифра „17“ отпред, и ги накачиха над главите на гостите. Благодарение на грижите, положени от госпожа Уизли, раната на Джордж беше чиста и промита, но въпреки многото шегички, които близнаците пускаха, Хари още не беше свикнал с дупката, тъмнееща отстрани на главата му.

Хърмаяни измагьоса морави и златни хартиени ленти, които бликнаха от върха на магическата ѝ пръчка, и артистично обви с тях дърветата и храстите.

– Красота! – възкликна Рон, когато с последен широк замах на пръчката тя позлати листата на киселищата. – Наистина имаш усет за тези неща.

– Благодаря ти, Рон! – каза Хърмаяни доволна, но и леко смутена.

Хари се извърна и се подсмяхна. Подозираше, че щом му остане време да разлисти „Дванайсет безотказни начина да очароваш вещица“, непременно ще намери глава за комплиментите, после срещна погледа на Джини и ѝ се усмихна, но си спомни какво е обещал на Рон и побърза да подхване разговор с господин Делакор.

– Пази се, пази се! – изтананика госпожа Уизли и изникна през портичката с нещо, което приличаше на грамаден снич колкото плажна топка, рееща се пред нея.

След миг Хари разбра, че това е тортата за рождения му ден, която госпожа Уизли бе вдигнала с магическата си пръчка във въздуха и я

тласкаше напред, вместо да рискува да я носи по неравната земя. Когато накрая тортата се приземи в средата на масата, Хари възкликна:

– Изглежда изумително, госпожо Уизли!

– О, благодаря, миличък – отвърна тя с обич.

Изад рамото й Рон вдигна към Хари палец и изрече само с устни: „Точно така!“

В седем часа всички гости вече бяха дошли – в къщата ги доведоха Фред и Джордж, които ги чакаха в края на пътя. Хагрид беше почел случая, като беше облякъл най-хубавия си ужасен мъхнат костюм в кафяво. Въпреки че Лупин се усмихваше, докато стискаше ръката на Хари, момчето си помисли, че той изглежда някак нещастен. Беше си странно – Тонкс до него направо грееше.

– Честит рожден ден, Хари! – поздрави го тя и го притисна в обятия си.

– Седемнайсет, а! – възкликна Хагрид, докато поемаше от Фред чашата вино с размери на кофа. – Точно шест години от деня, когато се запознахме, Хари, помниш ли?

– Смътно – отвърна той и му се ухили. – Ти май откачи от пантите входната врата, сложи на Дъдли свинска опашка и ми събщи, че съм възшебник.

– Забравил съм подробностите – прихна великанът. – Добре ли сте, Рон, Хърмаяни?

– Добре сме – отговори момичето. – А ти как си?

– А, не мога да се оплача. Ама, пусто да опустее, много работа, родиха ни се еднорози, ще ви ги покажа, като се върнете... – Докато Хагрид бърникаше в джоба си, Хари избягваше да среща погледите на Рон и Хърмаяни. – 'Земи, Хари, не можах да измисля к'во да ти дам, ама после се сетих за ей туй. – Той извади влакнеста кесийка на дълга връв, явно се носеше на врата. – Кожа на гущер разтегач. Като скриеш нещо вътре, никой, освен собственика де, не може да го намери. Голяма рядкост са.

– Благодаря, Хагрид!

– За нищо – отвърна великанът и махна с ръка колкото капак на боکلукчийска кофа. – Я, Чарли! Винаги ми е бил симпатичен... Ей, Чарли!

Чарли се приближи и някак тъжно прокара ръка през новата си жестоко къса прическа. Беше по-нисък от Рон, набит, с множество белези от изгаряния и драскотини по мускулестите ръце.

– Здравсти, Хагрид, как я караш?

– От цяла вечност 'се се каня да ти пиша. Как е Норбърт?

– Норбърт ли? – засмя се Чарли. – Норвежкият гребеногърбушко? Вече го наричаме Норбърта.

– К'во... Норбърт да не е момиче?

– Ами да!

– Ти пък как разбра? – учуди се Хърмаяни.

– Много по-злобни са – отвърна Чарли. Погледна през рамо и сниши глас: – Дано татко се появи по-бързо. Мама вече не я свърта на едно място.

Всички се обърнаха към госпожа Уизли, която се опитваше да води разговор с госпожа Делакор, но все попоглеждаше към портичката.

– Я да започваме без Артър – провикна се след миг-два тя към всички в градината. – Явно са го задържали... Ау!

Всички я видяха едновременно: струя светлина, прелетяла през двора право към масата, където се превърна в яркосребърна невестулка – тя застана на задни крачка и заговори с гласа на господин Уизли:

– Министърът на магията идва с мен.

Покровителят се стопи във въздуха, оставяйки семейството на Флър да се взира озадачено в мястото, откъдето беше изчезнал.

– Ние не би трябвало да сме тук – заяви на мига Лупин. – Хари... извинявай... ще ти обясня друг път...

Той сграбчи Тонкс за китката и я затегли да стане, после двамата отидоха при зида, прекатериха се и изчезнаха от поглед. Госпожа Уизли изглеждаше изумена.

– Министърът ли?!... Ама защо? Виж ти!...

Ала нямаше време да обсъждат въпроса: след миг господин Уизли се появи сякаш отдън земя при портичката, придружаван от Руфъс Скримджър, когото всички веднага познаха по прошарената гривеста коса.

Двамата новодошли забързаха през двора към градината и осветената от фенерите маса, където всички чакаха безмълвно и ги наблюдаваха как се приближават. Когато министърът влезе в светлината на фенерите, Хари забеляза, че той изглежда много по-стар, отслабнал и мрачен, отколкото при последната им среща.

– Извинявайте, че идвам неканен – подхвана Скримджър, после докуцука до масата и спря. – Особено пък на тържество. – Очите му се спряха за миг върху грамадната торта с форма на снеч. – За много години!

– Благодаря – каза Хари.

– Трябва да поговоря с теб насаме – продължи Скримджър. – А

също и с господин Роналд Уизли и госпожица Хърмаяни Грейнджър.

– С нас ли? – изненада се Рон. – Защо с нас?

– Ще ви обясня, когато ме заведете на по-уединено място – отвърна мъжът. – Има ли такава? – извърна се той към госпожа Уизли.

– Ама разбира се – потвърди с притеснен вид господин Уизли. – Във... във... във всекидневната, защо не отидете там?

– Води! – Скримджър подкани Рон. – Не е нужно да идваш с нас, Артър.

Хари видя, че докато Рон и Хърмаяни се изправят, господин Уизли разтревожено се спогледа с жена си. Докато вървяха мълком към къщата, той знаеше, че двамата му приятели си мислят същото като него: Скримджър явно беше разбрал отнякъде, че не смятат да се връщат в „Хогуортс“.

Министърът не каза нищо, докато минаваха през разхвърляната кухня и влизаха във всекидневната на „Хралупата“. Градината беше озарена от мека златиста вечерна светлина, но тук вече беше тъмно: щом влязоха, Хари замахна с магическата пръчка към газениците и те осветиха уютната, макар и занемарена стая. Скримджър седна на продъненото кресло, където обикновено се разполагаше господин Уизли, и предостави на Хари, Рон и Хърмаяни дивана, на който те се сместиха плътно един до друг.

– Имам няколко въпроса към вас тримата и според мен е най-добре да ви ги задам поотделно. Ако вие двамата – Скримджър посочи Хари и Хърмаяни – почакате горе, ще започна с Роналд.

– Няма да ходим никъде – заяви Хари, а Хърмаяни закима рязко. – Или ще говорите и пред тримата, или изобщо няма да разговаряме.

Министърът го изгледа хладно и оценяващо. Хари остана с впечатлението, че се пита дали си струва още сега да прояви враждебност.

– Добре тогава, заедно – сви рамене Скримджър и се прокашля. – Както сигурно знаете, тук съм заради завещанието на Албус Дъмбълдор.

Тримата на дивана се спогледаха.

– Очевидно е изненада! Не са ли ви съобщили, че Дъмбълдор ви е завещал нещо?

– Във... ама на всички ли? – възкликна Рон. – И на нас с Хърмаяни?

– Да, на всички...

Но Хари го прекъсна.

– Дъмбълдор почина преди повече от месец. Защо чакахте толкова

дълго, за да ни предадете завещаното?

– Не е ли очевидно? – рече Хърмаяни още преди министърът да се е обадил. – Искали са да проверят каквото ни е завещал. Нямаме право да го вършите! – заяви тя с леко треперлив глас.

– Как да нямам, имам! – пренебрежително отсече Скримджър. – Наредбата за основателна конфискация дава на министерството правото да изземва всичко, оставено според завещание...

– Законът е приет, за да попречи на магьосниците да завещават артефакти, свързани с черната магия – уточни Хърмаяни, – и преди да ги из земе, министерството трябва да разполага с неопровержими доказателства, че вещите на покойника са противозаконни! Нима намекувате, че според вас Дъмбълдор се е опитвал да ни завещае нещо, над което тегне проклетие?

– В магьосническото право ли смяташ да правиш кариера, госпожице Грейнджър? – попита Скримджър.

– Не – отговори Хърмаяни. – Надявам се да направя добро за света.

Рон се засмя. Скримджър го стрелна с очи и пак ги извърна, когато отново заговори Хари.

– И защо сега решихте да ни предоставите тези вещи? Не можете ли да измислите повод да ги задържите?

– Не, правят го, защото са изтекли трийсет и един дни – поясни веднага Хърмаяни. – Не могат да задържат вещите по-дълго от този срок, освен ако не докажат, че те са опасни. Нали?

– Роналд, можеш ли да кажеш, че си бил близък с Дъмбълдор? – попита Скримджър, без да ѝ обръща внимание.

Момчето трепна.

– Аз ли? Не... всъщност не... по-скоро Хари...

Рон се извърна към Хари и Хърмаяни и видя, че тя се е втреничила, сякаш му казва „Млъкни веднага!“, но станалото станало: Скримджър изглеждаше така, сякаш е чул точно каквото е очаквал и искал да чуе. Вкопчи се като граблива птица в отговора на момчето.

– Щом не си бил много близък с Дъмбълдор, как си обясняваш, че той те е споменал в завещанието си? Завещал е изключително малко неща на отделни хора. Като цяло личните му вещи – библиотеката, магическите уреди и други неща – остават за „Хогуортс“. Защо според теб те е предпочел?

– Ами... не знам – призна си Рон. – Аз... когато казвам, че не сме били близки... всъщност имах предвид, че той ме харесваше...

– Стига си скромничил, Рон – прекъсна го Хърмаяни. – Дъмбълдор

много те обичаше.

Подобна представа за истината беше разтеглива до скъсване – поне доколкото Хари знаеше, Рон и Дъмбълдор никога не бяха оставали само двамата и преките им взаимоотношения бяха пренебрежимо несъществени. Но Скримджър май изобщо не слушаше. Той бръкна под наметалото си и извади пристегнатата с връв кесия, много по-голяма от кесийката, която Хагрид беше подарил на Хари. Министърът извади от нея свитък пергамент, разгъна го и зачете на глас:

– „Последна воля и завещание на Албус Перцивал Улфрих Брайън Дъмбълдор...“ да, ето тук... „завещавам на Роналд Билиус Уизли своя загасител с надеждата да си спомня за мен, когато го използва.“

Скримджър извади от кесията предмет, който Хари беше виждал и друг път: приличаше на сребърна запалка, но както момчето знаеше, притежаваше силата да изсмуква цялата светлина от дадено място и само с едно щракване да я възстановява. Скримджър се наведе напред и подаде загасителя на Рон, който го взе и с изумен вид го завъртя между пръстите си.

– Ценен предмет – заяви министърът, без да сваля очи от момчето. – Може би дори няма втори като него. Със сигурност е изобретен от самия Дъмбълдор. Защо ли ти е завещал такава рядка вещ?

Рон озадачено поклати глава.

– Дъмбълдор сигурно е преподавал на хиляди ученици – продължи да упорства Скримджър. – Въпреки това е споменал в завещанието си само вас тримата. Защо? Господин Уизли, за какво според теб е смятал, че ще използваш неговия загасител?

– Вероятно за да гася с него светлината – изломоти Рон. – Какво друго бих могъл да правя с един загасител?

Скримджър явно не се сещаше за нищо друго. Той гледа миг-два момчето с присвити очи и пак насочи вниманието си към завещанието на Дъмбълдор.

– „На госпожица Хърмаяни Джийн Грейнджър завещавам своя екземпляр от «Приказки на барда Бийдъл» с надеждата, че те ще ѝ се сторият увлекателни и указателни.“

Скримджър извади от кесията книжка, която изглеждаше не по-малко стара от екземпляра на „Тайни на най-черната магия“. Подвързията ѝ беше на петна и тук-там се беше пополющила. Хърмаяни я взе от министъра, без да казва нищо. Сложи я върху коленете си и се взря в нея. Хари видя, че заглавието е написано с руни – така и не се беше научил да ги различава. Докато гледаше, върху изпъкналите символи се

търкулна сълза.

– Защо според теб, госпожице Грейнджър, Дъмбълдор ти е завещал тази книга? – попита и нея министърът.

– Той... знаеше, че обичам да чета – отвърна задавено Хърмаяни и избърса с ръкав очите си.

– Но защо точно тази книга?

– Не знам. Сигурно е мислел, че ще ми хареса.

– Обсъждала ли си някога с Дъмбълдор тайнописа или други начини за предаване на тайни съобщения?

– Не, не съм – каза Хърмаяни, като продължаваше да бърше очите си с ръкав. – А и щом за трийсет и един дни министерството не е намерило в книгата никакъв скрит тайнопис, съмнявам се, че аз ще успея.

Тя едва се сдържа да не изхлипа. Бяха се сместили толкова нагъсто, че Рон се затрудни да извади ръката си, за да я прегърне през раменете. Скримджър отново се извърна към завещанието.

– „На Хари Джеймс Потър – зачете той и на момчето му причерня от вълнение – завещавам снича, който улови на първата среща по квидич в «Хогвортс», за да му напомня, че упоритостта и майсторството се възнаграждават.“

Когато Скримджър извади мъничката златна топка колкото орех, сребърните ѝ криле запърхаха едва-едва и пряко волята си Хари усети как интересът му внезапно спада.

– Защо Дъмбълдор ти е завещал този снич? – попита министърът.

– Нямам представа – отвърна Хари. – Вероятно по причините, които току-що прочетохте... за да ми напомня какво може да получи човек, ако... ако е упорит и там каквото беше другото.

– Значи според теб това не е нищо повече от най-обикновена вещ за спомен?

– Предполагам – съгласи се момчето. – Какво друго може да бъде?

– Аз задавам въпросите тук – каза Скримджър и доближи малко креслото до дивана.

Навън вече се мръкваше и шатърът зад прозорците се извисяваше призрачно бял над живия плет.

– Забелязах, че тортата за рождения ти ден е с форма на снич – продължи министърът. – Защо?

Хърмаяни се засмя подигравателно.

– О, не защото Хари е великолепен търсач, прекалено очевидно би било – каза тя. – В глазурата със сигурност е скрито тайно писмо от Дъмбълдор.

– Смятам, че в глазурата не е скрито нищо – отсече Скримджър, – затова пък в сница може да се укрие малък предмет. Сигурен съм, че знаете защо, нали?

Хари сви рамене. Хърмаяни обаче отговори и Хари си помисли, че да отговаря правилно на въпросите ѝ е навик, вкоренен толкова дълбоко, че не може да му устои.

– Защото сничовете имат памет за плътта – обясни момичето.

– Какво? – ахнаха в един глас Хари и Рон – и двамата смятаха познанията на Хърмаяни за куидича за съвсем повърхностни.

– Правилно – потвърди министърът. – Преди да бъде пуснат, сничът не се пипа с голи ръце дори от човека, който го изработва и който е с ръкавици. Прави му се заклинание да разпознава първия човек, който го е докоснал – в случай на оспорвано хващане. Този снич тук – и Скримджър вдигна златната топчица – помни допира ти, Потър. Мина ми през ума, че Дъмбълдор, който при всичките си недостатъци притежаваше изумителни магьоснически умения, сигурно е направил на този снич заклинание, така че той да се отваря само за теб.

Сърцето на Хари се разтуптя. Той беше убеден, че Скримджър е прав. Как сега да откаже да пипне пред него сница с голи ръце?

– Не казваш нищо – отбеляза Скримджър. – Може би вече знаеш какво има вътре.

– Не, не знам – отрече Хари, който трескаво умуваше как да направи така, та да изглежда, че е пипнал топчицата, без всъщност да я е докосвал.

Съжали, че не владее – истински – легилимантиката и не може да прочете мислите на Хърмаяни: направо чуваше как мозъкът ѝ се върти на пълни обороти.

– Вземи го – тихо подкани Скримджър.

Хари срещна жълтите очи на министъра и разбра, че няма друг избор, освен да се подчини. Протегна ръка, а Скримджър отново се наведе и бавно и внимателно положи сница в дланта му.

Не се случи нищо. Когато пръстите на момчето се обвиха около малката топка, уморените ѝ криле потрепнаха и застинаха. Министърът, Рон и Хърмаяни продължиха да гледат захласнато сница, който сега беше отчасти скрит, сякаш се надяваха той да се преобрази по някакъв начин.

– Много мелодраматично, няма що! – хладно отбеляза Хари.

Рон и Хърмаяни се засмяха.

– Това беше всичко, нали? – попита Хърмаяни и понечи да стане от

дивана.

– Не съвсем – възрази Скримджър, който вече изглеждаше ядосан.
– Дъмбълдор ти е завещал още нещо, Потър.

– Какво? – попита Хари с наново припламнало вълнение.

Този път министърът не си даде труда да чете завещанието.

– Меча на Годрик Грифиндор – каза той.

Хърмаяни и Рон се вцепениха. Хари затърси с поглед следи от украсената с рубини ръкохватка, но Скримджър не извади меча от кожената кесия, която бездруго изглеждаше твърде малка, за да го побере.

– И къде е той? – попита Хари, заподозрял нещо нередно.

– За съжаление мечът не е на Дъмбълдор, та да може да го завещава – обясни министърът. – Мечът на Годрик Грифиндор е ценна историческа реликва и като такава принадлежи на...

– Принадлежи на Хари! – разгорещи се Хърмаяни. – Мечът избра него, именно Хари го намери, той дойде при него от Разпределителната шапка и...

– Според достоверни исторически източници мечът може да се представи на всеки достоен грифиндорец – натърти Скримджър. – Така той не принадлежи само и единствено на господин Потър, каквото и да е решил Дъмбълдор. – Министърът се почеса по зле избръснатата буза, без да сваля очи от Хари. – Защо според теб...

– Дъмбълдор е искал да ми даде меча ли? – довърши момчето, като се постара да не избухва. – Може би е смятал, че ще стои добре на стената в спалнята ми.

– Това не е шега, Потър! – ревна Скримджър. – Дали Дъмбълдор не го е направил с мисълта, че мечът на Годрик Грифиндор ще победи Наследника на Слидерин? Дали, Потър, той е пожелал да ти даде този меч, защото като мнозина е бил убеден, че ти си предопределен да унищожиш Онзи-който-не-бива-да-се-назовава?

– Интересно предположение – рече Хари. – Някой опитвал ли е досега да прониже с меч Волдемор? Може би не е зле министерството да го възложи на някого от хората си, които не правят друго, освен да разглобяват загасители и да потушават масови бягства от Азкабан. Това ли вършихте, министри, докато стояхте заключен в кабинета си – мъчехте се да отворите един снич? Загиват хора, аз също се разминах на косъм със смъртта, Волдемор ме преследва през три графства, той уби Лудоокия Муди, но министерството не е казало и дума за това, нали? А вие пак очаквате да ви съдействаме.

– Прекаляваш! – изкрещя Скримджър и се изправи, Хари също

скочи на крака.

Министърът закуцука към него и забучи с все сила върха на магическата си пръчка в гърдите му: точно като запалена цигара, пръчката прогори дупка в тениската на момчето.

– Ей! – възкликна Рон, докато скачаше и също вдигаше магическата си пръчка, но Хари го спря:

– Недей! Какво искаш, да му дадеш още един повод да ни арестува ли?

– О, значи си спомни, че не сте на училище, а? – задиша тежко Скримджър в лицето на Хари. – Спомни си, че аз не съм Дъмбълдор, който ти прощаваше наглостта и неподчинението? Може да носиш, Потър, белега си като корона, но няма да допусна някакво си седемнайсетгодишно хлапе да ми казва как да си върша работата! Крайно време е да се научиш на уважение!

– Крайно време е да го заслужите! – не му остана дължен Хари.

Подът се разтресе, чуха се бягащи стъпки, вратата на всекидневната рязко се разтвори и вътре нахълтаха господин и госпожа Уизли.

– Ние... ами стори ни се, че чуваме... – подхвана господин Уизли доста разтревожен, щом видя, че Хари и министърът стоят с почти допчени носове.

– ... крясъци – довърши запъхтяна госпожа Уизли.

Скримджър отстъпи две крачки назад, без да сваля очи от дупката, която беше прогорил върху тениската на Хари. Явно се разкайваше, че си е изпуснал нервите.

– А... не се притеснявайте – изръмжа той. – Аз... съжалявам, че се държиш така – заяви Скримджър и отново се вторачи право в лицето на Хари. – Явно смяташ, че министерството не се стреми към същото, както вие с... с Дъмбълдор. А би трябвало да работим рамо до рамо.

– Аз не одобрявам подхода ви, министре – отвърна Хари. – Забравихте ли?

Той за втори път вдигна десния си юмрук и показа на Скримджър бележите, които още се белееха отгоре: „Няма да лъжа.“ Министърът се свъси, безмълвно се обърна и куцукайки, излезе от стаята. Госпожа Уизли забърза след него, а Хари чу как тя спира при задната врата. След минута-две се провикна:

– Отиде си!

– Какво искаше? – попита господин Уизли и замести поглед между Хари, Рон и Хърмаяни точно когато жена му се върна при тях.

– Дошъл е да ни предаде онова, което ни е оставил Дъмбълдор –

обясни Хари. – Току-що са огласили завещанието му.

Отвън в градината трите предмета, които Скримджър им беше донесъл, започнаха да се предават от ръка на ръка край масите. Всички възкликваха, възхитени от загасителя и „Приказките на барда Бийдъл“, и се тюккаха, че Скримджър е отказал да даде меча, никой обаче не можеше да изкаже дори предположение защо Дъмбълдор е завещал на Хари някакъв си стар снич. Докато господин Уизли оглеждаше загасителя за трети или четвърти път, госпожа Уизли се обади плахо:

– Хари, миличък, всички умираме от глад, но не искахме да започваме без теб... да слагам ли вечерята?

Нахраниха се набързо, а после, след припрения хор „Честит рожден ден“ и тортата, излапана на няколко хапки, станаха от масите. Хагрид беше поканен и на сватбата на следващия ден, но беше прекалено огромен, за да ношува в препълнената „Хралупа“, затова отиде да си опъне палатка в една нива наблизо.

– Ще се срещнем горе – изшушука Хари на Хърмаяни, докато помагаха на госпожа Уизли да възстанови градината в обичайния ѝ вид. – Когато всички до един си легнат.

Горе в таванската стаичка Рон се зае да разглежда загасителя, а Хари напълни кесийката от гущерова кожа на Хагрид, но не със злато, а с вещите, които му бяха най-скъпи, макар че някои от тях изглеждаха без всякаква стойност: Хитроумната карта, парчето от вълшебното огледало на Сириус и медальона на Р.А.Б. Той пристегна здраво връвта и надяна кесийката около врата си, после седна със стария снич в ръка и загледа как крилцата му пърхат едва-едва. Хърмаяни най-после почука на вратата и влезе на пръсти.

– *Муфлиато!* – прошепна тя и замахна с магическата пръчка към стълбището.

– Мислех, че не одобряваш това заклинание – подметна Рон.

– Времената се менят – напомни момичето. – А сега ни покажи загасителя.

Рон откликна на мига. Вдигна го пред себе си и щракна с него. Самотната лампа, която бяха запалили, изгасна веднага.

– Всъщност можехме да го направим и с прах „Внезапен мрак“ – прошепна в тъмното Хърмаяни.

Чу се тихо „щрак“ и кълбото светлина от лампата отново полетя към тавана и ги освети.

– Въпреки това си е страхотно – заяви Рон, сякаш се защитаваше. – И доколкото разбрах, Дъмбълдор го е изобретил сам.

– Знам, но едва ли ти го е завещал да ни помага да си гасим лампите!

– Как мислите, дали е знаел, че министерството ще иземе завещанието му и ще подложи на проверка всичко, което ни е оставил? – попита Хари.

– Със сигурност е знаел – отвърна Хърмаяни. – Не е могъл да ни каже в самото завещание защо ни оставя тези предмети, но това пак не обяснява защо...

– Защо поне не ни намекна, докато беше жив? – намеси се Рон.

– Именно – каза Хърмаяни, която се беше заела да разлиства „Приказките на барда Бийдъл“. – Щом тези вещи са толкова важни, че Дъмбълдор ни ги е предал буквално под носа на министерството, човек би си помислил, че по някакъв начин ни е показал причината... освен ако не е смятал, че е очевидно.

– Значи е смятал погрешно – отсъди Рон. – Винаги съм твърдял, че му хлопа дъската. Че е невероятен и така нататък, но си е откачалка. Да завещае на Хари някакъв си стар снич... и за какво?

– Нямам представа – призна Хърмаяни. – Когато Скримджър те на кара да го вземеш, Хари, бях повече от сигурна, че ще се случи нещо.

– И аз – рече Хари и вдигна топчицата между пръстите си, при което сърцето му се разтуптя. – Но нямах намерение да се престарavam пред министъра.

– В какъв смисъл? – полюбопитства момичето.

– Това е сничът, който хванах на първата среща по квидич, в която съм участвал. Наистина ли не помните?

Хърмаяни беше озадачена. Рон обаче ахна и трескаво засочи първо Хари, после снича и пак приятеля си, докато не си възвърна словесността.

– Този дето за малко да го глътнеш?

– Същият – потвърди Хари и с разтуптяно сърце долепи устни до снича.

Топката не се отвори. У Хари се надигнаха отчаяние и горчиво разочарование, той свали златното клъбце, но точно тогава Хърмаяни извика:

– Пише нещо! На него пише нещо, погледни бързо!

Хари едва не изпусна снича – толкова силно се изненада и развълнува. Хърмаяни беше съвсем права. Върху гладката златна повърхност, където допреди мигове нямаше нищо, се виждаха четири думи, написани с тесен наклонен почерк, който Хари познаваше – беше на

Дъмбълдор.

Отварям се преди края.

Едва успя да ги прочете, и те отново изчезнаха.

– *Отварям се преди края...* Какво ли означава това?

Хърмаяни и Рон поклатиха глави, от израженията им се виждаше, че и те не знаят.

– *Отварям се преди края... преди края... Отварям се преди края...*

Но колкото и да повтаряха думите с най-различни интонации, не успяха да видят никакъв смисъл в тях.

– Ами мечът? – попита Рон накрая, след като се отказаха от опитите да разгадаят значението на надписа върху сница. – Защо Дъмбълдор е искал мечът да е у теб?

– И защо просто не ми е казал? – промълви тихо Хари. – Той беше там, по време на всичките ни разговори през последната година той си беше там, на стената в кабинета! Щом Дъмбълдор е искал да го получи, защо просто не ми го е дал?

Имаше чувството, че е на изпит по въпрос, на който би трябвало да може да отговори, ала мозъкът му работеше мудно и не раждаше нищо. Дали не пропускаше нещо от дългите разговори, които миналата година беше провел с Дъмбълдор? Дали от него не се очакваше да е разбрал какво означава всичко това? Дали Дъмбълдор се е надявал той да е наясно?

– Колкото до тази книга тук – намеси се Хърмаяни, – „Приказките на барда Бийдъл“... За пръв път чувам за тях!

– За пръв път чуваш за „Приказките на барда Бийдъл“?! – невярващо повтори Рон. – Шегуваш се, нали?

– Не, не се шегувам – изненада се Хърмаяни. – А ти знаеш ли ги?

– Разбира се, че ги зная.

Хари се разсея и вдигна очи. Беше си чудо нечувано Рон да е чел някоя книга, а Хърмаяни – не. Рон обаче беше сериозно озадачен от изненадата им.

– О, я не ме размивайте! Всички стари приказки за деца уж са писани от Бийдъл, нали така? „Кладенецът на късмета“... „Вълшебникът и подскачащото гърне“... „Зайка Барабайка и нейният хихикащ дървен крак“...

– Моля? – засмя се Хърмаяни. – Това последното какво беше?

– Стига де! – възкликна невярващо Рон и премести поглед от Хари към Хърмаяни. – Не може да не сте чували за Зайка Барабайка...

– Прекрасно знаеш, Рон, че ние с Хари сме отгледани от мъгли! –

напомни Хърмаяни. – Като малки не сме чували такива приказки, на нас са ни разказвали „Снежанка и седемте джуджета“ и „Пепеляшка“...

– Какво, какво, пепелянка ли? – попита Рон.

– Значи това са детски приказки? – любопитства Хърмаяни и отново се надвеси над руните.

– Ами да – рече несигурно Рон, – тоест те са това, което чуваш, нали знаеш, според преданието всички тези истории са дошли от Бийдъл. Не знам какво представляват в първоначалния си вид.

– Но защо Дъмбълдор е решил, че трябва да ги прочета?

Някъде по долните етажи изпука нещо.

– Сигурно е Чарли, след като мама е заспала, се промъква да си направи косата пак дълга – притеснено вметна Рон.

– И без това трябва да си лягаме – изшушука Хърмаяни. – Само това оставаше – утре да се успим!

– Вярно си е – съгласи се Рон. – Едно жестоко тройно убийство, извършено от майката на младоженеца, ще помрачи донякъде сватбата. Аз ще угася лампата.

Той изчака Хърмаяни да излезе от стаята и отново щракна със загасителя.

ГЛАВА ОСМА СВАТБАТА

На другия ден в три следобед Хари, Рон, Фред и Джордж стояха пред огромния бял шатър в овощната градина и чакаха сватбарите. Хари беше глътнал конска доза многоликова отвара и сега беше двойник на червенокосо мъгълче от съседното село Отъри Сейнт Кечпоул, от което Фред беше откраднал с призоваваща магия няколко косяма. Според плана Хари щеше да бъде представен като „братовчеда Барни“ с надеждата, че няма да бие на очи сред множеството роднини на семейство Уизли.

И четиримата стискаха плана с разпределението на местата, така че да заведат гостите на отредените им столове. Един час преди това бяха пристигнали цяла тълпа келнери в бели мантии заедно с оркестър със златисти сака и всички тези магьосници сега се бяха разположили под едно дърво наблизно: Хари виждаше как оттам на синьо облаче се носи дим от лули.

Зад Хари бяха входът на шатъра и редиците крехки златисти столове вътре, наслагани от двете страни на дълъг морав килим. Около подпорите на гирлянди бяха наплетени бели и златни цветя. Точно над мястото, където не след дълго Бил и Флър щяха да станат мъж и жена, Фред и Джордж бяха закачили огромна връзка златисти балони. Отвън пеперудите и пчелите кръжаха лениво над тревата и живия плет. Хари не се чувстваше особено добре. Мъгълчето, чиято външност бе приел, беше малко по-дебело и в разгара на летния ден на Хари му беше горещо в тясната парадна мантия.

– Когато тръгна да се женя – оповести Фред, като подръпна яката на своята мантия, – няма да се занимавам с всички тия дивотии. Можете да дойдете облечени както си искате, а докато всичко приключи, ще направя на мама магия за пълно тяловкочаняване.

– Сутринта мама беше горе-долу поносима – напомни Джордж. – Е, поплака си, че Пърси го нямало, но на кого ли е притрябвал? Ау, стегнете се... вижте, задават се!

В далечния край на двора сякаш отдън земя един по един изникваха фигури в ярки дрехи. За броени минути се подреди цяло шествие, което запъпли като змия през градината към шатъра. По шапките на магьосниците имаше екзотични цветя и птички, на които бяха направени заклинания да пърхат, по вратовръзките на мнозина от вълшебниците

проблясваха скъпоценни камъни, развълнуваната олелия ставаше все по-силна и заглуши звука от пчелите, щом множеството наближи шатъра.

– Страхотно, стори ми се, че мернах няколко братовчедки вийли – заяви Джордж и изви врат, за да вижда по-добре. – Трябва да им помогнем да разберат нашите английски обичаи. Аз ще имам грижата...

– Къде си се разбързал, господин Безухов – подвикна Фред и след като се стрелна покрай тълпата застаряващи вещици, оглавили шествието, каза: – Ето ме и мен... *permentez-moi*¹⁰ да *assister vous*¹¹ – на две красиви млади французойки, които се изкикотиха и му позволиха да ги отведе вътре.

Джордж беше оставен да се занимава със застаряващите вещици, а Рон се зае със стария колега на господин Уизли от министерството Пъркинс, докато на Хари му се паднаха двойка недочуващи старци.

– Здравсти! – каза познат глас, когато той отново излезе от шатъра и завари най-отпред на опашката Тонкс и Лупин. За специалния случай Тонкс се беше изрусил. – Артър ни каза, че си къдравото момче. Извинявай за снощи – добави тя през шепот, докато Хари ги водеше по пътеката между столовете. – Сега в министерството има силни антивърколешки настроения и решихме, че присъствието ни едва ли ще ти бъде от полза.

– Не се притеснявай, разбирам – отговори Хари по-скоро на Лупин, отколкото на Тонкс.

Той му се усмихна бегло, ала когато двамата се обърнаха, Хари забеляза, че лицето му отново се набраздява от угрижени бръчки. Не проумяваше каква може да е причината, но сега нямаше време да се занимава с това – Хагрид беше всяка известен смут. Не беше разбрал къде го праща Фред и се беше разположил не на разширения и подсилен с магия стол, сложен специално за него отстрани до последния ред, а на пет стола, които сега приличаха на купчина златни кибритени клечки.

Докато господин Уизли отстраняваше щетите и Хагрид се извиняваше с викове на всеки, готов да го слуша, Хари забърза обратно към входа, където завари Рон лице в лице с магьосник с изключително ексцентричен вид. Леко кривоглед, с дълга до раменете бяла коса, рехава като захарен памук, с шапка с пискюл, който се клатушкаше пред носа му, и с мантия с жълтъчен цвят, от който те заболяваха очите. Върху

10. Разрешете ми (фр.). – Б.пр.

11. Букв. „помогна вас“ (фр.). – Б.пр.

златната верига около врата му блещукаше странен символ, нещо като триъгълно око.

– Ксенофилиус¹² Лъвгуд – представи се официално и протегна ръка на Хари, – ние с дъщеря ми живеем отвъд хълма и семейство Уизли – големи добряци – бяха така мили да ни поканят. Но ти сигурно познаваш моята Луна? – попита той Рон.

– Да – потвърди момчето. – Тя не е ли с вас?

– Позабави се в прекрасната ви малка градина, за да поздрави гномчетата, каква прелест, там направо гъмжи от тях! А малцина магьосници си дават сметка, че можем да научим доста от мъдрите гномчета – или, ако трябва да ги назова с правилното им име, от гномусите градинарикуси.

– Нашите наистина знаят какви ли не страхотни ругатни – съгласи се Рон, – но според мен са ги научили от Фред и Джордж.

Точно когато той заведе цяла тумба вълшебници вътре в шатъра, дотича и Луна.

– Здравсти, Хари! – поздрави тя.

– Тъж... аз се казвам Барни – смути се той.

– О, и това ли сте променили? – попита безгрижно Луна.

– Ти как разбра?

– О, от изражението ти – поясни момичето.

Подобно на баща си, и Луна беше облечена в яркочълта мантия, в допълнение на която си беше забола в косата голям слънчоглед. След като човек посвикнеше с такава яркост, общото впечатление беше доста приятно. Ако не друго, поне на ушите на Луна този път не се поклащаха репички.

Ксенофилиус беше погълнат от разговора си с някакъв свой познат и пропусна думите, разменени между Луна и Хари. След като се сбогува с магьосника, той се обърна към дъщеря си, която вдигна пръст и възкликна:

– Виж, татко... едно от гномчетата ме ухапа!

– Прекрасно! Гномската слюнка е изключително полезна – заяви господин Лъвгуд, а после сграбчи протегнатия пръст на Луна и огледа следите от зъбки, от които течеше кръв. – Луна, любов моя, ако днес усетиш, че у теб се заражда талант – например неочакван порив да пееш оперни арии или да речитираш на езерянски, – не го потискай! Нищо

12. От „ксенос“ (гр.) – „чужд“, и „филия“ (гр.) – „приятелство“, „любов“, „привързаност“, букв. „чуждопоклонник“. – Б.пр.

чудно градинарикусите да са ти вдъхнали дарба!

Рон, който беше тръгнал в другата посока, ги подмина и прихна.

– Нека Рон си се смее – заяви ведро Луна, докато Хари я водеше заедно с Ксенофилиус към местата им, – но баща ми е изследвал най-задълбочено магията на градинарикусите.

– Виж ти! – възкликна Хари, който отдавна беше решил да не оспорва чудатите схващания на Луна и на баща ѝ. – Все пак сигурна ли си, че не искаш да сложиш нещо на раната от ухапване?

– О, няма нужда – отвърна Луна и засмука отнесено пръста си, докато оглеждаше от глава до пети Хари. – Изглеждаш страхотно. Казвах му на татко, че повечето гости вероятно ще са с парадни мантии, ама той е убеден, че на сватба се ходи в дрехи в слънчеви цветове – за късмет.

Тя се понесе бавно след баща си точно когато Рон се появи отново заедно с грохнала вещица, която здраво се държеше за ръката му. С орловия си нос, зачервените по краищата очи и окичената с пера розова шапка приличаше на зло фламинго.

– ... и косата ти, Роналд, е прекалено дълга, за малко да те сбъркам с Джиневра. В името на Мерлин, с какво се е издокарал Ксенофилиус Лъвгуд? Прилича на омлет. А ти кой си? – излая тя на Хари.

– А, да, лельо Мюриъл, това е братовчедът Барни.

– Поредният Уизли? Развъждате се като гномчета. Хари Потър не е ли тук? Надявах се да се запозная с него. Мислех, че ти е приятел, Роналд, или само си се хвалел?

– Не... той не можа да дойде.

– Хм. Намерил си е някакво оправдание, нали? Значи не е чак толкова безмозъчен, колкото изглежда на снимките в печата. Тъкмо обяснявах на невестата как да носи моята тиара – изкрещя тя на Хари. – Таласъмска изработка, предава се в рода ми от векове. Момичето е хубавичко, ама си е *французойка*. Така, такааа, я ми намери едно хубаво местенце, Роналд, аз съм на сто и седем години, не бива да стоя дълго права.

Докато минаваше покрай Хари, Рон го изгледа многозначително и известно време не се появи – когато изникна отново при входа, Хари вече беше настанил още десетина души по местата им. Сега шатърът беше почти пълен и за пръв път отвън нямаше опашка.

– Тая Мюриъл си е истински кошмар – сподели Рон, докато бършеше с ръкав челото си. – Преди идваше на всяка Коледа, но после, слава Богу, се обиди, защото Фред и Джордж ѝ сложиха под стола на вечеря торова бомбичка. Татко все повтаря, че ги е махнала от завещанието

си... чудо голямо, на тях изобщо не им пука, с тези темпове накрая ще станат най-големите богаташи в рода... Ауу! – възкликна той и запремига срещу Хърмаяни, която бързаше към тях. – Изглеждаш страхотно!

– Пак ли се изненада? – напомни неговата шега Хърмаяни и се усмихна. Беше облечена в ефирна светлолилава рокля с обувки на високи токове в същия цвят, косата ѝ беше пригладена и лъскава. – Леля ти Мюриъл не е на това мнение, току-що я срещнах горе, докато даваше на Флър тигарата. Викна „Я, това да не е мъглокръвната?“, а след това подметна: „Лоша стойка и кльошави глезени.“

– Не го приемай лично, тя е груба с всички – успокои я Рон.

– За Мюриъл ли говорите? – попита Джордж, който беше изникнал отново заедно с Фред от шатъра. – Да, току-що ми каза, че ушите ми стърчали. Дърта вещица. Все пак жалко че старият чичо Билиус не е с нас, по сватбите си правеше страхотни майтапи.

– Онзи, който е видял Злия Грим и след двайсет и четири часа умрял? – любопитства Хърмаяни.

– Същият, към края си беше доста особен – съгласи се Джордж.

– Но преди да превърти, беше душата на компанията – напомни Фред. – Изгълтваше до дъно цяла бутилка огнено уиски, после изтичваше на дансинга, запретваше мантията си и започваше да вади букети от...

– Да, явно е бил страшно обаятелен – подметна Хърмаяни, а Хари се запревива от смях.

– Но неясно защо беше останал стар ерген – допълни Рон.

– Чудно защо ли...

Смяха се толкова дълго, че забелязаха късно появилия се гост – младеж с тъмна коса, дълъг гърбав нос и гъсти черни вежди, – чак когато той връчи на Рон поканата си и каза, без да сваля очи от Хърмаяни:

– Изглеждаш страхотно!

– Виктор! – изписка тя и изпусна мънистената чантичка, която издаде силен трясък, несъответстващ на размерите ѝ. Хърмаяни поруменя и докато се навеждаше да я вдигне, каза: – Не знаех, че и ти... майко мила... прекрасно е, че си тук... Как си?

Ушите на Рон отново бяха почервенели до мораво. След като се взря в поканата на Крум, сякаш не вярваше и на дума в нея, той попита прекалено високо:

– Как така и ти си тук?

– Флър ме покани – вдигна вежди Крум.

Хари, който нямаше за какво да му се сърди, се ръкува с него,

после реши, че ще бъде благоразумно да го дръпне по-надалеч от Рон, и предложи да го заведе до мястото му.

– Твоят приятел не се радва, че ме вижда – отбеляза Крум, след като влязоха във вече препълнения шатър. – Или ти е роднина? – допълни въпросително, като се взря в къдравата червена коса на Хари.

– Братовчед – изпелтечи той, но Крум вече не го слушаше.

Появата му беше предизвикала вълнение, особено сред братовчедките вийли – нали беше прочут състезател по квидич. Докато хората още извиваха вратове, за да го разгледат по-хубаво, по пътеката между столовете забързаха Рон, Хърмаяни, Фред и Джордж.

– Време е да сядаме – обясни Фред на Хари, – иначе невестата ще ни помете.

Хари, Рон и Хърмаяни се настаниха на втория ред, зад Фред и Джордж. Хърмаяни още беше доста румена, а ушите на Рон пак бяха морави. След малко той изшушука на Хари:

– Видя ли го, пуснал си е, моля ти се, някаква тъпа брадичка!

Хари изсумтя безгрижно.

В горещия шатър витаеше трепетно очакване и над всеобщото шушукане от време на време се чуваха изблици на превъзбуден смях.

По пътеката между столовете тръгнаха господин и госпожа Уизли, които се усмихваха и махаха на роднините – госпожа Уизли беше облечена в нова-новеничка аметистова мантия и беше с шапка в същия цвят.

След миг отпред в шатъра застанаха Бил и Чарли и двамата в парадни мантии с големи бели рози в бутониерите, а Фред свирна и братовчедките вийли се изкикотиха в хор. После множеството притихна и сякаш от златистите балони зазвуча музика, която се засили.

– Оооо! – възкликна Хърмаяни, след като се завъртя кръгом на стола, за да вижда входа.

От насъбралите се магове и вълшебници се изтръгна дружно мощно ахване, когато на пътеката между столовете се появиха господин Делакор и Фльор: младоженката сякаш се рееше, а баща ѝ подскачаше напето и грееше. Фльор беше облечена в булчинска рокля със съвсем изчистена кройка и сякаш излъчваше силно сребристо сияние. Светлината ѝ обикновено засенчваше всички наоколо, а сега правеше по-красив всеки, върху когото паднеше. В златистите си рокли Джини и Габриел бяха по-хубави от всякога, а щом Фльор застана до Бил, той доби вид сякаш никога не се е срещал с Фенрир Грейбек.

– Госпожи и господа – изтананика леко напевен глас и Хари с изнепада видя същия дребен магьосник с коса, събрана на снопчета, който

беше държал прощалното слово на погребението на Дъмбълдор, а сега стоеше пред Бил и Флър. – Днес сме тук, за да ознаменуваме съюза между две верни души...

– Да, да, добре че е тиарата ми да замаже положението – пошушна леля Мюриъл така, че да я чуят всички. – Но трябва да отбележа, че деколтето на Джиневра е прекалено дълбоко.

Джини се обърна ухилена, намигна на Хари и побърза отново да застане с лице напред. В мислите си той се отдалечи доста от шатъра и се върна в следобедите, които беше прекарал с Джини в усамотени къччета на училищния парк. Струваше му се, че оттогава е минало страшно много време, а и те винаги му бяха изглеждали прекалено хубави, за да са истина, сякаш крадеше бляскави часове от живота на нормален човек, човек без мълниеvidен белег върху челото...

– Уилям Артър, взимаш ли Флър-Изабел за...

На предния ред госпожа Уизли и госпожа Делакор хлипаха тихо в дантелените си кърпички. Тръбните звуци от дъното на шатъра възвестваха на всички, че Хагрид е извадил една от кърпите си с размери на покривка за маса. Хърмаяни се извърна и озари с усмивка Хари – и нейните очи бяха пълни със сълзи.

– В такъв случай ви обявявам за мъж и жена, докато смъртта ви раздели.

Магьосникът с коса на снопчета вдигна магическата си пръчка високо над главите на прегърнатите Бил и Флър и над тях се посипа дъжд от сребърни звезди, които се завъртяха около телата им. Когато Фред и Джордж дадоха тон за ръкопляскания, златистите балони горе се пукнаха и от тях изхвърчаха и запърхаха райски птици и мънички златни звънчета, които добавиха към олелията своите песни и звънтеж.

– Госпожи и господа! – провикна се магьосникът с коса на снопчета. – Станете, ако обичате!

Всички се изправиха на крака, леля Мюриъл замърмори на висок глас, а мъжът замахна с магьосническата си пръчка. Столовете се издигнаха леко във въздуха, брезентовите стени на шатъра изчезнаха и гостите се озоваха под сенник на златни подпори, с прекрасна гледка към окъпаната в слънце овощна градина и провинциалния пейзаж наоколо. После в средата изникна езерце разтопено злато, което се преобрази в лъскав дансинг, столовете във въздуха се разположиха около масички с бели покривки, които се приземиха меко, а музикантите в златисти сака се устремиха към естрадата.

– Жестоко! – одобри Рон, когато от всички страни изникнаха

келнери: някои бяха със сребърни подноси с тиквен сок, бирен шейк и огнено уиски, други едва крепяха купчините сладки и сандвичи.

– Редно е да отидем и да им честитим – каза Хърмаяни и застана на пръсти, за да види къде точно са Бил и Фльор сред множеството сватбари, отишли да ги поздравят.

– Има време, ще им честитим по-късно – сви рамене Рон, като грабна от минаващия поднос три бирени шейка и подаде един на Хари. – Хайде, Хърмаяни, дай да седнем някъде... не там! Само не при Мюриъл...

Като поглеждаше наляво и надясно, Рон ги поведе през празния дансинг и Хари беше сигурен, че приятелят му се озърта за Крум. Докато стигнат до другия край на сеника, повечето маси бяха заети: най-празна беше масата, където Луна седеше сама.

– Нали нямаш нищо против да седнем тук? – попита Рон.

– Нямам, нямам – каза тя щастлива. – Татко току-що отиде да поднесе на Бил и Фльор подаръка ни.

– Какъв е – запаси от стражеви корени, които да им стигнат за цял живот? – подметна Рон.

Хърмаяни се нацели да го изрита под масата, но улучи не него, а Хари. Със сълзи от болка в очите Хари няколко секунди не беше в състояние да следи разговора.

Оркестърът беше започнал да свири. Бил и Фльор излязоха първи на дансинга под бурни ръкопляскания, подир малко и господин Уизли поведе натам госпожа Делакор, последваха ги госпожа Уизли с бащата на младоженката.

– Обичам я тази песен – заяви Луна, заклати се в такт с мелодията, която наподобяваше валс, и след няколко секунди се изправи и отиде с плавна стъпка на дансинга, където започна да се върти съвсем сама на място със затворени очи и разперени ръце.

– Страхотна е, нали? – възхити се Рон. – Няма грешка.

Ала в миг усмивката угасна върху лицето му: на освободеното от Луна място се разположи Крум. Хърмаяни поруменя явно от вълнение, този път обаче Крум не беше дошъл да й прави комплименти. Той попита свъсен:

– Кой е онзи мъж в жълто?

– Това е Ксенофилиус Лъвгуд, баща на една наша приятелка – отговори Рон. От заядливи му тон се разбра, че въпреки недвусмислената провокация няма да допусне да се присмиват на Ксенофилиус. – Ела да танцуваме – рязко добави той към Хърмаяни.

Тя се стъписа, но ѝ стана и приятно и се изправи от стола: двамата се скриха във все по-голямата навалица на дансинга.

– Ха, значи той ходи с нея, така ли? – за миг се разсея Крум.

– Хм... нещо такова – потвърди Хари.

– А ти кой си?

– Барни Уизли.

Двамата се ръкуваха.

– Ти, Барни... познаваш ли го добре този тип Лъвгуд?

– Не, днес се запознах с него. Защо?

Крум яростно загледа над чашата как Ксенофилиус си бърби с няколко вълшебници от другата страна на дансинга.

– Защото ако не беше гост на Флър, щях незабавно да му обявя дуел заради този мръсен знак върху гърдите му.

– Знак ли? – учуди се Хари и също се извърна към Ксенофилиус. Странното триъгълно око грееше върху гърдите му. – Защо? Какво му е на знака?

– Гринделволд. Това е знакът на Гринделволд.

– Гриндълуолд ли... черния магьосник, когото Дъмбълдор е победил?

– Същият.

Крум раздвижи челюст, все едно дъвчеше, после каза:

– Гринделволд е убил мнозина, например дядо ми. Във вашата държава никога не е бил силен, защото, ако се вярва на хората, се е страхувал от Дъмбълдор... и с основание, като знаем какъв е бил краят му. Но това тук... – посочи той с пръст Ксенофилиус. – Това е неговият символ, познах го веднага: Гринделволд го е издълбал върху една стена в „Дурмштранг“, докато е учил там. Имаше малоумници, които го прерисуваха върху учебниците и дрехите си, искаха да стряскат, да привличат вниманието... после обаче ние, които имаме роднини, избити от Гринделволд, им дадохме добър урок.

Крум изпука застрашително с кокалчетата на пръстите си и пак изгледа злобно Ксенофилиус. Хари беше озадачен. Струваше му се направо невероятно бащата на Луна да е сред привържениците на черната магия, а и явно никой друг наоколо не беше разпознал триъгълната фигура, подобна на руна.

– Ти... въз... сигурен ли си, че е на Гриндълуолд?

– Аз не греша – хладно отсече Крум. – Минавал съм няколко години покрай този знак, познавам го добре.

– Е, напълно възможно е Ксенофилиус изобщо да не знае какво

означава символът. Всички в семейство Лъвгуд са си... особняци. Нищо чудно да го е взел отнякъде и да е решил, че е напречно сечение на нагънаторог шнорхелоподобен квакльо.

– Напречно сечение на какво?

– Не знам какво точно представляват, но Ксенофилиус и дъщеря му явно ходят по време на почивката си да ги търсят... – Хари усети, че не се справя добре с обяснението за Луна и баща ѝ. – Ето я – посочи той Луна, която продължаваше да танцува и да размахва ръце около главата си, сякаш гони комари.

– Защо прави това? – учуди се Крум.

– Сигурно отпъжда някой хаплив бръмбазък – отговори Хари, разпознал симптомите.

Крум явно се чудеше дали момчето не го взима на подбив. Извади от мантията магическата си пръчка и заканително заудря с нея по бедрото си – от върха ѝ се разлетяха искри.

– Грегорович! – каза на висок глас мнимият Барни и Крум трепна, но Хари не му обърна внимание, защото беше много развълнуван – при вида на магическата пръчка на Крум си спомни как преди Тримагическия турнир Оливандър я бе взел и я оглеждаше внимателно.

– Какво за него? – с подозрение попита Крум.

– Той е майстор на магически пръчки!

– Знам – отсеке Крум.

– Изработил е и твоята! Затова си и помислих... куйдич...

Крум го гледаше с все по-големи съмнения.

– Откъде знаеш, че пръчката ми е изработена от Грегорович?

– Ами... май четох някъде – започна да увърта Хари. – В списание на феновете – започна да импровизира напосоки и Крум като че се поуспокои.

– Не помня да съм обсъждал някога с феновете магическата си пръчка – каза той.

– Е... въз... и къде е сега Грегорович?

Крум беше озадачен.

– Престана да работи преди няколко години. Аз съм един от последните, които си купиха магическа пръчка от Грегорович. Неговите са най-добри... но знам, че вие, британците, предпочитате Оливандър.

Хари не отговори. Престори се, че и той като Крум гледа танцуващите, а всъщност беше погълнат от мислите си. Значи Волдемор издирваше прочут майстор на магически пръчки и Хари скоро се досети за причината: със сигурност го търсеше заради онова, което пръчката на

Хари беше направила вечерта, когато Волдемор го беше преследвал в небето.

Пръчката от бодлива зеленика и перо от феникс беше победила взетата назаем пръчка – нещо, което Оливандър явно не е очаквал или разбрал. Дали Грегорович не знаеше повече от него? Дали наистина беше по-голям майстор от Оливандър и беше посветен в тайни, за които англичанинът дори не знаеше?

– Това момиче е много красиво – отбеляза Крум и върна Хари на земята, защото сочеше Джини, която тъкмо се беше присъединила към Луна. – И тя ли ти е роднина?

– Да – отвърна внезапно подразнен Хари, – и със сигурност ходи с един. Голям ревнивец. Едър такъв. По-добре да не му се изпречваш на пътя.

Крум изсумтя.

– Какъв е смисълът да си световноизвестен квидичен състезател, щом всички красиви момичета вече са заети?! – възкликна той, после изпи до дъно каквото имаше в бокала и се изправи.

Тръгна нанякъде, а Хари си взе сандвич от един минаващ сервитьор и заобиколи по края претъпкания дансинг. Искаше да намери Рон и да му каже за Грегорович, но той танцуваше с Хърмаяни чак в средата на дансинга. Хари се облегна на една от златните подпори, загледа Джини, която сега танцуваше с приятеля на Фред и Джордж Лий Джордън, и се опита да не се вкисва заради обещанието, което е дал на Рон.

Никога досега не беше ходил на сватба и не можеше да определи по какво магьосническите се различават от мъгълските, макар и да беше почти сигурен, че на мъгълските няма сватбена торта с два захарни феникса отгоре, които след разрязването ѝ политнаха, и бутилки шампанско, които си се носят сами из навалицата, без да ги държи никой. Започна да се свечерява, под навеса, където сега светеха реещи се златни фенери, се появиха нощни мушици и веселбата ставаше все по-неудържима. Фред и Джордж отдавна се бяха скрили в мрака заедно с две братовчедки на Флър, а Чарли, Хагрид и някакъв набит вълшебник с моравашка шапка с плоско дъно и обърната нагоре периферия пееха в един ъгъл „Одо героят“.

Хари тръгна из множеството, за да избяга от един пиян вуйчо на Рон, който се чудеше дали той не му е син, и зърна възрастен магьосник, седнал сам на една от масите. С облака бяла коса приличаше по-скоро на старо глухарче и си беше сложил прояден от молците фес. Хари го познаваше смътно отнякъде и като се позамисли, си спомни, че

това е Елфиъс Дож от Ордена на феникса, който беше написал материала в памет на Дъмбълдор.

Момчето отиде при него.

– Може ли да седна при вас?

– Ама разбира се, разбира се! – отвърна Дож.

Гласът му беше доста писклив и хриплив. Хари се наведе към него.

– Аз съм Хари Потър, господин Дож.

Старецът зяпна от учудване.

– Скъпо момче! Артър ми каза, че си тук, но преобразен... толкова се радвам, за мен е такава чест! – Обзет от трепетна нервна радост, Дож сипа на Хари бокал шампанско. – Канех се да ти пиша – пошушна старецът, – след Дъмбълдор... какъв ужас... и за теб, сигурен съм...

Мъничките очи на Дож изведнъж плувнаха в сълзи.

– Четох вашата статия в негова памет в „Пророчески вести“ – каза Хари. – Дори не подозирах, че толкова добре сте се познавали с професор Дъмбълдор.

– По-добре от всички други – потвърди Дож, докато бършеше с една салфетка очите си. – Със сигурност го познавам най-отдавна, ако не броям Абърфорт... а кой знае защо, хората никога не броят Абърфорт.

– Понеже стана дума за „Пророчески вести“... не знам, господин Дож, видяхте ли...

– О, наричай ме Елфиъс, скъпо момче!

– Та не знам, Елфиъс, видяхте ли интервюто, което Рита Скийтър е дала за Дъмбълдор.

Лицето на стареца пламна от гняв.

– О, да, Хари, видях го. Тази жена, или по-точно хищница, постоянно ми додяваше да разговарям с нея. Срам, не срам, ще си призная, че се държах доста грубо, нарекох я нахална жаба, което, както вероятно си забелязал, се увенча с клевети за душевното ми здраве.

– Та в интервюто – продължи Хари – Рита Скийтър намеква, че на младини професор Дъмбълдор се е занимавал с черна магия.

– Не вярвай и на дума от това! – извика веднага Дож. – На нито дума! Нека нищо не помрачава спомените ти за Албус Дъмбълдор.

Хари се взря в угриженото му измъчено лице и усети не успокоение, а отчаяние. Нима Дож наистина смяташе, че е толкова лесно и Хари може просто да предпочете да не вярва? Нима не разбираше, че той има нужда да бъде сигурен, *да знае всичко?*

Дож вероятно долови вълненията му, защото побърза да каже с разтревожен вид:

– Хари, Рита Скийтър е ужасна...

Думите му обаче беше прекъснати от писклив кикот.

– Рита Скийтър ли? О, аз пък си я обичам, винаги я чета!

Хари и Дож погледнаха нагоре и видяха леля Мюриъл, надвесена с шапката си с подкачащи пера и с бокал шампанско в ръката.

– Написала е книга за Дъмбълдор, знаете ли?

– Здравей, Мюриъл – поздравя Дож. – Да, тъкмо обсъждахме...

– Ей, ти там! Дай ми стола си, аз съм на сто и седем години!

Поредният червенококс братовчед от рода Узизли скочи възмутен, а леля Мюриъл завъртя с изненадваща сила стола и се разположи между Дож и Хари.

– Здравсти отново, Бари, или както там се казваше – рече тя на Хари.

– Та какво обясняваше, Елфиъс, за Рита Скийтър? Знаеш ли, че е написала биография на Дъмбълдор? Изгарям от нетърпение да я прочета, дано не забравя да я поръчам от „Флориш и Блотс“!

При тези думи Дож се стегна съвсем, докато леля Мюриъл изпи на един дъх бокала и щракна с кокалести пръсти на келнера да ѝ донесе още. Отпи поредната юнашка глътка шампанско, оригна се и после заяви:

– И не ме зяпайте като препарирани жаби! Преди Албус да стане толкова уважаван, уважаем и така нататък, за него се носеха доста странни слухове.

– Безпочвено заяждане – отсъди Дож и отново стана червен като репичка.

– Не съм и очаквала да чуя друго от теб, Елфиъс – изкиска се леля Мюриъл. – Направи ми впечатление, че в онзи материал в негова памет много ловко заобикаляш някои парливи въпроси.

– Много съжалявам, че мислиш така – отвърна още по-студено Дож. – Уверявам те, писал съм от сърце.

– О, всички знаем, че боготвореше Дъмбълдор, няма да се учудя, ако още го мислиш за светец, нищо че се разбра как се е отнасял с безмощната си сестра!

– Мюриъл! – възкликна старецът.

В гърдите на Хари се прокрадна хлад, който нямаше нищо общо с леденостуденото шампанско.

– В какъв смисъл? – попита той старицата. – Кой казва, че сестра му е била безмощна? Мислех, че е била болна.

– Грешно си мислил, нали, Бари! – рече леля Мюриъл, възхитена от впечатлението, което е произвела. – Пък и ти откъде би могъл да знаеш?

Всичко това, драги мой, е станало много години преди ти дори да си бил заченат и истината е, че ние, които сме били живи тогава, не сме и подозирали какво всъщност се разиграва. Затова чакам с нетърпение да разбера до какво се е добрала оная Скийтър. Дъмбълдор доста дълго държа устата на тая своя сестра запушена.

– Не е вярно! – изхриптя Дож. – Изобщо не е вярно!

– Никога не ми е споменавал, че сестра му е безмощна – каза Хари, без да се замисля, все още скован от вътрешен студ.

– И защо, интересно ми е, да ти го споменава? – изкряка Мюриъл и се олюля леко на стола, докато се опитваше да съсредоточи поглед върху Хари.

– Според мен причината Албус да не говори изобщо за сестра си е повече от ясна – подхвана Елфиъс с прегракнал от вълнение глас. – Беше направо смазан от смъртта й...

– Защо никой не я е виждал, Елфиъс? – изграчи старичката. – Защо половината от нас дори не подозираха за съществуването ѝ, докато не изнесоха ковчега от къщата и не ѝ направиха погребение? Къде беше тоя твой светец Албус, докато Ариана е стояла заключена в мазето? Показваше в „Хогуортс“ колко е неотразим, а нехаеше какво става в собствения му дом!

– В какъв смисъл „заключена в мазето“? – попита Хари.

Дож изглеждаше сломен. Леля Мюриъл отново се изкиска и отговори на Хари:

– Майката на Дъмбълдор беше ужасно женище, направо ужасно. Мъгълнокръвна, макар че, доколкото подочух, се преструвала на друго...

– Изобщо не се е преструвала! Кендра беше прекрасна жена – нещастно прошепна Дож, но леля Мюриъл не му обърна внимание.

– Горда и много властна, вещица, която би предпочела да умре, но да не роди безмощна...

– Ариана не е била безмощна – изхриптя Дож.

– Това го твърдиш ти, Елфиъс, но я ми обясни тогава защо не е отишла да учи в „Хогуортс“! – възкликна бабката. Тя се извърна отново към Хари. – По наше време безмощните често ги криеха. Но да се стигне чак дотам да затворят малко момиченце в къщата и да се правят, че то изобщо не съществува...

– Аз ще ти кажа, нещата са съвсем различни – намеси се пак Дож, ала леля Мюриъл продължаваше словесната атака, все така извърната към Хари.

– Безмощните обикновено ги пращаха в мъгълски училища и ги

насърчаваха да остават в обществото на мъгълите... много по-великодушно, отколкото да се опитваш да ги вместиш в света на магьосниците, където винаги ще бъдат хора второ качество. Но Кендра Дъмбълдор, естествено, не би допуснала за нищо на света дъщеря ѝ да ходи на мъгълско училище...

– Ариана си беше болнава – възрази вече съвсем отчаян Дож. – Здравето ѝ винаги е било разклатено, не ѝ позволяваше да...

– Да излиза от къщата ли? – изграчи Мюриъл. – Въпреки това не е била заведена в „Свети Мънго“, не е викан и лечител, който да я прегледа!

– Наистина, Мюриъл, ти пък откъде знаеш дали...

– За твоє сведение, Елфиъс, по онова време братовчед ми Ланселот беше лечител в „Свети Мънго“ и под най-строга тайна съобщи на семейството ми, че Ариана изобщо не е била забелязвана там. Според Ланселот това си било изключително подозрително!

Дож беше на път да се разплаче. Леля Мюриъл, която очевидно се забавляваше невероятно, щракна с пръсти да ѝ донесат още шампанско. Вцепенен, Хари си спомни как навремето семейство Дърсли го държаха затворен, как го заключваха и го криеха само заради престъплението, че е магьосник. Дали сестрата на Дъмбълдор не е била сполетяна от същата участ, но с обратен знак: затворена, защото не е можела да прави магии? И дали Дъмбълдор наистина я беше зарязал на произвола на съдбата и беше заминал за „Хогвортс“, за да докаже колко е неотразим и талантлив?

– И така, ако Кендра не беше умряла първа – подхвана пак Мюриъл, – щях да си помисля, че именно тя е довършила Ариана...

– Какви ги говориш, Мюриъл? – простена Дож. – Майка да убие родната си дъщеря? Мисли какви ги дрънкаш!

– Щом въпросната майка е могла да държи години наред дъщеря си затворена, защо не? – сви рамене старицата. – Но както казах, не се връзва, понеже Кендра умря преди Ариана... май никой не знае от какво...

– О, Ариана със сигурност я е убила – заяви Дож в храбър опит за презрение. – Защо пък не?

– Да, от отчаяние Ариана е могла да се опита да се отскубне на свобода и в боричкането да е убила Кендра – съгласи се замислено леля Мюриъл. – Клати глава, колкото си искаш, Елфиъс! Ти беше на погребението на Ариана, нали?

– Да, бях – потвърди с треперещи устни старецът. – И не помня по-

отчаяно тъжен случай. Сърцето на Албус беше разбито...

– Не само сърцето му. Нали наред опелото Абърфорт му разби и носа!

Дож и така си изглеждаше ужасен, но това не беше нищо в сравнение с въздействието на тези думи. Мюриъл сякаш го беше пробола с меч. Тя се изкиска на висок глас и пак отпи голяма глътка от шампанското, което се застича по брадичката ѝ.

– Откъде... – изграчи Дож.

– Майка ми беше приятелка със старата Батилда Багшот – щастливо оповести леля Мюриъл. – Та Батилда разказа на мама всичко от игла до конец, а аз подслуствах зад вратата. Кавга край ковчега, моля ви се! Както обясни Батилда, Абърфорт изкрещял, че именно Албус е виновен за смъртта на Ариана, и го фраснал по лицето. Пак според Батилда Албус дори не понечил да се защити, което само по себе си вече е странно, в дуел Албус е могъл да победи Абърфорт и със завързани зад гърба ръце.

Старицата глътна още от шампанското. Разказът за тези отколешни дразги явно я въодушевяваше точно толкова, колкото ужасяваше Дож. Хари не знаеше какво да мисли и в какво да вярва: искаше да чуе истината, а Дож не правеше друго, освен да седи и тихо да мучи, че Ариана била болна. Хари не можеше да повярва, че Дъмбълдор не се е намесил, ако в собствения му дом се е вършела такава жестокост, и въпреки това в цялата история безспорно имаше нещо странно.

– Ще ви кажа и друго – заяви Мюриъл и хлъцна, докато оставяше бокала. – Според мен именно Батилда си е развързала езика пред Рита Скийтър. Всички тези намеци в интервюто на Скийтър за важния източник, близък до Дъмбълдор... знаем, че Батилда е видяла с очите си всичко, което се е случвало в семейството, и каквото каже, ще отговаря на истината.

– Батилда за нищо на света няма да седне да откровеничи пред Рита Скийтър! – прошепна Дож.

– Батилда Багшот ли? – намеси се и Хари. – Авторката на „История на магията“?

Името беше отпечатано върху корицата на един от учебниците му, но – честно казано – не от онези, които беше чел особено внимателно.

– Да – потвърди Дож, който се вкопчи във въпроса му като удавник за спасителен пояс. – Изключително талантлива историчка на магията и стара приятелка на Албус.

– Подочух, че съвсем е превъртяла – весело съобщи леля Мюриъл.

– В такъв случай съвсем не ѝ прави чест на Скийтър, че се е възползвала – отсъди Дож, – и изобщо не може да се вярва на нищо, казано от Батилда!

– О, има начини за възстановяване на паметта и аз съм сигурна, че Рита Скийтър ги владее всичките – възрази леля Мюриъл. – Но дори и Батилда да е съвсем изкукала, убедена съм, че още пази стари снимки, може би дори писма. Познава от дълги години семейство Дъмбълдор... рекох си, че наистина си заслужава човек да отскочи до Годрикс Холоу.

Хари се задави, както отпиваше от бирения шейк. Закашля се и Дож го удари по гърба, а той погледна леля Мюриъл през сълзите, избли в очите му. След като си възвърна дар словото, попита:

– Батилда Багшот в Годрикс Холоу ли живее?

– А как иначе, живее си там открай време! Семейство Дъмбълдор се изселиха там, след като Перцивал беше пратен в затвора, и тя им беше съседка.

– Семейство Дъмбълдор са живели в Годрикс Холоу?

– Да, Бари, току-що го казах – потвърди раздразнена старичката.

Хари се почувства изцеден, празен. Нито веднъж за шест години Дъмбълдор не му беше казвал, че и двамата са живели в Годрикс Холоу и той също е загубил там любими хора. Защо? Дали Лили и Джеймс не са били погребани недалеч от майката и сестрата на Дъмбълдор? Дали професорът е ходел на гробовете им и е минавал покрай гробовете на Лили и Джеймс? А изобщо не беше споменавал на Хари... не си беше направил труда да му каже...

Хари изобщо не можеше да си обясни защо е толкова важно, но за него бе едва ли не равнозначно на лъжа Дъмбълдор да не му каже, че това място и тези събития ги обединяват. Той се вторачи право пред себе си, почти без да забелязва какво става наоколо, и видя, че Хърмаяни се е отскубнала от тълпата, чак когато тя придърпа един стол и седна до него.

– Просто не мога да танцувам повече – заяви запъхтяна, после изхлузи една от обувките и разтри ходилото си. – Рон отиде да търси още бирен шейк. Странна работа, току-що видях как Виктор се отдалечава от бащата на Луна вбесен, явно са се карали... – Хърмаяни сниши глас и се взря в Хари. – Добре ли си?

Той не знаеше откъде да започне, но това не беше важно. Точно това през навеса над дансинга падна нещо голямо и сребърно. Издължен и лъскав рис се приземи леко наред изумените танцуващи. Извърнаха се глави, а хората най-близо застинаха в нелепи пози.

После устата на покровителят се отвори широко и той заговори с високия гърлен провлачен глас на Кингзли Шакълболт:

– *Министерството падна. Скримджър е мъртъв. Те идват.*

ГЛАВА ДЕВЕТА УБЕЖИЩЕТО

Всичко изглеждаше размито, бавно. Хари и Хърмаяни скочиха и извадиха магическите пръчки. Мнозина едва сега забелязаха, че се е случило нещо необичайно: докато сребрилата котка изчезваше, към нея продължаваха да се обръщат глави. От мястото, където се беше приземил покровителят, на студени вълни се плъзна тишина. После някой изпищя.

Хари и Хърмаяни се хвърлиха към множеството, което беше изпаднало в паника. Гостите се разбягаха кой накъдето види, мнозина се магипортираха, защитните заклинания около „Хралупата“ паднаха.

– Рон! – извика Хърмаяни. – Рон, къде си?

Докато си проправяха път през дансинга, Хари видя как сред тълпата изникват фигури с маски и наметала. После зърна Лупин и Тонкс с вдигнати магически пръчки, чу как и двамата викат едновременно „Протего!“ и викът им прокълът като ехо от всички страни...

– Рон, Рон! – продължи да крещи през хлипове Хърмаяни, докато ужасените сватбари блъскаха и нея, и Хари, който я сграбчи за ръката, за да не се загубят, точно когато над главите им просвистя струя светлина – той не разбра дали е защитна магия или нещо по-зловещо...

В този миг се появи и Рон. Хвана Хърмаяни за свободната ръка и Хари усети как тя се завъртя на мига: звуците и образите изчезнаха, притисна ги мрак, единственото, което Хари усещаше, беше ръката на Хърмаяни, докато се промушваха през пространството и времето, отдалечаваха се от „Хралупата“, отдалечаваха се от връхлетелите ги смъртожадни и може би от самия Волдемор...

– Къде сме? – чу се гласът на Рон.

Хари отвори очи. За миг му се стори, че все пак не са си тръгнали от сватбата – отново бяха заобиколени от хора.

– „Тотъм Корт Роуд“ – оповести запъхтяна Хърмаяни. – Вървете, не спирайте, трябва да намерим къде да се преоблечете.

Хари се подчини. Почти подтичваха по широката тъмна улица с тълпи от хора, излезли да се позабавляват късно вечерта, и със затворени магазини от двете страни. Покрай тях профуча двуетажен автобус и докато ги подминаваха, неколцина развеселени пътници, връщачи се от кръчма, ги зяпнаха изумени: Хари и Рон още бяха с мантии.

– Хърмаяни, ние просто нямаме какво друго да облечем – напомни ѝ Рон, когато някаква млада жена прихна в гърлен смях от вида му.

– Защо не взех мантията невидимка! – ядоса се Хари и се наруга на ум за глупостта. – Миналата година непрекъснато я носех със себе си...

– Няма страшно, нося мантията, нося дрехи и за двамата – успокои ги Хърмаяни. – Просто се постарайте да се държите естествено, докато... ето тук става.

Тя ги поведе по странична улица, после в укритието на една тъмна пресечка.

– Твърдиш, че носиш мантията и дрехи... – свъси се Хари срещу Хърмаяни, която не държеше друго, освен обшитата с мъниста чантичка, където сега търсеше нещо.

– Да, тук са – оповести тя и за огромно изумление на Хари и Рон извади чифт джинси, пуловер, бежови чорапи и накрая сребрилата мантия невидимка.

– Как, да му се не види...

– Магия за неуловимо уголемяване – обясни момичето. – Сложна си е, но май съм се справила, успях да напъхам тук всичко необходимо. – Хърмаяни леко разклати крехката на вид чантичка и тя прокълтня като багажник – вътре се търкулнаха няколко тежки предмета. – Ох, ужас, това сигурно са книгите – изпъшка тя и надникна в чантата. – А ги бях подредила по теми... както и да е... Хари, ти вземи мантията невидимка. Побързай, Рон, преоблечи се...

– Кога си направила всичко това? – учуди се Хари, докато Рон смъкваше мантията си.

– Още в „Хралупата“ ви казах, от няколко дни съм приготвила най-необходимото, в случай че се наложи да се изнесем на пожар. Сутринта, след като ти се преоблече, приготвих и твоята раница и я сложих тук... имах някакво предчувствие...

– Изумителна си, наистина! – похвали я Рон и ѝ връчи мантията, която беше намотал на топка.

– Благодаря ти – отвърна Хърмаяни и се усмихна едва-едва, докато напъхваше мантията в чантата. – Моля те, Хари, сложи я тая мантия невидимка.

Той се заметна през раменете, после пхна и главата си и изчезна от поглед. Едва сега беше започнал да проумява какво се е случило.

– Другите... всички на сватбата...

– Сега не можем да се тревожим за това – прошепна Хърмаяни. – Те следват теб, Хари, и ако се върнем, само ще изложим всички на

още по-голяма опасност.

– Права е – подкрепи я Рон и макар да не виждаше лицето на Хари, явно долови, че той ще понечи да възрази. – Повечето хора от Ордена бяха там, те ще се погрижат за останалите.

Хари кимна, после осъзна, че не го виждат, и каза:

– Така е.

Но мисълта за Джини и страхът за нея го прорязаха като киселина през стомаха.

– Хайде да тръгваме, според мен не бива да стоим на едно място – подкани Хърмаяни.

Върнаха се в страничната улица, а оттам и на главния път, където няколко мъже пееха и криволичеха по отсрещния тротоар.

– Стана ми интересно защо точно „Тотнъм Корт Роуд“? – попита Рон.

– Нямам представа, просто ми хрумна, но съм сигурна, че в мъгълския свят сме в по-голяма безопасност, те не очакват да дойдем тук.

– Така е – съгласи се Рон и се огледа, – но не се ли чувствате някак... като на показ?

– Къде другаде да отидем? – попита Хърмаяни и се смръщи, защото мъжете на отсрещния тротоар започнаха да й подсвиркват. – Едва ли можем да запазим стаи в „Продънения котел“. Не можем да отидем и на площад „Гримолд“, щом Снейп има достъп до къщата... Бихме могли да опитаме в къщата на нашите, но според мен не е изключено да отидат да ни търсят и там... ох, кога ще млъкнат тия!

– Е, скъпа? – провикна се най-пияният от мъжете отсреща. – Какво ще кажеш за по чашка? Зарежи го тоя рижавелко и ела да се почерпим.

– Хайде да седнем някъде – побърза да предложи Хърмаяни, когато Рон отвори уста да извика и той нещо през пътя. – Вижте, защо да не влезем тук?

Денонощното кафене беше малко и занемарено. Масите с пластмасов плот бяха покрити с тънък мазен слой, но поне нямаше хора. Хари пръв се вмъкна в едно от сепаретата, Рон се намести до него, а срещу тях се разположи Хърмаяни, която беше с гръб към входа и това не й хареса: тя започна често да поглежда през рамо, сякаш имаше тик. На Хари също му беше неприятно, че стои на едно място: докато вървяха, той изпитваше измамното усещане, че имат цел. Почувства под мантията невидимка как го напускат и последните остатъци от многоликвата отвара и ръцете му отново придобиват обичайната си дължина и форма. Извади от джоба очилата и си ги сложи.

След минута-две Рон каза:

– Знаете ли, „Продънения котел“ е съвсем наблизо, на „Чаринг Крос...“

– Не можем, Рон! – възрази на мига Хърмаяни.

– Не да оставаме там, само да разберем какво се случва!

– Знаем какво се случва! Волдемор е превзел министерството, как-во повече има да узнаваме?

– Добре, добре, просто ми хрумна.

Отново настъпи тягостна тишина. Сервитьорката дойде вяло с дъвка в устата и Хърмаяни поръча две чаши капучино: Хари беше невидим и щеше да прозвучи странно, ако беше поискала три. В кафенето влязоха двама едри работници, които се сместиха в съседното сепаре. Хърмаяни заговори през шепот:

– Предлагам да намерим спокойно място и да се магипортираме някъде в провинцията. Щом пристигнем, ще се свържем с Ордена.

– Можеш ли да измагьосаш говорещ покровител? – попита Рон.

– Упражнявала съм се и мисля, че мога – потвърди Хърмаяни.

– Стига това да не им навлече неприятности, макар че е възможно вече да са ги задържали. Боже, каква гадост! – допълни Рон, след като отпи глътка от пенестото сивкаво кафе.

Келнерката го чу и го изгледа злобно, докато с ленива крачка отиваше да вземе поръчката на новите клиенти. Единият от двамата работници – Хари извърна глава и го погледна, – който беше рус и едър като канара, отпрати с ръка келнерката. Тя го погледна обидено.

– Хайде тогава да тръгваме, не искам да я пия тази помия – заяви Рон. – Хърмаяни, имаш ли мъгълски пари да платиш?

– Да, преди да дойда в „Хралупата“, изтеглих целия си жилищен-пестовен влог. Но дребните сигурно са чак на дъното – въздъхна тя и се пресегна да вземе обшитата с мъниста чантичка.

Двамата работници направиха еднакви движения и без да се замисля, Хари стори същото: и тримата извадиха магическите си пръчки. Рон не схвана веднага какво точно става, но след секунда скочи и избута през масата Хърмаяни отстрани на седалката. От силата на заклинанията, направени от смъртожадните, фаянсовите плочки по стената се пръснаха на парчета точно зад мястото, където допреди миг беше главата на Рон, а Хари, който все още беше невидим, изкрещя:

– *Вцепени се!*

Едрият рус смъртожаден беше уцелен в лицето от сноп червена светлина и се свлече настрани в безсъзнание. Спътникът му не беше

видял кой е запратил проклятието и изстреля второ по Рон: от върха на магическата му пръчка изхвърчаха лъскави черни въжета, които омотаха момчето от глава до пети, келнерката изпищя и хукна към вратата. Хари прати ново зашеметяващо заклинание по втория смъртожаден с изкривено лице, но не го улучи, заклинанието рикошира в прозореца, застигна сервитьорката и тя се свлече пред вратата.

– *Експулсо!*¹³ – ревна смъртожадният и масата, зад която стоеше Хари, се пръсна на парчета: от силата на взрива той се залепи за стената и усети как магическата пръчка се отскубва от ръката му, а мантията невидимка се свлича от него.

– *Петрификус тоталус!* – изпищя Хърмаяни, която не се виждаше; смъртожадният падна напред като статуя и се приземи с хрущящ трясък сред купчината натрошен порцелан, остатъци от маса и кафе.

Хърмаяни изпълзя разтреперана изпод седалката и изтръска от косата си парчетата стъкло.

– *Д-диффундо!* – каза тя с насочена към Рон пръчка, а той ревна от болка, защото беше срязала джинсите му при коляното и беше оставила дълбока рана. – О, извинявай, Рон, но ръката ми трепери! *Диффундо!*

Разсечените въжета се смъкнаха. Рон се изправи и тръсна ръце, за да ги усети отново. Хари вдигна магическата си пръчка и отиде през отломъците до мястото, където под седалката се беше проснал едрият рус смъртожаден.

– Трябваше да го позная, той беше там онази нощ, когато загина Дъмбълдор – каза Хари.

Обърна с крак по-мургавия смъртожаден, чиито очи зашариха бързо между тримата.

– Това е Долохов – рече Рон. – Виждал съм го на старите обяви за издирвани лица. А едрият май се казва Торфин Роул.

– Няма значение как се казват – подвижна леко истерично Хърмаяни. – Как са ни намерили? Какво ще правим сега?

Нейната паника като че ли проясни мислите на Хари.

– Заклучи вратата – нареди й той, – а ти, Рон, угаси осветлението.

Погледна надолу към вкаменения Долохов, докато ключът на вратата се завъртя, а Рон потопа кафенето в тъмнина със загасителя. Хари чу как мъжете, които бяха закачали Хърмаяни, подвикват в далечината на друго момиче.

– Какво ще ги правим? – пошушна в тъмното Рон и добави още по-

13. От „expulsio“ (лат.) – „изгонване“. – Б.пр.

тихо: – Ще ги убием ли? Те нямаше да ни пощадят, ако им паднем. Дори направиха почти успешен опит.

Хърмаяни потрепери и отстъпи крачка назад. Хари поклати глава.

– Трябва само да им направим магия за забрава – каза той. – Така е по-добре, ще ги отклони от следата. Ако ги убием, ще се издадем, че сме били тук.

– Ти си шефът – заяви Рон с глас, от който пролича, че страхотно му е олекнало. – Но аз не съм правил никога такава магия.

– Нито пък аз – призна Хърмаяни, – но теорията я знам.

Тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои, после насочи магическата пръчка към челото на Долохов и каза:

– *Обливиате!*

Очите на смъртожадния тутакси се разфокусираха и погледът му стана отнесен и замечтан.

– Блестящо! – похвали я Хари и я потупа по гърба. – Заеми се с другия и със сервитьорката, а ние с Рон ще поразчистим.

– Ще поразчистваме ли? – възкликна Рон и огледа полуразрушеното кафене. – Ама защо?

– Не смяташ ли, че ще се запитат какво се е случило, ако дойдат на себе си и видят, че са на място, което изглежда сякаш току-що е било под обстрел?

– А, да...

Рон се мъчи доста, докато изтегли от джоба си магическата пръчка.

– Нищо чудно, че не мога да я извадя, Хърмаяни, взела си старите ми джинси, отеснели са ми.

– О, извинявай – изсъска Хърмаяни, докато издърпваше сервитьорката да не е при витрината; Хари я чу да мърмори, че Рон можел да си завре пръчката на друго място.

След като възстановиха кафенето в предишния му вид, те вдигнаха смъртожадните и ги наместиха в сепарето с лице един към друг.

– Но как са ни намерили? – попита Хърмаяни и замислено огледа двамата безжизнени мъже. – Как са разбрали къде сме? – Тя се обърна към Хари. – Ти... нали си сигурен, че вече не носиш Следата?

– Няма как да я носи – намеси се Рон. – Тя сама изчезва, щом навършиш седемнайсет години, така е по магическия закон, не може да следва пълнолетен.

– Щом твърдиш... – каза Хърмаяни. – Ами ако смъртожадните са намерили начин да я пуснат и след седемнайсетгодишен?

– Но през последните двайсет и четири часа Хари не е бил в

близост до смъртожаден! Кой тогава му е пуснал отново Следата?

Хърмаяни не отговори. Хари се почувства като заразен, белязан: дали смъртожадните наистина ги бяха открили по този начин?

– Щом аз не мога да правя магии, щом и вие не можете да правите, докато сте близо до мен, без да издадем къде точно се намираме... – подхвана той.

– Няма да се делим! – твърдо отсече Хърмаяни.

– Трябва да се скрием на безопасно място – допълни Рон. – И там да обмислим всичко на спокойствие.

– Площад „Гримолд“ – предложи Хари.

Другите двама ахнаха.

– Не ме размивай, Хари, Снейп знае как да проникне там!

– Бащата на Рон каза, че са направили магии срещу него... и дори те да не подействат – настоятелно продължи той, понеже Хърмаяни понечи да го прекъсне, – какво от това? Кълна се, едва ли нещо би ме зарадвало повече от една среща със Снейп!

– Но...

– Къде другаде да отидем, Хърмаяни? Това е най-добрата възможност. Снейп е смъртожаден, но ще бъде сам. Ако аз още нося Следата, където и другаде да отидем, към нас ще се спуснат цели пълчища смъртожадни.

Тя нямаше какво да възрази, но от вида ѝ личеше, че много ѝ се иска. Докато отключваше кафенето, Рон шракна загасителя, за да запали отново лампите. После Хари преброи до три, те развалиха магиите, които бяха направили на трите си жертви, и още преди сервитьорката и двамата смъртожадни да са се размърдали сънено, Хари, Рон и Хърмаяни отново се завъртяха и изчезнаха в съгъстващия се мрак.

След няколко секунди белите дробове на Хари се разшириха признателно и той отвори очи: стояха в средата на познатия малък занемарен площад. От всички страни ги наблюдаваха високи порутени къщи. Тримата видяха къщата на номер дванайсет, защото за съществуването ѝ им беше казал Дъмбълдор, Пазителя на нейната тайна, и се завтекоха към нея, като през няколко метра проверяваха дали някой не ги следи или наблюдава. Изкачиха на бегом каменните стъпала и Хари почука веднъж с магическата си пръчка по входната врата. Чува няколко метални шраквания и дрънчене на верига, после вратата се отвори със скърцане и тримата побързаха да прекрачат прага.

Щом Хари затвори вратата след другите, старовремските газеници се събудиха за живот и по дългия коридор затрепка светлина. Той

изглеждаше точно такъв, какъвто го помнеха: зловещ, покрит с паяжини, с очертания на глави на домашни духчета по стената, които хвърляха причудливи сенки върху стълбището. Портретът на майката на Сириус беше закрит с дълги тъмни завеси. Единственото, което не си беше на мястото, беше кракът на трола, служещ като поставка за чадъри – той беше паднал, сякаш Тонкс отново го беше съборила.

– Според мен тук е идвал някой – пошушна Хърмаяни и посочи крака.

– Може да е паднал, докато Орденът се е изтеглял – пошушна в отговор Рон.

– И къде са проклятията, направени срещу Снейп? – попита Хари.

– Може би се задействат само при появата му? – предположи Рон.

Въпреки това продължиха да стоят един до друг на изтривалката при вратата – страхуваха се да влязат навътре в къщата.

– Е, не можем да стоим тук вечно – заяви Хари и пристъпи напред.

– *Сивиръс Снейп*? – прошепна от тъмнината гласът на Лудокия Муди и тримата отскочиха стреснати назад.

– Не сме Снейп! – изграчи Хари точно преди над него да просвисти нещо като студен вихър: езикът му се изви назад, така че той не можеше да изрече и дума повече.

Но още преди да е разбрал какво става в устата му езикът му отново се раздвижи.

Другите двама явно бяха получили същото неприятно усещане. Рон издаваше звуци, сякаш повръщаше, а Хърмаяни изпелтечи:

– Т-т-това явно б-б-беше е-е-езиковръзващо проклятие, което Лудокия е направил за Снейп.

Хари плахо пристъпи още малко напред. В сумрака в дъното се размърда нещо и още преди тримата да проронят и дума, от килима се надигна фигура – висока, с цвят на прах, ужасяваща.

Хърмаяни изписка, разпищя се и госпожа Блек, чиито завеси се бяха разтворили, а сивата фигура се заплъзга все по-бързо към тях с дълги до кръста коса и брада, веещи се назад, с хлътнало безплатно лице, с празни очни кухини, чудовищно познато, вцепеняващо преобразено... фигурата вдигна съсухрена ръка и засочи Хари.

– Не! – изкрещя момчето и макар да беше вдигнало магическата пръчка, не му беше направено никакво заклинание. – Не! Не бяхме ние! Не сме те убили ние...

При думата „убили“ фигурата се пръсна на огромен облак прах, а Хари се закашля и се огледа с насълзени очи – Хърмаяни се беше свила

на пода при вратата и бе закрила главата си с ръце, а Рон трепереше като листо, недодялано я потупваше по рамото и повтаряше:

– Н-н-няма страшно... от-тиде си...

Прахта закръжи като мъгла около Хари и отрази синята светлина на газениците, а госпожа Блек продължи да пици:

– Мътнороди, боклуци, срам и позор, да скверните дома на предците ми...

– МЛЪКВАЙ! – ревна Хари и насочи магическата си пръчка към нея.

Завесите се люшнаха с трясък и взрив от червени искри, отново закриха госпожата и я накараха да замълчи.

– Това... това беше... – изхлипа Хърмаяни, докато Рон ѝ помагаше да се изправи.

– Да – потвърди Хари, – но всъщност не беше той, нали? Само привидение, което да уплаши Снейп.

Запита се дали заклинанието наистина е подействало, или Снейп е изтласкал встрани страшилището със същата лекота, с която бе убил истинския Дъмбълдор. Все така с изопнати нерви, Хари поведе другите двама по коридора едва ли не с очакването да ги връхлетят още ужасии, но нищо не се помръдна, освен една мишка, която притича покрай цокъла.

– Преди да продължим нататък, не е зле да проверим – пошушна Хърмаяни, бавно вдигна магическата пръчка и каза: – *Хоменум ревелио!*¹⁴

Не се случи нищо.

– Е, ще го отдадем на шока – добродушно отбеляза Рон. – Какво трябваше да направи заклинанието?

– Трябваше да направи каквото и направи! – отвърна малко нацупено Хърмаяни. – Това е заклинание, разкриващо присъствие на хора, и тук няма никого освен нас!

– И дядо Прашко – поправи я Рон, загледан в мястото върху килима, откъдето се беше надигнало онова подобие на труп.

– Хайде да се качим горе – подкани Хърмаяни, след като също погледна уплашено мястото, и тръгна първа по скърцащото стълбище към всекидневната на първия етаж.

Размаха магическата пръчка, за да запали старите газеници, после

14. Букв. „Разкрий хора“, от „homo, hominis“ (лат.) – „човек, хора“ и „revelo“ (лат.) – „откривам“. – Б.пр.

потрепери от течението в стаята и обвила плътно ръце около себе си, предпазливо седна на дивана. Рон прекоси всекидневната и дръпна дватри сантиметра тежките плюшени завеси на прозореца.

– Не виждам никого – съобщи той. – А ако Хари още носи Следата, би трябвало да са ни проследили дотук. Знам, че не могат да проникнат в къщата, но... Какво става, Хари?

Той беше извикал: отново го прониза пареща болка в белега, когато през съзнанието му премина нещо като ярка светлина по вода. Той видя голяма сянка и усети ярост, която не беше негова и която за кратко премина на тласъци по тялото му, силна като удар от електрически ток.

– Какво видя? – попита Рон и тръгна към приятеля си. – Него в нашата къща ли видя?

– Не, просто усетих гняв... той е направо разярен...

– Но може да е в „Хралупата“ – каза на висок глас Рон. – Какво още? Видя ли още нещо? Да не би да е направил проклятие на някого?

– Не, просто усетих гняв... не мога да кажа...

Хари се почувства притиснат, объркан и Хърмаяни не му помогна, когато подхвана с уплашен глас:

– Пак ли белегът? Но какво става? Мислех, че тази връзка е прекъсната!

– Да, беше прекъсната за кратко – промърмори Хари, но понеже белегът още го болеше, му беше трудно да се съсредоточи. – Струва ми се обаче, че... че всеки път когато той губи контрол, тази връзка се възстановява, така поне беше преди...

– Значи трябва да затвориш съзнанието си! – заяви пискливо Хърмаяни. – Хари, Дъмбълдор настояваше да не използваш тази връзка, той искаше да я прекъснеш, затова трябваше да прилагаш оклумантиката! Не забравяй, че в противен случай Волдемор може да вкарва в съзнание-то ти измамни образи...

– Да, не съм забравил, благодаря – прекъсна я през стиснати зъби той: не се налагаше Хърмаяни да му напомня, че навремето Волдемор беше използвал тази връзка между тях, за да го вкара в капан, и това бе довело до смъртта на Сириус.

Съжали, че им е казал какво е видял и почувствал, така Волдемор ставаше по-страшен, сякаш напираше да влезе през прозореца в стаята, въпреки това болката в белега се засилваше и Хари се съпротивляваше, все едно се бореше с желанието да повърне.

Обърна гръб на Рон и Хърмаяни, уж за да разгледа стария гоблен с родословието на Блек върху стената. Точно тогава Хърмаяни изпищя:

Хари отново извади магическата пръчка и след като се завъртя рязко, видя как един сребърен покровител влетя през прозореца на всекидневната и се приземи на пода пред тях, където се превърна в невестулка и проговори с гласа на господин Уизли:

– *Всички в семейството са в безопасност, не отговаряйте, наблюдават ни.*

Покровителят се стопи като дим. Рон нададе звук, нещо средно между хленч и стон, и се свлече върху дивана, а Хърмаяни седна до него и го стисна за ръката.

– Те са добре, те са добре – прошепна тя, Рон се позасмя и я прегърна.

– Хари – каза той през рамото ѝ, – аз...

– Не се притеснявай – отвърна Хари, на когото му се гадеше от болката в главата. – Семейството ти е в беда, естествено е да се тревожиш. И аз щях да се чувствам по същия начин. – Той се сети за Джини. – Всъщност и сега се чувствам така.

Болката в белега достигна връхната си точка и сякаш го прогаряше, както в градината на „Хралупата“. Хари чу като в просъница как Хърмаяни казва:

– Не искам да оставам сама. Не можем ли да спим тук в спалните чували, които нося, все едно сме на къмпинг?

Хари чу как Рон се съгласява. Вече не издържаше на болката: трябваше да отстъпи.

– До тоалетната... – простена и излезе от стаята възможно най-бързо, без да се затичва.

Едва успя: залости с треперещи ръце вратата след себе си, хвана се за главата, която сякаш щеше да се пръсне, и се свлече на пода; сетне сред взрив от болка усети как гневът, който не беше негов, обсебва душата му, видя дълга стая, осветена само от огън, и едрият рус смъртожаден, който пищеше и се гърчеше на пода, както и по-тънък силует, който се надвеси с насочена магическа пръчка над него, докато Хари каза високо, със студен безпощаден глас:

– Още, Роул, или да прекратим и да те дадем за храна на Наджини? Лорд Волдеморт не е сигурен, че този път ще прости... Затова ли ме извика – за да ми кажеш, че Хари Потър е избягал отново? Драко, покажи още веднъж на Роул какъв е вкусът на нашето недоволство... направи го, или сам ще изпиташ гнева ми!

Една от цепениците в огъня падна, издигнаха се пламъци и светлината им заподскача по ужасеното бледо лице с остри черти... Хари

сякаш изскочи от дълбока вода, пое си няколко пъти въздух, от който гърдите му се издуха, и отвори очи.

Лежеше с разперени ръце и крака върху студения черен мрамор по пода, носът му беше на сантиметри от крачетата на голямата вана с форма на сребърни змии. Хари седна. Изпитото, вцепенено от ужас лице на Малfoy сякаш беше прогорено от вътрешната страна на очите му. На Хари му се повдигна от онова, което беше видял, от начина, по който Волдемор използваше Драко.

На вратата се почука силно и Хари скочи точно когато извънтя гласът на Хърмаяни:

– Искаш ли си четката за зъби, Хари? Нося ти я.

– Да, страхотно, благодаря – отговори той, като се помъчи гласът му да звучи възможно най-нехайно, после се изправи да ѝ отвори.

ГЛАВА ДЕСЕТА РАЗКАЗЪТ НА КРИЙЧЪР

На другата сутрин Хари се събуди рано, увит в спалния чувал върху пода на всекидневната. Между тежките завеси се виждаше късче от небето – беше с хладния ясен син цвят на разводнено мастило, някъде между нощта и изгрева, и всичко тънеше в тишина, нарушавана само от дълбокото бавно дишане на Рон и Хърмаяни. Хари погледна тъмните им силуети на пода до него. В пристъп на кавалерски чувства Рон беше настоял Хърмаяни да спи на възглавниците от дивана, така че сега тя беше по-високо от него. Ръката ѝ беше извита на дъга върху пода, пръстите ѝ бяха на сантиметри от Рон. Хари се запита дали са заспали, хванати за ръце. При тази мисъл изведнъж се почувства странно самотен.

Извърна очи към потъналия в здрач таван и полилея, от който висяха паяжини. Преди по-малко от двайсет и четири часа беше стоял на слънце, при входа на шатъра, и беше чакал гостите, за да ги настани. Струваше му се, че оттогава е минал цял живот. Какво ли щеше да се случи сега? Хари продължи да лежи на пода и да си мисли за хоркруксите, за тежката плашеща задача, която Дъмбълдор му беше възложил... Дъмбълдор...

Сега почувства по друг начин скръбта, обсебила го след смъртта на директора. Обвиненията, които беше чул на сватбата от Мюриъл, сякаш се бяха загнездили в ума му като болни твари, заразили спомените за магьосника, когото Хари беше превърнал в свой кумир. Дали Дъмбълдор наистина беше допуснал да се случи такова нещо? Нима беше същият като Дъдли, който се задоволяваше просто да наблюдава обидите и пренебрежителното отношение, стига те да не го засягаха лично? Нима беше обърнал гръб на сестра си, която е била скрита и затворена?

Хари си спомни за Годрикс Холоу и гробовете там, за които Дъмбълдор не беше споменавал никога, спомни си за тайнствените вещи, които им беше оставил без обяснения в завещанието си, и в мрака го плисна негодувание. Защо не му беше казал? Защо не му беше обяснил? Дали изобщо беше държал на него? Или Хари му беше послужил просто за оръдие, което да бъде лъснато и наточено, но на което Дъмбълдор не е вярвал и никога не му се е доверявал?

Той вече не издържаше да лежи сам с горчивите си мисли. Отчаяно му се прииска да прави нещо и да се поразсее, затова се измъкна от

спалния чувал, взе магическата пръчка и тихо излезе от стаята. На площадката прошепна „*Лумос!*“ и в светлината на пръчката тръгна нагоре по стълбището.

На втория етаж беше стаята, където двамата с Рон бяха спали при предишното им пребиваване тук, и Хари надзърна вътре. Вратите на дрешника зееха отворени, завивките по леглата бяха разбутани. Хари се присети за преобърнатия тролски крак долу. След като Орденът се беше изнесъл, някой беше претърсвал къщата. Снейп? Или може би Мъндъгус, отмъкнал доста неща от този дом и преди, и след смъртта на Сириус. Хари плъзна поглед към портрета, където понякога се настаняваше прапрадядото на Сириус – Финиъс Нигелус Блек, – но той беше празен и в рамката не се виждаше друго, освен малко от мътния фон. Финиъс Нигелус очевидно беше отишъл да преношува в директорския кабинет в „Хогуортс“.

Хари продължи нагоре по стълбите, докато не се качи на последния етаж, където имаше само две врати. Върху вратата точно пред него имаше табелка, на която пишеше „Сириус“. Хари никога не беше влизал в стаята на кръстника си. Бутна вратата и я отвори, като държеше пръчката високо, за да свети възможно най-надалеч.

Стаята беше просторна и навремето сигурно е била красива. Имаше голямо легло с дървена резбована табла в горния край, висок прозорец, закрит от дълги плюшени завеси, полилей с дебел пласт прах и изгорели свещи с гроздове восъчни капки по тях, наподобяващи скреж. Картините по стените и таблата на леглото също бяха прашасали, между полилея и горния край на големия дървен дрешник висеше паяжина и когато Хари влезе по-навътре в стаята, чу как се разбягват подплашени мишки.

В юношеските си години Сириус беше налепил по стените толкова много плакати и снимки, че сребристосивата коприна на тапетите почти не се виждаше. Хари предположи, че родителите на кръстника му вероятно не са успели да развалят магията за трайно залепване, с която те бяха прихванати за стената, защото беше сигурен, че двамата едва ли са одобрявали вкуса на по-големия си син. Сириус явно се беше престарал в усилията да дразни родителите си. Имаше няколко големи флага на „Грифиндор“ в избеляло червено и златно, които само подчертаваха, че той се е различавал от всички останали в рода на Слудерин. Имаше много снимки на мъгълски мотоциклети, както и – тук Хари неволно се възхити на дързостта на Сириус – няколко плаката с млади мъгълки по бикини; ясно беше, че са мъгълки, понеже не се движеха върху снимките, а излинените им усмивки и изцъклени очи бяха застинали върху

хартията. Това влизаше в контраст с единствената магьосническа фотография върху стените – четирима ученици от „Хогвортс“, които стояха, хванати за ръце, и се усмихваха срещу фотоапарата.

С радостна тръпка Хари позна баща си: несресаната му черна коса беше отметната назад точно като неговата и той също носеше очила. До него беше Сириус, безгрижно красив, с някак нагло лице, много по-младо и щастливо, отколкото Хари го беше виждал някога. Вдясно от Сириус стоеше Петигрю, с цяла глава, че и повече по-нисък, възпълен и с воднисти очи, поруменял от задоволство, че е включен в най-страхотната от всички банди, заедно с такива обожавани размирници като Джеймс и Сириус. Отляво на Джеймс беше Лупин, дори тогава малко размъкнат, но със същия изумен радостен вид, задето е усетил, че го харесват и приемат... Дали Хари виждаше всичко това на снимката просто защото знаеше как точно е било? Опита се да я свали от стената, в края на краищата вече беше негова – Сириус му беше завещал всичко, – тя обаче не помръдна. Сириус се беше постарал всячески да попречи на родителите си да променят стаята.

Хари огледа пода. Небето навън изсветляваше и на снопа светлина се видя, че по килима са разпилени късчета хартия, книги и дребни предмети. Някой явно беше претърсил и стаята на Сириус, но беше отсъдил, че вещите тук нямат почти никаква стойност. Някои от книгите бяха изтръсквани толкова силно, че се бяха разделили с кориците си и по пода бяха изпаднали отделни страници.

Хари се наведе, взе някои от хартийките и листовете и ги огледа. Единият лист беше от старо издание на „История на магията“ на Батилда Багшот, друг – от ръководство за поддържане на мотоциклет. Върху третия имаше нещо, написано на ръка, и той беше смачкан на топка: Хари го изгледа.

Драги ми Лап,

Благодаря ти, много ти благодаря за подаръка за рождения ден на Хари! Той със сигурност му е любимият. Само на годинка е, а вече хвърчи на метла играчка и изглежда страшно доволен от себе си, пращам ти и снимка, за да се увериш сам. Знаеш, че метлата се издига само на около половин метър, но Хари насмалко да убие котката и счупи една ужасна ваза, която Петуния ми прати за Коледа (тук нямам оплаквания). Джеймс, разбира се, го смята за много забавно, твърди, че синът ни щял да стане велик

състезател по квидич, но се наложи да махнем всичко чупливо и постоянно да го държим под око, когато възседне метлата.

Рожденият ден беше съвсем скромен, пихме чай само ние и старата Батилда, която винаги е много мила с нас и душа дава за Хари. Ужасно съжаляваме, че не успя да дойдеш и ти, но Орденът трябва да е на първо място, пък и Хари още си е малък, не разбира, че това е рожденият му ден! Напоследък Джеймс е някак потиснат, задето се налага да стои затворен тук, опитва се да го прикрие, но аз усещам... освен това Дъмбълдор още не му е върнал мантията невидимка, затова не можем да идем и на излет. Ако успееш да ни дойдеш на гости, това ще го ободри много. В края на миналата седмица тук беше Опаш, стори ми се посърнал, но сигурно е заради новината за семейство Макинън – и аз плаках цяла вечер, като научих.

Батилда наминава почти всеки ден, страхотна е тази бабка и знае изумителни истории за Дъмбълдор, не съм сигурна, че той ще остане доволен, ако научи. Всъщност и аз не знам доколко да вярвам, струва ми се невероятно Дъмбълдор да

Крайниците на Хари бяха изтръпнали. Той стоеше, без да се помръдва, стискаше между вкочанените си пръсти намерения като по чудо лист хартия, а някакъв беззвучен взрив запращаше в равни количества по жилите му тътнеща радост и скръб. Стигна със залитане до леглото и седна.

Прочете писмото още веднъж, но и сега не разбра повече, отколкото първия път, и примирено се взря в самия почерк. Майка му беше написала „у“-тата по същия начин като него: Хари започна да търси буквата из цялото писмо и всеки път, щом я видеше, тя му приличаше на бързо приятелско помахване иззад було. Писмото беше невероятно съкровище, доказателство, че Лили Потър е живяла, наистина е живяла, че топлата ѝ ръка се е движела някога по този пергамент, че е оставяла мастило по тези букви, по тези думи, думи за него, за нейния син Хари.

Той припряно избърса сълзите, избили в очите му, и прочете писмото за трети път, като се съсредоточи върху смисъла. Сякаш слушаше полузабравен глас.

Имали са котка... тя сигурно е загинала като родителите му в Годрикс Холоу... или пък е избягала, когато вече не е имало кой да я храни... Сириус му е купил първата метла... майка му и баща му са се познавали с Батилда Багшот – дали Дъмбълдор ги е запознал? „Дъмбълдор

още не му е върнал мантията невидимка...“ Виж ти!

Хари застина и се замисли над думите на майка си. Защо ли Дъмбълдор е взел мантията невидимка на Джеймс? Хари помнеше съвсем ясно как преди години директорът му беше казал: „На мен не ми трябва мантия, за да стана невидим“. Може би някой не толкова способен член на Ордена се е нуждаел от мантия и Дъмбълдор просто му я е дал?

Хари продължи нататък: „... тук беше Опаш...“ Предателят Петигрю, който се сторил на Лили „посърнал“. Дали е осъзнавал, че за последен път вижда Джеймс и Лили живи?

И накрая отново Батилда, която е разказвала някакви изумителни истории за Дъмбълдор: „Струва ми се невероятно Дъмбълдор да...“

Дъмбълдор какво? Но имаше куп неща около Дъмбълдор, които биха били невероятни: например навремето да е получил на контролно по трансфигурация слаба оценка или като Абърфорт да се е увличал по магичните с кози...

Хари се изправи и отново огледа пода: крайт на писмото може би беше някъде тук? Той вдигаше листовете един по един и от нетърпение ги мачкаше не по-малко невнимателно от първия човек, тършувал из стаята, после започна да отваря чекмеджетата и да тръска книгите, стъпи на един стол, за да прокара ръка отгоре по дрешника, пхна се под леглото, опипа под креслото.

Накрая, както лежеше по лице на пода, забеляза под скрина с чекмеджетата разкъсана хартия. Издърпа я – беше голямо парче от снимката, за която Лили Потър разказваше в писмото си. На нея ту профучаваше, ту пак изчезваше чернокосото невръстно дете на мъничка метла, което се заливаше от смях, показваше се и два крака, вероятно на Джеймс, които го гонеха. Хари пхна снимката в джоба си, при писмото на Лили, и продължи да търси втория лист.

След още четвърт час обаче беше принуден да заключи, че крайт на писмото го няма. Дали просто се беше изгубил през шестнайсетте години, откакто майка му го беше написала, или го беше взел човекът, претърсвал стаята? Хари отново прочете първия лист, този път за да види дали по него ще се досети какво важно е пишело върху втория. Метлата играчка едва ли представляваше интерес за смъртожадните... единственото полезно нещо, което би могло да има върху втория лист, беше някаква информация за Дъмбълдор. *Струва ми се невероятно Дъмбълдор да...*

– Хари! Хари! Хари!

– Тук съм! – извика той. – Какво има?

Пред вратата се чу тропот от стъпки и в стаята нахълта Хърмаяни.

– Събудихме се и не знаехме къде си – каза тя запъхтяна. Обърна се и се провикна през рамо: – Рон! Намерих го!

Гласът на Рон прокълътя раздразнено някъде отдалеч, няколко етажа по-долу:

– Добре! Предай му от мен, че е тъпанар!

– Хари, много те моля, не изчезвай така, ужасно се уплашихме! И защо всъщност си се качил тук? – Тя огледа претършуваната стая. – Какво правиш?

– Виж какво намерих току-що.

Той ѝ подаде писмото на майка си. Хърмаяни го взе и го зачете, а през това време Хари я наблюдаваше. Щом стигна края на страницата, тя извърна очи към него.

– О, Хари...

– И това.

Подаде ѝ и скъсаната снимка и Хърмаяни се усмихна при вида на малкото дете на метлата играчка, което ту изникваше, ту отново се скриваше от поглед.

– Търся края на писмото – обясни Хари, – но тук го няма.

Хърмаяни се огледа.

– Ти ли си разхвърлял така, или някой друг го е направил преди да дойдеш?

– Някой е тършувал преди мен – отвърна Хари.

– Така си и знаех. Всички стаи, в които надникнах, докато се качвах насам, са претърсвани. Какво са издирвали според теб?

– Ако е бил Снейп – информация за Ордена.

– Но човек би помислил, че Снейп вече разполага с всичко, което му трябва, нали и той членуваше в Ордена?

– Ами ако са търсели нещо за Дъмбълдор – вметна Хари, защото много му се искаше да обсъдят неговото предположение. – Например втория лист от писмото. Знаеш ли коя е тази Батилда, за която мама споменава?

– Коя, коя?

– Батилда Багшот, авторка на...

– „История на магията“ – продължи заинтригувано Хърмаяни. – Значи родителите ти са я познавали? Била е невероятна историчка на магията.

– И още е жива – уточни Хари, – живее в Годрикс Холоу, леля Мюриъл разказваше за нея на сватбата. Познавала е и семейството на

Дъмбълдор. Ще бъде доста интересно да поговорим с нея, нали?

Хърмаяни се усмихна прекалено разбиращо и това не му хареса. Той взе от нея писмото и снимката и ги пхна в кесийката около врата си – само и само да не я гледа и да не се издаде.

– Разбирам желанието ти да поговориш с нея за майка си и баща си, а също и за Дъмбълдор – рече Хърмаяни. – Но това всъщност няма да ни помогне особено в търсенето на хоркруксите, нали? – Хари не отговори и тя продължи бързо: – Знам, Хари, че много искаш да отидеш в Годрикс Холоу, но ме е страх... Страх ме е, защото вчера смъртожадните ни намериха много лесно. Заради това повече от всякога ми се струва, че не бива дори да припарваме до мястото, където са погребани родителите ти... сигурна съм, че смъртожадните очакват да го посетиш.

– Не е само това – възрази Хари, който продължаваше да избягва погледа ѝ. – На сватбата Мюриъл наговори разни неща за Дъмбълдор, искам да знам истината...

И той повтори разказа на Мюриъл. След като приключи, Хърмаяни възкликна:

– Сега разбирам защо това те е разстроило...

– Не съм разстроен – излъга той. – Просто искам да знам дали е истина, или...

– Хари, нима очакваш да чуеш истината от стара злобарка като Мюриъл или от Рита Скийтър? Как изобщо им вярваш? Та ти познаваше Дъмбълдор!

– Мислех, че го познавам – промърмори Хари.

– Но ти знаеш колко истина имаше в онова, което Рита написа за теб! Дож е прав, как изобщо допускаш тези хора да помрачават спомените ти за Дъмбълдор?

Той извърна очи, за да не проличи колко е обиден. От него отново искаха сам да си избере в какво да вярва. А Хари просто искаше истината. Защо всички бяха преизпълнени с решимост той да не я научава?

– Дали да не слезем в кухнята? – предложи Хърмаяни след кратко мълчание. – И да потърсим нещо за закуска.

Хари се съгласи, но без желание, и тръгна след нея към стълбищната площадка, където подмина втората врата на етаж. По боята под малката табелка, която Хари не беше забелязал в тъмното, имаше дълбоки драскотини. Той спря в горния край на стълбището, за да прочете надписа върху табелката. Беше високопарен, написан на ръка с четлив почерк, от типа надписи, какъвто би си сложил на вратата на стаята Пърси Уизли.

Влизането забранено
без изричното разрешение на
Регулус Арктурус Блек

Сякаш го плисна гореща вълна, но не разбра веднага защо. Отново прочете надписа. Хърмаяни вече беше на долния етаж.

– Хърмаяни! – повика я той и се изненада колко спокоен е гласът му. – Върни се.

– Какво има?

– Р.А.Б. Мисля, че го открих.

Чу как тя ахва и веднага дотича обратно.

– В писмото на майка ти ли? Но аз не видях...

Хари поклати глава и посочи табелата. Хърмаяни я прочете и стисна ръката на Хари толкова силно, че той трепна.

– Братът на Сириус? – прошепна момичето.

– Бил е смъртожаден – отвърна Хари. – Сириус ми е разказвал за него, присъединил се е към тях съвсем млад, после се уплашил и опитал да се махне... затова са го убили.

– Всичко си идва на мястото! – възкликна Хърмаяни. – Щом е бил смъртожаден, значи е имал достъп до Волдемор, а ако се е разочаровал, вероятно е решил да тръгне срещу него! – Тя пусна Хари, надвеси се над перилата и изпищя: – Рон! РОН! Качвай се, бързо!

След минута той се появи задъхан, с протегната магическа пръчка.

– Какво има? Ако пак са гигантски паяци, искам първо да закуся...

Рон се свъси срещу табелката върху вратата на Регулус, която Хърмаяни сочеше мълчаливо.

– Какво? Това е братът на Сириус, нали? Регулус Арктурус... Регулус... Р.А.Б.! Медальонът с капачето... не мислите ли, че...

– Хайде да проверим! – прикани Хари.

Бутна вратата – беше заключена. Хърмаяни насочи магическата си пръчка към дръжката и каза:

– *Алохомора!*

Чу се щракване и вратата зейна.

Тримата прекрачиха прага заедно и се огледаха. Стаята на Регулус беше малко по-тъсна от тази на Сириус, но и в нея се долавяше някогашно величие. Ако Сириус се беше стремил да подчертае, че се различава от останалите в семейството, Регулус се беше опитвал всячески да наблегне на обратното. Слидеринските цветове – изумрудено и

сребърно – се виждаха навсякъде: по покривалото на леглото, по стените и прозорците. Гербът на рода Блек беше изрисуван най-прилежно над леглото заедно с девиза „Тоцjours pur“. Под него имаше цяла колекция пожълтели вестникарски изрезки, прихванати така, че да образуват набъбен отстрани колаж. Хърмаяни прекоси стаята, за да ги разгледа.

– Всичките са за Волдемор – съобщи тя. – Изглежда Регулус е бил негов поклонник доста години преди да стане смъртожаден...

Когато тя седна на леглото, за да прочете изрезките, от покривалото на малък облак се вдигна прах. През това време Хари беше забелязал друга снимка: от рамката се усмихваше и махаше с ръка един от квидичните отбори в „Хогуортс“. Хари се приближи и видя върху гърдите им изображения на змии: слидеринци. Тутакси позна Регулус, седнал в средата на предния ред – беше със същата тъмна коса и леко високомерно изражение като брат си, но по-дребен, по-слаб и не толкова красив като него.

– Играел е търсач – отбеляза Хари.

– Какво? – попита разсеяно Хърмаяни, която още беше погълната от вестникарските изрезки за Волдемор.

– Седнал е в средата на предния ред, а точно там слагат търсачите... все едно – заключи Хари, забелязал, че никой не го слуша: Рон лезеше на четири крака и надзърташе под дрешника.

Хари се огледа, за да види къде в стаята може да се скрие нещо, и се приближи до писалището. И тук някой беше тършувал преди тях. Съдържанието на чекмеджетата беше изсипано наскоро и прахта по него беше махната, но там нямаше нищо ценно: употребявани пачи пера, остарели учебници, по които личеше, че с тях са се отнасяли доста грубо, наскоро счупено шишенце мастило, което беше засъхнало на лепкава утайка по другите неща в чекмеджето.

– Има по-лесен начин – намеси се Хърмаяни, докато Хари бършеше в джинсите си мастилото, останало по пръстите му. Тя вдигна магическата пръчка и каза: – *Акцио медальон!*

Не се случи нищо. Рон, който претърсваше гънките на избелелите завеси, погледна разочарован.

– И какво излиза? Медальонът не е тук?

– О, пак може да си е тук, но да му е направено контрараклиниане, за да не бъде призван с магия – обясни Хърмаяни.

– Като заклинанието, с което Волдемор беше омагьосал каменния съд в пещерата – добави Хари, като си спомни защо не успя да направи призоваващо заклинание на фалшивия медальон с капачето.

– Как тогава ще го намерим? – попита Рон.

– Ще претърсим на ръка – предложи Хърмаяни.

– Страхотна идея! – завъртя очи Рон и продължи с огледа на завесите.

Повече от час претърсваха стаята сантиметър по сантиметър, но накрая бяха принудени да заключат, че медальонът с капачето не е там.

Слънцето вече се беше извисило и светлината му ги заслепяваше дори през мръсните прозорци на стълбищната площадка.

– Но може да е някъде другаде в къщата – отсъди бодро Хърмаяни, докато слизаха. Хари и Рон явно се бяха обезсърчили, докато тя изглежда беше добила още по-голяма решимост. – Независимо дали е успял да го унищожи, той е искал да го скрие от Волдеморт, нали? Помните ли от какви ужасии трябваше да се отървем последния път, когато бяхме тук? Онзи часовник с кутия, който стоварваше махалото върху всеки, и старите мантии, които се нахвърлиха да душат Рон... Регулус може да ги е сложил там да пазят скривалището на медальона с капачето, но кой да се сети то... то...

Хари и Рон я погледнаха. Тя стоеше с единия крак във въздуха и с вцепенено лице на човек, на когото току-що е направена магия за забравя, дори очите ѝ се бяха разфокусирали.

– ... тогава – довърши момичето през шепот.

– Какво ти става? – попита Рон.

– Имаше и медальон с капаче.

– Моля? – възкликнаха в един глас Хари и Рон.

– В шкафа с витринката във всекидневната. Никой не успя да го отвори. И ние... ние...

Хари се почувства така, сякаш по гърдите му се е плъзнала тухла и го е ударила в стомаха. Спомни си: дори беше държал медальона, докато си го предаваха от човек на човек и всеки се мъчеше да го отвори. Бяха го метнали в чувала с боклуците заедно с табакерата с брадавична прах и музикалната кутия, от която на всички им се доспиваше...

– Крийчър отмъкна от нас доста вещи – рече накрая, като се покоопити. Това беше единствената възможност, единствената плаха надежда, която им оставаше, и той смяташе да се вкопчи в нея, докато не го принудеха да се откаже. – В килера в кухнята беше натрупал цяло съкровище. Хайде, елате.

И той хукна надолу по стълбището, като взимаше по две стъпала наведнъж, а Хърмаяни и Рон се завтекоха с тропот след него. Вдигнаха такъв шум, че докато минаваха по коридора, събудиха портрета на

майката на Сириус.

– Боклуци! Мътнороди! Отрепки! – разпищя се тя след тях, а те се втурнаха към кухнята в подземие и затръшнаха вратата след себе си.

Хари изтича в другия край на помещението, спря като закован пред килера на Крийчър и го отвори. Вътре беше гнездоподобното легло от мръсни стари одеяла, където домашното духче беше спало навремето, но по тях вече не проблясваха дрънкулките, които Крийчър беше отнесъл, за да ги запази. Там се виждаше само стар екземпляр на „Потомствена аристокрация. Родословие на магьосниците“. Хари отказваше да повярва на очите си: грабна одеялата и ги изтръска. От тях изпадна само една мъртва мишка, която зловещо се търкулна по пода. Рон се хвърли със стон на един от столовете в кухнята, Хърмаяни затвори очи.

– Още не сме приключили – заяви Хари и силно извика: – Крийчър!

Чу се силно *лук!* и домашният дух, който Хари беше наследил с такова нежелание от Сириус, изникна сякаш отдън земя пред студеното празно огнище: половин човешки ръст, бледа кожа, увиснала на гънки, гъсти бели косми по щръкналите като на прилеп уши. Пак беше с мръсния парцал, с който го бяха видели първия път, а от презрителния поглед, който отправи към Хари, пролича, че отношението му към смяната на господаря не се е променило в по-голяма степен от облеклото му.

– Господарю! – изграчи Крийчър с глас като на жабок и след като се поклони дълбоко, замърмори на коленете си: – Върнал се в някогашния дом на господарката заедно с родоотстъпника Уизли и с мътнорода...

– Забранявам ти да наричаш когото и да било „родоотстъпник“ и „мътнород“! – ревна Хари.

С носа си като зурла и кръвясалите очи домашното духче определено щеше да му се струва отблъскващо, дори и да не беше предало Сириус на Волдемор.

– Имам един въпрос към теб – продължи с разтуптяно сърце Хари и погледна надолу към домашното духче – и ти заповядвам да ми кажеш истината. Разбра ли?

– Да, господарю – потвърди Крийчър и пак се поклони доземи: Хари видя как устните му мърдат беззвучно и явно изричат обидите, които духчето беше получило забрана да изрича на глас.

– Преди две години във всекидневната горе имаше голям златен медальон с капаче – продължи Хари, а сърцето му туптеше до пръсване. – Ние го изхвърлихме. Случайно да си го взел?

За миг настъпи тишина, Крийчър се изправи и погледна Хари право

в лицето. После каза:

– Да.

– Къде е той сега? – попита ликуващо Хари; Рон и Хърмаяни също видимо се зарадваха.

Крийчър затвори очи, сякаш нямаше сили да види реакцията им на следващите му думи.

– Няма го.

– Как така го няма? – повтори като ехо Хари и въодушевлението му се изпари. – В какъв смисъл го няма?

Домашният дух потрепери. После залитна.

– Крийчър – тросна се ядно Хари, – заповядвам ти...

– Мъндънгус Флечър... – изграчи духчето, все още със стиснати очи. – Мъндънгус Флечър е откраднал всичко: снимките на госпожица Бела и на госпожица Сиси, ръкавиците на господарката, ордена „Мерлин“ първа степен, бокалите с родовия герб и... и... – Крийчър едва си поемаше въздух: хлътналите му гърди бързо се издуваха и после пак се снишаваха, след това той отвори очи и нададе смразяващ кръвта писък: – ... и медальона с капачето, медальона на господаря Регулус... Крийчър сгрешил, Крийчър не изпълнил неговите заповеди!

Хари реагира инстинктивно – когато Крийчър посегна към ръжена в огнището, той се спусна към него и го долепи до земята. Писъкът на Хърмаяни се сля с вресъците на Крийчър, но Хари се развика така, че заглуши и двамата:

– Крийчър, заповядвам ти да не мърдаш!

Усети, че домашното духче застива, и го пусна. Крийчър продължи да лежи, проснат върху студения каменен под, а от ококорените му очи се застичаха сълзи.

– Пусни го, Хари – прошепна Хърмаяни.

– За да се самобичува с ръжена ли? – изсумтя той и приклепна до духчето. – Без тия! И така, Крийчър, искам истината: откъде знаеш, че Мъндънгус Флечър е откраднал медальона с капачето?

– Крийчър го видял! – простена духчето, а сълзите продължиха да се леят върху зурлата му и да влизат в устата с потъмнели зъби. – Крийчър го видял как идва откъм килера, награвил съкровищата на Крийчър. Крийчър казал на крадльоото да спре, но Мъндънгус Флечър се засмял и п-по-бягнал...

– Ти каза, че медальонът е на „господаря Регулус“ – напомни Хари. – Защо? Откъде се е появил? Какво общо има с него Регулус? Седни, Крийчър, и ми разкажи всичко, което знаеш за медальона и как Регулус

е свързан с него.

Домашното духче седна, свито на кълбо, завря между коленете мокрото си лице и се заклати напред-назад. Когато заговори, гласът му беше глух, но се чуваше добре в тихата кънтяща кухня.

– Господарят Сириус избяга... прав му път, защото той беше лошо момче и разби със своеволията си сърцето на господарката! Но господарят Регулус беше момче с достойнство, знаеше какво подобава да прави като истински потомък на рода Блек и на гордите чистокръвни. Години наред говореше за Черния лорд, който се готвел да изкара магьосниците от скривалищата им, за да властват над мъгълите и мъгълоръвните... и когато беше на шестнайсет години, господарят Регулус се присъедини към Черния лорд. Толкова горд, толкова горд, служеше му с такава готовност... После, година след като беше отишъл да му служи, господарят Регулус слезе един ден долу в кухнята при Крийчър. Господарят Регулус винаги обичал Крийчър. И господарят Регулус каза... каза... – Той се заклати по-бързо от всякога. – Каза, че на Черния лорд му трябвало домашно духче.

– На Волдемор му е трябвало домашно духче? – повтори Хари и се извърна към Рон и Хърмаяни, които изглеждаха не по-малко озадачени от него.

– О, да – простена Крийчър. – И господарят Регулус предложил Крийчър. Господарят Регулус каза, че било чест за него и за Крийчър, който на всяка цена трябвало да направи каквото му заповяда Черния лорд... и после да се п-п-рибере вкъщи. – Крийчър се заклати още по-бързо и захлипа. – Затова Крийчър отиде при Черния лорд. Черния лорд не каза на Крийчър какво им предстои да правят, само отведе Крийчър в една пещера край морето. И вътре в пещерата имаше огромно черно езеро...

Хари настръхна. Граченето на Крийчър сякаш достигаше до него през онази тъмна вода. Представи си какво се е случило съвсем ясно, сякаш е присъствал.

– Имаше лодка...

То се знае, че е имало лодка: Хари я беше виждал – призрачнозелена и малка, омагьосана да прекарва само по един магьосник и една жертва към острова в средата. Значи така Волдемор е проверил защитата, с която е обградил хоркрукса – взел е назаем създаване за еднократна употреба, домашно духче...

– На острова имаше с-с-съд, пълен с отвара. Черния лорд накара Крийчър да я изпие... – Домашният дух трепереше като листо. –

Крийчър отпил и като отпил, видял ужасни неща... всичко отвътре му горяло... Крийчър започнал да вика господаря Регулус – да дойде и да го спаси, започнал да вика господарката Блек, а Черния лорд само се смееше... накара Крийчър да изпие до дъно отварата... пусна в празния съд медальон с капаче... и пак го напълни с отвара. После Черния лорд отплава и остави Крийчър на острова...

Хари си представи какво се е разиграло. Видя как бледото змийско лице на Волдемор изчезва в мрака, а червените му очи са вперени безпоощадно в гърчещото се домашно духче, което би умряло броени минути след като се поддаде на непоносимата жажда, предизвиквана от отварата... От тук нататък обаче Хари не успя да си представи нищо, защото не проумяваше как Крийчър се е измъкнал.

– Крийчър ожаднял, Крийчър припъзлял до края на острова и пил от черното езеро... и от водата се показаха ръце, мъртвешки ръце, които завлачиха Крийчър под повърхността...

– Как избяга оттам? – попита Хари и не се учуди, че шепти.

Крийчър вдигна грозното си лице и погледна Хари с големите си кръвясали очи.

– Господарят Регулус каза на Крийчър да се върне – каза той.

– Знам... но как избяга от инфериите?

Домашното духче изглежда не го разбра.

– Господарят Регулус каза на Крийчър да се върне – повтори то.

– Знам, но...

– Е, не е ли очевидно, Хари? – възкликна Рон. – Магипортирал се е!

– Но в пещерата не можеше нито да се влезе, нито да се излезе с магипортиране – възрази Хари, – в противен случай Дъмбълдор...

– Магията на домашните духчета не е същата, както на вълшебниците – напомни Рон. – Нали те могат да влизат и да излизат с магипортиране от „Хогвортс“, а ние – не.

Настъпи мълчание, докато Хари осмисли думите му. Как може Волдемор да е допуснал такава грешка? Но още докато си задаваше този въпрос, Хърмаяни заговори с леден глас:

– Волдемор, разбира се, силно е подценил възможностите на домашните духчета, точно както всички чистокръвни, които се държат с тях като с добичета... сигурно и през ум не му е минавало, че владеят магии, за които той не знае.

– Висш закон за домашното духче е да изпълнява волята на господаря – монотонно заяви Крийчър. – На Крийчър му беше казано да се прибере вкъщи, затова Крийчър се прибрал...

– Значи си направил каквото са ти наредили, нали така? – подхвана благо-благо Хърмаяни. – Изобщо не си нарушил заповедите.

Крийчър кимна и продължи да се клати все така бързо.

– И какво стана, когато се върна? – намеси се пак Хари. – Какво каза Регулус, когато ти му разказа всичко?

– Господарят Регулус беше много разтревожен, много разтревожен – изграчи духчето. – Господарят Регулус нареди на Крийчър да се скрие и да не напуска къщата. А после... една нощ скоро след това господарят Регулус дойде да търси Крийчър в килера и господарят Регулус се държеше много странно, не както обикновено, беше смутен в душата си, Крийчър го усетил... и помоли Крийчър да го заведе в пещерата... в пещерата, където Крийчър ходил с Черния лорд...

И двамата тръгнаха. Хари си представи съвсем ясно уплашения стар домашен дух и кльощавия мургав търсач, който толкова много приличал на Сириус... Крийчър е знаел как да отвори тайния вход на подземната пещера, знаел е как да вдигне малката лодка, този път заедно с него към острова със съда с отвара е поел любимият му господар Регулус...

– И те е накарал да изпиеш отварата? – попита отвратен Хари.

Но Крийчър поклати глава и се разплака. Хърмаяни вдигна ръце към устата си – явно беше проумяла нещо.

– Г-господарят Регулус извади от джоба си медальон с капаче като на Черния лорд – обясни Крийчър, а сълзите продължиха да се леят от двете страни на зурлестия му нос. – И каза на Крийчър да го вземе и щом съдът се изпразни, да размени медальоните...

Хлиповете му се бяха превърнали в силни стенания и Хари трябваше да се напрегне и да се съсредоточи, за да го разбира.

– И заповяда... на Крийчър да тръгва без него. И каза на Крийчър... да се прибере у дома... и да не споменава на господарката... какво е направил... а да унищожи... първия медальон. И господарят Регулус изпи... до капка цялата отвара... и Крийчър разменил медальоните... и гледал... как издърпват... господаря Регулус под водата... и...

– О, Крийчър! – зави Хърмаяни, която също плачеше.

Свлече се на колене до домашното духче и се опита да го прегърне. То скочи в миг на крака и се дръпна от нея, очевидно отвратено.

– Мътнородът докосна Крийчър, той няма да го допусне, какво ще каже господарката, а?

– Предупредих те да не я наричаш „мътнород“! – изръмжа Хари, но домашният дух вече се самонаказваше: падна на пода и си удари с все

сила челото в него.

– Спи го... спи го! – извика Хърмаяни. – О, толкова ли не виждаш колко е отвратително... как само ги принуждават да се подчиняват!

– Крийчър... спи, спи! – изкрещя Хари.

Запъхтяно и разтреперано, домашното духче легна на пода, около зурлата му лъщяха зелени сополи, върху бледото чело, където Крийчър се беше ударил, вече се беше надигнала цицина, а очите му бяха подпухнали, кръвясали и плувнали в сълзи. Хари никога не беше виждал такава жална гледка.

– Значи си донесъл тук медальона с капачето – продължи той безпощадно, защото беше решен да научи всичко от начало до край. – И се опита да го унищожиш ли?

– Каквото и да правил Крийчър, по медальона не оставаше и дракотина – простена домашното духче. – Крийчър опитал всичко, всичко, което знаел, но нищо, нищо не помагаше... на капачето му бяха направени много, страшно много могъщи заклинания, Крийчър бил сигурен, че ако успее да го отвори, ще го унищожи, но капачето не поддаваше и не поддаваше... Крийчър се наказал, опитал отново, пак се наказал, опитал отново... Крийчър не изпълнил заповедта, Крийчър не успял да унищожи медальона! Господарката полудя от скръб, защото господарят Регулус беше изчезнал, а Крийчър не можел да й каже какво се е случило, не, не можел, защото господарят Регулус му б-б-еше забранил да казва на когото и да било от с-с-семеяството какво е станало в пещерата...

Духчето се разрида толкова силно, че вече не му се разбираше нищо. Хърмаяни го гледаше и по нейните бузи също се застичаха сълзи, но тя не се осмели да го докосне повторно. Смути се дори Рон, който не беше пръв поклонник на Крийчър. Както беше приклеknал, Хари се отпусна назад и тръсна глава, за да избистри мислите си.

– Не те разбирам, Крийчър – заяви той накрая. – Волдемор се е опитал да те убие, Регулус е загинал само и само да го омаломощи, и въпреки това ти на драго сърце предаде Сириус на Волдемор? На драго сърце отиде при Нарциса и Белатрикс и чрез тях му съобщаваше информация...

– Хари, Крийчър не вижда нещата по този начин – напомни Хърмаяни, като бършеше с длан очите си. – Той е роб, домашните духчета са свикнали с тях да се държат зле, дори жестоко, и онова, което Волдемор му е причинил, не е било нещо необичайно. Какво означават за духче като Крийчър войните между магьосниците? Той е верен на онези, които се отнасят добре с него, както вероятно се е отнасяла госпожа Блек и

със сигурност Регулус, затова им е служел вярно и предано и като папагал е повтарял схващанията им. Знам какво ще кажеш – продължи тя, защото Хари се нахрани да ѝ възрази, – че Регулус е променил убежденията си... но едва ли го е обяснил на Крийчър. И ми се струва, че знам защо. Крийчър и семейството на Регулус са били в по-голяма безопасност, ако са се придържали към традициите на чистокръвните. Регулус се е опитвал да защити всички.

– Сириус...

– Сириус се държеше ужасно с Крийчър, Хари, и не е нужно да ме гледаш така, знаеш, че е вярно. Когато Сириус е дошъл да живее тук, Крийчър бил живял сам много дълго и сигурно е копнеел за мъничко обич. Убедена съм, че когато духчето е отишло при „госпожица Сиси“ и „госпожица Бела“, те са го посрещнали с разтворени обятия и то им се е отплатило – разказало им е всичко, което са искали да узнаят. Винаги съм твърдяла, че магьосниците ще си платят за отношението към домашните духчета. Е, Волдемор вече е платил... Сириус също.

Хари не знаеше какво да отговори. Докато наблюдаваше как Крийчър хлипа на пода, си спомни какво му бе казал Дъмбълдор броени часове след смъртта на Сириус: той „никога не е смятал Крийчър за същество с чувства, не по-малко силни от човешките...“

– Крийчър – подхвана след малко Хари, – ако искаш... седни... въз... моля те.

Няколко минути домашният дух продължи да хълца и накрая млъкна. После се отгласна от пода, седна отново и като малко дете затърка очите си с кокалчетата на пръстите.

– Ще те помоля да направиш нещо, Крийчър – продължи Хари.

Погледна Хърмаяни за помощ, искаше да даде заповедта мило, но същевременно не можеше да се преструва, че това не е заповед. Ала със смяната на тона като че ли спечели одобрението ѝ и тя се усмихна насърчително.

– Крийчър, иди, ако обичаш, и намери Мъндънгус Флечър. Трябва да разберем къде е медальонът с капачето... къде е медальонът с капачето на господаря Регулус. Наистина е важно. Искаме да довършим започнатото от господаря Регулус, искаме да... въз... да сме сигурни, че не е загинал напразно.

Крийчър свали юмруци и погледна нагоре към Хари.

– Да намеря Мъндънгус Флечър ли? – изграчи той.

– И да го доведеш тук, на площад „Гримолд“ – допълни момчето. – Как мислиш, можеш ли да го направиш?

Крийчър кимна и се изправи, а Хари бе осенен от внезапно вдъхновение. Извади кесийката на Хагрид и взе от нея фалшивия хоркрукс – медальона, в който Регулус беше сложил бележката за Волдемор.

– Крийчър, аз... въз... бих искал да вземеш това тук – каза той и притисна медальона към дланта на домашния дух. – Принадлежал е на Регулус и съм сигурен, че той би искал медальонът да бъде у теб като знак на признателност за онова, което ти...

– Престара се, мой човек – каза Рон, когато Крийчър погледна само веднъж медальона с капачето, ревна стъписан и ужасен и пак се хвърли на пода.

Отне им близо половин час, докато успокоят Крийчър – той бе толкова потресен, задето е получил като подарък наследствена реликва на рода Блек, че едва се задържаше прав, краката му се подкосяваха. Когато накрая успя да направи няколко плахи крачки, всички го изпратиха до килера, видяха как Крийчър пхна на сигурно място медальона между мръсните одеяла и го увериха, че докато го няма, най-важното за тях ще бъде да го пазят. После домашният дух се поклонил ниско на Хари и на Рон и дори се сгърчи леко по посока на Хърмаяни в нещо като отдаване на чест, а след това се магипортира с обичайното силно лук.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА ПОДКУПЪТ

Хари беше убеден, че щом Крийчър е успял да избяга от езеро, пълно с инферии, залавянето на Мъндънгус ще му отнеме най-много няколко часа, затова цяла сутрин обикаля в състояние на напрегнато очакване из къщата. Крийчър обаче не се върна сутринта и дори следобед. На мръкване Хари вече се чувстваше обезсърчен и разтревожен и не му олекна особено от вечерята, която се състоеше главно от мухлясал хляб, на който Хърмаяни безуспешно се беше опитала да направи различни заклинания за трансфигурация.

Крийчър не се върна и на следващия, и на по-следващия ден. Затова пък на площада пред номер дванайсет се появиха двама мъже с наметала, които останаха там и през нощта, извърнати към къщата, която не можеха да видят.

– Със сигурност са смъртожадни – отсъди Рон, докато тримата с Хари и Хърмаяни ги наблюдаваха от прозореца в дневната. – Дали знаят, че сме тук?

– Съмнявам се – отговори Хърмаяни, въпреки че изглеждаше уплашена, – иначе щяха да ни пратят Снейп.

– Ами ако той е идвал и езикът му се е вързал от проклятието на Муди? – полюбопитства Рон.

– Възможно е – отговори Хърмаяни, – иначе досега да е казал на оная пасмина как да проникнат тук. Но те вероятно държат къщата под наблюдение, за да видят дали ще се появим. Все пак знаят, че тя е на Хари.

– Откъде могат да... – подхвана Хари.

– Завещанията на магьосниците се проверяват в министерството, забрави ли? Онези би трябвало да знаят, че Сириус ти е завещал къщата.

Присъствието на смъртожадните отвън засили тягостното настроение на тримата. Откакто беше идвал покровителят на господин Уизли, не бяха получавали вести от никого извън площад „Гримолд“ и напрежението започваше да си казва думата. Неспокоен и сприхав, Рон си беше създал дразнещия навик да си играе в джоба със загасителя и това вбесяваше най-вече Хърмаяни, която убиваше времето до появата на Крийчър с „Приказките на барда Бийдъл“ и не й беше приятно, че осветлението мига и ту гасне, ту отново се включва.

– Престани! – извика тя на третата вечер, откакто Крийчър беше заминал, когато за пореден път беше изсмукана цялата светлина във всекидневната.

– Извинявай, извинявай! – отвърна Рон и щракна със загасителя, който отново включи осветлението. – Правя го неволно!

– Не можеш ли да си намериш нещо полезно, с което да се заемеш?

– Например да чета детски приказки ли?

– Тази книга, Рон, ми е завещана от Дъмбълдор...

– Загасителят също ми е завещан от него – сигурно за да го използвам!

Хари не издържа на заяждането им и незабелязано се измъкна от стаята. Насочи се надолу към кухнята, където от време на време се отбиваше, защото беше сигурен, че Крийчър най-вероятно ще се появи отново именно там. Но по средата на стъпалата за вестибюла чу леко почукване по входната врата, после металното тракане и стържене на веригата.

Всеки нерв в тялото му сякаш се изопна: той извади магическата пръчка, премести се в здрача при отрязаните глави на домашни духчета и зачака. Вратата се отвори: Хари зърна на фона на осветения от уличните лампи площад отвън силует с наметало, който се шумгна във вестибюла и затвори вратата след себе си. Неканеният гост пристъпи напред, а гласът на Муди попита:

– *Сивиръс Снейп?*

После от дъното на коридора се издигна сянката от прах, която му връхлетя с вдигната мъртвешка ръка.

– Не съм те убил аз, Албус – пророни тих глас.

Заклинанието се развали: сянката от прах и този път се пръсна и остави след себе си гъст сив облак, закрил новодошлия.

Хари насочи пръчката към средата на облака.

– Не мърдай!

Беше забравил за портрета на госпожа Блек: от крясъка му завесите, зад които беше скрита старицата, се разтвориха и тя се разпищя:

– Мътнороди и боклуци, да позорят дома ми...

Рон и Хърмаяни се втурнаха надолу по стълбището след Хари и също насочиха магическите пръчки към новодошлия, който сега стоеше с вдигнати ръце във вестибюла долу.

– По-спокойно, аз съм, Ремус!

– О, слава на небесата! – промълви премаляла Хърмаяни и отклони пръчката към госпожа Блек: завесите се люшнаха, затвориха се с

плющени и се спусна тишина.

Рон също свали пръчката, но Хари продължи да я държи насочена.

– Покажи се! – извика той.

Лупин пристъпи напред към светлината на лампите, без да сваля ръце, все едно се предава.

– Аз съм Ремус Джон Лупин, върколак, известен още като Лун, един от четиримата създатели на Хитроумната карта, женен за Нимфадора, или Тонкс, именно аз, Хари, те научих как да призоваваш покровител, който приема формата на млад елен.

– А, добре – каза момчето и смъкна пръчката, – но бях длъжен да проверя.

– Ако трябва да говоря като твой бивш преподавател по защита срещу Черните изкуства, напълно съм съгласен, че беше длъжен да провериш. А другите не биваше да свалят толкова бързо гарда.

Тримата се затичаха надолу по стълбището към него. Той се беше загърнал в дебело черно пътническо наметало и изглеждаше изтощен, но и радостен от срещата.

– Значи няма и следа от Снейп, а? – попита Лупин.

– Няма – отговори Хари. – Какво става? Всички добре ли са?

– Да – потвърди Лупин, – но всички сме под наблюдение. Отвън на площада има двама смъртожадни...

– Знаем.

– Наложих се да бъда много точен при магипортирането и да се приземя на горното стъпало пред входната врата, за да съм сигурен, че те няма да ме видят. Не знаят, че вие сте тук, иначе щяха да пратят отвън още хора – държат под око всички места, които са свързани по някакъв начин с теб, Хари. Хайде да слезем долу, имам да ви разказвам много неща, искам да знам и какво се е случило, след като напуснахте „Хралупата“.

Всички отидоха в кухнята, където Хърмаяни насочи магическата пръчка към огнището. В миг лумна огън, който създаде илюзията за уют между голите каменни стени и заблещука по дългата дървена маса. Лупин извади изпод пътническото наметало няколко бирени шейка и ги сложи отгоре.

– Идвах и преди три дни, но не успях да се отскубна от смъртожадните, които ме следяха – обясни той. – Значи след сватбата сте дошли право тук?

– Не – отговори Хари, – дойдохме чак след като в едно кафене на „Тотнъм Корт Роуд“ се натъкнахме на двама смъртожадни.

Лупин глътна на един дъх почти целия бирен шейк.

– Виж ти!

Те му обясниха какво се е случило и след като приключиха с разказа си, Лупин изглеждаше доста стреснат.

– Но как са ви открили толкова бързо? Невъзможно е да проследиш човек, който се магипортира, освен ако не се вкопчиш в него още преди да е изчезнал от поглед.

– А е малко вероятно просто да са се разхождали по „Тотнъм Корт Роуд“ – отбеляза Хари.

– Питаме се дали Хари не носи още Следата – намеси се плахо и Хърмаяни.

– Невъзможно е – отсече Лупин. Рон погледна самодоволно, а на Хари му олекна неимоверно. – Като изключим всичко останало, ако той още носи Следата, те щяха със сигурност да знаят, че е тук. Но не проумявам как са ви проследили до „Тотнъм Корт Роуд“, това си е притеснително, много притеснително.

Лупин изглеждаше разтревожен, но поне според Хари този въпрос можеше и да почака.

– Кажете какво стана, след като тръгнахме, нямаме ни вест, ни кост, откакто бащата на Рон ни съобщи, че всички от семейството са в безопасност.

– Е, Кингзли ни спаси – потвърди Лупин. – Благодарение на предупреждението му повечето гости на сватбата успяха да се магипортират още преди да се появят онези.

– А кои бяха те, смъртожадни или хора от министерството? – вметна Хърмаяни.

– Имаше и от едните, и от другите, но общо взето, сега те са едно и също – отговори Лупин. – Бяха десетина-дванайсет, ала не знаеха, че и ти си бил там, Хари. Артър е чул слух, че преди да убият Скримджър, са го изтезавали, за да откопчат от него къде си, и ако това е вярно, не те е издал той.

Хари погледна към Рон и Хърмаяни, върху лицата им се беше изписало стъписване, примесено с благодарност. Никога не беше харесвал особено Скримджър, но ако казаното от Лупин отговаряше на истината, последното, което министърът беше направил, беше да предпази Хари.

– Смъртожадните претърсиха „Хралупата“ сантиметър по сантиметър – продължи Лупин. – Намериха таласъма, но решиха да не се приближават много до него, после с часове разпитваха онези от нас, които бяхме останали. Опитваха се да научат нещо за теб, Хари, но освен

хората от Ордена никой, разбира се, не знаеше, че си бил там. Докато смъртожадните вилнееха на сватбата, други са проникнали с взлом във всички свързани с Ордена къщи в страната. Няма загинали – побърза да добави той, за да изпревари въпроса, – но хич не са си поплювали. Опожарили са до основи къщата на Дедалус Дигъл, ала както знаете, той не е бил там, а на родителите на Тонкс са направили проклятието Круциатус... пак за да разберат къде си отишъл, след като си бил у тях. Майката и бащата на Тонкс са добре... потресени са, естествено, но иначе им няма нищо.

– Значи смъртожадните са преодолели всички защитни магии, така ли? – попита Хари, като си спомни колко непробиваеми бяха в нощта, когато той падна в градината на родителите на Тонкс.

– Разбери, Хари, сега смъртожадните имат на своя страна цялата мощ на министерството – обясни Лупин. – Имат власт да правят жестоки магии, без да се страхуват, че ще бъдат засечени или задържани под стража. Успяха да обезвредят всички защитни заклинания, които направихме срещу тях, и след като проникнаха, изобщо не криеха защо са дошли.

– И дават ли си труда да оправдават някак това, че изтезават хора само и само да разберат къде е Хари? – попита Хърмаяни с доста напрегнат глас.

– Хм... – Лупин се поколеба, после извади сгънат брой на „Пророчески вестни“. – Виж – добави той и го побутна през масата към Хари, – при всички положения рано или късно ще научиш. Ето каква причина посочват да те издирват.

Хари изглади вестника. Първата страница беше запълнена от огромна снимка на лицето му. Заглавието беше:

ИЗДИРВА СЕ ЗА РАЗПИТ ВЪВ ВРЪЗКА СЪС СМЪРТТА НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР

Рон и Хърмаяни ревноха от възмущение, но Хари не каза нищо. Бутна вестника настрана, не му се четеше повече: знаеше какво пише нататък. Само онези, които бяха на върха на кулата, когато Дъмбълдор беше загинал, знаеха кой всъщност го е убил, а както Рита Скийтър вече беше съобщила на магьосническия свят, Хари е бил забелязан да бяга от мястото мигове след като Дъмбълдор е паднал.

– Съжалявам, Хари – каза Лупин.

– Излиза, че смъртожадните са превзели и „Пророчески вестни“,

така ли? – попита вбесена Хърмаяни.

Лупин кимна.

– Но хората със сигурност осъзнават какво става!

– Превратът е извършен тихомълком, без да се вдига излишен шум – обясни Лупин. – Официалната версия след убийството на Скримджър е, че той е подал оставка, на негово място е назначен Пиус Тикнес, който обаче е под въздействието на проклятието Империиус.

– Защо Волдемор не се е самопровъзгласил за министър на магията? – попита Рон.

Лупин се засмя.

– Не му трябва, Рон. Той всъщност пак си е министър, но за какво му е да седи зад някакво бюро в министерството? Неговата марионетка Тикнес движи всекидневните дела и така предоставя на Волдемор свободата да разширява властта си извън министерството. Мнозина, естествено, са се досетили какво се е случило: през последните дни се наблюдава рязък обрат в политиката на министерството и хората шушукат, че зад него със сигурност стои Волдемор. Но точно там е въпросът: само шушукат. Не се осмеляват да се доверят един на друг, понеже не знаят на кого могат да вярват, страхуват се да говорят, да не би подозренията им да се окажат верни и семействата им да попаднат на мушката. Да, Волдемор играе много хитра игра. Ако се беше самопровъзгласил за министър, можеше да отприщи открит бунт, а така, скрит зад маската, само сее смут, несигурност и страх.

– И този рязък обрат в политиката на министерството включва предупреждения към магьосническия свят да се пази от мен, а не от Волдемор, така ли? – попита Хари.

– Това определено е част от политиката им – потвърди Лупин – и е измислено гениално. Сега, след смъртта на Дъмбълдор, ти, Момчето-което-оживя, със сигурност би могъл да се превърнеш в олицетворение на съпротивата срещу Волдемор и да обединиш хората около себе си. Но с намеците, че имаш пръст в гибелта на стария герой, Волдемор не само е посочил цена за главата ти, а и е посял съмнения и страх сред мнозина, които биха те защитили. Междуременно министерството е започнало гонения срещу мъгълкръвните. – Лупин посочи „Пророчески вести“. – Погледнете втората страница.

Хърмаяни обърна страниците с почти същото изражение на погнуса, с което беше докосвала „Тайни на най-черната магия“.

– „Регистър на мъгълкръвните – зачете тя на глас. – *Министерството на магията започва разследване на така наречените*

мъглокръвни, за да изясни как те са получили достъп до магическите тайни. При проучване, проведено наскоро от отдел «Мистерии», се оказа, че магията може да се предава от човек на човек само когато магьосниците се сдобиват с потомство. Затова, ако нямат доказателства за магьосническо потекло, така наречените мъглокръвни вероятно са получили магически умения чрез кражба или насилие. Министерството е решено да премахне тези узурпатори на магическа сила и с тази цел отправя покана към всички така наречени мъглокръвни да се явят на събеседване в новоучредената Комисия за регистрация на мъглокръвните.“

– Хората няма да допуснат това да се случи – отсече Рон.

– То вече се случва – възрази Лупин. – Докато ние с вас разговаряме, арестуват мъглокръвни.

– Но как така са откраднали магия? – недоумяваше Рон. – Ама че тъпотия! Ако можеше да се краде магия, нямаше да има безмощни.

– Знам – съгласи се Лупин. – Въпреки това, ако не докажеш, че имаш поне един кръвен роднина магьосник, ще бъдеш дамгосан като човек, който се е сдобил с магьоснически способности по незаконен път и подлежи на наказание.

Рон погледна Хърмаяни, после каза:

– Ами ако някои чистокръвни магьосници и магьосници със смесена кръв се закълнат, че мъглокръвният им е роднина? Ако тръгна да разправам на всички, че Хърмаяни ми е братовчедка...

Тя сложи длани върху ръката му и я стисна.

– Благодаря ти, Рон, но няма да позволя...

– Нямах друг избор – отсече яростно той и на свой ред стисна ръката ѝ. – Ще ти помогна да научиш родословието ми, за да можеш да отговаряш на въпросите.

Хърмаяни се засмя с треперлив глас.

– Ние с теб, Рон, бягаме заедно с Хари, най-издирвания човек в страната, затова мисля, че вече е все едно. Виж, щеше да е друго, ако се връщах на училище. Какво смята да прави Волдемор с „Хогуортс“? – попита тя Лупин.

– Сега всички невръстни магьосници, и момчета, и момичета, са задължени да го посещават – отговори той. – Съобщиха го вчера. Това е нововъведение, училището никога не е било задължително. Е, да, почти всички магьосници и вълшебници във Великобритания са учили в „Хогуортс“, но родителите им имаха право да ги обучават у дома или – ако предпочитат – да ги пратят в чужбина. Така Волдемор ще държи под

око цялото магьосническо население още от най-ранна възраст. Това е и друг начин да се отстранят мъгълкръвните, тъй като учениците трябва да получат удостоверение за Кръвен статут – тоест преди да постъпят в училището да са доказали пред министерството магьосническия си произход.

Хари беше отвратен и ядосан: в този миг развълнувани единайсетгодишни деца нетърпеливо разглеждаха купчините току-що закупени учебници със заклинания, без да подозират, че дори няма да стъпят в „Хогоуртс“ и вероятно никога вече няма да видят родителите си.

– Това е... това е... – изпелтечи той, търсейки думи, които да предадат ужаса му, ала Лупин пророни тихо:

– Знаем. – Той се подвоуми. – Ще те разбере, ако не го потвърдиш, Хари, но в Ордена останахме с впечатлението, че Дъмбълдор ти е възложил нещо.

– Да, възложи ми – отвърна Хари. – Рон и Хърмаяни са посветени и идват с мен.

– Не можеш ли да довериш и на мен?

Хари се взря в преждевременно набръчканото лице, обрамчено с гъста, но вече прошарена коса, и много му се прииска да отговори другояче.

– Не мога, Ремус, съжалявам. Щом Дъмбълдор не ти е казал, аз също не мога.

– Това и очаквах да чуя – отвърна разочарован Лупин. – И все пак мога да ти бъда полезен. Знаеш кой съм и какво е по силите ми. Мога да дойда с теб, за да те пазя. Не е нужно да ми казваш какво точно ще правиш.

Хари се поколеба. Предложението беше много примамливо, макар и момчето да не си представяше как ще опазят в тайна от Лупин какво точно правят, при положение че той през цялото време ще бъде с тях.

Хърмаяни обаче изглеждаше озадачена.

– Ами Тонкс? – попита тя.

– Какво Тонкс? – рече Лупин.

– Нали сте женени! – свъси се момичето. – Какво ще каже тя, ако тръгнеш с нас?

– Тонкс ще бъде в пълна безопасност – уточни Лупин. – Отива при майка си и баща си.

В гласа му имаше нещо странно, той беше почти студен. Имаше нещо странно и в това, че Тонкс ще се укрие в къщата на родителите си – в края на краищата тя беше от Ордена и поне доколкото Хари знаеше,

вероятно щеше да поиска да бъде във водовъртежа на събитията.

– Ремус – продължи плахо Хърмаяни, – всичко наред ли е... нали се сещаш... между вас двамата...

– Всичко е наред, благодаря – натърти Лупин.

Тя поруменя. Настъпи поредното мълчание, тягостно и неловко, после Лупин каза с такъв вид, сякаш е принуден да признае нещо неприятно:

– Тонкс чака дете.

– О, страхотно! – изписка Хърмаяни.

– Супер! – ахна въодушевено Рон.

– Честито! – поздрави Хари.

Лупин се усмихна изкуствено и кисело, после каза:

– И така... приемате ли предложението ми? Тримата ще станат ли четирима? Ако беше жив, Дъмбълдор нямаше как да не одобри, все пак именно той ме назначи за преподавател по защита срещу Черните изкуства. А трябва да призная, че според мен ще бъдем изправени пред магии, каквито мнозина от нас нито са срещали, нито са си представяли.

Рон и Хърмаяни погледнаха Хари.

– Все пак... все пак нека изясним – рече той. – Искаш да оставиш Тонкс при майка ѝ и баща ѝ и да дойдеш с нас?

– Там ще бъде в пълна безопасност, те ще се грижат за нея – потвърди Лупин. Говореше с категоричност, граничеща с безразличие. – Сигурен съм, Хари, че ако беше жив, Джеймс щеше да настоява да не се отделям и на крачка от теб.

– Е – проточи Хари, – аз не съм толкова сигурен. Но пък съм сигурен, че баща ми е щял да поиска да узнае защо всъщност не стоиш при собственото си дете.

Лупин пребледня като платно. Температурата в кухнята сякаш беше паднала с десет градуса. Рон се огледа, като че ли му бяха заповядали да запомни помещението, а Хърмаяни замести очи между Хари и Лупин.

– Ти не разбираш – каза накрая Лупин.

– Тогава ми обясни – подкани Хари.

Лупин преглътна.

– Направих... направих страшна грешка, когато се ожених за Тонкс. Не прецених добре нещата и оттогава ужасно съжалявам.

– Ясно – каза Хари, – значи просто ще зарежеш нея и детето и ще избягаш с нас?

Лупин скочи на крака така рязко, че столът му се преобърна назад,

и изгледа тримата толкова свирепи, че Хари за пръв път видя върху човешкото му лице сянката на вълка.

– Толкова ли не разбираш какво съм причинил на жена си и на нероденото си дете? Не биваше изобщо да се женя за нея, обрекох я да бъде отритната от всички! – Той избута встрани с крак стола, който беше съборил. – Виждал си ме само сред другите от Ордена или под закрилата на Дъмбълдор в „Хогуортс“! Нямах представа как повечето в магьосническия свят гледат на твари като мен! Щом разберат за недъга ми, не намират сили дори да разговарят с мен. Не виждаш ли какво съм направил? Дори собственото й семейство е отвратено от брака ни, коя майка и баща искат единствената им дъщеря да се омъжи за върколак?! А детето... детето... – Лупин започна да си скубе косата като побъркан. – Такива като мен обикновено не създават потомство! Детето ще бъде като мен... убеден съм в това... как да си простя, при положение че съвсем съзнателно съм рискувал да предам участта си на едно невинно дете? И ако стане чудо и детето не прилича на мен, то ще се чувства по-добре, стократно по-добре без баща, от който постоянно да се срамува.

– Ремус! – пророни насълзена Хърмаяни. – Не говори така... как детето ти ще се срамува от теб?

– О, Хърмаяни, аз не съм толкова сигурен – възрази Хари. – Лично аз бих се срамувал от него.

Не знаеше откъде се е взел гневът му, но той също го изстреля на крака.

Лупин го погледна така, сякаш Хари го е ударил.

– Щом според новия режим мъгълкръвните са лошите – продължи момчето, – какво ли ще направят с един полувърколак, чийто баща е в Ордена? Баща ми е загинал, докато се е опитвал да защити мен и майка ми, а ти твърдиш, че е щял да те посъветва да си зарежеш детето, за да се впуснеш заедно с нас в приключение!

– Как... как смееш? – подвикна Лупин. – Изобщо не търся опасности и лична слава... как смееш да подмяташ, че...

– Мисля, че ти се иска и ти да плюеш на всичко – прекъсна го Хари. – Да бъдеш като Сириус...

– Хари, недей – примоли се Хърмаяни, той обаче продължи да гледа Лупин право в преледниялото лице.

– И през ум не би ми минало! – продължи момчето. – Човекът, който ме научи да се бия с диментори... бил страхливец!

Лупин извади магическата си пръчка толкова бързо, че Хари едва успя да посегне към своята: чу се силен трясък и той усети как политва

назад, сякаш някой го беше бутнал с все сила, после се удари в стената на кухнята и се плъзна до пода, откъдето видя как пешовете на наметалото на Лупин изчезват зад вратата.

– Ремус, Ремус, върни се! – извика Хърмаяни, но Лупин не отговори.

След миг чуха как входната врата се затръшва.

– Хари! – проплака Хърмаяни. – Как можа?!

– Лесно – отговори той. Изправи се и усети как там, където си е ударил главата в стената, му излиза цицина. Още беше толкова вбесен, че трепереше. – Не ме гледай така! – тросна се на Хърмаяни.

– А ти не си го изкарвай на нея! – изръмжа Рон.

– Недейте... недейте... не трябва да се караме! – възкликна Хърмаяни и се спусна да застане между тях.

– Не биваше да говориш така на Лупин – укори го Рон.

– Сам си го изпроси.

В съзнанието му шеметно изникваха накъсани образи, които се засъпваха: Сириус, който пада отвъд завесата, Дъмбълдор, натрошен и увиснал във въздуха, внезапно блеснала зелена светлина и гласът на майка му, молеща за милост...

– Родителите не бива да изоставят децата си, освен... освен ако не са принудени – заяви той.

– Хари... – пророни Хърмаяни и му протегна ръка като за утеха, той обаче сви рамене и се отдалечи, вторачен в огъня, който момичето беше измагьосало.

Преди време беше разговарял с Лупин именно от това огнище, та някой да му вдъхне увереност за Джеймс, и Лупин го беше утешил. Сега измъченото му пребледняло лице сякаш се носеше във въздуха пред Хари и сякаш го блиснаха угризения, от които му призля. Рон и Хърмаяни не казваха нищо, но Хари беше сигурен, че се гледат зад гърба му и общуват безмълвно.

Той се завъртя и ги хвана как се обръщат бързо, уж не се гледат.

– Знам, не биваше да го наричам страхливец.

– Да, не биваше – съгласи се веднага Рон.

– Но се държи като такъв.

– Въпреки това... – обади се и Хърмаяни.

– Знам – каза Хари. – Но ако това го накара да се върне при Тонкс, си е струвало, нали?

Не успя да заглуши умолителните нотки в гласа си. Хърмаяни погледна състрадателно, Рон – несигурно. Хари заби очи в краката си и се

замисли за баща си. Дали Джеймс би подкрепил сина си в позицията спрямо Лупин, или щеше да се ядоса от такова отношение към стария му приятел?

В притихналата кухня сякаш още кънтяха шокът от наскоро разигралата се сцена и неизречените упреци на Рон и Хърмаяни. „Пророчески вести“, които Лупин беше донесъл, пак си лежах на масата с лицето на Хари, вторачено от първата страница в тавана.

Той отиде и седна до масата, после отвори вестника напосоки и се престори, че чете. Не беше в състояние да схване думите, съзнанието му беше погълнато от сблъсъка с Лупин. Беше сигурен, че от другата страна на „Пророчески вести“ Рон и Хърмаяни са подновили безмълвното си общуване. Той шумно отгърна страницата и името на Дъмбълдор веднага се наби в очите му. Трябваше да минат един-два мига, докато Хари осъзнае какво означава снимката, на която имаше фотографирано семейство. Под нея пишеше: „Семейство Дъмбълдор, от ляво на дясно Албус, Перцивал, прегърнал новородената Ариана, Кендра и Абърфорт“.

След като снимката привлече вниманието на Хари, той я разгледа по-внимателно. Бащата на Дъмбълдор – Перцивал – беше хубав мъж с очи, които сякаш блещукаха дори на тази излиняла стара фотография. Невръстната Ариана беше малко по-дълга от самун хляб. Майката Кендра беше с гарвановочерна коса, вдигната на висок кок. Лицето ѝ беше като изсечено. Въпреки че беше облечена в копринена рокля с висока яка, докато Хари се взираше в тъмните ѝ очи, високите скули и правия нос, тя му заприлича на индианка. Албус и Абърфорт бяха в еднакви жакети с копринени яки, косите им до раменете също бяха подстригани еднакво. Албус изглеждаше няколко години по-голям, но иначе момчетата си приличаха много, защото носът на Албус още не беше счупен и той не носеше очила.

Семейството изглеждаше доста щастливо и нормално и се усмихваше ведро от вестника. Бебето Ариана махаше с ръчица изпод пелената. Хари погледна над снимката и видя заглавието:

**СЕНЗАЦИОННИ ОТКЪСИ ОТ БИОГРАФИЯТА НА
АЛБУС ДЪМБЪЛДОР, КОЯТО ПРЕДСТОИ ДА
ИЗЛЕЗЕ ОТ ПЕЧАТ**
Рита Скийтър

Хари отсъди, че едва ли може да му стане по-зле, и зачете:

За гордата и високомерна Кендра Дъмбълдор е непоносимо да остане в Моулд он дъ Уолд след широко разгласеното задържане под стража на мъжа ѝ Перцивал и пращането му в Азкабан. Затова тя решава да премести семейството другаде – в Годрикс Холоу, селото, което след време ще се прочуе като сцената, където Хари Потър успява по странен начин да се измъкне от Виензае-кого.

Както и в Моулд, в Годрикс Холоу живеят много семейства на магьосници, но Кендра не ги познава и затова ще ѝ бъде спестено любопитството за престъплението, извършено от мъжа ѝ, което я е тормозело в предишното село. Кендра неотклонно отблъсква опитите на новите си съседни магьосници да се сприятелят с нея и благодарение на това семейството ѝ скоро е оставено на спокойствие.

„Затръшна ми вратата под носа, когато отидох да ѝ пожелаая «добре дошла» с цяла тава домашно печени котелни сладкиши – споделя Батилда Багшот – През първата година след като се преселиха виждах само двете момчета. И през ум нямаше да ми мине, че има и дъщеря, но през зимата след появата им бях излязла да бера на лунна светлина жалничета и видях как Кендра извежда Ариана в градината отзад. Обиколи ливадата веднъж заедно с дъщеря си, като я стискаше здраво, после отново я вкара вътре. А аз не знаех какво да мисля.“

Кендра явно е смятала, че с преместването в Годрикс Холоу е получила отлична възможност да скрие веднъж завинаги Ариана – нещо, което вероятно е обмисляла от години. Показателно е времето, по което е решила да го направи. Когато е изчезнала от поглед, Ариана е била едва седемгодишна, а повечето специалисти са единодушни, че ако някой има магически способности, те би трябвало вече да са се проявили на тази възраст. Никой от живите днес не помни Ариана да е имала и следа от такива способности. Затова Кендра очевидно е взела решението да скрие, че има дъщеря, вместо да изживее срама да признае, че е родила безмощна. След като я е откъснала от приятелите и съседите, които я познавали, ѝ е било по-лесно, разбира се, да я държи като в затвор. Хората, които от този момент нататък знаят за съществуването на Ариана, се броят на пръсти и Кендра може да разчита, че

ще пазят тайната: сред тях са и двамата братя на момичето, които отклоняват неудобните въпроси с отговора, на който ги е научила майка им: „Сестра ми е болнава и не може да ходи на училище.“

Очаквайте следващата седмица: „Албус Дъмбълдор в Хогуортс – признанието и преструвките“.

Хари се беше излъгал: от прочетеното се почувства още по-зле. Погледна отново снимката на наглед щастливото семейство. Дали беше вярно? И как да разбере? Искаше да отиде в Годрикс Холоу, дори и Батилда да не беше в състояние да разговаря с него, искаше да посети мястото, където двамата с Дъмбълдор бяха загубили любими хора. Тъкмо понечи да остави вестника и да попита Рон и Хърмаяни какво мислят, когато в кухнята ечна оглушително *пук*.

За пръв път от три дни Хари съвсем беше забравил за Крийчър. Първата му мисъл беше, че Лупин е нахълтал в помещението, и за стотна от секундата не различи какво всъщност е кълбото преплетени крайници, появило се като гръм от ясно небе току до стола му. Побърза да стане точно когато Крийчър се отскубна от кълбото и след като се поклонил ниско на Хари, изграчи:

– Господарю, Крийчър се завърнал заедно с крадеца Мъндънгус Флечър.

Мъндънгус се изправи с усилие и извади магическата си пръчка, Хърмаяни обаче бе далеч по-бърза от него.

– *Експелиармус!*

Пръчката му се извиси във въздуха и момичето я улови. Мъндънгус се стрелна с безумен поглед към стълбището, ала Рон го притисна с гърди като при игра на ръग्би и той се свлече с приглушен трясък на пода.

– К'во? – ревна Мъндънгус и се загърчи в опит да се освободи от хватката на Рон. – К'во толкова съм направил? Да насъскате срещу мен някакъв пиклив домашен дух, на к'во си играете, к'во толкова съм направил, а, пуснете ме, я да ме пускате, че...

– Не си в положение да отправяш заплахи – напомни Хари.

Метна встрани вестника, прекоси с няколко широки крачки кухнята и прилекна до Мъндънгус, който в ужаса си спря да се дърпа. Рон се изправи запъхтян и загледа как Хари насочва магическата пръчка право към носа на Мъндънгус, който вонеше на пот и на тютюн, косата му беше сплъстена, а мантията – на мазни петна.

– Господарю, Крийчър се извинява, задето се забавил и не довел

веднага крадеца – изграчи домашното духче. – Флечър знае как да не го заловят, има много скривалища и съучастници. Въпреки това накрая Крийчър приклешил крадълото.

– Справил си се страхотно, Крийчър! – похвали го Хари и домашният дух се поклони ниско. – И така, трябва да ти зададем няколко въпроса – извърна се Хари към Мъндънгус, който веднага се развика:

– Паникьосах се, к'во толкова? Не се сърди, мой човек, ама никога не съм напирал да идвам, не съм пожелавал сам да умирам за теб, а онзи Ти-знаеш-кой-проклетник ми връхлетя, всеки на мое място щеше да духне, казах ти вече, изобщо не съм напирал да идвам...

– За твое сведение никой от останалите не се магипортира и не офейка – натърти Хърмаяни.

– Е, няма що, големи герои сте, ама аз никога не съм се преструвал, че изгарям от желание да се убивам...

– Не ни вълнува защо си избягал и си подвел Лудоокия – заяви Хари и доближи още малко магическата пръчка до подпухналите кръвясали очи на Мъндънгус. – Вече знаехме, че си боклук и на теб не може да се разчита.

– Защо тогава, да го вземат мътните, сте ме погнали с домашни духчета? Или пак заради ония пусти бокали? У мен не е останал нито един, иначе щях да ви ги върна...

– Не е и заради бокалите, но вече се доближи до топлото – каза Хари. – А сега млъкни и слушай.

Чувстваше се прекрасно, че има с какво да се заеме, че има пред себе си някого, от когото да поиска да чуе поне частица от истината. Пръчката му вече беше толкова близо до гърбицата на носа на Мъндънгус, че той беше станал разnogлед в опитите да не я изпуска от поглед.

– Когато си откъмнал от къщата всичко ценно... – подхвана Хари, но Мъндънгус го прекъсна отново:

– На Сириус изобщо не му пукаше за тия боклуци...

Чу се звук от шляпащи крака, блесна лъскава мед, прокънтяха трясък и писък от болка: Крийчър се беше засилил право към Мъндънгус и го беше ударил с един тиган по главата.

– Кажи му да спре, кажи му да спре, 'що не го заключите тоя някъде! – извреся Мъндънгус и се сниши, защото Крийчър отново беше вдигнал тигана с тежко дъно.

– Крийчър, недей! – извика Хари.

Тънките ръце на домашния дух, който още държеше високо тигана, потрепериха от тежестта му.

– Може би само още веднъж, господарю Хари – за късмет?

Рон се засмя.

– Няма да ни свърши работа в безсъзнание, Крийчър, но ако стане нужда да го убеждаваме, тази чест ще се падне на теб – отвърна Хари.

– Много благодаря, господарю – поклони се домашното духче и отстъпи малко назад, без да сваля от Мъндънгус огромните си, изпълнени с ненавист воднисти очи.

– Когато си отмъкнал всичко ценно, което си намерил в къщата – подхвана отново Хари, – си взел разни неща и от килера в кухнята. Там имаше един медальон с капаче. – Изведнъж устата му пресъхна, той долови, че Рон и Хърмаяни също тръпнат от вълнение. – Какво направи с него?

– Защо? – попита Мъндънгус. – Ценен ли беше?

– Значи още е у теб! – възкликна Хърмаяни.

– Не, не е у него – възрази прозорливо Рон. – Той просто се чуди дали е можел да му вземе повече пари.

– Повече пари ли? – намеси се и Мъндънгус. – Де да беше така... направо си го подарих, да опустее дано. Нямах друг избор.

– В какъв смисъл?

– Продавах разни неща на „Диагон-али“, а една пристига и ме пита дали съм имал разрешително за търговия с магически артефакти. В чудо се видях с нея. Щеше да ми тръсне някоя глоба, но си хареса медальона с капачето и ми рече, че ще го вземе и този път ми се било разминало, бил съм извадил голям късмет.

– Коя беше тази жена? – попита Хари.

– Знам ли я, някаква вещица от министерството. – Мъндънгус сбърчи чело и се позамисли. – Дребна такава. С панделка на главата. – Той се свъси и уточни: – Приличаше на жаба.

Хари изпусна магическата пръчка, тя удари Мъндънгус по носа и изстреля червени искри по веждите му, които се подпалиха.

– *Агуаменти!* – изпищя Хърмаяни, от пръчката ѝ на мощна струя рукна вода и погълна Мъндънгус, който започна да се дави и да плюе.

Хари вдигна очи и видя, че стъписването му е споделено и от Рон и Хърмаяни. Белезите отгоре върху дясната му ръка отново го наболяваха.

ГЛАВА ДВНАЙСЕТА МАГИЯТА Е МОГЪЩЕСТВО

Август беше в разгара си и квадратът неподдържана трева на площад „Гримолд“ изсъхна от слънцето и стана чуплива и кафява. Никой от къщите наоколо не беше виждал обитателите на номер дванайсет, пък и самия номер. Мъгълите, които живееха на площад „Гримолд“, отдавна се бяха примирили със забавната грешка в номерацията, заради която този номер липсваше.

Въпреки това сега площадът привличаше поток от посетители, които явно смятаха аномалията за твърде любопитна. Почти не минаваше ден отпред да не застанат един-двама души, които поне на пръв поглед нямаха друга цел, освен да се облекнат на перилата срещу номер единнайсет и тринайсет и да наблюдават калкана между двете къщи. Посетителите никога не бяха едни и същи два дни поред, макар че всички май споделяха неприязънта към нормалното облекло. Повечето лондончани, които ги подминаваха, бяха свикнали с какви ли не ексцентрици и не обръщаха особено внимание, и все пак се случваше някой да се обърне и да се запита как е възможно да навлечеш в такава жега дълго наметало.

Наблюдаващите явно не извличаха особено удовлетворение от своето бдение. От време на време някой от тях понечваше да тръгне развълнуван напред, сякаш най-сетне беше зърнал нещо любопитно, после обаче отново се отдръпваше разочарован.

В първия ден на септември на площада се навъртаха повече хора от обикновено. Там стояха петима-шестима смълчани мъже в дълги наметала, които, както обикновено, гледаха вторачено къщите на номер единнайсет и тринайсет, ала онова, което чакаха, явно все им се изплъзваше.

С настъпването на вечерта, която за пръв път от седмици донесе неочакван проливен леден дъжд, се случи един от онези необясними мигове, когато мъжете изглежда забелязаха нещо интересно. Човек с изкривено лице започна да сочи, а спътникът му най-близо до него, тантурест блед мъж, тръгна напред, след малко обаче, отчаяни и разочаровани, те отново се отпуснаха в предишното си състояние на бездействие.

През това време вътре в номер дванайсет Хари тъкмо беше влязъл във вестибула. Почти беше изгубил равновесие, докато се беше магипортирал до горното стъпало точно пред входната врата, и се притесни

да не би смъртожадните да са видели лакътя му, показал се за миг. Той внимателно затвори вратата след себе си, смъкна мантията невидимка, метна я върху ръката си и забърза по сумрачния коридор към вратата за подземие, като стискаше в ръка откраднат брой на „Пророчески вестни“.

Посрещна го обичайният тих шепот *Сивиръс Снейп?*, лъхна го леденият вихър и езикът му за миг се изви нагоре.

– Не съм те убил аз – каза Хари, след като езикът му се върна в обичайното си положение, после затаи дъх, а прашният силует от заклинанието се пръсна.

Изчака, докато слезе до средата на стълбището за кухнята, за да не го чува госпожа Блек и да е по-далеч от облака прах, и извика:

– Имам новини и те няма да ви харесат.

Кухнята беше почти неузнаваема. Сега всички повърхности грееха: медните тенджери и тигани бяха лъснати до розово, плотът на дървената маса сияеше, бокалите и чиниите, вече сложени за вечеря, проблясваха в светлината на весело бумтящия огън, на който къкреше котел. Ала нищо в помещението не се беше променило по-рязко от домашния дух, който забърза към Хари със снежнобяла препаска и стърчащи косми в ушите, чисти и пухкави като памук, а на хилавите му гърди подскачаше медальонът на Регулус.

– На вечеря без обувки и с измити ръце, господарю Хари – изграчи Крийчър, после грабна мантията невидимка и отиде да я закачи на кука-та върху стената, до няколко старомодни мантии, които току-що бяха изпрани.

– Какво се е случило? – попита притеснен Рон.

Двамата с Хърмаяни изучаваха купчина листове със записки и ръчно съставени карти, с които беше осеян единият край на дългата кухненска маса, но сега те загледаха как Хари върви към тях и мята вестника върху разпилените късове пергамент.

От вестника ги погледна голямата снимка на познат орловонос и чернокос мъж, а заглавието отгоре гласеше: *СИВИРЪС СНЕЙП ОДОБРЕН ЗА ДИРЕКТОР НА „ХОГУОРТС“*.

– Не! – казаха на висок глас Рон и Хърмаяни.

Хърмаяни се оказа по-бърза: грабна вестника и зачете на глас материала към снимката:

– „Днес Сивиръс Снейп, дългогодишен преподавател по отвари в училището за магия и вълшебство «Хогвортс» беше назначен за директор – това е най-важната от няколкото промени в кадровия състав

на древното учебно заведение. След оттеглянето на предишния преподавател по мъгълзнание на тази длъжност е назначена Алекто Кароу, а брат ѝ Амик ще заеме овакантената длъжност преподавател по защита срещу Черните изкуства. «Приветствам възможността да отстоявам най-добрите магьоснически традиции и ценности...» Например да извършвам убийства и да режа ушите на хората! Снейп директор! Снейп в кабинета на Дъмбълдор... В името на гащите на Мерлин! – изписка Хърмаяни, при което двете момчета подскочиха. Тя се изстреля от масата и хукна към вратата, като пътем извика: – Връщам се ей сега!

– Гащите на Мерлин? – повтори с развеселен вид Рон. – Явно е много разстроена. – Той придърпа към себе си вестника и прегледа набързо статията за Снейп. – Другите учители няма да го допуснат. Макгоньгол, Флитуик, Спраут, всички знаят истината, знаят как е загинал Дъмбълдор. Няма да приемат Снейп за директор. И кои са тия Кароу?

– Смъртожадни – отговори Хари. – Вътре има техни снимки. Бяха на върха на кулата, когато Снейп уби Дъмбълдор, назначават ги на приятелска основа. Пък и поне според мен учителите нямат избор, освен да останат – продължи горчиво той, докато притегляше един стол. – Щом министерството и Волдемор стоят зад Снейп, те ще трябва да избират дали да останат и да преподават, или да прекарат няколко чудни години в Азкабан – и то ако извадят късмет. Мисля, че ще останат и ще се опитат да защитят учениците.

Крийчър забързано донесе на масата голям супник и като си свирукаше между зъбите, напълни блесналите от чистота паници.

– Благодаря, Крийчър – каза Хари и обърна шумно „Вестите“, за да не гледа лицето на Снейп. – Е, ако не друго, поне знаем къде точно се намира сега Снейп.

Започна да гребе от супата. Откакто домашното духче беше получило медальона с капачето на Регулус, качеството на сготвената от него храна рязко се беше покачило: Хари никога не беше опитвал по-вкусна френска лучена супа.

– Пак има цяла тълпа смъртожадни, които държат под наблюдение къщата – съобщи той на Рон, докато се хранеше, – повече са от обикновено. Сякаш се надяват да излезем с куфарите за училище и да се отправим към експрес „Хогуортс“.

Рон си погледна часовника.

– Цял ден си мисля за това. Той е потеглил преди близо шест часа. Странно е, че не сме в него, нали?

Хари си спомни как навремето двамата с Рон следваха по въздуха с

лелящата кола яркочервения парен локомотив и как той лъкатушеше като нагъната трепкаща алена гъсеница между ниви и хълмове. Беше сигурен, че в този миг Джини, Невил и Луна седят заедно и може би се питат къде ли са те тримата или обсъждат как най-добре да подкопаят новия режим на Снейп.

– Току-що почти ме видяха, докато се прибирах – сподели Хари. – Приземих се лошо на горното стъпало и мантията невидимка се изплъзна.

– На мен ми се случва всеки път. О, ето я и нея – добави Рон и се извъртя на стола, за да види как Хърмаяни влиза отново в кухнята. – И за какво изобщо ставаше дума в името на най-торбестите Мерлинови боксерки?

– Сетих се за това – отговори запъхтяна тя.

Носеше голяма картина в рамка, която сложи на пода, а после грабна от кухненския шкаф обшитата си с мъниста чантичка. Отвори я и се зае да пъха вътре картината – макар че беше прекалено голяма, за да се вмести в такова малко пространство, след броени секунди тя изчезна като толкова много други неща в сякаш бездънните дълбини на чантата.

– Финиъс Нигелус – обясни Хърмаяни и с обичайния звучен трясък метна чантата върху кухненската маса.

– Моля? – ахна Рон, но Хари разбра.

Рисуваният образ на Финиъс Нигелус можеше да прелита от портрета на площад „Гримолд“ до картината, окачена в директорския кабинет в „Хогвортс“: овалната стая на върха на кулата, където Снейп със сигурност сега седеше и ликуваше, че колекцията на Дъмбълдор от крехки сребърни магически уреди, каменният мислоем, Разпределителната шапка и мечът на Грифиндор – освен ако не беше преместен другаде – вече са негови.

– Снейп може да прати Финиъс Нигелус в къщата да разузнае – обясни Хърмаяни на Рон, след като седна. – Нека опита сега, единственото, което Финиъс Нигелус вижда, е дамската ми чанта отвътре.

– Добре си се сетила! – възхити се Рон.

– Благодаря – усмихна се Хърмаяни, докато притегляше към себе си своята супа. – Е, Хари, какво друго стана днес?

– Нищо – отговори той. – Наблюдавах входа на министерството седем часа. От оная няма и следа. Но видях баща ти, Рон. Изглежда добре.

Рон кимна, признателен за новината. Бяха решили, че е прекалено опасно да се опитват да се свързват с господин Уизли, докато влиза и излиза от министерството, защото той постоянно беше заобиколен от

други министерски служители. Но им действаше успокоително да го зърват, въпреки че наистина изглеждаше много напрегнат и разтревожен.

– Татко винаги ни е казвал, че повечето хора в министерството ходят на работа по пудролинните – напомни Рон. – Затова не сме видели Ъмбридж, тя никога няма да тръгне пеш, придава си важности.

– Ами онази смешна възрастна вещица и дребният магьосник в морскосини мантии? – попита Хърмаяни.

– А, да, онзи тип от „Магическа поддръжка“ – каза Рон.

– Откъде знаеш, че работи в „Магическа поддръжка“? – учуди се Хърмаяни, както държеше лъжицата във въздуха.

– Татко ми е казвал, че всички от „Магическа поддръжка“ носят морскосини мантии.

– Но никога не си го споменавал!

Хърмаяни пусна лъжицата и придърпа купчината бележки и карти, които двамата с Рон бяха разглеждали допреди малко.

– Тук не пише нищо за морскосини мантии, нищичко! – заяви тя, като трескаво разлистваше страниците.

– Е, толкова ли е важно?

– Всичко е важно, Рон! Ако искаме да проникнем в министерството, без да се издадем, когато всички дебнат да не би да влязат външни лица, е важна и най-дребната подробност! Колко пъти ги преглеждаме тези неща... какъв е смисълът от тези разузнавателни пътувания, ако ти дори не се сещаш да ни кажеш.

– Чудо голямо, Хърмаяни, забравил съм някаква дреболия...

– Толкова ли не разбираш, че за нас сега в целия свят едва ли има по-опасно място от министерството...

– Мисля, че трябва да го направим утре – каза Хари. Хърмаяни млъкна с увиснала челюст, а Рон се позадави със супата.

– Утре ли? – повтори Хърмаяни. – Сериозно ли говориш, Хари?

– Да, сериозно – потвърди той. – И цял месец още да дебнем около министерството, едва ли ще се подготвим повече от сега. Колкото повече протакаме, толкова повече ще се отдалечава медальонът. И сега не е изключено Ъмбридж да го е хвърлила, нали той не се отваря!

– Освен ако не е намерила начин да го отвори и сега е обсебена от нечисти сили – отбеляза Рон.

– Разликата няма да е голяма, тя и преди си беше голяма злоба – сви рамене Хари.

Погълната от мислите си, Хърмаяни хапеше устна.

– Знаем всичко, което е от значение – продължи Хари, обръщайки се към нея. – Знаем, че са прекратили влизането и излизането от министерството с магипортиране. Знаем, че само на най-високопоставените служители им е разрешено да свързват домовете си с пудролинните, нали Рон чу как онези непродумващи се оплакват от това. Знаем приблизително и къде е кабинетът на Ъмбридж, след като ти подслуша какво каза онзи брадат тип на колегата си...

– „Качвам се на първия етаж, Долорес ме вика“ – издекламира туксакси Хърмаяни.

– Точно така – потвърди Хари. – Знаем и че трябва да използваме някакви странни монети, или жетони, или каквото там са, защото видях как онази магьосница взема назаем една и за приятелката си...

– Да, но ние нямаме жетони!

– Ако планът се окаже успешен, ще имаме – продължи спокойно Хари.

– Не знам, Хари, не знам... има толкова много неща, които могат да се объркат и за които разчитаме на случайността...

– Още три месеца да се готвим, пак ще бъде същото – възрази той. – Време е да преинием към действия.

От лицата на Рон и Хърмаяни разбра, че са уплашени, самият той не беше много уверен, ала беше категоричен, че е време да осъществят плана си.

През последния месец се бяха редували да си слагат мантията невидимка и да шпионират пред официалния вход на министерството, който благодарение на господин Уизли Рон познаваше от дете. Бяха следили служителите в министерството, докато влизаха вътре, бяха послушвали разговорите им и с внимателно наблюдение бяха научили за кои от тях могат да бъдат сигурни, че се появяват сами по едно и също време всеки ден. Бяха измъквали от нечие куфарче по някой брой на „Пророчески вести“. Малко по малко бяха нарисували приблизителните карти и бяха съставили бележките, струпани сега пред Хърмаяни.

– Добре де – проточи Рон, – да предположим, че преинием към действия още утре... според мен трябва да отидем само ние с Хари.

– О, не започвай пак! – въздъхна Хърмаяни. – Мисля, че вече се разбрахме.

– Едно е да се навърташ под мантията невидимка пред входовете, съвсем друго – това, което ще правим, Хърмаяни. – Рон забучи пръст в броя на „Пророчески вести“ отпреди десет дни. – Ти си в списъка на мъглокръвните, които не са се явили за разпит!

– А ти би трябвало да умираш от шаренопръска в „Хралупата“! Ако някой не трябва да ходи, то това е Хари, за главата му е обявена награда от десет хиляди галеона...

– Добре, ще остана тук – каза той. – Съобщете ми, ако случайно победите Волдемор, чухте ли?

Рон и Хърмаяни се засмяха, а Хари усети как в белега върху челото го пронизва болка. Ръката му се стрелна натат: той видя, че Хърмаяни присвива очи, и се опита да скрие движението, като махна косата от очите си.

– И така, ако ще ходим и тримата, трябва да се магипортираме поотделно – каза Рон. – Вече не се вметваме заедно под мантията невидимка.

Болката в белега на Хари ставаше все по-остра. Той се изправи. Крийчър веднага забърза към него.

– Господарят не си е изял супата, може би господарят предпочита да му пренесе вкусната яхния или сиропирания сладкиш, който господарят обича толкова много?

– Благодаря ти, Крийчър, но ще се върна след малко... тъъ... до тоалетната.

Усещаше, че Хърмаяни се е усъмнила и го наблюдава, и забърза нагоре по стълбите към вестибула и оттам към първия етаж, където нахълта в банята и отново залости вратата. Както стенеше от болка, се свлече върху черния умивалник с кранове като змии с отворени усти и стисна очи...

Плъзгаше се по потънала в здрач улица. Сградите от двете му страни бяха с обковани с дъски високи фронтони и приличаха на приказни къщи от пасти.

Той се приближи до една, после видя на фона на вратата бледата си ръка с дълги пръсти. Почука. Усети как го плисва вълнение...

Вратата се отвори: на прага стоеше засмяна жена. Лицето ѝ помръкна, щом тя се взря в Хари, от веселието ѝ не остана и следа и то беше изместено от ужас...

– Грегорович? – попита висок студен глас.

Жената поклати глава: опитваше се да затвори вратата. Попречи ѝ бледата ръка, която я натисна с все сила.

– Искам Грегорович.

– *Er wohnt hier night mehr!* – извика жената и заклати глава. – Той тук не живее! Той тук не живее! Аз не познавам него!

Тя се отказа от опитите да затвори вратата и започна да отстъпва

назад по тъмния коридор, а Хари я последва, заплъзга се подире ѝ, а ръката с дълги пръсти извади магическа пръчка.

– Къде е?

– Das weis ich nicht! Той преместил се. Аз не знам него, не знам!

Той вдигна пръчката. Жената изпищя. В коридора изтичаха две невръстни деца. Жената се опита да ги закрие с ръце. Блесна зелена светлина...

– Хари! ХАРИ!

Той отвори очи – беше се строполил на пода. Хърмаяни отново блъскаше по вратата.

– Хари, отвори!

Беше изкрещял – беше сигурен в това. Изправи се и махна резето, а Хърмаяни понечи да влезе, препъна се, после си възстанови равновесие то и се огледа подозрително. Рон стоеше точно зад нея и с притеснен вид насочи магическата пръчка към ъглите на леденостудената баня.

– Какво правиш? – попита угрижена Хърмаяни.

– Какво според теб мога да правя? – попита уж безгрижно Хари.

– Разпищя се като попарен! – каза Рон.

– А, да... Сигурно съм задрямал или...

– Много те моля, Хари, не се дръж с нас като с глупаци! – укори го Хърмаяни, като си поемаше дълбоко въздух. – Знаем, че още долу те заболя белегът, пребледнял си като платно.

Той седна на ръба на ваната.

– Добре де. Току-що видях как Волдемор убива една жена. И вероятно цялото ѝ семейство. А не се налагаше. Пак беше като със Седрик, те случайно се бяха оказали там...

– Хари, не бива да го допускаш повече! – извика Хърмаяни и гласът ѝ прокъртя из банята. – Дъмбълдор настояваше да прилагаш оклумантика! Смяташе връзката за опасна... Волдемор може да се възползва от нея, Хари! За какво ти е да го гледаш как убива и изтезва, каква полза от това?

– Така знам какво прави – отвърна Хари.

– Значи няма да се опиташ да прекъснеш връзката с него?

– Не мога, Хърмаяни. Знаеш, че съм съвсем бездарен в оклумантиката, така и не я усвоих...

– Не си и опитвал – укори го тя разгорещено. – Не те разбирам, Хари... наистина ли ти харесва тази връзка или отношения, или каквото е там...

Тя трепна от погледа, който Хари ѝ отпрати, докато ставаше от

пода.

– Дали ми харесва ли? – пророни той тихо. – На теб щеше ли да ти харесва?

– Аз... ами... не, нямаше да ми хареса... извинявай, Хари, не исках да...

– Отвратително ми е, отвратително ми е, че той може да се промък-ва в мислите ми и аз съм принуден да го гледам, когато е най-опасен. Но и занапред ще се възползвам от това.

– Дъмбълдор...

– Остави го Дъмбълдор. Това е мой избор, на никой друг. Искам да знам защо Волдемор издирва Грегорович.

– Кого?

– Един майстор на магически пръчки от чужбина – обясни Хари. – Изработил е пръчката на Крум и той твърди, че е ненадминат.

– Но нали каза, че Волдемор държи някъде Оливандър затворен? Щом вече има подръка един майстор на пръчки, за какво му е втори?

– Може би като Крум смята, че Грегорович е по-добър... или просто той е в състояние да обясни какво е направила пръчката ми, докато Волдемор ме преследваше, защото Оливандър не знаеше.

Хари погледна към прашното пукнато огледало и видя как Рон и Хърмаяни се споглеждат скептично зад гърба му.

– Хари, все си повтаряш какво била направила пръчката ти – каза Хърмаяни, – но нали ти си я накарал да го направи! Защо си толкова вироглав и не искаш да поемеш отговорност за собствената си сила?

– Защото знам, че не съм я накарал аз. Волдемор също го знае, Хърмаяни! И двамата знаем какво всъщност се случи!

Хари и Хърмаяни се погледнаха: Хари долови, че не я е убедил и тя търси доводи, с които да опровергае и теорията му за магическата пръчка, и това, че той си позволява да надзърта в съзнанието на Волдемор. Олекна му, когато се намеси Рон.

– Остави – посъветва той Хърмаяни. – Нека той сам си решава. И щом утре ще ходим в министерството, дайте да прегледаме още веднъж плана.

Поне според момчетата Хърмаяни без всякакво желание се отказа да продължи да обсъжда въпроса и Хари беше сигурен, че при първа възможност тя отново ще му се нахвърли. Върнаха се в кухнята в подземнието, където Крийчър поднесе на всички от яхнията и сиропирания сладкиш.

Вечерта си легнаха много късно, след като часове наред бяха

преглеждали отново и отново плана и накрая можеха да го повторят дума по дума един на друг. Хари, който сега спеше в стаята на Сириус, дълго лежа в кревата със светеща магическа пръчка, насочена към старата снимка на баща си, Сириус, Лупин и Петигрю, и полугласно си припомняше плана. Но когато угаси пръчката, мислеше не за многоликвата отвара, бонбоните „Блъв-блъв“ и морскосините мантии на отдел „Магическа поддръжка“ – мислеше за майстора на магически пръчки Грегорович и колко още той би могъл да се надява да се укрива, щом Волдемор го издирваше толкова упорито.

Изгревът сякаш последва нощта с неприлична бързина.

– Изглеждаш ужасно – гласеше поздравът на Рон, когато влезе в стаята, за да вдигне Хари от сън.

– Няма да е за дълго – прозина се той.

Намериха Хърмаяни долу в кухнята. Докато Крийчър ѝ поднасяше кафе с топли кифлички, върху лицето ѝ се четеше леко маниакалното изражение, което Хари свързваше с преговор за изпити.

– Мантии – каза тихо Хърмаяни и показа, че е забелязала присъствието им, само с припряно кимване, после продължи да бърка в мънистената чантичка, – многоликвата отвара... мантия невидимка... пиратки примамки... вземете по две, за всеки случай... бонбони „Блъв-блъв“, дражета „Кръв от нослето“, разтегателни уши...

Изгълтаха закуската и се приготвиха да се качат горе, а Крийчър ги изпрати с поклон и обеща да ги посрещне с пай с месо и бъбреци.

– Да ни е жив и здрав – разчувства се Рон, – само като си помисля, че си мечтаех да му отрежа главата и да я забуча на стената!

Излязоха на предното стъпало изключително предпазливо: видяха в другия край на обвития в мъгла площад двама смъртожадни с подпухнали очи, които държаха къщата под наблюдение. Хърмаяни се магипортира първо с Рон, после се върна и за Хари.

След обичайния мрак и усещане за задушаване, които преминаха бързо, те се озоваха на тясната уличка, където трябваше да осъществят първия етап от плана си. Там имаше две големи боклукчийски кофи и не се виждаше никой: първите служители в министерството обикновено се появяваха най-рано към осем.

– И така – подхвана Хърмаяни и си погледна часовника. – Тя трябва да дойде след около пет минути. Щом ѝ направя зашеметяващо заклинание...

– Знаем, Хърмаяни – прекъсна я угрижено Рон. – И доколкото помня, май трябваше да отворим вратата преди жената да се появи.

Хърмаяни изписка.

– За малко да забравя! Отдръпнете се...

Насочи магическата си пръчка към издрасканата с графити врата на аварийния изход с тежък катинар и тя се отвори с трясък. Както тримата знаеха от подробното разузнаване, което бяха провели, тъмният коридор отзад водеше към празен театър. Хърмаяни издърпа вратата обратно към себе си, така че да изглежда затворена.

– А сега – каза момичето, като се обърна с лице към другите двама на уличката, – отново слагаме мантията невидимка...

– ... и чакаме – довърши Рон, като метна мантията на главата ѝ, все едно завива с покривало папагалче, и завъртя очи към Хари.

След около минута се чу тихо *пук!* и на няколко крачки от тях се магипортира дребна магьосница от министерството с бухлати бели коси, която примига няколко пъти срещу внезапната ярка светлина: слънцето тъкмо се беше показало иззад един облак. Но жената почти не успя да се порадва на неочакваната топлина, защото Хърмаяни безгласно я поразя в гърдите със зашеметяващо заклинание и тя падна.

– Браво на теб! – похвали я Рон и се показа иззад кофата за боклук при вратата на театъра, когато Хари смъкна мантията невидимка.

Тримата понесоха дребната магьосница по тъмния коридор, който водеше зад кулисите. Хърмаяни отскубна от главата ѝ няколко косъма и ги пусна в стъкленницата мътна многоликоста отвара, която беше извадила от обшитата с мъниста чанта. Рон забърника из дамската чанта на жената.

– Казва се Мафалда Хопкърк – оповести той, като четеше малката карта, от която се виждаше, че жертвата е сътрудничка в отдел „Злоупотреба с магии“. – Не е лошо да вземеш картата, Хърмаяни, ето ги и жетоните.

Той им даде няколко малки златни монети с надпис ММ, които беше извадил от портмонето на магьосницата.

Хърмаяни изпи многоликостта отвара, която беше придобила приятен светлорозов цвят, и след броени мигове застана пред тях като двойница на Мафалда Хопкърк. Свали очилата на жената и си ги сложи, а Хари си погледна часовника.

– Закъсняваме, господин „Магическа поддръжка“ ще бъде тук всеки момент.

Побързаха да затворят вратата, за да скрият истинската Мафалда, и Хари и Рон се заметнаха с мантията невидимка, а Хърмаяни остана да чака непокрита. След няколко секунди се чу второ *пук!* и пред тях

изникна нисък магьосник с вид на пор.

– О, здравей, Мафалда!

– Здравсти! – отвърна с треперлив глас Хърмаяни. – Как си днес?

– Всъщност не много добре – каза ниският магьосник, който изглеждаше направо съсипан.

Хърмаяни и магьосникът се отправиха към главния път, а Хари и Рон се запромъкваха след тях.

– Неприятно ми е да чуя, че си неразположен – каза Хърмаяни, като не даде думата на ниския магьосник, който се опита да ѝ разкаже по-подробно за проблемите си – беше много важно да го спре преди да излязат на улицата. – Вземи, почерпи се един бонбон.

– Тъъ... А, не, благодаря...

– Настоявам! – заяви войнствено Хърмаяни и разтръска пред лицето му пликчето с бонбони.

Ниският магьосник се сепна, но си взе от бонбоните.

Въздействието беше мигновено. Още щом бонбонът докосна езика на мъжа, той започна да повръща толкова силно, че дори не забеляза как Хърмаяни отскубна цяла шепа косми от темето му.

– Майко мила! – възкликна тя, докато ниският магьосник обливаше с бълвоч уличката. – Дали да не си вземеш болничен?

– Не... не! – Мъжът се задави и пак понечи да повърне, но се опита да продължи нататък, макар и да не беше в състояние да върви прав. – Трябва... днес... трябва да отида...

– Бива ли такова нещо! – възмути се Хърмаяни. – Не можеш да отидеш на работа в такова състояние... Според мен трябва да се прегледаш в „Свети Мънго“, там ще те оправят!

Запъхтян, магьосникът се свлече на четири крака, но продължи с опитите да допъзди до главната улица.

– Не може да се явиш на работа в този вид! – извика Хърмаяни.

Накрая той беше принуден да приеме истината. Използва отвратената Хърмаяни, за да се подпре на нея и с големи мъки да застане прав, после се завъртя на място и изчезна, като остави след себе си само чантата, която Рон беше издърпал в последния момент от ръката му, и разлетели се парчета повръщано.

– Уф! – изпuffтя Хърмаяни и като запретна поли, заобиколи локвите бълвоч. – Щеше да бъде много по-чисто, ако и на него бях направила зашеметяващо заклинание.

– Така си е – съгласи се Рон, след като се показа с чантата на магьосника изпод мантията невидимка, – пак обаче съм на мнение, че

камара безжизнени тела щеше да привлече повече внимание. Но тоя тип се оказва голям работяга, а? Хайде, мятай космите в отварата.

След две минути той застава пред тях: дребен, с вид на пор двойник на поболелия се магьосник, облечен в морскосинята мантия, която намериха сгъната в чантата.

– Странно, че днес не е дошъл с нея, нали, особено ако отчетем колко му се ходеше на работа. И така, според надписа отзад аз съм Рег Катърмоул.

– А сега ти изчакай тук – каза Хърмаяни на Хари, който още беше под мантията невидимка, – ще ти донесем и на теб няколко косъма.

Наложи се да чака десет минути, но му се стори, че се е спотайвал сам много по-дълго на уличката с повръщано, до вратата, зад която бяха скрили зашеметената със заклинание Мафалда. Накрая Рон и Хърмаяни се появиха.

– Не знаем кой е – обясни Хърмаяни, като му подаде няколко къдрави черни косъма, – но се прибра у дома с ужасно кръвотечение от носа! Дръж, доста висок е, трябва ти по-голяма мантия...

Тя извади една от старите мантии, които по тяхна молба Крийчър беше изпрал, и Хари се отдръпна, за да изпие отварата и да се преоблече.

След като болезненото преобразяване приключи, той вече беше висок над метър и осемдесет и ако се съди от мускулестите ръце, беше с яко телосложение. Имаше и брада. Пъхна мантията невидимка и очила та под новата мантия и се присъедини към другите двама.

– Ау, страшен мъжага си! – ахна Рон и се извърна нагоре към Хари, който сега стърчеше доста над него.

– Вземи от жетоните на Мафалда и да вървим, приближава девет – подкани го Хърмаяни.

Излязоха заедно от уличката. Петдесет метра по-нататък на оживения тротоар имаше черни перила с пръчки със заострен край отгоре и две стълбища с табели: на едната пишеше „Мъже“, а на другата – „Жени“.

– Е, хайде, до скоро – каза припряно Хърмаяни и заситни надолу по женското стълбище.

Хари и Рон се присъединиха към неколцина странно облечени мъже, които слизаха към нещо, наподобяващо най-обикновена подземна обществена тоалетна с мръсни черно-бели плочки.

– Добро утро, Рег! – провикна се друг магьосник в морскосиня мантия, после влезе в една от кабинките, като пъхна в процепа във вратата

златен жетон. – Ама че тъпотия! Да ни принуждават да ходим на работа по този начин! Кого очакват да се появи изневиделица, Хари Потър ли?

Магьосникът прихна от собственото си остроумие, а Рон само се подсмихна.

– Да, бе – съгласи се той, – голяма глупост!

Двамата с Хари влязоха в съседни кабинки.

Отдясно на Хари се чу как пускат водата в казанчето. Той се наведе и надърна през процепа в долния край на кабинката точно навреме, за да види как чифт крака в обуца стъпват в тоалетната чиния в съседство. Погледна наляво – Рон само примигваше срещу него.

– Какво, трябва да стъпим в тоалетната чиния и да пуснем водата ли? – пошушна той.

– Май да – отвърна също през шепот Хари и гласът му прозвуча гърлено и прегракнало.

Двамата се изправиха. С усещането, че е най-големият глупак, Хари стъпи в тоалетната чиния.

Веднага разбра, че е направил точно каквото трябва: уж стоеше във вода, а обувките, ходилата и мантията му си останаха съвсем сухи. Той се пресегна, пусна водата и след миг се устреми по къс улей, а накрая изскочи от една камина в Министерството на магията.

Изправи се трмаво – сега имаше много повече телеса, отколкото беше свикнал. Огромният атриум му се стори по-мрачен, отколкото го помнеше. Преди средата на помещението беше запълнена от златен шадраван, който хвърляше по лъскавия дървен под и стени трепкащи светли петна. Сега над всичко наоколо се възправяше грамадна статуя от черен камък. Имаше нещо стряскащо в огромната скулптура на магьосница и магьосник, които седяха на богато украсени издялани престоли и наблюдаваха отвисоко как работещите в министерството изскачат от камините долу. В основата на статуята с трийсетсантиметрови букви пишеше: МАГИЯТА Е МОГЪЩЕСТВО.

Хари усети отзад по краката си силен удар: току-що от камината зад него се беше изстрелял друг магьосник.

– Разкарай се! Не можа ли... о, извинявай, Рънкорн!

Явно уплашен, плешивеещият мъж побърза да се отдалечи. Както личеше, магьосникът, в когото Хари се беше преобразил – Рънкорн, си беше доста страховит.

– Пссст! – каза някой и след като се обърна, Хари видя дребната магьосница и магьосника с вид на пор от „Магическа поддръжка“, които му правеха знаци иззад статуята.

Той бързо отиде при тях.

– Значи всичко мина добре? – прошепна Хърмаяни.

– Не, той още е заседнал в кенефа – каза Рон.

– О, много смешно, няма що... Какъв ужас, а? – рече тя на Хари, който гледаше статуята. – Забеляза ли върху какво седят?

Той се взря по-внимателно и видя, че онова, което е помислил за изсечени от камък богато украсени престоли, всъщност са купчини каменни човешки тела: стотици и стотици голи тела, мъже, жени и деца, всички с глуповати грозни лица, сгърчени и притиснати едно до друго, за да издържат тежестта на магьосниците с красиви мантии.

– Мъгли – прошепна Хърмаяни. – Там, където трябва да им е мястото! Хайде, тръгваме.

Присъединиха се към потока от магове и вълшебници, които вървяха към златната порта в дъното на коридора, и започнаха да се оглеждат възможно най-незабележимо, но така и не зърнаха силуета на Долорес Ъмбридж, която трудно можеха да сбъркат. Минаха през портата и се озоваха в по-малък коридор, където пред двайсет златни решетки с точно толкова асансьори зад тях се виеха опашки. Тъкмо се наредиха на една, когато някой викна:

– Катърмоул!

Огледаха се, Хари усети как го присвива стомахът. Към тях вървеше един от смъртожадните, станали свидетели на гибелта на Дъмбълдор. Служителите наоколо замълчаха и сведоха очи – Хари усети как през тях премина вълна от страх. Свъсеното, някак жестоко лице на мъжа не се връзваше с великолепната му надиплена мантия, цялата избродирана със златна нишка. Някой от навалицата пред асансьорите извика подмазвачески:

– Добро утро, Йаксли!

Йаксли не му обърна внимание.

– Катърмоул, наредих някой от „Магическа поддръжка“ да ми оправи кабинета. Там още вали дъжд.

Рон се огледа сякаш с надеждата някой да се намеси, но всички продължиха да мълчат.

– Вали дъжд... в кабинета ви? Това... не е хубаво, нали?

Рон се засмя притеснено. Йаксли се ококори.

– Мислиш, че е смешно, а, Катърмоул?

Две от магьосниците на опашката за асансьора побързаха да се отдалечат.

– Не, разбира се, че не... – отговори Рон.

– Даваш ли си сметка, Катърмоул, че отивам долу да разпитам жена ти? Всъщност съм изненадан, че и ти не си там да й държиш ръката, докато тя чака. Май вече си я отписал като неблагоприятна. Сигурно си постъпил мъдро. Следващия път се постарай да се ожениш за чистокръвна.

Хърмаяни изписка ужасена. Йаксли я изгледа втрещено, тя се позакашля и извърна очи.

– Аз... – замънка Рон.

– Но ако моята жена беше обвинена, че е мътнород – не че някога ще взема за съпруга жена, която може да бъде сбъркана с такъв боклук, – и началникът на отдел „Охрана на магическия ред“ ми възложи да свърша нещо, аз, Катърмоул, щях да побързам да го направя. Разбра ли? – попита Йаксли.

– Да – прошепна Рон.

– В такъв случай, Катърмоул, заеми се със задачата и ако до час кабинетът ми не е напълно сух, за Кръвния статут на жена ти ще възникнат още по-големи съмнения.

Златната решетка отпред издрънча и се отвори. Йаксли кимна и неприятно се усмихна на Хари, от когото явно се очакваше да оцени по достойнство отношението към Катърмоул, после се отдалечи като хала към друг асансьор. Хари, Рон и Хърмаяни влязоха в техния, но не ги последва никой, сякаш бяха заразоболенни. Решетката се затвори с трясък и асансьорът тръгна нагоре.

– И какво да правя сега? – веднага попита Рон другите двама със сломен вид. – Ако не се явя, жена ми... жената на Катърмоул де...

– Ще дойдем с теб, не бива да се делим... – подхвана Хари, но Рон трескаво заклати глава.

– Не говори глупости, не разполагаме с много време. Вие двамата отивате да намерите Ъмбридж, а аз ще се заема с кабинета на Йаксли... но как да го спра тоя дъжд?

– Опитай Фините инкантатем – предложи Хърмаяни, – това ще спре дъжда, ако е направено проклятие или заклинание, ако не – значи нещо се е объркало в Атмосферното заклинание и тогава ще бъде трудно да се отстрани повредата, затова като временно средство опитай Импервиус, за да му запазиш вещите...

– Я пак, но по-бавно – примоли се Рон и затърси отчаяно из джобовете си паче перо, точно тогава обаче асансьорът се разклати и спря.

Някакъв безпльтен женски глас каза:

– Четвърти етаж, отдел „Регулация и контрол на магическите

същества“, към които са службите „Зверове“, „Същества“ и „Призраци“, както и управленията „Връзки с таласъми“ и „Напасти“.

Решетката отново се плъзна и се отвори, за да пусне в асансьора двама магьосници и няколко теменужени на цвят книжни самолетчета, които запърхаха около лампата на тавана вътре.

– Добр'утро, Албърт! – поздрави мъж с рунтави бакенбарди и се усмихна на Хари. След като асансьорът отново заскърца нагоре, магьосникът погледна и Рон и Хърмаяни, която шепнешком трескаво даваше напътствия на Рон. Мъжът се наведе ухилен към Хари и изпелтечи: – Дърк Кресуел, а? От „Връзки с таласъми“. Бива си го, Албърт. Сега вече съм почти сигурен, че на неговото място ще назначат мен.

Той потрепери закачливо. Хари отвърна на усмивката му с надеждата, че това е достатъчно. Асансьорът спря, решетката се отвори за подреден път.

– Втори етаж, отдел „Охрана на магическия ред“, към който са служба „Злоупотреба с магии“, щабквартирата на аврорите и администрацията на Магисъбора – оповести безплътният глас.

Хари видя как Хърмаяни побутва леко Рон и той побърза да слезе от асансьора, последван от другите магьосници. Хари и Хърмаяни останаха сами и веднага щом златната решетка се затвори, Хърмаяни изрече на един дъх:

– Знаеш ли, Хари, мисля, че е по-добре да отида с него, според мен той не знае какво прави и ако го заловят, всичко...

– Първи етаж: министър на магията и неговите сътрудници.

Златната решетка се разтвори отново и Хърмаяни ахна. Пред тях стояха четирима души, двама от които бяха погълнати от разговор: дългокос магьосник с великолепа мантия в черно и златисто и тантуреста магьосница с вид на жаба, която си беше сложила върху късата коса кафидена панделка и стискаше до гърдите си бележник.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА КОМИСИЯ ЗА РЕГИСТРАЦИЯ НА МЪГЪЛОКРЪВНИТЕ

– Я, Мафалда! – каза Ъмбридж, като видя Хърмаяни. – Травърс те праща, нали?

– Ами... да – изписка Хърмаяни.

– Добре, ще се справиш чудесно. – Ъмбридж се извърна към магьосника в черно и златисто. – Въпросът, министре, е решен, щом Мафалда е готова да води протокола, започваме незабавно. – Тя се взря в бележника. – Днес десет души и сред тях жена на министерски служител! Тц-тц... дори тук, в самото сърце на министерството! – Ъмбридж влезе в асансьора при Хърмаяни, последваха я и двамата магьосници, които бяха чули разговора с министъра. – Отивам направо долу, Мафалда, в съдебната зала ще намериш всичко необходимо. Добро утро, Албърт, ти няма ли да слизаш?

– Ама разбира се – избоботи Хари с гърления глас на Рънкорн.

И излезе от асансьора. Златната решетка се затръшна зад него. Хари погледна през рамо и видя как притесненото лице на Хърмаяни изчезва от поглед между двамата високи магьосници, а кадифената панделка на Ъмбридж ѝ стигаше до рамото.

– Какво те води насам, Рънкорн? – попита новият министър на магията.

Тук-там дългата му черна коса и брада бяха прошарени, а огромното чело сякаш беше надвиснало над блесналите очи, с които той заприлича на Хари на рак, надзъртащ изпод камък.

– Налож се да поговоря набързо с... – Хари се поколеба за стотна от секундата. – С Артър Уизли. Някой ми каза, че бил на първия етаж.

– А! – възкликна Пиус Тикнес. – Да не е уличен във връзки с неблагонадежден?

– Не – отговори с пресъхнало гърло Хари. – Не, няма такова нещо.

– А, добре. Това е само въпрос на време – заяви Тикнес. – Мен ако питаш, родоотстъпниците са не по-малко опасни от мътнородите. Приятен ден, Рънкорн!

– И на вас, министре.

Хари загледа как Тикнес се отдалечава по коридора, застлан с

дебел килим. Още щом министърът се скри от поглед, Хари извади изпод плътното черно наметало мантията невидимка, заметна се с нея и се отправи в обратната посока. Рънкорн беше много едър и се наложи момчето да се понаведе, за да е сигурно, че краката му са скрити.

Паниката го удари в стомаха. Докато вървеше покрай безкрайните лъскави дървени врати, всяка с табелка с името на обитателя и длъжността му, могъществото на министерството, неговата сложна устроеност и недостъпност сякаш го затиснаха и планът, който тримата с Рон и Хърмаяни бяха разработвали толкова внимателно през последния месец, му се стори смехотворно детински. Бяха насочили всичките си усилия към незабелязаното проникване вътре, а не се бяха замислили и за миг какво ще правят, ако бъдат принудени да се разделят. Сега Хърмаяни беше хваната да присъства на съдебното заседание, което със сигурност щеше да продължи с часове, Рон се мъчеше да направи магия, за която Хари беше сигурен, че надвишава възможностите му, при това от изхода вероятно зависеше дали една жена ще остане на свобода, а той самият се луташе по последния етаж, като знаеше отлично, че онова, което издирва, е слязло надолу заедно с асансьора.

Спря, облегна се на стената и се опита да реши какво да прави. Тишината го потискаше: тук нямаше суетня, разговори и бързи стъпки, коридорите с морави килими бяха притихнали, сякаш на всичко наоколо беше направено заклинанието „Муфлиато“.

„Кабинетът ѝ сигурно е някъде тук“ – помисли Хари.

Струваше му се почти невероятно Ъмбридж да си държи нажитите в кабинета, от друга страна обаче би било глупаво да не го претърси за по-сигурно. Затова пак тръгна по коридора и не срещна никого, освен един смръщен магьосник – той мърмореше напътствия на пачето перо, което се рееше пред него и бързо пишеше по дълъг влачещ се пергамент.

Сега вече Хари четеше имената по вратите. Зави зад ъгъла и по средата на следващия коридор излезе в широко фойе, където десетина мъже и жени бяха насядали на редици малки бюра, наподобяващи чинове, но много по-лъснати и без драсканици по тях. Хари спря да ги погледа, защото въздействието беше направо хипнотизиращо. Те едновременно размахваха и въртяха магическите си пръчки и във всички посоки като малки розови хвърчила се разлетяваха квадратчета цветна хартия. След няколко секунди Хари разбра, че в онова, което правят, има ритъм и листовете образуват един и същ рисунък, след още няколко си даде сметка, че всъщност наблюдава как се създават брошури, а хартиените

квадрати са страници, които са събирани, съгвани и с магия струпвани на спретнати купчинки до всеки магьосник или магьосница.

Хари се прокрадна по-близо, макар че работещите бяха погълнати от онова, което вършеха, и той се съмняваше, че ще чуят приглушените от килима стъпки, затова грабна от купчината до някаква млада магьосница една от готовите брошури. Разгледа я под мантията невидимка. Върху розовата корица имаше вдлъбнато златисто заглавие:

МЪТНОРОДИТЕ

и опасностите, на които те излагат мирното общество
на чистокръвните

Под заглавието имаше снимка на червена роза с трепкащо лице сред венчелистчетата, обвита от зелен бурен с остри зъби и свиреп поглед, който я душеше. Името на автора не беше посочено, но докато Хари разглеждаше брошурата, белезите върху дясната му ръка отново започнаха да го наболяват. После младата магьосница до него потвърди подозренията му, като каза, без да спира да размахва и да върти магическата пръчка:

– Някой да знае дали дъртата вещица цял ден ще разпитва мътнороди?

– Внимавай – предупреди я магьосникът до нея и се огледа притеснено, а една от страниците се плъзна и падна на пода.

– Защо, да не би освен вълшебно око сега да има и вълшебни уши?

Магьосницата погледна към проблясващата махагонова врата срещу фойето, пълно с брошуропописци, Хари също се извърна натам и у него като змия се надигна гняв. Върху дървото, там, където по мъгълските входни врати обикновено има шпионка, беше сложено голямо кръгло око с яркосин ирис, стъписващо познато на всеки, който някога е срещал Аластор Муди.

За стотна от секундата Хари забрави къде е и за какво е там, дори забрави, че е невидим. Отиде право при вратата, за да разгледа окото. То не се помръдваше: беше се вторачило невиждащо напред, сякаш беше вкаменено. На табелката под него пишеше:

Долорес Ъмбридж Първи заместник-министър

Отдолу имаше и втора, малко по-лъскава нова табелка:

Председател на Комисията
за регистрация на мъгълнокръвни

Хари се обърна към десетината брошуропоисци: бяха погълнати от работата, но със сигурност щяха да забележат, ако вратата на празния кабинет точно насреща се отвори. Затова той извади от един вътрешен джоб на мантията странен предмет с мърдащи крачета и тяло като гумената круша на клаксон. Приклепна под мантията невидимка и сложи пиратката примамка на земята.

Тя тутакси заситни между краката на магьосниците и вълшебниците отпред. След няколко мига, през които Хари чакаше с ръка на дръжката на вратата, от ъгъла ечна силен трясък и се вдигна облак лютив черен дим. Младата магьосница на предната редица се разпищя и навсякъде се разлетяха розови страници, когато тя и колегите ѝ наскачаха и започнаха да се оглеждат, за да намерят източника на суматохата. Хари натисна дръжката, влезе в кабинета на Ъмбридж и затвори вратата след себе си.

Изпита чувството, че се е върнал назад във времето. Стаята беше съвсем същата като кабинета на Ъмбридж в „Хогуортс“: по всички възможни повърхности имаше дантелки, покривки и сухи цветя. По стените бяха накачени същите декоративни чинии с картинки на шарени котета, накачени с панделки и отвратително пъргави в игрите и закачките си. Върху писалището имаше покривка на крещящи цветя. Към окото на Лудоокия беше прикрепено нещо като телескоп, с който Ъмбридж шпионираше работещите от другата страна на вратата. Хари надзърна през него и видя, че те са се струпали около пиратката примамка. Изтръгна телескопа от вратата, оставяйки отдолу дупка, извади вълшебното око от него и го прибра в джоба си. После отново се обърна с лице към кабинета, вдигна магическата пръчка и прошепна:

– *Акцио медальон!*

Не се случи нищо, но Хари го беше очаквал: Ъмбридж безспорно знаеше всичко за защитните магии и заклинания. Затова той побърза да отиде зад писалището и се зае да отваря чекмеджетата. Видя пачи пера, бележници и магискоч, омагьосани кламери, които се гънеха като змийчета и се опитваха да излязат от чекмеджетото, та се наложи Хари да ги удря, за да ги върне на мястото им, облепена с дантела натруфена кутийка с резервни панделки и шноли, но от медальона нямаше и следа.

Зад писалището имаше дървен шкаф и Хари се запретна да го

претърсва. Точно като шкафовете на Филч в „Хогуортс“, и този беше пълен с папки с написано върху тях име. Чак в най-долното чекмедже Хари забеляза нещо, което отклони вниманието му от търсенето: папка за господин Уизли.

Той я извади и я отвори:

АРТЪР УИЗЛИ

Кръвен статут: Чистокръвен, но с неприемлив промъгълски уклон. Известен като член на Ордена на феникса.

Семейство: Жена (чистокръвна), седем деца, двете най-малки в „Хогуортс“

ВАЖНО: Понастоящем най-малкият син е тежко болен и си е у дома, потвърдено от инспектори на министерството.

Надеждност: ПОД ПОСТОЯННО НАБЛЮДЕНИЕ. Твърде вероятно е Неблагонадежден №1 да се свърже с него (в миналото често е гостувал на семейство Уизли)

– Неблагонадежден номер едно – промърмори тихо Хари, докато прибираше папката с досието на господин Уизли и затваряше чекмеджето.

Знаеше за кого става дума и ето на: като се изправи и затърси с очи из кабинета други скривалища, видя върху стената плакат със собственото си лице и с думите НЕБЛАГОНАДЕЖДЕН №1, написани с дебели букви върху гърдите му. Върху него беше залепено розово листче с коте в единия ъгъл. Хари се приближи и видя, че Ъмбридж е написала: „Да бъде наказан.“

По-ядосан от всякога, той продължи да търси пипнешком по дъната на вазите и кошничките със сухи цветя, но изобщо не се изненада, че медальона с капачето го няма. Огледа за последно от край до край кабинета и сърцето му трепна. Дъмбълдор го наблюдаваше от малко правоъгълно огледало, подпряно на библиотеката до писалището.

Хари прекоси тичешком помещението и грабна огледалото, но още щом го докосна, разбра, че това не е никакво огледало. Дъмбълдор му се усмихваше тъжно от корицата на лъскава книга. Трябваше да мине известно време, докато Хари забележи усуканото зелено заглавие през шапката му – „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“, – както и подредните букви през гърдите му: „Рита Скийтър, автор на бестселъра «Армандо Дипит: учител или урод?»“

Хари отвори напосоки книгата и видя снимка върху цяла страница на двама юноши, които се бяха прегърнали през раменете и се смееха неудържимо. Дъмбълдор, който тук беше с коса чак до лактите, си беше пунал тънка брадичка като на Крум, от която Рон се беше подразнил толкова. Момчето, което се заливаше от безмълвна веселба до Дъмбълдор, имаше щастлив див вид. Златистата му коса падаше на къдри до раменете. Хари се запита дали това не е младият Дож, но тъкмо да погледне текста към снимката, вратата на кабинета се отвори.

Ако Тикнес не беше гледал през рамо, докато влизаше, Хари нямаше да има време да се загърне с мантията невидимка. Все пак му се стори, че Тикнес май долови леко движение, защото миг-два продължи да стои и да гледа заинтригувано мястото, откъдето Хари току-що беше изчезнал. Може би реши, че просто е видял как Дъмбълдор си чеше носа върху корицата на книгата, която Хари припряно беше върнал върху лавицата. Тикнес остави вратата отворена, отиде до писалището и насочи магическата си пръчка към пачето перо, топнато в мастилницата. То изскочи и започна да пише бележка до Ъмбридж. Много бавно, почти без да диша, за да не се издаде, Хари излезе заднишком от кабинета във фойето.

Брошурописците все още стояха скупчени около останките от пиратката примамка, която продължаваше да дими и да пука. Хари забърза по коридора точно когато младата магьосница отбеляза:

– Обзалагам се, че се е промъкнала от „Експериментални магии“, много са немарливи там, помните ли оная отровна патица?

Докато бързаше обратно към асансьорите, Хари прехвърляше наум възможностите. Беше малко вероятно медальонът с капачето да е тук, в министерството, а докато Ъмбридж седеше в препълнената съдебна зала, беше изключено да изтръгнат от нея с магия къде точно се намира. Сега най-важното за тримата беше да се измъкнат от министерството преди да бъдат изобличени и да опитат отново друг ден. Първото, което Хари трябваше да направи, беше да открие Рон, а после двамата заедно щяха да измислят как да измъкнат Хърмаяни от съдебната зала.

Асансьорът пристигна празен. Хари скочи в него и когато той потегли надолу, свали от себе си мантията невидимка. За негово огромно облекчение, когато асансьорът спря с тракане на втория етаж, вътре влезе Рон – беше мокър до кости и гледаше диво.

– Д-д-добро ут-тро! – изпелтечи той на Хари, а асансьорът тръгна отново.

– Рон, аз съм, Хари!

– Хари! Майко мила, съвсем забравих как изглеждаш... Защо Хърмаяни не е с теб?

– Наложил се да слезе в съдебната зала заедно с Ъмбридж, нямаше как да откаже и...

Но още преди Хари да е обяснил докрай асансьорът спря отново: вратите се отвориха и вътре влезе господин Уизли – разговаряше с възрастна вещица с руса коса, тупирана толкова силно, че приличаше на мравуняк.

– Напълно те разбирам, Ваканда¹⁵, но се опасявам, че не мога да участвам в...

Артър Уизли замълча – беше забелязал Хари. За него беше твърде необичайно господин Уизли да го гледа с толкова неприязън. Вратата на асансьора се затвори и четиримата отново се запуснаха с трясък надолу.

– О, здрасти, Рег! – поздрави господин Уизли и се огледа, дочул капките, които се стичаха от мантията на Рон. – Днес май жена ти е призована на разпит, а? Хм... какво се е случило? Защо си мокър?

– В кабинета на Йаксли вали дъжд – оплака се Рон. Каза го на рамото на господин Уизли и Хари усети притесненията му, че ако погледне баща си право в очите, той може и да го познае. – Не успях да го спра, затова ме пратиха да повикам Бърни... Пилсуърт... май така се казваше...

– Да, напоследък вали в много кабинети – потвърди господин Уизли. – Опита ли „Метеоломагия реканто“¹⁶? При Блечли подеиства.

– „Метеоломагия реканто“ ли? – прошепна Рон. – Не, не съм опитал. Благодаря ти, т-тат... благодаря, Артър.

Вратата на асансьора се отвори, старата вещица с коса като мравуняк слезе, а Рон се шумгуна покрай нея и изчезна от поглед. Хари понечи да тръгне след него, но видя, че пътят му е препречен от Пърси Уизли – той се беше качил на асансьора със забучен в някакви книжа нос.

Чак след като вратата се затвори с трясък, Пърси забеляза, че пътува в един асансьор с баща си. Вдигна поглед към него, стана червен като домати и слезе веднага щом вратата се отвори отново. Хари за втори път се опита да слезе, ала пътят му отново беше препречен, сега от ръката на господин Уизли.

– Чакай малко, Рънкорн.

15. В индианските предания – тайнствена животворна сила, която е присъща на предметите от живата и неживата природа и може да бъде изгубена и придобита – Б.пр.

16. От „метеорология“, „магия“ и „recanto“ (лат.) – „развалям магия“. – Б.пр.

Вратата на асансьора се затвори и докато те слизаха с дрънчене към долния етаж, господин Уизли каза:

– Подочух, че си натопил Дърк Кресуел.

Хари остана с впечатлението, че гневът на господин Уизли е предизвикан от сблъсъка с Пърси. Реши, че е най-добре да се прави на ударен, и рече:

– Моля?

– Не ми се прави на невинен, Рънкорн – тросна се ядно Артър Уизли. – Издирил си магьосника, който е фалшифицирал родословието му, нали? – каза тихо господин Уизли, докато асансьорът хлътваше все по-надолу.

– И какво от това?

– Такова, че Дърк Кресуел е десет пъти повече магьосник от теб. И ако оживее в Азкабан, ще трябва да отговаряш пред него, да не говорим пък за жена му, синовете и приятелите му...

– Артър – прекъсна го Хари, – знаеш, че си под наблюдение, нали?

– Заплашваш ли ме, Рънкорн? – попита на висок глас господин Уизли.

– Не, това си е голата истина – отвърна Хари. – Следят всяка твоя крачка...

Вратата на асансьора се отвори. Бяха стигнали в атриума. Господин Уизли изгледа Хари с изпепеляващ поглед и изхвърча като фурия от асансьора. Хари остана там, беше потресен. Прииска му се да е приел облика на друг, а не на Рънкорн... вратата на асансьора издрънча и се затвори.

Той извади мантията невидимка и се покри с нея. Реши да опита да измъкне Хърмаяни сам, докато Рон се занимава с дъждовния кабинет. Когато вратата се отвори, той слезе в осветен с факли каменен проход, съвсем различен от коридорите с ламперия и килими горе. Докато асансьорът се отдалечаваше с трясък, Хари потрепери, загледан в черната врата в далечината, откъдето се влизаше в отдел „Мистерии“.

Той тръгна, но не към черната врата, а към арката отляво, която помнеше и която водеше към стълбите за съдебните зали долу. Докато слизаше предпазливо по тях, прехвърляше наум възможностите, с които разполага: все още имаше две-три пиратки примамки, но може би беше за предпочитане просто да почука на вратата, да влезе в съдебната зала като Рънкорн и да повика за малко Мафалда. Не знаеше, разбира се, дали Рънкорн е достатъчно влиятелен, та толкова поведение да му се разминее, а дори и да успееше да изведе Хърмаяни и тя не се върне вътре,

може би сякаш да претърсят министерството още преди тримата с Рон да се измъкнат...

Погълнат от мислите си, Хари не забеляза веднага необичайния мраз, който го обгърна, сякаш навлизаше в мъгла. С всяка крачка надолу ставаше все по-студено: студ, който проникваше чак в гърлото му и се впиваше в белите му дробове. После у него взе да се прокрадва усещане за отчаяние, за безнадеждност, което сякаш започна да набъбва...

„Диментори“ – помисли си Хари.

Когато слезе в долния край на стълбището, се обърна надясно и видя вледеняваща гледка. Тъмният коридор пред съдебните зали беше пълен с високи силуети с черни качулки и с напълно скрити лица, чуваше се само накъсаното им дишане. Вцепенените мъгълнокръвни, доведени за разпит, се бяха сгушили един до друг и трепереха на твърдите дървени скамейки. Повечето бяха захлупили лица върху дланите си – вероятно в инстинктивен опит да се скрият от ненаситните пасти на дименторите. Някои бяха придружавани от семействата си, други седяха сами. Дименторите се плъзгаха напред-назад пред тях, а студът, безнадеждността и отчаянието притиснаха Хари като проклетие...

„Съпротивявай се“ – каза си той, ала знаеше, че ако не махне веднага мантията невидимка, няма да може да направи магия за покровител. Затова продължи възможно най-тихо нататък и с всяка крачка вцепенението в мозъка му сякаш се засилваше, той обаче си наложи да мисли за Хърмаяни и Рон, които имаха нужда от него.

Беше ужасно да се движи сред извисилите се черни фигури: докато минаваше покрай безоките лица, скрити под качулките, те се извъръсчаха към него и Хари беше сигурен, че са го усетили, може би усещаша присъствието на човек, който все още съхранява някаква надежда, някаква издръжливост...

Точно тогава сред застиналата тишина внезапно и стъписващо се отвори една от вратите на тъмницата от лявата страна на коридора и от нея екнаха писъци.

– Не, не, аз съм полумагьосник, полумагьосник съм, казвам ви! Баща ми беше магьосник, наистина, проверете... Арки Алдъртън, известен дизайнер на метли... проверете, казвам ви... пуснете ме, пуснете ме...

– Това е последното предупреждение към теб – чу се тихият глас на Ъмбридж, усилен с магия, за да звучи ясно над отчаяните писъци на човека. – Ако се съпротивяваш, ще бъдеш подложен на целувка на диментор.

Писъците на мъжа утихнаха, но в коридора продължиха да ехтят

безмълвни хлипове.

– Отведете го – нареди Ъмбридж.

На вратата на съдебната зала изникнаха два диментора, които вкопчиха разложените си, покрити със струпеи ръчища в ръцете на мъжа над лактите, а той всеки момент щеше да припадне. Плъзнаха се заедно с него по коридора и мракът, който оставяха след себе си, ги погълна и ги скри от поглед.

– Следващият... Мери Катърмоул – провикна се високо Ъмбридж.

Изправи се дребна жена, която трепереше от глава до пети. Тъмната ѝ коса беше пригладена и прихваната на нисък кок, носеше обикновена дълга мантия. Беше преbledняла като платно. Хари забеляза, че дока то минаваше покрай дименторите, жената трепна.

Той го направи инстинктивно, без всякакъв план, защото му стана неприятно, че жената влиза сама в тъмницата – когато вратата се люшна и започна да се затваря, Хари се вмъкна тихо след нея в съдебната зала.

Помещението, в което влезе, не беше същото като онова, където го бяха разпитвали за злоупотреба с магия. Това беше по-малко, макар че таванът пак беше ужасно висок и създаваше потискащото впечатление, че си затворен на дъното на дълбок кладенец.

Вътре също имаше диментори, които хвърляха над залата вледеняващата си аура – те стояха като безлика стража по ъглите най-далеч от високия подиум. На него зад преграда седеше Ъмбридж, от едната ѝ страна беше Йаксли, а от другата – Хърмаяни, преbledняла не по-малко от госпожа Катърмоул. Пред подиума напред-назад, напред-назад сновеше яркосребърна дългокосместа котка и Хари разбра, че тя е тук, за да защитава обвинителите от отчаянието, вдъхвано от дименторите: него трябваше да го усещат само обвиняемите.

– Седнете – каза с тих мазен глас Ъмбридж.

Госпожа Катърмоул се препъна и се свлече на единствения стол в средата на залата, под издигнатия подиум. Веднага щом седна, от облегалките на стола с тракане изскочиха вериги, които я оковаха.

– Вие сте Мери Елизабет Катърмоул, нали? – попита Ъмбридж.

Жената кимна треперливо.

– Омъжена сте за Реджиналд Катърмоул от отдел „Магическа поддръжка“, нали?

Госпожа Катърмоул се заплака.

– Не знам къде е той, трябваше да дойде да ме посрещне тук.

Ъмбридж не ѝ обърна внимание.

– Майка сте на Мейзи, Ели и Алфред Катърмоул, нали?

Жената се разрида още по-силно.

– Те са уплашени, притесняват се, че няма да се върна у дома...

– Спестете ни тези глупости – избълва Йаксли. – Децата на мъртородите не могат да породят у нас състрадание.

Риданията на госпожа Катърмоул заглушиха стъпките на Хари, докато той вървеше предпазливо към стъпалата на подиума. Веднага щом подмина линията, по която патрулираше котката покровителка, усети промяна в температурата: тук беше топло и уютно. Хари беше сигурен, че покровителката е на Ъмбридж и сияе, защото тя се чувства тук щастлива, в стихията си, докато отстоява несправедливите закони, за чието написване е помогнала. Хари се запромъква бавно и много предпазливо по подиума зад Ъмбридж и Йаксли и седна зад Хърмаяни. Притесняваше се да не я стресне и тя да подскочи. Помисли дали да не направи заклинание „Муфлиато“ на Ъмбридж и Йаксли, но Хърмаяни щеше да се уплаши дори той само да прошепнеше думата. Точно тогава Ъмбридж заговори по-високо и се обърна към Катърмоул, а Хари моментално се възползва от случая.

– Зад теб съм – пошушна той в ухото на Хърмаяни.

Както и беше очаквал, тя подскочи толкова силно, че едва не преобърна масилницата, с която би трябвало да води протокола на разпита, но това остана незабелязано, защото и Ъмбридж, и Йаксли бяха насочили вниманието си към госпожа Катърмоул.

– Днес, когато сте дошла в министерството, госпожо Катърмоул, ви е била конфискувана магическа пръчка – каза Ъмбридж. – Дълга двадесет и два сантиметра и половина, от черешово дърво и сърцевина от косям на еднорог. Това описание познато ли ви е?

Госпожа Катърмоул кимна и избърса с ръкав очите си.

– Бъдете така любезна, кажете ни от коя магьосница или магьосник взехте пръчката.

– Да с-съм я в-в-взела ли? – изхлипа госпожа Катърмоул. – Не съм я взимала от никого. К-к-купих я, когато бях на единайсет години. Тя... тя сама ме избра.

Жената плачеше все по-силно.

Ъмбридж нададе тих момичешки смях, от който на Хари му се присиска да я нападне. Тя се надвеси над преградата, за да огледа по-добре своята жертва, и напред се люшна и нещо златно, което се заклатушка във въздуха: медальонът с капачето!

Хърмаяни също го видя и изписка, но Ъмбридж и Йаксли още се бяха вторачили хищно в плячката си и бяха глухи за всичко останало.

– А, не! – отсече Ъмбридж. – Аз, госпожо Катърмоул, не съм на това мнение. Пръчките избират само магьосници. А вие не сте такава. Разполагам с отговорите ви на въпросника, който ви изпратих... подай ми ги, Мафалда.

Ъмбридж протегна малка длан: в този миг ужасно приличаше на жаба и Хари се изненада, че не вижда между месестите ѝ пръсти ципи. От стъписването ръцете на Хърмаяни се разтрепериха. Тя започна да рови из купчина книжа на стола отстрани и накрая издърпа няколко пергаментови листа с името на госпожа Катърмоул отгоре.

– Много е... много е красив, Долорес – каза Хърмаяни, като посочи медальона, проблясващ върху богато надиплената ѝ блуза.

– Какво? – тросна се Ъмбридж и погледна надолу. – А, да, стара семейна реликва – отвърна тя и потупа по капачето върху едрата си гръд. – Буквата „С“ е от „Селуин“... Свързана съм по кръвна линия с рода Селуин... всъщност не съм свързана само с малко родове на чистокръвни... Жалко че същото не може да се каже за вас – допълни Ъмбридж по-силно и започна да прелиства въпросника на госпожа Катърмоул. – Професия на родителите: зарзаватчии.

Йаксли се изсмя подигравателно. Пухкавата сребриста котка долу продължи да патрулира и да снове напред-назад, а дименторите все така чакаха по ъглите.

Заради лъжата на Ъмбридж кръвта нахлу в главата на Хари и заличи всяка предпазливост: тя използваше медальона с капачето, който беше взела като подкуп от един дребен престъпник, за да се хвали, че е чистокръвна. Хари вдигна магическата пръчка и без дори да си дава труда да се крие под мантията невидимка, каза:

– *Вцепени се!*

Блесна червена светлина, Ъмбридж се свлече и си удари челото о ръба на преградата, книжата на госпожа Катърмоул се плъзнаха от коленете ѝ и се разпиляха по пода, а сребристите котка, която сновеше долу, изчезна. Блъсна ги леденостуден въздух, сякаш внезапно се беше извил вятър, Йаксли се огледа объркан, за да види откъде са се появили тези беди, и зърна ръката на Хари без тяло и магическата пръчка, насочена към него. Понечи да извади своята пръчка, но беше късно.

– *Вцепени се!*

Йаксли се просна на земята и остана да лежи, свит на кълбо, върху пода.

– Хари!

– Ако ти си смятала, че ще седя и ще я слушам как ми се прави

на...

– Хари, госпожа Катърмоул!

Той се обърна рязко, като отметна мантията невидимка: долу дименторите бяха излезли от ъглите и се плъзгаха към жената, прихваната с окови за стола – те явно се бяха отказали да се съдържат или защото покровителят беше изчезнал, или защото бяха усетили, че господарите им вече не владеят положението. От страх госпожа Катърмоул нададе ужасен писък, когато за брадичката я хвана покрита със струпеи слузеста ръка и дръпна главата ѝ назад.

– *ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!*

От върха на магическата пръчка в ръката на Хари се извиси младият сребърен елен, който скочи към дименторите, а те се люшнаха назад и отново се сляха с тъмните сенки. Светлината на елена беше по-силна и топлеца от защитата на котката и изпълни цялото подземие, докато той препускаше волно из помещението.

– Вземи хоркрукса – викна Хари на Хърмаяни.

Слезе тичешком в залата, като набутваше в чантата мантията невидимка, и се приближи до госпожа Катърмоул.

– Вие? – прошепна тя, взирайки се в лицето му. – Но... но Рег каза, че именно вие сте ме посочил за разпит!

– Така ли? – промърмори Хари и задърпа веригите върху ръцете ѝ.

– Е, промених си мнението. – *Диффундо!* – Не се случи нищо. – Хърмаяни, как да ги махна тия вериги?

– Чакай малко, опитвам нещо тук...

– Хърмаяни, обкръжени сме от диментори!

– Знам, Хари, но ако тя дойде на себе си и медальона го няма... трябва да направя копие... *Джеминио!*¹⁷ Готово... това би трябвало да я заблуди...

Хърмаяни дотича по стълбите.

– Чакай да видя... *Релашио!*

Веригите издрънчаха и се прибраха в страничните облегалки на стола. Госпожа Катърмоул изглеждаше не по-малко уплашена отпреди.

– Нищо не разбирам – прошепна тя.

– Сега ще тръгнете с нас – обясни Хари и я дръпна да стане. – Отиват си вкъщи, грабват децата и се махат, махат се от страната, ако трябва. Дегизирайте се и бягайте. Видяхте какво е, тук няма да получите справедлива присъда.

17. От „*gemino*“ (лат.) – „удвоявам“. – Б.пр.

– Хари – намеси се Хърмаяни, – как ще се измъкнем оттук с всички тези диментори пред вратата?

– С покровители – отвърна той и насочи магическата си пръчка към своя покровител: младият елен забави ход и все така бляскав, се отправи към вратата. – Колкото успеем да измагьосаме – и ти призови своя, Хърмаяни.

– *Експек... експекто патронум!* – каза Хърмаяни.

Не се случи нищо.

– Това е единственото заклинание, което някога я е затруднявало – обясни Хари на смаяната госпожа Катърмоул. – Наистина може да се съжалява... хайде, Хърмаяни...

– *Експекто патронум!*

От върха на пръчката ѝ изскочи сребриста видра, която изящно се зарея във въздуха в посока към младия елен.

– Тръгвайте – подкани Хари и поведе Хърмаяни и госпожа Катърмоул към вратата.

Когато покровителите плавно излязоха от тъмницата, хората отвън нададоха стъписани викове. Хари се огледа: дименторите от двете им страни падаха назад, пръсваха се пред сребристите създания и хлътваха в мрака.

– Беше решено всички да се приберете по домовете си и да се скриете заедно със семействата си – каза Хари на чакащите мъгълкръвни, които бяха заслепени от сиянието на покровителите и леко се бяха снишили. – Ако можете, заминете в чужбина. Просто идете възможно най-далеч от министерството. Това е... ъъ... новата официална позиция. А сега, ако тръгнете след покровителите, ще се измъкнете и от атриума.

Успяха да се качат по каменните стъпала, без да ги заловят, но щом наближиха асансьорите, Хари беше обзет от лоши предчувствия. Беше почти сигурен, че ще привлекат нежелано внимание, ако се появят в атриума заедно със сребрист млад елен, с видра, рееща се до него, и с двайсетина души, половината от които бяха обвиняеми мъгълкръвни.

Тъкмо стигна до този твърде неприятен извод, когато асансьорът издрънча и спря пред тях.

– Рег! – изпищя госпожа Катърмоул и се хвърли в ръцете на Рон. – Рънкорн ме освободи, нападна Ъмбридж и Йаксли и каза на всички да напуснем страната, според мен наистина е най-добре да го направим, Рег. Хайде, бързо... да се приберем и да вземем децата... Защо си толкова мокър?

– Вода – изпелтечи Рон и се отскубна от жената. – Хари, те знаят,

че някой е проникнал в министерството, споменаха нещо за някаква дупка върху вратата в кабинета на Ъмбридж, според мен разполагаме с пет минути и ако...

Покровителят на Хърмаяни изчезна с *пук!* веднага щом тя се обърна ужасена към Хари.

– Ако ни хванат тук...

– Няма да ни хванат, ако побързаме – успокои я Хари. После се обърна към притихналите хора зад тях, които го гледаха изумени. – Кой има магическа пръчка?

Около половината вдигнаха ръце.

– И така, който няма, да се хване за някого с пръчка. Трябва да побързаме, иначе ще ни спрат. Хайде, идвайте.

Те се сместиха някак в два асансьора. Покровителят на Хари стоеше като на пост пред златната решетка, докато тя се затваряше и асансьорите започнаха да се изкачват.

– Осми етаж – оповести хладният глас на магьосницата, – атриумът.

Хари веднага разбра, че са в беда. Атриумът гъмжеше от хора, които сновяха от камина на камина и ги запечатваха.

– Хари! – изписка Хърмаяни. – Ами сега?

– СТОЙ! – ревна Хари и мощният глас на Рънкорн гръмна из атриума: магьосниците, които запечатваха камините, застинаха на място. – Вървете след мен – пошушна той на ужасените мъгълкръвни, които тръгнаха на група – най-отзад бяха Рон и Хърмаяни.

– Какво има, Албърт? – попита същият плешивеещ магьосник, който беше пристигнал след Хари през същата камина.

Изглеждаше притеснен.

– Тези тук трябва да излязат преди да запечатат изходите – обясни Хари с цялата властност, която успя да вложи в гласа си.

Групата магьосници пред него се спогледаха.

– Получихме нареждане да запечатаме всички изходи и да не пускаме никого...

– Противоречите ли ми? – избухна Хари. – Или искате да разследвам и вашето родословие, както направих с Дърк Кресуел?

– Извинявай! – простена плешивеещият магьосник и отстъпи назад. – Не исках да го изтълкуваш превратно, Албърт, но смятах... смятах, че са доведени тук за разпит и...

– Чистокръвни са – заяви Хари и гърленият му глас избоботи внушително из помещението. – Ако искате много да знаете, по-

чистокръвни са от мнозина сред вас. Хайде, тръгвайте – ревна той на мъгълкървните, които забързаха към камините и започнаха да изчезват двама по двама.

Магьосниците от министерството се отдръпнаха назад, някои изглеждаха объркани, други уплашени и изпълнени с омраза. И точно тогава...

– Мери!

Госпожа Катърмоул погледна през рамо. От един асансьор тъкмо беше слязъл истинският Рег Катърмоул, който вече не повръщаше, но беше блед, с изпито лице. Той се завтече към нея.

– Р-р-рег?

Жената премести поглед от съпруга си към Рон, който изруга високо.

Плешивеещият магьосник зяпна изумен и започна глупаво да върти глава ту към Рег Катърмоул, ту към Рон.

– Ей... какво става тук? Какво е това?

– Запечатайте изхода! НЕЗАБАВНО!

От друг асансьор беше изскочил Йаксли, който се втурна към множеството при камините, но всички мъгълкървни вече бяха изчезнали без госпожа Катърмоул.

Плешивеещият магьосник насочи пръчката си, но Хари вдигна огромен пестник и с мощно кроше го запрати във въздуха.

– Йаксли, той помага на мъгълкървните да избягат! – изкрещя Хари.

Колегите на набедения нададоха вой и Рон се възползва от това: сграбчи госпожа Катърмоул, изтегли я във все още отворената камина и се магипортира. Объркан, Йаксли премести поглед от Хари към плешивия магьосник, а истинският Рег Катърмоул се разврещя:

– Жена ми! Кой беше онзи с жена ми? Какво става тук?

Хари видя как Йаксли обръща глава и по жестокото му лице се мярва нещо, от което личеше, че донякъде се е досетил за истината.

– Хайде! – изкрещя Хари на Хърмаяни, стисна ръката ѝ и двамата скочиха заедно в камината точно когато проклятието на Йаксли прелетя над главата му.

Няколко секунди се въртяха шеметно и после изскочиха от тоалетната чиния в една от кабинките в обществената тоалетна. Хари рязко отвори вратата: Рон стоеше при мивките и още се разправяше с госпожа Катърмоул.

– Не разбирам, Рег...

– Пуснете ме, аз не съм вашият мъж, трябва час по-скоро да се приберете у дома!

В кабинката отзад се чу шум и Хари се обърна: Йаксли се беше появил току-що.

– ДА ИЗЧЕЗВАМЕ! – ревна момчето.

Сграбчи Хърмаяни за ръката, а Рон – за лакътя, и се завъртя на място.

Погълнаха ги мрак и усещането за стегнати железни обръчи, но имаше нещо гнило... На Хари му се струваше, че Хърмаяни се изплъзва от ръката му...

Задушаваше се, не можеше да диша, не виждаше нищо и единствените твърди предмети в света бяха ръката на Рон и пръстите на Хърмаяни, които му се изплъзваха бавно...

Точно тогава видя вратата на площад „Гримолд“ номер дванайсет с чукалото с форма на змия, но още преди да си поеме дъх чу писък и блесна морава светлина: ръката на Хърмаяни внезапно го стисна като менгеме и всичко отново потъна в мрак.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА КРАДЕЦЪТ

Хари отвори очи и беше заслепен от нещо златисто и зелено: нямаше представа какво се е случило, знаеше само, че май лежи на листа и клонки. Замъчи се да си поеме въздух и да го вкара в сякаш сплесканите си бели дробове, примига и видя, че яркият блясък всъщност е слънчева светлина, процеждаща се през балдахин от листа високо горе. После съвсем близо до лицето му нещо се размърда. Хари застана с усилие на четири крака с очакването да съгледа пред себе си дребна свирепа твар, но видя, че нещото всъщност е кракът на Рон. Огледа се: тримата лежах в гора, очевидно сами.

Първата му мисъл беше, че това е Забранената гора, и макар да осъзнаваше колко глупаво и опасно е да се появят на територията на „Хогвортс“, за миг сърцето му трепна радостно при мисълта, че могат да се промъкнат през дърветата до колибата на Хагрид. Но за няколко секунди, през които Рон простена глухо, а Хари запълзя към него, си даде сметка, че изобщо не са в Забранената гора: дърветата изглеждаха помлади, растяха на по-голямо разстояние едно от друго и пръстта беше по-чиста.

Хърмаяни също допълзя на четири крака при главата на Рон. Щом го погледнаха, от другите им грижи не остана и следа: отляво Рон беше целият в кръв, а сивкавобялото му лице се открояваше на фона на покритата с листа земя. Въздействието на многоликвата отвара отслабваше: на външен вид Рон беше нещо средно между Катърмоул и самия себе си и косата му се червенееше все повече, а от лицето му изчезваше и малкото останала руменина.

– Какво се е случило?

– Разполовяване – обясни Хърмаяни, която вече опипваше ръкава на Рон: там кръвта беше най-прясна и най-тъмна.

Хари загледа ужасен как тя разкъсва ризата. Винаги си беше представял разполовяването като нещо смешно, докато това тук... Догади му се, когато Хърмаяни оголи ръката на Рон над лакътя, където липсваше голямо парче плът, сякаш отрязана с нож.

– Бързо, Хари, в чантата ми има шишенце с етикет „Екстракт от росен“¹⁸.

– В чантата... а, да...

Хари изтича встрани до мястото, където Хърмаяни се беше приземила, грабна обшитата с мъниста мъничка чанта и бръкна вътре. Затършува между разни предмети: кожени гръбчета на книги, вълнени ръкави на пуловери, токове на обувки...

– Бързо!

Хари грабна от земята магическата си пръчка и я насочи към дълбините на вълшебната чанта.

– *Акцио росен!*

От чантата изхвърча кафяво шишенце: той го хвана и забърза към Хърмаяни и Рон, който почти беше склопил очи и между клепачите му не се виждаше друго, освен ивици от бялото.

– Припадна – обясни Хърмаяни, която също беше доста пребледняла; вече не изглеждаше като Мафалда, въпреки че на места косата ѝ беше прошарена. – Отпуши го, Хари, моите ръце треперят.

Хари издърпа запушалката на шишенцето, а Хърмаяни го взе и капна три капки от отварата върху кървящата рана. Издигнаха се кълбета зеленикав дим и когато те се разсеяха, Хари видя, че кървенето е спряло. Сега раната беше с коричка, сякаш е заздравяла преди няколко дни, и върху доскоро оголената плът се беше опънала нова кожа.

– Ау! – възкликна Хари.

– Само за това съм сигурна, че е безопасно – обясни с треперлив глас Хърмаяни. – Има заклинания, с които Рон ще оздравее напълно, но не смея да опитвам, страх ме е да не объркам нещо и да стане още по-лошо... и без това е загубил много кръв...

– Как се е наранил? Всъщност... – Хари тръсна глава в опит да избистри мислите си, да проумее какво се е случило току-що. – Защо сме тук? Мислех, че се връщаме на площад „Гримолд“

Хърмаяни си пое дълбоко въздух. Беше на границата да се разплаче.

– Хари, според мен няма да можем да се върнем там.

– Ама как...

– Когато се магипортирахме, Йаксли се вкопчи в мен и аз не успях да се отскубна, много е як... още се държеше за мен, когато пристигнахме на площад „Гримолд“, и тогава... според мен той явно е видял вратата и е решил, че ще спрем там, затова разхлаби хватката и аз успях да се откопча... и ви доведох тук.

– Но къде е сега Йаксли? Чакай, чакай... нали не искаш да ми

18. Росен (*Dictamnus albus*) – рядко срещана билка с изцелително действие. – Б.р.

кажеш, че е на площад „Гримолд“? Той не може да проникне вътре.

Хърмаяни кимна с очи, блеснали от неизплаканите сълзи.

– Мисля, че може. Принудих го да ме пусне с отблъскваща магия, но вече го бях вкарала в обсега на защитното заклинание „Фиделиус“. След гибелта на Дъмбълдор ние сме Пазители на тайната, значи съм я издала и на Йаксли, нали?

Хари не искаше да се преструва – беше сигурен, че Хърмаяни е права. Това беше тежък удар. Щом Йаксли вече можеше да прониква в къщата, и дума не можеше да става да се върнат там. Дори в този момент той сигурно вкарваше вътре смъртожадни с магипортиране. Колкото и мрачна и потискаща да беше къщата, тя им беше единственото сигурно убежище и откакто Крийчър беше много по-щастлив и дружелюбен, дори се беше превърнала в нещо като техен дом. Хари усети пронизващо съжаление, което нямаше нищо общо с храната, макар че си представи как домашното духче приготвя пържолите и пая с бъбреци, които те тримата никога нямаше да изядат.

– Съжалявам, ужасно съжалявам, Хари!

– Стига, ти не си виновна! Ако някой има вина, това съм аз...

Той бръкна в джоба си и извади окото на Лудоокия. Хърмаяни с ужас се отдръпна.

– Ъмбридж го беше сложила на вратата в кабинета си – да шпионира хората. Не можех да го оставя там... и ето откъде са разбрали, че някой е проникнал в министерството.

Още преди Хърмаяни да отговори Рон простена и отвори очи. Беше все така сивкав, а лицето му лъщеше от избилата пот.

– Как се чувстваш? – прошепна Хърмаяни.

– Гадно – изграчи той и се свъси, усетил болката в ранената си ръка. – Къде сме?

– В гората, където се проведе Световното първенство по куидич – отговори Хърмаяни. – Исках да отидем някъде на прикътано място, където да сме на спокойствие, и това беше...

– Това е първото място, което ти е хрумнало – довърши вместо нея Хари и огледа поляната, на която не личеше да има някой друг.

Неволно си спомни какво се бе случило последния път, когато се магипортираха на първото място, хрумнало на Хърмаяни – „Тотнъм Корт Роуд“, – и как смъртожадните ги откриха за броени минути. Дали с легилимантика? Може би Волдеморт и помагачите му и този път вече знаеха къде ги е отвела Хърмаяни?

– Как мислиш, дали да не се преместим другаде? – попита го Рон,

след като по изражението му долови, че и той си мисли същото.

– Не знам.

Рон още изглеждаше блед и изтощен. Дори не се беше опитал да седне, явно нямаше сили. Плашеше се при мисълта, че може да се наложи да се местят.

– Хайде засега да останем тук – предложи Хари.

Хърмаяни скочи на крака с облекчение.

– Къде отиваш? – попита Рон.

– Ако останем тук, трябва да направим на мястото защитни магии – обясни тя, вдигна магическата си пръчка, започна да обикаля на широк кръг около Хари и Рон и да шепне заклинания.

Хари забеляза как въздухът наоколо трепти, сякаш Хърмаяни беше хвърлила върху поляната мараня.

– *Салвио магиатикум*¹⁹... *Протегио тоталум*... *Репело*²⁰ *мъгълтум*... *Муфлиато*... Можеш да извадиш палатката, Хари...

– Палатката ли?

– В чантата!

– В... а, да – рече той.

Този път не си игра да търси и директно приложи призоваващата магия. Палатката изскочи с вид на буцеста купчина брезент, въжета и колчета. Хари я позна по миризмата на котки – беше същата, в която бяха спали по време на Световното първенство по квидич.

– Мислех, че е на онзи Пъркинс от министерството – отбеляза той и се зае да реди кукичките.

– Явно не си я е поискал, нали страда от лумбаго – напомни Хърмаяни, която тъкмо изписваше с магическата си пръчка сложна фигура, състояща се от осем движения, – затова бащата на Рон каза, че мога да я взема. *Еректо*!²¹ – добави тя, като насочи пръчката към безформения брезент, който с едно-единствено плавно движение се извиси във въздуха и после се приземи вече с вид на палатка пред Хари, от чиито смаяни ръце изхвърча кукичка и се заби с окончателен глух звук в края на едно от въжетата. – *Каве инимикум*!²² – довърши Хърмаяни и замахна към небето. – Това е всичко, което мога да направя. Ако не друго, поне ще знаем, че идват насам. Не мога да обещаая, че ще ни предпази от Вол...

– Не изричай това име! – прекъсна я грубо Рон.

19. От „*salveo*“ (лат.) – „добре съм, здрав съм“, и „магия“. – Б.пр.

20. От „*repello*“ (лат.) – „отблъсквам“. – Б.пр.

21. От „*erectus*“ (лат.) – „изправен“. – Б.пр.

22. От „*caveo*“ (лат.) – „пазя, защитавам“, и „*inimicus*“ (лат.) – „враг“. – Б.пр.

Хари и Хърмаяни се спогледаха.

– Извинявайте – рече Рон и простена, докато се понадигна, за да ги погледне, – но ми звучи като... като проклетие, нещо от този род. Не може ли да го наричаме Ти-знаеш-кой?

– Дъмбълдор казваше, че който се страхува от име... – подхвана Хари.

– Ако случайно не си забелязал, мой човек, това, че Дъмбълдор наричаше по име Ти-знае-кого, накрая не му донесе нищо добро – тросна се Рон. – Просто... просто покажете към Вие-знаете-кого малко уважение.

– Уважение ли? – повтори Хари, но Хърмаяни го стрелна с поглед, за да го спре – едва ли беше разумно да спори с Рон, докато той беше в такова окаяно състояние.

Хари и Хърмаяни пренесоха Рон в палатката, като почти го влачеха. Отвътре тя беше точно както я помнеше Хари: малко жилище с баня и кухничка. Той изтика встрани едно старо кресло и внимателно положи Рон върху долното от двете сложени едно над друго легла. Дори след това съвсем късо разстояние Рон пребледня още повече и веднага след като го нагласиха върху дюшека, отново затвори очи и известно време мълча.

– Ще направя чай – съобщи задъхана Хърмаяни, после извади от дълбините на чантичката си чайник и чаши и се отпрати към кухнята.

На Хари чаят му се услади точно толкова, колкото и огненото уиски през нощта, когато Лудоокия беше загинал: той като че ли поне отчасти прогони с топлината си страха, сковал гърдите му. След минута-две Рон наруши тишината.

– Какво според вас е станало със семейство Катърмоул?

– С малко късмет би трябвало да са се измъкнали – отвърна Хърмаяни, стиснала между дланите си топлата чаша, която ѝ вдъхваше спокойствие. – Ако е мъж на място, господин Катърмоул би трябвало да се е магипортирал групово с жена си и вече би трябвало да са напуснали заедно с децата си страната. Хари ѝ каза да направят точно това.

– Ох, дано са избягали! – рече Рон и се отпусна върху възглавниците. Чаят му се отразяваше добре и той си беше възвърнал малко от руменината. – От начина, по който всички разговаряха с мен, докато бях Рег Катърмоул, не останах с впечатлението, че е от най-съобразителните. Господи, все пак се надявам да са успели... че ако заради нас ги пратят и двамата в Азкабан...

Хари погледна Хърмаяни и въпросът, който се канеше да зададе,

застина върху устните му: дали това, че госпожа Катърмоул е останала без магическа пръчка, може да ѝ попречи да се магипортира заедно с мъжа си. Хърмаяни наблюдаваше как Рон се притеснява за съдбата на семейство Катърмоул и върху лицето ѝ се беше изписала такава нежност, та Хари изпита чувството, че едва ли не я е изненадал, докато тя го целува.

– Е, у нас ли е? – попита я Хари отчасти за да ѝ напомни, че и той е там.

– Кое... дали е у нас? – трепна тя.

– Защо изобщо се подложихме на всичко това? Заради медальона с капачето! Къде е?

– Значи сте го взели! – викна Рон и се понадигна малко на възглавниците. – Никой не ми казва нищо. Можехте поне да ми споменете!

– Е, нали бягахме от смъртожадните, за да се спасим! – напомни Хърмаяни. – Ето го.

Тя извади от джоба на мантията си медальона и го връчи на Рон.

Беше голям колкото кокоше яйце. В размитата светлина, проникваща през брезентовия покрив на палатката, проблесна богато украсената буква „С“, обсипана със зелени камъчета.

– Няма ли вероятност някой да го е унищожил, откакто е бил у Крийчър? – попита обнадежден Рон. – Можем ли да бъдем сигурни, че това тук все още е хоркрукс?

– Според мен да – отговори Хърмаяни, като го взе отново и го разгледа отблизо. – Ако е бил разрушен с магия, все щеше да има някакви следи от поражения.

Тя го подаде на Хари, който го завъртя между пръстите си. Медальонът изглеждаше съвършен, непокътнат. Той си спомни съсипаните остатъци от дневника и как камъкът върху пръстена хоркрукс се е пропукал, когато Дъмбълдор го е унищожил.

– Мисля, че Крийчър е прав – каза Хари. – Трябва да измислим как да я отворим тази чудесия и чак тогава ще успеем да я унищожим.

Докато говореше, внезапно и стряскащо осъзна какво държи всъщност, какво живее под златното капаче. Дори след всичките усилия да намерят медальона му се прииска да го метне някъде. Хари овладя чувствата си и се помъчи да отвори с пръсти капачето, после опита да приложи и заклинанието, с което Хърмаяни беше отворила вратата в стаята на Регулус. И двата пъти не се получи нищо. Отново подаде медальона на Рон и Хърмаяни, но каквото и да правеха, за да го отворят, и техните опити не се увенчаха с повече успех.

– Все пак усещаш ли го? – попита шепнешком Рон, докато стискаше здраво в юмрук медальона.

– В какъв смисъл дали го усещам?

Рон му върна хоркрукса. След миг-два Хари осъзна какво го пита неговият приятел. Дали усещаше как тупти кръвта в собствените му жили, или туптенето като от мъничко метално сърце идваше от вътрешността на медальона?

– Какво ще правим с него? – попита Хърмаяни.

– Ще го пазим, докато разберем как да го унищожим – отвърна Хари и колкото и да не му се искаше, окачи верижката на врата си, като скри медальона с капачето под мантията си, където той се допря до гърдите му заедно с кесийката от Хагрид. – Мисля, че трябва да се редуваме и да стоим на пост пред палатката – добави той, извърнат към Хърмаяни, после се изправи и се протегна. – Трябва да помислим и за храна. Ти не мърдай оттам – добави рязко той, когато Рон се опита да седне и лицето му се оцвети в отблъскващ оттенък на зеленото.

С опасноскопа, който Хърмаяни беше подарила на Хари за рождения ден, нагласен внимателно на масата в палатката, Хари и Хърмаяни прекараха остатъка от деня в редуване на пост. Опасноскопът цял ден не издаде шум и стрелката му не се завъртя. Дали заради защитните магии и заклинанията за отблъскване на мъгли, които Хърмаяни беше разпростряла около тях, или защото рядко хора идваха насам, тази част от гората си остана безлюдна, ако не броим птиците и катериците, които се появяваха от време на време. Вечерта не донесе промяна – в десет часа, когато смени Хърмаяни, Хари светна с магическата пръчка и огледа безлюдната защитена поляна, ала видя само прилепи, които прехвърчаха високо горе, през късчето обсипано със звезди небе.

Беше гладен и леко замаян. Хърмаяни не беше сложила храна в магическата си чанта, защото смяташе, че вечерта ще се приберат на площад „Гримолд“, затова нямаше какво да хапнат, освен няколкото диви гъби, които тя набра сред дърветата наблизо и задуши в туристическата тенджерка. След две-три лъжици Рон беше избутал встрани порцията – явно му се гадеше, а Хари продължи да яде само за да не засегне чувствата на Хърмаяни.

От време на време тишината наоколо беше нарушавана от шумолене и от нещо, наподобяващо пукот на съчки – според Хари това бяха животни, а не хора, и все пак той не пускаше пръчката и я държеше насочена. Стомахът му, който вече се бунтуваше заради неуместната гощавка с гъби с вкус на гума, го присви още повече.

Беше очаквал да се почувства много въодушевен, ако успеят да открият хоркрукса, но кой знае защо това не се случи – докато седеше и се взираше в тъмнината, от която пръчката му беше осветила съвсем малка част, той не усещаше друго, освен притеснение какво ли ги чака от тук нататък. Струваше му се, че се е носил шеметно към този миг от седмици, месеци, може би дори години и сега е спрял внезапно, понеже не вижда пред себе си път.

Някъде имаше и други хоркрукси, но Хари нямаше никаква идея къде може да са скрити. Дори не знаеше какво точно представляват на външен вид някои от тях. Същевременно понятие си нямаше как да унищожи единствения хоркрукс, който бяха намерили и който сега лежеше до голата плът на гърдите му. Странно, но не поемаше от топлината на тялото му и Хари го усещаше с кожата си много студен, сякаш току-що е изваден от ледена вода. Понякога долавяше – или може би само му се струваше – как слабият пулс бие нахъсано заедно с неговия.

Както седеше в тъмното, в душата му пропълзяха безименни страхове: той се опита да не им се поддава, да ги изтласка, ала те се връщаха безпощадно отново и отново. „*Докато единият е жив, другият не може да оцелее*“ Рон и Хърмаяни, които си говореха тихо отзад в палатката, можеха да си тръгнат, ако решат, а той не можеше. И докато седеше там и се опитваше да се пребори със собствения си страх и изтощение, му се струваше, че хоркруксът до гърдите му отброява времето, което му е останало... „Глупости – каза си Хари, – как може да мислиш такива неща...“

Белегът отново го заболя. Хари се притесни, че сам го предизвиква с тези мисли, и се опита да ги отклони в друга посока. Сети се за клетия Крийчър, който сигурно ги беше очаквал да се приберат, а беше посрещнал Йаксли. Дали домашният дух щеше да си мълчи, или щеше да разкаже на смъртожадния всичко, което знаеше? Хари се надяваше през последния месец Крийчър да е променил отношението си към него и да му остане верен, но знаеше ли човек какво щеше да се случи? Ами ако смъртожадните започнеха да го изтезават? В главата на Хари нахлуха страховити образи и той се помъчи да се отърси и от тях, понеже по никакъв начин не можеше да помогне на Крийчър: двамата с Хърмаяни вече бяха решили да не се опитват да го призовават с магия – ами ако с него дойдеше и някой от министерството? Не можеха да разчитат, че магипортирането на домашните духчета не страда от същия недостатък, благодарение на който Йаксли се беше озовал на площад „Гримолд“, хванат за края на ръкава на Хърмаяни.

Сега вече белегът направо го пареше. Той си даде сметка, че има страшно много неща, които не знаят: Лупин се беше оказал прав за магията, която никога не бяха срещали и която не си бяха представяли. Защо Дъмбълдор не беше обяснил повече? Дали беше смятал, че има време, че като приятеля си Никола Флаemel ще живее още дълги години, дори векове? Ако е смятал така, сбъркал е... Снейп се беше погрижил... Снейп, заспалата змия, удари на върха на кулата...

И Дъмбълдор беше започнал да пада... да пада...

– *Дай ми я, Грегорович!*

Гласът на Хари беше силен, ясен и студен, а бледата ръка с дълги пръсти държеше пред него магическа пръчка. Мъжът, към когото беше насочена, висеше с главата надолу във въздуха, макар да не се виждаха въжетата, които да го държат: той се люшкеше, прихванат с незрими зловещи върви, омотани около крайниците, на едно ниво с лицето на Хари беше ужасеното му лице, мораво от кръвта, стекла се в главата. Беше със снежнобяла коса и гъста рунтава брада: приличаше на завързан Дядо Коледа.

– Не е у мен, вече не е у мен! Преди много години ми я откраднаха!

– Недей да лъжеш Лорд Волдемор, Грегорович. Той знае... той винаги знае.

Зениците на увесения мъж бяха огромни, разширени от страх, и сякаш се уголемяваха все повече и повече, докато чернотата им не погълна Хари цял...

После Хари забърза по тъмен коридор след набития нисък Грегорович, който държеше високо светилник – хлътна в стаята в дъното на коридора и светилникът озари нещо, което приличаше на работилница: в люшкещото се езерце светлина проблеснаха стърготини и злато, а на перваза на прозореца като грамадна птица се беше настанил младеж със златиста коса. За миг светилникът го озари и Хари видя щастието върху красивото му лице, после неканеният гост изстреля от магическата си пръчка зашеметяващо заклинание и с бурен смях ловко отскочи от прозореца.

Хари се понесе шеметно назад, за да излезе от широките зеници, наподобяващи тунели, а върху лицето на Грегорович се изписа ужас.

– Кой беше крадецът, Грегорович? – попита силният студен глас.

– Не знам, никога не съм знаел, някакъв младеж... не... много ви моля... НЕДЕЙТЕ!

Писък, който продължи да кънти и кънти, после блесна зелена светлина...

– *Хари!*

Той отвори задъхан очи, челото му туптеше от болка. Беше се свлякъл странично до палатката, беше се плъзнал по брезента и се беше проснал на земята. Погледна нагоре към Хърмаяни, буйната ѝ коса беше закрила мъничкото късче небе, което се виждаше през тъмните клони високо горе.

– Сънувах нещо – обясни той и побърза да седне, после се опита да отвърне на гнева на Хърмаяни с невинен поглед. – Извинявай, сигурно съм задрямал.

– Знаем, че е белегът ти! Виждам го по лицето ти! Ти гледаше в съзнанието на Вол...

– Не изричай името му! – чу се ядосаният глас на Рон, екнал от дълбините на палатката.

– Добре де – отвърна Хърмаяни. – В съзнанието на Ти-знаеш-кого!

– Не съм го искал нарочно! – извика Хари. – Беше сън. Ти имаш ли власт над сънищата си?

– Ако просто се беше научил да прилагаш оклуманстиката...

Но на Хари не му се слушаха упреци – искаше му се да обсъдят онова, което бе видял току-що.

– Хърмаяни, той е намерил Грегорович и според мен го е убил, но преди да го убие проникна в съзнанието му и аз видях...

– Май е по-добре аз да поема дежурството, щом си толкова уморен, че заспиваш – хладно каза Хърмаяни.

– Мога да си го довърша!

– Не, очевидно си изтощен. Иди да легнеш.

Тя приклепна вироглаво при входа на палатката. Хари се ядоса, но не искаше да се карат, затова влезе вътре.

Все още пребледнял, Рон надзърташе от долното легло, а Хари се качи на горното, легна и се взря в тъмния брезентов таван. След малко Рон заговори толкова тихо, че Хърмаяни нямаше как да го чуе от входа.

– Какво прави Ти-знаеш-кой?

Хари опита да си спомни всички подробности и зашушука в мрака.

– Намерил е Грегорович. Наредил е да го вържат и го изтезаваше.

– Как очаква Грегорович да му изработи нова магическа пръчка, щом го е вързал?

– Не знам... странно, нали?

Хари затвори очи и се замисли за всичко, което е видял и чул. Колкото по-добре си го припомняше, толкова по-неясно изглеждаше... Волдеморт не беше казал нищо за магическата пръчка на Хари, нищо за

еднаквите сърцевини, нищо за изработване на нова, по-могъща пръчка, която да победи пръчката на Хари...

– Искаше нещо от Грегорович – рече Хари, все още със стиснати очи. – Каза да му го даде, но Грегорович отговори, че са му го откраднали... а после... после...

Спомни си как също като Волдемор сякаш проникна шеметно в очите на стареца, в паметта му...

– Той прочете мислите на Грегорович, а аз видях един младеж, който седеше на перваза на прозореца, после изстреля проклетие към Грегорович, скочи и изчезна. Открадна го, открадна онова, което Ти-знаеш-кой издирва. И мисля че... струва ми се, че съм виждал някъде този младеж...

Съжали, че не може да зърне отново засмяното му лице. Ако се вярваше на Грегорович, кражбата е била извършена преди много години. Защо ли на Хари му се струваше, че познава отнякъде младия крадец?

В палатката шумовете от гората наоколо се чуваха приглушено и Хари долавяше само дишането на Рон, който след малко прошепна:

– Не видя ли какво държи крадецът?

– Не... сигурно е било нещо малко.

– Хари!

Дъските на леглото изскърцаха, когато Рон се намести на него.

– Ами ако Ти-знаеш-кой търси нещо, което също да превърне в хоркрукс?

– Не знам – провлачи бавно Хари. – Възможно е. Но дали за него няма да е опасно да направи още един? Нали Хърмаяни каза, че вече е тласнал душата си до ръба?

– Да, но той може би не го знае.

– Да... може би не знае – съгласи се Хари.

Досега беше сигурен, че Волдемор търси начин да преодолее пречката с еднаквите сърцевини, и затова търси решение при стария майстор на магически пръчки... а ето че явно го беше убил, без да му зададе дори един-единствен въпрос за пръчките.

Какво ли се опитваше да намери? Защо сега, когато Министерството на магията и целият магьоснически свят бяха в краката му, той се беше запилял толкова далеч, решен да издири предмет, който Грегорович навремето е притежавал и който му е бил отнет от неизвестния крадец?

Хари още виждаше лицето на русия младеж, то беше весело, лудешко, в него имаше нещо от победоносното лукавство и палавост на Фред и Джордж. Беше се извисил като птица от перваза на прозореца, а

Хари го беше виждал и преди, само че не се сещаше къде...

Сега, когато Грегорович беше мъртъв, крадецът веселяк беше в опасност и Хари насочи мислите си към него, след като хъркането на Рон гръмна от долното легло и самият той отново се унесе бавно.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА ОТМЪЩЕНИЕТО НА ТАЛАСЪМА

Рано на следващата сутрин, още преди другите двама да се събудят, Хари излезе от палатката и тръгна да търси из гората наоколо най-старото, най-чворесто и жилаво на вид дърво. Там, в сянката му, погребана в земята около на Лудоокия и отбеляза мястото, като издълба с магическата си пръчка върху кората на дънера малък кръст. Не беше кой знае какво, но Хари чувстваше, че Лудоокия определено би предпочел това пред възможността около му да остане върху вратата на Долорес Ъмбридж. После се върна в палатката и зачака другите да се събудят, за да обсъдят къде ще отидат от тук нататък.

Хари и Хърмаяни бяха на мнение, че е най-добре да не се заседават дълго на едно място, и Рон се съгласи, но при условие при следващото преместване да отидат на място, откъдето лесно може да се намери сандвич с бекон. Ето защо Хърмаяни развали предпазните магии, които беше направила на поляната, а Хари и Рон заличиха всички следи и вдлъбнатини в пръстта, от които би могло да проличи, че са ношували тук. После тримата се магипортираха в покрайнините на малък търговски град.

След като опънаха палатката в една горичка, която защитиха с нови предпазни магии, Хари се заметна с мантията невидимка и се престаши да тръгне да търси храна. Но нещата не протекоха както той предвиждаше. Още щом навлезе в града, застина на място от неестествения мраз, от спусналата се мъгла и внезапно притъмнялото небе.

– Но ти блестящо правиш магия за покровител! – започна да недоволства Рон, когато Хари се върна в палатката с празни ръце и промълви запъхтян една-единствена дума: „Диментори.“

– Не... успех – каза задъхан и се хвана отстрани за хълбока, където го пронизваше болка. – Той не се... появи.

Засрами се, забелязал угрижеността и разочарованието върху лицата им. Изживяването беше кошмарно: беше видял как от мъглата в далечината с плъзгане изникват диментори, беше се задавил от студа, сковал белите му дробове, и от далечния писък, изпълнил ушите му, и си беше дал сметка, че няма да успее да се защити сам. Беше напрегнал цялата си воля, за да се изтръгне от вцепенението и да побегне, оставяйки безоките диментори да се плъзгат сред мъглите – те може и да не ги

виждаха, но със сигурност усещаха отчаянието, което дименторите сееха по пътя си.

– Значи пак нямаме нищо за ядене.

– Млъквай, Рон! – тросна се Хърмаяни. – Какво се е случило, Хари? Защо мислиш, че нямало да успееш да направиш магията за своя покровител? Вчера се справи страхотно!

– Не знам.

Той се свлече в едно от старите кресла на Пъркинс – чувстваше се все по-унижен. Притесняваше се, че нещо му е станало. Струваше му се, че вчерашният ден е бил много отдавна: днес Хари сякаш отново беше на тринайсет години, единственият припаднал в експрес „Хогуортс“.

Рон изрита крака на един от столовете.

– Какво толкова! – изръмжа той на Хърмаяни. – Умирам от глад! Единственото, което съм хапнал, откакто щях да умра от загуба на кръв, са една-две гъбки!

– В такъв случай върви и сам се сражай с дименторите – заяде се Хари.

– С удоволствие, но ръката ми още е на превръзка през рамото, ако случайно не си забелязал.

– Много удобно!

– За какво намекваш, а...

– Ами да! – извика Хърмаяни и се шляпна по челото, с което в тишината стресна и двете момчета. – Дай ми медальона, Хари! Хайде де – подкани тя припряно и понеже Хари не се и помръдна, шракна пред лицето му с пръсти, – хоркруксът още е на врата ти!

Хърмаяни протегна ръка, а той свали златната верижка през главата си. В мига, в който медальонът се отлепи от кожата му, Хари се почувства свободен и странно лек. Дори не беше забелязал, че е плувнал в пот и стомахът го присвива.

– Сега по-добре ли си? – попита Хърмаяни.

– Да, много по-добре!

– Хари – каза тя, след като приклепна пред него, говореше с глас, какъвто той свързваше със свиждания при тежко болни, – нали не мислиш, че си обсебен?

– Какво? Не! – викна той, сякаш се защитаваше. – Помня всичко, което сме правили, откакто нося медальона. Ако бях обсебен, нямаше да знам какво съм вършил, нали така? Джини ми е разказвала, че е имало периоди, за които не помни нищо.

– Хм... – Хърмаяни погледна тежкия медальон. – Може би не

трябва да го носим. Просто ще го държим в палатката.

– Не, няма да оставяме хоркрукса да се въргаля! – отсече Хари. – Ами ако го изгубим или някой го открадне...

– Добре де, добре – съгласи се Хърмаяни, после сложи медальона на врата си и го скри отпред под блузата си. – Но ще се редуваме да го носим, за да не се застоява дълго у никого.

– Страхотно – намеси се подразнен Рон, – а сега, след като изяснихме този въпрос, може ли да хапнем, ако обичате.

– Хубаво, ще хапнем, но ще отидем да търсим храна някъде другаде – отговори Хърмаяни и крадешком погледна Хари. – Няма смисъл да стоим тук, щом наоколо се навъртат диментори.

Накрая спряха да пренощуват в далечна нива край усамотена ферма, откъдето бяха успели да вземат яйца и хляб.

– Това не е кражба, нали? – попита притеснена Хърмаяни, докато гълтаха като невидели бърканите яйца върху препечен хляб. – Оставих малко пари под полога.

Рон завъртя очи и каза с мърдащи устни:

– Ър-ма-яниии, штига ши ше притешнявала за щяло и нещяло. Отпушни си душата!

И наистина, беше много по-лесно да се отпуснат, след като хапнаха до насита: караницата заради дименторите беше забравена, посмяха се и Хари беше весел, дори обнадежден, когато пое първото от трите нощни дежурства.

За пръв път се сблъскваха с неоспоримата истина, че заситеният стомах е равнозначен на добро настроение, а празният – на заядливост и тъга. Хари беше изненадан най-малко от това, защото у семейство Дърсли беше изживявал периоди на почти пълен глад. Хърмаяни понасяше сравнително добре вечерите, когато от сутринта не бяха хапвали друго, освен горски плодове и стари бисквити, само ставаше по-избухлива и мълчанието ѝ беше доста кисело. Рон обаче, благодарение на майка си и на домашните духчета в „Хогуортс“, беше свикнал да се храни вкусно-вкусно по три пъти на ден и от глада ставаше и безразсъден, и раздражителен. Ако липсата на храна съвпаднаше с времето, когато беше негов ред да окачи на врата си хоркрукса, той се държеше направо непоносимо.

– Е, къде отиваме сега? – опяваше той постоянно.

Явно на самия него не му хрумваше нищо и все чакаше Хари и Хърмаяни да предложат нещо, докато самият той седеше, налегнат от тежки мисли за оскъдните хранителни запаси. Хари и Хърмаяни пък

прекарвах доста безплодни часове в опити да се досетят къде биха могли да намерят другите хоркрукси и как да унищожат този, който вече бяха открили, и понеже не разполагаха с нова информация, разговорите им все по-често се повтаряха.

Както Дъмбълдор беше обяснил на Хари, Волдемор по всяка вероятност е скрил хоркруксите на важни за него места, затова тримата изреждаха отново и отново в нещо като досадна молитва къде е живял и къде е ходил. Сиропиталището, където беше роден и беше израснал, „Хогуортс“, където беше получил образованието си, „Боргин и Бъркс“, където беше работил след училище, после Албания, където беше заминал в изгнание: това беше основата на техните догадки.

– Точно така, хайде да отидем в Албания. Ще ни отнеме най-много един следобед да претърсим държавата от край до край – подметна ехидно Рон.

– Там няма нищо. Той е направил пет от хоркруксите още преди да отиде в изгнание, а Дъмбълдор е бил сигурен, че шестият хоркрукс е змията – напомни Хърмаяни. – Знаем, че змията не е в Албания, тя обикновено е заедно с Вол...

– Нали те помолих да не го изричаш!

– Добре де! Змията обикновено е заедно с Ти-знаеш-кого... сега доволни ли си?

– Не особено.

– Не виждам как би могъл да скрие нещо в „Боргин и Бъркс“ – отбеляза Хари; вече го беше споделял многократно и го каза колкото да наруши тягостното мълчание. – Боргин и Бъркс са специалисти по всякакви предмети, свързани с Черните изкуства, веднага са щели да разпознаят хоркрукса.

Рон се прозина най-демонстративно. Хари едва се сдържа да не метне нещо по него и добави:

– Продължавам да смятам, че не е изключено да е скрил нещо в „Хогуортс“.

Хърмаяни въздъхна.

– Но Дъмбълдор щеше да го намери, Хари!

Той отново повтори довода, който все изтъкваше в подкрепа на предположението си.

– Дъмбълдор ми е казвал, че никога не е смятал, че знае всички тайни на „Хогуортс“. Казвам ви, ако има място, където Вол...

– Ей!

– Добре де, ТИ-ЗНАЕШ-КОЙ! – не издържа и изкрещя Хари. – Ако

има място, което наистина е било важно за Вие-знаете-кого, то това е „Хогуортс“!

– О, я не ме размивай! – изсумтя презрително Рон. – *Училището му?*

– Да, училището му! Там е бил първият му истински дом, мястото, където е разбрал, че е по-особен, то е означавало всичко за него и дори когато го е напуснал...

– Сега говорим за Ти-знаеш-кого, нали? Не за теб? – попита Рон.

Той подръпваше верижката на хоркрукса около врата си и Хари надейно изпита желание да сграбчи хоркрукса и да удуши Рон.

– Нали каза, че след като е напуснал училището, Ти-знаеш-кой е искал от Дъмбълдор да го назначи на работа – напомни Хърмаяни.

– Точно така – потвърди Хари.

– И Дъмбълдор е смятал, че той иска да се върне с едничката цел да се опита да намери нещо, вероятно друг предмет, останал от някого от основателите, и да го превърне в още един хоркрукс, нали така?

– Точно така.

– Но не е бил назначен на работа – продължи Хърмаяни. – Следователно не е получил възможност да намери вещь на някого от основателите и да го скрие в училището!

– Добре де – каза разгромен Хари. – Забравяме за „Хогуортс“.

Тъй като не разполагаха с никакви други следи, те заминаха за Лондон и скрити под мантията невидимка, тръгнаха да търсят сиропиталището, където Волдемор е израсъл. Хърмаяни се промъкна в една библиотека и от архива установи, че сиропиталището е разрушено преди доста години. Отидоха на мястото и намериха там висока административна сграда.

– Дали да не разкопаем в основите? – предложи Хърмаяни.

– Той не би скрил тук хоркрукс – каза Хари.

Още от самото начало знаеше: сиропиталището е мястото, от което Волдемор е копнеел да избяга, и за нищо на света не би скрил там парче от душата си. Дъмбълдор беше изяснил на Хари, че когато е подбирал скривалищата си, Волдемор се е стремил към величие и тайнственост, а това мрачно сиво кътче от Лондон беше възможно най-далеч от „Хогуортс“, от министерството или от сграда като магьосническата банка „Гринготс“ със златните ѝ врати и мраморните подове.

Въпреки че не им беше хрумнало нищо ново, тримата продължиха да обикалят из страната и за по-сигурно всяка вечер опъваха палатката на различно място. Сутрин внимателно заличаваха всички следи от

присъствието си, сетне поемаха в търсене на следващото самотно отдадено място, прехвърляха се с магипортиране в други гори, в здрачни дерета край високи урви, в морави мочурища, по обрасли с прешип планински склонове и веднъж дори в прикътана пещера със ситни камъчета по пода. На около дванайсет часа си предаваха хоркрукса, сякаш играеха в забавен ритъм на някаква сбъркана игра от типа „предай пратката“, в която се опасяваха музиката да не спре, защото наградата беше поредните дванайсет часа на все по-голям страх и тревога.

Белегът на Хари продължаваше да го наболява. Беше му направило впечатление, че това се случва по-често, когато той носи хоркрукса. Понякога не можеше да се спре и реагираше на болката.

– Какво? Какво видя? – питаше настойчиво Рон щом забележеше, че Хари се е свъсил.

– Лице – отвърщаше той всеки път. – Едно и също лице. Крадецът, който е взел онова нещо от Грегорович.

А Рон се извърщаше, без да си дава труд да крие разочарованието си. Хари знаеше, че Рон се надява да научи нещо за семейството си, за останалите от Ордена на феникса, но в края на краищата Хари не беше телевизионна антена – можеше да види само онова, за което в момента си мислеше Волдемор, а не да се настройва по своя воля. И както личеше, Волдемор се връщаше отново и отново в мислите си към непознатия младеж с веселото лице – Хари беше сигурен, че точно като него и Черния лорд няма представа как се казва той и къде се намира. Тъй като белегът му продължаваше да пари от болка и веселото русокосо момче се реши мъчително из паметта му, Хари се научи да потиска всеки признак на болка или притеснение, понеже щом станеше дума за крадеца, другите двама проявяваха само нетърпение. Не можеше да ги вини: те изгаряха от желание да попаднат на следа от някой от хоркруксите.

Дните отминаваха, седмиците се изнизваха и Хари започна да подозира, че Рон и Хърмаяни го обсъждат зад гърба му. Няколко пъти внезапно млъкнаха, когато влезе в палатката, а два пъти се натъкна на тях случайно – бяха се усомнили малко встрани, бяха долепили глави и шушукаха припряно, а щом видяха, че се приближава, млъкнаха и се направиха, че са заети да събират дърва или да пълнят вода.

Хари нямаше как да не се запита дали не са се съгласили да тръгнат на това пътешествие, което вече им се струваше безплодно и изтощително, защото са смятали, че той има таен план, който ще научат в подходящия момент. Рон не се и стараше да прикрива лошото си настроение и Хари вече се опасяваше, че и Хърмаяни е разочарована от

некадърното му водачество. Отчаяно се опита отново да се сети къде биха могли да са хоркруките, но единственото място, което му хрумваше, беше „Хогвортс“. Не го казваше на глас, понеже и Рон, и Хърмаяни бяха на мнение, че е изключено нещо да е укрито там.

Докато обикаляха из страната, дойде есента: сега опъваха палатката върху купчини паднали листа. Към мъглата, създавана от дименторите, се добавиха и природните мъгли, за капак задуха вятър и заваляха дъждове. Хърмаяни разпознаваше все по-добре гъбите, годни за ядене, но това не беше достатъчно, за да компенсира откъснатостта им, липсата на компания на други хора и пълното им неведение за развоя на войната срещу Волдемор.

– Майка ми може да измагьоса храна от въздуха – заяви Рон една вечер, докато седяха в палатката, опъната край една река в Уелс.

Той замислено зачопли с вилицата овъглените риби в чинията си. Хари погледна машинално към врата му и както и беше очаквал, видя, че около него проблясва златната верижка на хоркрука. Пребори се с желанието си да наругае Рон – знаеше, че когато дойде време да свали медальона с капачето, настроението му ще се пооправи.

– Майка ти не може да измагьосва храна от въздуха – възрази Хърмаяни. – Никой не може такова нещо. Храната е първото от петте най-важни изключения в Закона за основна трансфигурация на Гамп...

– О, я говори на английски! – ядоса се Рон, докато вадеше една рибешка кост, заседнала между зъбите му.

– Невъзможно е да се сготви вкусна храна от нищо! Можеш да й направиш призоваваща магия, стига да знаеш къде е, можеш да я трансформираш и да увеличиш със заклинание количеството ѝ, ако вече разполагаш с нея...

– Не си прави труда да увеличаваш количеството на тази тук, отвратителна е – отсече Рон.

– Хари хвана рибата, а аз се постарах да я сготвя! Забелязвам, че накрая все аз готвя, сигурно защото съм момиче, нали?

– Не, защото се славиш като най-добрата в магиите – не ѝ остана дължен Рон.

Хърмаяни скочи и от ламаринената чиния на пода се плъзнаха парчета печена шука.

– Утре, Рон, ще ни сготвиш ти, пак ти ще намериш продукти и ще се опиташ да измагьосаш нещо, което да става за ядене, а аз ще си седя със скръстени ръце, ще се муся и ще мърморя, да видиш какво е...

– Млъкни! – изкрещя Хари, след като скочи и вдигна ръце. –

Млъкни веднага!

Хърмаяни се възмути.

– Защо заставаш на негова страна, той никога не готви...

– Замълчи, Хърмаяни, чувам някого!

Той се ослуша, без да сваля ръце, за да ги предупреди да не говорят. После отново чу гласове през тътена на буйната тъмна река край тях. Извърна се и погледна опасноскопа. Той не се движеше.

– Направила си ни заклинание „Муфлиато“, нали? – прошепна Хари на Хърмаяни.

– Направила съм всички заклинания – потвърди тя също през шепот, – „Муфлиато“, за отклоняване на мъгли и хамелеонизиращо. Които и да са, не би трябвало да ни виждат и чуват.

От тежкото тътрузене на крака и дращене, както и от звука на размествени камъни и съчки те разбраха, че няколко души слизат по стръмния, обрасъл с дървета склон към тесния бряг, където тримата бяха опънали палатката. Извадиха магическите пръчки и зачакаха. Магиите, които бяха направили около себе си, би трябвало да са достатъчни, така че мъглите и обикновените магьосници да не ги видят в почти непрогледния мрак. Ако ли пък се задаваха смъртожадни, в такъв случай защитните заклинания щяха за пръв път да бъдат подложени на изпитанието на черната магия.

Гласовете се засилиха, ала не станаха по-ясни, когато мъжете излязоха на брега. Хари прецени, че те са най-много на шест метра, но заради тътена на буйната река не можеше да бъде сигурен. Хърмаяни грабна обшитата с мъниста чанта и затършува из нея: след миг извади три разтегателни уши и метна по едно на Хари и Рон. И тримата побързаха да вкарат в ушите си края на вървите с телесен цвят, а другия край да доближат до изхода на палатката.

След секунди Хари чу уморен мъжки глас.

– Тук би трябвало да има съмга, как мислите, дали още не е рано?
Акцио съмга!

Чуха се няколко ясни плясъка, после как рибата се мята върху длан. Някой изсумтя доволно. Хари вкара разтегателното ухо още по-навътре в своето: освен шумоленето на реката различи и още гласове, те обаче не говореха на английски или на някой от човешките езици, които беше чувал някога. Езикът беше груб и неблагоприятен – поредица от гъргореци гърлени шумове – и според Хари говорещите бяха двама, единият с малко по-плътен глас.

От другата страна на брезента лумна и заигра огън, между

палатката и пламъците се застрелкаха големи сенки. Понесе се изкусителната миризма на печена съомга. После се чу тракане на прибори о чинии и първият мъж каза отново:

– Заповядайте, вземете си, Грипкук, Горнук.

– Таласъми! – каза само с устни Хърмаяни на Хари, който кимна.

– Благодаря ти – рекоха в хор таласъмните на английски.

– Значи вие тримата бягате. И откога? – попита нов глас, благ и приятен – той се стори смътно познат на Хари, който си представи мъж със заоблено коремче и весело лице.

– От шест седмици... от седем... забравил съм – отговори умореният човек. – Още на втория-третия ден срещнах Грипкук, скоро след това обединихме сили и с Горнук. Не е зле да имаш компания. – Настъпи мълчание, чуваше се само как ножовете стържат по чиниите и ламаринените канчета биват вдигани и оставяни на земята. – Какво те накара да заминеш, Тед? – продължи мъжът.

– Знаех, че ще дойдат да ме потърсят – отвърна Тед с благия глас и Хари внезапно се сети кой е: беше бащата на Тонкс. – Подочух, че миналата седмица в района са се навъртали смъртожадни, та реших, че е по-добре да избягам. Отказах да се регистрирам като мъгълкръвен и знаех, че е само въпрос на време да бъда принуден да замина. Жената не я застрашава нищо, тя е чистокръвна. После срещнах Дийн, преди колко... преди няколко дни, нали, синко?

– Да – потвърди друг глас и Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха, без да казват нищо, но неопикуемо развълнувани – бяха сигурни, че са разпознали гласа на своя съученик, грифиндореца Дийн Томас.

– Значи мъгълкръвен? – попита първият мъж.

– И аз не съм сигурен – рече Дийн. – Татко е изоставил мама, когато съм бил малък. Но нямам доказателства, че е бил магъосник.

Известно време не се чуваше нищо друго, освен дъвчене, после Тед подхвана отново:

– Да ти кажа, Дърк, изненадан съм, че те срещам. Зарадван, но и изненадан. Беше плъзнала мълва, че са те заловили.

– Да, заловиха ме – потвърди Дърк. – По средата на пътя за Азкабан избягах, направих на Долиш зашеметяващо заклинание и се метнах на метлата му. Стана по-лесно, отколкото си представяте, но според мен той още не се е възстановил. Може да му е направено и заклинание за заблуждение. Ако наистина е така, иска ми се да стисна ръката на тези, които са го извършили, защото сигурно са ми спасили живота.

Пак настъпи мълчание, през което се чу как огънят пука, а реката

буйства. След това Тед каза:

– А вие двамата какво търсите тук? Аз... хм... останал съм с впечатлението, че като цяло таласъмните са на страната на Вие-знаете-кого.

– Впечатлението ти е погрешно – възрази таласъмът с по-пискливия глас. – Ние не заставаме на ничия страна. Това си е война между магьосниците.

– А защо тогава се криете?

– Сметнах го за благоразумно – отвърна таласъмът с по-плътния глас. – Отказах да изпълня искане, което прецених като неуместно, и видях, че е застрашена личната ми безопасност.

– Какво поискаха от теб? – полюбопитства Тед.

– Нещо, което обижда достойнството на моята раса – отговори таласъмът с вече по-груб и не толкова човешки глас. – Аз да не съм домашно духче!

– Ами ти, Грипкук?

– Сходни причини – уточни таласъмът с по-пискливия глас. – „Гринготс“ вече не е само в наша власт. Аз не признавам за господар никой магьосник.

Той добави тихо нещо на таласъмешки и Горнук се засмя.

– Какво му е смешното? – попита Дийн.

– Той каза – отвърна Дърк, – че има неща, които и магьосниците не признават.

Настъпи кратко мълчание.

– Не те разбрах – призна си Дийн.

– Преди да замина си отмъстих – обясни на английски Грипкук.

– Браво на теб, добро момче си... таласъм де – одобри Тед. – Да не си заключил някой смъртожаден в строго охраняваните стари трезори?

– И да го бях заключил, мечът нямаше да му помогне да се измъкне – отвърна Грипкук.

Горнук отново прихна и дори Дърк се засмя сухо.

– Ние с Дийн пак не схващаме – продължи Тед.

– Същото важи и за Сивиръс Снейп, макар че той не го знае – заяви Грипкук и двата таласъма се закискаха злобно.

Вътре в палатката Хари от вълнение дишаше учестено; двамата с Хърмаяни се спогледаха и отново нададоха уху.

– Не си ли чул, Тед? – попита Дърк. – За децата, които се опитали да откраднат меча на Грифиндор от кабинета на Снейп в „Хогвортс“?

Хари изпита усещането, че го удря електрически ток, който разтърсва всяка клетка в тялото му, и се вцепени на място.

– Не, не съм чул – отвърна Тед. – Ти откъде научи, едва ли от „Вестите“?

– А, не – изсмя се Дърк. – Грипкук ми каза, той пък е чул от Бил Уизли, който работи в банката. Сред ония деца била и по-малката сестра на Бил.

Хари погледна бързо към Хърмаяни и Рон: и двамата се бяха вкопчили в разтегателните уши като в спасителен пояс.

– Проникнала заедно с двама свои приятели в кабинета на Снейп и разбила витринката, където той държал меча. Снейп ги хванал, когато се опитвали да го пренесат по стълбището.

– А, Бог да ги поживи! – рече Тед. – Дали са смятали, че могат да използват меча срещу Вие-знаете-кого? Или срещу самия Снейп?

– Е, каквото и да са смятали да правят с меча, Снейп решил, че там оръжието не е в безопасност – обясни Дърк. – Два-три дни по-късно, вероятно чак след като е получил одобрението на Ти-знаеш-кого, той го пратил в Лондон на съхранение в „Гринготс“.

Таласъмите отново се закисаха.

– И пак не виждам какво толкова му е смешното – каза Тед.

– Фалшив е – обясни хрипливо Грипкук.

– Мечът на Грифиндор?!

– Ами да. Това е копие – вярно, много добро, – но е изработено от магьосник. Оригиналът е измайсторен преди много векове от таласъми и притежава свойства, с каквито се отличават само оръжията таласъмска направа. Не знам къде е истинският меч на Грифиндор, но при всички положения не е в трезорите на банка „Гринготс“.

– Ясно – рече Тед. – И доколкото разбирам, не си си направил труда да съобщиш на смъртожадните.

– Не видях причини да ги безпокоя с такава информация – заяви самодоволно Грипкук и сега вече Тед и Дийн се засмяха заедно с Горнук и Дърк.

Вътре в палатката Хари стисна очи и си пожела някой да зададе въпроса, чийто отговор искаше да чуе на всяка цена, и след минута, която му се стори цели десет, Дийн откликна; а той беше (както Хари си спомни със свито сърце) и бивше гадже на Джини.

– Какво е станало с Джини и другите, които са се опитали да го откраднат?

– О, били са наказани, и то жестоко – отговори безразлично Грипкук.

– Но са добре, нали? – побърза да попита Тед. – Само това

оставаше, да пострада още някое от децата на семейство Уизли.

– Поне доколкото аз знам, не са пострадали сериозно – потвърди Грипук.

– Провървяло им е – отседи Тед. – Като знаем миналото на Снейп, сигурно трябва да сме доволни, че още са живи.

– Значи вярваш на онова, което се мълви, Тед – намеси се и Дърк. – Вярваш, че именно Снейп е убил Дъмбълдор.

– Естествено, че вярвам! – рече другият мъж. – Само не ми казвай, че според теб Потър има нещо общо с това.

– В последно време е трудно човек да каже в какво вярва – промърмори Дърк.

– Аз познавам Хари Потър – намеси се и Дийн. – И смятам, че той наистина е Избрения, или както искате го наречете.

– Да, синко, на мнозина им се ще да вярват, че е така, включително на мен – сподели Дърк. – Но къде е той сега? Както личи, плюл си е на петите и е избягал. Човек би си помислил, че ако знаеше нещо, в което ние не сме посветени, ако разполагаше с нещо по-особено, сега щеше да се бие, да оказва съпротива, вместо да се крие. Пък и в „Пророчески вести“ са посочили доста неща срещу него...

– В „Пророчески вести“ ли? – презрително изсумтя Тед. – Щом още четеш тия глупости, Дърк, заслужаваш си да те лъжат. Ако искаш истината, отвори „Дрънкало“.

Последва внезапен взрив от кашляне и даване, както и тупане по гърба: ако се съди от звука, Дърк беше глътнал рибешка кост. Накрая той изпелтечи:

– „Дрънкало“ ли? Онова шантаво вестниче на Ксено Лъвгуд?

– Напоследък не е чак толкова шантаво – възрази Тед. – Не е зле да го прегледаш. Ксено публикува всичко, което „Вести“ пренебрегват, в последния брой никъде не се споменава за нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци. Виж, не знам докога ще го оставят да си разиграва коня. Но на първата страница на всеки брой Ксено повтаря, че всеки магьосник, който е срещу Ти-знаеш-кого, трябва да смята за своя първостепенна задача да помага на Хари Потър.

– Как да помогнеш на момче, което е изчезнало от лицето на земята! – възкликна Дърк.

– Слушай, това, че още не са го заловили, си е страхотен успех – отбеляза другият мъж. – Лично аз шапка му свалям. Нали и ние се стремим към това – да останем свободни!

– Да, тук си прав – съгласи се тъжно Дърк. – Цялото министерство

и всичките му доносници са насъскани да го издирват, лично аз очаквах вече да са го заловили. Всъщност кой може да е сигурен, че не са го хванали, без да го разгласяват?

– О, не говори така, Дърк! – прошепна Тед.

Настъпи дълго мълчание, отново запълнено с тракане на ножове и вилици. Когато заговориха пак, мъжете започнаха да обсъждат къде да пренощуват – на брега или горе в гората по склона. Решиха, че дърветата ще ги прикриват по-добре, угасиха огъня и се изкачиха обратно по нанагорнището. Скоро гласовете им заглъхнаха.

Хари, Рон и Хърмаяни намотаха на кълбо разтегателните уши. Докато бяха подслушвали, на Хари му беше все по-трудно да мълчи, а сега установи, че няма сили да каже нищо повече от:

– Джини... мечът...

– Знаем! – рече Хърмаяни.

Тя се хвърли към обшитата с мъниста чантичка и този път бръкна в нея чак до мишницата.

– Готово... – заяви Хърмаяни през стиснати зъби и дръпна нещо, което очевидно беше чак на дъното.

Бавно се показва краят на богато украсена рамка. Хари бързо отиде да ѝ помогне. След като изтеглиха от чантата празния портрет на Финиъс Нигелус, Хърмаяни продължи да сочи с магическата пръчка към него, готова да направи магия.

– Ако някой е заменил истинския меч с фалшив, докато той е бил в кабинета на Дъмбълдор – обясни задъхано момичето, след като подпряха рамката отстрани на палатката, – Финиъс Нигелус би трябвало да е видял, той виси точно до витрината!

– Освен ако не е спал – напомни Хари, но пак затаи дъх, когато Хърмаяни приклепна пред празното платно с пръчка, насочена към средата му, прокашля се и каза:

– Хм... Финиъс! Финиъс Нигелус!

Не се случи нищо.

– Финиъс Нигелус! – повтори тя. – Професор Блек! Може ли да поговорим, ако обичате! Много ви моля!

– „Много ви моля“ винаги помага – отбеляза студен високомерен глас и върху портрета се плъзна Финиъс Нигелус.

Без да губи и миг, Хърмаяни викна:

– *Обскуро!*²³

23. От „*obscurio*“ (лат.) – „прикривам“. – Б.пр.

Върху проницателните тъмни очи на Финиъс Нигелус се появи черна превръзка, заради която той се блъсна в рамката и изпищя от болка.

– Какво... как смеете... какво си...

– Извинявайте, професор Блек – рече Хърмаяни, – но се налага да вземем тази предпазна мярка.

– Веднага махнете тая долна добавка! Махнете я, ви казах! Съсипват велико произведение на изкуството! Къде се намирам? Какво става тук?

– Няма значение къде сме – заяви Хари и Финиъс Нигелус застина, отказал се от опитите да смъкне нарисуваната превръзка върху очите си.

– Нима чувам гласа на вечно изплъзващия се господин Потър?

– Може би – отвърна Хари, понеже знаеше, че така ще задържи интереса на Финиъс Нигелус. – Искаме да ви зададем два-три въпроса... за мечата на Грифиндор.

– А, такава ли била работата! – Финиъс Нигелус започна да върти насам-натам глава в усилие да зърне Хари. – Онова глупаво момиче постъпи твърде неблагоприятно...

– Няма да говорите така за сестра ми! – ревно грубо Рон.

Финиъс Нигелус презрително вдигна вежди.

– Кой още е тук? – попита той, като продължи да върти глава. – Тонът ти никак не ми е приятен. Момичето и приятелите му постъпиха крайно безразсъдно. Да крадат от директора!

– Те не са крали – възрази Хари. – Мечът не е на Снейп.

– Той принадлежи на училището на професор Снейп – натърти Финиъс Нигелус. – Какво право има малката Уизли да посяга? Заслужи си наказанието, както и онзи малоумник Лонгботъм и чудачката Лъвгуд!

– Невил не е малоумник и Луна не е чудачка! – възнегодува Хърмаяни.

– Къде се намирам? – повтори Финиъс Нигелус и пак започна да се бори с превръзката върху очите си. – Къде сте ме пренесли? Защо сте ме махнали от дома на моите предци?

– Оставете това! Как Снейп наказва Джини, Невил и Луна? – припряно попита Хари.

– Професор Снейп ги изпрати в Забранената гора, да помогнат на урода Хагрид.

– Хагрид не е урод! – изписка Хърмаяни.

– Снейп може и да си е въобразявал, че това е наказание – подметна Хари, – но Джини, Невил и Луна сигурно са се посмели на воля заедно с Хагрид. Забранената гора... чудо голямо, виждали са и по-големи

страхотии!

Олекна му, беше си представял какви ли не ужаси, в най-добрия случай проклятието Круциатус.

– Всъщност, професор Блек, искаме да знаем дали някой друг... хм, дали някой друг е взимал меча. Може би са го носили да го почистят... нещо от този род?

Финиъс Нигелус отново спря да се бори с превръзката върху очите си и се изсмя презрително.

– Мъгълоръвни! – рече той. – Просто момиче си: измайстореното от таласъми оръжие не се нуждае от чистене. Таласъмското сребро отблъсква мръсотията на тленния свят и всмуква само онова, което му вдъхва сила, което го укрепва.

– Не наричайте Хърмаяни просто момиче! – каза Хари.

– Уморявам се, когато ми противоречат – заяви Финиъс Нигелус. – Май е време да се завърна в директорския кабинет.

Все така със завързани очи, той започна да опипва рамката отстрани в опит да намери откъде да излезе от картината и да се върне върху портрета в „Хогуортс“. И в този момент на Хари му хрумна:

– Дъмбълдор! Можете ли да ни доведете Дъмбълдор?

– Моля? – попита Финиъс Нигелус.

– Портрета на професор Дъмбълдор... можете ли да го пренесете тук, във вашата рамка?

Финиъс Нигелус се извърна към посоката, откъдето идваше гласът му.

– Явно не само мъгълоръвните са невежи, Потър. Портретите в „Хогуортс“ могат да си гостуват един на друг, но не и да напускат замъка, освен ако не са тръгнали да посетят картина със своето изображение, окачена другаде. Дъмбълдор не може да дойде тук заедно с мен, а след отношението, което получих от вас, мога да ви уверя, че няма да ви посети повече!

Леко посърнал, Хари загледа как Финиъс удвоява усилията си да напусне рамката.

– Професор Блек – намеси се Хърмаяни, – много ви моля, не бихте ли могъл поне да ни кажете кога за последен път мечът е ваден от витрината? Преди да го вземе Джини де...

Финиъс изсумтя нетърпеливо.

– Смятам, че за последно видях как мечът на Грифиндор напуска витрината, когато професор Дъмбълдор го извади, за да счупи един пръстен.

Хърмаяни рязко се извърна и погледна Хари. И двамата не се прес-трашиха да кажат нещо повече пред Финиъс Нигелус, който най-последно беше успял да намери изхода.

– Е, лека ви нощ! – пожела им той малко ехидно и пак понечи да се скрие от поглед.

Вече се виждаше само периферията на шапката му, когато Хари внезапно изкрещя:

– Чакайте! Казвал ли сте на Снейп за това?

Финиъс Нигелус отново показа в картината главата си с превръзката върху очите.

– Професор Снейп има да мисли за по-важни неща от множеството особнячества на Албус Дъмбълдор. Довиждане, Потър!

След тези думи той вече наистина изчезна и в рамката остана само мътният фон.

– Хари! – възкликна Хърмаяни.

– Знаем – извика той.

Не успя да се съдържи и размаха юмрук: беше научил повече, отколкото беше дръзвал да се надява. Започна да снове напред-назад из палатката с усещането, че е пробягал километър-два – вече не се чувстваше гладен. Хърмаяни отново напъха портрета на Финиъс Нигелус в обшитата с мъниста чанта и след като щракна закопчалката, метна чантата встрани и извърна към Хари грейналото си лице.

– Мечът може да унищожава хоркрукси! Изработеното от таласъмите оръжие всмуква само онова, което го укрепва... Хари, мечът е укрепен с отровата на базилиска!

– И Дъмбълдор не ми го е дал, защото още му е трябвал, искал е да го използва за медальона с капачето...

– ... и сигурно е бил наясно, че дори да ти го завещае, няма да ти го дадат...

– ... затова е направил копие...

– ... и е сложил във витрината фалшивия меч...

– ... а истинския е оставил... Къде?

Те се загледаха втрещено, Хари усещаше, че отговорът витае невидимо из въздуха наоколо, мъчително близо. Защо Дъмбълдор не му беше казал? Или му е казал, а Хари не е разбрал?

– Мисли! – прошепна Хърмаяни. – Мисли! Къде е могъл да го остави?

– Не в „Хогоуртс“ – каза Хари и отново започна да снове.

– Някъде в Хогсмийд? – предположи тя.

- В Къщата на кръсците? – допълни Хари. – Там не влиза никой.
– Но Снейп знае как да проникне вътре, не е ли малко опасно?
– Дъмбълдор се доверяваше на Снейп – напомни й Хари.
– Но не достатъчно, за да му каже, че е разменил мечовете! – възрази тя.

– Точно така, права си! – съгласи се Хари и се почувства още по-ободрен от мисълта, че Дъмбълдор е имал някакви задръжки, макар и слаби, спрямо надеждността на Снейп. – Значи може би е скрил меча далеч от Хогсмийд. Ти как мислиш, Рон? Рон!

Той се огледа. За един безумен миг му се стори, че Рон е излязъл от палатката, после видя, че той лежи като вкаменен в здрача на долното легло.

- А, сетихте се и за мен, нали? – подметна Рон.
– Моля?!

Той изсумтя и се вторачи в пружината на горното легло.

- Вие си продължавайте. Няма да ви развалям удоволствието.

Озадачен, Хари погледна към Хърмаяни за помощ, ала тя поклати глава, явно беше не по-малко стъписана от него.

- Какво има? – попита Хари.

– Какво има ли? А, нищо – отвърна Рон, но и този път отказа да го погледне. – Поне според теб.

По брезента отгоре се чува няколко „шляп-шляп“. Беше завалил дъжд.

– Е, според теб очевидно има нещо – възрази Хари. – Хайде, изплюй камъчето.

Рон с рязко движение свали дългите си крака от леглото и седна. Изглеждаше зъл, изобщо не приличаше на себе си.

– Добре де, ще го изплюя. Не очаквай, че ще подскачам от радост из палатката само защото се е появило още нещо, което трябва да намерим. Просто го добави към списъка на нещата, които не знаеш.

- Аз ли не знам? – повтори Хари. – Аз не знам?

Шляп-шляп-шляп! – дъждът се засилваше все повече, барабанеше по застлания с листа бряг наоколо и по реката, която се носеше шеметно в мрака. Ликуването на Хари беше удавено от страх: Рон беше изрекъл точно онова, което той подозираше и се опасяваше, че приятелят му мисли.

– Не че тук не прекарвам един от най-щастливите мигове в живота си – продължи Рон, – особено ако отчетем, че ръката ми стана на пихтия, че умирам от глад и всяка нощ премръзвам до кости. Но се надявах,

че ще потичае, ще потичае няколко седмици и все ще постигнем нещо.

– Рон – прекъсна го Хърмаяни, но съвсем тихо и той можеше да се престори, че не я е чул от силното трополене на дъжда, който вече плющеше по палатката.

– Мислех, че си даваш сметка с какво се захващаш – каза Хари.

– И аз мислех така.

– И коя част не оправдава очакванията ти? Ти какво си въобразяваше – че ще спим в петзвездни хотели ли? Че през ден ще намираме по един хоркрукс? Какво си мислеше – че за Коледа ще се върнеш при мама ли?

– Мислехме, че знаеш какво правиш! – изкрещя Рон и се изправи, а думите му пронизаха Хари като нажежени ножове. – Мислехме, че Дъмбълдор ти е казал какво да правиш, мислехме, че наистина имаш план!

– Рон! – намеси се Хърмаяни, този път съвсем ясно, за да не я заглуши дъждът, но той пак не ѝ обърна внимание.

– Е, извинявай, че те подведох – рече Хари съвсем спокойно, макар че се чувстваше кук и объркан. – Още от самото начало бях откровен с вас, казах ви всичко, което Дъмбълдор ми довери. И ако случайно не си забелязал, вече намерихме един хоркрукс...

– Да, и сме на път да се отървем от него точно толкова, колкото и да намерим останалите... с други думи, ще го направим на куково лято.

– Свали медальона, Рон! – нареди Хърмаяни с необичайно силен глас. – Много те моля, свали го. Нямахте да говориш така, ако не го беше носил цял ден.

– Не, пак щеше да говори така – възрази Хари, който нямаше намерение да слуша оправдания по адрес на Рон. – Ти какво си мислиш, че не съм забелязал как двамата си шушукате зад гърба ми ли? И не съм се досетил, че си мислите точно това?

– Хари, не сме...

– Недей да лъжеш! – нахвърли ѝ се Рон. – И ти го каза, и ти каза, че си разочарована, защото си смятала, че той разполага с нещо повече, на което да се осланяме, а не само...

– Не съм говорила такива неща... наистина не съм, Хари – извика тя.

Дъждът блъскаше по палатката, сълзите се стичаха по лицето ѝ, а вълнението отпреди няколко минути се беше изпарило яко дим – фойерверки, които бяха лумнали за миг и бяха угаснали, оставяйки всичко в мрак, дъжд и студ. Мечът на Грифиндор беше скрит някъде, а те не

знаеха къде е и единственото им постижение засега бе, че още не са мъртви.

– Защо тогава още си тук? – рече Хари на Рон.

– И аз това се питам – беше отговорът.

– Ами върви си у вас – тросна се Хари.

– Да, май така ще направя! – изкрещя Рон и пристъпи към Хари, който не се дръпна назад. – Чу ли какво казаха за сестра ми? Но на теб хич и не ти пука, нали, някаква си Забранена гора, на Хари *Виждал-съм-по-големи-страхотици* му е все тая какво ще се случи там с нея, защото пък на мен ми пука с тия великански паяци и други гадости...

– Казах само, че... тя е била с другите, Хагрид също е бил с тях...

– Да, схванах, не ти пука! Ами останалите в семейството ми... „Само това оставаше, да пострада още някое от децата на семейство Уизли“ – това чу ли го?

– Да, аз...

– Но ти е все едно какво означава, нали?

– Рон! – спря го Хърмаяни и застана между тях. – Според мен това не означава, че се е случило нещо страшно, нещо, за което не знаем: помисли, Бил вече е с белези, мнозина сигурно са видели, че Джордж е останал без ухо, а за теб хората мислят, че си болен от шаренопръска и си на смъртно легло, сигурна съм, че думите не значеха нищо повече от това...

– О, виж я ти нея, сигурна била! Добре тогава, няма да се притеснявам за тях. На вас си ви е добре, вашите родители не ги застрашава нищо...

– Моите родители са *мъртви*! – ревна Хари.

– А моите може би са поели по същия път! – изкрещя и Рон.

– Тогава ИЗЧЕЗВАЙ – кресна Хари. – Прибирай се и се престори, че шаренопръската ти е минала, милото ти мамче ще те нахрани до насита и...

Рон направи рязко движение, Хари реагира, но още преди да са извадили от джобовете магическите си пръчки Хърмаяни вдигна своята.

– *Протего!* – викна тя и изникна невидим щит, който отдели нея и Хари от Рон: от силата на заклинанието и тримата бяха отхвърлени няколко крачки назад, а Хари и Рон се загледаха от двете страни на прозрачната преграда така, сякаш за пръв път се виждаха ясно.

Хари усети разяждаща омраза: нещо между тях се беше прекършило.

– Остави хоркрукса – каза той.

Рон дръпна верижката през главата си и метна медальона на един стол наблизо. После се обърна към Хърмаяни.

– Какво правиш?

– В какъв смисъл?

– Оставаш или...

– Аз... – Личеше, че я е заболяло. – Да... да, оставам, Рон, казахме, че тръгваме с Хари, казахме, че ще му помогнем...

– Ясно. Избираш него.

– Рон, недей... моля те... върни се, върни се!

Пречеше ѝ защитното заклинание, което сама беше направила – докато го премахне, Рон вече беше изчезнал в нощта. Хари продължи да стои и да мълчи, заслушан как Хърмаяни хлипа и вика Рон сред дърветата.

След няколко минути тя се върна с мокра коса, залепнала за лицето.

– Той с-си отиде! Магипортира се!

Хвърли се на един от столовете, сви се на кълбо и се разплака.

Хари се почувства зашеметен. Наведе се, взе хоркрукса и си го сложи на врата. Смъкна одеялата от леглото на Рон и заметна с тях Хърмаяни. После се качи на своето легло и втренчен в тъмния брезентов покрив, заслуша блъскането на дъжда.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА ГОДРИКС ХОЛОУ

Когато на другия ден Хари се събуди, трябваше да минат няколко секунди, докато си спомни какво се е случило. После като малко дете започна да се надява, че само е сънувал, че Рон е тук и изобщо не си е тръгвал. Но беше достатъчно да обърне глава надолу, за да види празното легло на своя приятел. Привличаше погледа му като труп, изпречил се на пътя му. Хари скочи от кревата, като се стараеше да не извърща очи към леглото на Рон. Хърмаяни, която вече правеше нещо в кухнята, не го поздрави с „добро утро“ и когато той отиде при нея, тя побърза да се обърне.

„Отиде си – помисли Хари. – Отиде си. – Повтаряше го, докато се миеше и се обличаше, сякаш така щеше да притъпи удара. – Отиде си и няма да се върне.“ Знаеше, че това си е голата истина: след като напуснеха това място, Рон нямаше да може да ги открие заради защитните магии.

Двамата закусиха, без да продумват. Очите на Хърмаяни бяха подпухнали и зачервени, тя явно не беше мигнала цяла нощ. Докато си стягаха багажа, Хърмаяни все протакаше. Хари знаеше защо тя иска да останат още малко край реката: на няколко пъти я видя да вдига очи с надежда при мисълта, че е чула в проливния дъжд стъпки, сред дърветата обаче така и не се появи червенокос силует. Всеки път Хари повтаряше движенията на Хърмаяни и се обръщаше (понеже волю-неволю и той се надяваше дълбоко в себе си), но не виждаше друго, освен шибана от дъжда гора, и вътре в него се взривяваше поредното малко късче гняв. Още чуваше как Рон му натяква „Мислехме, че знаеш какво правиш!“ и въпреки буцата, заседнала на гърлото му, отново се заемаше да прибира багажа.

Мътната река до тях прииждаше бързо и скоро щеше да залее брега. Забавиха се цял час повече от обичайното време, за което напускаха поредния бивак. Накрая, след като пререди за трети път обшитата с мъниста чанта, Хърмаяни явно не успя да измисли още поводи да протака: двамата се хванаха за ръце и се магипортираха на склона на брулен от вятъра и обрасъл с пирен хълм.

Веднага щом пристигнаха, Хърмаяни пусна ръката на Хари и се отдалечи, седна на един голям камък, захлупи лице върху коленете си и

затрепери от хлипове. Хари я загледа – сигурно трябваше да отиде и да я утеши, ала нещо го държеше закован на едно място. Усещаше всичко вътре в себе си студено и напрегнато: отново и отново виждаше презрението по лицето на Рон. Тръгна да се разхожда из пирена, на широк кръг около съкрушената Хърмаяни, и да прави магиите и заклинанията, които обикновено тя прилагаше, за да са под защита.

През следващите няколко дни нито веднъж не отвориха дума за Рон. Хари беше решил никога повече да не споменава името му; Хърмаяни сякаш знаеше, че няма смисъл да говори за това, а понякога нощем, когато мислеше, че Хари спи, той я чуваше да плаче. Междувременно беше започнал да вади Хитроумната карта и да я разглежда на светлината на магическата си пръчка. Чакаше мига, когато точицата с името на Рон ще се появи отново из коридорите на „Хогвортс“ и ще докаже, че закрилян от статута си на чистокръвен, той се е прибрал в уютния замък. Рон обаче все не изникваше върху картата и след известно време Хари се усети, че я вади колкото да погледа името на Джини в момичешката спалня и да се пита дали е възможно да проникне с втречения си поглед в съня ѝ и тя по някакъв начин да разбере, че той си мисли за нея и се надява да е добре.

Двамата с Хърмаяни посвещаваха дните на опитите да определят къде може да е мечът на Грифиндор, но колкото повече обсъждаха местата, където Дъмбълдор е могъл да го скрие, толкова по-отчаяни и изсмукани от пръстите ставаха предположенията им. Колкото и да си блъскаше главата, Хари не се сещаше Дъмбълдор да му е споменавал за място, което би могъл да използва за скривалище. Имаше мигове, когато не знаеше на кого е ядосан повече – дали на Рон или на Дъмбълдор. *Мислехме, че знаеш какво правиш... мислехме, че Дъмбълдор ти е казал какво да правиш... мислехме, че наистина имаш план!*

Хари не можеше да крие от себе си: Рон беше прав. Дъмбълдор го беше оставил ей така, без нищо. Бяха намерили един от хоркруксите, но не разполагаха със средствата да го унищожат, а останалите бяха все така недостижими. Безнадеждността беше на път да го погълне. Сега Хари се изумяваше колко безразсъдно е приел предложението на приятелите си да го придружат в това безполезно лутане. Той не знаеше нищо, не му хрумваше нищо и сега постоянно тръпнеше от болезнената мисъл как и Хърмаяни ще му съобщи, че ѝ е втръснало и си тръгва.

Много от вечерите двамата не си казваха почти нищо, а Хърмаяни често вадеше портрета на Финиъс Нигелус и го подпираше на някой от столовете, сякаш той можеше поне отчасти да запълни дупката, зейнала

след заминаването на Рон. Въпреки заканата, че няма да ги посети никога повече, Финиъс Нигелус явно не устоя на изкушението да разбере повече какво точно е наумил Хари и се съгласяваше през няколко дни да идва, все така със завързани очи. Хари дори му се радваше, защото той им правеше компания, макар и високомерна и заядлива. Двата с Хърмаяни изгаряха от нетърпение да чуят какво се случва в „Хогвортс“, макар че Финиъс Нигелус в никакъв случай не беше информаторът мечта. Благоговееше пред Снейп, първия директор слидеринец от времето, когато самият Нигелус беше оглавявал училището, и Хари и Хърмаяни трябваше да внимават да не критикуват Снейп и да не задават неуместни въпроси за него, защото иначе Финиъс Нигелус тутакси напускаше картината.

Той все пак им съобщаваше едно-друго. Снейп явно постоянно се натъкваше на негласната съпротива на твърдото ядро сред учениците. На Джини ѝ било забранено да ходи в Хогсмийд. Снейп отново бил въвел някогашния указ на Ъмбридж, според който трима и повече ученици нямаха право да се събират и всички неофициални ученически кръжоци бяха забранени.

От всичко това Хари направи извода, че Джини, а вероятно и Невил и Луна заедно с нея, правят всичко по силите си да поддържат живо Войнството на Дъмбълдор. От тези откъслечни новини толкова силно му се приискваше да види Джини, че чак го заболяваше стомахът, но отново се сещаше и за Рон, за Дъмбълдор и за самия „Хогвортс“, за който му беше мъчно почти колкото за бившата му приятелка. Докато Финиъс Нигелус разказваше за строгите мерки, които е взел Снейп, на Хари му се прииска за стотна от секундата да забрави за благоразумието и просто да се върне в училището, за да даде своя принос за разклащането на режима, установен от Снейп: в този миг му се струваше, че най-прекрасното нещо на света е да си добре нахранен, да имаш меко легло и други да се грижат за теб. После обаче си спомни, че е Неблагонадежден номер едно, че за главата му е обявена награда от десет хиляди галеона и че да отиде в „Хогвортс“ е точно толкова опасно, колкото и да влезе в Министерството на магията. Финиъс Нигелус всъщност неволно наблегна на този факт, като започна да подпитва къде точно се намират Хари и Хърмаяни. В такъв момент Хърмаяни бързо го пхаше обратно в чантата и след всяко такова безцеремонно сбогуване Финиъс Нигелус отказваше да се появи в продължение на няколко дни.

Ставаше все по-студено и по-студено. Хари и Хърмаяни не смееха да се задържат за по-дълго никъде и вместо да останат в Южна Англия,

където най-големите им притеснения бяха заради твърдата слана, те продължиха да обикалят из страната: веднъж се престашиха да ношуват в планина, където суграшицата щеше да отнесе палатката, друг път – в голямо разлато мочурище, където палатката се напои с ледена вода, трети път – на островче в средата на едно езеро в Шотландия, където през нощта преспите затрупаха палатката до средата.

Вече бяха видели през прозорците на много всекидневни блещукащи коледни елхи, когато една вечер Хари реши отново да предложи единственото, което според него още не бяха опитали. Току-що си бяха хапнали необичайно вкусно: Хърмаяни беше отскочила с мантията невидимка до един супермаркет (преди да си тръгне не беше пропуснала да остави в една отворена каса пари) и Хари отсъди, че тя вероятно ще се поддаде по-лесно на убежденията му със стомах, пълен със спагети по болонски и компот от круши. Освен това далновидно предложи да си починат няколко часа – да не носят хоркрукса, който сега висеше върху таблата на леглото до него.

– Хърмаяни!

– Хм...

Тя се беше свила на кълбо върху едно от продънените кресла и държеше „Приказките на барда Бийдъл“. Хари не проумяваше колко още ще проучва тази книга, която на всичкото отгоре не беше много дебела, Хърмаяни обаче явно разчиташе нещо в нея, защото беше оставила върху страничната облегалка на креслото речника на Спелман.

Хари се прокашля. Чувстваше се точно както онзи път преди много години, когато беше попитал професор Макгонъгол дали може да отиде в Хогсмейд, въпреки че не беше убедил семейство Дърсли да му подпишат разрешителното.

– Хърмаяни, мисля си дали да не...

– Можеш ли да ми помогнеш, Хари? – Тя явно не го слушаше. Наведе се и му подаде „Приказките на барда Бийдъл“. – Погледни този символ тук – рече и посочи горния край на страницата.

Над заглавието на приказката (поне така предположи Хари – нямаше как да е сигурен, защото не можеше да чете руни) имаше картинка с нещо като триъгълно око със зеница, разцепена от отвесна черта.

– Никога не съм изучавал древни руни, Хърмаяни.

– Знам, но това тук не е руна, няма го и в речника. Все си мислех, че е рисунка на око, но сега виждам, че не е. Погледни, някой го е добавил с мастило, преди го е нямало в книгата. Помисли, виждал ли си го някъде и преди?

– Не, не съм... Я чакай! – Хари се взря по-отблизо. – Това не е ли символът, който бащата на Луна носеше на врата си?

– Е, и аз си помислих същото.

– Значи е знакът на Гриндълуолд.

Тя го зяпна с отворена уста.

– Моля?

– Каза ми го Крум...

Той повтори всичко, което Виктор Крум му беше обяснил на сватбата. Хърмаяни се изненада.

– Знакът на Гриндълуолд ли? – Тя премести поглед от Хари към странния символ и после отново към него. – За пръв път чувам, че Гриндълуолд е имал знак. В онова, което съм чела за него, никъде не се споменава за знак.

– Е да, ама Крум ми каза, че символът бил издълбан върху една стена в „Дурмшранг“ и не от някой друг, а точно от Гриндълуолд.

Хърмаяни се облегна в старото кресло и се свъси.

– Много странно! Ако е символ на черната магия, какво търси в книжка с приказки?

– Да, странно си е – съгласи се Хари. – И човек би си помислил, че Скримджър е щял да го познае. Беше министър, би трябвало да разбира от неща, свързани с Черните изкуства.

– Знам... може би като мен е решил, че просто е око. Всички приказки имат картинки над заглавието.

Хърмаяни замълча и отново се зае да разглежда странния знак. Хари опита отново.

– Хърмаяни!

– Хм?

– Мисля си... Аз... искам да отида в Годрикс Холоу.

Хърмаяни го погледна, но някак разсеяно, и Хари беше сигурен, че тя още си мисли за странния знак в книгата.

– Да – рече му. – Да, и аз се питах дали да не идем там. Всъщност смятам, че се налага да отидем.

– Добре ли ме чу? – каза Хари.

– Разбира се, че съм те чула! Искаш да отидем в Годрикс Холоу. Съгласна съм и според мен не е зле да отидем. И аз не се сещам къде другаде би могъл да бъде. Опасно е, но колкото повече си мисля, толкова повече ми се струва, че сигурно е там.

– Тъж... кое е там? – попита Хари.

– Как кое – мечът! Дъмбълдор сигурно е знаел, че ще поискаш да

отидеш там, Годрикс Холоу²⁴ все пак е родното място на Годрик Грифиндор...

– Така ли? Грифиндор е от Годрикс Холоу?

– Никога ли не си отварял „История на магията“, Хари?

– Хм – усмихна се той, май за пръв път от месеци: мускулите на лицето му сякаш бяха сковани. – Сигурно съм я отварял, когато я купих... само веднъж...

– Селото носи неговото име и аз реших, че вероятно си направил връзката – обясни Хърмаяни. Говореше както обикновено, а не както напоследък, и Хари едва ли не очакваше да обяви, че е ходила в библиотеката. – В историята има малко за селото, чакай... – Хърмаяни отвори обшитата с мъниста чанта, извади стария си учебник „История на магията“ от Батилда Багшот и бързо започна да го прелиства, докато не откри нужната страница. – „След подписването на Международния указ за секретност през 1689 година магьосниците се укриват завинаги. Съвсем естествено създават свои общности вътре в обществото. Много селища – малки и големи – привличат доста магьоснически семейства, които се събират на едно място, за да се подкрепят и защитават. Селата Тинуърт в Корнуол, Ъпър Флагли в Йоркшир и Оътри Сейнт Кечпоул на южното крайбрежие в Англия са прочути с това, че там се заселват множество магьоснически родове и живеят сред мъгли, които проявяват търпимост, но някои са под въздействието на заклинание за заблуждение. Най-известното от тези полумагьоснически селища вероятно е Годрикс Холоу в графствата югозападно от Лондон – там е роден великият магьосник Годрик Грифиндор, а магьосникът ковач Боуман Райт²⁵ е изработил първия златен снеч. Гробищата са пълни с плочи с имена от древни магьоснически родове и това безспорно е в сърцевината на преданията за привидения, които от векове навестявали малката църква.“ Вие с майка ти и баща ти не сте споменати – каза Хърмаяни и затвори учебника, – защото професор Багшот не е включила нищо от края на деветнайсети век насам. Но виждаш ли? Годрикс Холоу, Годрик Грифиндор, мечът на Грифиндор – не мислиш ли, че Дъмбълдор е очаквал да направиш връзката?

– О, да...

Хари не искаше да признава, че когато е предложил да отидат в Годрикс Холоу, изобщо не е мислил за меча. Селото го привличаше,

24. Букв. „Пещерата на Годрик“ (англ.). – Б.пр.

25. Букв. „майстор“ (англ.). – Б.пр.

защото там бяха гробовете на майка му и баща му, къщата, където той се беше разминал на косъм със смъртта, там беше и Батилда Багшот.

– Помниш ли какво каза Мюриъл? – попита той накрая.

– Коя?

– Нали се сещаш... – Хари се поколеба, не искаше да изрича името на Рон. – Лелята на Джини. На сватбата. Онази, дето заяви, че глезените ти били кльоцави.

– А, да!

Положението беше деликатно: Хари знаеше, че Хърмаяни е забелязала как той прави всичко възможно да не изрича името на Рон. Затова побърза да продължи:

– Та тя каза, че Батилда Багшот още живеела в Годрикс Холоу.

– Батилда Багшот – промълви Хърмаяни и прокара показалец по изпъкналото име на Батилда върху корицата на „История на магията“. – Според мен...

Тя ахна толкова силно, че на Хари му причерня, мигом извади магическата пръчка и рязко се извърна към входа – едва ли не очакваше оттам да се подава ръка, но не видя нищо.

– Защо? – каза Хари ядосан, но и успокоен. – Защо го направи? Помислих, че си видяла как някой диментор смъква ципа на палатката... в най-добрия случай.

– *Хари, ами ако мечът е у Батилда?* Ако Дъмбълдор го е поверил на нея?

Той се замисли дали това изобщо е възможно. Батилда сигурно вече беше грохнала старица, която според Мюриъл била и „превъртяла“. Беше ли възможно Дъмбълдор да е скрил при нея меча на Грифиндор? Ако наистина го беше направил, поне според Хари беше оставил доста неща на случайността: изобщо не беше разкрил, че е заменил меча с копие, нито пък беше споменавал да е приятел с Батилда.

Сега обаче не беше моментът да подлага на съмнения предположението на Хърмаяни, която беше проявила учудваща готовност да изпълнят най-съкровено то му желание.

– Да, нищо чудно да го е направил. Значи отиваме в Годрикс Холоу, така ли?

– Да, но трябва да обмислим всичко много внимателно. – Хърмаяни беше изправила гръб на креслото и Хари долавяше, че мисълта отново да имат план ѝ е повдигнала настроението не по-малко, отколкото неговото. – Като начало трябва да поупражняваме да се магипортираме заедно под мантията невидимка, сигурно е разумно да преговорим и

хамелеонизиращите заклинания, освен ако не смяташ да прибегнем до крайни средства и да използваме многоликата отвара. В такъв случай трябва да набавим косми от главата на някого. Всъщност смятам, че е най-добре да направим точно това, Хари, колкото по-хубаво се маскираме, толкова по-безопасно ще се придвижваме...

Хари я остави да приказва, като кимаше и се съгласяваше, ако тя случайно млъкнеше, но съзнанието му беше далеч от разговора. Почувства се развълнуван за пръв път, откакто беше разбрал, че мечът в „Гринготс“ е фалшив.

Щеше да се прибере у дома, да се завърне на мястото, където е имал семейство. Ако не беше Волдемор, именно в Годрикс Холоу Хари е щял да отрасне и да прекарва всички летни ваканции... да кани приятели в къщата си... може би дори да има братя и сестри... не друг, а майка му щеше да му направи тортата за седемнайсетия рожден ден. Животът, който беше загубил, никога не му се беше струвал толкова истински, както в този миг, когато знаеше, че съвсем скоро ще види мястото, което му е било отнето. И след като Хърмаяни си легна, Хари тихо издърпа от обшитата ѝ с мъниста чанта фотоалбума, който Хагрид му беше подарил преди толкова много време. За пръв път от месеци седна да разглежда старите снимки на родителите си, които му се усмихваха и му махаха от фотографиите – единственото, останало му от тях.

Хари беше готов да тръгне за Годрикс Холоу още на следващия ден, но Хърмаяни имаше други идеи. Беше убедена, че Волдемор чака Хари да се завърне на мястото, където са загинали родителите му, и се реши да поемат на път едва след като се уверят, че са се преобразили до неузнаваемост. Затова се съгласи да се отправят към селото чак след седмица, след като се бяха сдобили с косми от невинни мъгли, които бяха излезли да пазаруват за Коледа и изобщо не ги усетиха, а и се бяха упражнявали да се магипортират заедно под мантията невидимка.

Смятаха да се магипортират до селото под прикритието на мрака, затова глътнаха многоликата отвара чак късно следобед: Хари се преобрази в плешивеещ застаряващ мъгъл, а Хърмаяни – в дребната му жена с вид на мишка. Обшитата с мъниста чанта с всичките им вещи (без хоркрукса, който Хари носеше на врата си) беше пхнатата в странничния джоб на строгото палто на Хърмаяни. Хари заметна и двамата с мантията невидимка, после те отново се завъртяха в задушавачата тъмнина.

Хари отвори очи, а сърцето му щеше да се пръсне от вълнение. Двамата с Хърмаяни стояха, хванати за ръце, на покрита с пресли

уличка под тъмносино небе, по което вече мъждукаха първите нощни звезди. От двете страни на тесния път имаше къщи с коледна украса, примигваща по прозорците. Малко по-нататък се виждаше златистото сияние на улични лампи, от което личеше къде е центърът на селото.

– Ох, колко сняг! – пошушна под мантията Хърмаяни. – Как така не се сетихме за него? След всички предпазни мерки ще оставим следи! Трябва да ги заличим... ти върви напред, а аз...

Хари не искаше да влиза в селото като циркаджийски кон и да се опитват да се крият, като заличават с магия следите.

– Хайде да махнем мантията – предложи той, а Хърмаяни го погледна уплашена. – Стига де, не приличаме на себе си, пък и наоколо няма жива душа.

Той пхна мантията невидимка под якето си и в ледения въздух, щипещ по лицата, двамата продължиха безпрепятствено нататък, покрай още къщи, във всяка от които беше възможно навремето да са живели Джеймс и Лили или пък сега да живееше Батилда. Хари се взираше във входните врати, в натежалите от сняг покриви и предните веранди и се питаше дали не помни някоя от тях, макар и дълбоко в себе си да знаеше, че това е невъзможно – бил е едва на годинка и нещо, когато зави наги е напуснал селото. Дори не беше сигурен дали изобщо ще види къщата – не знаеше какво се случва, ако умрат хора, на които е направено заклинанието „Фиделиус“. По едно време уличката, по която вървяха, зави наляво и пред Хари и Хърмаяни се разкри центърът на селото – малък площад.

Той беше опасан отвсякъде с цветни лампички, а в средата му имаше нещо като паметник на загиналите във войните, който отчасти беше закрит от разклащана от вятъра коледна елха. Имаше и няколко магазина, поща, пивница и малка църква с цветни витражи по прозорците, които сияеха ярко като скъпоценни камъни през площада.

Тук снегът беше отъпкан: беше твърд и хлъзгав, защото хората цял ден бяха минавали по него. И сега селяните сновяха пред Хари и Хърмаяни и силуетите им за кратко попадаха в светлината на уличните лампи. Двамата чуха откъслечен смях и поп музика, когато вратата на пивницата се отвори и пак се затвори, а в църквичката някой запя коледна песен.

– Хари, май е вечерта преди Коледа! – възкликна Хърмаяни.

– Така ли?

Той вече не помнеше коя дата е – не бяха виждали вестник от доста седмици.

– Сигурна съм – настоя Хърмаяни, вперила очи в църквата. – Те...

те вероятно са там, нали? Майка ти и баща ти. Виждам отзад гробищата.

Хари усети как нещо у него сякаш избухна, но не беше вълнение, по-скоро страх. Сега, когато беше толкова близо, той се запита дали все пак иска да види всичко това. Хърмаяни изглежда долови какво чувства, защото се пресегна да го хване за ръката и за пръв път пое водачеството, като го затегли напред. Някъде по средата на площада обаче спря като закована.

– Хари, погледни!

Сочеше военния паметник. Докато го подминаваха, той се беше преобразил. На мястото на обелиска с написани върху него имена сега имаше статуя на трима души: мъж с несресана коса и очила, жена с дълга коса и красиво добро лице и бебе момченце в ръцете на майката. Върху главите и на тримата имаше сняг, който приличаше на пухкави бели шапки.

Без да сваля очи от лицата на майка си и баща си, Хари се приближи малко. И през ум не му беше минавало, че има статуя... колко странно беше да се види, изобразен от камък – щастливо мъничко детенце без белег върху челото...

– Да вървим – подкани той, след като дълго гледа фигурите, и двамата се обърнаха, за да тръгнат отново към църквата.

Докато прекосяваха улицата, той се обърна и надзърна през рамо: на мястото на статуята отново имаше мемориал в памет на загиналите във войните.

Щом наближиха църквата, пеенето се засили. Хари усети как на гърлото му засяда буца: песента до болка му напомни за „Хогуортс“, за Пийвс, който се е пхнал в някакви доспехи и реве груби версии на коледни песни, за дванайсетте коледни елхи в Голямата зала, за Дъмбълдор, който веднъж си беше сложил нощна шапчица на цветчета, за Рон в ръчно плетен пуловер...

В гробищата се влизаше през ниска портичка. Хърмаяни я бутна възможно най-тихо и двамата с Хари предпазливо минаха през нея. Снегът от другата страна на хлъзгавата пътека за църковния притвор беше дълбок и непокътнат. Двамата закрачиха през преспите, оставяйки след себе си дълбока пъртина, после заобиколиха сградата, като внимаваха да вървят в тъмнината под ярко осветените прозорци.

Зад църквата от синкавата пелена, изпъстрена с ослепително червени, златисти и зелени отблясъци от отраженията на стъклописите по прозорците, стърчаха редици отрупани със сняг надгробни камъни. Стиснал здраво магическата пръчка в джоба на якето си, Хари тръгна

към най-близкия гроб.

– Виж – Абът, сигурно е някой отдавна починал роднина на Хана!

– Тихо! – примоли се Хърмаяни.

Навлизаха все по-навътре и навътре в гробищата, като проправяха в снега отзад тъмни следи, навеждаха се да разчетат думите върху старите надгробни камъни и от време на време се взираха в мрака наоколо, за да са напълно сигурни, че са сами.

– Насам, Хари!

Хърмаяни беше при гробовете през две редици и Хари трябваше да отиде при нея – сърцето му определено щеше да се пръсне от вълнение.

– Какво, те ли...

– Не, но погледни!

Тя посочи тъмния камък. Хари се наведе и видя върху заледения гранит, по който като петна се мерзелееха лишеи, името „Кендра Дъмбълдор“ и малко под датите на раждането и на смъртта – „и дъщеря й Ариана“. Имаше и цитат:

Дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

Значи Рита Скийтър и Мюриъл бяха предали вярно някои от фактите. Семейство Дъмбълдор наистина бяха живели тук, тук бяха починали и някои от членовете му.

На Хари му беше по-тежко да гледа гроба, отколкото да слуша за него. Неволно си помисли, че двамата с Дъмбълдор сякаш имат на тези гробища дълбоки корени и че Дъмбълдор е трябвало да му го каже, въпреки това обаче директорът така и не бе споменал за връзката.

Двамата биха могли да посетят мястото заедно и за миг момчето си представи как идва тук с Дъмбълдор, представи си колко силна щеше да бъде връзката, колко много щеше да означава това за него. Но Дъмбълдор явно беше смятал за незначително съвпадение факта, че роднините им са положени едни до други в едно и също гробище, както и че това няма нищо общо със задачата, която е възложил на Хари.

Хърмаяни го гледаше и той беше доволен, че в мрака лицето му не се вижда. Прочете отново думите върху надгробния камък. *Дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.* Не проумяваше какво означават те. Със сигурност ги беше избрал Дъмбълдор, който след смъртта на майка си беше останал най-възрастният в семейството.

– Убеден ли си, че никога не ти е споменавал... – подхвана Хърмаяни.

– Да – прекъсна я Хари, и после: – Хайде да търсим.

Обърна се и съжали, че изобщо е видял камъка: не искаше тръпката на вълнението да бъде помрачена от негодувание.

– Насам! – пак извика след малко Хърмаяни от мрака. – О, не, извисявай. Стори ми се, че пише „Потър“.

Тя чистеше разяден от стихииите, обрасъл с мъх камък и свъсено се взираше в него.

– Хари, върни се за малко.

Той не искаше отново да бъде отклоняван и се върна с голямо нежелание през преспите.

– Какво?

– Виж!

Гробът беше изключително стар и порутен и Хари едва разчете името. Хърмаяни му показа символа отдолу.

– Това е същият знак като в книгата!

Той се взря в мястото, което Хърмаяни му сочеше: камъкът беше толкова разрушен, че беше почти невъзможно да се различи какво е изсечено върху него, и все пак под името май наистина имаше триъгълен знак.

– Да... възможно е...

Хърмаяни запали върха на магическата си пръчка и я насочи към името върху надгробния камък.

– Тук пише Иг... май е Игнотус²⁶.

– Аз ще продължа да търся родителите си, чу ли? – каза Хари малко дръпнато и продължи нататък, оставяйки я приклепнала край стария гроб.

Той често се натъкваше на познати фамилни имена като Абът, които беше срещал в „Хогуортс“. На някои места в гробищата бяха положени представители на няколко поколения от един и същ магьоснически род: от датите Хари разбираше, че или родът е бил прекъснат, или сегашните му потомци са се изселили от Годрик Холу.

Навлизаше все по-навътре и навътре сред гробовете и всеки път, щом приближеше до нов надгробен камък, леко го пробуждаха притеснение и очакване.

Стори му се, че мракът и тишината изневиделица са станали погъстени и тягостни. Хари се огледа разтревожен, понеже си помисли, че са диментори, после обаче разбра, че коледните песни са заглъхнали,

26. От „ignotus“ (лат.) – „непознат“, „с нисш произход“, „незнаещ, неопитен“. – Б.пр.

а хората са излезли от църквата и се връщат на площада, затова врявата и суетнята са утихнали. Някой тъкмо беше угасил осветлението в църквата.

После гласът на Хърмаяни се чу от непрогледната тъмнина за трети път – рязък, ясен, само на няколко метра от Хари.

– Тук са, Хари... ето тук.

От тона ѝ той разбра, че този път са майка му и баща му: тръгна към Хърмаяни с усещането, че нещо тежко е притиснало гърдите му, същото чувство, което беше изпитал веднага след гибелта на Дъмбълдор – скръб, сковала сърцето и белите му дробове.

Надгробният камък беше само два реда зад гроба на Кендра и Ариана. И той като гробницата на Дъмбълдор беше изработен от бял мрамор, надписът се четеше по-лесно и сякаш сияеше в мрака. Не се наложи Хари да прикляка и дори да се доближава, за да различи думите, изсечени отгоре:

Джеймс Потър

роден на 27 март 1960, починал на 31 октомври 1981

Лили Потър

родена на 30 януари 1960, починала на 31 октомври 1981

А най-последен враг, който ще бъде унищожен, е смъртта.

Хари прочете думите бавно, сякаш щеше да има само една възможност да вникне в смисъла им, а накрая изрече на глас:

– „А най-последен враг, който ще бъде унищожен, е смъртта...“ – Хрумна му една ужасна мисъл и заедно с нея го връхлетя паника. – Това не е ли верую на смъртожадните. Защо е тук?

– Това, Хари, не означава да надвиеш смъртта в смисъла, който влагат смъртожадните – възрази тихо и внимателно Хърмаяни. – Това означава... нали разбираш... живот отвъд смъртта. Живот след смъртта.

Но те не са живи, те са си отишли, помисли си Хари. Кухите думи не можеха да прикрият истината, че разложените тленни останки на родителите му лежат, безразлични, несъзнаващи, под снега и камъка. И Хари не се съдържа, разплака се – от очите му рухнаха топли сълзи, които в миг се вледеняха върху лицето му... и какъв беше смисълът да ги бърше и да се преструва? Остави ги да текат, стиснал устни, загледан надолу към дебелия сняг, който беше скрил от очите му мястото, където бяха погребани останките на Лили и Джеймс, със сигурност превърнали

се вече в кости или в прах; незнаещи или нехаещи, че живеят им син стои толкова близо с разтуптяно сърце, жив благодарение на тяхната саможертва, и в този миг почти изпитва желание да спи заедно с тях под преспите.

Хърмаяни отново го беше хванала за ръка и я стискаше здраво. Хари не намери сили да я погледне, но също стисна ръката ѝ, като си пое-маше дълбоко и рязко от нощния въздух в опит да се успокои, в опит да си възвърне самообладанието. Съжали, че не е донесъл нещо, което да дари на майка си и баща си, че не се е сетил, а всички растения на гробищата бяха замръзнали и без листа. Хърмаяни обаче вдигна магическата си пръчка, завъртя я в кръг из въздуха и пред тях разцъфтя венец кукуряк. Хари го улови и го положи върху гроба на родителите си.

Веднага щом се изправи, му се прииска да се махне оттам: чувстваше, че няма да издържи и миг повече. Прегърна Хърмаяни през раменете, тя пък го хвана през кръста, после двамата се обърнаха мълком и се отдалечиха – тръгнаха през снега покрай гроба на сестрата и майката на Дъмбълдор към тъмната църква и ниската портичка, която не се виждаше.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА ТАЙНАТА НА БАТИЛДА

– Хари, спри!

– Какво има?

Тъкмо бяха стигнали при гроба на незнайния Абът.

– Тук има някой. Някой ни наблюдава. Усещам. Ей там, при храстите.

Двамата застинаха на място и както се държаха, се взряха в плътната черна ограда в края на гробищата. Хари не забеляза нищо.

– Сигурна ли си?

– Видях как нещо мърда, кълна се...

Тя го пусна, за да освободи ръката, с която обикновено държеше магическата пръчка.

– Приличаме на мъгли – напомни Хари.

– Мъгли, които току-що са сложили цветя на гроба на родителите ти! Сигурна съм, Хари, че там има някой!

Той се сети за „История на магията“ – според учебника гробищата гъмжали от призраци и ако... Точно тогава обаче Хари чу шумолене и видя как от храста, посочен от Хърмаяни, на малък стълб се посипва сняг. Призраците не разместват снега.

– Котка – отсъди след миг-два той – или птица. Ако беше смъртожаден, досега да сме трупове. Но хайде да се махаме оттук, можем да си сложим пак и мантията невидимка.

Докато излизаха от гробищата, току се обръщаха назад. Хари не беше чак толкова весел, на каквото се правеше, докато успокояваше Хърмаяни, и се зарадва, когато излязоха при портичката и хлъзгавата улица отвън. Отново се заметнаха с мантията невидимка. Пивницата беше попълна отпреди: многото гласове вътре пееха коледната песен, която Хари и Хърмаяни бяха чули, докато се приближаваха към църквата. За миг на Хари му мина през ума да предложи да отидат там на сигурно, но тъкмо да отвори уста, Хърмаяни пошушна:

– Хайде да тръгнем насам.

Тя го затегли по тъмната улица, извеждаща от селото в обратната посока на онази, от която бяха дошли. Хари различи мястото, където къщите свършваха и пътят продължаваше през голите ниви. Крачеха възможно най-бързо, доколкото се осмеляваха, покрай прозорци с

примигващи многоцветни светещи гирлянди и очертанятия на коледни елхи, тъмнеещи се през пердетата.

– Как ще намерим къщата на Батилда? – попита Хърмаяни, която трепереше леко и пак от време на време поглеждаше назад през рамо. – Хари! Как мислиш? Хари!

Тя го подръпна за ръката, но Хари пак не ѝ обърна внимание. Гледаше към тъмната грамада, възправила се в самия край на тази редица къщи. След миг хукна, теглейки след себе си Хърмаяни, която се подхлъзваше върху леда.

– Хари...

– Виж... виж, Хърмаяни...

– Ама аз не... Ооо!

Хари беше видял, че заклинанието „Фиделиус“ е било развалено заедно с гибелта на Джеймс и Лили. Живият плет беше избуял през шестнайсетте години, откакто Хагрид беше взел Хари от развалините, пръснати из високата до кръста трева.

Почти цялата къща още си стоеше, макар и покрита от край до край с тъмен бръшлян и сняг, само горният етаж отдясно беше отнесен и Хари беше сигурен, че проклятието е поразило именно него. Дватама с Хърмаяни застанаха на портичката и загледаха останките от онова, което навремето очевидно е било къща като всички други наоколо.

– Защо ли никой не я е възстановил? – прошепна Хърмаяни.

– Сигурно е невъзможно – предположи Хари. – Може би е като раните, нанесени с черна магия – те не могат да бъдат излекувани.

Той се пресегна изпод мантията невидимка и се хвана за покритата със сняг и с плътен слой ръжда портичка, но не за да я отвори, а просто за да докосне нещо от къщата.

– Нали няма да влизаш вътре? Вижда ми се опасно, може би... о, Хари, погледни!

Явно допирът му до портичката беше подействал. От земята пред тях изникна табела, беше се появила направо от копривата и бурените като бързорастящо цвете и върху дървото със златни букви пишеше:

Тук на това място в нощта на 31 октомври 1981 година загинаха Лили и Джеймс Потър.

Синът им Хари Потър и досега е единственият магьосник, останал жив след смъртоносното проклятие.

Тази невидима за мъгли къща е оставена в разрушен вид като паметник на семейство Потър и за да напомня за насилието, което ги е погубило.

Навсякъде около тези старателно подбрани думи имаше надписи, драснати от други магьосници и вълшебници, дошли да видят мястото, където се е спасило Момчето-което-оживя. Някои просто бяха написали имената си с неизлично мастило, други бяха изрязали инициалите си върху дървото, трети бяха оставили съобщения. Най-новите, които блесяха ярко сред тези трупали се в продължение на шестнайсет години магьоснически драсканици, гласяха все едно и също: „*Успех, Хари, където и да си!*“; „*Ако прочетеш някога това, Хари, знай, че сме с теб!*“; „*Да живее Хари Потър!*“

– Какво безобразие, да драскат по надписа! – възмути се Хърмаяни.

Но Хари я озари с усмивка.

– Страхотно е! На мен пък ми е приятно. Аз...

Той млъкна наред изречението. Към тях по тясната улица куцукаше омотан в дебели дрехи силует, който се открояваше на фона на ярките светлини на площада в далечината. Макар да беше трудно да се разбере, на Хари му се стори, че към тях върви жена. Движеше се бавно, може би от страх да не се подхлъзне по заледения път. Беше сгърбена и възпълна, тътрузеше нозе и това създаваше впечатлението за преклонна възраст. Хари и Хърмаяни мълчаливо загледаха как тя се приближава. Хари чакаше да види дали няма да свърне към някоя от къщите, които подминаваше, но дълбоко в себе си знаеше, че няма да го направи. Накрая жената спря на няколко метра и обърната с лице към тях, просто застана наред скования от лед път.

Не се налагаше Хърмаяни да щипе Хари по ръката. Почти беше изключено непознатата да е мъгълка: жената стоеше и гледаше къща, която би трябвало да е напълно невидима за нея, ако не беше магьосница. Но дори и ако беше магьосница, си беше странно, че е излязла в такава мразовита нощ само за да погледа старите развалини. Същевременно по всички правила на обичайната магия жената не би трябвало изобщо да вижда Хари и Хърмаяни. Въпреки това Хари изпита изключително странното чувство, че непознатата знае за присъствието им, а също и кои са. Точно когато той стигна до този твърде притеснителен извод, жената вдигна ръка в ръкавица и ги повика.

Хърмаяни се притисна до Хари под мантията невидимка и стисна ръката му.

– Как е разбрала?

Хари поклати глава. Жената ги повика отново, този път по-настойчиво. Хари можеше да измисли куп причини да не откликне, но колкото повече стояха с лице един към друг на безлюдната улица, толкова повече се засилваха подозренията му коя всъщност е непознатата.

Нима беше възможно тя да ги е чакала през всичките тези дълги месеци? Нима беше възможно Дъмбълдор да ѝ е казал да чака, защото накрая Хари ще дойде? Нима беше възможно именно тя да се е движела в мрака на гробищата и да ги е последвала дотук? Дори това, че е успяла да ги усети, предполагаше някакви дъмбълдоровски способности и мощ, на каквито Хари не се беше натъквал никога преди.

Накрая той заговори, от което Хърмаяни ахна уплашена и подскочи.

– Вие Батилда ли сте?

Омотаният вдебели дрехи силует кимна и пак ги повика.

Двамата под мантията невидимка се спогледаха. Хари вдигна вежди, а Хърмаяни кимна припряно и едва забележимо.

Тръгнаха към жената, която веднага се обърна и закуцука обратно по пътя, по който бяха дошли. Преведе ги покрай няколко къщи и накрая свърна към една портичка. Те я последваха по пътеката през градина, занемарена почти както градината, от която току-що бяха излезли. Непознатата се позабави, докато отключваше входната врата, после отстъпи назад, за да ги пусне да влязат първи.

Жената миришеше или миризмата може би идваше от къщата: Хари сбърчи нос, докато се промъкваша покрай старицата, и смъкна мантията невидимка. Сега, когато стоеше до нея, забеляза, че е съвсем дребна: беше сгърбена от възрастта и му стигаше едва до гърдите. Затвори вратата, на фона на олющената боя кокалчетата на пръстите ѝ изглеждаха сини и нашарени със старчески петна, после жената се обърна и се взря в лицето на Хари. Очите ѝ бяха размътени от пердетата и бяха хлътнали в гънките прозрачна кожа, цялото ѝ лице беше осеяно с вени и кафяви петна. Хари се запита дали жената изобщо го вижда, а дори и да го виждаше, пред нея стоеше плешивеещият мъгъл, чиято самоличност той беше откраднал.

Тежката миризма на старост, на прах, непрани дрехи и застояла храна се засили, когато жената размота проядения от молци черен шал и го смъкна от главата си с рядка бяла коса, изпод която черепът се виждаше съвсем ясно.

– Батилда? – повтори Хари.

Старицата кимна отново. Хари усети медальона с капачето до кожата си: нещото вътре в него, което понякога тиктакаше или туптеше като сърце, се беше пробудило и той го усети как пулсира през студено-то злато.

Дали то знаеше, дали чувстваше, че онова, което ще го унищожи, е наблизо?

Батилда ги подмина, като тътрузеше крака, и избута Хърмаяни, сякаш не я беше видяла, после се скри в една от стаите, вероятно всекидневната.

– Хари, притеснявам се – простена Хърмаяни.

– Погледни я колко е дребна, ако се стигне дотам, лесно ще я преборим – заяви той. – Слушай, трябваше да те предупредя, знаех, че не е с всичкия си. Мюриъл я нарече „изкукала“.

– Елате! – повика ги Батилда от съседната стая.

Хърмаяни подскочи и се вкопчи в ръката на Хари.

– Няма страшно – успокои я той и я поведе към всекидневната.

Батилда бавно обикаляше из помещението и палеше свещите, но още беше много тъмно, да не говорим пък че беше изключително мръсно. Под краката им скърцаше дебел слой прах и сред миризмата на влага и мухъл носят на Хари различни нещо още по-неприятно, може би воня на развалено месо. Той се запита кога за последен път някой е наминавал да види Батилда. Тя явно беше забравила, че може да прави магии, защото палеше свещите неумело, с ръка, и имаше опасност увисналите дантелени краища на ръкавите ѝ всеки момент да се подпалят.

– Нека аз – предложи Хари и взе кибритата от нея.

Тя продължи да стои и да гледа как Хари приключва с паленето на остатъците от свещи върху чинийки, закрепени по купчини книги и масички до стените, по които бяха струпани напукани мръсни чаши.

Последната повърхност, върху която Хари забеляза свещ, беше издаден по средата шкаф, по който бяха наслагани множество снимки. Когато пламъкът заигра, отражението му затрепка по прашните стъкла и среброто на фотографиите. Хари забеляза тук-там по снимките леко движение. Докато Батилда се занимаваше с цепениците в огъня, момчето изрече тихо:

– *Тергео!*

Прахта по снимките изчезна и Хари веднага забеляза, че липсват пет-шест от тях в най-големите и най-богато украсени рамки. Запита се кой ли ги е махнал, дали Батилда или някой друг. След това погледът му беше привлечен от фотография, сложена почти най-отзад в сбирката.

Беше златокосият крадец с веселото лице, младежът, приседнал на перваза у Грегорович, който се усмихна лениво на Хари от сребърната рамка. И той начаса се сети къде е виждал момчето: в „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“, хванат ръка за ръка с младия Дъмбълдор. Всички липсващи фотографии явно се бяха озовали в книгата на Рита.

– Госпожо... госпожице... Багшот! – каза той с глас, който потрерваше леко. – Кой е този тук?

Батилда стоеше в средата на стаята и наблюдаваше как Хърмаяни пали огъня вместо нея.

– Госпожице Багшот! – повтори Хари и точно когато пламъците се разгоряха в камината, пристъпи напред със снимката в ръце.

Щом чу гласа му, Батилда вдигна поглед, а хоркруксът върху гърдите му затуптя по-бързо.

– Кой е този човек тук? – попита Хари и побутна снимката напред.

Жената се взря угрижено в нея, а после и в Хари.

– Знаете ли кой е този тук? – попита той отново много по-бавно и силно от обикновено. – Този мъж. Познавате ли го? Как се казва?

Батилда само погледна отнесено. Хари усети ужасно разочарование. Как ли Рита Скийтър беше отключила паметта на старицата?

– Кой е този мъж? – повтори той на висок глас.

– Какво правиш, Хари? – попита Хърмаяни.

– Снимката, Хърмаяни, това тук е крадецът... крадецът, който ограби Грегорович! Много ви моля! – извърна се Хари отново към старицата. – Кой е този човек?

Но тя отново само го погледна.

– Защо ни повикахте, госпожо... госпожице... Багшот? – попита Хърмаяни, като също повиши глас. – Искахте да ни кажете нещо ли?

Батилда не показа с нищо, че я е чула – затътрузи нозе и се приближи с няколко крачки до Хари. Кимна леко и погледна към антрето.

– Искате да си тръгнем ли? – попита той.

Тя повтори движението, като този път посочи първо него, после себе си и накрая тавана.

– А, така ли... Хърмаяни, мисля, че иска да се кача с нея на горния етаж.

– Добре – каза момичето, – да вървим.

Но когато Хърмаяни тръгна, Батилда изненадващо категорично поклати глава и пак посочи първо Хари, а после себе си.

– Иска с нея да отида само аз.

– Защо? – учуди се Хърмаяни и гласът ѝ прокътна рязко и ясно в

осветената от свещите стая, а от силния шум старицата леко поклати глава.

– Дъмбълдор може би й е казал да даде меча на мен, само на мен и на никой друг.

– Наистина ли смяташ, че знае кой си?

– Да – потвърди той и се взря в мътните очи, вторачени в него, – смятам, че знае.

– Добре тогава, но не се бави, Хари.

– Да вървим – подкани Хари старата жена.

Тя явно го разбра, защото го заобиколи и закрета към вратата. Хари се извърна и се усмихна на Хърмаяни, за да я успокои, но не беше сигурен, че тя го е видяла, понеже стоеше наред осветената от свещите мръсотия и гледаше към библиотеката, обхванала раменете си с ръце. Докато излизаше от стаята, Хари пхна фотографията на непознатия крадец в якето си така, че не го забелязаха нито Хърмаяни, нито Батилда.

Стълбището беше тясно и стръмно: Хари едва не посегна да подпресе ръце гърба на тантурестата Батилда, да не би да падне назад върху него, което си изглеждаше напълно възможно. Леко задъхана, тя се изкачи бавно до стълбищната площадка на горния етаж, веднага зави надясно и отведе момчето в стая с нисък таван.

Вътре беше тъмно като в рог и смърдеше ужасно. Хари тъкмо беше зърнал нощно гърне, което се подаваше изпод леглото, когато Батилда затвори вратата и дори то беше погълнато от мрака.

– *Лумос!* – каза Хари и магическата му пръчка светна.

Той трепна: през няколко секунди непрогледна тъмнина Батилда се беше приближила до него, а той не я беше чул.

– Ти Потър ли си? – прошепна тя.

– Да.

Старицата кимна бавно и умислено. Хари усети, че хоркрукът бие бързо, по-бързо и от сърцето му: усещането беше неприятно и тревожно.

– Имате ли нещо за мен? – попита той, но Батилда беше насочила вниманието си към върха на пръчката му. – Имате ли нещо за мен?

Точно тогава тя затвори очи и едновременно се случиха няколко неща: в белега го прониза болка, хоркрукът потрепери така, че пуловърът му отпред чак се размърда, в миг тъмната смрадлива стая сякаш изчезна. Хари усети прилив на радост и каза със силен студен глас: *дръж го!*

Люшна се на място: тъмната миризлива стая отново го похлупи и той не знаеше какво точно се е случило току-що.

– Имате ли нещо за мен? – попита за трети път и много по-силно.

– Ей там – прошепна старицата и посочи ъгъла.

Хари вдигна магическата пръчка и видя под прозореца отрупана с какво ли не тоалетка.

Този път Батилда не тръгна да го води. Хари се промуши с вдигната пръчка между нея и неоправеното легло. Не искаше да изпускат от поглед старицата.

– Какво? – попита той, като стигна до тоалетката; върху нея имаше нещо, което приличаше на камара непрани дрехи.

– Там – посочи Батилда безформената купчина.

В мига когато Хари отклони поглед и затърси сред нахвърляните дрехи ръкохватка на меч, жената се раздвижи някак странно – той я забеляза с крайчеца на окото, панически се обърна и се вцепени от ужас, понеже видя как старото тяло се свлича и от мястото, където е била шията на Батилда, излиза огромната змия.

Вдигна магическата пръчка, но змията го ухапа толкова силно по китката, че пръчката отхвърча с въртеливо движение към тавана, светлината ѝ замига зашеметяващо из стаята и угасна, после мощният удар на змийската опашка по диафрагмата на Хари го остави без въздух и той запада назад към тоалетката и купчината мръсни дрехи...

Завъртя се настрани и на косъм се размина с опашката на змията, която се стовари върху тоалетката, точно там, където Хари бе стоял само преди секунда. Той се строполи на пода и по него се посипа дъжд от натрошено стъкло. Чу как Хърмаяни вика отдолу:

– Хари!

Не успя да поеме в белите си дробове достатъчно въздух, за да ѝ отговори: точно тогава към пода го притисна тежка гладка грамада, която се заплъзга отгоре му – мощна и мускулиста...

– Не! – простена Хари, залепен до пода.

– Да! – изшушука гласът. – Да... *държа те... държа те...*

– *Акцио... Акцио пръчка...*

Но не се случи нищо и Хари трябваше да освободи ръцете си, за да се помъчи да изгласка встрани змията, която се увиваше около тялото му, изкарваше въздуха от него, притискаше към гърдите му хоркрукса – кръгче лед, туптящо като живо на сантиметри от сърцето му, което направо щеше да се пръсне, а мозъкът му беше блиснат от студена бяла светлина, заличила всички мисли, удавила дишането му, заглушила

стъпките в далечината, всичко...

До гърдите му блъскаше метално сърце и сега той летеше, летеше с тържествуващо сърце, без да има нужда от метли и тестроли...

Изведнъж се освести в зловонния мрак – Наджини го беше пунала. Той се изправи с усилие и видя змията, откроена на фона на светлината от стълбищната площадка: тя нападна, а Хърмаяни отскочи с писък встрани, при което отклоненото ѝ проклятие улучи прозореца до Хари и го направи на парчета. Стаята се напълни с леден въздух, Хари се наведе, за да избегне дъжда от натрошено стъкло, и се подхлъзна на нещо като молив... магическата му пръчка...

Грабна я, сега обаче стаята беше направо запълнена от змията, която блъскаше с опашка по пода – Хърмаяни не се виждаше никъде и за миг Хари си помисли най-лошото, после обаче екна трясък, блесна червена светлина и змията политна във въздуха, като удари с все сила Хари по лицето и се загъна все по-високо към тавана. Хари вдигна пръчката, ала точно тогава прорязващата болка в белега стана силна и пареща, каквато не я беше усещал от години.

– Той идва насам. *Идва насам, Хърмаяни!*

Докато Хари крещеше, змията падна със свиреп съск. Настана пълна бъркотия: змията правеше на трески полиците по стената, във въздуха се разхвърча натрошен порцелан, а Хари сграбчи тъмния силует, за който беше сигурен, че е Хърмаяни, и скочи на леглото...

Тя изписка от болка, когато Хари я задърпа назад през леглото: змията нападна отново, ала Хари знаеше, че се задава нещо по-страшно от нея и сигурно вече е при портичката долу – от болката в белега главата му направо щеше да се пръсне...

Хари се засили и скочи, теглейки със себе си и Хърмаяни, и точно тогава змията се спусна и ги нападна, а Хърмаяни изпищя:

– *Конфринго!*

Проклятието полетя из стаята, счупи огледалото на дрешника и след като се блъсна в пода и после в тавана, рикошира към тях – Хари усети как го опърли по дланта с топлината си. Усети как стъкло разрязва бузата му, докато теглеше със себе си Хърмаяни, скочи от леглото на счупената тоалетка, а оттам – право през прозореца с натрошено стъкло в небитието; двамата се завъртяха във въздуха и писъкът на Хърмаяни огласи нощта.

После белегът се разтвори: Хари беше Волдеморт, който се затича през зловонната стая, вкопчи се с дълги бледи ръце в прозореца и зърна плешивия мъж и дребната жена, които се завъртяха и изчезнаха, а после

изкрещя от гняв и кръсъкът му се сля с писъка на момичето, прелетя над тъмните градини и стигна чак до църковните камбани, възвестяващи Рождество...

И неговият вик беше викът на Хари, неговата болка беше болката на Хари... да се случи точно тук, където вече се беше случвало веднъж... тук, на хвърлей от къщата, където той бе на крачка от това да узнае какво е да умреш... да умреш... болката беше непоносима... изтръгната от тялото му... но щом той нямаше тяло, защо главата го болеше толкова силно, щом беше мъртъв, защо болката беше толкова нетърпима, нима тя не спира заедно със смъртта, нима не си отива...

Влажна ветровита нощ, две маскирани като тикви деца прекосяват площада, накичени с хартиени паяци витрини, все долнопробни мъгълски украшения от свят, в който те не вярваха... а той се плъзгаше с усещането за устрем, за мощ и правилност, което го обземаше винаги в такива случаи... няма и следа от гняв... гневът е за души, по-слаби от неговата... затова пък триумфът, да... беше го очаквал, беше се надявал на него...

– Хубав костюм, господине!

Той видя как усмивката на момченцето помръква, когато то притича по-наблизо, надзърна под качулката на наметалото и върху изрисуваното му лице падна сянката на страха, после детето се обърна и побягна... той стисна под наметалото края на магическата пръчка... едно-едничко движение и хлапето никога нямаше да се прибере при майка си... но това беше излишно, напълно излишно...

Тръгна по друга, по-тъмна улица и най-сетне видя мястото, накъдето се беше запътил: заклинанието „Фиделиус“ беше развалено, макар че те още не знаеха... и той се движеше по-тихо и от мъртвите листа, плъзгащи се по настилката, после се изравни с тъмния жив плет и надзърна над него...

Не бяха дръпнали пердетата, той ги видя съвсем ясно в малката всекидневна: високия чернокос мъж с очила, който пускаше с магическата си пръчка разноцветни клъбца дим, за да забавлява чернокосото момченце в синя пижамка. Детето се смееше и се опитваше да хване пушека, да го стисне в юмруче...

Една от вратите се отвори: влезе майката, която каза нещо, но той не чу какво, а дългата ѝ тъмночервена коса падна върху лицето ѝ. Бащата се наведе, прегърна сина си и го подаде на майката. Метна магическата пръчка на дивана, протегна се и се прозина...

Той бутна портичката и тя скръзна, но Джеймс Потър не чу.

Бледата му ръка извади изпод наметалото магическата пръчка и я насочи към вратата, която се отвори с трясък.

Вече беше прекрачил прага, когато Джеймс дотича в коридора. Беше лесно, прекалено лесно, Джеймс Потър дори не беше взел пръчката...

– Лили, грабвай Хари и се махай. Той е! Махай се! Бягай! Аз ще го задържа...

Щял да го задържи дори без магическа пръчка в ръка!... Той се засмя и запрати проклятието...

– Авада Кедавра!

Зелената светлина изпълни задръстения с какво ли не коридор, подпали детската количка, оставена до стената, и перилата на стълбището, които лумнаха като факла, а Джеймс Потър се свлече като марионетка с прерязани конци...

Той чу писъците на жената, хваната като в капан на горния етаж, но докато тя се държеше разумно, не я застрашаваше нищо... тръгна нагоре по стълбището и леко развеселен, чу как жената се опитва да се барикадира... тя също нямаше у себе си магическа пръчка... колко глупави бяха и колко лековерни: да се доверят на приятелите си с надеждата, че те ще ги опазят, и да смятат, че могат да оставят оръжията си...

Той отвори със сила вратата, изтласка с лениво замахване на магическата пръчка стола и кашоните, наслагани зад нея... и видя жената – стоеше пред него с детето на ръце. Щом го зърна, тя остави сина си в детското легълце до нея и разпери широко ръце, сякаш това щеше да ѝ помогне, сякаш се надяваше, че като скрие детето от поглед, ще бъде предпочетена...

– Не Хари, не Хари, моля ви, не Хари!

– Отдръпни се, глупачке... махни се веднага...

– Не Хари, моля ви, убийте мен вместо него...

– Предупреждавам те за последен път...

– Само не Хари! Моля ви... милост... милост... Само не Хари! Само не Хари! Моля ви... ще направя всичко...

– Дръпни се... дръпни се, момиче...

Можеше да я изтегли насила от люлката, но му се стори по-разумно да ги избие всичките...

Зелената светлина блесна из стаята и жената се строполи като мъжа си. През цялото време детето не беше проплакало: стоеше, вкопчено в пръчките на легълцето, и гледаше в лицето неканения гост

будно и любопитно – явно беше решило, че под наметалото е баща му, който прави още красиви светлини, а майка му всеки момент ще скочи със смях на крака...

Той насочи пръчката към лицето на момчето много внимателно: искаше да вижда как се случва, как ще ликвидира тази необяснима опасност.

Детето се разплака – беше видяло, че това не е баща му. На него не му хареса този плач: още от сиропиталището не понасяше хленча на малките...

– Авада Кедавра!

И после рухна: превърна се в нищо, в нищо освен болка и ужас, и разбра, че трябва да се скрие, но не тук, сред отломъците на разрушената къща, където детето беше хванато като в капан и пицеше, а някъде много далеч... много далеч...

– Не – простена той.

Змията прошемоли по осеяния с какво ли не мръсен под, той трябваше да убие момчето, а всъщност той беше момчето...

– Не...

Сега той стоеше на счупения прозорец в къщата на Батилда, погълнат от спомените за най-големия си провал, а огромната змия се плъзгаше в краката му, по натрошения порцелан и стъкло... той погледна надолу и видя нещо... нещо невероятно...

– Не...

– Хари, всичко е наред, ти си в безопасност!

Той се наведе и вдигна натрошената фотография. Ето го: непознатия крадец, крадеца, когото издирваше...

– Не... Изпуснах я... изпуснах я...

– Хари, успокой се, събуди се, събуди се!

Той беше Хари... Хари, а не Волдеморт... и онова, което шумолеше, не беше змия... Отвори очи.

– Хари – прошепна Хърмаяни, – как се чувстваш... добре ли си?

– Да – излъга той.

Беше в палатката, лежеше на едно от долните легла под цяла купчина одеяла. От тишината и особената студена безжизнена светлина зад брезентовия таван разбра, че се развиделява. Беше плувнал в пот – усещаше го по чаршафите и одеялата.

– Измъкнали сме се...

– Да – потвърди Хърмаяни. – Наложил се да направя хвърковата магия, за да те пренеса до леглото, не успях да те вдигна. Беше... хм, не

беше съвсем...

Под кафявите ѝ очи се тъмнееха морави сенки и той забеляза, че Хърмаяни държи в ръката си малка гъба: бършеше с нея лицето му.

– Болен си – каза накрая тя. – Много болен.

– Кога тръгнахме оттам?

– Преди часове. Вече се съмва.

– И какво... в безсъзнание ли съм бил?

– Не точно – отвърна притеснена Хърмаяни. – Крещеше и стенеше, и... и разни други неща – допълни тя с тон, от който Хари се притесни.

Какво ли беше правил? Дали беше крещял проклетия като Волдеморт, или беше плакал като невръстното дете в креватчето?

– Не успях да сваля от теб хоркрукса – обясни Хърмаяни и Хари разбра, че тя иска да смени темата. – Беше залепнал, направо беше залепнал за гърдите ти. Остана ти белег, извинявай, но се наложи да направя откъсваща магия, за да го махна. Ухапа те змията, но аз промих раната и ѝ сложих малко росен...

Той смъкна потната тениска от гърба си и се погледна. Над сърцето му, там където го беше прогорил хоркруксът, аленееше овално петно. Хари видя и почти зарасналите следи от ухапване върху китката си.

– Къде сложи хоркрукса?

– В чантата. Мисля, че не е зле известно време да не го носим.

Хари се отпусна на възглавниците и се взря в изпитото пребледняло лице на Хърмаяни.

– Не биваше да ходим в Годрикс Холоу. Аз съм виновен, само аз и никой друг. Хърмаяни, извинявай...

– Ти нямаш никаква вина. Аз също исках да отидем, наистина мислех, че Дъмбълдор може би ти е оставил там мечата.

– Е, сбъркали сме.

– Какво се случи, Хари? Какво се случи, когато старицата те отведе горе? Змията се беше скрила някъде ли? И после излезе, уби нея и нападна теб?

– Не – отвърна Хари. – Тя беше змията... или змията беше тя... още от самото начало.

– К-какво, какво?

Хари затвори очи. Още усещаше по себе си миризмата в къщата на Батилда и заради нея всичко му се струваше ужасно ярко.

– Батилда явно е умряла преди известно време. Змията беше... беше вътре в нея. Ти-знаеш-кой я е сложил там, в Годрикс Холоу – да чака. Ти се оказа права. Знаел е, че ще се върна.

– Змията е била вътре в нея?

Хари отново отвори очи; Хърмаяни беше погнушена, отвратена.

– Лупин каза, че ще се натъкнем на магия, която не сме си и представяли – напомни Хари. – Тя не искаше да приказва пред теб, защото говореше на змийски, само на змийски, а аз не се усетих, макар че я разбирах, естествено. Веднага щом се качихме в стаята, змията съобщи на Ти-знаеш-кого, чух го в главата си и усетих, че той е развълнуван, каза й да ме задържи там, горе... а после...

Спомни си как змията излезе от шията на Батилда, но беше излишно Хърмаяни да научава всички подробности.

– После тя се преобрази, превърна се в змията и ме нападна. – Хари погледна следите от ухапване. – Не искаше да ме убива, искаше само да ме задържи, докато дойде Ти-знаеш-кой.

Де да беше успял да убие змията, тогава щеше да си е струвало, щеше да си е струвало всички усилия... Разстроен, той седна в леглото и отметна завивките.

– Хари, недей, сигурна съм, че трябва да лежиш!

– Не аз, а ти се нуждаеш от сън. Не се сърди, но изглеждаш ужасно. Аз съм си добре. Ще поема дежурството за известно време. Къде ми е пръчката?

Хърмаяни не отговори, само го погледна.

– Къде ми е пръчката, Хърмаяни?

Тя хапеше устна, очите й се напълниха със сълзи.

– Хари...

– Къде ми е пръчката?

Хърмаяни се пресегна долу при леглото и му я подаде.

Магическата пръчка от бодлива зеленика и сърцевина от феникс беше почти прекършена на две. Частите се крепяха само на тънко влакънце от перото на феникса. Дървото се беше сцепило. Хари я взе, сякаш бе живо същество, на което е нанесена ужасна рана. Не можеше да подреди мислите си: всичко в главата му се беше превърнало в размазано петно от паника и страх. После подаде пръчката на Хърмаяни.

– Поправи я. Моля те.

– Според мен, Хари, ако е счупена така...

– Много те моля, Хърмаяни, опитай!

– *Р-репаро!*

Увисналата част се залепи. Хари я вдигна.

– *Лумос!*

Магическата пръчка примига-примига и угасна. Хари я насочи към

Хърмаяни.

– *Експелиармус!*

Пръчката на момичето потрепери, но не изхвърча. Плахият опит за магия беше непосилен за пръчката на Хари, която отново се счупи на две. Той я загледа ужасен – не проумяваше как се е случило, пръчката беше оцелявала в какви ли не перипетии...

– Хари – прошепна Хърмаяни толкова тихо, че той едва я чу. – Ужасно съжалявам. Май аз съм виновна. Когато си тръгнахме, змията се спусна към нас, затова пратих разрушително проклятие, а то рикошира, започна да поразява всичко наред и явно... явно е уцелило и...

– Станало е случайно – каза по инерция Хари. Чувстваше се изцеден, вцепенен. – Е... все ще намерим начин да я поправим.

– Мисля, че няма да успеем – възрази Хърмаяни с лице, обляно в сълзи. – Помниш ли... помниш ли... когато Рон блъсна колата и си счупи пръчката? Тя вече не беше същата и се наложи да си купува нова.

Хари се сети за Оливандър, когото Волдеморт беше отвлякъл и държеше някъде като заложник, за Грегорович, който беше мъртъв. Откъде сега щеше да намери нова магическа пръчка?

– Добре де – рече той уж спокойно, – добре, засега ще взема за малко твоята. Докато съм на пост.

С обляно в сълзи лице Хърмаяни му подаде пръчката си, той стана и я остави да седи край леглото, защото най-силното му желание беше да се махне от нея.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

ЖИВОТЪТ И ЛЪЖИТЕ НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР

Слънцето изгряваше: над Хари се беше разпростряла чистата безцветна небесна шир, безразлична и към него, и към страданията му. Седнал при входа на палатката, той пое дълбоко от чистия въздух. Това, че просто беше жив и гледаше как слънцето изгрява над заснежения блестящ склон, би трябвало да е най-голямото съкровище на земята, а той не можеше да го оцени: след сполетялата го беда – загубата на магическата пръчка – сетивата му бяха излезли от строя. Хари погледна към долината и снежното ѝ покривало и в проблясващата тишина забиха далечни църковни камбани.

Без да се усети, беше впил пръсти в ръцете си, сякаш се опитваше да устои на физическа болка. Не помнеше колко пъти бе губил от собствената си кръв, веднъж беше останал без всички кости в дясната си ръка, от това пътуване вече му бяха останали белези върху гърдите и китката, прибавили се към белезите върху дясната ръка и челото, ала никога до този миг Хари не се беше чувствал толкова пагубно омаломощен, толкова уязвим и оголен, сякаш от него беше изтръгнато най-доброто от магическата му сила. Знаеше какво ще каже Хърмаяни, ако споделеше с нея тези свои мисли: че магическата пръчка е точно толкова добра, колкото е добър магьосникът. Тя обаче грешеше, неговият случай беше различен. Не беше усещала никога как пръчката се завърта като стрелка на компас и запраща по врага златисти пламъци. Хари беше загубил закрилата на еднаквите сърцевини и едва сега, когато вече я нямаше, си даде сметка колко е разчитал на нея.

Извади от джоба си парчетата от прекършената пръчка и без да ги поглежда, ги пхна в кесийката около врата си, която му беше дал Хагрид. Сега вече тя беше пълна със счупени безполезни предмети и вътре нямаше място. Хари напипа през гущеровата кожа стария снич и трябваше да се пребори с обзелото го за миг изкушение да го извади и да го хвърли. Непроницаем, неотзивчив, непотребен като всичко останало, което Дъмбълдор беше оставил след себе си...

И яростта срещу Дъмбълдор го заля като лава, която го прогори отвътре и помете всички други чувства. От чисто отчаяние те си бяха втълпили, че Годрик Холоу пази отговорите, и си бяха внушили, че от тях се очаква да се върнат там, че селото е част от някакъв таен път,

прокаран от Дъмбълдор, а ето че нямаше карта, нямаше план. Дъмбълдор ги беше оставил да се лутат в мрака, да се борят сам-сами, без всякаква помощ, с ужаси, каквито не познавах и за каквито не бяха и сънували: нищо не беше обяснено, нищо не беше дадено даром, те няхаха меч, а сега Хари нямаше и магическа пръчка. Освен това беше изпуснал снимката на крадеца и Волдемор сигурно вече нямаше да се затрудни да разбере кой е той... сега Волдемор разполагаше с цялата информация...

– Хари!

Хърмаяни изглежда се страхуваше, че той може да запрати по нея проклетие със собствената ѝ пръчка. С мокро от сълзите лице тя прилекна до него – носеше в треперещите си ръце две чаши чай и стискаше под мишница нещо обемисто.

– Благодаря – каза Хари, като взе една от чашите.

– Нали нямаш нищо против да ти кажа нещо?

– Не – отвърна той, понеже не искаше да наранява чувствата ѝ.

– Хари, нали искаше да разбереш кой е човекът от снимката. Аз... аз взех книгата.

Тя побутна плахо върху коленете му чисто нов екземпляр на „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“.

– Къде... как...

– Беше във всекидневната на Батилда, лежеше си там... от горния край се подаваше тази бележка. – Хърмаяни прочете на глас няколкото хапливи отровнозелени реда: – „Драга ми Бати, благодаря ти за помощта. Пращам ти екземпляр от книгата, надявам се да ти хареса. Ти каза всичко, макар и да не помниш това. Рита.“ Според мен е получена още докато истинската Батилда е била жива, но тя може би изобщо не е била в състояние да я прочете.

– Да, сигурно не е била.

Хари погледна надолу към лицето на Дъмбълдор и изпита дива наслада: сега щеше да узнае всичко, което Дъмбълдор не беше сметнал за нужно да му казва, независимо дали той го искаше или не.

– Още си ми много сърдит, нали? – попита Хърмаяни. Той вдигна поглед, видя, че от очите ѝ още се стичат сълзи, и разбра, че явно му е проличало колко е разгневен.

– Не, не съм – отвърна тихо Хари. – Не съм, Хърмаяни, знам, че е станало случайно. Опитвала си се да ни измъкнеш оттам живи и беше невероятна. Ако не беше ти да ми помогнеш, сега да съм мъртъв.

Хърмаяни му се усмихна през сълзи и той се опита да отвърне на усмивката ѝ, после насочи вниманието си към книгата. Корицата ѝ беше

твърда, очевидно никоой досега не я беше разгръщал. Хари разлисти страниците, за да намери снимки. Почти веднага откри онази, която му трябваше: младият Дъмбълдор и красивият му спътник, които се заливаха от смях на някаква отдавна забравена шега. Хари плъзна поглед към текста под снимката:

Албус Дъмбълдор малко след смъртта на майка си заедно със своя приятел Гелърт Гриндълуолд.

Хари дълго се взираше с отворена уста в последната дума. Гриндълуолд. Със своя приятел Гриндълуолд. Стрелна с очи Хърмаяни, която още се беше вторачила в името, сякаш не можеше да повярва, после бавно извърна поглед към Хари.

– *Гриндълуолд?*

Без да обръща внимание на другите снимки, Хари затърси по страниците наоколо дали някъде другаде не се среща съдбовното име. Не след дълго го откри и зачете жадно, но се обърка: налагаше се да се върне още напред, за да улови смисъла, и накрая се озова в началото на глава с името „Висшето благо“. Двата с Хърмаяни зачетоха заедно:

Малко преди да навърши осемнайсет години, Дъмбълдор завършва „Хогуортс“, увенчан със слава: отличник, префект, носител на наградата за изключителен заклинател „Барнабъс Финкли“ представител на младежта на Великобритания в Магисъбора, носител на златен медал за изключителен принос, с който е удостоен на Международната конференция на алхимиците в Кайро. Дъмбълдор възнамерява да поеме на околосветско пътешествие заедно с Елфиъс Дож, по прякор Кучешкия дъх, тъповат, но верен негов приятел от училище.

Двата младежи отсядат в „Продънения котел“ в Лондон и се готвят на другата сутрин да заминат за Гърция, но идва сова с вестта, че майката на Дъмбълдор е починала. Дож Кучешкия дъх, отказал интервю за книгата, е предоставил на обществеността собствената си съзливлива версия на събитията, разиграли се от тук нататък. Той описва смъртта на Кендра като трагичен удар, а решението на Дъмбълдор да се откаже от пътешествието – като проява на благородна саможертва.

Както би могло да се очаква, Дъмбълдор се завръща незабавно в Годрикс Холоу, за да „се грижи“ за брат си и сестра си,

които са по-малки от него. Но какви грижи всъщност е положил за тях?

„Той си беше откачен, тоя Абърфорт – разказва Инид Смиък, чието семейство живее по онова време в покрайнините на Годрикс Холоу. – Съвсем подивя. Човек да го съжали, след като изгуби и майка си, и баща си, ама той все ме замерваше по главата с кози барабонки. Не мисля, че Албус се е тревожел кой знае колко за него, никога не съм ги виждал заедно.“

И какво е правел Албус, щом не е утешавал подивелия си малък брат? Както личи, отговорът е един: постарал се е сестра му и занаят да стои затворена под ключ. Защото макар че първата й тъмничарка вече е била на оня свят, плачевното положение на Ариана Дъмбълдор изобщо не се променя. Дори за съществуването й знаят малцина чужди хора като Дож Кучешкия дъх – за тях Дъмбълдор може да разчита, че ще се хванат на приказките за „разклатеното здраве“ на сестра му.

Друга такава приятелка на семейството, която се задоволява с малко, е Батилда Багшот, прочутата историчка на магията, която от дълги години живее в Годрикс Холоу. Кендра я е отпратила, разбира се, при първия й опит да поздрави семейството с „добре дошло“ в селото. Няколко години по-късно обаче историчката праща в „Хогуортс“ при Дъмбълдор сова, тъй като е останала с прекрасни впечатления от научната му публикация за междувидовото преобразяване в „Трансфигурацията днес“. Този пръв контакт води до запознанство с цялото семейство Дъмбълдор и когато Кендра умира, Батилда е единственият човек в Годрикс Холоу, с когото майката на Дъмбълдор изобщо е разговаряла.

За съжаление блестящият ум, с който Батилда се е откроявала в по-ранни години, вече не е така пъргав. „Огънят е стъкмен, ала котелът е празен“ както се изрази пред мен Айвър Дилънсби, а според Инид Смиък „главата й е куха като катеричи говна“. Въпреки това аз приложих едновременно някои проверени и изпробвани техники за добиване на сведения и извлякох достатъчно неопровержими факти, за да съставя цялата скандална картина.

Подобно на останалия магьоснически свят, и Батилда смята, че преждевременната смърт на Кендра се дължи на „обърнало се заклинание“, версия, която в по-късни години повтарят и Албус, и Абърфорт. Батилда се придържа като папагал и към онова,

което семейството твърди за Ариана, и я определя като „крехка“ и „болнава“.

По един въпрос обаче наистина си заслужаваше усилията да се сдобия с веритасерум и да го дам на Батилда, защото само и единствено тя знае докрай най-строго пазената тайна в живота на Албус Дъмбълдор. Сега, когато тази тайна е разкрита за пръв път, тя поставя под въпрос всичко, което Дъмбълдор е представлявал според поклонниците му: така наречената му ненавист към Черните изкуства, това, че се е обявил срещу потискането на мъглиците и дори че е бил предано отдаден на семейството си.

Същото лято, когато Дъмбълдор се прибира в Годрикс Хо-лоу вече като сирак и като глава на семейството, Батилда Багшот се съгласява да приеме в дома си своя племенник Гелърт Гриндълуолд.

Името на Гриндълуолд с основание е всеизвестно: ако съставим списък на най-опасните черни магьосници на всички времена, той няма да заеме челното място в него единствено заради въздигането на Вие-знаете-кого, появил се едно поколение по-късно, за да му грабне короната. Тъй като Гриндълуолд никога не е вилнял във Великобритания, тук не се знае подробно как се е въздигнал на власт.

Образованието си е получил в „Дурмщранг“ – училище, което дори тогава се слави със злочестата си търпимост към Черните изкуства, – и доказва, че е не по-малко брилянтен от Дъмбълдор. Но вместо да насочи способностите си към извоюването на отличия и награди, Гелърт Гриндълуолд се посвещава на други начинания. Когато е шестнайсетгодишен, дори в „Дурмщранг“ решават, че не могат да си затварят и занапред очите за съмнителните му експерименти, и го изключват.

От тук нататък за придвижването на Гриндълуолд се знае само, че „в продължение на няколко месеца той пътешества в чужбина“. Сега вече можем да разкрием, че е решил да погостува на леля си в Годрикс Холоу и там, колкото и стъписващо и изумително да прозвучи на мнозина, той се сприятелява не с друг, а с Албус Дъмбълдор.

„Струваше ми се много мило момче – дърдори Батилда, – какъвто и да е станал впоследствие. Запознах го, естествено, с клетия Албус, на когото му липсваше общуването с негови връстници. Момчетата се харесаха веднага.“

То оставаше и да не се харесат! Батилда ми показа съхранено от нея писмо, което Албус Дъмбълдор е пратил посред нощ на Гелърт Гриндълуолд.

„Да, дори и след като цял ден бяха разисквали – и двамата бяха много будни и умнички, дето е думата, търкулнало се гърнето и си намерило похлупака, – случваше се да чуя как на прозореца в стаята на Гелърт почуква сова с писмо от Албус. Явно му беше хрумнало нещо и той бързаше час по-скоро да го сподели с Гелърт!“

И какво само му е хрумвало! Колкото и ужасяващо да се стори на поклонниците на Албус Дъмбълдор, тук са изложени мислите на техния кумир като седемнайсетгодишен, както сам ги е представил на новия си най-добър приятел (копие на оригинала можете да видите на страница 463):

Гелърт...

Мисълта ти за магьосническо господство ЗА БЛАГОТО НА САМИТЕ МЪГЪЛИ според мен е критично важна. Да, предоставена ни е власт и да – тази власт ни е дадена, за да господстваме; тя обаче ни налага и задължения към онези, над които господстваме. Трябва да наблягаме върху това, то ще се превърне в крайтъглен камък, върху който да градим. Там където срещнем съпротива, а такава неминуемо ще има, трябва да изтъкваме контрадогоди, основани точно на това. Ние вземаме властта В ИМЕТО НА ВИСШЕТО БЛАГО. А оттук следва, че където се натъкнем на съпротива, трябва да прибягваме до сила само и единствено в степенята, в която е наложително. (Това ти е била грешката в „Дурмшранг“! Аз обаче не се оплаквам – ако не те бяха изключили, ние с теб така и нямаше да се срещнем.)

Албус

Колкото и изумени и възмутени да останат мнозина от поклонниците му, това писмо е сигурно доказателство, че навремето Албус Дъмбълдор е мечтаел да отмени Указа за секретността и да наложи на мъгълите магьосническо господство. Какъв удар за всички, които открай време представят Дъмбълдор като най-големия закрилник на мъгълкръвните! Колко кухо звучат в светлината на тези нови изобличителни доказателства речите в защита на мъгълските права! Колко жалък изглежда Албус Дъмбълдор,

който е съзаклятничил, за да дойде на власт, точно когато би трябвало да скърби за майка си и да се грижи за сестра си!

Онези, които са решени да държат Дъмбълдор на подкопанния му пиедестал, безспорно ще седнат да разправят, че в края на краищата той не е привел в действие плановете си, че очевидно е променил възгледите си и се е опомнил. Истината обаче изглежда още по-шокираща.

Само два месеца след като се заражда голямото им ново приключение Дъмбълдор и Гриндълуолд се разделят, за да не се видят никога повече до деня на легендарния им дуел (за повече подробности виж Глава 22). Какво е причинило този внезапен разрыв? Дали Дъмбълдор не се е опомнил? Дали не е заявил на Гриндълуолд, че не желае занапред да е свързан с плановете му? Уви, не!

„Според мен се разделиха заради смъртта на горката Ариана – разказва Батилда. – Тя им подежда като ужасен удар. Гелърт е бил у тях, когато тя е издъхнала, прибра се потресен и ми съобщава, че иска на другия ден да си иде у дома. Беше ужасно разстроено, ще знаете. Уредих му летекод и повече не съм го виждала.

След смъртта на Ариана Албус беше направо обезумял от скръб. Какво тежко изпитание за двамата братя! Бяха изгубили всичко, бяха останали сам-сами. Не е чудно, че са си изпуснали нервите. Абърфорт обвиняваше Албус, но си е разбираемо при тези ужасни обстоятелства. Макар че Абърфорт открай време не си мереше приказките, клетото момче! Въпреки това си беше неприлично да чупи носа на Албус направо на погребението. Добре че Кендра не видя как синовете ѝ се бият над тялото на дъщеря ѝ, щеше да бъде сломена от скръб. Жалко че Гелърт не може да остане за погребението... ако не друго, това щеше да бъде утеха за Албус.“

Грозната кавга край ковчегата, за която знаят само присъствалите на погребението на Ариана Дъмбълдор, повдига доста въпроси. Защо все пак Абърфорт Дъмбълдор е обвинил Албус за смъртта на сестра си? Дали, както твърди Бати, тя е била само изблик, породен от скръбта? Или е имало по-конкретна причина за гнева на Абърфорт? Гриндълуолд, изключен от „Дурмшцранг“ за нападения срещу съучениците си, при които те се разминават на косъм със смъртта, бяга от страната броени часове след смъртта на момичето и (от срам или от страх?) Албус не го вижда никога

повече, докато не е принуден да го направи по волята на целия магьоснически свят.

По-късно през живота си и Дъмбълдор, и Гриндълуолд не споменават нито веднъж краткото си момчешко приятелство. Въпреки това не може да има съмнение, че Дъмбълдор е отлагал нападението срещу Гелърт Гриндълуолд в продължение на около пет години, изпълнени със смут, смърт и безследно изчезване на хора. Защо се е колебаел – дали защото все още е изпитвал топли чувства към този човек, или се е страхувал да не би най-добрият му приятел от онова време да го изобличи? Дали Дъмбълдор не е отишъл да залови човека, от познанството с когото преди се е радвал толкова, само защото не е имал друг избор?

И как е умряла тайнствената Ариана? Дали не е станала неволна жертва на някакъв черномагьоснически обред? Дали не се е натъкнала на нещо, което не е трябвало да вижда, докато двамата младежи са се упражнявали и са се подготвяли за опита си да се прославят и да господстват?

Дали Ариана Дъмбълдор не е първата, загинала „в името на висшето благо“?

Тук главата свършваше и Хари вдигна очи. Хърмаяни беше стигнала първа до края на страницата. Малко притеснена от изражението на Хари, тя издърпа книгата от ръцете му и я затвори, без да я поглежда, сякаш криеше нещо неприлично.

– Хари...

Но той поклати глава. Вътре в него се беше прекършила някаква увереност и сега се чувстваше точно така, както може би се бе почувствал Рон преди да си тръгне. Беше се доверявал на Дъмбълдор, беше вярвал, че той е въплъщение на доброто и мъдростта. Всичко се беше превърнало в пепел: колко още загуби можеше да понесе Хари? Рон, Дъмбълдор, магическата пръчка с перо от феникс...

– Хари! – Хърмаяни сякаш беше прочела мислите му. – Чуй ме. Четивото не е... не е от най-приятните.

– Да, може да се каже и така...

– Но не забравяй, че го е писала Рита Скийтър.

– Нали и ти прочете писмото до Гриндълуолд?

– Да, прочетох го... – Тя се поколеба, явно беше разстроена. Стискахе чая между студените си длани. – Мисля, че това е най-страшното. Знаем, Батилда е смятала, че това са празни приказки, но „В името на

висшето благо“ се е превърнало в девиз на Гриндълуолд, с тези думи той е оправдавал зверствата, които е вършел по-късно. И както личи от това там... явно точно Дъмбълдор му е дал идеята. Ако се вярва на мълвата, над входа на Нюрменгард дори е пишело „В името на висшето благо“.

– Какво е Нюрменгард?

– Затворът, който Гриндълуолд е построил, за да държи там противниците си. Накрая, след като Дъмбълдор го залавя, самият той се озовава в него. При всички положения е... е ужасно, че идеите на Дъмбълдор са помогнали на Гриндълуолд да се издигне на власт. Но от друга страна, дори самата Рита признава, че те са общували само два месеца едно лято, когато наистина са били съвсем млади и...

– Знаех си, че това ще кажеш – прекъсна я Хари. Не искаше да си го изкарва на нея, но му беше трудно да говори спокойно. – Знаех си, че ще кажеш: „Били са млади“. Били са ни връстници! Но ние излагаме на опасност живота си в борба с черната магия, докато той на нашата възраст е седнал заедно с новия си пръв приятел да заговорничи как ще дойде на власт и ще покори мъгълите.

Вече не се съдържаше, затова стана и започна да кръстосва, за да попритъпи гнева си.

– Не се опитвам да оправдая Дъмбълдор за онова, което е написал – каза Хърмаяни. – Това „право да господстваме“ звучи по същия начин, както „магията е могъщество“. Но, Хари, майка му е била починала току-що и той е бил сам...

– Сам ли? Не е бил сам! Бил е заедно с брат си и сестра си, с безмощната си сестра, която е държал под ключ...

– Аз пък не вярвам – отсече Хърмаяни. Тя също се изправи. – Каквото и да му е имало на това момиче, не мисля, че то е било безмощно. Дъмбълдор, когото познавахме, за нищо на света не би позволил...

– Дъмбълдор, когото мислехме, че познаваме, не искаше да покорява мъгълите със сила! – изкрещя Хари и гласът му екна над безлюдното било на хълма, а във въздуха се извисиха няколко коса, които се завъртяха с кръсък на фона на перленото небе.

– Хари, той се е променил, променил се е! Какво толкова! Когато е бил на седемнайсет години, може и да е вярвал в тези неща, но целия си останал живот е посветил на борбата срещу черната магия! Именно Дъмбълдор е спрял Гриндълуолд, именно той неизменно е отстоявал правата на мъгълите и на мъгълоръвните, именно той още от самото начало се е опълчил срещу Ти-знаеш-кого и умря, докато се опитваше

да го победи!

Книгата на Рита лежеше между тях на земята и лицето на Албус Дъмбълдор се усмихваше печално и на двамата.

– Извинявай, Хари, но според мен истинската причина да си толкова ядосан е, че Дъмбълдор не ти е казал сам всичко това.

– Дори и да е така! – ревна Хари и се хвана рязко за главата; и той не разбра защо – дали за да съдържи яростта си, или за да се предпази от бремето на собственото си разочарование. – Виж какво поиска той от мен, Хърмаяни! Рисувай живота си, Хари! Отново! И отново! И не очаквай да ти обясня каквото и да било, просто ми се довери слепешката, вярвай, че знам какво правя, довери ми се, нищо, че аз не се доверявам на теб! Никога истината докрай. Никога!

Гласът му заглъхна от напрежението, но двамата с Хърмаяни продължиха да стоят и да се гледат наред бялата пустош и на Хари му се стори, че са незначителни като насекоми под ширналото се небе.

– Той те обичаше – пророни Хърмаяни. – Знам, че те обичаше.

Хари отпусна ръце.

– Не знам, Хърмаяни, кого е обичал, но при всички положения не мен. Това не е обич – виж в каква бъркотия ме остави. С Гелърт Гриндуолд е споделил много повече от мислите си, отколкото с мен.

Хари вдигна магическата пръчка на Хърмаяни, която беше изпуснал в снега, и отново седна пред палатката.

– Благодаря за чая. Ще довърша дежурството. Ти се връщай на топло.

Хърмаяни се поколеба, но усети, че той иска да остане сам. Вдигна книгата и влезе в палатката, но докато минаваше покрай Хари, леко го докосна с ръка отгоре по главата. При допира ѝ той затвори очи и се намрази, задето му се е приискало Хърмаяни да е казала истината и Дъмбълдор действително да го е обичал.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА СРЕБЪРНАТА КОШУТА

В полунощ, когато Хърмаяни пое дежурството, вече валеше сняг. Сънищата на Хари бяха объркани и тревожни: в тях ту пропълзяваше, ту пак изчезваше Наджини, която се промушваше първо през грамаден пукнат пръстен, а после през венец, сплетен от кукуряк. Хари се будеше постоянно, обзет от паника, беше убеден, че някой го вика в далечината, и все му се струваше, че вятърът, брулещ палатката, са стъпки или гласове.

Накрая стана и отиде в мрака при Хърмаяни, която седеше стгушена при входа и четеше „История на магията“ на светлината на магическата пръчка. Още се сипеше гъст сняг и тя посрещна с облекчение предложението на Хари да си стегнат багажа рано и да се пренесат другаде.

– Ще отидем на по-закътано – съгласи се Хърмаяни и потрепери, докато навличаше пуловер върху пижамата. – Все ми се струваше, че чувам как се движат хора. Един-два пъти дори май видях някого.

Хари застина, както си обличаше фланелата, и погледна притихналия неподвижен опасноскоп върху масата.

– Сигурна съм, че само ми се е сторило – допълни притеснена Хърмаяни, – в тъмното снегът понякога си прави номера със зрението... но дали да не се магипортираме под мантията невидимка, за всеки случай?

След половин час палатката вече беше сгъната, Хари си беше сложил хоркрукса, а Хърмаяни стискаше обшитата с мъниста чанта и двамата се магипортираха. Обгърна ги обичайното тясно пространство, краката на Хари се разделиха с преспите и после се удариха силно в нещо, което явно беше покрита с листа замръзнала земя.

– Къде сме? – попита той и се взря в непознатата гъста гора наоколо, а Хърмаяни отвори чантичката и се зае да вади колчетата за палатката.

– Форест ъф Дийн²⁷ – отвърна тя. – Идвали сме с нашите на къмпинг.

И тук беше страшен студ и дърветата наоколо бяха отрупани със сняг, но Хари и Хърмаяни поне бяха защитени от вятъра. Почти през целия ден стояха сгъсени на топло в палатката, край хубавите яркосини

27. Букв. „Гората на Дийн“, област във Великобритания. – Б.пр.

пламъци, които Хърмаяни измагьосваше толкова добре и които можеха да бъдат прибрани и пренесени в стъклена. Хари имаше чувството, че се възстановява сред кратка, но много тежка болест, засилвано от загрижеността на Хърмаяни. Над тях се сипеха нови следобедни снежинки и дори по прикътаната им поляна имаше прясна покривка ситен сняг.

След двете нощи, когато Хари почти не беше мигнал, сетивата му бяха изострени повече от всякога. В Годрик Холу се бяха измъкнали на косъм и сега Волдемор сякаш беше още по-близо и ги застрашаваше все повече. Когато отново се мръкна, Хари не прие предложението Хърмаяни да стои на пост и я прати да си ляга.

Занесе при входа на палатката една стара възглавница и седна на нея – макар че беше навлякъл всичките си пуловери, пак трепереше. Часовете отминаваха и мракът се съгъстяваше все повече, докато накрая стана непрогледен. Хари тъкмо се канеше да извади Хитроумната карта и да погледа малко точицата на Джини, когато си спомни, че вече е коледната ваканция и тя сигурно се е прибрала в „Хралупата“.

В необходимата гора всеки звук се засилваше. Хари знаеше, че тук би трябвало да гъмжи от какви ли не твари, но му се прииска всички те да застинат неподвижно, та той да разграничи безобидното им сноване и притичване от звуците, които биха могли да възвестят други, по-зловещи движения. Спомни си звука на наметалото, което преди много години се влачеше по сухите листа, и в миг му се стори, че отново го чува, но после се отърси от това усещане. Вече седмици наред защитните заклинания ги пазеха добре, откъде накъде точно сега ще се обезсилят? И все пак на Хари му се струваше, че тази нощ е по-различна.

На няколко пъти трепкаше и изправяше гръб: вратът му се беше схванал, защото беше задрямал, облегнат на палатката под неудобен ъгъл. Нощта навлезе в такива дълбини на кадифения мрак, че Хари сякаш беше увиснал в небитието, след като се е магипортирал. Точно вдигна пред лицето си ръка, за да види дали ще различи пръстите, когато блесна яркосребърна светлина.

Тя изникна точно пред него: движеше се между дърветата. Каквото и да беше източникът ѝ, не се чуваше никакъв звук. Светлината сякаш просто се носеше към Хари.

Той скочи, гласът бе застинал в гърлото му, и вдигна магическата пръчка на Хърмаяни. Отклони очи, защото светлината стана ослепителна и дърветата пред нея се откरोиха като черни силуети, и въпреки това нещото продължи да се приближава...

После източникът на светлината се показа иззад един дъб. Беше

сребристорбяла кошута, лунноярка и бляскава, която стъпваше безшумно по земята, без да оставя по ситния сняг следи от копита. Тя се приближи към Хари, вдигнала високо красивата си глава с големи очи с дълги мигли.

Той се захласна по създанието, изумен не от това колко е странно, а от усещането, че неясно защо му се струва познато. Испита чувството, че е чакал кошутата да дойде, но до този миг е бил забравил, че са се уговорили да се срещнат. Не остана и следа от желанието да повика Хърмаяни, което допреди миг беше толкова силно. Знаеше, беше готов да заложи живота си, че кошутата е дошла при него, само при него.

Гледаха се дълго, после тя се обърна и тръгна.

– Не! – примоли се Хари с глас, пресипнал от дългото мълчание. – Върни се!

Кошутата продължи спокойно между дърветата и не след дълго дебелите черни дънери започнаха да закриват от време на време яркото й сияние. За миг Хари изтръпна и се поколеба. Предпазливостта му напепваше: може да е някакъв подъл номер, примамка, капан. Ала инстинктът, инстинктът, който надделя, му подсказваше, че това не е черна магия. И тръгна да гони кошутата.

Снегът под краката му скърцаше, кошутата обаче не издаваше и звук, докато минаваше между дърветата, защото не беше нищо друго, освен светлина. Отвеждаше Хари все по-навътре и по-навътре в гората и той крачеше бързо; беше сигурен, че щом кошутата спре, ще му разреши да се доближи до нея. И ще му заговори с глас, който ще му каже каквото трябва да научи.

Накрая кошутата се закова на място. Отново извърна към Хари красивата си глава и той хукна с въпрос, който го пърлеше отвътре, ала щом отвори уста, кошутата изчезна.

Въпреки че мракът я погълна изцяло, прогореният й образ се беше врязал в ретините на Хари и замъгляваше зрението му – ставаше по-ярък, когато затвореше клепачи, и го объркваше. Обзе го страх: присъствието на кошутата бе равнозначно на сигурност.

– *Лумос!* – прошепна Хари и върхът на магическата пръчка припламна.

Отпечатъкът на кошутата избледняваше все повече с всяко ново примигване, но той продължи да стои и да слуша звуците в гората, далечния пукот на съчки, тихото свистене на вятъра. Дали щяха да го нападнат? Дали кошутата не го беше примамила тук, за да се озове в засада? Дали само му се беше сторило, че някой стои извън обсега на

светлината, хвърляна от магическата пръчка, и го дебне?

Вдигна пръчката по-високо. Никои не го връхлетя, иззад никое от дърветата не лумна зелена светлина. Защо тогава кошутата го беше довела на това място?

Нещо проблесна в светлината на пръчката и Хари рязко се обърна, но зад него имаше само замръзнало езерце с напукана черна повърхност, която заблещука, когато той вдигна пръчката, за да го разгледа по-добре.

Приблужи се доста предпазливо и погледна надолу. Ледът отрази изкривената му сянка и лъча светлина от магическата пръчка, но някъде дълбоко под дебелата мътносивкава повърхност измъждука още нещо. Голям сребърен кръст...

Сърцето на Хари сякаш тръгна да изскача през устата: той се свлече на колене край езерото и наклони пръчката така, че да освети възможно най-много от дъното. Блещукащо наситеночервено... беше меч с проблясващи рубини по ръкохватката... на дъното на горското езеро лежеше мечът на Грифиндор!

Затаил дъх, Хари се взря в него. Нима беше възможно? Как мечът се беше озовал в горското езеро, само на хвърлей от мястото, където бяха опънали палатката? Какво беше привлякло Хърмаяни насам – дали някаква непозната магия, или кошутата, която според Хари беше покровителка, нещо като пазителка на езерото? Или мечът беше пуснат във водата вече след като те бяха пристигнали – именно защото са тук? Тогава къде беше човекът, който бе чакал да го предаде на Хари? Той отново насочи магическата пръчка към дърветата и храстите наоколо и затърси очертанията на човек, проблеснало око, но не видя там никого. Въпреки това страхът притъпи още малко въодушевлението му, когато Хари насочи вниманието си към меча, който лежеше на дъното на замръзналото езеро.

Той насочи магическата пръчка към сребристото оръжие и прошепна:

– *Акцио меч!*

То не се помръдна. Хари не се изненада. Ако беше толкова лесно, мечът щеше да лежи не в дълбините на замръзналото езеро, а на земята пред него и той само щеше да го вдигне. Хари тръгна да обикаля около кръга лед – мъчеше се да си спомни какво е било последния път, когато мечът бе дошъл в ръцете му. Тогава той беше изложен на ужасна опасност и беше помолил за помощ.

– Помощ! – пророни Хари и сега, ала мечът продължи да си лежи

неподвижен, безучастен, на дъното на езерото.

Хари тръгна отново да обикаля и се запита какво точно му бе казал Дъмбълдор последния път, когато беше държал меча? *Само един истински грифиндорец може да извади това от шапката...* И с какви качества се открояваха грифиндорци? Отговори някакъв тих гласец в главата на Хари: „*храброст, почит, доблест от всички други ги отделят*“.

Хари спря и въздъхна тежко, а парата, излязла от устата му, се разнесе бързо в мразовития въздух. Той знаеше какво да направи. Ако трябваше да бъде честен пред самия себе си, щеше да признае как още щом зърна меча през леда, му мина през ума, че ще се стигне до това.

Отново погледна към дърветата наоколо, но сега вече беше убеден, че никой няма да го нападне. Бяха имали тази възможност, докато Хари вървеше сам през гората, и особено докато разглеждаше езерото. В този миг единствената причина да протака бе, че онова, което му предстоеше, не беше никак приятно.

Хари се зае с изтръпнали пръсти да маха множеството пластове дрехи по себе си. Помисли си унило, че не е съвсем сигурен какво общо има с всичко това доблестта, освен ако не се смяташе за доблест, че не е повикал Хърмаяни да го направи вместо него.

Докато се събличаше, някъде избуха сова и Хари си спомни със свито сърце за Хедуиг. Сега вече трепереше, зъбите му тракаха неудържимо, но въпреки това продължи да смъква дрехите, докато накрая не застана бос и само по бельо в снега. Сложи най-отгоре върху дрехите кесийката с пръчката, писмото на майка му, парчето огледало от Сириус и стария снич, после насочи магическата пръчка на Хърмаяни към леда.

– *Диффиндо!*

В тишината изпука звук като от куршум: повърхността на езерото се натроши и по нагънатата от вълнички вода се заклатиха парчета тъмен лед. Доколкото Хари можеше да прецени, езерото не беше дълбоко, но за да извади меча, трябваше да се потопи целият.

Той стоеше и умуваше върху онова, което му предстоеше, но така то нямаше да стане по-лесно, нито водата – по-топла. Хари нагази в плиткото и остави на земята пръчката на Хърмаяни, която още светеше. После се опита да не мисли колко студено ще му стане и колко силно ще трепери след малко и скочи във водата.

Всяка поразителна в тялото му възнегодува, дори въздухът в белите му дробове като че ли замръзна, когато Хари се потопи до раменете в ледената вода. Почти не можеше да диша, трепереше така, че водата се разплиска по брега на езерото, но затърси с изтръпнали ходила острието.

Искаше да се гмурне само веднъж.

От секунда на секунда отлагаше мига, когато ще се потопи целият, но накрая си каза – зъзнец и задъхан, – че просто трябва да го направи, събра цялата си смелост и се гмурна.

Студът беше мъчителен: връхлетя го като огън. Хари имаше чувството, че дори мозъкът му се е превърнал в лед, докато изгласкваше тъмната вода, за да се озове на дъното, където се пресегна и пипнешком затърси меч. Пръстите му се обвиха около ръкохватката и Хари я затегли нагоре.

Точно тогава около врата му се намота нещо. Хари помисли, че са водорасли, макар че при спускането не беше усетил нищо, и вдигна свободната си ръка, за да ги махне. Не бяха водорасли: верижката на хоркрукса се беше затегнала и притискаше все повече гръкляна му.

Хари зарита диво в опит да се измъкне на повърхността, но само се оттласна към скалистия бряг на езерото. Замята се, започна да се задъхва и се замъчи да смъкне верижката, която го душеше, ала вледенените му пръсти не успяха да я разхлабят и вътре в главата му заиграха светлинки: край, щеше да се удави, не можеше да направи нищо и ръцете, обхванали гърдите му, със сигурност бяха на Смъртта...

Той се задави и започна да плюе вода – беше мокър до кости и не помнеше някога през живота си да е зъзнал така. Когато се окопити, видя, че лежи по лице върху снега. Някъде наблизко някой дишаше задъхано, кашляше и обикаляше с несигурна стъпка. Хърмаяни пак беше дошла, както онзи път, когато змията нападна... но тази силна кашлица и тежките стъпки не бяха нейни...

Хари нямаше сили да надигне глава и да види кой е неговият спасител. Единственото, което успя да направи, беше да се хване с разтреперана ръка за гърлото и да докосне мястото, където медальонът с капачето се беше врязал в плътта му. Медальона го нямаше, някой го беше махнал. После някъде над главата му някой каза задавено:

– Ти... да не си... откачил?

Едва ли нещо друго – освен стъписването, че чува този глас, – би могло да му вдъхне сили. Разтреперан, той с усилие се изправи на крака. Пред него стоеше Рон с всичките си дрехи, които бяха подгизнали, с лепнала се за лицето му коса, с меч на Грифиндор в едната ръка, а в другата се поклащаше хоркруксът на разкъсаната верижка.

– Защо, да те вземат мътните, не си свалил това, преди да се гмурнеш?! – попита запъхтян Рон, както стискаше хоркрукса, който се люшкаше напред-назад на скъсената верижка в някаква пародия на

хипноза.

Хари не можеше да отговори. Сребърната кошута беше нищо, наистина нищо в сравнение с появата на Рон – Хари направо не можеше да повярва на очите си. Както се тресеше от студ, той се наведе над купчината дрехи, които още лежаха край водата, и започна да се облича. Докато намъкваше пуловер след пуловер, вторачено гледаше Рон и едва ли не очакваше следващия път, когато си покаже главата през пуловера, него да го няма, но той явно си беше истински – току-що се беше гмурнал в езерото и беше спасил живота му.

– Ти... ти ли беше? – изрече накрая Хари с тракащи зъби и глас, потих от обикновено – все пак за малко не се беше задушил.

– Ами аз, кой друг! – отвърна леко объркан Рон.

– Ти... ти ли измагьоса кошутата?

– Какво? А, не, разбира се, че не. Мислех, че ти си го направил!

– Моят покровител е млад елен.

– А, да. Наистина ми се видя различен. Нямахме рога.

Хари отново си сложи около врата кесийката на Хагрид, облече последния пуловер, наведе се да вземе магическата пръчка на Хърмаяни и пак се изправи с лице към Рон.

– Как се появи тук?

Рон явно се беше надявал този миг да настъпи по-късно, ако изобщо някога настъпи.

– Ами... аз такава... върнах се. Ако... – Той се прокашля. – Ако още ме искаш де.

Настъпи мълчание, в което въпросът защо Рон си бе тръгнал сякаш застана като стена между двамата. И въпреки това Рон беше тук. Беше се върнал. Току-що беше спасил живота на Хари.

Рон погледна надолу към ръцете си. За миг като че ли се изненада от нещата, които държеше.

– А, да, извадих го – каза той, макар да не се налагаше, и вдигна меч така, че Хари да го разгледа. – Заради него скочи във водата, нали?

– Да – потвърди Хари. – Но не разбирам. Как се добра дотук? Как ни намери?

– Дълго е за обясняване – отвърна Рон. – Търся ви от няколко часа, гората е голяма. Тъкмо мислех да подремна под някое дърво и да почакам да се зазори, когато видях, че се задава кошутата и ти вървиш след нея.

– Друг не си ли видял?

– Не, не съм – каза Рон. – Аз... – Той се поколеба и се извърна към

две дървета, които растяха едно от друго на няколко метра от тях. – Стори ми се, че ей там се движи нещо, но точно тогава тичах към езерото, защото ти се беше гмурнал и не излизаше... и реших да не се отклонявам... Ей!

Хари вече бързаше към мястото, което Рон беше посочил. Двата дъба растяха буквално един до друг, на равнището на очите имаше процеп между стволите само няколко сантиметра – чудесно място да наблюдаваш, без да те забелязват. Но по земята около корените нямаше сняг и Хари не видя следи от стъпки. Върна се при мястото, където го чакаше Рон, който още държеше меча и хоркрукса.

– Има ли нещо там? – попита той.

– Не – отговори Хари.

– А как мечът се е озовал в езерото?

– Сигурно го е сложил онзи, който е измагьосал покровителя.

Двамата погледнаха богато украсения сребърен меч с обсипана с рубини ръкохватка, която блещукаше леко в светлината от магическата пръчка на Хърмаяни.

– Как мислиш, дали е истинският? – попита Рон.

– Има само един начин да разберем, нали? – рече Хари.

Хоркруксът още се люшкеше в ръката на Рон. Медальонът с капачето помръдваше леко. Хари знаеше, че нещото вътре отново е обезпокоено. Беше усетило, че мечът е някъде наблизо, и беше предпочело да убие Хари, но да не допусне той да го вземе. Сега не беше време за дълги разисквания, беше дошъл моментът веднъж завинаги да унищожат медальона. Хари вдигна високо пръчката на Хърмаяни и намери подходящо място: възплосък камък в здрача под голям чинар.

– Ела – подкани той и тръгна напред, после махна с ръка снега по камъка и протегна длан да вземе хоркрукса. Рон обаче му подаде меча и Хари поклати глава. – Не, трябва да го направиш ти.

– Аз ли? – стъписа се Рон. – Ама защо?

– Защото именно ти извади меча от езерото. Според мен би трябвало ти да го направиш.

Той не проявяваше доброта или великодушие. Точно както беше разбрал със сигурност, че кошутата не му мисли злото, така и сега знаеше, че мечът трябва да бъде в ръката именно на Рон. Ако не друго, Дъмбълдор поне беше научил Хари някои неща за магията, за неизчислимата мощ на някои действия.

– Аз ще отворя медальона – продължи Хари, – а ти ще го пронижеш, чу ли? Защото онова вътре ще окаже съпротива. Частицата от

Риддъл в дневника се опита да ме убие.

– Как ще го отвориш? – попита Рон.

Изглеждаше ужасен.

– Ще го помоля да се отвори сам, но на змийски – обясни Хари.

Отговорът му бе хрумнал точно преди този миг и той си помисли, че дълбоко в себе си винаги го е знаел: може би го беше осъзнал покрай неотдавнашния си сблъсък с Наджини. Той погледна огънатата на серпантина буква „С“ с блещукащи по нея зелени камъчета: не беше трудно да си представи мъничко змийче, намотало се върху студения камък.

– Недей! – извика Рон. – Не го отваряй! Сериозно ти говоря!

– Защо да не го отварям? – попита Хари. – Дай да се отървем от тази проклетия, вече колко месеца...

– Не мога, Хари, сериозно ти говоря... направи го ти...

– Но защо?

– Защото това нещо ми влияе зле – отговори Рон и се отдръпна от медальона върху камъка. – Няма да се справя! Не си търся оправдания, Хари, за начина, по който се държах, но на мен медальонът ми влияе по-зле, отколкото на вас с Хърмаяни, кара ме да мисля разни неща... които и без това си мислех, но стана още по-страшно, не мога да го обясня... ала щом го свалях, главата ми се избистряше... после, когато идваше ред отново да я сложа тая... гадост... Не мога да го направя, Хари!

Както клатеше глава, той отстъпи назад, мечът още висеше отстраня на хълбока му.

– Можеш – отсеке Хари, – можеш, и още как! Току-що извади меча, знам, че трябва да го направиш ти. Много те моля, Рон, унищожи го тоя медальон!

Това, че чу името си, сякаш вдъхна сили на Рон. Преглътна, пое дълбоко въздух през си дългия нос и отново се върна при камъка.

– Само ми кажи кога – изграчи той.

– Броя до три – отвърна Хари, после отново се вторачи в медальона с капачето, присви очи, съсредоточи се върху буквата „С“, представи си змията, а онова, което беше под капачето, затрака като хваната в капан хлебарка.

Хари сигурно щеше да се смили над него, ако не беше раната от веижката, която още пареше около врата му.

– Едно... две... три... *отвори се.*

Последната дума прозвуча като съсък и ръмжене и златното двойно капаче на медальона изпука и се разтвори широко.

Вътре, под две стъкълца, примигнаха две живи очи – тъмни и

красиви като очите на Том Риддъл, преди той да ги превърне в червени, със зеници като цепки.

– Пронижи го – подкани Хари и натисна здраво медальона върху камъка.

Рон вдигна с треперещи ръце меча: върхът увисна над трескаво въртящите се очи, а Хари стисна още по-силно медальона и се стегна, защото вече си представяше как изпод стъкълцата руква кръв.

После някой изсъска от хоркрука:

– *Аз видях сърцето ти и то е мое.*

– Не го слушай! – грубо подвикна Хари. – Пронижи го!

– *Аз видях мечтите ти, Роналд Уизли, видях и страховете ти. Всичките ти желания са осъществими, но и страхът ти е осъществим.*

– Пронижи го! – кресна Хари и гласът му прокълът сред дърветата наоколо, върхът на меча трепна, а Рон се втренчи в очите на Риддъл.

– *Най-малко обичан от майката, която копнеела за дъщеря... и сега най-малко обичан от момичето, което предпочете твоя приятел... вечно втори, вечно в нечия сянка...*

– Рон, пронижи го веднага! – ревна Хари; усещаше как медальонът потрепва в хватката му и се уплаши от онова, което щеше да се случи всеки момент.

Рон вдигна меча още по-високо и точно тогава очите на Риддъл блеснаха в червено.

Изпод двете стъкълца на медальона от очите изскочиха главите на Хари и Хърмаяни, зловещо изкривени, наподобяващи два гротескни сапунени мехура.

Рон изпищя ужасен и отстъпи назад, а от медальона като цвете изникнаха и фигурите – първо гърдите, после кръстът и накрая краката, – накрая се извисиха една до друга като дървета на общ корен и се люшнаха над Рон и над истинския Хари, а той отдръпна рязко пръсти от медальона, който внезапно го парна, сякаш бе нажежен до бяло.

– Рон! – извика Хари, ала Риддъл-Хари заговори с Волдеморовия глас и Рон го зяпна като омагьосан в лицето.

– *Защо изобщо се връщаш? Без теб си бяхме по-добре, без теб бяхме по-щастливи, радвахме се, че те няма... присмивахме ти се, защото си толкова глупав, страхлив, самонадеян...*

– *Самонадеян!* – повтори като ехо Риддъл-Хърмаяни, която беше по-красива, но и по-ужасна от истинската; тя се люшна и се изкиска на Рон, който беше вцепенен от уплаха, а мечът висеше безполезно

отстрани до хълбока му. – *Кой ще те погледне, кой изобщо ще те погледне, когато си до Хари Потър? Какво изобщо си направил в сравнение с Избрания? Какво си ти в сравнение с Момчето-което-оживя?*

– Рон, понижи го, ПРОНИЖИ ГО! – изкрещя Хари, но Рон не се и помръдна: стоеше с широко отворени очи, в които се отразяваха Риддъл-Хари и Риддъл-Хърмаяни с коси, усукани като пламъци, с блестяли в червено очи и с гласове, извисили се в злобен дует.

– *Майка ти сподели* – изсмя се подигравателно Риддъл-Хари, а Риддъл-Хърмаяни се изкикоти, – *че предпочита да е имала син като мен и няма нищо против да се разменим...*

– *Кой няма да предпочете него, коя жена ще вземе теб? Ти си кръгла нула, нула, нула в сравнение с него!* – изтананика Риддъл-Хърмаяни и се протегна като змия, а после се уви около Риддъл-Хари, притисна се в обятията му и устните им се долепиха.

Долу на земята пред тях Рон ги загледа с помръкнало от болка лице: той вдигна високо меч с треперещи ръце.

– Хайде, Рон! – извика Хари.

Рон го погледна и на Хари му се стори, че вижда в очите му следа от червено.

– Рон!...

Мечът блесна, стовари се: Хари се отдръпна, за да не пречи, чуха се дрънчене на метал и пронизителен протяжен писък. Хари се завъртя рязко и се подхлъзна на снега: беше насочил магическата пръчка, за да се защити, но нямаше срещу кого да се бие.

Чудовищните двойници – неговият и на Хърмаяни – бяха изчезнали, там беше само Рон, който държеше отпуснато в ръката си меч и гледаше надолу към разпилените остатъци от медальона с капачето върху плоския камък.

Хари бавно отиде при него – не знаеше какво да каже и да направи. Рон едва си поемаше дъх. Сега вече очите му изобщо не бяха червени, бяха възвърнали обичайния си син цвят, но бяха плувнали в сълзи.

Хари се престори, че не е забелязал, наведе се и вдигна натрошения хоркрукс. Рон беше пронизал и двете стъкълца: очите на Риддъл бяха изчезнали, а от нацапаната коприна отдолу се виеше струйка дим. Нещото, живяло в медальона, вече го нямаше – последното, което беше направило то, беше да изтезва Рон.

Мечът изтрака, когато Рон го пусна. Той се свлече на колене и се хвана за главата. Трепереше, но както Хари разбра, не от студ. Той пъхна счупения медальон с капачето в джоба си, приклепна до Рон и

внимателно отпусна ръка върху рамото му. Рон не я махна и той го изтълкува като добър знак.

– След като ти си тръгна, Хърмаяни плака цяла седмица – заговори тихо, признателен, че Рон е скрил лицето си. – Може би и по-дълго, но не искаше да я виждам. Само да знаеш колко вечери не сме си казали и дума! След като ти си отиде...

Той не намери сили да довърши: едва сега, когато Рон отново беше тук, си даде докрай сметка колко много им е струвало отсъствието му.

– Тя ми е като сестра – продължи той. – Обичам я като сестра и според мен и тя изпитва същото към мен. Винаги е било така. Мислех, че знаеш.

Рон не отговори, само извърна лице и шумно избърса носа си в ръкава.

Хари пак се изправи и отиде няколко крачки по-нататък, при огромната раница на Рон, която той беше запокитил, за да изтича на езерото и да спаси Хари от удавяне. Вдигна я на рамото си и тръгна обратно към Рон, който се изправи тежко – очите му бяха зачервени, но иначе си беше възвърнал самообладанието.

– Извинявай – рече пресипнало той. – Извинявай, че си тръгнах. Знаем, че постъпих като...

Огледа се в мрака, сякаш се надяваше да връхлети някоя жестока дума и да го отнесе.

– В известен смисъл тази нощ изкупи вината си – отвърна Хари. – Извади меча. Унищожи хоркрукса. Спаси ми живота.

– Звучи, сякаш съм голям герой – изломоти Рон.

– Тези неща винаги звучат по-геройски, отколкото са всъщност – отбеляза Хари. – Опитвам се да ти го обясня от години.

Двамата тръгнаха едновременно един към друг и се прегърнаха – Хари потупа Рон по гърба на якето, от което още се стичаше вода.

– А сега единственото, което ни остава да направим, е да намерим палатката – заяви Хари, след като се пуснаха.

Но не се оказа чак толкова трудно. Беше му се сторило, че е вървял дълго след кошутата през тъмната гора, а сега, когато Рон вървеше до него, сякаш стигнаха изненадващо бързо. Хари изгаряше от нетърпение да събуди Хърмаяни и с радостен трепет влезе в палатката, а Рон поизостана малко зад него.

След езерото и гората вътре беше възхитително топло и единствената светлина идваше от сините като камбанка пламъци, които още мъждукаха в една купа на пода. Хърмаяни спеше непробудно, свита под

одеялата, и дори не се помръдна, докато Хари не я повика няколко пъти:

– Хърмаяни!

Тя трепна, после седна бързо и махна косата от лицето си.

– Какво има? Хари! Добре ли си?

– Добре съм. Всичко е наред, не се притеснявай. Чувствам се страховотно. Тук има още някой.

– Как така има още някой? Кой?...

Тя видя Рон, който стоеше с меча в ръка – от дрехите му върху протрития килим капеше вода. Хари се отдръпна в един тъмен ъгъл, смъкна раницата на Рон и му се прииска да се слее с брезента.

Хърмаяни се плъзна от леглото и тръгна като сомнамбул към Рон, без да откъсва очи от бледото му лице. Спря точно пред него с полуотворена уста и го загледа втренчено. Рон се подсмихна обнадеждено и понечи да вдигне ръце.

Хърмаяни се спусна към него и започна да го удря навсякъде, докдето стигнеше.

– Ау... ох... стига! Ама какво... Хърмаяни... АУ!

– Ах, ти... тъпанар такъв... Роналд... Уизли!

Съпровождаше всяка дума с по един удар и докато тя напредваше, Рон отстъпваше назад, прикрил главата си с ръце.

– Идваш... ми... тук... след... толкова... седмици... о, къде ми е пръчката?!

Хърмаяни явно беше готова да я изтръгне от ръцете на Хари, затова той реагира инстинктивно.

– *Протего!*

Между Рон и Хърмаяни в миг се спусна невидим щит, който я събори със силата си и тя падна назад върху пода. Като плюеше косата, влязла в устата ѝ, Хърмаяни отново скочи на крака.

– Успокой се – рече Хари.

– Няма пък да се успокоя! – изпищя тя.

Никога дотогава не я беше виждал дотолкова да губи самообладание – държеше се като обезумяла.

– Дай ми пръчката! Дай си ми я!

– Много те моля, Хърмаяни...

– Не ми казвай какво да правя, Хари Потър! – изписка тя. – Как смееш! Връщай си ми я веднага! Ами ТИ! – Хърмаяни обвиняващо засочи Рон: приличаше на проклетие и Хари не можеше да вини приятеля си, задето е отстъпил няколко крачки назад. – Хукнах да те гоня! Виках те! Умолявах те да се върнеш!

– Знам – каза Рон. – Съжалявам, Хърмаяни, наистина...

– Съжалявал, моля ви се! – Тя се засмя – писклив неовладян звук – и Рон се извърна за помощ към Хари, но той само се свъси безпомощно. – Връщаш ми се тук след седмици... след толкова седмици... и си въоб-разяваш, че всичко ще бъде както преди само като кажеш, че съжаляваш!

– А какво друго да кажа? – изкрещя Рон и Хари се зарадва, че той й дава отпор.

– О, откъде да знам! – изписка със смазващо ехидство Хърмаяни. – Понапъни си мозъка, Рон, ще ти отнеме само секунда-две...

– Хърмаяни – намеси се и Хари, който смяташе, че тя нанася на Рон удар под кръста, – той току-що ми спаси живота...

– Чудо голямо! Пет пари не давам какво е направил! Толкова сед-мици... ами ако бяхме умрели...

– Знаех, че не сте умрели – ревна Рон и за пръв път я надвика, като се доближи възможно най-много, доколкото му позволяваше защитното заклинание. – „Пророчески вести“ и радиото не говорят за друго, освен за Хари, издирват ви под дърво и камък, плъзнали са какви ли не слухо-ве и измишльотини, знаех, че ще науча веднага, ако сте мъртви, нямаш представа какво ми мина през главата...

– На теб пък какво толкова ти е минало през главата?

Гласът й вече беше толкова писклив, че още малко, и щяха да го чуват само прилепите, точно тогава обаче Хърмаяни достигна равнище на възмущение, което я лиши от дар слово, и Рон тутакси се възползва.

– Исках да се върна веднага щом се магипортирах, но се натъкнах на цяла банда похитители и не можех да мръдна.

– Банда какви? – попита Хари, а Хърмаяни се хвърли на един стол и кръстоса ръце и крака толкова здраво, сякаш нямаше да ги разplete дос-та години напред.

– Похитители – отговори Рон. – Такива банди са плъзнали навсякъ-де, опитват се да припечелят малко злато, като издирват и предават мъ-гълоткръвни и родоотстъпници, защото министерството е обявило награ-да за всеки заловен. Аз бях сам, личи ми, че още не съм завършил учи-лице, а онези много се зарадваха, решиха, че съм мъгълоткръвен, който се укрива. Трябваше бързо да измисля нещо, за да не ме завлекат в министерството.

– Какво им каза?

– Казах им, че съм Стан Шънпайк. Първият, за когото се сетих.

– И те хванаха ли се?

– Не бяха от най-умните. Единият определено беше полутрол, леле, само как вонеше...

Рон погледна към Хърмаяни – явно се надяваше тя да поомекне от този опит да я разсмее, но лицето ѝ над преплетените крайници си остана каменно.

– Та онези се изпокараха дали наистина съм Стан. Да ви призная, бяха тъжна гледка, но пък петима срещу един... освен това ми взеха и магическата пръчка. После двамата се сбиха и докато вниманието на останалите беше отклонено, аз ударих в стомаха онзи, който ме държеше, изтръгнах му пръчката, направих на онзи, който стискаше моята, заклинание за обезоръжаване и се магипортирах. Пак не успях да го направя както си трябва... – Рон вдигна дясната си ръка и показа, че два от ноктите му ги няма, но Хърмаяни само хладно вдигна вежди. – Озовах се на километри от вас. Докато се върна край реката, където бяхме... вие вече се бяхте изнесли.

– Господи, каква сърцераздирателна история! – заяви Хърмаяни с надменен глас, с каквото обикновено говореше, когато искаше да нарани някого. – Сигурно си изпаднал в ужас. През това време ние отидохме в Годрикс Холуоу и чакай да помисля... какво се случи там, Хари? А, да, появи се змията на Ти-знаеш-кого, насмалко да ни убие и двамата, после дойде и самият Ти-знаеш-кой и му се измъкнахме на косъм.

– Какво?! – възкликна Рон и премести изумен поглед от Хърмаяни към Хари, но тя не му обърна внимание.

– Представяш ли си, Хари, останал е без нокти! На фона на това нашите страдания приличат на детска залъгалка, нали?

– Хърмаяни – рече тихо Хари, – Рон току-що ми спаси живота.

Тя се направи, че не го е чула.

– Все пак искам да знам едно – заяви и впери очи една-две педи над главата на Рон. – Как точно ни намери тази нощ? Важно е. Щом разберем, ще се постареем да не ни посещава никой, когото не искаме да виждаме.

Рон извърна очи към нея, после извади от джоба на джинсите си малък сребърен предмет.

– С това.

Наложил се Хърмаяни все пак да погледне Рон, за да види какво им показва.

– Със загасителя ли? – изненада се тя толкова много, че заряза хладния разярен вид.

– Той не само включва и изключва осветлението – обясни Рон. – Не

знам как действа и защо се случи тогава или друг път... защото искам да се върна още от мига, в който си тръгнах. Но рано на Коледа, много рано слушах радиото и чух... чух те теб.

Той гледаше към Хърмаяни.

– Чул си ме по радиото?! – повтори тя невярващо.

– Не, чух те от джоба си. Гласът ти прозвуча от това тук – той отново вдигна загасителя.

– И какво точно казах? – попита Хърмаяни с глас, в който се долавяха и неверие, и любопитство.

– Името ми... Каза „Рон“. И каза нещо... за някаква магическа пръчка... – Лицето на Хърмаяни се оцвети в свиреп оттенък на аленото. Хари си спомни: тогава за първи път един от тях двамата беше изрекъл името на Рон след деня, когато той си беше тръгнал – Хърмаяни го беше споменала, когато обсъждаха как да поправят пръчката на Хари.

– И така, извадих загасителя – продължи Рон, като погледна сребърния предмет, – и той не ми се стори по-различен, но аз бях сигурен, че съм чул гласа ти. Затова го щракнах. Светлината в стаята ми угасна, но точно пред прозореца изникна друга. – Рон вдигна свободната си ръка и посочи пред себе си, вторачен в нещо, което Хари и Хърмаяни не виждаха. – Беше кълбо светлина, сякаш туптеше и беше синкаво такова, като от летекод, нали се сещате?

– Да – казаха по инерция в един глас Хари и Хърмаяни.

– От тук нататък знаех какво да правя – продължи Рон. – Грабнах си нещата, приготвих багажа, метнах на гръб раницата и излязох в градината. Кълбцето се рееше там и ме чакаше: щом се появих, то заподскача и аз отидох заедно с него зад бараката, а там то... то влезе вътре в мен.

– Моля?! – попита Хари, убеден, че не е чул добре.

– Кълбото сякаш се понесе към мен – уточни Рон и онагледил движението със свободния си показалец, – право към гърдите ми, а после си влезе в мен. Беше тук – той посочи място близо до сърцето си, – усещах го, беше горещо. И щом влезе вътре в мен, вече знаех какво да направя, знаех, че то ще ме отведе където трябва да отида. И така, магипортирах се и се озовах на склона на един хълм. Навсякъде имаше сняг...

– Бяхме там – потвърди Хари. – Прекарахме две нощи на хълма и през втората все ми се струваше, че някой се движи в мрака и вика!

– Е, сигурно съм бил аз – отвърна Рон. – При всички положения защитните ви заклинания действат, защото нито ви виждах, нито ви чувах. Но бях сигурен, че сте някъде наблизко, затова накрая се пъгнах в

спалния чувал и зачаках някой от вас да се появи. Реших, че няма начин да не се покажете, когато започнете да сгъвате палатката.

– А ние не се показахме – възрази Хърмаяни. – Като допълнителна предпазна мярка започнахме да се магипортираме под мантията невидимка. И тръгнахме много рано, защото, както Хари ти обясни, чухме как някой се навърта наоколо.

– И така, останах цял ден на онзи хълм – продължи Рон. – Все се надявах, че ще се появите. Но после, щом започна да се мръква, разбрах, че явно съм ви изпуснал, затова пак щракнах със загасителя, синята светлина се появи и влезе в мен, аз се магипортирах и дойдох тук, в тази гора. И този път не ви видях, затова трябваше да се осланям на надеждата, че накрая все ще се покаже някой от вас... и тогава Хари се появи. Е, първо видях, разбира се, кошутата.

– Видя какво? – подвижна Хърмаяни.

Те ѝ обясниха какво се е случило и докато ѝ разказваха за сребърната кошута и меча в езерото, Хърмаяни местеше свъсена поглед от единия към другия – беше се съсредоточила толкова много, че беше забравила да държи кръстосани крайниците си.

– Но това явно е бил покровител! – възкликна тя. – Не видяхте ли кой го е измагьосал? Никого ли не видяхте? И кошутата ви е отвела при меча?! Направо не мога да повярвам! И после какво стана?

Рон разказа как видял Хари да скача в езерото и зачакал той да се появи отново на повърхността, но разбрал, че има нещо гнило, гмурнал се и го спасил, а после се върнал за меча. Стигна до момента как са отворили медальона с капачето и се поколеба, тогава се намеси Хари.

– И Рон го съсече с меча.

– И то... то се е махнало? Ей така, без нищо? – пошушна Хърмаяни.

– Не, изпищя – обясни Хари и стрелна с поглед Рон. – Виж.

Метна медальона върху скута ѝ, а Хърмаяни го вдигна предпазливо и огледа натрошените стъкълца.

След като реши, че вече е безопасно да го направи, Хари махна с пръчката на Хърмаяни и развали защитното заклинание, после се извърна към Рон.

– Май току-що спомена, че си се отскубнал от похитителите с една магическа пръчка в повече.

– Какво? – попита Рон, който наблюдаваше как Хърмаяни разглежда медальона с капачето. – А, да...

Разкопча една катарамата върху раницата си и извади от джоба къса тъмна магическа пръчка.

– Вземи. Казах си, че не е зле човек да има резервна.

– Бил си прав – рече Хари и му показа пръчката си. – Моята е счупена.

– Сериозно ли?! – възкликна Рон, но точно тогава Хърмаяни се изправи и той отново трепна уплашено.

Тя прибра победения хоркрукс в обшитата си с мъниста чанта, после се качи отново на леглото горе и без да казва и дума повече, си легна.

Рон подаде на Хари новата пръчка.

– Това май е най-доброто, на което можеше да се надяваш – пошушна Хари.

– Така си е – съгласи се Рон. – Можеше да бъде и по-страшно. Помниш ли птиците, които тя веднъж ми пусна?

– Още обмислям дали да не го направя пак – чу се приглушеният глас на Хърмаяни, долетял изпод одеялата, но Хари видя как Рон се подсмивва, докато вади от раницата кафеникавата си пижама.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА КСЕНОФИЛИУС ЛЪВГУД

Хари не очакваше гневът на Хърмаяни да премине за една нощ и затова не се изненада, когато на другата сутрин тя общуваше главно със зловни погледи и многозначително мълчание. Рон отвърна на удара, като в нейно присъствие беше неестествено мрачен и сериозен, за да ѝ покаже, че продължава да се разкайва. Когато и тримата бяха заедно, Хари всъщност се чувстваше като единственият, който не е сред опечалените на погребение, където са дошли малко хора. Но в редките мигове, които прекарваше само с Хари (докато двамата носеха вода или търсеха из храстите гъби), Рон се развеселяваше най-безочливо.

– Някой ни е помогнал – повтаряше той. – Някой ни е пратил кошутата. Някой е на наша страна. Един хоркрукс по-малко, мой човек!

Въодушевени, че са унищожили медальона с капачето, те се впуснаха да разискват къде може да са останалите хоркрукси и макар че и преди бяха обсъждали многократно въпроса, Хари беше оптимист и бе убеден, че след първия пробив ще дойдат и други. Цупенето на Хърмаяни не можеше да помрачи жизнерадостното му настроение: след внезапния щастлив обрат, след появата на тайнствената кошута, след намирането на меча на Грифиндор и най-вече след завръщането на Рон той се чувстваше толкова щастлив, че му беше доста трудно да ходи със сериозно изражение на лицето.

Късно следобед двамата с Рон отново избягаха от зловното присъствие на Хърмаяни – уж за да потърсят из голите храсти несъществуващи къпини – и продължиха да си разменят новини. Хари най-после беше успял да разкаже на Рон всичко за различните перипетии, през които бяха минали с Хърмаяни, и най-вече за случилото се в Годрикс Холоу, и сега Рон го осведомяваше какво е открил през двуседмичното си отсъствие из по-широкия магьоснически свят.

– И как разбра за Табуто? – попита той Хари, след като му разправи за множеството отчаяни опити на мъгълкръвните да се изплъзнат на министерството.

– За кое?

– Вие с Хърмаяни сте престанали да изричате името на Ти-знаеш-кого!

– А, да. Създадохме си този лош навик – потвърди Хари. – Но мен

не ме е страх да го наричам В...

– НЕ! – ревна Рон, при което Хари скочи в храсталака, а Хърмаяни (забила нос в една книга при входа на палатката) ги погледа свъсена. – Извинявай – каза Рон, след като изтегли Хари от къпината, – но на името е направено заклинание, точно така те проследяват хората и ги откриват! Който изрече името, разваля защитните заклинания и създава някакви магически смущения... така са ни открили на „Готнъм Корт Роуд“!

– Защото сме изrekli неговото име ли?

– Ами да! Трябва да им отдадем заслуженото, логично си е. Само хора, които като Дъмбълдор наистина са решили да се опълчат срещу него, дръзват да изрекат името. А сега са сложили върху името и Табу – който го каже, веднага го засичат: бърз и лесен начин да откриват членове на Ордена! За малко да заловят и Кингзли...

– Сериозно ли говориш?

– Да, Бил ми каза, че цяла тъпна смъртожадни са го причакали, но той се отскубнал с битка. Сега се укрива, точно като нас. – Рон се почеса замислено с върха на пръчката по брадичката. – Как мислиш, дали Кингзли не ни е пратил кошутата?

– Неговият покровител е рис, видяхме го на сватбата, не помниш ли?

– А, да...

Те продължиха нататък покрай храстите, по-далеч от палатката и Хърмаяни.

– Хари, ами ако е бил Дъмбълдор?

– Какво Дъмбълдор?

Рон изглежда се посмути, но въпреки това прошепна:

– Дъмбълдор... кошутата? Нали истинският меч е бил последно у него – допълни той, като наблюдаваше Хари с крайчеца на окото.

Той не се засмя, защото прекрасно разбираше копнежа, стаен в този въпрос. Каква неизразима утеха щеше да бъде за тях, ако Дъмбълдор беше успял да се завърне и сега бдеше над тримата! Хари поклати глава.

– Дъмбълдор е мъртъв – каза той. – Стана пред очите ми, видях тялото. Той със сигурност си отиде. Пък и неговият покровител е феникс, а не кошута.

– Но покровителите могат да се преобразяват, нали? – напомни Рон. – Например покровителя на Тонкс.

– Да, но ако Дъмбълдор е жив, защо не се е показал? Защо просто не ни е донесъл меча?

– Нямам представа – призна Рон. – Може би по същата причина, заради която не ти го е дал, докато е бил жив. И е завещал на теб един стар снич, а на Хърмаяни – детска книжка с приказки.

– И каква е тази причина? – попита Хари и се извърна да погледне Рон право в лицето – толкова отчаяно искаше да чуе отговора.

– Не знам – призна си Рон. – Случвало се е да ми докривее и да си мисля, че той ни се е присмивал... или просто е искал да усложни нещата. Но вече не мисля така. Дъмбълдор е знаел какво прави, когато ми е оставил загасителя, нали? Той... хм... – Ушите му пламнаха до мораво и Рон започна да си играе с няколко стръка трева в краката си, като леко ги подритваше с върха на обувката. – Той явно е знаел, че ще избягам от вас.

– Не – поправи го Хари. – Явно е знаел, че непременно ще поискаш да се върнеш.

Макар и да изглеждаше признателен, Рон още беше скован. Отчасти за да смени темата, Хари попита:

– Понеже стана дума за Дъмбълдор, чу ли какво е написала за него Скийгър?

– О, да – потвърди веднага Рон, – хората го обсъждат много. При други обстоятелства наистина щеше да е страхотна сензация, че Дъмбълдор е бил приятел с Гриндълуолд, сега обаче това е само повод за смях за онези, които не го харесваха, и лек шамар за всички, които го смятаха за много свестен. Лично аз не проумявам защо изобщо обръщат внимание. Той наистина е бил съвсем млад, когато...

– Бил е наш връстник – възрази Хари точно както беше напомнил и на Хърмаяни и заради нещо в изражението му Рон явно се отказа да го обсъжда повече.

Насред една замръзнала паяжина в къпинака се беше разположил голям паяк. Хари насочи към него магическата пръчка, която Рон му беше дал предната вечер и която Хърмаяни беше благоволила да огледа и установи, че е изработена от трънка.

– *Енгорджио!*

Паякът потрепери и леко подскочи в паяжината. Хари опита отново. Този път паякът стана малко по-голям.

– Престани! – спря го рязко Рон. – Извинявай, задето казах, че Дъмбълдор е бил съвсем млад.

Хари беше забравил, че Рон ненавижда паяци.

– Извинявай... *Редуцио!*

Паякът не се смали. Хари сведе поглед към пръчката от трънка.

Всички по-безобидни магии и заклинания, които беше правил с нея до тук този ден, изглеждаха по-слаби, отколкото заклинанията с феникс-овата пръчка. Хари чувстваше новата пръчка натрапчиво непозната, като чужда китка, пришита към ръката му.

– Просто трябва да се упражняваш – посъветва го Хърмаяни, която се беше приближила безшумно изотзад и беше наблюдавала тревожно как Хари се опитва да уголеми и да смали паяка. – Всичко е въпрос на увереност, Хари.

Той знаеше защо Хърмаяни иска всичко да е наред: още се чувстваше гузна, задето е счупила пръчката му. Едва се сдържа да не ѝ каже, че щом според нея няма разлика, може да вземе пръчката от трънка и да му даде нейната. Но понеже искаше тримата отново да са приятели, се примири; после обаче Рон се усмихна плахо на Хърмаяни и тя се отдалечи, за да изчезне пак зад книгата, която четеше.

Щом се мръкна, и тримата се прибраха в палатката и Хари пръв пое дежурството. Седна на входа и се опита да направи с пръчката от трънка заклинание, с което да вдигне във въздуха ситните камъчета в краката си, но магията отново изглеждаше по-тромава и не така мощна, както предишните. Хърмаяни четеше в леглото, а Рон ѝ отправи няколко притеснени погледа и накрая извади от раницата си малък дървен транзистор и започна да се опитва да го настрои.

– Има една програма – обясни тихо той на Хари, – която предава новините такива, каквито са. Всички останали са на страната на Ти-знаеш-кого и се придържат към линията на министерството, докато тази... чакай само да я чуеш, страхотна е. Не могат обаче да излъчват всяка вечер, налага им се да се местят, за да не ги засекат, освен това ти трябва парола, с която да настроиш приемника... лошото е, че изпуснах последното предаване...

Той почука леко с пръчката си по транзистора и замърмори напосоки някакви думи. Постоянно стрелкаше с очи Хърмаяни, явно се притесняваше тя да не се ядоса и да не избухне отново, момичето обаче изобщо не му обръщаше внимание. Десетина минути Рон потропваше и мърмореше нещо, Хърмаяни отгръщаше страниците на книгата, а Хари продължаваше да се упражнява с магическата пръчка от трънка.

Накрая Хърмаяни слезе от леглото. Рон веднага престана да почуква.

– Спирам, ако те дразня! – каза ѝ притеснен той.

Тя не благоволи да му отговори и се доближи до Хари.

– Трябва да поговорим.

Той погледна книгата, която Хърмаяни още стискаше в ръка. Беше „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“.

– Какво има? – попита със свито сърце Хари.

Мина му през ума, че в книгата има глава за него – не беше убеден, че му се слушат импровизациите на Рита за отношенията му с Дъмбълдор. Ала отговорът на Хърмаяни беше съвсем неочакван.

– Искам да отида и да се срещна с Ксенофилиус Лъвгуд.

Хари я погледна смяян.

– Моля?

– Ксенофилиус Лъвгуд. Бащата на Луна. Искам да отида и да поговоря с него.

– Тъъ... защо?

Тя си пое дълбоко въздух, сякаш за да набере смелост, и каза:

– Заради знака, заради знака в онази книга. Виж!

Тя пхна „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“ пред изпълнените с нежелание очи на Хари и той видя факсимиле на оригинала на писмото, което Дъмбълдор беше написал на Гриндълуолд с познатия наклонен почерк. Стана му неприятно от това неоспоримо доказателство, че Дъмбълдор наистина е написал думите и те не са измислица на Рита.

– Подписа – каза Хърмаяни. – Виж подписа, Хари!

Той го направи. За миг изобщо не разбра за какво му говори тя, после обаче се взря по-внимателно с помощта на запалената магическа пръчка и видя, че Дъмбълдор е заменил буквата „А“ в „Албус“ с мъничка разновидност на същия триъгълен знак, който беше нарисуван и върху „Приказките на барда Бийдъл“.

– Тъъ... и какво искаш да кажеш?... – попита плахо Рон, но Хърмаяни го изпепели с поглед и отново се обърна към Хари.

– Непрекъснато се появява, нали? – каза тя. – Знам, Виктор ти е казал, че това е знакът на Гриндълуолд, но той беше изсечен и върху онзи стар гроб в Годрикс Холоу, а датите върху плочата бяха от време много преди Гриндълуолд изобщо да го е имало! И сега това! Е, не можем да питаме Дъмбълдор и Гриндълуолд какво означава... дори не знам дали Гриндълуолд още е жив, – затова пък можем да отидем при господин Лъвгуд. На сватбата той носеше символа. Сигурна съм, че е важно!

Хари не й отговори веднага. Взря се замислен в напрегнатото й лице, върху което се беше изписало нетърпение, после и в мрака наоколо. След дълго мълчание каза:

– Не ни трябва още един Годрикс Холоу, Хърмаяни. Сами си

втълпихме, че трябва да отидем там...

– Но знакът се появява отново и отново, Хари! Дъмбълдор ми е заещал „Приказките на барда Бийдъл“, откъде знаеш, че от нас не се очаква да разберем какво означава знакът?

– Пак се почва! – Хари се почувства леко подразнен. – Постоянно си внушаваме, че Дъмбълдор ни е оставил тайни знаци и следи...

– Загасителят се оказа много полезен – възрази Рон. – Според мен Хърмаяни е права, мисля, че трябва да отидем и да се видим с Лъвгуд.

Хари го изгледа злобно. Беше повече от сигурен, че подкрепата, която приятелят му оказва на Хърмаяни, няма нищо общо с желанието да разбере какво означава тригълната руна.

– Няма да бъде като в Годрикс Холоу – допълни Рон. – Лъвгуд е на твоя страна, Хари, „Дрънкало“ те подкрепя открай време, а той все повтаря, че всички трябва да ти помагат!

– Сигурна съм, че е важно – отсече съвсем сериозно Хърмаяни.

– Не мислиш ли, че щом е толкова важно, Дъмбълдор щеше да ми каже за него преди да умре?

– Ами... ами ако е нещо, което трябва сам да откриеш? – продължи да упорства Хърмаяни донякъде с вид на удавник, вкопчил се в сламка.

– Да, логично си е – подмазвачески заяви Рон.

– Не, изобщо не е логично – тросна се Хърмаяни, – но въпреки това мисля, че трябва да поговорим с господин Лъвгуд. Символ, който свързва Дъмбълдор, Гриндлуолд и Годрикс Холоу... Сигурна съм, Хари, че трябва да разберем!

– Предлагам да гласуваме – предложи Рон. – Който е „за“ да отидем при Лъвгуд...

Ръката му се стрелна във въздуха още преди ръката на Хърмаяни, която я вдигна с подозрително треперещи устни.

– Съжалявам, Хари, два на един – потупа го Рон по гърба.

– Добре тогава – отвърна Хари и подразнен, и развеселен. – Но след като се видим с Лъвгуд, хайде да се опитаме да потърсим още някои от хоркруксите, искате ли? Всъщност къде живеят семейство Лъвгуд? Някой от вас знае ли?

– Да, недалеч от нас – отговори Рон. – Не знам точно къде, но като заговорят за тях, мама и татко все сочат хълмовете. Едва ли ще се затрудним да ги намерим.

След като Хърмаяни се върна в леглото си, Хари сниши глас.

– Съгласи се само колкото да замажеш положението и да се сдобрите.

– В любовта и войната всички средства са позволени – каза бодро-бодро Рон, – а сега аз провеждам и двете. Я повесело, коледната ваканция е, Луна ще си бъде у дома!

От бруления от вятъра склон на хълма, където се магипортираха на другата сутрин, се откриваше великолепна гледка към Огъри Сейнт Кечпоул. Отвисоко селото приличаше на събрани накуп къщички играчки, осветени от огромните полегати снопове слънчева светлина, които достигаха до земята през пролуките между облаците. Една-две минути тримата стояха, заслонили очи с ръка, и гледаха към „Хралупата“, но единственото, което различаха, бяха високият жив плет и дърветата в овощната градина, закрили климналата къщурка от мъгълски очи.

– Странно, само на хвърлей сме, а няма да отскочим дотам – отбеляза Рон.

– Е, не е като да не си ги виждал от цяла вечност! Нали прекара там Коледа – хладно напомни Хърмаяни.

– Не съм бил в „Хралупата“! – засмя се невярващо Рон. – Нима смяташ, че съм се върнал там и съм им разказал как съм ви изоставил? Да, Фред и Джордж щяха да ме посрещнат с отворени обятия. А Джини веднага щеше да ми влезе в положението.

– Къде беше тогава? – учуди се Хърмаяни.

– В новата къща на Бил и Фльор. „Черупката“. Бил винаги е бил справедлив с мен. Не изпадна във възторг, когато чу какво съм направил, но и не направи проблем. Знаеше, че наистина съжалявам. Никой от другите в семейството нямаше и представа, че съм там. Бил казал на мама, че те с Фльор няма да им гостуват за Коледа, защото искат да я карат сами. Все пак това е първият празник след сватбата. Според мен Фльор нямаше нищо против. Знаете, че ненавижда Селестина Уорбек. – Рон обърна гръб на „Хралупата“. – Хайде да опитаме насам – подкани той и ги поведе през билото на хълма.

Вървяха няколко часа, като по настояване на Хърмаяни Хари се беше скрил под мантията невидимка. Поне на пръв поглед сред ниските хълмове не живееше никой, виждаше се само една къщурка, в която не личеше да има хора.

– Дали не е тяхната и те да са заминали някъде за Коледа? – попита Хърмаяни, докато надничаше през прозореца на уютната кухничка със здравец по перваза.

Рон прихна.

– Според мен веднага ще разбереш кой живее в къщата, ако надзърнеш през някой от прозорците на семейство Лъвгуд. Хайде да проверим

на следващите хълмове.

И така те се магипортираха още няколко километра на север.

– Охо! – викна Рон, докато вятърът развяваше косите и дрехите им.

Сочеше нагоре, към билото на хълма, на който се бяха магипортирали – на фона на небето отвесно се издигаше странна на вид къща: огромен черен цилиндър с призрачна луна, увиснала зад нея в следобедното небе.

– Това със сигурност е къщата на Луна, кой друг ще живее на такова място! Прилича на грамаден топ.

– Изобщо не прилича на оръдие – възрази Хърмаяни, свъсена към кулата.

– Говорех ти за шахматен топ – обясни Рон. – По твоему тур.

Неговите крака бяха най-дълги и той пръв се качи на билото. Когато Хари и Хърмаяни го настигнаха – едва си поемаха дъх и се държаха отстрани за хълбока, – видяха, че лицето му грее в широка усмивка.

– Тяхната е – оповести Рон. – Вижте.

На увисналата портичка бяха закачени три написани на ръка табели. Първата гласеше „«Дрънкало». Издател: К. Лъвгуд“, втората – „Сами си берете имела“, а третата – „Пази се, самонасочващи се сливи“.

Портичката изскърца, когато я отвориха. Лъкатушната пътека за входната врата беше обрасла с какви ли не странни растения, включително с храст, окичен с прилични на репички оранжеви плодчета, които Луна понякога си слагаше за обици. На Хари му се стори, че е зърнал и драка вероломка, и заобиколи отдалеч изсъхналия пън.

От двете страни на входната врата като на страж се извисяваха огънати от вятъра стари киселици, които нямаха листа, но бяха натезали от червени плодчета колкото малини и бяха увенчани с кичести корони от бели топчета имел. От един клон към тримата пришълци надзърна малка сова с леко сплескана като на ястреб глава.

– Я свали вече мантията невидимка, Хари – подкани Хърмаяни, – господин Лъвгуд иска да помогне на теб, а не на нас.

Той се вслуша в съвета и й подаде мантията – да я прибере в обшитата с мъниста чанта. След това Хърмаяни почука три пъти по дебелията черна врата, която беше обкована с железни пирони, а чукалото беше с форма на орел.

Бяха минали само десет секунди, когато вратата рязко се разтвори и пред тях застана Ксенофилиус Лъвгуд – бос и облечен в нещо като захабена нощница. Дългата му бяла коса с вид на захарен памук беше мръсна и сплъстена. От сватбата на Бил и Флър те определено го помнеха

по-спретнат.

– Какво? Какво има? Вие кои сте? Какво искате? – викна той пискливо и заядливо и погледна първо Хърмаяни, после Рон и накрая Хари, при което устата му се отвори на съвършено смешно „О“.

– Здравейте, господин Лъвгуд! – поздрави Хари и протегна ръка. – Аз съм Хари... Хари Потър.

Ксенофилиус не я пое, макар че окоето, което не гледаше навътре към носа му, се плъзна право към белега върху челото на Хари.

– Нали нямате нищо против да влезем? – попита Хари. – Искаме да ви питаме нещо.

– Ама аз... не съм сигурен, че е разумно – пошупна Ксенофилиус. Преглътна и бързо погледна към градината. – Какъв ужас... наистина... аз... опазвам се, че наистина не бива да...

– Няма да се бавим много – обеща Хари, донякъде разочарован от не особено радушното посрещане.

– Аз... добре де. Влизайте, ама бързо. *Бързо!*

Едва бяха прекрачили прага, когато Ксенофилиус затръшна вратата отзад. Стояха в най-странната кухня, която Хари беше виждал някога. Помещението беше абсолютно кръгло и вътре човек се чувстваше като в грамадна пиперница. За да съответства на стените, всичко беше огънато – печката, мивката и шкафчетата, – и по всичко имаше нарисувани цветя, насекоми и птици в ярки основни цветове.

На Хари му се стори, че разпознава стила на Луна: в такова тясно пространство той въшност си беше доста потискащ.

В средата на помещението имаше вита стълба от ковано желязо, водеща към етажите горе. Оттам се чуваха страхотен тътен и трясък и Хари се запита какво ли прави Луна.

– Я по-добре се качете горе – каза Ксенофилиус, който още изглеждаше страшно притеснен, и ги поведе натам.

Стаята горе беше нещо средно между всекидневна и работилница и затова беше още по-задръстена от кухнята с какво ли не. Макар и много по-малка и съвсем кръгла, приличаше на Нужната стая от онзи незабравим случай, когато тя се беше преобразила в грамаден лабиринт, състоящ се от предмети, които са били укривани през вековете. Тук върху всяка повърхност имаше камари и камари книги и листове. На тавана бяха окачени старателно изработени макети на същества, каквито Хари не познаваше и които плющяха с криле или тракаха със зъби.

Луна я нямаше: невероятният шум идваше от дървен предмет, целият в зъбци и колелета, които се въртяха магически. Приличаше на

причудлива кръстоска между тезгях и стари етажерки, след миг обаче Хари се досети, че това е старовремска печатарска машина: тя бълваше броеве на „Дрънкало“.

– Извинете – рече Ксенофилиус, отиде при машината, издърпа мърлява покривка за маса изпод огромно количество книги и листове, които нападаха по пода, и я метна над машината, заглушавайки донякъде силните трясъци и трополене. После се обърна с лице към Хари. – Защо сте дошли?

Но още преди Хари да е отговорил, Хърмаяни нададе тих ужасен писък.

– Господин Лъвгуд... какво е това?

Сочеше огромен сив нагънат рог като на еднорозите, който беше закачен на стената и стърчеше на повече от метър над стаята.

– Рог на нагънаторог шнорхелоподобен квакльовец – обясни Ксенофилиус.

– Не, не е това! – възрази Хърмаяни.

– Хърмаяни – промърмори смутен Хари, – сега не е времето да...

– Но, Хари, това тук е рог на бълвачозавър! Попада в Списъка на стоките, подлежащи на строга проверка, и е изключително опасно да го държиш в къщата си!

– Откъде знаеш, че е рог на бълвачозавър? – попита Рон и се отдалечи светкавично, доколкото позволяваше задръстеното помещение.

– Описан е във „фантастични животни и къде да ги намерим“! Господин Лъвгуд, трябва да се отървете час по-скоро от него, нима не знаете, че и при най-лекия допир се взривява?

– Нагънаторогият шнорхелоподобен квакльовец – каза съвсем ясно Ксенофилиус с вироглаво изражение – е плашливо и силно магическо създание, а рогът му...

– Господин Лъвгуд, видях вдлъбнатинките в долния край, това е рог на бълвачозавър и е страшно опасен... не знам откъде сте го взели...

– Куних го – отсече безпрекословно Ксенофилиус – преди половин месец от един симпатичен млад магьосник, който знаеше, че се интересувам от прелестните квакльовци. Коледна изненада за моята Луна. И така – продължи той, като се извърна към Хари, – защо точно дойдохте, господин Потър?

– Имаме нужда от малко помощ – отговори Хари, докато Хърмаяни не е започнала отново.

– А, такава ли била работата – рече Ксенофилиус. – Помощ. Хм. – Здравото му око отново се насочи към белега на Хари. – Лошото е, че...

да помагаш на Хари Потър... никак не е безопасно...

– Нали точно вие все повтаряте, че е пръв дълг на всички да помагат на Хари?! – напомни Рон. – В онова ваше списание.

Ксенофилиус погледна към скритата печатарска машина зад него, която продължаваше да трака и да блъска под покривката за маса.

– Тъж... да, изразявал съм такова становище. И все пак...

– Значи да го правят другите, а вие – не? – прекъсна го Рон.

Ксенофилиус не отговори. Продължаваше да преглъща и да мести поглед от единия към другия, после към третия от посетителите. Хари остана с впечатлението, че той изживява болезнена душевна борба.

– Къде е Луна? – попита Хърмаяни. – Хайде да чуем какво мисли тя.

Ксенофилиус хлъцна. Явно се стегна. Накрая каза с треперлив глас, който почти не се чуваше от шума на печатарската машина.

– Луна е долу на потока, лови пресноводни дългокраки гълтаци. Тя... тя много ще се зарадва, че сте тук. Ще ида да я повикам, а после... добре де, ще се опитам да ви помогна.

Той изчезна – заслиза по витата стълба, после те чува как входната врата се отваря и се затваря. Спогледаха се.

– Дърт страхливец! – рече Рон. – Луна е десет пъти по-смела от него.

– Може би се притеснява какво ще стане с тях, ако смъртожадните научат, че съм бил тук – обясни Хари.

– Аз пък съм съгласна с Рон – намеси се и Хърмаяни. – Гаден стар двучличник, призовава всички да ти помагат, а самият той се опитва да се измъкне. И стойте по-далеч от оня рог, ако обичате.

Хари прекоси стаята и отиде при прозореца в другия край. Видя потока – тънка блещукаща лента далеч долу, в подножието на хълма. Намираха се много високо и пред прозореца прелетя птица точно когато Хари погледна по посока на „Хралупата“, която беше останала зад друга верига от възвишения.

Джини беше някъде там. За пръв път от сватбата на Бил и Флър двамата с нея бяха толкова близо един до друг, а тя и не подозираше, че сега Хари гледа натам и си мисли за нея. Сигурно трябваше да се радва, защото с когото и да общуваше, той беше изложен на опасност, доказваше го и поведението на Ксенофилиус.

Хари се извърна с гръб към прозореца и погледът му падна върху друг странен предмет, сложен върху отрупан с какво ли не окръглен бюфет: изсечен от камък бюст на красива, но строга на вид магьосница с

изключително причудливо украшение върху главата. Отстрани се виждаха два огънати предмета, наподобяващи златни слухови тръби. Към кожата каишка, минаваща отгоре по главата, бяха прихванати две проблясващи мънички сини крилца, а на втора каишка, вече през челото, беше окачена една от оранжевите репички.

– Виджте – каза Хари.

– Очарователно – отбеляза Рон. – Изненадан съм, че не е дошъл с това на сватбата.

Чуха как входната врата се затваря и след миг Ксенофилиус отново се качи по витата стълба в стаята: беше нахлузил на тънките си крака високи гумени ботуши и носеше табла с чашки от най-различни сервиси и чайник, над който се виеше пара.

– А, видели сте любимото ми изобретение – ахна той и след като тикна подноса в ръцете на Хърмаяни, отиде при Хари, който продължаваше да стои до статуята. – Измайсторено е за главата на красивата Роуина Рейвънклоу. *Има ли нейде дар по-голям от ум бърз, търгав и прям!* – Ксенофилиус посочи предметите като слухови тръби. – Това тук са смукала от хаплив бръмбазък – да премахват всичко, което би могло да отклони вниманието на мислещия. А това тук – и той посочи крилцата – е Билиуигово витло, вдъхва възвисяващо състояние на ума. И накрая – Ксенофилиус посочи оранжевата репичка – самонасочваща се слива, която засилва способностите за възприемане на свръхестествени явления. – Той се върна с широка крачка при подноса, който Хърмаяни беше успяла да закрепил върху една от отрупаните с разни неща масички. – Заповядайте, налейте си от настойката от стражеви корен! – подкани Ксенофилиус. – Сами си я правим. – Докато наливаше от напитката с наситеноморавия цвят на сок от червено цвекло, той добави: – Луна е слязла чак зад Ботъм Бридж, страшно развълнувана е, че сте тук. Ще се върне всеки момент, хванала е достатъчно дългокраки гълтачи, за да направи супа за всички. Седнете де, вземете си захар. И така – продължи той, след като махна от едно кресло климналата купчина листове, седна и кръстоса ботушести крака, – с какво мога да ви бъда полезен, господин Потър?

– Ами – подхвана Хари и погледна Хърмаяни, която кимна насърчително, – дошли сме, господин Лъвгуд, заради символа, който носехте на врата си на сватбата на Бил и Флър. Питаме се какво ли означава.

Ксенофилиус вдигна вежди.

– Да не би да имате предвид знака на Даровете на Смъртта?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ПРИКАЗКА ЗА ТРИМАТА БРАТЯ

Хари се обърна и погледна Рон и Хърмаяни. Те също не бяха разбрали какво е казал Ксенофилиус.

– Даровете на Смъртта ли?

– Именно – потвърди мъжът. – Не сте ли чували за тях? Не се изнедавам. Твърде, твърде малко магьосници вярват в Даровете. Да вземем например онзи глупав момък на сватбата на брат ти – кимна той към Рон, – който ме нападна, защото, представи си, съм носел символа на прочут черен магьосник! Бива ли такова невежество! В Даровете няма никаква черна магия – поне в грубия смисъл на думата. Човек използва символа, за да се разкрие пред други, които вярват, с надеждата, че те биха могли да му помогнат в търсенето на Даровете.

Той разбърка бучките захар, които беше пуснал в настойката от стражеви корен, и отпи малко.

– Извинявайте, но пак не разбирам нищо – призна си Хари.

От любезност също пийна от чашата и за малко не се задави: течността вътре беше отвратителна, сякаш някой беше втечил всякакви кусови бобчета с вкус на сополи.

– Който вярва в Даровете на Смъртта, ги издирва – обясни Ксенофилиус и примлясна, явно настойката от стражеви корен му се беше усладила.

– Но какво представляват тези Дарове на Смъртта? – попита Хърмаяни.

Ксенофилиус остави празната чаша.

– Сигурно всички знаете „Приказката за тримата братя“...

Хари каза „не“ но и Рон, и Хърмаяни в един глас извикаха „да“.

Ксенофилиус кимна вгълбено.

– Е, господин Потър, всичко започва от „Приказката за тримата братя“... Имам тук някъде екземпляр...

Той огледа напосоки стаята, купчините пергамент и книги, но Хърмаяни го изпревари:

– Аз нося екземпляр, господин Лъвгуд, подръка ми е.

И тя извади от мънистената чантичка „Приказките на барда Бийдъл“.

– Оригиналет? – попита рязко Ксенофилиус и когато Хърмаяни

кимна, каза: – Защо тогава не ни я прочетеш на глас? Много по-сигурно е, че всички ще я разберем.

– Тъж... ами добре – съгласи се притеснена тя. Отвори книгата и Хари видя, че символът, който проучват, е в горния край на страницата, после Хърмаяни се прокашля тихо и зачете: – „Имало едно време трима братя, които вървели на свечеряване по самотен лъкатушен път...“

– По късна доба, така ни е казвала мама – прекъсна я Рон, който се беше изтегнал с ръце, сплетени зад главата, готов да слуша.

Хърмаяни го стрелна с раздразнен поглед.

– Извинявай, просто исках да кажа, че „по късна доба“ звучи малко по-страшно – уточни Рон.

– Да, защото имаме нужда от още малко страхове в живота си – не успя да се сдържи Хари. Ксенофилиус изглежда не им обръщаше внимание и си гледаше през прозореца небето. – Чети нататък, Хърмаяни.

– „След малко братята излезли при река – много дълбока, за да прегазят през нея, и много опасна, за да я преплуват. Братята обаче били магьосници, затова просто замахнали с магическите пръчки и направили така, че над коварната вода да изникне мост. Вече били стигнали до средата му, когато на пътя им изникнала качулата сянка. И Смъртта им заговорила...“

– Извинявай – прекъсна я Хари, – но как така Смъртта им е заговорила?

– Хари, това е приказка!

– Да, извинявай. Чети нататък.

– „И Смъртта им заговорила. Била разгневена, задето я лишили от три нови жертви, понеже пътниците обикновено се давели в реката. Но Смъртта била хитра. Престорила се, че поздравява тримата братя за направената магия, и казала, че всеки от тримата е спечелил награда, защото е бил достатъчно изобретателен да ѝ се изплъзне. И така, най-големият брат, който бил с войнствен дух, поискал магическа пръчка, по-могъща от всички останали по земята; пръчка, която винаги да печели в дуел, пръчка, достойна за магьосник, който е надвил Смъртта! Смъртта отишла при един бъзов храст на брега на реката, направила пръчка от клон, който висял ниско, и я дала на най-големия брат. После средният брат, който бил много нагъл, решил да унизи още повече Смъртта и поискал тя да му вдъхне силата да връща други от Смъртта. Тогава Смъртта вдигнала от брега един камък и го дала на средния брат, като му рекла, че той има силата да връща мъртвите към живот. Накрая Смъртта попитала най-малкия брат какво иска. Той бил най-смирен и скромнен, а

и най-мъдър от тримата, затова не се доверил на Смъртта, Поискал нещо, с което да си тръгне от това място така, че Смъртта да не може да го проследи. И колкото и да не ѝ се искало, Смъртта му дала собствената си Мантия за невидимост.“

– Смъртта е имала мантия невидимка?! – прекъсна я отново Хари.

– За да се промъква неусетно при хората – отбеляза Рон. – Понякога ѝ доскучава да им се нахвърля, да пляска с ръце и да пищи... извинявай, Хърмаяни.

– „И така Смъртта се отдръпнала и пустила тримата братя да си вървят по живо, по здраво, а те поели отново на път и започнали да обсъждат с изумление приключението, което току-що били изживели, и да се възхищават на Даровете на Смъртта. След известно време се разделили и всеки тръгнал по своя си път. Вървял първият брат още около седмица и стигнал в далечно село, където потърсил един магьосник – имал отдавнашна вражда с него. С Бъзовата пръчка той, разбира се, не се затруднил да победи в последвалия дуел. След като оставил врага си мъртъв на пода, най-големият брат отишъл в странноприемница, където се похвалил пред всички каква всесилна магическа пръчка е измъкнал от самата Смърт и как тя го е направила непобедим. Същата нощ, докато той спял пиан на леглото, при него се промъкнал друг магьосник. Крадецът взел магическата пръчка и не спрял дотук, ами прерязал гърлото на най-големия брат. Така Смъртта прибрала при себе си първия от братята. През това време средният брат се прибрал у дома, където живеел сам-самичък. Там той извадил камъка, който можел да връща живота на мъртъвците, и го завъртял три пъти в ръката си. За негово изумление пред него в миг изникнала фигурата на момичето, за което навремето се надявал да се ожени, но то ненадейно умряло. Ала девойката била тъжна и студена, от него я делеяла мъглена завеса. Тя се била завърнала в света на смъртните, но знаела, че не ѝ е тук мястото, и страдала. Накрая средният брат обезумял от безнадежден копнеж и посегнал на живота си, за да бъде наистина със своята любима. Така Смъртта прибрала при себе си и средния брат. И макар че години наред търсела под дърво и камък третия брат, така и не успяла да го намери. Едва когато станал на преклонна възраст, най-малкият брат най-сетне смъкнал Мантията за невидимост и я дал на сина си. След това посрещнал Смъртта като стара приятелка и тръгнал на драго сърце с нея – така те напуснали като равни този живот.“

Хърмаяни затвори книгата. Минаха миг-два, докато Ксенофилиус усети, че е спряла да чете, откъсна поглед от прозореца и рече:

– Е, това е.

– Моля? – възкликна объркана Хърмаяни.

– Това са Даровете на Смъртта – каза Ксенофилиус.

Той взе от една отрупана с какво ли не масичка до себе си паче перо и издърпа измежду книгите парче скъсан пергамент.

– Бъзовата пръчка – започна да изброява Ксенофилиус и прокара върху пергамента права отвесна черта. – Животворният камък – продължи той и загради чертата в кръгче. – Мантията за невидимост – завърши и вмести и чертата, и кръгчето в триъгълник, за да довърши символа, събудил у Хърмаяни такова любопитство. – Взети заедно, това са Даровете на Смъртта.

– Но в приказката никъде не се говори за такива Дарове! – възрази Хърмаяни.

– Е, то се знае, че не се говори – заяви влудяващо самодоволно Ксенофилиус. – Това е детска приказка, разказвана да забавлява, а не да поучава. Ала онези от нас, които разбират от такива неща, долавят, че в древната приказка се говори за три реликви, или Дарове, които, ако се съберат на едно място, ще направят своя притежател господар на Смъртта. – Настъпи кратко мълчание, през което Ксенофилиус погледна през прозореца. Слънцето вече се беше снишило на небето. – Скоро Луна ще е хванала достатъчно дългокраки гълтаци – пророни той тихо.

– Когато казвате „господар на Смъртта“... – обади се Рон.

– Господар – повтори Ксенофилиус и разлюля ръка. – Повелител. Победител. Която дума предпочиташ.

– Но в такъв случай... нима искате да кажете... – бавно подхвана Хърмаяни и Хари усети, че тя се опитва да прикрие и последните следи от неверие в гласа си, – ... вярвате ли, че тези предмети... тези Дарове наистина съществуват?

Ксенофилиус отново вдигна вежди.

– Ама разбира се, че съществуват!

– Но как е възможно, господин Лъвгуд – продължи Хърмаяни и явно едва се сдържаше, – изобщо да вярвате в такова нещо?

– Луна ми е разказала всичко за теб, млада госпожице – рече Ксенофилиус, – доколкото разбирам, ти не си неумна, затова пък си болезнено ограничена. Назадничава. Тесногръда.

– Защо не вземеш да премериш оная шапка, Хърмаяни? – предложи Рон и кимна към смехотворното украшение за глава.

Гласът му трепереше – той едва се сдържаше да не прихне.

– Господин Лъвгуд – подхвана пак Хърмаяни, – всички знаем, че

мантии невидимки наистина съществуват. Срещат се рядко, но ги има. Докато...

– Но третият Дар е *истинска* мантия за невидимост, госпожице Грейнджър! Искам да кажа, че това не е някакво пътническо наметало, просмукано с хамелеонизиращо заклинание или с магия за заслепление, или пък изтъкано от вълна на полупотайник, което първоначално те крие, но после с годините избелява и става полупрозрачно. Говорим за мантия, с която наистина ставаш напълно невидим и която е вечна, крие те постоянно, и то така, че си абсолютно неоткриваем, каквито и заклинания да ѝ се направят. Колко такива мантии си виждала, госпожице Грейнджър?

Хърмаяни отвори уста да отговори, после пак я затвори – изглеждаше по-объркана от всякога. Тримата с Хари и Рон се спогледаха и Хари разбра, че мислят за едно и също – че в този миг в стаята при тях има мантия точно като току-що описаната от Ксенофилиус.

– Ами да – каза той, сякаш ги е разгромил с разумни доводи. – Никой от вас не е виждал такова нещо. Който го притежава, ще бъде неизмеримо богат, нали?

Ксенофилиус отново погледна през прозореца. Небето се беше обагрило в най-бледия оттенък на розовото.

– Добре де – каза объркана Хърмаяни. – Да приемем, че тази Мантия наистина съществува... ами камъкът, господин Лъвгуд? Онова, което нарекохте Животворен камък?

– Какво за него?

– Как е възможно той да е истински?

– Докажи обратното – подкани Ксенофилиус.

Хърмаяни се възмути.

– Но това... извинявайте, но това е направо смехотворно! Как да докажа, че той не съществува? Нима очаквате да взема всички... всички камъчета по света и едно по едно да ги подложам на проверка? Така можете да твърдите, че всичко каквото ви хрумне е истинско, ако единственото основание за убедеността ви е, че никой не може да докаже обратното.

– Да, мога – рече Ксенофилиус. – Радвам се да видя, че вече не разсъждаваш толкова тесногръдо.

– Ами Бъзовата пръчка – побърза да се намеси Хари още преди Хърмаяни да е отговорила, – и за нея ли смятате, че съществува?

– О, в случая с пръчката има безброй доказателства – потвърди Ксенофилиус. – Бъзовата пръчка е Дарът, който може да се проследи

най-лесно заради начина, по който се предава от ръка на ръка.

– И как точно се предава? – полюбопитства Хари.

– Притежателят на пръчката трябва да я отнеме със сила от предишния ѝ собственик, ако иска да бъде неин истински господар – обясни Ксенофилиус. – Със сигурност сте чували, че пръчката се е озовала у Егбърт Зловещия, след като е съсякъл Емерик Злия. И че Годелот е издъхнал в собственото си подземие, след като синът му Хереуорд му отнел пръчката. И как страховитият Локсиас е взел пръчката от Барнабас Девърил, когото убил. Кървавата следа на Бъзовата пръчка е обагрила страниците на магьосническата история.

Хари погледна към Хърмаяни. Тя се беше свъсила срещу Ксенофилиус, но не му възразяваше.

– И къде е според вас Бъзовата пръчка сега? – попита Рон.

– Кой знае... – отговори Ксенофилиус, загледан през прозореца. – Кой знае къде лежи скрита Бъзовата пръчка? Подир Аркус и Ливиус следите ѝ се губят. Никой не знае със сигурност кой точно от двамата е сразил Локсиас и кой е взел пръчката. Никой не знае и кой е сразил тях. Уви, тук историята мълчи.

Спусна се тишина. Накрая Хърмаяни попита сковано:

– Господин Лъвгуд, родът Певърил свързан ли е по някакъв начин с Даровете на Смъртта?

Ксенофилиус се стъписа, а в паметта на Хари изникна нещо, но не можеше да се сети с какво точно е свързано то. Певърил... беше чувал и преди това име...

– Но ти, млада госпожице, ме заблуждаваш! – възкликна Ксенофилиус, който беше изправил гръб на стола и смаяно зяпаше Хърмаяни. – Мислех, че си новачка в търсенето на Даровете! Мнозина от онези, които ги издирват, смятат, че именно родът Певърил е свързан по всякакъв начин – *всякак!* – с Даровете!

– Кой е този Певърил? – попита Рон.

– Това име е написано върху гроба със знака в Годрикс Холоу – обясни Хърмаяни, без да сваля очи от Ксенофилиус. – Игнотус Певърил.

– Точно така! – заяви Ксенофилиус и многозначително вдигна показалец. – Знакът на Даровете на Смъртта върху гроба на Игнотус е неопровержимо доказателство!

– За какво? – попита Рон.

– Как за какво – че тримата братя от приказката всъщност са тримата братя Певърил: Антиох, Кадмус и Игнотус! Че те са първите притежатели на Даровете!

След поредния поглед към прозореца той стана, взе подноса и се отправи към витата стълба.

– Ще останете ли за вечеря? – провикна се чак след като се беше скрил отново долу. – Всички гости не пропускат да ни поискат рецепта за супата от дългокраки гълтачи.

– Сигурно за да я покажат в отделението „Натравяне“ в „Свети Мънго“ – промърмори Рон.

Хари изчака да чуят как Ксенофилиус отново долу в кухнята и чак тогава попита Хърмаяни:

– Какво мислиш?

– О, Хари – отвърна тягостно тя, – пълни глупости! Знакът не може да означава това. Само Ксенофилиус си го тълкува по този нелеп начин. Каква загуба на време!

– Сигурно именно той ни е донесъл нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци – вметна Рон.

– И ти ли не вярваш? – Хари се обърна към него.

– Не, това е приказка, каквато хората разказват на децата си и те да си извлекат поука. Не си търси белята, не се бий, не си играй с неща, които е по-добре да не докосваш! Дръж си главата наведена, гледай си работата и всичко ще бъде наред... Сега като се замисля – допълни Рон, – може би се смята, че бъзовите пръчки носят нещастие именно заради тази приказка.

– Какво, какво?

– Ами онези суеверия... През май родена вещица, жена на мъгъл става. Магията по мрак разваля се сред нощ. Бъзова пръчка добро не носи... Сигурно сте ги чували. Мама знае колкото шеш.

– Ние с Хари сме възпитавани от мъгли – напомни му Хърмаяни, – нас са ни учили на други суеверия. – Тя въздъхна тежко, защото откъм кухнята се разнесе смрад. Единственото хубаво на раздражението ѝ от Ксенофилиус беше, че явно беше забравила да се сърди на Рон. – Май си прав. Това е поучителна приказка, очевидно е кой дар е най-добър и кой ще избереш...

Тримата отговориха едновременно. Хърмаяни:

– Мантията.

Рон:

– Пръчката.

Хари:

– Камъка.

Спогледаха се изненадани и развеселени.

– Очаква се да кажеш Мантията – обясни Рон на Хърмаяни, – но за какво ти е да си невидим, ако у теб е пръчката! Ами да, *непобедимата пръчка*, Хърмаяни!

– Ние вече имаме мантия невидимка! – напомни Хари.

– И тя ни е помогнала много, ако случайно не си забелязал – добави Хърмаяни. – Докато пръчката неминуемо навлича неприятности...

– Само ако разтръбваш, че е у теб – възрази Рон. – Само ако си някой тъпанар и тръгнеш да се хвалиш наляво и надясно, размахваш я над главата си, подскачаш и пееш: „Вижте каква непобедима пръчка си имам, ако ви стиска, елате да си премерим силите.“ Но ако си държиш устата затворена...

– Да, ама ти можеш ли изобщо да си държиш устата затворена? – подметна скептично Хърмаяни. – Знаете ли, единственото вярно нещо, което ни каза Ксенофилиус, е, че от векове се разказва за всесилни магически пръчки.

– Така ли? – възкликна Хари.

Хърмаяни беше направо отчаяна: изражението ѝ беше толкова трогателно познато, че Хари и Рон се ухилиха.

– Смъртоносната пръчка, Пръчката на Ориста – появяват се през столетията с различни имена и обикновено принадлежат на черен магьосник, който се хвали с тях. Професор Бинс ни е споменавал за някои, но... О, това са пълни глупости! Магическите пръчки са точно толкова могъщи, колкото магьосника, в чиито ръце са се озовали... Някои магьосници просто обичат да се хвалят, че тяхната пръчка е по-голяма и по-добра, отколкото на другите.

– Но ти откъде си сигурна – попита Хари, – че тези пръчки... Смъртоносната пръчка и Пръчката на Ориста не са една и съща, която се появява през вековете под различно име?

– Какво? И всички те са Бъзовата пръчка, направена от Смъртта? – ахна Рон.

Хари се засмя: странната мисъл, която му беше хрумнала, наистина си беше смешна. Той си напомни, че неговата пръчка е била от бодлива зеленика, а не от бъз, и е изработена от Оливандър, каквото и да бе направила в нощта, когато Волдемор ги преследваше по небето. И ако беше непобедима, защо се счупи?

– А ти защо искаш да вземеш камъка? – попита го Рон.

– Ако можехме да връщаме обратно хората, щяхме да повикаме Сириус... Лудоокия... Дъмбълдор... майка ми и баща ми...

И Рон, и Хърмаяни не се усмихнаха.

– Но според барда Бийдъл те не искат да се връщат – напомни Хари, замислен за приказката, която току-що бяха чули. – Едва ли има много други приказки за камък, с който можеш да връщаш мъртвите, нали? – попита той Хърмаяни.

– Не, няма – тъжно потвърди Хърмаяни. – Според мен никой, освен господин Лъвгуд, не се заблуждава, че това изобщо е възможно. Бийдъл сигурно е заимствал идеята от Философския камък: вместо да дава безсмъртие, той връща след смъртта.

Миризмата откъм кухнята се засилваше: смърдеше на нещо като подпалени долни гащи. Хари се запита дали ще бъде възможно да хапнат достатъчно от гозбата на Ксенофилиус, за да не нараняват чувствата му.

– Ами Мантията? – провлачи Рон. – Толкова ли не разбирате, че Ксенофилиус е прав? Свикнал съм с мантията на Хари и колко добра работа върши и... изобщо не съм се замислял... Не съм чувал някой друг, освен Хари, да има такава мантия. Безпогрешна е. Никога не са ни откривали под...

– Ама разбира се, Рон... нали под нея сме невидими!

– Но онова, което Ксенофилиус каза за другите мантии – а дузина от тях не струват пукнат кнут, – ами самата истина си е! Досега не ми беше хрумвало, но съм чувал разкази как заклинанията престават да действат, щом мантиите остаряят, или заклинания ги разкъсват и по тях се появяват дупки. Преди мантията на Хари е била на баща му, значи не е от най-новите, нали така, но е просто... идеална е!

– Да, така е, Рон, но камъкът...

Докато те спореха шепнешком, Хари тръгна да се разхожда из стаята почти без да слуша. Отиде при витата стълба, разсеяно вдигна очи към горния етаж и вниманието му веднага беше приковано. От тавана на стаята горе го гледаше собственото му лице.

Хари се изуми, но след миг видя, че това не е огледало, а рисунка. Стана му интересно и той тръгна нагоре по стълбите.

– Какво правиш, Хари? Мисля, че не е редно да разглеждаш, докато Ксенофилиус го няма!

Но той вече се беше качил на горния етаж.

Луна беше украсила тавана в стаята си с пет красиво нарисувани лица: Хари, Рон, Хърмаяни, Джини и Невил. За разлика от портретите в „Хогуортс“ те не се движеха, но въпреки това в тях имаше някаква магия: на Хари му се стори, че дишат. Около лицата имаше преплетено подобие на тънки златни верижки, които ги свързваха, но след като ги

разгледа минута-две, Хари разбра, че верижките всъщност са една дума, повторена поне хиляда пъти със златно мастило: *приятели... приятели... приятели...*

Усети прилив на обич към Луна. Огледа стаята. До леглото имаше голяма фотография на малката Луна и на жена, която много приличаше на нея. Двете се бяха прегърнали. На снимката Луна изглеждаше доста по-спретната, отколкото Хари я беше виждал на живо. Фотографията беше покрита с прах. Това му се стори доста странно. Той продължи да се оглежда.

Тук имаше нещо гнило. По светлосиния килим също имаше дебел слой прах. В гардероба със зеещи врати нямаше дрехи. Леглото изглеждаше студено и недружелюбно, сякаш никой не беше спал в него от седмици. През най-близкия прозорец на фона на кървавочервеното небе висеше самотна паяжина.

– Какво има? – попита Хърмаяни, щом Хари слезе долу при тях, но още преди той да отговори Ксенофилиус се показва в горния край на стълбата – носеше от кухнята табла с купички.

– Господин Лъвгуд, къде е Луна? – попита Хари.

– Моля?

– Къде е Луна?

Ксенофилиус спря като закован на горното стъпало.

– Вече... вече ви казах. Слезе при Ботъм Бридж да лови гълтачи.

– Защо тогава носите храна само за четирима?

Ксенофилиус се опита да каже нещо, но от устата му не излезе и звук. Чуваха се само несекващото тракане на печатарската машина и леко потропване откъм подноса: ръцете на Ксенофилиус трепереха.

– Според мен Луна не е била тук поне няколко седмици – заяви Хари. – Дрехите ѝ ги няма, в леглото ѝ не е спал никой. Къде е тя? И защо постоянно надзъртате през прозореца?

Ксенофилиус изпусна подноса: купичките подскочиха и се счупиха. Хари, Рон и Хърмаяни извадиха магическите пръчки, а Ксенофилиус застина, готов да бръкне в джоба си. Точно тогава печатарската машина изтрещя страховито и изпод покривката за маса на пода блъвнаха цяла купчина броеве на „Дрънкало“, след това машината най-после млъкна.

Все така насочила пръчката към господин Лъвгуд, Хърмаяни се наведе и взе едно от списанията.

– Виж, Хари.

Той закричи към нея бързо, доколкото това беше възможно в задръстеното помещение. Върху корицата на „Дрънкало“ се мъдреше

снимката му, върху която с огромни букви пишеше „Неблагоднадежден номер едно“, както и наградата, обявена за главата му.

– „Дрънкало“ вече пее друга песен, а? – хладно попита Хари, докато трескаво премисляше. – Това ли направихте, когато отидохте в градината, господин Лъвгуд? Изпратихте сова в министерството?

Ксенофилиус прокара език по устните си.

– Те отведоха моята Луна – пророни той. – Заради онова, което пиша в списанието. Отведоха моята Луна и сега не знам къде е, какво ѝ причиняват... Но сигурно ще ми я върнат, ако... ако...

– Ако им предадете Хари ли? – довърши вместо него Хърмаяни.

– Няма да стане! – отсече Рон. – Дръпнете се, тръгваме си.

Ксенофилиус изглеждаше ужасен и стар, на цял век, а устните му се бяха разширили в зловеща усмивка.

– Те ще бъдат тук всеки момент. Трябва да спася Луна! Не мога да загубя Луна! Няма да си ходите!

Той разпери ръце пред стълбата и Хари внезапно си представи майка си, направила същото пред неговото креватче.

– Не ни карайте да ви причиняваме болка – предупреди той. – Махнете се, господин Лъвгуд.

– ХАРИ! – изписка Хърмаяни.

Покрай прозореца прелитаха силуети върху метли. Когато тримата отклониха погледи от Ксенофилиус, той също извади магическата си пръчка. Хари навреме забеляза грешката: метна се встрани, като избута Рон и Хърмаяни да не пострадат, а зашеметяващото заклинание на Ксенофилиус се извиси, прекоси стаята и уцели рога на бълвачозавъра.

Последва невероятен взрив. Трясъкът сякаш срути стаята: във всички посоки се разхвърчаха трески, късчета хартия и мазилка, както и плътен облак гъст бял прах, през който не се виждаше нищо. Хари политна във въздуха, после се свлече с трясък на пода заслепен и се хвана за главата, защото върху него се посипа дъжд от отломъци. Той чу писъка на Хърмаяни, крясъка на Рон и поредица кошмарни удари по метал, от които разбра, че Ксенофилиус е отхвърлен във въздуха и пада надолу по витата стълба.

Полузаровен сред парчетиите, Хари се опита да стане: от прахта почти не можеше да диша и да вижда. Половината таван беше паднал, а леглото на Луна се беше подало откъм единия край през дупката. Бюстът на Роуина Рейвънклоу се търкаляше до него, половината от лицето липсваше, из въздуха се носеха парчета разкъсан пергамент, а печатарската машина беше климнала на една страна и беше запушила до

половината горния край на стълбите за кухнята. След това се доближи бял силует – Хърмаяни, която беше покрита от глава до пети с прах и приличаше на втора статуя, долепи пръст до устните си.

Вратата долу се отвори с трясък.

– Казах ли ти, Травърс, че е излишно да бързаме? – попита груб глас. – Казах ли ти, че тоя ненормалник пак ни занимава с небивалици?

Чу се удар и Ксенофилиус изпищя от болка.

– Не... не... горе... Потър!

– Миналата седмица те предупредих, Лъвгуд, ще се върнем само за неопровержима информация! Не помниш ли какво стана миналата седмица? Когато искаше да замениш дъщеря си срещу това тъпо украшение за глава? И по-миналата... – Пореден удар, пореден врясък. – ... когато пък се надяваше да ти върнем дъщерята, ако ни предоставиш доказателства, че наистина съществуват нагънатороги... – Удар. – ... шнорхелоподобни... – Удар. – ... квакльовци?

– Не... не... моля ви! – изхлипа Ксенофилиус. – Наистина е Потър! Честна дума!

– И какво се оказва сега, викаш ни, за да се опиташ да ни вдигнеш във въздуха! – ревна смъртожадният и започна да удря отново и отново Ксенофилиус, който се разпищя от болка.

– Къщата може да се срути всеки момент, Селуин – предупреди втори глас, прокълтял нагоре по разбитата стълба. – Стълбището е непроходимо. Дали да не се опитаме да го разчистим? Може да съборим цялата постройка.

– Ах, ти, лъжлива отрепка! – изкрещя магьосникът на име Селуин. – Никога през живота си не си виждал Потър, нали? Обаче реши, че можеш да ни примамиш тук и да ни убиеш, а? И си въобразяваш, че така ще си върнеш момичето?

– Кълна се... кълна се... Потър е горе!

– *Хоменум ревелио!* – изрече гласът в долния край на стълбата.

Хари чу как Хърмаяни ахва и изпита странното чувство, че ниско над него прелита нещо и потапя в сянката си тялото му.

– Горе наистина има някой, Селуин! – рязко каза вторият глас.

– Там е Потър, казвам ви, Потър е! – простена Ксенофилиус. – Много ви моля... умолявам ви... върнете ми Луна, доведете ми я...

– Ще си получиш момиченцето, Лъвгуд – каза Селуин, – ако се качиш горе и ми доведеш Хари Потър. Но ако това е заговор, ако е някакъв номер, ако имаш съучастник, който ни причаква там, за да ни устрои засада, ще видим дали можем да ти запазим малко от дъщерята – да

има какво да погребеш.

Ксенофилиус зави от страх и отчаяние. Чуха се дращене и суетене – той се опитваше да се промуши през отломките по стъпалата.

– Елате – прошепна Хари, – да се махаме оттук!

Той започна да се измъква от развалините под прикритието на шума, който Ксенофилиус вдигаше на стълбата. Рон беше затиснат: Хари и Хърмаяни се покатериха възможно най-тихо по отломките и отидоха до мястото, където той лежеше и се опитваше да вдигне тежкия шкаф, паднал върху краката му. Трясъците и стърженето на Ксенофилиус се приближаваха все повече, но Хърмаяни успя да освободи Рон с хвърковата магия.

– Дотук добре – каза задъхана тя точно когато счупената печатарска машина, препречила горния край на стълбата, се разтресе – Ксенофилиус беше само на няколко крачки от тях. Хърмаяни още беше цялата в бял прах. – Доверяваш ли ми се, Хари?

Той кимна.

– Добре – прошепна тя, – дай ми мантията невидимка. Рон, сложи си я.

– Аз ли? Ами Хари...

– Много те моля, Рон! Хари, ти се хвани здраво за ръката ми, а ти, Рон, се дръж за рамото ми.

Хари протегна лявата си ръка. Рон изчезна под мантията. Печатарската машина, препречила стълбата, се тресеше: Ксенофилиус се мъчеше да я премести с хвърковата магия. Хари не знаеше какво чака Хърмаяни.

– Дръж се здраво – прошепна тя. – Дръж се здраво... сега!

Бялото като платно лице на Ксенофилиус се показва над шкафа.

– *Обливате!* – извика Хърмаяни с насочена към лицето му магическа пръчка, а после към пода долу: – *Депримо!*²⁸

Беше пробила дупка в пода на всекидневната. Тримата западаха като молози, Хари стискаше със сетни сили ръката ѝ, отдолу се чу писък и той зърна двама мъже, които се опитаха да се отдръпнат, когато върху тях от разбития таван се посипаха огромни количества мазилка и натрошена покъщнина. Хърмаяни се завъртя във въздуха и отново изтегли в мрака Хари, в чиито уши отекина тътенът на срутилата се къща.

28. От „deprimo“ (лат) – „изкопавам“. – Б.пр.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

Хари падна задъхан на тревата и веднага се изправи. Явно се бяха приземили в ъгъла на една нива по здрач, а Хърмаяни веднага затича в кръг около тях, като размахваше магическата пръчка.

– *Протего тоталум... Салвио магиатикум...*

– Ах, тъпият му гаден дърт предател! – простена Рон, след като се показва изпод мантията невидимка и я хвърли на Хари. – Хърмаяни, ти си гениална... направо гениална, не мога да повярвам, че се измъкнахме!

– *Каве инимикум...* Нали ви казах, че това е рог на бълвачозавър? Не го ли предупреждавах? А сега къщата му хвъркна във въздуха!

– Така му се пада! – заяви Рон, докато оглеждаше скъсаните си джинси и разранените си крака. – Какво ще му направят според вас?

– О, дано не го убият! – простена Хърмаяни. – Точно заради това исках смъртожадните да видят Хари преди да изчезнем – за да разберат, че Ксенофилиус не лъже!

– А защо скри мен? – любопитства Рон.

– Нали уж лежиш болен от шаренопръска, Рон! Отвлекли са Луна, защото баща ѝ подкрепяше Хари! Какво ще стане със семейството ти, ако узнаят, че си с него?

– Ами майка ти и баща ти?

– Те са в Австралия – напомни Хърмаяни. – Би трябвало да им се размине. Не знаят нищо.

– Ти си гениална! – повтори Рон и я погледна със страхопочитание.

– Така си е, Хърмаяни – съгласи се разпалено Хари, – направо не знам какво щяхме да правим без теб.

Тя грейна, но веднага след това лицето ѝ стана угрижено.

– Ами Луна?

– Ако казват истината и тя е още жива... – подхвана Рон.

– Не говори така, чу ли! – изпищя Хърмаяни. – Трябва да е жива, трябва!

– В такъв случай предполагам, че е в Азкабан – каза Рон. – Но дали ще излезе жива оттам... мнозина не успяват...

– Ще излезе, ще излезе – отсече Хари. Не искаше и да мисли, че може да стане другояче. – Тя си е оправна, много по-оправна, отколкото

мислите. Вероятно обяснява на всичките си съкилийници за хапливите бръмбазъци и наргълите.

– Дано си прав – каза Хърмаяни и прокара ръка по очите си. – Ще ми бъде много мъчно за Ксенофилиус, ако...

– Да, и на мен, ако току-що не се беше опитал да ни продаде на смъртожадните – вметна Рон.

Опънаха палатката и се прибраха вътре, а Рон им направи чай. След като се бяха измъкнали на косъм, дори леденостуденото отблъскващо място им се стори уютно и безопасно, познато и дружелюбно, сякаш си бяха у дома.

– Ох, за какво изобщо ни трябваше да ходим там? – завайка се Хърмаяни след няколко минути мълчание. – Беше прав, Хари, отново се повтори Годрикс Холоу, пълна загуба на време! Даровете на Смъртта... бабини деветини... макар че... – Явно най-неочаквано й беше хрумнало нещо. – Ами Ксенофилиус е могъл да си измисли всичко, нали? Сигурно изобщо не вярва в тия Дарове на Смъртта, просто е искал да ни задържи, докато дойдат смъртожадните!

– Аз не мисля така – възрази Рон. – Когато си притиснат до стената, е много по-трудно да си съчиняваш разни неща, отколкото си мислиш. Разбрах го, когато ме заловиха похитителите. Беше ми много по-лесно да се преструвам, че съм Стан, защото знаех някои неща за него, далеч по-трудно щеше да бъде да си измислям съвсем нов човек. Старият Лъвгуд беше ужасно притеснен, правеше всичко възможно да ни задържи. Според мен ни е казал истината или онова, което мисли за истина, колкото да поддържа разговора.

– Е, май е все едно – въздъхна Хърмаяни. – Дори и да е бил искрен, никога през живота си не съм чувала такива небивалици.

– Не бързай с изводите – предупреди я Рон. – Нали и Стаята на тайните уж беше мит?

– Но, Рон, не може да съществува такова нещо като Дарове на Смъртта!

– Все си го повтаряш, а ето че един от тях все пак съществува – възрази Рон. – Мантията невидимка на Хари...

– „Приказка за тримата братя“ е измислица – отсече Хърмаяни. – В нея се разказва за страха на хората от смъртта. Ако е достатъчно да се скриеш под мантия невидимка, за да оцелееш, ние вече имаме всичко, което ни трябва!

– Не знам. Щеше да помогне и непобедима магическа пръчка... – рече Хари, като въртеше в пръстите си пръчката от трънка, която никак

не харесваше.

– Такова нещо не съществува, Хари!

– Нали каза, че имало страшно много пръчки... смъртоносни и не знам още какви...

– Добре де, дори и да си втълпиш, че има Бъзова пръчка, какво ще кажеш за Животворния камък? – Хърмаяни нарисува с пръсти въпросителни знаци, а гласът ѝ преливаше от ехидство. – Няма магия, която да възкресява мъртвите, хич не се заблуждавай!

– Когато пръчката ми се свърза с пръчката на Ти-знаеш-кого, се повиха мама и татко... и Седрик...

– Но те не са се завърнали наистина от мъртвите! – напомни Хърмаяни. – Тези... бледи подобия не са същото, както да върнеш някого към живот.

– Да, но девойката от приказката не се е върнала наистина! В приказката се казва, че който е умрял, принадлежи на мъртвите. Въпреки това средният брат е искал да я види и да разговаря с нея, нали? Дори известно време е живял с нея...

Той видя върху лицето на Хърмаяни угриженост и нещо, което не се поддаваше толкова лесно на определяне. После, когато тя погледна към Рон, Хари си даде сметка, че е доловил у нея страх: беше я уплашил с думите си, че може да живееш с мъртви хора.

– Ами онзи Певърил, който е погребан в Годрикс Холоу? – побърза да каже той и се опита да говори така, че да изглежда възможно най-благоразумно. – Нищо ли не знаеш за него?

– Не – отвърна Хърмаяни – явно ѝ беше олекнало, че са сменили темата. – След като видях знака върху гроба му, реших да проверя: ако беше известен или беше направил нещо важно, все щеше да го има в някой от учебниците или книгите. Единственото място, където открих името „Певърил“, е „Потомствена аристокрация. Родословие на магьосниците“. Взех я от Крийчър – обясни тя, когато Рон вдигна вежди. – Там са изброени чистокръвните родове, които са били прекъснати по мъжка линия. Родът Певърил очевидно е бил сред първите, които са изчезнали.

– Прекъснати по мъжка линия ли? – повтори Рон.

– Това означава, че вече никой не носи името – обясни Хърмаяни, – и в случая с Певърил това е станало преди доста векове. Родът може и сега да има потомци, но те носят друго име.

И точно в този миг в съзнанието на Хари като светкавица блесна споменът, пробуден от името „Певърил“ – мръсен старец, който размахва пред лицето на служителя от министерството грозен пръстен, – и той

извика:

– Мерсволуко Гонт!

– Моля? – попитаха в един глас Рон и Хърмаяни.

– Мерсволуко Гонт! Дядото на Вие-знаете-кого! В мислоема! С Дъмбълдор! Мерсволуко Гонт каза, че е потомък на Певърил!

Рон и Хърмаяни бяха озадачени.

– Пръстенът, пръстенът, който е превърнат в хоркрукс... Мерсволуко Гонт каза, че върху него е изобразен гербът на рода Певърил! Видях как го размахва едва ли не под носа на онзи тип от министерството!

– Гербът на Певърил ли? – попита рязко Хърмаяни. – Видя ли как изглежда?

– Всъщност не – призна си Хари и опита да си припомни. – Поне доколкото видях, нямаше нищо особено в него, може би няколко драскотини. Отблизо съм го виждал вече след като беше пукнат.

Хари долови, че Хърмаяни е направила връзката – по очите ѝ, които внезапно се разшириха. Рон учудено местеше поглед от единия към другия и обратно.

– Майко мила... и мислиш, че пак е бил знакът ли? Знакът на Даровете?

– А защо да не е бил той? – отговори развълнуван Хари. – В спомената Мерсволуко Гонт беше невеж дядка, който живееше като свиня, единственото, което го вълнуваше, бяха предците му. Ако пръстенът се е предавал през вековете от поколение на поколение, Гонт може и да не е знаел какво всъщност представлява. В къщата нямаше книги и уверявам ви, Гонт не беше от хората, които ще седнат да четат на децата си приказки. Сигурно му е било много приятно да си мисли, че драскотините по камъка са родов герб, понеже – поне според него – чистата кръв те прави едва ли не крал.

– Да... всичко това е много интересно – подхвана предпазливо Хърмаяни, – но, Хари, ако си мислиш онова, което си мисля, че си мислиш...

– Защо пък не? Защо? – каза Хари, който заряза всякаква предпазливост. – Ами ако това е бил Животворният камък?

Рон зяпна от изумление.

– Майко мила... но дали още действа, ако Дъмбълдор го е...

– Дали действа? Дали действа ли? Рон, той никога не е действал! *Не съществува такова нещо... Животворен камък!* – Хърмаяни беше скочила на крака, изглеждаше отчаяна и ядосана. – Хари, ти се опитваш да вместиш всичко в тези небивалици за Даровете...

– Да го вмести ли? – повтори той. – То само̀ си се вмести, Хърмаяни! Сигурен съм, че онзи камък беше със знака на Даровете на Смъртта! Гонт каза, че е потомък на рода Певърил!

– Преди минута ни заяви, че изобщо не си видял добре знака върху камъка!

– Хари, къде е този пръстен сега според теб? – попита Рон. – Какво направи Дъмбълдор с него, след като го счупи и отвори?

Но въображението на Хари препускаше напред, много пред въображението на Рон и Хърмаяни...

Три реликви, или Дарове, които, ако се съберат на едно място, ще направят своя притежател господар на Смъртта... господар... повелител... победител... А най-последен враг, който ще бъде унищожен, е смъртта...

И си представи как той вече е притежател на Даровете и се е изправил срещу Волдемор, чиито хоркрукси не могат да се мерят с тях... *Докато единият е жив, другият не може да оцелее...* Дали това не беше отговорът? Даровете срещу хоркруксите? Дали все пак имаше начин Хари да е сигурен, че именно той ще възтържествува? Дали, ако станеше господар на Даровете на Смъртта, щеше да бъде в безопасност?

– Хари!

Но той почти не чу Хърмаяни: беше извадил мантията невидимка и прокарваше между пръстите си плата – податлив като вода, лек като въздух. През близо седемте години, които беше прекарал в магьосническият свят, не беше виждал нищо, което да може да се мери с нея. Мантията беше точно такава, каквато я беше описал Ксенофилиус: *мантия, с която наистина ставаши напълно невидим и която е вечна, крие те постоянно, и то така, че си абсолютно неоткриваем, каквито и заклинания да ѝ се направят*

После той си спомни и ахна...

– Моята мантия е била у Дъмбълдор вечерта, когато са загинали родителите ми! – Гласът на Хари трепереше, той усети как лицето му пламва, но нехаеше. – Мама е писала на Сириус, че Дъмбълдор е взел за малко мантията! Ето защо го е направил! Искал е да я разгледа, понеже е смятал, че това е третият Дар! Игнотус Певърил е погребан в Годрикс Холоу... – Хари обикаляше слепешката палатката и имаше чувството, че навсякъде около него истината се разкрива в прекрасна нова светлина. – Той е мой праотец! Аз съм потомък на най-малкия брат! Всичко си идва на мястото!

Той се почувства въоръжен с убеденост, с вяра в Даровете, сякаш

самата мисъл да ги притежава вече го закриляше, и преизпълнен с радост се обърна към другите двама.

– Хари – каза отново Хърмаяни, но той беше зает: развързваше с тресящи се пръсти кесийката около врата си.

– Чети – подкани я Хари и бутна в ръката ѝ писмото на майка си. – Чети де! Мантията е била у Дъмбълдор, Хърмаяни! За какво му е била, ако не за това? На него не му е трябвала мантия, той знаеше да прави такава мощна хамелеонизираща магия, че и без мантия ставаше напълно невидим!

Нещо падна на пода, проблесна и се търкулна под стола: докато вадеше писмото, Хари беше избутал снича. Наведе се да го вдигне и точно тогава току-що отприцилият се извор с невероятни открития му поднесе още един проблясък, при който го плиснаха стъписване и изумление и той извика:

– ВЪТРЕ Е! Дъмбълдор ми е оставил пръстена... вътре в снича е!

– Така ли... така ли мислиш?

Хари не проумяваше защо Рон е озадачен. За него беше толкова очевидно, толкова ясно: всичко си идваше на мястото, всичко... неговата мантия беше третият Дар, а щом разбере как да отвори снича, щеше да притежава и втория и после му оставаше само да намери първия – Бъзовата пръчка, и тогава...

Но после се почувства така, сякаш на осветена сцена е паднала завеса: цялото му вълнение, всичките му надежди и щастие бяха попарени в миг и Хари стоеше сам-самичък в мрака, а славната магия беше развалена.

– Ето какво търси той...

От промяната в гласа му Рон и Хърмаяни се уплашиха още повече.

– Ти-знаеш-кой търси Бъзовата пръчка!

Хари им обърна гръб – да не гледа напрегнатите им лица, върху които се беше изписало неверие. Знаеше, че това е истината. Всичко си идваше на мястото. Волдемор търсеше не нова, а стара, много стара пръчка. Хари отиде при входа на палатката, забрави за Рон и Хърмаяни, загледа се в нощта и се замисли...

Волдемор беше израсъл в мъгълско сиропиталище. Когато е бил малък, никой не му е чел от „Приказките на барда Бийдъл“, точно както не ги бяха чели и на Хари. Малцина сред магьосниците вярваха в съществуването на Даровете на Смъртта. Беше ли възможно Волдемор да знае за тях?

Хари се взря в мрака... ако е знаел за Даровете на Смъртта,

Волдемор със сигурност е щял да тръгне да ги търси и би направил всичко възможно да ги притежава, защото който притежава и трите предмета, става господар на Смъртта! Ако е знаел за Даровете на Смъртта, изобщо нямаше да му трябват хоркрукси. Нима простият факт, че е взел един от Даровете и го е превърнал в хоркрукс, не доказваше, че Волдемор не е знаел последната велика тайна на магьосниците?

А това означаваше, че издирва Бъзовата пръчка, без да осъзнава докрай колко е всемогъща, без да подозира, че е един от трите Дара... защото именно тя беше Дарът, който не можеше да бъде скрит и за чието съществуване знаеха най-много хора... *Кървавата следа на Бъзовата пръчка е обагрila страниците на магьосническата история...*

Хари загледа пръснатите тук-там по небето облаци и лика на бялата месечина, по който се гънеха опушеносиви и сребристи ивици. Чувстваше се зашеметен и изумен от своите открития.

Извърна се към палатката. Стъписа се, като видя, че Рон и Хърмаяни стоят точно където ги е оставил – Хърмаяни още държеше писмото на Лили, а Рон до нея изглеждаше леко разтревожен. Толкова ли не си даваха сметка колко далеч са стигнали през последните няколко минути?!

– Всичко е ясно – заяви Хари в опит да ги приобщи към сиянието на собствената си изумена увереност. – Това обяснява всичко. Даровете на Смъртта си съществуват и един от тях... а може би и два... са у мен. – Той вдигна сничка. – А Вие-знаете-кой издирва под дърво и камък третия, той обаче не е наясно... мисли си, че това просто е много добра магическа пръчка...

– Хари – каза Хърмаяни и след като отиде при него, му върна писмото на Лили, – извинявай, но според мен грешиш, грешиш във всичко.

– Толкова ли не виждаш?! Всичко си идва на мястото...

– Не, няма такова нещо – възрази тя. – Ти просто се увличаш. Много те моля – повиши глас Хърмаяни, защото той понечи да я прекъсне, – много те моля, отговори ми само на едно. Ако Даровете на Смъртта наистина съществуваха и Дъмбълдор е знаел за тях, знаел е, че който притежава и трите, ще стане господар на Смъртта... защо не ти е казал? Защо?

Той имаше готов отговор.

– Но ти сама го каза, Хърмаяни! Човек трябва сам да разбере за тях! Това е търсене!

– Казах го само за да се опитам да те убедя да отидем у Лъвгуд! – извика тя отчаяно. – Не съм го мислила наистина!

Хари не ѝ обърна внимание.

– Дъмбълдор обикновено ме оставяше сам да откривам разни неща. Оставяше ме да си опитам силите, да поема рисковете. Струва ми се, че и сега е направил така.

– Това не е игра, Хари, не е упражнение! Това вече е наистина и Дъмбълдор ти е оставил съвсем ясни указания: да намериш хоркруксите и да ги унищожиш! Този знак не означава нищо, забрави ги тия Дарове на Смъртта, не можем да си позволим да се отклоняваме...

Хари почти не я слушаше. Въртеше и въртеше сница в ръцете си и едва ли не очакваше той да се счупи, да се отвори и вътре да види Животворния камък – доказателство пред Хърмаяни, че той е бил прав и Даровете на Смъртта са реалност.

Тя потърси подкрепа от Рон.

– Ти не вярваш във всичко това, нали?

Хари вдигна очи. Рон се поколеба.

– Знам ли... в смисъл че... някои неща като че ли се връзват – отговори плахо Рон. – Но ако вземем всичко накуп... – Той си пое дълбоко въздух. – Мисля, Хари, че от нас се очаква да унищожим хоркруксите. Дъмбълдор ни е казал да направим именно това. Дали... дали да не забравим за тия Дарове?

– Благодаря ти, Рон – рече Хърмаяни. – Аз ще дежурия първа.

Тя подмина Хари, седна при входа на палатката и даде да се разбере, че въпросът е изчерпан.

Но тази нощ Хари почти не мигна. Мисълта за Даровете на Смъртта го беше обсебила и той не можеше да се успокои, докато в съзнание-то му на вихрушка се въртяха вълнуващите образи: пръчката, камъкът и мантията, ако можеше да ги притежава и трите...

Отварям се преди края... Но какъв беше този край? Защо Хари не можеше да се сдобие още сега с камъка? Ако камъкът беше у него, Хари можеше да зададе тези въпроси направо на Дъмбълдор... и той зашепна в мрака на сница, като опита всичко, дори да му говори на змийски, ала златната топка не искаше и не искаше да се отвори...

И пръчката, Бъзовата пръчка... къде ли беше скрита? Къде я търсеше сега Черния лорд? На Хари му се прииска белегът му да запари и да му покаже мислите на Волдеморт, защото за пръв път двамата бяха обединени в стремеж да притежават едно и също нещо... това, разбира се, нямаше да се хареса на Хърмаяни... но тя всъщност не вярваше... в известен смисъл Ксенофилиус се оказа прав... *Ограничена. Назадничава. Тесногръда...* Истината беше, че тя се страхуваше от самата мисъл за

Даровете на Смъртта, особено за Животворния камък... и Хари притисна отново уста до снича, започна да го целува, насмалко да го глътне, ала студеният метал не се поддаде...

Вече се зазоряваше, когато се сети за Луна, сам-сама в килията в Азкабан, обкръжена от диментори, и изведнъж го досрамя. В трескавите си мисли за Даровете съвсем беше забравил за нея. Де да можеха да я спасят, но такова множество диментори бяха непробиваеми. Покрай това Хари си спомни, че още не се е опитал да повика с пръчката от трънка покровител... и реши да го направи сутринта.

Де да можеше да се сдобие отнякъде с по-добра пръчка...

И отново го погълна стремежът към Бъзовата пръчка, към Смъртоносната пръчка, непобедима, несломима...

На другата сутрин вдигнаха палатката и тръгнаха през потискащия проливен дъжд. Той ги преследваше чак до крайбрежието, където вечерта отново опънаха палатката, и се лееше упорито цяла седмица над подгизналия пейзаж, който се струваше на Хари мрачен и унил. Не можеше да мисли за друго, освен за Даровете на Смъртта. В него сякаш се беше разгорял пламък, който не можеше да бъде угасен с нищо – нито с безпрекословното неверие на Хърмаяни, нито с вироглавите съмнения по Рон. Но колкото повече се разпалваше копнежът за Даровете, толкова повече го натъжаваше той. Хари обвиняваше Рон и Хърмаяни: решителното им безразличие му действаше точно толкова ужасно, колкото безмилостният дъжд – те го потискаха, но не бяха в състояние да подкопаят увереността му, която си оставаше непоклатима. Вратата на Хари в Даровете и стремежът му към тях дотолкова го бяха погълнали, че се чувстваше откъснат от другите двама и обсебеността, с която те пък се отнасяха към хоркруките.

– Обсебеност ли? – попита тихо и гневно Хърмаяни, когато една вечер тя обвини Хари в липса на интерес към откриването на още хоркруки и той неблагоприятно употреби тази дума. – Не ние сме обсебени, Хари. Ние просто се опитваме да направим каквото ни е възложил Дъмбълдор!

Той обаче остана глух към прикритите ѝ нападки. Беше убеден, че Дъмбълдор е оставил на Хърмаяни знака на Даровете, та да го разчете, а на него беше завещал Животворния камък, скрит в златния снич. *Докаато единият е жив, другият не може да оцелее... господар на смъртта...* Защо Рон и Хърмаяни не можеха да разберат?

– *А най-последен враг, който ще бъде унищожен, е смъртта* – Хари спокойно повтори цитата.

– Мислех, че от нас се очаква да се борим срещу Ти-знаеш-кого – отвърна Хърмаяни и Хари се отказа да я убеждава.

Дори загадката на сребърната кошута, която другите двама упорито настояваха да обсъждат, вече му се струваше по-маловажна – някаква си второстепенна подробност, която не представляваше кой знае какъв интерес. Вълнуваше го само възобновилата се болка в белега, въпреки че той се стараяше всячески да го скрие от другите двама. При всеки удобен случай гледаше да се усамоти, но беше разочарован от онова, което виждаше. Картините, които двамата с Волдемор споделяха, се бяха променили като качество: бяха станали мътни и мърдаха, сякаш ту бяха на фокус, ту отново се размазваха. Хари успяваше да различи само неясните очертания на предмет, който приличаше на череп, и нещо като планина – по-скоро сянка, отколкото материя. Беше свикнал с ясно открити като в действителността образи и промяната го разстройваше. Хари се притесняваше да не би връзката между него и Волдемор да е нарушена – връзка, от която се страхуваше, но и която беше важна за него, каквото и да говореше на Хърмаяни. Кой знае защо, Хари си обясняваше тези неудовлетворителни мъгливи образи с унищожаването на магическата му пръчка, сякаш не друг, а пръчката от трънка беше виновна, че той вече не надзърта в съзнанието на Волдемор толкова успешно, както преди.

Седмиците отминаваха и въпреки новото си самовглъбяване Хари не можеше да не забележи, че Рон явно е поел нещата в свои ръце. Може би беше решил да се реваншира за това, че ги е изоставил, но бе напълно възможно и апатията на Хари да е разпалила дремещите му водачески качества, при всички положения обаче именно Рон сега насърчаваше другите двама и ги тласкаше към действия.

– Остават три хоркрукса – все повтаряше той. – Хайде, трябва ни план за действия! Къде още не сме търсили? Дайте да повторим отново. Сиропиталището...

„Диагон-али“, „Хогвортс“, къщата на Риддъл, „Боргин и Бъркс“, Албания, всяко място, за което знаеха, че Том Риддъл е живял или работил там, посещавал го е и е извършвал убийства – Рон и Хърмаяни ги изброяваха отново и отново, а Хари се включваше само колкото да накара Хърмаяни да спре да му натяква. Искаше му се да го оставят на мира и той да поседи сам в тишина, за да се опита да прочете мислите на Волдемор и да научи повече за Бъзовата пръчка. Рон обаче настояваше да ходят на още и още места, които едва ли щяха да ги доведат до нещо, и Хари знаеше, че го правят просто за да се движат.

– Човек никога не знае... – Тази фраза се беше превърнала в постоянен припев на Рон. – Тъпър Флагли е магьосническо село, може да е решил да се установи там. Я да идем и да поразучим.

По време на тези чести набези в магьоснически територии те на няколко пъти зърнаха похитители.

– Ако се вярва на слуховете, някои са по-жестоки и от смъртожадните – обясни Рон. – Оная банда, която ме залови, беше пълна скръб, но Бил твърди, че някои наистина са си опасни. От „Потър-преглед“ казаха...

– Къде, къде? – попита Хари.

– „Потър-преглед“, не ти ли споменах, че така се казва? Програмата, която все се опитвам да хвана по радиото, единствената, която съобщава истината такава, каквата е. Почти всички програми се придържат към линията на Ти-знаеш-кого, всички с изключение на „Потър-преглед“. Наистина искам да я чуеш, лошото е, че се хваща трудно...

Вечери наред Рон не правеше друго, освен да почуква в различен ритъм с магическата пръчка по транзистора, при което скалата се местеше. От време на време хващаше откъслечни съвети как се лекува змейска шарка, а веднъж прозвучаха няколко такта от „Котел, пълен с жарка силна любов“. Докато почукваше, Рон продължаваше да налучква паролата, като тихо мърмореше произволно хрумнали му думи.

– Паролите обикновено са свързани с Ордена – обясни им той. – Бил ги нацелва страхотно. Накрая все ще я нацеля...

Но късметът се усмихна на Рон чак през март. Хари седеше на пост при входа на палатката и разсеяно гледаше един зюмбюл, успял да пробие ледената пръст, когато Рон развълнувано извика от палатката:

– Успях! Успях! Паролата беше „Албус“! Идвай, Хари!

Откъснат за пръв път от дни от мислите си за Даровете на Смъртта, Хари побърза да влезе и завари Рон и Хърмаяни приклекнали на пода до малкия радиоприемник. Хърмаяни, която лъскаше меча на Грифиндор колкото да прави нещо, седеше с отворена уста и втренчено гледаше мъничкия високоговорител, откъдето звучеше страшно познат глас.

– Извинявайте за временното ни отсъствие от ефира, наложено от онези симпатяги, смъртожадните, които решиха да погостуват в района ни.

– Но това е Лий Джордън! – ахна Хърмаяни.

– Знам! – грейна Рон. – Супер, нали?

– Сега намерихме друго безопасно място – продължи Лий – и ми е приятно да ви съобща, че с нас тази вечер са и двама от редовните ни

сътрудници. Добър вечер, момчета!

– Здравсти!

– Добър вечер, Поток!

– Поток е Лий – обясни Рон. – Всички се представят с прозвища, но не е трудно да се досетиш...

– Шшшт! – спря го Хърмаяни.

– Но преди да чуем Краля и Ромул – продължи Лий, – нека се спрем за кратко на смъртните случаи, които радио „Магия“ и „Пророчески вести“ не сметнаха за достатъчно важни, за да ги споменат. С голямо прискърбие съобщаваме на слушателите за двойното убийство на Тед Тонкс и Дърк Кресуел.

На Хари му причерня. Тримата с Рон и Хърмаяни се спогледаха ужасени.

– Убит е и таласъмът Горнук. Смята се, че мъглокръвният Дийн Томас и друг таласъм, които вероятно са пътували заедно с Тонкс, Кресуел и Горнук, са успели да се спасят. Ако Дийн слуша или някой знае къде се намира той, родителите и сестрите му очакват с нетърпение новини от него. Междувременно в Гадли петчленно мъглско семейство е намерено убито в дома им. Според мъглските власти става дума за изтичане на газ, но хора от Ордена на феникса ми съобщиха, че е направено смъртоносно проклятие – още едно доказателство – ако такова изобщо е нужно, – че избиването на мъгли се е превърнало в нещо като хоби на новия режим. Накрая с голямо прискърбие уведомяваме слушателите, че в Годрикс Холоу са открити останките на Батилда Багшот. От веществените доказателства личи, че тя е починала преди няколко месеца. Ордентът на феникса ни съобщи, че по тялото ѝ се виждат рани, безспорно нанесени с черна магия. Драги слушатели, сега ви приканвам да се включите в едноминутното мълчание в памет на Тед Тонкс, Дърк Кресуел, Батилда Багшот, Горнук и мъглите, чиито имена не знаем, но за които скърбим не по-малко – всички те са убити от смъртожадни.

Спусна се тишина: Хари, Рон и Хърмаяни замълчаха. На Хари му се искаше да чуе още, но същевременно го беше страх какво ли ще научи. За пръв път от много време се чувстваше напълно свързан с външния свят.

– Благодаря – чува отново гласа на Лий. – А сега нека помолим редовния ни сътрудник Краля да ни разкаже как новият магьоснически ред се отразява на мъглския свят.

– Благодаря, Поток – отвърна глас, който не можеше да бъде сбъркан – гърлен, премерен, вдъхващ увереност.

– Кингзли! – възкликна Рон.

– Знаем – каза Хърмаяни, за да го накара да млъкне.

– Макар че понасят тежки жертви, мъгълите и досега тънат в неведение откъде идват неволите им – обясни Кингзли. – Въпреки това продължаваме да научаваме наистина вдъхновяващи примери как магьосници и вълшебници излагат на опасност собствената си сигурност само и само да защитят своите приятели и съседи сред мъгълите, често без те дори да узнаят. Искане ми се да призова всички наши слушатели да последват този пример, може би като направят защитни заклинания на мъгълските жилища по своите улици. Животът на много хора може да бъде спасен, ако се вземат такива прости мерки.

– А какво ще кажеш, Крал, на слушателите, които изтъкват, че в такива опасни времена „на първо място са магьосниците“? – попита Лий.

– Ще им кажа, че има само една малка крачка от „на първо място са магьосниците“ до „на първо място са чистокръвните“, а после и до смъртожадните – отговори Кингзли. – Всички сме хора, нали? Животът на всички хора струва еднакво и заслужава да бъде спасен.

– Чудесно го каза, Крал, и ако някога се измъкнем от този хаос, да знаеш, че ще гласувам ти да станеш министър на магията – заяви Лий. – А сега нека чуем Ромул в любимата рубрика „Приятели на Потър“.

– Благодаря, Поток – отвърна друг много познат глас и Рон пак почне да коментира, но Хърмаяни го изпревари и пошушна:

– Знаем, че е Лупин!

– Ромул, при всяко свое участие в предаването ни повтаряш, че Хари Потър е жив. Още ли го твърдиш?

– Да – отсече Лупин. – Изобщо не се съмнявам, че ако той беше мъртъв, смъртожадните щяха да разгласят възможно най-шумно смъртта му, защото тя би нанесла пагубен удар по бойния дух на онези, които оказват съпротива на новия режим. Момчето-което-оживя си остава символ на всичко, в името на което се борим: тържеството на доброто, силата на невинността, необходимостта от неотклонна съпротива.

Хари усети прилив на признателост, примесена със срам. Дали Лупин наистина му беше простил ужасните неща, които му беше наговорил при последната им среща?

– А какво би казал на Хари, ако знаеше, че той ни слуша?

– Щях да му кажа, че духом всички сме с него – отговори Лупин, после се поколеба малко. – Щях да му кажа и да следва вътрешния си глас, който почти винаги е прав.

Хари погледна към Хърмаяни, която се беше просълзила.

– Почти винаги – повтори тя.

– О, ама аз не ви ли споменах? – възкликна Рон. – Бил ми каза, че Лупин отново живее заедно с Тонкс! И доколкото разбрах, тя доста е наедряла.

– И както винаги, съобщи ни последни новини за онези приятели на Хари Потър, които страдат заради верността си към него – предложи Лий.

– Както редовните слушатели знаят, мнозина от по-изявените поддръжници на Хари Потър бяха хвърлени в затвора, включително Ксенофилиус Лъвгуд, доскорошен издател на „Дрънкало“ – каза Лупин.

– Поне е жив! – прошепна Рон.

– Преди няколко часа научихме и че Рубиъс Хагрид... – И тримата ахнаха и за малко да пропуснат края на изречението. – ... добре познат пазител на ключовете и дивеча в училището „Хогуортс“, се е измъкнал на косъм и не е бил задържан под стража на територията на „Хогуортс“, където според слуховете е организирал в дома си сдружението „Подкрепа за Хари“. Така че Хагрид не е бил отведен в предварителния арест и според нас е избягал.

– Сигурно когато бягаш от смъртожадни, е полезно да имаш петметров брат? – попита Лий.

– Да, дава известни предимства – сериозно се съгласи Лупин. – Нека само да добавя, че макар и да приветстваме духа на Хагрид, ние от „Потър-преглед“ призоваваме дори най-жертвоготовните привърженици на Хари да не следват примера на Хагрид. При сегашната обстановка е неразумно да се учредяват подобни сдружения.

– Съгласен съм, Ромул – заяви Лий, – затова ви предлагаме и занаят да засвидетелствате верността си към човека с мълниевидния белег, като слушате „Потър-преглед“! А сега да преминем към новините за магьосника, който се оказа точно толкова неуловим, както и самия Хари. Предпочитаме да го наричаме Главатаря на смъртожадните. За да изкаже мнението си за някои от най-безумните слухове, плъзнали за него, съм поканил един нов кореспондент, когото ще представя: Гризача.

– Гризача ли? – възкликна поредният познат глас и Хари, Рон и Хърмаяни викнаха в един глас:

– Фред!

– Не... май е Джордж.

– Според мен е Фред – настоя Рон и се наведе напред точно когато единият от близнаците – който и да беше той, – заяви:

– Не съм никакъв Гризач, и дума да не става! Казах ти, че искам да

съм Рапирата!

– О, така да бъде. Рапира, бъди така любезен да споделиш с нас мнението си за различните небивалици, които чуваме за Главатаря на смъртожадните.

– Разбира се, Поток – отвърна Фред. – Както нашите слушатели знаят, освен ако не са се укрили на дъното на езерото в градината или на друго такова място, стратегията на Вие-знаете-кого да стои в сянка само сее паника. Имайте предвид, че ако всички, които са съобщили, че са го видели, наистина се бяха натъкнали на него, щяхме да имаме цели деветнайсет Вие-знаете-кои, които неуморно сноват наоколо.

– Това, разбира се, е добре дошло за него – намеси се Кингзли. – Той се е обгърнал с тайнственост, което поражда по-голям ужас, отколкото ако наистина се появяваше тук и там.

– Съгласен съм – каза Фред. – И така, хора, я по-спокойно! Положението е напечено и без да си съчиняваме разни небивалици. Да вземем например новия слух, че Вие-знаете-кой убивал само с поглед. Това, драги слушатели, го прави базилискът. Лесна проверка: вижте дали нещото, което ви гледа, е с крака. Ако е с крака, можете спокойно да го гледате в очите, макар че ако пред вас наистина стои Вие-знаете-кой, пак е много вероятно това да е последното, което ще направите през живота си.

Хари се засмя за пръв път от много, много седмици и усети как бремето на напрежението го напуска.

– А слуховете, че няколко пъти са го виждали в чужбина? – попита Лий.

– Е, кой ще откаже да отиде на почивка след такъв къртовски труд? – попита Фред. – Важното е бдителността на хората да не се притъпява заради измамното усещане за сигурност, породено от мисълта, че той е извън страната. Може и да е в чужбина, може и да не е, истината обаче е една: стига да поиска, той се придвижва по-бързо и от Сивиръс Снейп при вида на шампоан, затова не разчитайте, че е далеч, ако сте решили да се излагате на опасност. И през ум не ми е минавало, че ще седна да говоря такива неща, но... сигурността е на първо място!

– Благодаря ти много за мъдрите слова, Рапира – завърши Лий. – Драги слушатели, поредното предаване „Потър-преглед“ е към края си. Не знаем кога ще имаме възможност да излъчваме отново, но непременно ще се върнем. Останете на нашата честота: следващата парола е „Лу-доокя“. Пазете се един друг, пазете вярата. Приятна вечер!

Копчето на радиоприемника се завъртя и лампичките зад скалата

угаснаха. Хари, Рон и Хърмаяни още грееха. Подейства им невероятно ободрително да чуят познати приятелски гласове. Хари беше свикнал с откъснатостта им и почти беше забравил, че и други оказват съпротива на Волдемор. Сякаш се събуди след дълъг сън.

– Жестоко, а? – попита щастлив Рон.

– Страхотно – съгласи се Хари.

– Големи смелчаци са – въздъхна прехласната Хърмаяни. – Ако ги открият...

– Е, те постоянно се местят – напомни Рон. – Като нас.

– Но чухте ли какво каза Фред? – развълнувано попита Хари: сега, след края на предаването, мислите му отново се насочиха към онова, което го беше погълнало и обсебило изцяло. – Той е в чужбина! Знаех си аз, още търси пръчката!

– Хари...

– Стига де, Хърмаяни, защо си толкова вироглава и не го признаеш? Вол...

– ХАРИ. НЕ!

– ... демор издирва Бъзовата пръчка!

– На името е наложено Табу! – ревна Рон и скочи на крака, защото пред палатката се чу силно лук. – Предупредих те, Хари, предупредих те, вече не можем да изричаме името... трябва да направим отново защитните заклинания... бързо... те откриват точно така...

Но Рон млъкна и Хари знаеше защо. Опасноскопът върху масата беше светнал и се беше завъртял, отвън се чуваха гласове, които се приближаваха: груби развълнувани гласове. Рон извади от джоба си загасителя и щракна с него – осветлението угасна.

– Излезте с вдигнати ръце! – каза от мрака рязък глас. – Знаем, че сте вътре! Насочили сме към вас шест магически пръчки и не ни пука по кого ще запратим проклятието!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА КЪЩАТА НА МАЛФОЙ

Хари се обърна и погледна другите двама, които се виждаха в тъмното само като очертания. Забеляза, че Хърмаяни е насочила магическата си пръчка, но не навън, а към лицето му: чу се трясък, лумна бяла светлина и той се сви от болка – не виждаше нищо. Усети как лицето му се издува бързо под дланите точно когато го обкръжиха тежки стъпки.

– Ставай, влечуго!

Непознати ръце го издърпаха грубо да стане от земята. Още преди Хари да реагира, някой претърси джобовете му и извади пръчката от трънка. Обхвана с ръце лицето си, но го проряза убийствена болка и не успя да го познае под пръстите си – беше опънато, подпухнало и отекло, сякаш бе получил остър алергичен пристъп. Очите му се бяха смалили до цепки, през които не виждаше почти нищо, очилата му паднаха, докато мъжете го изтикваха от палатката, единственото, което успя да различи, бяха размазаните очертания на четирима-петима души, които избутваха от палатката Рон и Хърмаяни.

– Пускай... я! – изкрещя Рон.

Чу се звук, който не можеше да бъде сбъркан: кокалчета на пръсти, ударили плът, Рон простена от болка, а Хърмаяни се разпищя:

– Не! Остави го на мира, остави го!

– Ако приятелчето ти е в списъка ми, няма да му се размине само с това – каза рязък глас. – Прелестно момиче... каква гощавка ще си направя... кожата е толкова нежна, харесва ми...

На Хари му причерня. Той знаеше кой говори: Фенрир Грейбек, върколакът, на когото беше разрешено да носи мантията на смъртожадните в замяна на свирепостта си, подчинена на техните цели.

– Претърсете палатката – нареди друг глас.

Бутнаха Хари по лице на земята. От тежкия удар разбра, че Рон падна до него. Чуваха стъпки и трясци – докато претърсваха палатката, мъжете преобръщаха столовете вътре.

– Я да видим сега кой ни падна в ръцете – подкани злорадо гласът на Грейбек някъде отгоре и обърна Хари по гръб. Върху лицето му падна лъч светлина от магическа пръчка и Грейбек се изсмя. – За да го преглътна тоя, ми трябва бирен шейк. Какво те е сполетяло, грознико?

Хари не отговори веднага.

– Попитах нещо – повтори Грейбек и Хари получи по диафрагмата удар, от който се преви одве, – какво те е сполетяло?

– Ужили ме насекомо – изпелтечи Хари.

– Да, на ужилване прилича – потвърди втори глас.

– Как се казваш? – изръмжа Грейбек.

– Дъдли – отговори Хари.

– А малкото име?

– Малкото ли... Върнън. Върнън Дъдли.

– Провери в списъка, Скабиор – подкани Грейбек и явно отиде да погледне Рон. – Ами ти, Рижавелко?

– Стан Шънпайк – каза Рон.

– Друг път си Стан! – заеде се мъжът на име Скабиор. – Знаем го ние Стан Шънпайк, помагал ни е чат-пат.

Чу се поредният тъп удар.

– Аз съм Барфи – изфъфли Рон и Хари разбра, че устата му е пълна с кръв. – Барфи Уифли.

– Уизли ли? – подвикна рязко Грейбек. – Значи си свързан с родо-отстъпници, нищо че не си мътнород. И накрая хубавата ти приятелчица...

Хари настръхна от злорадството в гласа му.

– По-кратко, Грейбек – спря го Скабиор през кикота на останалите.

– О, още няма да я хапя. Я да проверим дали ще си спомни по-бързо от Барни как се казва. Коя си ти, момиченце?

– Пенелопи Қлиъруотър – отговори Хърмаяни.

Каза го ужасено, но убедително.

– Кръвен статут?

– Със смесена кръв съм – рече тя.

– Колко му е да проверим – каза Скабиор. – Ама като гледам, всички от тая паплач може още да са ученици от „Огуортс“...

– Веше го зафършихме – каза Рон.

– Завършил го бил! – подсмихна се Скабиор. – И решихте да си направите малък излет с палатка, а? И ей така, колкото на майтап, ви хрумна да изричате името на Черния лорд?

– Не на майтап – възрази Рон. – Шлучайно.

– Случайно, а?

Пак се чу весел кикот.

– Знаеш ли, Уизли, кой обича да изрича името на Черния лорд? – изръмжа Грейбек. – Ония от Ордена на феникса. Това говори ли ти нещо?

– Не.

– И понеже към Черния лорд не се проявява подобаващото уважение, върху името беше сложено Табу. По този начин бяха заловени някои членове на Ордена. Я да видим сега. Вържете ги заедно с другите двама пленници!

Някой дръпна с все сила Хари за косата, повлачи го малко, блъсна го да седне, после се зае да го връзва с гръб към други хора. Хари още беше полусляп, едва виждаше с отеклите си очи. Когато мъжът, който ги беше завързал, се отдалечи, той пошушна на другите пленници:

– Някой има ли още магическа пръчка?

– Не – отговориха Рон и Хърмаяни, които бяха от двете му страни.

– Аз съм виновен за всичко. Изрекох името, извинявайте...

– Хари! – чу познат глас точно зад гърба си – беше човекът, завързан отляво на Хърмаяни.

– Дийн?

– Значи си ти! Ако разберат кого са заловили!... Това са похитители, търсят само бегълци, които да заменят за злато...

– Не можем да се оплачем, добра плячка за една вечер – заяви Грейбек, когато чифт подковани ботуши минаха с тежка стъпка покрай Хари и откъм палатката се чуха още трясъци. – Един мътнород, един офейкал таласъм и трима бегълци. Провери ли имената им в списъка, Скабиор? – ревна той.

– Да. Тука, Грейбек, няма никакъв Върнън Дъдли.

– Виж ти – учуди се върколакът. – Интересно.

Той приклекна до Хари, който видя изпод процепа между отеклите си клепащи съвсем мъничко от лице, покрито със сплъстена сива козина, с бакенбарди, остри тъмни зъби и ранички в ъглите на устата. Грейбек миришеше по същия начин, както на върха на кулата, където беше загинал Дъмбълдор: на мръсотия, пот и кръв.

– Значи не те издирват, а, Върнън? Или си в списъка, но под друго име? В кой дом в „Хогвортс“ си учил?

– В „Слидерин“ – отговори по инерция Хари.

– Виж ги ти, всичките си въобразяват, че искаме да чуем точно това – изсмя се от мрака Скабиор. – А никой не може да каже къде е общата стая.

– В подземиято – заяви ясно Хари. – Влиза се през стената. Пълно е с черепи и с разни други чудесии и е под езерото, затова светлината е зелена.

Настъпи кратко мълчание.

– Бре, май наистина сме заловили малък слидеринец – каза Скабиор. – Браво на теб, Върнън, в „Слидерин“ няма много мътнороди. Кой е баща ти?

– Работи в министерството – излъга Хари. Знаеше, че ако тръгнат да проверяват, веднага ще го изобличат, но пък така печелеше време, докато лицето му си възвърне обичайния вид и играта приключи. – Отдел „Магически злополуки и бедствия“.

– Знаеш ли, Грейбек – каза Скабиор. – Там май наистина има един Дъдли.

Хари едва си поемаше дъх: дали късметът, чистият късмет, нямаше да им помогне да се измъкнат сухи от водата?

– Виж ти – отвърна Грейбек и Хари долови в бездушния му глас една забележима следа от притеснение – Грейбек явно се чудеше дали наистина току-що не е нападнал и завързал син на служител в министерството. Сърцето на Хари заблъска между ребрата, около които беше намотано въжетото, и той нямаше да се изненада, ако Грейбек беше забелязал неговото притеснение. – Ако ми казваш истината, грознико, значи няма защо да се притесняваш от едно кратко пътешествие до министерството. Очаквам баща ти да ни възнагради, задето сме те върнали.

– Но ако просто ни пуснете... – подхвана с пресъхнала уста Хари.

– Ей! – чу се вик откъм палатката. – Я виж, Грейбек!

Към тях забърза тъмен силует и Хари видя как в светлината на магическите им пръчки проблясва сребро. Бяха намерили меча на Грифиндор!

– Как-ва пре-лест! – оценявашо процеди Грейбек и го взе от спътника си. – Наистина е много красив. Явно е таласъмска изработка. Откъде имате такава чудесия?

– На баща ми е – продължи с лъжите Хари, защото се надяваше, че в тъмнината Грейбек няма да види името, издълбано точно под ръкохватката. – Взехме го за малко да насечем дърва за огъня...

– Я кахай, Грейбек! Виж тук... във „Вестите“!

Още докато Скабиор изричаше това, Хари усети болка в белега, опънат върху обезобразеното му чело – прорязваща, свирепа, пареща болка. По-ясно от всичко наоколо видя извисили се кули, мрачна крепост, гарвановочерна и страховита: мислите на Волдемор отново бяха станали остри като бръснач – той се плъзгаше към грамадната постройка с усещането за спокойно въдушевена целеустременост...

Толкова близо... толкова близо...

С огромно усилие на волята Хари затвори съзнанието си за мислите

на Волдемор и си наложи да се върне на мястото, където седеше в тъмнината, завързан за Рон, Хърмаяни, Дийн и Грипук.

– „Хърмаяни Грейнджър – зачете Скабиор, – мътнородата, за която се знае, че е поела на път заедно с 'Ари Потър.“

Белегът на Хари сякаш пламтеше в мрака, но той с огромно усилие си наложи да остане мислено на място и да не прониква в съзнанието на Волдемор. Чу как ботушите на Грейбек проскърцаха, докато се навеждаше към Хърмаяни.

– Знаеш ли какво, момиченце? Тази тук на снимката ужасно прилича на теб.

– Не съм! Не съм аз!

С писъка си тя все едно си призна всичко.

– „За която се знае, че е поела на път заедно с Хари Потър“ – повтори тихо Грейбек.

Всичко наоколо беше притихнало. Болката в белега на Хари стана непоносима, той обаче беше впрегнал всичките си сили, за да не се поддаде на желанието да надзърне в мислите на Волдемор: никога до този миг не е било по-важно да мисли трезво със собствения си ум.

– Е, това променя нещата, нали? – прошепна Грейбек.

Никой не отговори. Хари почувства как бандата похитители са застинали и наблюдават и усети как ръката на Хърмаяни трепери до неговата. Грейбек се изправи и дойде при Хари, после отново се наведе и съсредоточено се взря в обезобразените му черти.

– Какво е това на челото ти, Върнън? – попита тихо със зловонен дъх право в ноздрите на Хари и долепи мръсен пръст до изопнатия белег.

– Не го докосвай! – кресна Хари, понеже не се съдържа: стори му се, че от болката ще повърне.

– Мислех, че носиш очила, Потър! – изсъска Грейбек.

– Аз намерих очила – провикна се един от похитителите, които кръжаха отзад. – Чакай, Грейбек, в палатката имаше очила...

След броени секунди очилата бяха сложени грубо на носа на Хари. Похитителите се приближаваха все повече и се взираха в него.

– Готово! – подвикна грубо Грейбек. – Пипнахме Потър!

Всички отстъпиха няколко крачки назад, стъписани от осъзнатото. Хари още се мъчеше да не губи самообладание и да остане в собствената си глава, която щеше да се пръсне от болка, и затова не се сети какво да каже: на повърхността на съзнанието му изникваха накъсани образи...

... той се плъзгаше около високите стени на черната крепост...

Не, той беше Хари, завързан и лишен от магическа пръчка, в крайна опасност...

... и гледаше нагоре, нагоре към прозореца най-високо, към най-високата кула...

Той беше Хари и онези тихо обсъждаха съдбата му.

... беше време да полети...

– ... в министерството ли?

– Остави го това министерство! – изръмжа Грейбек. – Ще оберат лаврите и нас ще ни оставят с празни ръце. Мисля да го отведем право при Вие-знаете-кого.

– Ще го повикаш ли? Тука? – попита Скабиор и в гласа му прозвучаха страхопочитание и ужас.

– А, не – изръмжа Грейбек, – нямам... разправят, че шабквартирата му била в къщата на семейство Малфой. Ще отведем момчето там.

Хари разбираше защо Грейбек не иска да вика Волдемор. На върколака може и да му беше разрешено да ходи с мантия на смъртожадните, когато те искаха да го използват, но само най-приближените на Черния лорд носеха Черния знак: на Грейбек не беше оказана тази най-висока чест.

Белегът на Хари отново пламна от болка...

... и той се извиси в нощта, политна право към прозореца най-горе на кулата...

– Ама наистина ли си сигурен, че е той? Щото ако не е той, Грейбек, всичките сме трупове.

– Кой командва тук, а? – ревна Грейбек, за да потули, че не е на висотата на положението. – Казвам ти, Потър е, а за него и за пръчката му тутакси ще ни броят цели двеста хиляди галеона! Но ако вас ви е страх да дойдете, всичко ще остане за мен, а с повечко късмет ще получи и момичето!

... прозорецът представляваше съвсем тясна пролука в черния камък, през която не можеше да се провере човек... през нея едва-едва се виждаше скелетоподобен силует, свит под одеяло... дали беше мъртъв, или спеше?...

– Добре тогава! – каза Скабиор. – Добре, идваме с теб. Ами останалите, Грейбек, тях какво ще ги правим?

– Как какво – ще ги водим и тях. Имаме двама мътнороди, това прави още десет галеона. Я ми дай и меча. Ако това там са рубини, ето ти още едно малко съкровище.

Пленниците бяха издърпани да станат. Хари чу как Хърмаяни диша учестено и накъсано.

– Дръжте се, ама здраво. Аз ще се заема с Потър – оповести Грейбек, като сграбчи в шепа косата му, а Хари усети как дългите жълти нокти го дращат по скалпа. – Броя до три. Едно... две... три...

Магипортираха се, теглейки със себе си и пленниците. Хари се задърпа, опита да се отскубне от ръката на Грейбек, но нямаше надежда да успее: Рон и Хърмаяни бяха завързани плътно до него от двете му страни. Хари не можеше да се отдели от групата и когато остана без дъх, в белега го проряза още по-силна болка...

... и той се провря с усилие през тесния като процеп прозорец, пропъзля като змия и се приземи леко като пара вътре в стаята, която приличаше на килия...

Пленниците се приземиха на междуселски път и се блъснаха един в друг. Трябваше да мине малко време, докато очите на Хари, които още бяха подпухнали, свикнат с мрака, после той видя в края на нещо като дълга алея двойна порта от ковано желязо. Усети мъждукаща нотка на облекчение. Най-страшното се отлагаше: Волдемор го нямаше тук. Хари знаеше, защото още се мъчеше да не се поддаде на видението, в което Волдемор се намираше в някаква странна постройка като крепост, горе на кулата. Друг въпрос беше колко време щеше да мине, докато той долети при вестта, че Хари е тук...

Един от похитителите отиде при портата и я разтресе.

– Как ще влезем? Заключено е, Грейбек, не мога... ох, да му се не види...

Уплашен, той рязко отдръпна ръце. Желязото се загъна, усука се и неясните заврънкулки се превърнаха в страховито лице, което заговори с кънтящ, звънтящ глас:

– Заявете намеренията си!

– Пипнахме Потър! – ревна победоносно Грейбек. – Заловихме Хари Потър!

Портата се отвори широко.

– Влизайте! – рече Грейбек и мъжете подкараха пленниците през портата по алеята, между висок жив плет, който заглушаваше стъпките им.

Хари видя над себе си призрачнобял силует и си даде сметка, че е паун албинос. Препъна се и Грейбек грубо го издърпа да се изправи, сетне продължи да върви със залитане по страничните алеи, завързан гърбом към другите пленници. Затвори подпухнали очи и се остави за

миг на болката в белега – зачака да разбере какво прави Волдемор и дали е научил, че Хари е бил заловен...

... под тънкото одеяло се размърда изпостаял човек, който се извърна към него и отвори очи върху черепоподобното си лице... кльощавият мъж седна и впери огромни хлътнали очи в него, във Волдемор, а после се усмихна... повечето му зъби ги нямаше...

– Дойде, значи. Знаех си... че някой ден ще дойдеш. Но напразно си бил толкова път. Аз никога не съм я притежавал.

– Лъжеш!

У Волдемор се надигна гняв, а белегът на Хари се разпъваше до пръсване от болка и той с усилие върна съзнанието си в собствената си глава, като се мъчеше да запази присъствие на духа.

Заблъскаха пленниците по чакъла.

После върху всички блисна светлина.

– Какво има? – попита студен женски глас.

– Дошли сме да се видим с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава – изграчи със стържещ глас Грейбек.

– Кои сте вие?

– Познаваш ме! – В гласа на върколака се долавяше обида. – Фенрир Грейбек! Заловихме Хари Потър!

Той сграбчи Хари и го затегли – да е с лице към светлината, при което и другите пленници запристъпваха спънато и се обърнаха.

– Знам, драга ми госпожо, че е издут като плондир, ама е той! – намеси се и Скабиор. – Ако се взрете по-отблизо, ще видите белега. А това тука е момичето, виждате ли? Мътнородата, която пътува заедно с него, уважаема госпожо. Съмнение няма, той е, взехме му и пръчката. Ето я, драга ми госпожо...

Хари видя как Нарциса Малфой оглежда внимателно издутото му лице. Скабиор ѝ подаде магическата пръчка от трънка. Жената вдигна вежди.

– Вкарайте ги вътре – нареди тя.

Хари и другите бяха поведени с ритници нагоре по широкото каменно стълбище и влязоха в коридор с портрети по двете стени.

– Елате с мен – подкани Нарциса и тръгна по коридора. – Синът ми Драко се прибра за великденската ваканция. Ако това е Хари Потър, той ще го познае.

След мрака навън всекидневната ги заслепи и дори с почти затворени очи Хари забеляза огромните размери на помещението. На тавана висеше кристален полилей, по наситеноморавите стени имаше още

портрети. Когато похитителите натикаха пленниците вътре, от креслата при богато украсената каменна камина се изправиха два силуета.

– Какво има?

Върхлетя ги ужасно познатият проточен глас на Луциус Малfoy. Хари вече беше изпаднал в паника: не виждаше как ще се измъкнат и сега, когато страхът му нарастваше, му беше по-лесно да отстрани мислите на Волдемор, въпреки че белегът все още пареше.

– Твърдят, че са хванали Потър – обясни със студен глас Нарциса. – Ела насам, Драко.

Хари не се осмели да погледне направо към Драко, но все пак го видя с крайчеца на окоето: малко по-висок от него, той стана от креслото, лицето му с остри черти сякаш бе бледо петно под бялорусата коса.

Грейбек отново накара пленниците да се обърнат, така че Хари да е точно под полилея.

– Е, момче? – попита с дращещ глас върколакът.

Хари беше извърнат към огледалото над камината – огромно, с позлатена рамка, отрупана с какви ли не усукани заврънкулки. За пръв път, откакто бяха напуснали площад „Гримолд“, той видя през цепките на очите си собственото си отражение.

Лицето му беше огромно, лъскаво и розово, с обезобразени от заклинанието на Хърмаяни черти. Черната коса му стигаше до раменете, а около челюстта се тъмнееше нещо като синина. Ако не знаеше, че това е самият той, Хари сигурно щеше да се запита кой носи очилата му. Реши да не говори, защото гласът му със сигурност щеше да го издаде, въпреки това избягваше да среща очите на Драко, когато той се приближи.

– Е, Драко? – подкани Луциус Малfoy. Думите му прозвучаха стръвно. – Той ли е? Хари Потър ли е?

– Не знам... не съм сигурен – отвърна синът му.

Стараше се да стои по-далеч от Грейбек и явно го беше страх да погледне Хари точно толкова, колкото и самият Хари се страхуваше да погледне него.

– Видж внимателно, видж де! Приблужи се!

Хари не беше виждал никога Луциус Малfoy толкова развълнуван.

– Ако именно ние, Драко, предадем Потър на Черния лорд, всичко ще бъде забр...

– Е, само няма да забравяме кой всъщност го е хванал, нали, господин Малfoy? – рече заканително Грейбек.

– Ама разбира се, разбира се – нетърпеливо го увери Луциус.

Той също дойде при Хари и застана толкова близо, че момчето видя

дори през отеклите си очи обикновено отпуснатото му бледо лице до най-малките подробности. Но собственото му лице се бе превърнало в шупнала маска и Хари имаше чувството, че надзърта между пръчки на кафез.

– Какво сте направили с него? – Луциус се обърна към Грейбек. – Защо е в такъв вид?

– Не сме ние.

– На мен ми прилича по-скоро на жилеша магия – отседи Луциус. После плъзна сивите си очи по челото на Хари. – Тук има нещо – прошепна той, – може и да е белег, само че силно опънат... ела насам, Драко, и погледни внимателно! Какво ще кажеш?

Сега вече Хари видя лицето на Драко съвсем отблизо, точно до лицето на баща му. Приличаха си изумително, с тази разлика, че ако бащата беше страшно развълнуван, изражението на Драко издаваше нежелание, дори страх.

– Не знам – повтори той и тръгна обратно към камината, където майка му стоеше права и ги наблюдаваше.

– По-добре да сме сигурни, Луциус – извика тя със студен ясен глас на мъжа си. – Напълно сигурни, че това наистина е Потър, и чак тогава да викаме Черния лорд... Казаха, че това тук е негово – допълни Нарциса, взряна в пръчката от трънка, – но Оливандър описа съвсем друго... ако сгрешим и повикаме Черния лорд ей така, за нищо... нали знаеш какво направи той с Роул и Долохов?

– Ами мътнородата? – изръмжа Грейбек.

Хари едва не падна, когато похитителите накараха пленниците да се завъртят така, че светлината да пада вече върху Хърмаяни.

– Я чакайте – рече рязко Нарциса. – Да... точно така, именно тази тук беше заедно с Потър при Мадам Молкин. Видях снимката ѝ във „Вести“. Погледни, Драко, това не е ли оная Грейнджър?

– Аз... може би... да.

– В такъв случай това е малкият Уизли... как му беше името?

– Да – каза отново Драко, както беше обърнал гръб на пленниците. – Възможно е.

Вратата на всекидневната зад Хари се отвори. Заговори жена, от чийто глас страхът на Хари се засили още повече.

– Какво има? Какво се е случило, Сиси?

Белатрикс Лестранж бавно заобиколи пленниците, спря отдясно на Хари и погледна Хърмаяни през подпухналите си клепачи.

– Ами да – заяви тя тихо, – това е малката мътнорода, нали?

Грейнджър?

– Да, да, Грейнджър е – извика Луциус. – И според нас до нея е Потър! Потър и приятелите му – заловени най-после!

– Потър ли? – изписка Белатрикс и отстъпи назад, за да го огледа по-хубаво. – Сигурен ли си? В такъв случай Черния лорд трябва да бъде уведомен незабавно!

Жената вдигна нагоре левия си ръкав: Хари видя Черния знак, прогорен върху плътта на ръката ѝ, и разбра, че всеки момент тя ще го докосне, за да призове любимия си господар...

– Тъкмо се канех да го повикам! – обясни Луциус и стисна Белатрикс за китката, за да ѝ попречи да докосне знака. – Аз ще го призова, Бела, Потър е доведен в моя дом и мое право е...

– Твое право ли! – изсмя се тя злобно и се опита да отскубне ръката си от хватката му. – Ти, Луциус, загуби всякакви права, когато остана без магическа пръчка! Как смееш! Пускай ме!

– Това няма нищо общо с теб, не си заловила ти момчето...

– Какво каза, господин Малфой – намеси се Грейбек, – не вие, а ние хванахме Потър и златото се полага на нас...

– Златото, моля ви се! – прихна Белатрикс, като още се опитваше да избута зет си и търсеше със свободната си ръка магическата пръчка в джоба си. – Вземи си го златото, лешояд такъв, притрябвало ми е! Единственото, към което се стремя, е честта на неговата...

Тя престана да се дърпа и впери тъмните си очи в нещо, което Хари не виждаше. Въодушевен от капитулацията ѝ, Луциус рязко пусна ръката ѝ и вдигна ръкава си...

– СПРИ! – изписка Белатрикс. – Не го докосвай, ако Черния лорд дойде сега, ще загинем всички!

Луциус застина, както държеше показалец над своя знак. Белатрикс излезе от стесненото полезрение на Хари.

– Какво е това там? – чу я той да пита.

– Меч – изсумтя един от похитителите, който също не се виждаше.

– Дай ми го.

– Не е ваш, драга ми госпожо, мой си е, аз го намерих!

Чу се удар, блесна червена светлина: Хари разбра, че на похитителя е направено зашеметяващо заклинание. Спътниците му нададоха гневни крясъци, Скабиор вероятно извади магическа пръчка.

– Какви ги вършиш, жено?

– *Вцепени се!* – изпищя тя. – *Вцепени се!*

Макар че бяха четирима срещу един, те не можеха да се мерят по

сила с нея: както Хари знаеше, Белатрикс беше вещица с невероятни магьоснически умения и без капка съвест. Всички се свлякоха направо там, където стояха – всички без Грейбек, който беше накаран да коленичи и да протегне напред ръце. Хари видя с периферното си зрение как Белатрикс се навежда над върколака – беше стиснала здраво в ръката си меча на Грифиндор и беше пребледняла като платно.

– Откъде взехте този меч? – прошепна тя на Грейбек и изтегли магическата пръчка от ръката му, която не оказа съпротива.

– Как смееш? – изръмжа той и устата му беше единственото, което можеше да се помръдне, докато върколакът беше принуден да гледа Белатрикс. Той оголи остри зъби. – Пусни ме, жено!

– Къде намерихте меча? – повтори тя и го размаха пред лицето му. – Снейп го прати в моя трезор в „Гринготс“!

– Беше в тяхната палатка – изграчи Грейбек. – Пусни ме, казах!

Белатрикс размаха магическата пръчка и върколакът скочи на крака, но явно го достраша да се доближи. Задебна иззад едно кресло, вкопчил мръсни извити нокти в облегалката му.

– Драко, махни оттук тия боклуци! – нареди Белатрикс и посочи мъжете в безсъзнание. – Ако не ти стиска да ги довършиш, остави ги на двора, ще се заема с тях по-късно.

– Как смееш да говориш така на Драко! – избухна Нарциса, но сестра ѝ се разпишя:

– Млък! Положението, Сиси, е по-тежко, отколкото изобщо можеш да си представиш! Имаме огромен проблем.

Тя стоеше леко задъхана и гледаше меча, особено внимателно се взираше в ръкохватката. После се извърна към смълчаните пленници.

– Ако това наистина е Потър, от главата му не бива да падне и косъм – промърмори Белатрикс по-скоро на себе си, отколкото на другите. – Черният лорд държи да го довърши собственоръчно... но ако разбере... трябва... трябва да проверя... – Белатрикс отново се извърна към сестра си: – Докато измисля какво да правя, пленниците да се отведат в подземие!

– Това тук е моята къща, Бела, стига си се разпореждала...

– Направи каквото ти казах. Нямаш представа в каква опасност сме! – изпишя Белатрикс: изглеждаше уплашена, обезумяла, а магическата ѝ пръчка изстреля тънка струйка огън, който прогори дупка в килима.

Нарциса се поколеба за миг, после се обърна към върколака.

– Грейбек, отведи пленниците долу в подземие.

– Чакай – спря го рязко Белатрикс. – Всички без... без мътнородата.

Грейбек изсумтя доволно.

– Не! – извика Рон. – Вземете мен, мен оставете!

Белатрикс го зашлеви през лицето и ударът отекна в стаята.

– Ако тя умре по време на разпита, ти си следващият – каза жената.
– За мен родоотстъпниците не са по стока от мътнородите. Отведи ги долу, Грейбек, постарай се да ги затвориш добре, но не им прави нищо... засега.

Тя му метна обратно магическата пръчка, после извади изпод мантията сребърна кама. Разряза въжето, с което Хърмаяни беше завързана към останалите пленници, и я затегли за косата към средата на стаята, а Грейбек подкара другите към втора врата, сетне по тъмен коридор, като държеше пред себе си магическата пръчка, излъчваша невидима неустойима сила.

– Как мислите, дали ще ми даде парче от момичето, щом приключи с него? – изграчи върколакът, докато ги тикаше по коридора. – Според мен ще ми даде да си хапна малко, какво ще кажеш, Рижавелко?

Хари усети, че Рон трепери. Минаха по стръмно стълбище, все така завързани гърбом един за друг, и имаше опасност всеки момент да се подхлъзнат и да си строшат вратовете. В долния край стигнаха до тежка врата. Грейбек я отключи, като почука по нея с магическата пръчка, после ги натика във влажно мрачно помещение и ги остави в пълен мрак. Кънтежът от затръшнатата врата на подземието още не беше заглъхнал, когато точно над тях се чу ужасяващ протяжен писък.

– ХЪРМАЯНИ! – ревна Рон и започна да се гърчи и да се дърпа, за да се отскубне от въжетата, с които всички бяха завързани, а Хари залитна. – ХЪРМАЯНИ!

– Тихо! – спря го Хари. – Млъкни, Рон, трябва да измислим как...

– ХЪРМАЯНИ! ХЪРМАЯНИ!

– Трябва да решим какво да правим, стига си крещял... трябва да махнем въжетата...

– Хари! – прошепна някой в тъмното. – Рон! Вие ли сте?

Рон престана да вика. Съвсем наблизо се чу как някой се движи, после Хари видя сянка, която се приближи.

– Хари! Рон!

– Луна?

– Да, аз съм. О, не, не исках да ви заловят!

– Можеш ли да ни помогнеш да махнем въжетата? – попита Хари.

– О, да, надявам се... тук има един стар пирон, използваме го, ако

трябва да счупим нещо... чакай малко...

Горе Хърмаяни изпищя отново, чуха как Белатрикс ѝ крещи, но не успяха да разберат какво, защото Рон пак се развика:

– ХЪРМАЯНИ, ХЪРМАЯНИ!

– Господин Оливандър! – тихо каза Луна. – У вас ли е пиронът, господин Оливандър? Ако се помръднете малко... струва ми се, че беше при каната с водата... – Тя се върна след секунди. – Само не мърдайте.

Хари усети как Луна забива пирона в грубите нишки на въжето, за да разхлаби възлите. Отгоре екна гласът на Белатрикс.

– Пак ще те попитам! Откъде взехте меча? Откъде?

– Намерихме го... намерихме го... МОЛЯ ВИ!

Хърмаяни изпищя отново, Рон се задърпа още по-силно и ръждивият пирон се плъзна към китката на Хари.

– Много те моля, Рон, не мърдай – прошепна Луна. – Не виждам какво правя...

– В джоба ми! – викна Рон. – В джоба ми има загасител и той е пълен със светлина!

След няколко мига се чу щракване: светещите клъбца, които загасителят беше изсмукал от лампите в палатката, политнаха към тавана и понеже не можаха да се слоят с източника си, увиснаха там като мънички слънца, залели подземието със светлина. Хари видя Луна, върху чието бледо изпито лице сякаш бяха останали само очите, и застиналата фигура на майстора на магически пръчки Оливандър, свил се на пода в тъгъла. Извърна се и зърна и другите им съкилийници: Дийн и таласъма Грипкук, който всеки момент щеше да припадне и се крепеше само защото беше завързан с въжетата за човеците.

– О, така е много по-лесно, благодаря ти, Рон – каза Луна и отново се зае да ги развързва. – Здравей, Дийн!

Отгоре долетя гласът на Белатрикс.

– Лъжеш, мръсна мътнорода, и аз го знам! Била си вътре в трезора ми в „Гринготс“. Казвай истината, казвай я!

Поредният ужасен писък...

– ХЪРМАЯНИ!

– Какво друго сте взели? Какво друго сте задигнали? Казвай истината, иначе ще те накълцам с ей тази кама и хич няма да му мисля.

– Готово!

Хари усети как въжетата падат и докато си разтъркваше китките, се обърна и видя, че Рон тича из подземието, извърнат към тавана, и търси дупка, откъдето да излезе. С окървавено и насинено лице Дийн

благодари на Луна и продължи да стои и да трепери, докато Грипкук се строполи с изнемощял объркан вид на пода в подземието – по мургавото му лице се червенееха няколко следи от удари.

Рон пък се опитваше да се магипортира без пръчка.

– Оттук няма как да излезеш, Рон – обясни Луна, докато гледаше безплодните му опити. – Подземието е направено така, че да не можеш да избягаш. В началото и аз пробвах. Господин Оливандър е тук отдавна и е опитвал какво ли не.

Хърмаяни се разпищя отново: звукът проряза Хари като физическа болка. Почти без да забелязва паренето в белега върху челото си, той също затича из подземието и заопипва стените, без да знае защо – дълбоко в себе си беше наясно, че няма смисъл.

– Какво още взехте, какво? ОТГОВОРИ! *КРУЦИО!*

Письците на Хърмаяни отекнаха в стените горе, Рон беше на път да се разплаче, докато блъскаше с юмруци по стените, а в пълното си отчаяние Хари смъкна от врата си кесийката на Хагрид и зарови вътре. Извади сница от Дъмбълдор и го разтръска с неясна надежда – не се случи нищо. Размаха двете половини на счупената фениксова пръчка, но те бяха безжизнени, парчето огледало проблесна и падна на пода, а Хари видя как засиява най-ясното синьо...

От огледалото го гледаше окото на Дъмбълдор.

– Помогнете ни! – извика му той в безумното си отчаяние. – В подземието на Малфой сме, помогнете ни!

Окото примига и изчезна.

Хари дори не беше сигурен, че наистина е било там. Наклони парчето огледало на едната страна, после на другата, но не видя в него да се отразява друго, освен стените и таванът на тяхната тъмница, горе Хърмаяни пишеше, а Рон до него крещеше:

– ХЪРМАЯНИ, ХЪРМАЯНИ!

– Как сте проникнали в трезора ми? – чуваха те крясъците на Белатрикс. – Кой ви помогна, онзи мръсен малък таласъм в подземието ли?

– Тази вечер го срещнахме за пръв път! – изхлипа Хърмаяни. – Изобщо не сме влизали в трезора ви... това тук не е истинският меч! Копие е, само копие!

– Копие ли? – разписка се Белатрикс. – А, много правдоподобно, няма що!

– Можем лесно да разберем – чу се и гласът на Луциус. – Драко, доведи таласъма, той ще ни каже дали мечът е истински.

Хари се стрелна през подземието и отиде при мястото на пода,

където Грипкук се беше свил на кравай.

– Грипкук – пошушна той в остроото ухо на таласъма, – кажи им, че мечът е фалшив, те не бива да узнават, че е истинският, много те моля, Грипкук...

Чу как някой тътрузи крака надолу по стълбището за подземие и след миг иззад вратата есна разтрепераният глас на Драко.

– Отдръпнете се. Стройте се при стената отзад. Не се опитвайте да правите нищо, в противен случай ще ви избия.

Те се подчиниха и когато ключалката се завъртя, Рон щракна със загасителя и светлините се пъкнаха обратно в джоба му, възстановявайки мрака в подземие. Вратата се отвори широко и Малфой влезе с насочена пред себе си магическа пръчка, блед и решителен. Сграбчи за ръката малкия таласъм Грипкук и като го теглеше след себе си, тръкна да се връща горе. Вратата се затръшна и в същия миг вътре в подземие се чу силно пук.

Рон щракна загасителя. Клъбцата светлина отново излязоха от джоба му и политнаха във въздуха, разкривайки домашното духче Доби, което току-що се беше магипортирало при тях.

– ДОБИ!...

Хари удари с все сила Рон по ръката, за да го накара да млъкне, а той се ужаси от грешката си. Горе се чуа стъпки, прекосяващи стаята: Драко водеше Грипкук при Белатрикс.

Огромните очи колкото топки за тенис на Доби бяха широко разворени: той трепереше от върха на ушите чак до петите си. Отново беше в дома на някогашните си господари и личеше, че е вцепенен.

– Хари Потър – изписка Доби с гласец, който трепереше едва доловимо. – Доби дошъл да те спаси.

– Но как...

Думите на Хари бяха заглушени от ужасен писък: отново изтезаваха Хърмаяни. Затова той премина направо към най-важното.

– Можеш ли да се магипортираш обратно? – попита той, а Доби кимна и ушите му климнаха.

– А можеш ли да взимаш със себе си и човеци?

Домашното духче кимна и този път.

– Добре тогава. Доби, искам да хванеш здраво Луна, Дийн и господин Оливандър и да ги заведеш... да ги заведеш...

– При Бил и Фльор – помогна му Рон. – В „Черупката“ в покрайнините на Тинуърт!

Доби кимна за трети път.

– И после се върни – добави Хари. – Можеш ли да го направиш, Доби?

– Разбира се, Хари Потър! – прошепна малкото духче.

То забърза към господин Оливандър, който изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Доби го хвана с едната ръка, сетне протегна другата към Луна и Дийн, но и двамата не се помръднаха.

– Искаме да ти помогнем, Хари! – прошепна Луна.

– Не можем да ви оставим тук – добави Дийн.

– Вървете и двамата! Ще имаме нужда от вас у Бил и Флър.

Докато Хари говореше, парещата болка в белега му стана по-силна от всякога и в продължение на няколко секунди той виждаше долу не майстора на магически пръчки, а друг мъж, точно толкова стар и слаб, който обаче се смееше презрително.

– Ами убий ме, Волдемор, ще приветствам смъртта! Но моята смърт няма да ти донесе онова, което търсиш... има толкова много неща, които не разбираш...

Той усети яростта на Волдемор, но когато Хърмаяни изпищя отново, затвори съзнанието си и се върна в подземие, при ужаса на собственото си настояще.

– Вървете! – примоли се Хари на Луна и Дийн. – Вървете! След малко идваме и ние! Хайде, вървете!

Те се хванаха за протегнатите пръсти на домашното духче. Чу се второ силно пук! и Доби, Луна, Дийн и Оливандър изчезнаха.

– Какво беше това? – изкрещя над главите им Луциус Малfoy. – Чухте ли? Какъв беше този шум в подземие?

Хари и Рон се спогледаха.

– Драко... не, я повикай Опаш! Кажу му да иде и да провери.

Чуха се стъпки, които прекосиха стаята горе, после се спусна тишина. Хари знаеше, че хората във всекидневната се ослушват за още шумове от подземие.

– Ще се наложи да се опитаме да го усмирим – прошепна той на Рон. Нямаха избор: бяха загубени в мига, когато някой влезеше в помещението и видеше, че трима от пленниците ги няма. – Остави светлината – допълни Хари.

Точно тогава чуха как някой слиза по стълбището пред вратата и долепиха гърбове до стената от двете страни.

– Отдръпнете се – долетя гласът на Опаш. – Отдръпнете се от вратата. Влизам.

Вратата се отвори рязко. За стотна от секундата Опаш се взря в

наглед празното подземие, заслепен от трите мънички слънца, които се носеха из въздуха. После Хари и Рон му се нахвърлиха. Рон го сграбчи за ръката, с която той държеше магическата пръчка, и го накара да я вдигне, Хари му запуши устата. Започнаха да се боричкат тихо: пръчката на Опаш пускаше искри, а сребърната му ръка стисна Хари за гърлото.

– Какво става, Опаш? – провикна се отгоре Луциус Малfoy.

– Нищо! – извика хрипливо в отговор Рон, като си преправи горедолу правдоподобно гласа, за да звучи като на Опаш. – Всичко е наред!

Хари едва си поемаше дъх.

– Смяташ да ме убиеш ли? – попита задавено той, като се помъчи да се отскубне от металните пръсти. – След като ти спасих живота? Длъжник си ми, Опаш!

Сребърните пръсти разхлабиха хватката. Хари не го очакваше: отскубна се учуден, без да сваля длан от устата на Опаш. Видя как воднистите очички като на плъх се разширяват от ужас и изненада: той явно беше стъписан не по-малко от Хари от онова, което беше направила ръката му, от мигновения подтик към състрадание, който беше издала, и продължи да се дърпа още по-силно сякаш за да заличи този миг на слабост.

– И ще вземем това – прошепна Рон, като издърпа от другата ръка на Опаш магическата пръчка.

Без нея Петигрю беше безпомощен и зениците му се разшириха от ужас. Очите му се плъзнаха от лицето на Хари към нещо друго. Сребърните пръсти се движеха неумолимо към собственото му гърло.

– Не...

Без дори да се замисля, Хари се опита да издърпа назад ръката, но тя не можеше да бъде спряна. Сребърното оръдие, което Волдемор беше дал на най-страхливия си слуга, се беше обърнало срещу безполезния си обезоръжен собственик: Петигрю жънеше плодовете на своята колебливост, на състраданието, което беше проявил за миг, и ръката го душеше пред очите им.

– Не!

Рон също беше пуснал Опаш и двамата с Хари се опитаха да издърпат смазващите метални пръсти от врата му, те обаче не поддадоха. Петигрю посиняваше.

– *Релашио!* – каза Рон и насочи магическата пръчка към сребърната ръка, ала пак не стана нищо – Петигрю се свлече на колене и в същия миг горе Хърмаяни нададе нов ужасен писък.

Очите на Опаш се облешиха върху моравото му лице, той се сгърчи за последно и застина.

Хари и Рон се спогледаха, после оставиха зад себе си на пода тяло-то на Опаш и хукнаха нагоре по стълбите, а оттам излязоха в сумрачния коридор към всекидневната. Тръгнаха предпазливо, крадешком по него, докато стигнаха при вратата, която беше оставена отворена. Сега вече ясно виждаха Белатрикс: гледаше надолу към Грипкук, който държеше в дългопръстестите си ръце меча на Грифиндор. Хърмаяни лежеше в краката на жената. Почти не помръдваше.

– Е? – рече Белатрикс. – Това истинският меч ли е?

Затаил дъх, Хари зачака, като се опитваше да не обръща внимание на парещата болка в белега.

– Не – отговори Грипкук. – Фалшив е.

– Сигурен ли си? – възкликна задъхана Белатрикс. – Съвсем сигурен?

– Да – потвърди таласъмът.

По лицето на Белатрикс се разля облекчение, заличило цялото напрежение.

– Добре тогава – каза тя и с нехайно движение на магическата пръчка остави още една дълбока рана върху лицето на таласъма, който се строполи с писък в краката ѝ. Белатрикс го изрита встрани. – А сега – оповести тя с глас, който прокълтня победоносно, – ще повикаме Черния лорд!

Жената запретна отново ръкава си и докосна с показалец Черния знак.

В този миг на Хари му се стори, че белегът му се отваря. Всичко около него изчезна: той беше Волдемор, а скелетоподобният магьосник пред него му се смееше беззъбо – Волдемор беше вбесен, че го викат, беше ги предупредил, беше им казал да го правят само и единствено заради Потър. Ако грешаха...

– *Хайде де, убий ме!* – настоя старецът. – *Няма да победиш, не можеш да победиш! Онази пръчка никога няма да бъде твоя, никога...*

И Волдемор даде воля на гнева си: тъмничната килия се изпълни с лумнала зелена светлина, крехкото старо тяло беше вдигнато от твърдия нар и запада безжизнено, а Волдемор се върна на прозореца, като едва съдържаше яростта си... ако го викаха без причина, щяха да си понесат наказанието...

– Мисля, че можем да разкараме мътнородата – чу се гласът на Белатрикс. – Вземи я, ако искаш, Грейбек.

– НEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!

Рон беше нахълтал във всекидневната и Белатрикс се обърна стъпана и насочи магическата пръчка към него...

– *Експелиармус!* – ревна той с пръчката на Опаш, вдигната към Белатрикс, а нейната отхвърча във въздуха и беше уловена от Хари, който се беше втурнал след Рон.

Луциус, Нарциса, Драко и Грейбек се завъртяха рязко. Хари извика:

– *Вцепени се!*

Луциус Малфой се свлече при огнището. Магическите пръчки на Драко, Нарциса и Грейбек изстреляха струи светлина и за да ги избегне, Хари се метна на пода и се търкулна зад канапето.

– СПРИ ИЛИ ТЯ Е ТРУП!

Хари надзърна иззад канапето. Белатрикс крепеше Хърмаяни, която явно беше в безсъзнание, и държеше сребърната кама допряна в гърлото ѝ.

– Хвърлете пръчките – прошепна тя. – Хвърлете ги, или ще видите колко мръсна е кръвта ѝ.

Рон стоеше като вцепенен и стискаше магическата пръчка на Опаш. Хари се изправи, без да пуска пръчката на Белатрикс.

– Казах, хвърлете ги! – изпищя тя и натисна острието върху гърлото на Хърмаяни: Хари видя как там избиват капчици кръв.

– Добре! – изкрещя той и метна в краката си пръчката на Белатрикс.

Рон направи същото с пръчката на Опаш. Двамата вдигнаха ръцете си на равнището на раменете.

– Браво на вас! – ухили се Белатрикс. – Вземи ги, Драко! Черния лорд идва, Хари Потър! Смъртта ти приближава!

Хари го знаеше – белегът му щеше да се пръсне от болка и той усещаше как Волдемор лети от много далеч по небето, над тъмно бурно море, и скоро ще бъде достатъчно близо, за да се магипортира, а Хари не виждаше изход.

– И така – продължи тихо Белатрикс, докато Драко се връщаше бързо с магическите пръчки, – Сиси, мисля, че не е зле да завържем отново нашите малки герои, докато господин Грейбек се занимава с госпожица Мътнорода. Според мен, Грейбек, Черния лорд няма да се разсърди заради момичето след всичко, което ти свърши тази вечер.

При последната ѝ дума отгоре се чу странен стържещ шум. Всички извърнаха натам глави точно навреме, за да видят как кристалният

полилей трепери, после със скърцане и зловещо тракане пада. Белатрикс беше точно отдолу – тя пусна Хърмаяни и с писък се хвърли встрани. Полилеят се свлече на пода с взрив от кристал и вериги, като затисна Хърмаяни и таласъма, който още стискаше здраво меча на Грифиндор. Във всички посоки се посипаха блещукащи парчета кристал. Драко се преви и закри с длани окървавеното си лице.

Рон се втурна да измъкне Хърмаяни изпод отломките, а Хари се възползва от суматохата: скочи на едно от креслата, изскубна от хватката на Драко трите магически пръчки, насочи ги всичките към Грейбек и викна:

– *Вцепени се!*

Върколакът беше вдигнат във въздуха от тройното заклинание и политна към тавана, после тежко се строполи на пода.

Докато Нарциса теглеше Драко – да не би да пострада още повече, – Белатрикс скочи с развята коса и размаха сребърната кама, но сестра ѝ беше насочила пръчката си към вратата.

– Доби! – изпищя тя и дори Белатрикс застина. – Ти! Ти ли пусна полилея?

Мъничкото домашно духче влезе със ситни крачки в стаята и засочи с треперлив пръст някогашната си господарка.

– Няма да наранявате Хари Потър! – изписка той.

– Убий го, Сиси! – изпищя Белатрикс, но се чу поредното силно *лук!*, след което магическата пръчка на Нарциса също отхвърча във въздуха и се приземи в другия край на стаята.

– Мръсна малка маймуно! – ревна Белатрикс. – Как смееш да отнемаш пръчката на една магьосница, как смееш да се опълчваш срещу господарите си!

– Доби няма господар – изписука той. – Доби е свободно домашно духче и Доби дошъл да спаси Хари Потър и неговите приятели!

Болката в белега на Хари беше толкова силна, че го заслепяваше. Като в просъница той усети, че разполагат с няколко мига, с няколко секунди, докато Волдемор се появи при тях.

– Рон, дръж... и ИЗЧЕЗВАЙ! – изкрещя Хари и му метна една от магическите пръчки, после се наведе да издърпа изпод полилея Грипкук.

Метна на рамо стенения таласъм, който още стискаше меча, сграбчи Доби за ръката и се завъртя на място, за да се магипортира.

Докато се въртеше в мрака, зърна за последно всекидневната: бледите вцепенени фигури на Нарциса и Драко, червено петно, което

всъщност беше косата на Рон, и размазано летящо сребро – Белатрикс бе запратила камата си през стаята към мястото, където Хари изчезваше...

Бил и Флър... Черупката... Бил и Флър...

Беше хлътнал в неведомото, единственото, което можеше да направи, беше да повтаря името на мястото, накъдето бяха поели, с надеждата, че това е достатъчно, за да попаднат там. Болката го пронизваше, таласъмът го теглеше с тежестта си надолу, Хари усещаше как мечът на Грифиндор го удря с острието по гърба, ръката на Доби трепна в неговата и той се запита дали домашният дух не се опитва да помогне, да ги насочи в правилната посока, затова стисна пръстите му, за да му покаже, че няма нищо против да му преотстъпи водачеството...

После се удариха в твърда почва и доловиха миризма на солена въздух. Хари падна на колене, пусна ръката на Доби и се опита да свали внимателно Грипкук на земята.

– Добре ли си? – попита го, когато таласъмът се размърда, той обаче само изскимтя.

Хари се взря с присвити очи в тъмнината. Наблизо, под широкото, обсипано със звезди небе, май имаше къща и на него му се стори, че различава движеща се фигура.

– Това ли е „Черупката“, Доби? – прошепна Хари, както още стискаше двете магически пръчки, които беше взел от ръката на Малfoy, в готовност да влезе в битка. – Нали не сме сбъркали мястото? Доби?

Той се огледа. Мъничкото домашно духче стоеше на няколко крачки от него.

– ДОБИ!

Духчето залитна леко и в широките му бляскави очи се отразиха звездите. Дватамата с Хари едновременно погледнаха към сребърната ръкохватка на камата – тя стърчеше от гърдите на Доби, които се бяха издули.

– Доби... не... ПОМОЩ! – ревна Хари към къщата, към хората, които се движеха там. – ПОМОЩ!

Не знаеше и нехаеше дали са магьосници или мъгли, приятели или врагове – единственото, което го вълнуваше сега, бяха тъмното петно, което се разширяваше върху гърдите на Доби, и умолително протегнатите ръце на духчето. Хари го хвана и го положи на една страна върху хладната трева.

– Доби, не, не умирай, не умирай...

Очите на духчето го намериха и устните му затрепериха от

усилието да изрече думите.

– Хари... Потър...

После Доби потрепери леко и застина, а очите му се превърнаха в огромни изцъклени сфери с отразени в тях звезди, които той вече не можеше да види.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА МАЙСТОРОЪТ НА МАГИЧЕСКИ ПРЪЧКИ

Хари сякаш хлътваше в стар кошмар: за миг отново беше паднал на колене до тялото на Дъмбълдор в подножието на най-високата кула в „Хогуортс“, всъщност обаче вторачено гледаше мъничкото телце, свито върху тревата и пронизано от сребърната кама на Белатрикс. Собственият му глас още повтаряше сякаш отдалеч:

– Доби... Доби...

Но той знаеше, че домашният дух е отишъл там, откъдето не може да го повика обратно.

След минута-две осъзна, че все пак не са сбъркали мястото: както беше коленичил, надвесен на Доби, около него се събраха Бил, Флор, Дийн и Луна.

– Хърмаяни? – попита внезапно той. – Къде е Хърмаяни?

– Рон я отнесе вътре – отвърна Бил. – Тя ще се оправя.

Хари отново погледна надолу към Доби. Пресегна се и издърпа остратата кама от тялото на домашното духче, после смъкна якето си и покри Доби с него като с одеялце.

Някъде наблизко морето се разбиваше о скалите и Хари се заслуша в приборя, докато останалите разговаряха, обсъждаха неща, които не го вълнуваха, вземаха решения. Дийн занесе в къщата ранения Грипкук и Флор забърза след тях, а Бил предложи да погребат духчето. Хари се съгласи, без дори да осъзнава какво говори. Пак погледна към мъничкото телце, а болката в белега припламна и с част от съзнанието си Хари видя сякаш през преобърнат дълъг телескоп как Волдемор наказва онези, които те бяха оставили в къщата на Малфой. Гневът му беше ужасяващ, ала скръбта на Хари по Доби като че ли го притъпи, сякаш бе далечна буря, достигнала до него през огромен притихнал океан.

– Искам да го направя както е редно – бяха първите думи, които Хари изрече съвсем осъзнато. – Не с магия. Имате ли лопата?

След малко той вече беше запретнал ръкави и копаеше сам гроб на мястото, показано му от Бил, в края на градината, между храстите. Копаеше с нещо като ярост, наслаждаваше се на тежкия труд и на това, че го върши без магия, защото имаше чувството, че всяка капка пот и всеки мазол са дар за домашния дух, който им бе спасил живота.

Белегът му гореше, ала сега Хари беше господар на болката:

чувстваше я, а беше някак си встрани от нея. Най-после се беше научил да я направлява, беше се научил да затваря съзнанието си за Волдемор, а Дъмбълдор беше настоявал Хари да усвои именно това от Снейп. Точно както Волдемор не беше успял да обсеби Хари, докато той бе погълнат от скръбта си по Сириус, по същия начин мислите му не можеха да проникнат в съзнанието на Хари сега, докато той оплакваше Доби. Както личеше, скръбта отблъскваше Волдемор... макар че Дъмбълдор щеше да каже, разбира се, че го отблъсва любовта...

И Хари копаеше ли, копаеше все по-надълбоко в твърдата студена пръст, давеше скръбта си в пот, не обръщаше внимание на болката в бедрега. В мрака, където не виждаше и не чуваше никого, освен дишането си и приборя, отново преживя случилото се в дома на Малфой, онова, което беше чул, и проумя всичко...

Равномерният ритъм на ръцете му беше в съзвучие с неговите мисли. Дарове... хоркрукси... Дарове... хоркрукси... и въпреки това вече не го изгаряше онзи странен обсебващ копнеж. Загубата и страхът го бяха потушили: Хари имаше чувството, че са му ударили плесница и са го събудили от дълбок сън.

Той потъваше все по-надълбоко и надълбоко в гроба и знаеше къде е бил нощес Волдемор, знаеше и кого е убил в най-високата килия в Нюрменгард и защо...

И си помисли за Опаш, мъртъв заради един-единствен мигновен порив към милост... Дъмбълдор го беше предвидил... Колко ли още е знаел?

Хари загуби представа за времето. Когато тъмнината отстъпи към просветляване, при него дойдоха Рон и Дийн.

– Как е Хърмаяни?

– По-добре – отвърна Рон. – Флър се грижи за нея.

Хари имаше готов отговор, ако двамата го попитат защо просто не е направил с магическата си пръчка гроб, но се оказа, че той не му е нужен. Рон и Дийн също скочиха с лопати в рова, който Хари беше изкопал, и тримата продължиха да работят мълчаливо, докато дупката не стана достатъчно дълбока.

Хари уви още по-хубаво домашното духче в якето си. Рон седна в края на гроба и смъкна чорапите и обувките си, които сложи на босите крака на домашното духче. Дийн извади вълнена шапка, която Хари наядна внимателно върху главата на Доби, като закри прилеповите му уши.

– Трябва да склопим очите му.

Хари не чу в мрака кога са дошли и другите. Бил беше с пътническо наметало, Фльор – с голяма бяла престилка, от джоба на която стърчеше тубичка кокостраст. Хърмаяни, която беше бледа и едва се държеше на крака, загърната в чужд халат, отиде при Рон и той я прегърна през раменете. Луна, сгушена в едно от якетата на Фльор, се наведе и нежно долепи пръсти до всеки от клепачите на домашното духче, като ги плъзна над изцъклените му очи.

– Готово – пророни тя тихо. – Сега той все едно спи.

Хари положи Доби в гроба, нагласи крайниците му така, сякаш си почива, после се качи горе и погледна за последно мъничкото телце. Наложи си да не рухва при спомена за погребението на Дъмбълдор и множеството редици златисти столове, за министъра на магията на първия ред, за изброените заслуги на Дъмбълдор и за достолепието на бялата мраморна гробница. Помисли си, че Доби заслужава точно толкова тържествено погребение, а ето че лежеше сред храсталака, в набързо изкопана дупка.

– Мисля, че трябва да кажем нещо – отбеляза Луна. – Нека аз първа, може ли?

Всички се извърнаха към нея и тя каза на мъртвото домашно духче в гроба:

– Благодаря ти много, Доби, че ме спаси от подземие. Много несправедливо е, че трябваше да умреш, а беше толкова добър и храбър. Винаги ще помня какво направи за нас. Надявам се сега да си щастлив.

Обърна се и погледна с очакване Рон, който се прокашля и каза с пресипнал глас:

– Да... Благодаря, Доби.

– Благодаря – пророни Дийн.

Хари преглътна.

– Сбогом, Доби! – изрече той.

Не намери сили за повече, но Луна беше изразила и неговите чувства. Бил вдигна магическата си пръчка и купчината пръст край гроба се издигна във въздуха и падна точно отгоре на червеникава могилка.

– Нали нямате нищо против да остана още малко? – попита Хари другите.

Те промълвиха нещо, което той не долови: усети как го потупват леко по гърба, после го оставиха сам до домашното духче и бавно тръгнаха към къщата.

Хари се огледа: имаше няколко валчести, загладени от морето бели камъка, с които бяха очертани цветните лехи. Той взе един от най-

големите и го положи над мястото, където сега беше главата на Доби. После затърси опипом в джоба си магическа пръчка.

Но имаше две. Хари беше забравил, беше изгубил представа и сега не помнеше чии пръчки са в джоба му, все пак се сети, че ги е издърпал от ръката на някого. Избра по-късата от двете, която усети по-дружелюбна в ръката си, и я насочи към камъка.

Бавно, с напътствията, които той започна да нашепва, по повърхността на камъка се появиха дълбоки вдлъбнатини. Знаеше, че Хърмаяни би го направила по-красиво и вероятно по-бързо, но искаше сам да отбележи мястото, точно както беше поискал сам да изкопае гроба. Когато се изправи отново, върху камъка пишеше:

Тук почива Доби, свободно домашно духче

Погледна надолу, за да види какво се е получило, и след няколко секунди си тръгна – белегът още го наболяваше, а съзнанието му бе пълно с прозрението, което го беше връхлетяло долу в гроба, мисли, които бяха придобили в мрака форма, бяха и прекрасни, и ужасни.

Когато Хари влезе в малкото антре, всички седяха във всекидневната, насочили вниманието си към Бил, който говореше. Помещението беше светло и уютно, в камината гореше малък ярък огън от изхвърлени от морето дървета. Хари не искаше да внася кал по килима и заслуша от прага.

– Пак добре, че Джини е във ваканция. Ако беше в „Хогвортс“, можеше да ни изпреварят и да я отвлекат. Сега знаем, че и тя е в безопасност. – Той се огледа и видя, че Хари стои на вратата. – Извеждам всички от „Хралупата“ – обясни Бил. – Местя ги при Мюриъл. Сега вече смъртожадните знаят, че Рон е с теб, и неминуемо ще вземат на прицел семейството... Не се извинявай – допълни той, забелязал изражението на Хари. – Винаги е било само въпрос на време, татко го повтаря от месеци. Ние сме най-голямото семейство на родоотстъпници.

– Как са защитени? – попита Хари.

– Със заклинанието „Фиделиус“. Татко е Пазител на тайната. Направихме го и на нашата къща, тук Пазител на тайната съм аз. Никой от нас не може да ходи на работа, но сега това едва ли е най-важното. Щом Оливандър и Грипкук се пооправят, ще преместим и тях у Мюриъл. Тук е тясно, докато при нея място – колкото щещ. Краката на Грипкук се възстановяват, Флър му даде контраст, и до час и нещо сигурно ще можем да ги прехвърлим...

– Не – каза Хари и Бил го погледна стъписан. – И двамата ми трябват тук. Трябва да поговоря с тях. Важно е.

Чу властните нотки в гласа си, убедеността, усещането за целеустременост – бяха се появили, докато копаяше гроба на Доби. Всички лица се бяха извърнали озадачени към него.

– Отивам да се измия – каза Хари на Бил, като си погледна ръцете, които още бяха покрити с кал и с кръвта на Доби. – Веднага след това трябва да ги видя.

Той отиде в малката кухня, при мивката под прозореца с изглед към морето. На хоризонта се пукваше зората, розовооранжева като вътрешността на мида и леко златиста, и докато Хари се миеше, отново проследи хода на мислите си от изминалата нощ в тъмната градина...

Доби нямаше да може да им каже никога кой го е пратил в подземнието, но Хари знаеше какво е видял. От парчето огледало го беше погледнало пронизващо синьо око и веднага след това беше дошла помощта. *В „Хогвортс“ винаги ще бъде оказвана помощ на всеки, който я поиска...*

Хари избърса ръцете си, сляп за красивата гледка зад прозореца и за хората, които шепнеха в съседната стая. Погледна към океана и почувства, че в тази ранна утрин е по-близо, по-близо от всякога до сърцевината на всичко това.

Белегът продължаваше да го наболява и Хари знаеше, че и с Волдемор се случва същото. Разбираше и в същото време още не разбираше. Инстинктът му казваше едно, разумът – съвсем друго. Дъмбълдор, който беше в главата на Хари, се усмихна и го загледа над върховете на пръстите си, допрени като за молитва.

Оставихте на Рон загасителя. Разбрал сте... дадохте му начин да се върне назад...

Разбрал сте и за Опаш... знаел сте, че някъде дълбоко в себе си той съжалява...

И щом сте опознал тях така добре, какво знаехте за мен, Дъмбълдор?

Какво се е очаквало от мен – да знам, а не да търся? Знаехте ли колко трудно ще открия всичко? Затова ли го направихте толкова сложно? За да имам време да го проумея?

Хари стоеше, без да помръдва, и гледаше с разсеян поглед мястото, където яркозлатният ръб на ослепителното слънце се издигаше над хоризонта. След това извърна очи към чистите си ръце и за миг се изненада от кърпата, която държеше. Остави я и се върна в антрето, в миг

усети как белегът тупти гневно, после в съзнанието му блесна светкавица, мимолетна като отражението на водно конче върху езеро, и изникнаха очертанията на постройка, която Хари познаваше изключително добре.

Бил и Фльор стояха в долния край на стълбището.

– Трябва да поговоря с Грипкук и Оливандър – каза Хари.

– Не – отсече Фльор. – Налага се да почакаш, 'Арри. И двамата са болни, уморени...

– Съжалявам, но не търпи отлагане – отвърна той, без да се горещи. – Трябва да разговарям с тях още сега. На четири очи... и поотделно. Спешно е.

– Какво става, Хари, да го вземат мътните? – попита Бил. – Идваш тук с мъртво домашно духче и таласъм, който всеки момент ще изпадне в несвяст, Хърмаяни изглежда така, сякаш са я изтезавали, а Рон отказва да ми обясни каквото и да било...

– Не можем да ти кажем какво правим – заяви Хари. – Бил, ти си в Ордена, знаеш, че Дъмбълдор ни е възложил нещо. Не бива да споменаваме на никого.

Фльор издаде нетърпелив звук, но Бил не я погледна – беше се вторачил в Хари. Избразденото му с белези лице беше непроницаемо. Накрая той каза:

– Добре тогава. С кого първо искаш да разговаряш?

Хари се подвоуми. Знаеше какво зависи от решението му. Почти нямаха време, трябваше още сега да реши: хоркруксите или Даровете?

– Грипкук – избра той. – Първо ще разговарям с Грипкук.

Сърцето му биеше лудо, сякаш беше тичал през глава и току-що беше преодолял огромно препятствие.

– В такъв случай да се качим горе – подкани Бил и тръгна пръв.

Хари вече беше изкачил няколко стъпала, когато се обърна и погледна назад.

– Имам нужда и от вас двамата – извика той на Рон и Хърмаяни, които надзъртаха през вратата на всекидневната.

Те излязоха в светлината: странно, но явно им беше олекнало.

– Как си? – попита Хари Хърмаяни. – Направо ме изуми... как измисли онази история, докато Белатрикс ти причиняваше такава болка...

Хърмаяни се усмихна едва-едва, а Рон я притисна с една ръка до себе си.

– Какво правим сега, Хари? – попита той.

– Ще видиш. Елате.

Тримата тръгнаха след Бил нагоре по стръмното стълбище и излязоха на малка площадка. На нея имаше три врати.

– Тук – подкани Бил и отвори вратата на тяхната спалня.

И от нея се виждаше морето, което сега беше напръскано от изгрева със златисто. Хари отиде на прозореца, загърби невероятния изглед и зачака със скръстени ръце и с тупкаща болка в белега. Хърмаяни седна на креслото до тоалетката, а Рон се разположи на страничната му облегалка.

Бил се появи отново – носеше дребния таласъм, когото положи внимателно върху леглото. Грипкук му благодари със сумтене и Бил излезе, като затвори след себе си вратата.

– Извинявай, че те вдигам от леглото – каза Хари. – Как са краката ти?

– Болят – отговори таласъмът. – Но заздравяват.

Още стискаше меча на Грифиндор и изражението му беше доста странно: опърничаво, но и заинтригувано. Хари забеляза нездравата на цвят кожа на таласъма, дългите му тънки пръсти, черните му очи. Флър му беше свалила обувките – дългите му ходила бяха мръсни. Беше по-голям от домашно духче, но не много. Куполовидната му глава беше много по-голяма от човешка.

– Сигурно не помниш... – подхвана Хари.

– Че именно аз те отведох при трезора ти първия път, когато дойде в „Гринготс“? – продължи Грипкук. – Помня, помня, Хари Потър. Ти си много прочут дори сред таласъмите.

Двамата се погледнаха, сякаш се преценяват. Белегът на Хари все още болеше. Той искаше да приключи бързо този разговор с таласъма и същевременно се страхуваше да не направи погрешна стъпка. Докато се опитваше да реши как най-добре да изложи молбата си, Грипкук наруши мълчанието.

– Ти погребя домашното духче – заяви той неочаквано враждебно. – Наблюдавах те от прозореца в съседната стая.

– Да – потвърди Хари.

Грипкук го погледна с крайчетата на дръпнатите си черни очи.

– Ти, Хари Потър, си необикновен магьосник.

– В какъв смисъл? – попита Хари, като разсеяно разтърка белега.

– Сам изкопа гроба.

– Е, и?

Грипкук не отговори. На Хари му се стори, че му се присмива, защото е постъпил като мъгъл, но не го вълнуваше особено дали таласъмът

одобрява гроба на Доби. Стегна се – да е готов за нападението.

– Трябва да те попитам, Грипкук...

– Освен това спаси един таласъм.

– Моля?

– Доведе ме тук. Спаси ме.

– Е, предполагам, че не съжаляваш – каза малко нетърпеливо Хари.

– Не, не съжалявам, Хари Потър – потвърди Грипкук и започна да суче с пръст рядката си черна брада, – но ти си много странен магьосник.

– Така да бъде – рече Хари. – Е, имам нужда от малко помощ, Грипкук, и точно ти можеш да ми помогнеш.

Таласъмът не даде знак, с който да го насърчи, само продължи да се въси срещу него, сякаш за пръв път виждаше такова нещо.

– Трябва да проникна в един трезор в „Гринготс“.

Хари не искаше да го оповестява толкова дръзко, думите сами излязоха от устата му, защото го проряза болка в челото и той отново видя очертанията на „Хогоуртс“. Затвори твърдо съзнанието си. Първо трябваше да приключи с Грипкук. Рон и Хърмаяни гледаха Хари така, сякаш е полудял.

– Хари... – подхвана Хърмаяни, но Грипкук я прекъсна.

– Да проникнеш в трезор в „Гринготс“ ли? – повтори таласъмът и се понамръщи, докато се наместваше върху леглото. – Невъзможно!

– Не, възможно е – възрази Рон. – Вече е правено.

– Да – потвърди и Хари. – Същия ден, когато те срещнах за пръв път, Грипкук. На моя рожден ден преди седем години.

– Но в онзи момент въпросният трезор вече беше празен – тросна се таласъмът и Хари разбра – макар да бе напуснал „Гринготс“, Грипкук беше възмутен от самата мисъл, че защитата на банката е била разбита. – Тогава банката почти не се охраняваше.

– Е, трезорът, в който трябва да проникнем, не е празен и предполагам, че има доста мощна защита – обясни Хари. – Принадлежи на семейство Лестранж.

Видя как Хърмаяни и Рон се споглеждат учудено, но искаше първо Грипкук да отговори – на тях щеше да им обяснява после.

– Избий си го от главата – отсече таласъмът. – *Под пода ако търсиш ти туй, що не ти принадлежи...*

– Там ще намериш за „заслуга“ освен богатство, нещо друго... Да, знам, помня надписа – каза Хари. – Но аз не се опитвам да се сдобия с богатство, не се опитвам да направя нещо за лична изгода. Вярваш ли

ми?

Таласъмът го погледна с крайчеца на дръпнатите си очи и мълние-видният белег бе пронизан от болка, но Хари не ѝ обърна внимание и отказа да я признае и да последва поканата ѝ.

– Ако има магьосник, на когото ще повярвам, че не търси лична изгода – каза накрая Грипкук, – то това си ти, Хари Потър. Таласъмите и домашните духчета не са свикнали да ги закрилят и да им засвидетелстват уважение, както ти направи тази нощ. Най-малкото пръчконосците.

– Пръчконосците... – повтори Хари: думата му прозвуча доста странно точно когато в белега отново го прониза болка и Волдемор насочи мислите му на север, а Хари изгаряше от нетърпение да поразпита Оливандър в съседната стая.

– Магьосниците и таласъмите отдавна си оспорват правото да носят магически пръчки – обясни тихо Грипкук.

– Е, таласъмите могат да правят магии и без пръчки – напомни Рон.

– Това е несъществуващо! Магьосниците отказват да споделят тайните на пръчките с другите магически създания, те не ни позволяват да разширим силата си!

– Е, и таласъмите не искат да споделят с магьосниците как правят своите си магии – рече Рон. – Отказвате да ни обясните как изработвате мечове и доспехи. Таласъмите владеят ковашкото изкуство в степен, непостижима за магьосниците...

– Това не е важно – прекъсна го Хари, забелязал, че Грипкук почервява все повече. – Тук не става въпрос за съперничеството между магьосници и таласъми или други магически същества...

Грипкук се засмя гадничко.

– А, точно за това става въпрос! Черния лорд набира все по-голяма мощ и вашето племе се поставя все по-твърдо над моето! „Гринготс“ попада във властта на магьосниците, домашните духчета са изтребвани, а кой от пръчконосците негодува от това?

– Ние! – възкликна Хърмаяни. Както седеше на креслото, беше изправила гръб и очите ѝ бяха блеснали. – Ние негодуваме! И аз, Грипкук, съм подложена на не по-малки гонения от таласъмите и домашните духчета. Аз съм мътнорода!

– Не се наричай така... – промърмори Рон.

– Защо да не се наричам? – каза Хърмаяни. – Мътнорода съм и се гордея с това! При новия ред аз, Грипкук, не съм в по-розово положение от теб. В къщата на Малфой избрах мен, за да ме изтезават! – Докато говореше, тя отмести яката на халата, за да покаже как на мястото на

врата ѝ, където Белатрикс бе натиснала камата, се червенееше рана. – Знаеш ли, че именно Хари направи Доби свободен? – попита Хърмаяни. – Знаеш ли, че от години искаме домашните духчета да получат свобода? – Рон се намести притеснен върху страничната облегалка на креслото, където седеше тя. – Едва ли, Грипкук, мечтаеш повече от нас Ти-знаеш-кой да бъде победен.

Таласъмът я изгледа със същото любопитство, което беше проявил и към Хари.

– Какво ще търсите в трезора на Лестранж? – попита той внезапно. – Мечът вътре е фалшив. Този тук е истинският. – Той премести поглед от единия към другия. – Мисля, че вече го знаете. Там ме помолихте да излъжа заради вас.

– Но в трезора се пази не само фалшивият меч, нали? – попита Хари. – Ти сигурно си виждал и другите неща вътре.

Сърцето му биеше по-силно от всякога. Той удвои усилията си да не забелязва туптящата болка в белега.

Таласъмът отново намота брадата си около пръста.

– В разрез с нашия кодекс е да разгласяваме тайните на „Гринготс“. Пазители сме на несметни съкровища. Имаме задължение към вещите, които са поверени на нашите грижи и които твърде често са сътворени от пръстите ни. – Таласъмът помилва меча и плъзна черни очи от Хари към Хърмаяни и към Рон, после отново към Хари. – Толкова млад, а се сражава срещу толкова много!

– Ще ни помогнеш ли? – попита Хари. – Не можем и да мечтаем да проникнем в трезора, ако не ни помогне някой от таласъмите. Ти си единствената ни надежда.

– Аз... ще помисля – отговори влудяващо Грипкук.

– Обаче... – подхвана вбесен Рон и Хърмаяни го сръга в ребрата.

– Благодаря ти – каза Хари.

Таласъмът наведе в нещо като поклон голямата си глава като кубе, после разгъна къси крачка.

– Мисля, че контрастът е свършил работа – оповести той, като се разположи опасно съвсем в края на леглото на Бил и Флор. – Сигурно най-после ще мога да поспя. Извинявайте...

– Да, разбира се – рече Хари, но преди да излезе от стаята се наведе и взе меча на Грифиндор, който лежеше до таласъма.

Грипкук не възрази, ала докато затваряше след себе си вратата, на Хари му се стори, че зърна негодувание в таласъмските очи.

– Ах, тъпанарът му с тъпанар! – пошушна Рон. – Приятно му е да

ни размотава.

– Хари – прошепна и Хърмаяни, като дръпна и двамата по-далеч от вратата, в средата на стълбищната площадка, която още тънеше в мрак, – дали казваш това, което си мисля, че казваш: че в трезора на Лестранж има хоркрукс?

– Да – потвърди той. – Белатрикс изпадна в ужас, когато реши, че сме били вътре в трезора, място не можеше да си намери. Защо? За кое си помисли, че сме го видели и че сме могли да го вземем? Направо се вцепени, че Вие-знаете-кой може да научи.

– Пък аз смятах, че търсим места, където Вие-знаете-кой е ходил, места, където е правил нещо важно – озадачи се Рон. – Влизал ли е някога в трезора на Лестранж?

– Не знам дали изобщо е влизал в „Гринготс“ – отговори Хари. – Като по-млад никога не е държал там злато, защото никой не му е завещавал нищо. Но не е изключено да е видял банката отвън първия път, когато е отишъл на „Диагон-али“.

Болката в белега на Хари туптеше, но той не ѝ обръщаше внимание – искаше Рон и Хърмаяни да разберат за „Гринготс“, преди тримата да разговарят с Оливандър.

– Според мен Волдемор е завиждал на всеки, който е имал ключ от трезор в „Гринготс“. Мисля, че за него това е олицетворявало принадлежността към магьосническия свят. И не забравяйте, той се е доверявал на Белатрикс и мъжа ѝ. Преди краха му те са били неговите най-предани слуги, а след като е изчезнал, са тръгнали да го търсят. Каза го през нощта, когато се завърна, чух го с ушите си. – Хари разтърка белега си. – Но според мен Волдемор не е казал на Белатрикс, че това е хоркрукс. Не е казал на Луциус Малфой истината за дневника. Вероятно е обяснил на Белатрикс, че това е ценна вещ, която притежава, и я е помолил да я прибере в трезора. Хагрид ми е казал, че ако искаш да скриеш нещо, това е най-сигурното място на света... след „Хогуорс“.

След като Хари замълча, Рон поклати глава.

– Наистина го разбираш.

– Мъничко – рече Хари. – Съвсем мъничко... де да разбирах толкова и Дъмбълдор! Но ще видим. Хайде... наред е Оливандър.

Рон и Хърмаяни бяха изумени, но и възхитени, когато тръгнаха след него по малката стълбищна площадка и почукаха на вратата срещу стаята на Бил и Фльор.

– Влез! – чува немощния отговор.

Майсторът на магически пръчки лежеше на едното от двете

еднакви легла по-далеч от прозореца. Бяха го държали повече от година в подземието и както знаеше Хари, бяха го изтезавали поне веднъж. Старецът беше изпостаял, жълтеникавата кожа на лицето му се беше опънала върху костите. Големите му сребристи очи изглеждаха огромни в хлътналите очни ябълки. Ръцете, отпуснати върху одеялото, можеха да са и на скелет. Хари седна на свободното легло заедно с Рон и Хърмаяни. Тук изгряващото слънце не се виждаше. Стаята беше обърната към градината върху отвесната скала и току-що изкопания гроб.

– Извинявайте, че ви безпокоя, господин Оливандър – подхвана Хари.

– Мило момче – гласът на стареца беше съвсем тих, – вие ни спасихте. Мислех, че ще умрем на онова място. Не знам как да ви благодаря... Направо не знам...

– За нас беше удоволствие.

Белегът на Хари туптеше. Той знаеше, беше сигурен, че почти няма време, ако иска да изпревари Волдеморт или да се опита да му попречи. Усети за кратко паника... но вече беше взел решението, когато беше предпочел да разговаря първо с Грипук. Престори се на спокоен, затърси опипом в кесийката около врата си и извади двете половини от счупената магическа пръчка.

– Господин Оливандър, нуждая се от малко помощ.

– Винаги на твое разположение. Винаги – отвърна немощно старецът.

– Можете ли да поправите тази пръчка? Възможно ли е изобщо?

Оливандър протегна трепереща ръка и Хари сложи в дланта му двете половини, прихванати едва-едва една за друга.

– Бодлива зеленика и фениксово перо – рече майсторът с треперлив глас. – Двайсет и осем сантиметра. Чудесна и податлива.

– Да – съгласи се Хари. – Можете ли да...

– Не – пророни старецът. – Съжалявам, ужасно съжалявам, но пръчка, пострадала до такава степен, не може да бъде поправена с никое от средствата, които зная.

Хари се беше приготвил да чуе това, но то все пак му подежда като удар. Той си взе двете половини на пръчката и отново ги прибра в кесийката около врата си. Оливандър гледаше пространството, откъдето беше изчезнала прекършената пръчка, и извърна очи чак когато Хари извади от джоба си двете пръчки, които беше донесъл от къщата на Малфой.

– Можете ли да определите на кого са? – попита Хари.

Майсторът взе едната от пръчките и я доближи до неподвижашите си очи, като я завъртя между пръстите си с издути стави и я огъна леко.

– Орех и змейска нишка – съобщи той. – Трийсет сантиметра. Неподатлива. Пръчката е на Белатрикс Лестранж.

– А тази?

Оливандър извърши същия оглед.

– Глог и косъм от еднорог. Точно дващест и пет сантиметра. Достатъчно гъвкава. Пръчката беше на Драко Малфой.

– Беше ли? – повтори Хари. – Не е ли и досега негова?

– Вероятно не. Щом си му я отнел...

– Да, отнех му я...

– В такъв случай може да е и твоя. Важно е, разбира се, и как си му я отнел. Много зависи и от самата пръчка. Като цяло обаче, ако някоя пръчка е била победена, тя вече не е върна на предишния си господар.

В стаята се възцари мълчание, чуваше се само далечният морски прибор.

– Говорите за пръчките, сякаш имат чувства – сподели Хари – и могат да мислят сами.

– Пръчката сама си избира магьосника – потвърди Оливандър. – Ако не друго, то поне това винаги е било ясно на онези, които усвояват изкуството да изработват пръчки.

– Значи човек може да използва пръчка, която не го е избрала, така ли? – полюбопитства Хари.

– О, да, ако изобщо си магьосник, ще успееш да насочиш магическите си способности почти през всяко оръдие. Ала най-богати са плодовете там, разбира се, където има най-силна връзка между магьосник и пръчка. Тези взаимоотношения са сложни. Първоначално привличане, после споделен стремеж към натрупване на опит, когато пръчката се учи от магьосника, а магьосникът – от пръчката.

Морето се люшкеше с тътен напред-назад – звукът беше печален.

– Взех тази пръчка от Драко Малфой насила – обясни Хари. – Мога ли да я използвам, без да се излагам на опасност?

– Според мен да. Притежанието на пръчките е подчинено на сложни закони, ала победената пръчка обикновено изпълнява волята на новия си господар.

– Значи и аз мога да използвам тази? – включи се и Рон, извади пръчката на Опаш от джоба си и я върчи на Оливандър.

– Кестен и змейска сърдечна нишка. Дващест и три сантиметра и два милиметра. Чуплива. Малко след като бях отвлечен, бях принуден

да я изработя за Питър Петигрю. Да, ако си я спечелил в битка, е по-вероятно да изпълнява волята ти, и то по-добре, отколкото друга пръчка.

– Това важи за всички пръчки, нали? – попита Хари.

– Мисля, че да – потвърди Оливандър, вперил изпъкнали очи в лицето му. – Ти, господин Потър, задаваш сериозни въпроси. Науката за магическите пръчки е сложен и тайнствен раздел от магията.

– Излиза, че не е задължително да убиваш предишния собственик, за да притежаваш истински дадена пръчка? – попита Хари.

Старецът преглътна.

– Дали е задължително ли? Не, не бих казал, че е задължително.

– Има обаче предания – продължи Хари и сърцето му заби по-ускорено, а болката в белега се засили: той беше сигурен, че Волдемор е решил да осъществи идеята си. – Предания за една – или няколко – пръчки, които се предават от човек на човек само чрез убийство.

Оливандър пребледня. До снежнобялата възглавница изглеждаше сивкав, а очите му бяха огромни, кръвясали и изпъкнали от нещо, което наподобяваше страх.

– Мисля, че само една пръчка се предава по този начин – прошепна той.

– И Вие-знаете-кой се интересува от нея, нали? – продължи с въпросите Хари.

– Ти... откъде... – изграчи Оливандър и погледна Рон и Хърмаяни така, сякаш ги молеше за помощ. – Откъде знаеш?

– Искал е да му кажете как да преодолее връзката между нашите пръчки – рече Хари.

Оливандър изпадна в ужас.

– Разберете, той ме изтезаваше! Проклятието Круциатус, аз... нямах друг избор, освен да му кажа каквото знам и за което се досещам!

– Ясно – отсече Хари. – Казахте ли му за еднаквите сърцевини? Казахте ли му, че просто трябва да вземе пръчката на друг магьосник?

Оливандър беше вцепенен и ужасен колко много знае Хари. Той кимна бавно.

– Но не се получи – продължи Хари. – Моята пръчка пак победи пръчката, която Волдемор беше взел за кратко. Знаете ли защо стана така?

Старецът поклати глава точно толкова бавно, както току-що беше и кимнал.

– Аз... никога не съм чувал за подобно нещо. Онази нощ пръчката ти е направила нещо нечувано. Връзката между еднакви сърцевини се

среща изключително рядко, но виж, не знам защо твоята пръчка е счупила пръчка, взета от друг...

– Говорехме за другата пръчка, за пръчката, която сменя собствениците си само чрез убийство. Щом разбра, че моята пръчка е извършила нещо твърде необичайно, Вие-знаете-кой се върна и попита за онази, другата пръчка, нали?

– Откъде знаеш?

Хари не отговори.

– Да, той ме попита – пророни Оливандър. – Искаше да му кажа всичко, което знам за пръчката, известна с различни имена: Смъртоносна пръчка, Пръчка на Ориста и Бъзова пръчка.

Хари погледна встрани към Хърмаяни. Тя беше потресена.

– Черния лорд – продължи приглушено и уплашено Оливандър – винаги е бил доволен от пръчката, която му изработих, със сърцевина от фениксово перо, трийсет и пет сантиметра, после обаче откри връзката между еднаквите сърцевини. Сега търси друга, по-могъща пръчка като единствен начин да победи твоята.

– Но той много скоро ще научи – ако вече не е научил, – че пръчката ми е повредена до степен да не може да се поправи – каза тихо Хари.

– Не! – извика стресната Хърмаяни. – Няма откъде да знае, Хари, как ще научи, че...

– С „Приори инкантатем“ – отговори той. – Хърмаяни, ние оставихме твоята пръчка и пръчката от трънка в къщата на Малфой. Ако ги разгледат добре, ако ги накарат да възстановят заклинанията и магиите, които са правили напоследък, ще видят, че твоята е счупила моята, ще разберат, че си се опитала и не си успяла да я поправиш, и ще се досетят, че оттогава използвам пръчката от трънка.

Не остана и следа от малкото руменина, която Хърмаяни си беше възвърнала, откакто бяха пристигнали тук. Рон погледна укорно Хари и каза:

– Дайте да не мислим за това сега...

Но тук се намеси господин Оливандър:

– Черния лорд вече не търси Бъзовата пръчка само за да те унищожи, господин Потър. Преизпълнен е с решимост да я притежава, защото е убеден, че тя ще го направи наистина неуязвим.

– А ще го направи ли?

– Който притежава Бъзовата пръчка, постоянно трябва да се страхува, че ще бъде нападат – обясни старецът, – но това, че Черния лорд може да се сдобие със Смъртоносната пръчка, наистина е... трябва да

призная... страховито.

Хари внезапно си спомни как първия път, когато видя Оливандър, не беше сигурен дали го харесва. Дори сега, след като Волдемор го беше изтезавал и държал затворен в подземието, мисълта, че той може да се сдобие с тази пръчка, явно очароваше стареца точно толкова, колкото и го отвращаваше.

– Наистина ли... наистина ли смятате, господин Оливандър, че такава пръчка съществува? – попита Хърмаяни.

– О, да – потвърди старецът. – Да, напълно възможно е да проследите движението на пръчката през историята. Има, разбира се, и бели петна, има и дълги промеждутъци, когато тя е изчезвала от поглед, временно се е губела или е била скрита, но задължително отново е излизала наяве. Притежава особени свойства, по които посветените в науката за пръчките веднага я разпознават. Има и писмени свидетелства, някои са доста мъгляви, но аз и други майстори на пръчки сме се заели да ги изучаваме. Те звучат достоверно.

– Значи... не смятате, че това е приказка или мит? – попита обнадеждена Хърмаяни.

– Да, не смятам – потвърди Оливандър. – Виж, не знам дали сменя собственика си *само* чрез убийство. Историята ѝ е кървава, но това може да се дължи просто на факта, че мнозина се стремят да я притежават и тя разпалва у магьосниците такива страсти. Всесилна и опасна, ако попадне в неподходящи ръце, невероятно привлекателна и любопитна за всички нас, които изучаваме мощта на магическите пръчки.

– Господин Оливандър – намеси се пак Хари, – казахте на Вие-знаете-кого, че Бъзовата пръчка е у Грегорович, нали?

Старецът пребледня още повече, ако това изобщо беше възможно. Приличаше на призрак, когато преглътна с усилие.

– Но откъде... откъде...

– Няма значение откъде знам – отговори Хари и затвори за миг очи: сред парещата болка за секунди видя главната улица в Хогсмийд, където още беше тъмно, защото селото се намираще много по на север. – Значи казахте на Вие-знаете-кого, че пръчката е у Грегорович?

– Беше плъзнал такъв слух – пророни Оливандър. – Слух отпреди много, много години, тогава ти още не си бил роден! Мисля, че го е пуснал самият Грегорович. Ясно е, че това ще бъде само добре дошло за него – да се разчуе, че изучава и възпроизвежда и в други пръчки свойствата на Бъзовата пръчка!

– Да, това е ясно – потвърди Хари. – Господин Оливандър, и един

последен въпрос, после ще ви оставя да си почивате. Какво знаете за Даровете на Смъртта?

– За... кое? – попита майсторът, напълно объркан.

– Даровете на Смъртта.

– Опасявам се, че нямам и представа за какво ми говориш. Пак ли е свързано с пръчките?

Хари се взря в изпитото лице и реши, че Оливандър не се преструва. Наистина не знаеше нищо за Даровете.

– Благодаря ви – каза момчето. – Много ви благодаря. Сега ще ви оставим да си починете малко.

Старецът беше поразен.

– Той ме изтезаваше! – простена отново. – Проклятието Круциатус... нямате представа...

– Имам – възрази Хари. – Наистина. Много ви моля, починете си. Благодаря ви, че ми разказахте всичко това.

Той поведе Рон и Хърмаяни надолу по стълбите. Бил, Флър, Луна и Дийн седяха на масата в кухнята с по чаша чай пред себе си. Когато Хари се появи на вратата, всички вдигнаха очи, но той само им кимна и продължи към градината, следван от Рон и Хърмаяни. Пред тях лежеше червеникавата могилка, покрила Доби, и Хари се върна при нея точно когато болката в главата му започна да става все по-силна. Сега той трябваше да хвърли огромни усилия, за да отпъди виденията, които постоянно го връхлитаха; знаеше обаче, че ще му се наложи да се съпротивлява още съвсем кратко. Не след дълго щеше да се поддаде, защото трябваше да разбере дали предположението му се е оказало вярно. Но трябваше да издържи още малко, за да обясни на Рон и Хърмаяни.

– Преди много време Бъзовата пръчка е била у Грегорович – подхвана Хари. – Видях как Вие-знаете-кой се опитва да го издири. След като го намери, разбра, че пръчката вече не е у Грегорович: че е била открадната от Гриндълуолд. Виж, не знам откъде Гриндълуолд е научил, че пръчката е у Грегорович, но ако майсторът е бил толкова глупав сам да пусне слуха, явно не е било особено трудно.

Волдемор беше при портата на „Хогуортс“, Хари го видя как стои там, видя и фенера, който подскачаше в предизгревната светлина и се приближаваше все повече и повече.

– Гриндълуолд е използвал Бъзовата пръчка, за да постигне могъщество. И в апогея на властта му, когато Дъмбълдор е знаел, че единствен той е в състояние да го спре, обявил дуел на Гриндълуолд и го победил, а после взел Бъзовата пръчка.

– Бъзовата пръчка е била у Дъмбълдор? – ахна Рон. – Но къде е сега?

– В „Хогвортс“ – отговори Хари, като се мъчеше да остане със съзнанието си при тях в градината на върха на отвесната скала.

– Тогава какво чакаме, да вървим! – подкани припряно Рон. – Хари, да вървим и да я вземем, докато той не ни е изпреварил!

– Вече е късно – отвърна Хари. Не се съдържа и се хвана здраво за главата, за да ѝ помогне да устои. – Той знае къде е пръчката. Вече е там.

– Хари! – вбеси се Рон. – Откога знаеш... защо губим време? Защо разговаря първо с Грипкук? Можехме да отидем... още можем да го направим...

– Не – отсече Хари и падна на колене върху тревата. – Хърмаяни е права. Дъмбълдор не е искал да притежавам пръчката. Не е искал да я взимам. Искал е да намеря хоркруксите.

– Непобедимата пръчка, Хари! – простена Рон.

– От мен не се очаква да... от мен се очаква да намеря хоркруксите...

Всичко вече тънеше в хлад и мрак: слънцето се виждаше едва-едва на хоризонта, докато той се плъзгаше заедно със Снейп през парка към езерото.

– След малко ще дойда при теб в замъка – каза с висок студен глас. – Сега ме остави.

Снейп кимна и тръгна обратно по пътеката с развяващо се черно наметало. Хари вървеше бавно – изчакваше силуетът на Снейп да се скрие. Нямаше намерение Снейп или който и да е друг да види къде отива. Прозорците на замъка не светеха и той можеше да се скрие... след миг си направи хамелеонизираща магия, благодарение на която стана невидим дори за самия себе си.

Продължи нататък покрай езерото, като се взираше в очертанятия на любимия замък, първото му царство, което му принадлежеше по рождено право...

Накрая изникна и бялата мраморна гробница край езерото, отразила се в тъмната му вода. Гробницата му се стори ненужно петно в познатия пейзаж.

Той отново усети прилив на овладяна еуфория, шеметното усещане за целеустременост в погибелта. Вдигна старата пръчка от Оливандър: колко подобаващо беше, че това щеше да е последното ѝ велико деяние.

Гробницата се разцепи от горе до долу и се разтвори. Покритото с

плащаница тяло беше точно толкова дълго и слабо, както и приживе. Той вдигна отново пръчката.

Плащаницата се разгъна. Лицето беше прозрачно, бледо, изпито и въпреки това почти непокътнато. Бяха оставили очилата върху гърбавия нос – обзе го весело присмехулно настроение. Ръцете на Дъмбълдор бяха кръстосани отпред върху гърдите му и под тях лежеше и пръчката, погребана заедно с него.

Нима старият глупак си беше въобразявал, че мраморът и смъртта ще защитят пръчката? Нима беше смятал, че Черния лорд ще се уплаши да оскверни гроба му? Паяковидната му ръка замахна и издърпа от хватката на Дъмбълдор пръчката: щом я взе, от върха ѝ се разлетя дъжд от искри и пръчката озари трупа на последния си собственик, готова най-после да служи на нов господар.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА „ЧЕРУПКАТА“

Самотната къща на Бил и Флър бе кацнала на отвесна скала, белосаните ѝ стени бяха украсени с черупки и мидички. Мястото беше красиво и откъснато от света. Влезеше ли в мъничката къщурка или в градината, Хари чуваше морския прибой като дишане на огромен заспал звяр. През следващите няколко дни той все си търсеше повод да се махне от пренаселената къща, да се полюбува на гледката, откриваща се от отвесната скала към ширналото се море, и да усети по лицето си студения солен вятър.

И досега се плашеше от огромните последици на решението си да не се надпреварва с Волдемор за магическата пръчка. Не помнеше някога да е предпочитал да не действа. Терзаеше се от съмнения – съмнения, които Рон все не се съдържаше да изрази на глас, когато двамата бяха заедно.

– Ами ако Дъмбълдор е искал да разчетем символа навреме, за да вземем пръчката?

– Ами ако разчитането на символа означава, че си „достоеен“ да вземеш Даровете?

– Хари, ако това наистина е Бъзовата пръчка, умът ми не го побира как ще довършим Ти-знаеш-кого.

Хари не знаеше отговорите; имаше мигове, когато се питаше дали не е чисто безумие, че не се опита да попречи на Волдемор да проникне в гробницата. Дори не можеше да даде задоволително обяснение защо реши да не го прави: опита ли се да възстанови дълбоко личните си доводи, довели до това решение, те му се струваха все по-неубедителни.

Странното беше, че от подкрепата на Хърмаяни се чувстваше точно толкова объркан, колкото и от съмненията на Рон. Вече принудена да приеме, че Бъзова пръчка все пак има, Хърмаяни твърдеше, че пръчката е оръдие на злото, а начинът, по който Волдемор се е сдобил с нея, е отблъскващ и не си заслужава да се занимават с него.

– Ти, Хари, не би го направил никога – повтаряше тя отново и отново. – Не би проникнал в гробницата на Дъмбълдор.

Ала мисълта за трупа на Дъмбълдор го плашеше далеч по-малко от вероятността да е разбрал погрешно намеренията на живия Дъмбълдор. Сякаш и досега се луташе из мрак: беше избрал пътя, но продължаваше

да се обръща назад и да се пита дали не е разчел неправилно знаците и не е трябвало да поеме по другия път. От време на време отново го плисваше гняв към Дъмбълдор, мощен като вълните, разбиващи се в скалата под къщата – защо не му беше обяснил преди да умре?

– Но дали наистина е мъртъв? – попита Рон три дни след като бяха дошли в къщата.

Двамата с Хърмаяни го завариха да гледа втренчено над зида, отделящ градината от отвесната скала, и той съжали, че са го открили, защото не му се спореше.

– Да, мъртъв е, Рон, не започвай отново!

– Погледни фактите, Хърмаяни – упорстваше Рон зад Хари, който продължаваше да гледа хоризонта. – Сребърната кошута. Мечът. Окото, което Хари е видял в огледалото...

– Хари си признава, че окото може само да му се е привидяло. Нали, Хари?

– Да, възможно е – отговори той, без да ги поглежда.

– Но все пак не ти се е привидяло, нали? – попита Рон.

– Да, не ми се е привидяло – каза Хари.

– Ето, чу ли сега! – възкликна Рон бързо, да не би Хърмаяни да продължи. – Ако не е от Дъмбълдор, я обясни откъде Доби е разбрал, че сме в подземие!

– Не мога да обясня... а ти можеш ли да обясниш как Дъмбълдор ни го е пратил, щом лежи в гробницата в „Хогуортс“?

– Не знам, но може да му е казал неговият призрак!

– Дъмбълдор за нищо на света няма да се върне като призрак! – отсече Хари. Сега беше наясно за съвсем малко неща за Дъмбълдор, но поне в това беше убеден. – Ще продължи.

– Какво означава това „ще продължи“? – попита Рон, но още преди Хари да отговори чуха зад тях:

– 'Арри!

Флър беше излязла от къщата, дългата ѝ сребриста коса се вееше на вятъра.

– 'Арри, Гррипкук иска да говорри с теб. В най-малката стая е, рразправя, че не искал да го подслушват.

Личеше, че ѝ е неприятно, задето таласъмът я е пратил да ги повика, и беше раздразнителна, докато се връщаше в къщата.

Гррипкук наистина ги чакаше в най-малката от трите стаи в къщата, където нощем спяха Хърмаяни и Луна. Беше дръпнал пердетата от червена басма, така че покритото с облаци светло небе не се виждаше и

стаята беше озарена от червено сияние, което не се връзваше със светлите безгрижни цветове в къщата.

– Взех решение, Хари Потър – оповести таласъмът, който седеше с кръстосани крака на ниско кресло и барабанеше с паяковидни пръсти по страничните облегалки. – Въпреки че таласъмите в „Гринготс“ ще го приемат като подло предателство, реших да ти помогна...

– Страхотно! – зарадва се Хари в прилив на облекчение. – Благодаря ти, Грипкук, ние наистина сме...

– Срещу заплащане – твърдо отсече таласъмът.

Стъписан, Хари се поколеба.

– Колко искаш? Имам злато.

– Не в злато – отвърна Грипкук. – Аз си имам злато. – Черните му очи без бяло около зениците блестяха. – Искам меча. Меча на Годрик Грифиндор.

Хари беше като попарен.

– Не може – каза той. – Съжалявам.

– В такъв случай имаме проблем – тихо промълви таласъмът.

– Можем да ти дадем нещо друго – предложи въодушевено Рон. – Обзалагам се, че на семейство Лестранж им се намират доста интересни неща, веднъж да проникнем в трезора и ще си избереш каквото ти харесва.

Явно беше сбъркал в предложението си. Грипкук се разфуча гневно:

– Аз, момче, не съм крадец! Не се опитвам да грабна съкровища, на които нямам право!

– Мечът си е наш...

– Не е ваш – възрази таласъмът.

– Ние сме грифиндорци и мечът е бил на Годрик Грифиндор...

– А преди да стане на Грифиндор, чий е бил? – попита таласъмът и изправи гръб.

– Ничий – отвърна Рон, – изработен е за него, нали така?

– Не! – извика Грипкук и гневно настръхнал, насочи дълъг пръст към Рон. – Отново магьосническа наглост! Този меч е бил на Рагнук Първи и му е бил отнет от Годрик Грифиндор! Това е изгубено съкровище, шедьовър сред всичко, изработено от таласъмите! Той принадлежи на тях! Ще ви помогна само срещу меча, такава е цената ми, пък вие както искате.

Грипкук ги изгледа злобно. Хари се извърна към другите двама, после каза:

– Трябва да го обсъдим, Грипкук, стига да нямаш нищо против. Ще ни дадеш ли няколко минути?

Таласъмът кимна мрачно.

Слязоха във всекидневната, където нямаше никой, и Хари със сбърчено чело тръгна към камината, като умуваше какво да правят. Рон се обади зад него:

– Тоя ни се присмива. Не можем да му дадем меча!

– Вярно ли е? – попита Хари Хърмаяни. – Мечът наистина ли е бил откраднат от Грифиндор?

– Не знам – каза тя безнадеждно. – В магьосническата история обикновено се замазват злодеянията, извършени от магьосници спрямо други магически раси, но поне аз не знам някъде да пише, че Грифиндор е откраднал меча.

– Това сигурно е поредната таласъмска измишльотина как магьосниците искали да ги подчинят на себе си – отсъди Рон. – Може би трябва да сме доволни, че не поиска някоя от магическите ни пръчки.

– Таласъмите, Рон, си имат всички основания да недолюбват магьосниците – възрази Хърмаяни. – В миналото с тях са се отнасяли жестоко.

– Е, и те не са малки пухкави зайчета – напомни Рон. – Избили са доста от нашите. И в битките са прибегвали до подлост.

– Но ако седнем да спорим с Грипкук кое племе е по-непочтено и по-често прибегва до насилие, това едва ли ще го накара да ни помогне.

Настъпи мълчание: тримата се опитваха да измислят как да заобиколят проблема. Хари погледна през прозореца към гроба на Доби. Луна редеше морска лавандула, която беше натопила в бурканче от сладко при надгробния камък.

– Добре де – обади се Рон и Хари отново се извърна към него, – какво ще кажете за това? Обясняваме на Грипкук, че мечът ни трябва, докато проникнем в трезора, а после той ще бъде негов. Вътре има фалшификат, нали? Разменяме мечовете и му пробутваме фалшивия.

– Рон, той ще забележи разликата по-бързо от нас! – напомни Хърмаяни. – Единствен Грипкук разбра, че мечът е подменен!

– Да, но докато се усети, ние ще офейкаме...

Рон трепна под погледа, с който го изгледа Хърмаяни.

– Как не те е срам! – възмути се тя. – Да го молим да ни помогне, а после да го измамим! И недоумяваш защо таласъмите не обичат магьосниците!

Ушите на Рон почервеняха.

– Добре де, добре. Не се сетих за друго. Тогава вие дайте идея.

– Трябва да му предложим нещо друго, нещо, което да е не по-малко ценно.

– Блестящо! Ще ида да донеса някой от другите ни древни мечове, таласъмска изработка, а ти ще му увиеш в лъскава хартия.

Отново настана мълчание. Хари беше сигурен, че таласъмът няма да приеме нищо друго, освен меча, дори и да можеха да му предложат нещо равностойно. И въпреки това мечът беше тяхното единствено оръжие срещу хоркруксите и нямаше да се справят без него.

За миг-два Хари затвори очи и се заслуша в прибора. Не му беше приятно, че Грифиндор може би е откраднал меча: Хари винаги се беше гордял, че е грифиндорец, Грифиндор беше закрилник на мъгълоръвните и беше влязъл в сблъсък със Слидерин, патрон на чистокръвните...

– Може би лъже – каза Хари и пак отвори очи. – Грипкук де. Грифиндор може би не е взел меча. Откъде да сме сигурни, че версията на таласъма за историята е вярна?

– Не е ли все едно? – попита Хърмаяни.

– Променя се отношението ми – отвърна Хари. Той си пое дълбоко въздух. – Ще му кажем, че ще получи меча, след като ни помогне да проникнем в трезора... но ще внимаваме да не уточняваме кога точно ще му го дадем.

По лицето на Рон грейна усмивка. Хърмаяни обаче се възмути.

– Не можем да...

– Ще го получи, след като разрушим всички хоркрукси – продължи той. – Лично ще имам грижата за това. Ще си удържа на думата.

– Дотогава може да минат години! – възкликна Хърмаяни.

– Знам, знам, но не е задължително да го научава и таласъмът... Всъщност няма да го лъжа...

Хари срещна погледа ѝ предизвикателно, но и засрамено. Спомни си думите, изсечени над портата в Нюрменгард – „В името на висшето благо“. Отърси се от тази мисъл. Имаха ли изобщо избор?

– Тази работа не ми харесва – заяви Хърмаяни.

– На мен също не ми харесва особено – призна си Хари.

– Аз пък съм на мнение, че е гениално – каза Рон и отново се изправи. – Хайде да идем да му кажем.

След като се върнаха в най-малката стая, Хари отправи предложението, като много внимаваше да не посочва точен момент, когато мечът ще бъде предаден.

Докато Хари говореше, Хърмаяни свъсено гледаше пода и той се

притесни, че може да ги издаде. Грипкук обаче гледаше само него.

– Имам ли думата ти, Хари Потър, че ако ви помогна, ще ми дадеш меча на Грифиндор?

– Да, имаш я – потвърди Хари.

– Тогава дай да си стиснем ръцете – подкани таласъмът и протегна длан.

Хари я пое и я стисна. Запита се дали черните очи на таласъма забелязват някакво лукавство в неговите. После Грипкук го пусна, плесна с ръце и възкликна:

– И така. Започваме!

Сякаш отново се върнаха във времето, когато обмисляха как да проникнат в министерството. Заеха се за работа в най-малката от стаите, защото Грипкук предпочиташе да цари полумрак.

– Влизал съм в трезора на семейство Лестранж само веднъж – обясни той, – когато ме помолиха да прибера вътре фалшивия меч. Трезорът е сред най-старите. Най-древните магьоснически родове държат съкровищата си на най-долното равнище, където трезорите са най-големи и най-строго охранявани...

С часове стояха затворени в стаята колкото долап. Дните отминаваха и лека-полека се трупаха в седмици. Възникваха нови и нови спънки за преодоляване и не най-маловажната сред тях беше намаляването на запасите им от многоликата отвара.

– Всъщност е останало само за един от нас – съобщи Хърмаяни, след като наклони срещу светлината на лампата гъстата отвара с тинест вид.

– Ще стигне – отвърна Хари, докато разглеждаше картата на най-дълбоките тунели, която Грипкук беше нарисувал собственоръчно.

Другите обитатели на „Черупката“ нямаше как да не забележат, че става нещо и Хари, Рон и Хърмаяни се появяват само за да се нахранят. Никой не подпитваше, макар че докато седяха на масата, Хари често усещаше, че Бил ги гледа загрижено и разтревожено.

Колкото повече време прекарваха с таласъма, толкова повече Хари си даваше сметка, че не го харесва. Грипкук неочаквано се показва като кръвожаден, смееше се при мисълта, че по-нисшите създания могат да изпитват болка, и явно злорадстваше, че вероятно ще се наложи да нараняват други магьосници, за да проникнат в трезора на Лестранж. Хари долавяше, че неприязънта му е споделяна и от двамата му приятели, но не я обсъждаха гласно: без Грипкук нямаше да се справят.

Таласъмът с голямо нежелание се хранеше заедно с останалите.

Дори след като краката му оздравяха, продължи да настоява да му носят храната в стаята, както на изнемошелия Оливандър, докато (след един гневен изблик на Флър) Бил не се качи горе да му каже, че така не може да продължава. След това Грипкук се присъедини към тях на пренаселената маса, макар и да отказваше да яде същото като останалите и настояваше да му дават парчета сурово месо, корени и гъби.

Хари се чувстваше отговорен: в края на краищата именно той беше поискал таласъмът да остане в „Черупката“, за да го разпита, заради него цялото семейство Уизли бе принудено да се укрива, а Бил, Фред, Джордж и господин Уизли не можеха да ходят на работа.

– Съжалявам – сподели той с Флър една априлска привечер, докато ѝ помагаше да приготви вечерята. – Не съм искал всичко това да ви се струпа на главата.

Флър тъкмо беше заповядала на няколко ножа да нарежат пържолки за Грипкук и Бил, който след нападението на Грейбек предпочиташе месото алангле. Докато ножовете се въртяха зад нея, донякъде раздраженото ѝ изражение по-омекна.

– 'Ари, ти спаси живота на сестра ми, не съм забрравила.

Това не беше съвсем истина, но Хари реши да не ѝ напомня, че Габриел изобщо не е била изложена на сериозна опасност.

– При всички положения господин Оливандърр още днес отива при Мюрриъл – продължи Флър, като насочи магическата си пръчка към тенджерка със сос, която тутакси закъкри. – Това облекчава нещата. Таласъмът – понамръщи се тя – може да се пренесе долу, а вие да се качите в неговата стая.

– Нямаме нищо против да спим и във всекидневната. – Хари знаеше, че Грипкук ще се разсърди, ако го накарат да спи на дивана: ако искаха да осъществят плана си, беше много важно таласъмът да е доволен. – Не се притеснявай за нас. – А когато Флър се опита да възрази, Хари допълни: – Ние с Рон и Хърмаяни скоро също ще се махнем и няма да сме ти в тежест. Не се налага да стоим още дълго тук.

– Ама как така? – свъси се срещу него Флър, както сочеше с магическата пръчка към тенджерата със задушеното, увиснала във въздуха. – И дума да не става да си тръгвате, тук сте в безопасност.

Докато го казваше, приличаше малко на госпожа Уизли и Хари се зарадва, че точно в този миг задната врата се отвори. Влязоха Луна и Дийн с влажни от дъжда коси – носеха изхвърлени от морето дърва.

– ... и мънички ушички – разпалено обясняваше Луна, – както твърди татко, малко като на хипопотамите, само че виолетови и

космати. И ако искаш да ги повикаш, трябва да тананикаш: предпочитат валсове, не си падат по бързите парчета...

Смутен, Дийн сви рамене, докато минаваше покрай Хари, и отиде след Луна в гостната с трапезария, където Рон и Хърмаяни редяха масата за вечеря. Хари се възползва от възможността да се изплъзне от въпросите на Флър, грабна две кани с тиквен сок и тръгна след тях.

– И ако някога дойдеш у нас, ще ти покажа рога, татко ми писа за него, но още не съм го виждала, защото смъртожадните ме свалиха от експрес „Хогуортс“ и така и не се прибрах за Коледа – продължи с обясненията Луна, докато двамата с Дийн стъкмяваха огъня.

– Казахме ти вече, Луна – провикна се от другата стая Хърмаяни. – Рогът се взриви. И той е на бълвачозавър, а не на нагънаторог шнорхелоподобен квакльовец...

– Не, не, сигурна съм, че е бил на квакльовец – безгрижно възрази Луна. – Татко ми каза. Може би вече се е възстановил, те си се поправят сами.

Хърмаяни поклати глава и продължи да реди вилиците, а на стълбите изникна Бил, който водеше господин Оливандър. Майсторът на магически пръчки още изглеждаше страшно изнемощял и се беше вкопчил в ръката на Бил, който го крепеше и носеше голям куфар.

– Ще ми бъде мъчно за вас, господин Оливандър – каза Луна и се приближи до стареца.

– И на мен, миличка – отвърна той и я потупа по рамото. – На онова място ми беше неизразима утеха.

– Е, au revoir²⁹ – рече Флър и го целуна по двете бузи. – Дали ще ви затрудни да предадете един пакет на леля Мюриъл? Така и не ѝ върнах тиарата.

– За мен ще бъде чест – кимна леко Оливандър, – най-малкото, което мога да направя в замяна на прещедротото ви гостоприемство.

Флър извади кутийка, облепена с протритото вече кадифе, и я отвори, за да покаже на майстора на пръчки тиарата. Тя проблесна и замига в светлината на ниската лампа.

– Лунни камъни и диаманти – оповести Грипкук, който се беше шумгнал в стаята, без Хари да го забележи. – Мисля, че е изработена от таласъми.

– И платена от магьосници – каза тихо Бил и Грипкук го стрелна с поглед, който беше и уклончив, и предизвикателен.

29. Довиждане (фр.). – Б.пр.

Силният вятър блъскаше по прозорците на къщата, когато Бил и Оливандър изчезнаха в нощта. Останалите се сместиха около масата лакът до лакът, притиснати дотолкова, че почти нямаше как да движат ръцете си, и започнаха да се хранят.

В камината до тях пукаше и пращеше огън. Хари забеляза, че Фльор само ровичка в храната и току поглежда към прозореца. Бил се върна с разошнена от вятъра дълга коса още преди да са си изяли супата.

– Всичко е наред – съобщи той. – Оливандър е настанен, мама и татко ви пращат поздрави. Джини също. Фред и Джордж ще скъсат нервите на Мюриъл – разположили са в задната стаичка Совешката служба за доставка по домовете. Но Мюриъл се поободри, щом си видя тиарата – вече си мислела, че сме я откраднали.

– О, тази твоя леля е толкова *charmante!* – нацупено отвърна Фльор, после размаха магическата пръчка и мръсните чинии се наредиха на купчинка във въздуха.

Тя ги хвана и с решителна крачка излезе от стаята.

– Татко също изработи тиара – намеси се Луна. – По-точно нещо като корона.

Рон срещна погледа на Хари и се подсмихна – Хари знаеше, че се е сетил за смехотворното украшение за глава, което видяха при посещението си у Ксенофилиус.

– Ами да, опитва се да възстанови изчезналата диадема на Рейвънклоу. Смята, че вече е установил повечето елементи. А когато добави и Билиуиговите крилца, вече си стана съвсем друго...

На входната врата се заблъска силно. Всички се извърнаха натам. Фльор дотича уплашена от кухнята, Бил скочи на крака с насочена към вратата магическа пръчка, Хари, Рон и Хърмаяни сториха същото. Грипкук се смъкна нечутно под масата и изчезна от поглед.

– Кой е? – извика Бил.

– Аз съм, Ремус Джон Лупин! – отвърна през виещия вятър силен глас. Хари усети как го пробужда страх: какво ли се беше случило? – Аз съм върколак, женен съм за Нимфадора Тонкс и ти, Пазителя на тайната на „Черупката“, ми каза къде се намира тя и ми заръча, ако има нещо спешно да дойда!

– Лупин! – пророни Бил, после се завтече към вратата и рязко я отвори.

Ремус Лупин залитна през прага. Беше блед като платно, беше се загърнал в пътническо наметало, а прошарената му коса беше

разрошена от вятъра. Изправи гръб, огледа стаята, за да види кой е в нея, после извика високо:

– Момче! Нарекохме го Тед, на бащата на Дора!

Хърмаяни нададе радостен писък.

– Какво?... Тонкс... Тонкс е родила?

– Да, да, роди – изкрещя Лупин.

Всички около масата завикаха радостно и въздъхнаха от облекчение, а Хърмаяни и Фльор възкликнаха в един глас:

– Честито!

Рон пък ахна:

– Лелеее, бебе!

Сякаш никога досега не бе чувал за такава чудесия.

– Да... да... момче – потвърди отново Лупин, който изглеждаше заслепен от собственото си щастие. Заобиколи масата и прегърна Хари, сякаш изобщо не е имало кавга в подземие то на площад „Гримолд“. – Ти ще му бъдеш кръстник – рече той, след като пусна момчето.

– Аз ли? – изпелтечи Хари.

– Да, ти, разбира се... Дора е съгласна, никой не е по-достоен...

– Аз... да... амиии...

Хари беше изумен, потресен, възхитен: Бил бързо отиде да донесе вино, а Фльор се зае да убеждава Лупин да полейт случая.

– Не мога да стоя дълго, трябва да се връщам – обясни Лупин, като озари всички с усмивка: беше се подмладил с години, Хари никога не го беше виждал такъв. – Благодаря ти, благодаря ти, Бил!

След малко Бил вече беше напълнил бокалите, всички се изправиха и ги вдигнаха високо за наздравица.

– За Теди Ремус Лупин – каза Лупин, – велик магьосник в проект!

– На кого прилича? – попита Фльор.

– Според мен на Дора, но тя мисли, че ми е одрал кожата. Почти без коса е. Изглеждаше черна, когато бебето се роди, но се кълна, че от час на час става все по-червена. Щом се прибера, нищо чудно и да е руса. Андромеда разправя, че косата на Тонкс е започнала да си мени цвета още от мига, когато се появила на бял свят. – Той пресуши бокала. – О, добре де, добре... хайде по още един – добави с грейнала усмивка, когато Бил понечи да му го напълни отново.

Вятърът брулеше малката къщурка, огънят подскачаше и пукаше и не след дълго Бил вече отваряше нова бутилка вино. Новината на Лупин сякаш ги беше преоборила, беше ги извадила за кратко от състоянието на обсада: вестта за нов живот им вдъхна въодушевление.

Единствен таласъмът сякаш си остана недокоснат от внезапно обзелото ги празнично настроение и след малко се измъкна в стаята, където сега се ширеше сам. Хари си мислеше, че само той го е забелязал, докато не видя, че Бил изпраща с поглед Грипкук, който вече се качваше по стълбите.

– Не... не... наистина трябва да се прибирам – рече накрая Лупин, след като отказа поредния бокал вино. Изправи се и пак се загърна с пътническото наметало. – Довиждане, довиждане... тия дни ще се опитам да ви донеса снимки... всички ще се зарадват много, че съм ви видял...

Пристегна наметалото и се сбогува, като прегърна жените и се ръкува с мъжете, после, все така грейнал, се върна в свирепата нощ.

– Хари – кръстник! – възкликна Бил, докато помагаша да се разчисти масата и влязоха заедно в кухнята. – Голяма чест! Поздравления!

Хари остави празните бокали, които носеше, а Бил затвори вратата след него, за да заглуши гласовете на другите, които продължаваха да празнуват шумно дори в отсъствието на Лупин.

– Всъщност, Хари, исках да си поговорим на четири очи. А не е лесно да издებна удобен случай, къщата е пълна с хора. – Бил се поколеба. – Хари, намислил си да правиш нещо с Грипкук. – Прозвуча не като въпрос, а като установен факт и Хари дори не помисли да отрича. Само погледна изчаквателно Бил. – Познавам ги аз таласъмите... Откакто съм завършил „Хогоуртс“, работя към „Гринготс“. Доколкото изобщо може да съществува приятелство между магьосници и таласъми, имам приятели и сред тях... или по-точно, има таласъми, които познавам добре и ги харесвам. – Бил отново се подвоуми. – Хари, какво искаш от Грипкук и какво си му предложил в замяна?

– Не мога да ти кажа, Бил – отвърна Хари. – Съжалявам.

Вратата на кухнята зад тях се отвори – Флър се опитваше да пренесе още няколко празни бокала.

– Изчакай – спря я Бил. – Съвсем малко.

Тя се върна и отново затвори вратата.

– В такъв случай ще ти кажа едно – продължи Бил. – Ако си сключил някаква сделка с Грипкук, и особено ако в нея са включени и съкровища, трябва да внимаваш изключително много. Представите на таласъмите за собственост, плащане и възнаграждение не са същите, както при хората.

Хари усети как го притиснаха съмнения, сякаш вътре в него се бе размърдало змииче.

– В какъв смисъл? – попита той.

– Говорим за различни създания – обясни Бил. – Отношенията между магьосници и таласъми са формирани с векове, но това го знаеш и ти от историята на магията. И двете страни са допускали грешки, никога не бих твърдял, че магьосниците са били невинни. И все пак някои таласъми, и най-вече таласъмните в „Гринготс“, са склонни да смятат, че когато става дума за злато и съкровища, не бива да се доверяват на магьосниците, които не зачитат правото им на собственост.

– Аз го зачитам... – възрази Хари, но Бил поклати глава.

– Ти, Хари, не разбираш, никой не е в състояние да разбере, освен ако не е живял с таласъми. Според таласъма законен и истински собственик на дадена вещь е онзи, който я е създал, а не който я е купил. Според таласъмните всичко изработено от тях им принадлежи по право.

– Но ако е било купено...

– В такъв случай те смятат, че са го преотстъпили временно на онзи, който е платил. Но им е много трудно да приемат, че предмети, изработени от тях, се предават от магьосник на магьосник. Видя лицето на Грипкук, когато тиарата мина пред очите му от ръце в ръце. Той не одобрява. Според мен той смята, както и най-озлобените от неговия вид, че е трябвало тиарата да им бъде върната веднага щом първият ѝ купувач е починал. Разглеждат едва ли не като кражба нашия обичай да задържахме създадените от тях вещи и да ги предаваме без допълнително заплащане от магьосник на магьосник.

Хари усети застрашителна несигурност и се запита дали всъщност Бил не се досеща повече, отколкото дава да се разбере.

– Единственото, което се опитвам да ти обясня, Хари, е да си отваряш очите на четири, след като си обещал нещо на таласъм – каза Бил вече с ръка върху дръжката на вратата на всекидневната. – По-безопасно е да проникнеш с взлом в „Гринготс“, отколкото да не спазиш обещание, което си дал на таласъм.

– Добре – рече Хари, а Бил отвори вратата, – да. Благодаря. Ще го имам предвид.

И се върна след Бил при останалите, обзет от неприятна мисъл, която безспорно беше породена от изпитото вино. Явно беше на път като кръстник на Теди Лупин да стане точно толкова безразсъден, колкото е бил и неговият кръстник Сириус Блек.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА „ГРИНГОТС“

След като изясниха плана и приключиха с подготовката, в стъкленичка върху полицата над камината в най-малката стая вече лежеше един-единствен дълъг, твърд черен косъм (махнат от пуловера, с който Хърмаяни беше облечена в къщата на Малфой).

– И ще използваш истинската ѝ пръчка – каза Хари и кимна към ореховата пръчка, – затова според мен ще бъдеш доста убедителна.

Хърмаяни сякаш се страхуваше, че пръчката ще я ужили или ухапе, когато я вдигне.

– Мразя я – рече тихо момичето. – Наистина. Не ми харесва, сякаш не е за мен... и държа частица от оная вещица.

Хари за миг си спомни как Хърмаяни пренебрегваше неприязнта му към пръчката от трънка, защото само си въобразявал, че тя не била толкова добра като неговата, и всичко било въпрос на свикване. Реши обаче да не припомня нейните думи: сега, когато се готвеха да проникнат с взлом в „Гринготс“, едва ли беше най-подходящото време да влиза в разпри с Хърмаяни.

– Сигурно това ще ти помогне да се вживееш в образа – намеси се и Рон. – Представяй си какво е извършила тази пръчка!

– Точно това ви казвам и аз – отсеке Хърмаяни. – Това е пръчката, която е изтезавала майката и бащата на Невил и един дявол знае колко още клетници. Това е пръчката, която е убила Сириус.

Хари не се беше сетил за това: погледна пръчката и усети жесток порив да я прекърши, да я разсече на две с меч на Грифиндор, облегат на стената до него.

– Искам си пръчката! – проплака нещастна Хърмаяни. – Защо господин Оливандър не ми е направил и на мен нова!

Сутринта майсторът беше изпратил на Луна нова пръчка и тя и до този момент беше отзад на ливадата и проверяваше способностите ѝ под лъчите на късното следобедно слънце. Дийн, чиято пръчка беше отнета от похитителите, я наблюдаваше свъсен.

Хари погледна надолу към пръчката от глог, която доскоро беше принадлежала на Драко Малфой. Изненадан, но и със задоволство бе установил, че тя му служи не по-зле от пръчката на Хърмаяни. Спомни си какво им обясни Оливандър за тайните на пръчките и си помисли, че

знае какво пречи на Хърмаяни: тя не беше спечелила верността на пръчката, като я отнеме лично от Белатрикс.

Вратата на стаята се отвори и влезе Грипкук. Хари инстинктивно се пресегна към ръкохватката на меча и го придърпа към себе си, но веднага съжали: таласъмът явно беше забелязал. За да замаже положението, Хари рече:

– Вече проверяваме за последно всичко, Грипкук. Казахме на Бил и Фльор, че утре заминаваме и да не стават да ни изпращат.

По този въпрос бяха непреклонни, защото преди да заминат Хърмаяни щеше да се преобрази на Белатрикс, а и колкото по-малко знаеха или подозираха Бил и Фльор за плановете им, толкова по-добре. Обясниха им също така, че няма да се връщат. Тъй като през нощта, когато похитителите ги заловиха, бяха изгубили и старата палатка на Пъркинс, Бил им даде друга. Сега тя беше прибрана в обшитата с мъниста чанта, която, както Хари научи възхитен, Хърмаяни беше опазила от похитителите – просто я беше пхнала в чорапа си.

Макар да знаеше, че ще му липсват Бил, Фльор, Луна и Дийн, да не говорим пък за домашните удобства, на които се радваха от няколко седмици, Хари изгаряше от нетърпение да избяга от ограниченията на „Черупката“. Беше му втръснало да се оглежда – да не би да ги подслушват, – беше му втръснало да стои затворен в тъмната тясна стаичка. И си мечтаеше най-вече да се отърве от Грипкук. Но кога и как точно щяха да се разделят с таласъма, без да му дават меча на Грифиндор, си оставаше въпрос, на който засега нямаше отговор. Беше невъзможно да решат как да го направят, защото таласъмът рядко се отделяше от тях тримата за повече от пет минути.

– Може да дава уроци дори на майка ми – сумтеше Рон, когато дългите таласъмски пръсти отново и отново се показваха иззад рамката на вратата.

Понеже не беше забравил предупреждението на Бил, Хари подозираше, че Грипкук дебне да не би да го измамят. Хърмаяни оспорваше замисъла да задържат меча, и то толкова разгорещено, че Хари се отказа от опитите да впрегне и нейния ум, за да измислят как най-добре да го направят. Колкото до Рон, в редките случаи, когато успяваха да откраднат няколко без-грипкуски мига, той не предлагаше нищо по-добро от фразата:

– Е, все ще ни хрумне нещо, мой човек...

Тази нощ Хари спа лошо. В ранните часове се събуди и както лежеше, си спомни как се чувстваше в нощта преди да проникнат в

Министерството на магията, когато беше преизпълнен с решителност и едва ли не с вълнение. Сега от време на време получаваше пристъпи на тревога, на мъчителни съмнения: все не можеше да се отърси от страха, че всичко ще се обърка. Повтаряше си, че планът им е добър, че Грипкук знае пред какво са изправени, че са добре подготвени за всички трудности, на които можеха да се натъкнат, и въпреки това се чувстваше притеснен. Един-два пъти чу как Рон се размърдва и беше сигурен, че и той е буден, но с тях във всекидневната спеше и Дийн и затова Хари не каза нищо.

Олекна му, когато стана шест часът и те вече можеха да се измъкнат от спалните чували, да се облекат в полумрака, сетне да се промъкнат крадешком в градината, където трябваше да се срещнат с Хърмаяни и Грипкук. Утрото беше мразовито, но вече беше май и почти не духаше. Хари погледна бледите звезди, които още мъждукаха едва-едва по тъмното небе, и се заслуша в морето, плискащо се о скалата: това щеше да му липсва.

По червената пръст върху гроба на Доби бяха поникнали малки зелени стебълца – след година могилата щеше да бъде покрита с цветя. Белият камък с името на домашното духче вече носеше отпечатъка на стихииите. Хари си даде сметка, че едва ли можеха да погребат Доби на по-красиво място, въпреки това обаче сърцето му се свиваше при мисълта, че ще го остави тук. Загледа се надолу към гроба и за пореден път се запита как домашният дух е разбрал къде да отиде, за да ги спаси. Пръстите му се плъзнаха разсеяно по кесийката, която още висеше на врата му, и напипаха назъбеното парче огледало – беше сигурен, че е видял в него окото на Дъмбълдор. После се чу как се отваря врата и звукът накара Хари да се обърне.

Към тях през ливадата крачеше Белатрикс Лестранж, придружавана от Грипкук. Както вървеше, напъха с мънистената чантичка под поредната стара мантия, която бяха взели от площад „Гримолд“. Хари прекрасно знаеше, че това е Хърмаяни, но въпреки това не успя да се сдържи и потрепери от ненавист. Тя беше по-висока от него, с дълга черна коса, стелеща се по гърба ѝ, изгледа го презрително изпод с подпухналите си клепащи, ала когато Белатрикс заговори, Хари чу гърления глас на Хърмаяни.

– Беше отвратителна на вкус, по-гадна и от стражеви корен! Хайде, Рон, идвай насам да те оправя...

– Добре, само не забравяй, че не искам брадата да е много дълга...

– Я престани, сега не е толкова важно да си красив...

– Не е заради това, просто ми пречи! Все пак гледай носът да е малко по-къс, опитай се да го направиш както миналия път.

Хърмаяни въздъхна и като си мърмореше тихо, се зае да преобразява различни черти на Рон. Той щеше да получи напълно измислена самоличност и те разчитаха, че ще го закриля злотворното излъчване на Белатрикс. Междувременно Хари и Грипкук щяха да се скрият под мантията невидимка.

– Готово – съобщи Хърмаяни. – Как ти се вижда, Хари?

Въпреки че Рон беше преобразен, Хари си помисли, че все пак може да се досети кой е, но само защото го познаваше много добре. Косата му беше дълга и къдрава, имаше гъста кестенява брада и мустаци, къс сплескан нос и рунтави вежди и не се виждаха никакви лунички.

– Е, не е моят тип, но става – отговори Хари. – Тръгваме ли?

И тримата погледнаха назад към „Черупката“, тъмна и притихнала под избледнелите звезди, после се обърнаха и тръгнаха към мястото точно зад зида на градината, където заклинанието „Фиделиус“ спираше да действа и те можеха да се магипортират. След като излязоха през портичката, Грипкук попита:

– Май трябва да се покатеря сега, нали, Хари Потър?

Момчето се наведе и таласъмът се качи на гърба му, като обви ръце около врата му. Не беше тежък, но на Хари му стана неприятно, когато той се долепи до него и се вкопчи с изумителна сила. Хърмаяни извади от малката чантичка мантията невидимка и ги заметна с нея.

– Отлично – одобри тя, след като се наведе да провери краката на Хари. – Не виждам нищо. Да вървим.

Хари се завъртя на място заедно с Грипкук върху раменете си, като насочи цялото си внимание към „Продънения котел“, крчмата в началото на „Диагон-али“. Таласъмът впи ръце още по-силно, докато се движеше през притисналия ги мрак, и след секунди краката на Хари усетиха настилка: той отвори очи и видя, че са на „Чаринг Крос Роуд“. Покрай тях бързаха мъгли с измъчено ранноутринно изражение по лицата – дори и не подозираха за съществуването на крчмата.

В „Продънения котел“ беше почти празно. Том, сгърбеният беззъб барман, лъскаше зад тезгяха чаши, а двамата магьосници, които си говореха тихо в ъгъла в дъното, погледнаха Хърмаяни и се отдръпнаха в здрача.

– Мадам Лестранж! – пророни Том и докато Хърмаяни минаваше покрай него, раболепно наведе глава.

– Добро утро! – поздрави Хърмаяни, а Хари се прокрадна покрай

нея с живия товар на гърба си, но забеляза, че Том се изненада.

– Прекалено любезна си – пошущна той в ухото на Хърмаяни, докато излизаха от кръчмата в малкия заден двор. – Трябва да се отнасяш с всички хора като с отрепки.

– Добре, добре!

Хърмаяни извади магическата пръчка на Белатрикс и почука по една тухла върху най-обикновената стена отпред. Тухлите тутакси се завъртяха и загърчиха: по средата изникна дупка, тя започна да става все по-голяма и накрая образува сводест проход, който извеждаше на тясна калдъръмена уличка „Диагон-али“.

Беше спокойно, още беше рано магазините да отворят и почти не се мяркаха купувачи. Криволичещата калдъръмена улица се беше променила много и вече не беше така оживена, както преди много години, когато Хари попадна тук за първи път. Закованите с дъски магазини бяха повече от всякога, макар че след последното му посещение се бяха появили и нови магазини – за вещи, свързани с черната магия. От много витрини го гледаше собственото му лице, отпечатано на плакати, всички с надпис с огромни букви: „Неблагонадежден №1“.

По входовете седяха хора с опърпани дрехи. Хари ги чу как просят със стонове от малкото минавачи, как молят за злато и се кълнат, че наистина са магьосници. Един от мъжете беше с окървавена превръзка през окото.

След като те тръгнаха по улицата, просяците зяпнаха Хърмаяни. Сякаш се изпаряваха пред нея, скриваха лицата си под качулките или бягаха колкото им крака държат. Хърмаяни ги изпращаше с любопитен поглед, но мъжът с окървавената превръзка с олюляване спря пред нея и ѝ препречи пътя.

– Децата ми! – ревна той и я засочи. Гласът му беше пресипнал, писклив и отчаян. – Къде са децата ми? Какво направи той с тях? Ти знаеш, няма начин да не знаеш!

– Аз... всъщност аз... – запелтечи Хърмаяни.

Мъжът ѝ се нахвърли и посегна към шията ѝ, после с трясък и внезапно блеснала червена светлина беше отхвърлен назад на земята и изгуби съзнание. Рон стоеше с все още насочена пръчка и с лице, по което над брадата се виждаше стъписване. От двете страни на улицата по прозорците се показаха лица, а неколцина преуспели на вид минавачи запретнаха мантиите и се затичаха, за да избягат час по-скоро.

Едва ли беше възможно появата им на „Диагон-али“ да привлече по-голямо внимание и за миг Хари се запита дали не е по-добре да си

отидат и да се опитат да измислят друг план. Но още преди да са тръгнали или да са обсъдили нещата, чуха как някой вика отзад:

– Я, мадам Лестранж!

Хари се завъртя рязко и Грипкук затегна хватката около врата му – към тях бързаше висок слаб магьосник с буйна бяла коса и дълъг остър нос.

– Травърс! – изсъска таласъмът в ухото на Хари, той обаче не се сети кой е тоя Травърс.

Хърмаяни се изпъна в целия си внушителен ръст и каза с всичкото презрение, на което беше способна:

– Какво искаш?

Травърс спря като закован, явно се беше обидил.

– И той е смъртожаден! – изшушука Грипкук и Хари запристъпва странично, за да повтори информацията в ухото на Хърмаяни.

– Исках само да те поздравя – заяви хладно Травърс, – но ако пристъпването ми е нежелано...

Сега вече Хари позна гласа: Травърс беше един от смъртожадните, повикани в къщата на Ксенофилиус.

– Няма такова нещо, Травърс – побърза да каже Хърмаяни, за да замаже грешката си. – Как си?

– Ами да си призная, Белатрикс, изненадан съм да видя, че се разхождаш тук.

– Така ли! Защо? – попита Хърмаяни.

– Амиии – прокашля се Травърс, – чух, че всички в къщата на Малfoy са затворени в нея след... хм... след бягството.

Хари се молеше горещо Хърмаяни да не губи самообладание. Ако това беше вярно, и Белатрикс не би трябвало да се разхожда на воля...

– Черния лорд прощава на онези, които в миналото са му служили вярно и предано – заяви Хърмаяни във великолепно имитация на най-презрителното държане на Белатрикс. – Ти, Травърс, може би не се полваш с уважението му – за разлика от мен.

Въпреки че смъртожадният явно се засегна, подозренията му май се поизпариха. Той погледна надолу към мъжа, когото Рон току-що беше зашеметил със заклинание.

– С какво те обиди?

– Все едно, няма да се повтори – отвърна хладно Хърмаяни.

– Някои от магьосниците с иззети пръчки създават големи главоболия – каза Травърс. – Нямам нищо против да си просят, но миналата седмица една поиска да съм се застъпил за нея в министерството. „Аз,

драги ми господине, съм вещица, вещица съм, нека ви докажа!“ – измитира я той с писклив гласец. – Тя какво си въобразява, че ще ѝ дам пръчката си ли... всъщност с чия пръчка си сега, Белатрикс? – любопитства Травърс. – Чух, че твоята са я...

– Ето я пръчката ми, тук е – заяви ледено Хърмаяни и вдигна пръчката на Белатрикс. – Не знам какви слухове чуваш, Травърс, но за съжаление са те заблудили.

Травърс се постъписа и затова се извърна към Рон.

– Кой е твоят приятел? Не го познавам.

– Това е Драгомир Деспард – отговори Хърмаяни: бяха решили, че най-безопасното прикритие за Рон е да се представя за измислен чужденец. – Почти не знае английски, но споделя целите на Черния лорд. Пристигнал е от Трансилвания, за да опознае новия ни режим.

– Виж ти! Приятно ми е, Драгомир!

– И мен приятно – отвърна Рон и протегна ръка. Травърс му подаде два пръста и се ръкува с него така, сякаш се страхуваше да не се изцапа.

– Та какво ви води със симпатичния ти приятел толкова рано на „Диагон-али“? – попита той.

– Налага се да отида до „Гринготс“ – обясни Хърмаяни.

– Уви, на мен също – рече Травърс. – Злато, мръсно злато! Не можем да живеем без него, но си признавам, хич не ми е приятно, че трябва да общувам с дългопръстестите ни приятели.

Хари усети как Грипкук го стисна за миг прекалено силно с преплетени длани за врата.

– Тръгваме ли? – попита Травърс и подкани с ръка Хърмаяни.

Тя нямаше друг избор, освен да zakрачи до него по криволичещата калдъръмена улица към мястото, където снежнобелият „Гринготс“ се извисяваше над магазинчетата. Рон тръгна с клатушкаща се походка до тях, а Хари ги последва с Грипкук на гърба.

Последното, от което имаха нужда, беше бдителен смъртожаден и най-страшното беше, че сега, докато Травърс крачеше до мнимата Белатрикс, Хари беше лишен от възможността да общува с Хърмаяни и Рон. Не след дълго вече бяха в долния край на мраморното стълбище пред огромната бронзова врата. Както Грипкук вече ги беше предупредил, униформените таласъми, които обикновено стояха от двете страни на входа, бяха заменени от двама магьосници, стиснали в ръце дълги тънки златни жезли.

– А, Неподкупните жезли – въздъхна мелодраматично Травърс, – толкова примитивно... но пък ефикасно.

После тръгна нагоре по стъпалата и кимна на магьосниците отляво и отдясно, които вдигнаха златните жезли и ги прокараха покрай тялото му. Хари знаеше, че Неподкупните жезли засичат заклинания и укрити магически предмети. Беше наясно, че разполага само с няколко секунди, затова насочи пръчката на Драко към всеки от пазачите и прошепна два пъти:

– *Конфундо!*

Травърс, който надзърташе през бронзовата врата в залата вътре, не забеляза как двамата пазачи трепнаха леко, поразени от заклинанието.

Докато Хърмаяни се качваше по стъпалата, дългата ѝ черна коса се люшкеше отзад на гърба.

– Един момент, мадам! – рече единият пазач и вдигна жезъла.

– Но нали току-що ме проверихте! – възмути се Хърмаяни с властния нагъл тон на Белатрикс.

Травърс се обърна с вдигнати вежди. Пазачът беше объркан. Погледна надолу към тънката златна пръчка, после и към колегата си, който каза малко провлачено:

– Да, Мариус, ти току-що ги провери.

Хърмаяни продължи като фурия нататък заедно с Рон, а Хари с Грипкук забързаха невидими след тях. Докато прекрочваха прага, Хари се обърна: и двамата магьосници се чешеха озадачено по главите.

Пред двойната вътрешна врата, направена от сребро, върху която беше изсечено стихотворението с предупреждение за жестоко наказание на всеки, дръзнал да краде, стояха два таласъма.

Хари погледна стихотворението и най-неочаквано като нож го проряза ясен спомен: как стоеше на същото това място в деня, когато навърши единайсет години, най-прекрасния рожден ден в живота му, а Хагрид до него заяви: „Нали ти казах, трябва да си луд, за да се опиташ да я ограбиш.“ Тогава „Гринготс“ му се беше сторила приказно място, омагьосано хранилище на златно съкровище, каквото Хари не беше и подозирал, че притежава, и изобщо не му беше и хрумвало, че ще се завърне да краде... Но след броени секунди вече стояха в огромната мраморна зала на банката.

Зад дългото гише на високи столове бяха насядали таласъми, които обслужваха първите клиенти за деня. Хърмаяни, Рон и Травърс се отправиха към стар таласъм, който оглеждаше с лорнет дебела златна монета. Хърмаяни пусна Травърс да мине пред нея, уж за да разкаже на Рон за залата.

Таласъмът метна встрани монетата, която държеше, и каза

напосоки:

– Караконджули!

След това поздрави Травърс, а той му подаде мъничко златно ключе, което таласъмът огледа и му върна. Хърмаяни пристъпи напред.

– Мадам Лестранж! – сепна се таласъмът. – Майко мила! С какво... с какво мога да ви бъда полезен днес?

– Желая да посетя трезора си – рече Хърмаяни.

Старият таласъм като че ли се поотдръпна. Хари се огледа. Не само Травърс беше зяпнал Хърмаяни, но и няколко от другите таласъми бяха вдигнали очи от онова, което правеха, и я гледаха озадачено.

– Можете ли... да потвърдите самоличността си? – попита таласъмът.

– Да потвърдя самоличността си ли? Никога досега не са искали такова нещо от мен! – тросна се Хърмаяни.

– Знаят – пошушна Грипкук в ухото на Хари. – Явно са били предупредени, че може да се появи измамник, представящ се под нейната самоличност!

– Магическата ви пръчка е достатъчна, мадам – каза таласъмът.

Той протегна леко трепереща ръка и Хари в миг с ужас проумя, че таласъмите в „Гринготс“ знаят за откраднатата пръчка на Белатрикс.

– Не губи време, не губи време! – пошушна пак Грипкук в ухото на Хари, – прати Имперуус!

Хари вдигна под мантията невидимка пръчката от глог, насочи я към стария таласъм и прошепна:

– *Имперуо!*

По ръката му се стрелна странно усещане, нещо като гъделичкаща топлина, която сякаш струеше от съзнанието му надолу по сухожилията и вените, за да го свърже с пръчката и с проклятието, което току-що е отправил. Таласъмът взе пръчката на Белатрикс, огледа я хубаво и после каза:

– О, госпожо Лестранж, поръчала сте да ви изработят нова пръчка!

– Моля? – възкликна Хърмаяни. – Не, не, това си е моята...

– Нова пръчка ли? – попита Травърс и отново се приближи до гишетото, а таласъмите наоколо продължиха да зяпат. – Но как си успяла, на кой майстор си я поръчала?

Хари не се и замисли: насочи пръчката си към Травърс и отново промърмори:

– *Имперуо!*

– А, да, разбирам – каза Травърс, загледан надолу в пръчката на

Белатрикс, – да, много е красива. И добре ли ти служи? Винаги съм смятал, че се иска малко време, докато пръчката се разработи, нали?

Хърмаяни стоеше като попарена, но за огромно облекчение на Хари прие без излишни приказки странния обрат в събитията.

Старият таласъм зад гишето плесна с ръце и при него отиде по-млад таласъм.

– Донеси ми дрънкачите – нареди му той, а младежът хукна нанейде и след миг се появи отново с кожена торба, явно пълна с дрънчащи метални предмети, и я подаде на началника си. – Чудесно, чудесно! И така, елате с мен, мадам Лестранж – подкани старият таласъм, а после скочи от високия стол и се скри от поглед. – Ще ви отведе в трезора.

Изникна отново в края на гишето и изприпка радостен при тях, а съдържанието на кожената торба продължи да дрънчи. Сега вече Травърс си стоеше мирно и кротко, с широко отворена уста. Рон насочи вниманието си към това странно явление и объркано гледаше Травърс.

– Чакай... Богрод! – извика шефът.

Изад гишето дотича друг таласъм.

– Получихме указания – напомни той и кимна на Хърмаяни, – ще прощавате, мадам, но за трезора на Лестранж имаме изрична заповед.

Той зашушука припряно на ухото на Богрод и таласъмът, на когото също междувременно беше направено проклятието Имperiус, закима с глава.

– Знам, знам указанията. Мадам Лестранж желае да посети трезора си... много стар род... стари клиенти... насам, ако обичате...

И все така подрънквайки, той забърза към една от многото врати, които извеждаха от залата. Хари се обърна да погледне Травърс, който още стоеше като пуснал корени на едно място и изглеждаше необичайно отнесен, и взе решение: замахна леко с пръчката и накара смъртожадения да дойде с тях. Той покорно ги настигна при вратата, през която те влязоха в мрачен каменен коридор, осветен от горящи факли.

– В беда сме, те са се усъмнили – съобщи Хари, когато вратата се затръшна след тях и той смъкна мантията невидимка.

Грипкук скочи от раменете му, но и Травърс, и Богрод не се изненадаха ни най-малко, че сред тях внезапно се е появил Хари Потър.

– Пратих им Имperiус – поясни той в отговор на безмълвния въпрос на Хърмаяни и Рон, изумени от поведението на Травърс и Богрод, които продължаваха да стоят и да гледат тъпо. – Май не съм го направил достатъчно силно, не знам...

В съзнанието му изникна друг спомен за истинската Белатрикс

Лестранж, която при първия му опит да приложи непростимо проклятие се беше разврещяла: „Трябва наистина да искаш да го направиш, Потър!“

– И сега какво? – попита Рон. – Дали да не се изнесем, докато още е възможно?

– Ако наистина е възможно – поправи го Хърмаяни и погледна назад към вратата за основната зала, зад която нямаха представа какво точно става.

– Стигнахме дотук, предлагам да продължим – заяви Хари.

– Чудесно – намеси се и Грипкук. – Значи Богрод трябва да направлява вагончето, аз вече нямам право. Но за онзи няма място.

Хари насочи пръчката си към Травърс.

– *Имперо!*

Той се обърна и забърза по обгърнатите с мрак релси.

– Какво го накара да направи?

– Да се скрие – обясни Хари, после насочи пръчката към Богрод и той изсвирука, за да повика вагонче: след миг то се показа от тъмнината и запъпли към тях по релсите.

Хари беше сигурен, че чува в главната зала викове, докато те се качваха на вагончето: Богрод отпред заедно с Грипкук, Хари, Рон и Хърмаяни сбутани зад тях.

Вагончето се разтресе, потегли и набра скорост: те профучаха покрай Травърс, който се беше пхнал в една пукнатина в стената, после вагончето започна да завива и да криволичи през лабиринт от ходове, всичките наклонени. От тракането му по релсите Хари не чуваше нищо: косата му се вееше назад, докато лъкатушеха между сталактитите и се спускаха с бясна скорост все по-надолу в земята, но той постоянно поглеждаше назад. Сякаш бяха оставили след себе си грамадни отпечатъци от обувки: колкото повече мислеше Хари, толкова по-глупаво му се струваше, че са преобразили Хърмаяни като Белатрикс и са донесли магическата пръчка, при положение че смъртожадните знаеха кой я е откраднал...

Хари никога не беше слизал толкова надълбоко в „Гринготс“: взеха със страшна скорост един остър завой и на няколко секунди път от тях изникна водопад – водата падаше с тътен направо върху релсите на теснолинейката. Хари чу как Грипкук крещи:

– Не!

Но спирачките не бяха натиснати и вагончето се стрелна през водопада. Очите и устата на Хари се напълниха с вода и той не можеше да

диша и да вижда, после вагончето се разклати ужасно, преобърна се и всички излетяха от него. Хари чу как вагончето се блъска в стената на тунела и става на парчета, как Хърмаяни изкрещя нещо и усети как се плъзга към земята, сякаш е безтегловен, и се приземява безболезнено на каменния под на хода.

– 3-заклинание за меко приземяване – изпелтечи Хърмаяни, докато Рон я дърпаше да се изправи, но Хари видя ужасен, че тя вече не е Белатрикс, стои си такава, каквата е, в мантия, която ѝ е прекалено голяма, и от нея се стича вода, а Рон отново е червенокос и голоблад. Те също го разбраха и се загледаха, като си пипаха лицата.

– Водопад „Крадльов погром“! – оповести Грипкук и след като се изправи с мъка на крака, погледна назад към потопа върху релсите, който, както Хари вече знаеше, не беше само вода. – Измива всяко заклинание и магия, всяко магическо прикритие! Те знаят, че в „Гринготс“ са проникнали външни хора, включили са защитата, за да ни спре!

Хари видя, че Хърмаяни проверява дали обшитата с мъниста чанта още е у нея, и побърза да бръкне в якето си, за да се увери, че не е изгубил мантията невидимка. После се обърна и забеляза, че Богрод озадачено клати глава: „Крадльов погром“ очевидно беше развалил и проклятието Имперіус.

– Не можем без него – съобщи Грипкук, – не можем да влезем в трезора без таласъм от „Гринготс“. И ни трябва дрънкачите!

– *Имперіус!* – Гласът на Хари отекна в каменния ход и той отново беше обзет от онова усещане за неудържима власт, която тръгва от мозъка и се влива в магическата пръчка.

И този път Богрод се подчини на волята му и изумлението по лицето му отстъпи място на учтивото безразличие, а Рон бързо отиде да вземе кожената торба с металните джаджи.

– Хари, стори ми се, че чувам хора, идват насам! – каза Хърмаяни и насочи пръчката на Белатрикс към водопада, после извика: – Протего!

Те видяха как защитната магия прерязва струята омагьосана вода и се понася нагоре по тунела.

– Браво на теб! – похвали я Хари. – Води, Грипкук!

– Как ще излезем оттук? – попита Рон, след като забързаха пеш след таласъма в мрака, а Богрод закрета запъхтян подире им като старо псе.

– Ще мислим за това, когато му дойде времето – отвърна Хари. Той нададе ухо: стори му се, че чува как нещо мърда и потраква наблизо. – Много ли остава, Грипкук?

– Наблизо е, Хари Потър, наблизо...

След като завиха, видяха нещо, за което Хари беше подготвен, но въпреки това спря като закован, точно както и всички останали.

Към земята отпред беше прикован грамаден змей, препречил пътя за четири-пет от трезорите най-дълбоко в банката. През дългото му подземно затворничество люспите му бяха избледнели и се бяха напукали, очите му бяха млечнорозови, на двата му задни крака имаше тежки оклови, прихванати за огромни халки в каменния под. Ако разпереше грамадните си шипести криле, които сега бяха прибрани до тялото, те сигурно щяха да запълнят помещението – змеят извърна към тях грозна глава и нададе рев, от който скалата се разтресе, после отвори паст и блъвна струя огън: те се врътнаха и побягнаха назад по хода.

– Полусляп е – обясни запъхтяно Грипкук, – но от това става още по-свиреп. Все пак има начин да го озаптим. Змеят знае какво да очаква, когато се появят дрънкачите. Дайте ми ги.

Рон подаде торбата на Грипкук и той извади отвътре няколко малки метални инструмента, които при разтръскване издаваха звук като мънички чукчета по наковалня. Раздаде на всички, Богрод също ги взе покорно.

– Знаете какво да правите – каза Грипкук на Хари, Рон и Хърмаяни. – Щом чуе звука, змеят очаква да го заболи: ще се отдръпне и Богрод трябва да долепи длан до вратата на трезора.

Пак завиха, като разтръскваха дрънкачите, и шумът отекна о каменните стени, неимоверно засилен, така че черепът на Хари сякаш завибрира отвътре заедно с трясъка. Змеят нададе поредния гърлен рев, после отстъпи назад. Хари забеляза, че той трепери, а когато се приближиха, видя по муцуната му белези, останали от жестоки удари, и се досети, че с нажежени мечове са приучили звяра да се страхува при звука на дрънкачите.

– Накарай го да долепи длан до вратата! – подкани Грипкук Хари, който отново завъртя магическата си пръчка към Богрод.

Старият таласъм се подчини и натисна с длан дървото, при което вратата на трезора се стопи и разкри помещение с вид на пещера, натъпкано от пода чак до тавана със златни монети и бокали, сребърни ризници, кожи на невиждани твари, някои с дълги игли, други с увиснали криле, отвари в отрупани със скъпоценни камъни стъкленици и един череп с корона.

– Търсете, бързо! – рече Хари, след като всички припряно влязоха в трезора.

Беше описал на Рон и Хърмаяни чашата на Хафълпаф, но в трезора може би беше скрит и другият, все още неизвестен хоркрукс, а Хари не знаеше как изглежда той. Но едва беше успял да се огледа, когато зад тях се чу приглушено тракане: вратата се беше появила отново, беше ги запечатала вътре в трезора и сега те бяха потопени в непрогледен мрак.

– Няма страшно, Богрод ще ни изведе! – успокои ги Грипкук, когато Рон извика изненадан. – Запалете магическите пръчки. И побързайте, разполагаме с много малко време!

– *Лумос!*

Хари освети трезора със запалената пръчка: лъчът ѝ падна върху проблясващи скъпоценни камъни и той видя фалшивия меч на Грифиндор, положен сред няколко преплетени вериги на един рафт горе. Рон и Хърмаяни също бяха запалили пръчките и разглеждаха купчините вещи наоколо.

– Хари, дали това не е... Оооох!

Хърмаяни изпищя от болка, а Хари обърна към нея пръчката точно навреме, за да види как украсеният със скъпоценни камъни бокал пада от ръцете ѝ: но след като тупна долу, се разцепи и се превърна в дъжд от бокали, така че след миг под съпровода на страхотни трясъци подът беше покрит с еднакви чаши, които се търкаляха във всички посоки и сред които беше невъзможно да различиш оригинала.

– Опари ме! – простена Хърмаяни и засмука пръстите си, по които се бяха издули мехури.

– Добавили са и размножаващо и парливо проклетие! – събщи Грипкук. – До каквото и да се докоснете, то ще ви опари и ще се размножи, въпреки че копията нямат никаква стойност – и ако продължите да ровите из съкровището, накрая ще бъдете затрупани и ще умрете под тежестта на množащото се злато!

– Добре тогава, не пипайте нищо! – каза отчаян Хари, но още докато го изричаше, Рон бутна случайно с крак един от падналите бокали – тутакси се появиха още двайсет като него, Рон заподскача на място, а обувката му бе прогорена от докосването до горещия метал.

– Стойте мирно, не мърдайте! – каза Хърмаяни и се вкопчи в Рон.

– Само се огледайте – допълни Хари. – Помнете, чашата е малка и златна, върху нея има гравирани язовец и е с две дръжки, освен това внимавайте дали няма да откриете някъде тук и символа на Рейвънклоу – орела...

Като се въртяха предпазливо на едно място, те започнаха да насочват пръчките към всяка ниша и пролука. Беше невъзможно да не

допират нищо: Хари запрати цял водопад от фалшиви галеони на земята, където те се присъединиха към бокалите, и сега вече имаше място едва ли не колкото да сместят краката си, а нагорещеното злато излъчваше топлина и трезорът заприлича на пещ.

Светлината от пръчката на Хари се плъзна по щитове и изработени от таласъми шлемове, наредени по лавици, които стигаха чак до тавана. Вдигаше все по-нависоко и по-нависоко лъча, докато той не падна внезапно върху реликва, от която сърцето на Хари се разтуптя, а ръката му затрепери.

– Ето я там, ето я там горе!

Рон и Хърмаяни също насочиха пръчките и малката златна чашка засия под светлината на трите лъча: чашката, която беше принадлежала на Хелга Хафълпаф, после беше преминала във владение на Хефциба Смит и накрая Том Риддъл я беше откраднал от нея.

– И как, да го вземат мътните, ще се качим чак дотам, без да докосваме нищо? – попита Рон.

– *Акцио чаша!* – извика Хърмаяни, която в отчаянието си явно беше забравила какво им бе обяснявал Грипкук, докато обмисляха плана.

– Излишно е, излишно е, няма да стане! – изръмжа таласъмът.

– И какво ще правим сега? – попита Хари и го изгледа злобно. – Ако искаш да получиш меча, Грипкук, трябва да ни помагаш повече... я чакайте! Дали мога да докосвам нещата тук с меча? Дай ми го, Хърмаяни!

Тя затърси из мантията си мънистената чантичка, извади я, пхна вътре ръка и след няколко секунди изтегли лъскавия меч. Хари го стисна за украсената с рубини ръкохватка и докосна с върха на острието една сребърна гарафа наблизо, която не се размножи.

– Стига да успее да промуша върха през едната дръжка... но как ще се кача дотам?

До рафта, където беше сложена чашата, не стигаше никой от тях, дори Рон, който беше най-висок. Горещината, която ги лъхаше на талази откъм омагьосаното съкровище, сякаш се саморазпалваше и по лицето и гърба на Хари се застича пот, докато той умуваше как да стигнат до чашата, после чу как змеят зад вратата на трезора реве и дрънченето се засилва.

Сега наистина бяха хванати като в капан: можеха да излязат само през вратата, а от другата страна явно се приближаваха цели пълчища таласъми. Хари погледна Рон и Хърмаяни и видя по лицата им ужас.

– Хърмаяни – каза той, когато дрънченето се засили, – трябва да се

кача някак горе, трябва да се отървем от...

Тя вдигна магическата си пръчка, насочи я към Хари и пророни:

– *Левикорпус!*

Увиснал във въздуха, Хари удари едни доспехи, от които започнаха да изникват на мощен взрив копия – приличаха на нажежени до бяло тела и запълниха тясното пространство. С писъци на болка Рон, Хърмаяни и двата таласъма се строполиха върху други реликви, които също забълваха копия. Полузарити под набъбващата вълна от нагорещени до червено съкровища, те се задърпаха и запищяха, а Хари бързо пхна меча през дръжката на чашата на Хафълпаф и я закачи на острието.

– *Империус!* – изпищя Хърмаяни в опит да се защити заедно с Рон и таласъмните от нажежения метал.

После екна най-ужасният писък и Хари погледна надолу: Рон и Хърмаяни бяха затънали до кръста в парещи съкровища и се мъчеха да задържат Богрод да не се подхлъзне и да остане под повърхността, докато Грипкук беше изчезнал от поглед и от него не се виждаше нищо, освен върховете на няколко дълги пръста.

Хари ги сграбчи и ги затегли. Покритият с мехури таласъм малко по малко се измъкна с вресъци.

– *Либеракорпус!* – ревна Хари и двамата с Грипкук се свлякоха с трясък върху набъбващото съкровище, а мечът отхвърча от ръката му. – Дръжте го! – извика той, като се мъчеше да не обръща внимание на болката, която усещаше от нагорещения метал по кожата си, а Грипкук отново се покатери на раменете му, решен да се изплъзне от все по-голямата камера нажежени до бяло предмети. – Къде е мечът? Чашата е закачена на него!

Дрънченето от другата страна на вратата ставаше все по-оглушително... вече беше късно...

– Ето го! – изкрещя Грипкук.

Той го беше видял и се хвърли към него, а Хари разбра, че таласъмът изобщо не се е надявал да си удържат на думата.

Грипкук се вкопчи здраво с едната ръка в косата на Хари, за да не падне в надигащото се море от нажежено злато, а с другата стисна ръкохватката на меча и го размаха високо, така, че Хари да не го достига.

Мъничката златна чашка, закачена за острието на меча, отхвърча във въздуха. Въпреки че таласъмът го беше яхнал, Хари се метна и хвана чашката и макар да усети как тя пърли плътта му, не я пусна и продължи да я стиска дори когато от юмрука му се разлетяха безброй чашки на Хафълпаф, които се посипаха като дъжд върху него точно когато

вратата на трезора се отвори отново и той се захлъзга неудържимо по повърхността на набъбващата лавина от нажежено злато и сребро към външното помещение заедно с Рон и Хърмаяни.

Хари почти не забелязваше болката от раните от изгорено, с които беше покрито тялото му, и докато го носеше мощната вълна множаси се съкровища, пхна чашката в джоба си и се пресегна да вземе меча, но Грипкук го нямаше. При първия удобен случай се беше изхлузил от раменете на Хари и презглава беше се плъзнал към обкръжилите ги таласъми, като размахваше меча и крещеше:

– Крадци! Крадци! Помощ! Крадци!

Хлътна в напредващата тъпна таласъми: те всички до един държаха кинжали и го приеха без въпроси.

Хари се хлъзна по нагорещения метал, изправи се с усилие и осъзна, че могат да излязат отгук само ако минат през таласъмите.

– *Вцепени се!* – ревна той и Рон и Хърмаяни се присъединиха към него: към пълчищата таласъми се стрелнаха струи червена светлина и някои бяха покосени, други обаче продължиха да напредват и Хари видя как иззад ъгъла тичешком изникват неколцина магьосници от охраната.

Прикованият змей нададе рев и над таласъмите прелетя пламък, а магьосниците се превиха одве и се разбягаха назад... и точно тогава Хари беше обзет от вдъхновение или може би от безумие. Той насочи магическата пръчка към дебелиите окови, с които звярът беше прихванат за пода, и ревна:

– *Релашио!*

Оковите издрънчаха и паднаха.

– Насам! – изкрещя Хари и като продължи да обстрелва със зашеметяващи заклинания напредващите таласъми, хукна към слепия змей.

– Хари... Хари... какво правиш? – извика Хърмаяни.

– Идвайте, покатерете се, хайде де...

Змеят още не беше разбрал, че е свободен: Хари намери със стъпало шипа на задния крак на чудовището и се изтегли върху гърба му. Люспите бяха твърди като стомана и змеят май така и не го усети. Хари протегна ръка, Хърмаяни се издърпа, Рон се покатери зад тях и след миг страшилището разбра, че вече не е оковано.

Надигна се с рев, а Хари заби колене и се вкопчи с все сила за назъбените люспи точно когато крилете се разпериха, събориха като кегли пиращите таласъми и змеят се извиси. Хари, Рон и Хърмаяни, които се бяха прилепили до гърба му, докачиха тавана, когато той се гмурна към

отвора на хода, а таласъмните се юрнаха да го гонят и да мятат по него кинжали, които отскачаха от хълбоците му.

– Никога няма да се измъкнем оттук, змеят е много голям! – изпищя Хърмаяни, но звярът отвори уста и пак блъвна огън, който се стрелна напред по тунела и подът и стените му се пропукаха и западаха.

Змеят си проправяше път само със сила.

Хари беше стиснал очи, за да се предпази от жегата и прахта; срутвачите се камъни и ревът на змея го оглушаваха и не му оставаше друго, освен да се държи здраво за гърбината му, макар и да очакваше страшилището всеки момент да го бутне долу. После чу как Хърмаяни вика:

– *Дефоддио!*³⁰

Помагаше на змея да разшири тунела, да пробие тавана, докато се мъчи да изскочи горе, на по-свеж въздух, далеч от пищящите и дрънчащи таласъми. Хари и Рон последваха примера ѝ и се заеха да взривяват тавана с още заклинания за дълбаене. Подминаха подземното езеро и огромният звяр като че ли усети пред себе си свободата и простора. Ходът отзад беше запушен от гъсто обсипаната с шипове опашка, която се гънеше и блъскаше, от големи скални късове, от грамадни натрошени сталактити и дрънченето на таласъмните ставаше все по-приглушено, докато змеят разчистваше с огъня си пътя отпред...

Накрая, с обединените усилия на заклинанията им и на грубата змейска сила те успяха да се проврат през тунела и да излязат в мраморната зала. Таласъмните и магьосниците се разпищяха и се разбягаха кой накъдето види, за да се скрият. Най-сетне змеят имаше къде да разпери криле: той извърна рогата глава към прохладния въздух, който надушваше зад входа, извиси се и с Хари, Рон и Хърмаяни, все така вкопчени в гърба му, се провря през металната врата, която остана да виси разкривена, а сетне излезе на „Диагон-али“ и се устреми към небето.

30. От „*defodio*“ (лат.) – „изкопам, разкопам“. – Б.пр.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА ПОСЛЕДНОТО СКРИВАЛИЩЕ

Нямаше как да насочват змея: звярът не виждаше накъде лети и Хари знаеше, че ако завие рязко или се преобърне във въздуха, те няма да се задържат върху широкия му гръб. Докато се издигаха все по-високо и по-високо, долу под тях се разгърна Лондон, който приличаше на сиво-зелена карта, и у Хари надделя чувството на благодарност, че все пак успяха да се измъкнат. Той се сниши над врата на звяра и се вкопчи здраво в металните на вид люспи, а прохладният ветрец действаше благотворно на изгорената му кожа, по която се бяха вдигнали мехури, и крилето на змея плющяха във въздуха като вятърна мелница. Отзад Рон ругаеше колкото му глас държи – Хари не знаеше дали от радост или от страх, – а Хърмаяни май ридаше.

След около пет минути първоначалните притеснения на Хари, че змеят ще ги хвърли от гръба си, се поразсеяха, защото чудовището явно не мислеше за друго, освен как да се отдалечи възможно най-много от подземната си тъмница. Все пак Хари се стряскаше от въпроса кога и как ще слязат от гръбината му. Нямаше представа колко дълго летят змейовете, без да кацат, недоумяваше и как този под тях, който при това недовиждаше, ще избере подходящо за приземяване място. Постоянно се оглеждаше и все му се струваше, че усеща лека болка в белега...

Колко ли време щеше да мине, докато Волдемор разбере, че са проникнали в трезора на Лестранж? Кога ли таласъмите от „Гринготс“ щяха да предупредят Белатрикс? Колко бързо щяха да установят какво е взето? А когато видят, че златната чаша я няма? Най-после Волдемор щеше да си даде сметка, че те всъщност издирват хоркруксите...

Змеят очевидно обичаше по-хладен и чист въздух: продължи да се изкачва неотклонно, докато не ги потопа в леденостудени перести облаци и Хари престана да различава цветните точки на автомобилите, които влизаха и излизаха на мощни потоци от столицата. После се понесоха над ниви, наподобяващи зелени и кафяви квадратчета, над пътища и реки, които се гънеха като панделка – ту лъскава, ту без блясък.

– Имате ли идея какво търси? – извика Рон, докато летяха все по на север.

– Никаква – отговори пак с вик Хари.

От студа ръцете му се бяха вледенили, но той не дръзваше да ги

размърда. От известно време се питаше какво ще правят, ако видят как крайбрежието долу се отдалечава и змеят се насочи към открито море: беше премръзнал, мъчеха го страшен глад и жажда. Запита се и кога ли за последно се е хранил звярът. Със сигурност и на него не след дълго щеше да му се наложи да се подкрепи. Ами ако точно тогава забележеше, че на гърба му седят трима изключително годни за ядене човеци?

Слънцето се плъзна надолу по небето, което ставаше индигово, но змеят продължаваше да си лети и да оставя зад себе си градове и селища, а огромната му сянка се носеше по земята като голям тъмен облак. Всяка част от тялото на Хари го болеше от усилието да се задържи върху гърба на чудовището.

– Само ми се струва, или наистина се снишаваме? – извика Рон, след като бяха мълчали дълго.

Хари погледна надолу и видя наситенозелени планини и езера, които от залеза изглеждаха медни. Присви очи, взря се отстрани на змея и му се стори, че пейзажът става по-близък и подробен, после се запита дали звярът не се е досетил по отразената слънчева светлина, че долу има годна за пиене вода.

Змеят летеше все по-ниско и ниско, на големи спираловидни кръгове – явно си беше харесал едно от по-малките езера.

– Предлагам да скочим, когато се сниши достатъчно – извика Хари назад към другите. – Направо във водата, още преди да е усетил присъствието ни!

Те се съгласиха, Хърмаяни обаче се мръщеше. Хари изкрещя веднага щом видя нагънатото отражение на широкия жълт корем на змея във водата:

– ХАЙДЕ!

Хлъзна се по хълбока на змея и запада отвесно с краката надолу към повърхността на езерото: разстоянието се оказа по-голямо, отколкото беше преценил, и той удари с все сила водата, сетне потъна като камък във вледеняващия, затлачен с водорасли зелен свят. Изтласка се с крака на повърхността и след като изскочи запъхтян, видя огромни вълни, надигнали се на окръжности от местата, където бяха паднали Рон и Хърмаяни. Змеят май не беше забелязал нищо: вече беше на петнайсетина метра и летеше досами езерото, за да загребе от водата с нашарената си с белези муцуна. Рон и Хърмаяни се показаха над повърхността, като плюеха вода и се мъчеха да си поемат въздух, и точно тогава змеят силно размаха криле и политна към един далечен бряг да кацне.

Хари, Рон и Хърмаяни заплуваха към отсрещния бряг. Езерото

изглежда не беше дълбоко: не след дълго тримата вече не плуваха, а се опитваха да си проправят път сред тръстиките и тинята и накрая се свлякоха мокри до кости, запъхтени и изтощени върху хлъзгавата трева.

Разтреперана, Хърмаяни се строполи и се закашля. Хари с удоволствие би легнал и би поспал, но се изправи с усилие, извади магическата пръчка и се зае да прави около тях обичайните защитни магии.

След като приключи, отиде при другите. За пръв път, откакто бяха избягали от трезора, ги виждаше добре. И двамата имаха по лицата и ръцете свирепи червени рани от изгорено, дрехите им тук-там също бяха прогорени. Въсеха се, докато капеха от отварата росен по множество-то си рани. Хърмаяни подаде шишенцето на Хари, после извади три бутилки тиквен сок, които носеше от „Черупката“, и чисти сухи мантии и за тримата. Преоблякоха се и отвориха соковете.

– И така, хубавото е, че взехме хоркрукса – каза накрая Рон, докато седеше и гледаше как кожата по ръцете му заздравява. – Лошото е, че...

– Че изгубихме меча – процеди през зъби Хари, докато капеше от росена през прогорената дупка в джинсите си върху раната отдолу.

– Да, изгубихме меча – повтори Рон. – Онзи тъп дребен двулличник...

Хари извади хоркрукса от джоба на мокрото си яке, което току-що беше съблякъл, и го сложи на тревата пред тях. Той проблесна на слънцето и привлече погледите им, докато пресушаваха бутилките със сок.

– Поне този път няма да го носим, би изглеждал доста странно на вратовете ни – отбеляза Рон и избърса с длан устата си.

Хърмаяни погледна през езерото към отсрещния бряг, където змеят още пиеше вода.

– Какво ли ще стане с него, как мислите? – попита тя. – Нали няма да пострада?

– Говориш като Хагрид – каза Рон. – Това е змей, Хърмаяни, знае как да се грижи за себе си. Трябва да се притесняваме не за него, а за нас.

– Защо?

– Не знам как да ти го съобщя – рече той, – но според мен те може би са забелязали, че сме проникнали в „Гринготс“.

И тримата се засмяха и след като веднъж се засмяха, им беше трудно да спрат. Ребрата на Хари го заболяха, той се почувства замаян от глад, но въпреки това легна отново на тревата под червенеещото небе и се смя, докато гърлото му не започна да дращи.

– И все пак какво ще правим? – попита накрая Хърмаяни, след като

захълца и си наложи да е сериозна. – Той ще научи, нали? Вие-знаете-кой ще научи, че сме разбрали за хоркруските.

– Може да ги е страх да му кажат – предположи обнадежен Рон. – И ще потулят цялата работа...

Небето, миризмата на езерна вода, гласът на Рон отстъпиха: главата на Хари бе прорязана от болка като от удар с меч. Той стоеше в слабо осветена стая, с лице към него в полукръг се бяха наредили няколко магьосници, а на земята в краката му на колене беше паднал дребен разтреперан таласъм.

– Какво каза?

Гласът му беше висок и студен, отвътре обаче го прогаряха гняв и страх. Единственото, от което се беше опасявал... но това не можеше да бъде вярно, той не проумяваше как е възможно да...

Таласъмът трепереше и нямаше сили да погледне червените очи високо горе.

– Кажете го отново! – прошепна Волдемор. – Кажете го отново!...

– Г-г-господарю – изпелтечи таласъмът с разширени от ужас очи, – г-г-господарю... опитахме с-с-се да ги с-с-спрем, господарю... но измамниците... п-п-проникнаха в трезора на Л-л-Лестранж...

– Измамници ли? Какви измамници? Мислех, че в „Гринготс“ имате начини да разкривате измамниците? Кой бяха те?

– Т-т-това беше м-м-малкият П-п-потър и... двама негови съучастници...

– И какво взеха? – попита той още по-силно, скован от ужасен страх. – Кажете! *Какво взеха?*

– М-м-малка златна ч-чашка... г-г-господарю...

Писъкът на ярост и неверие се изтръгна от него така, сякаш беше дошъл от чужд човек: той побесня, развилня се – не искаше да повярва, това беше невъзможно, никой досега не беше разбрал... Как изобщо беше възможно едно момче да е разкрило тайната му?

Бъзовата пръчка изсвистя във въздуха и в стаята блисна зелена светлина: падналият на колене таласъм се претърколи мъртъв, а магьосниците, които го наблюдаваха, се пръснаха ужасени: Белатрикс и Луциус Малфой изпревариха останалите в надбягването към вратата, а магическата пръчка отново и отново падаше и онези, които не бяха успели да се спасят, бяха поразени до последния, задето са му донесли такава новина и са чули за златната чаша...

Сам сред мъртъвците, той заснова с тежка стъпка напред-назад, като си представяше своите съкровища, залог и надежда за безсмъртие:

дневникът беше унищожен, чашата пък беше открадната... Ами ако момчето знаеше и за другите? Беше ли възможно да знае, дали вече не беше предприело нещо, дали не беше открило още от съкровищата му? Дали в дъното на всичко това не беше Дъмбълдор? Дъмбълдор, който винаги го беше подозирал, Дъмбълдор – мъртъв по негова заповед, Дъмбълдор, чиято магическа пръчка сега вече беше негова, но който въпреки това сякаш се пресягаше отвъд позорната смърт и действаше чрез момчето, момчето...

Но ако момчето беше унищожило някой от хоркруксите, той със сигурност би трябвало да е разбрал, би трябвало да е усетил. Той, най-великият от всички магьосници, той, най-всесилният, убиецът на Дъмбълдор и на още безчет незначителни безполезни хора: как Лорд Волдемор няма да научи, ако самият той – най-важният и най-безценният, – е бил нападател и осакатен?

Да, наистина, не беше усетил, когато унищожиха дневника, но според него причината беше в липсата на тяло, което да чувства, беше понищожен и от призрак... не, останалите хоркрукси бяха на сигурно място... и си стояха непокътнати...

Но той трябваше да разбере, трябваше да се увери... Продължи да снове из стаята, като пътем подритваше трупа на таласъма, а картините в кипналия му мозък се размазваха и пламтяха: езерото, порутената къща и „Хогуортс“...

Гневът му беше попригъпен от известна доза успокоение: откъде момчето би могло да разбере, че той е скрил пръстена в къщата на Гонт? Никой не знаеше, че е свързан с рода на Гонт, той го беше укривал, така и не бяха успели да докажат, че има нещо общо с убийствата: пръстенът със сигурност не беше застрашаван от нищо.

И как момчето или който и да е друг можеше да знае за пещерата и да преодолее защитните магии? Беше абсурдно дори да допусне, че медальонът с капачето е бил откраднат...

Колкото до училището: само той знаеше къде точно в „Хогуортс“ е скрит хоркруксът, защото единствено той беше проникнал в най-големите тайни на замъка...

Оставаше и Наджини, която сега трябваше постоянно да бъде близо до него, под негова закрила, той нямаше да я праща повече да върши едно или друго...

Ала за да бъде сигурен, докрай сигурен, трябваше да се върне във всяко от скривалищата, трябваше да удвои защитата на всеки хоркрукс... а с това, както беше и с издирването на Бъзовата пръчка,

трябваше да се заеме сам...

При кой от хоркруксите да отиде най-напред, кой беше в най-голяма опасност? У него се пробудиха стари притеснения... Дъмбълдор знаеше цялото му име... Възможно бе да е направил връзката с рода Гонт... опустелият дом вероятно беше най-несигурното от всички скривалища и той трябваше да отиде първо там...

Езерото – не, невъзможно... въпреки че не беше изключено Дъмбълдор да е научил в сиропиталището за някои от злодеянията му в миналото.

И „Хогвортс“... знаеше, че там хоркрукът е в безопасност, Потър не можеше да влезе незабелязано в Хогсмийд, камо ли в училището. И все пак щеше да бъде разумно той да предупреди Снейп, че момчето може би ще се опита да проникне в замъка... беше глупаво, разбира се, да разказва на Снейп защо Потър може да се върне, беше допуснал голяма грешка, като се беше доверил на Белатрикс и Малфой – глупостта и небрежността им доказваха колко неразумно е постъпил.

И така, щеше да отиде първо в порутената къща на Гонт и да вземе със себе си и Наджини: занаятчици нямаше да се разделя със змията... Той излезе от стаята и през вестибюла отиде в тъмната градина, където подскачаше фонтанът, после извика на змийски змията и тя се плъзна и дойде като дълга сянка при него...

Очите на Хари се отвориха рязко, когато той се отскубна и се върна в настоящето: лежеше на брега на езерото под залязващото слънце, а Рон и Хърмаяни го гледаха. Ако се съди от тревогата, изписана по лицата им, и от несекващото туптене в белега му, внезапното посещение в съзнанието на Волдемор не беше останало незабелязано. Хари седна с усилие и потрепери, леко изненадан, че още е мокър до кости, после видя чашата, която лежеше невинно в тревата отпред, и езерото, наситено-синьо петно със златни пръски от снишилото се слънце.

– Той знае. – След оглушителните писъци на Волдемор гласът на Хари прозвуча тихо, като на чужд човек. – Той знае и смята да провери местата, където са останалите хоркрукси, а последният е в „Хогвортс“. Знаех си аз! *Знаех си!*

– Какво?!

Рон го беше зяпнал, а Хърмаяни приклепна с угрижен вид.

– Но какво видя? Как разбра?

– Видях как той научи за чашата, аз... аз бях вътре в съзнанието му, той... – Хари си спомни убийствата. – Той е разярен и уплашен, не проумява как сме разбрали и сега смята да провери останалите хоркрукси,

първо пръстена. Мисли, че най-неуязвим е хоркруксът в „Хогоуртс“, защото Снейп е там и е много трудно някой да проникне незабелязано в замъка... според мен това е последното място, където ще мине да провери, но пак не е изключено да отиде в училището след броени часове...

– Видя ли къде точно в „Хогоуртс“ е хоркруксът? – попита Рон и също скочи на крака.

– Не, той мислеше само как да предупреди Снейп, а не къде точно е хоркруксът...

– Я чакайте, чакайте! – извика Хърмаяни, когато Рон стисна хоркрукса, а Хари извади отново мантията невидимка. – Не можем да отидем току-така, нямаме план, трябва да...

– Трябва да тръгваме – отсече Хари. Беше се надявал да поспи, очакваше с нетърпение да влезе в новата палатка, сега обаче това беше невъзможно. – Представете ли си какво ще направи, щом види, че ги няма и пръстена, и медальона с капачето? Ами ако премести хоркрукса от „Хогоуртс“, за да е в безопасност?

– Но как ще влезем вътре?

– Ще отидем в Хогсмийд – каза Хари – и ще се опитаме да измислим нещо, след като проверим каква е защитата на училището. Влизай под мантията невидимка, Хърмаяни, този път не искам да се делим.

– Но ние наистина не се побираме под...

– Ще бъде тъмно, никой няма да забележи краката ни.

Над черната вода прокътня плясъкът на огромни криле: змеят беше утолил жаждата си и се беше извисил във въздуха. Хари, Рон и Хърмаяни прекъснаха приготовленията, за да погледат как той се издига все по-нависоко, черен на фона на бързо притъмнялото небе, и изчезва над близката планина. После се приближиха един до друг, Хари придърпа мантията възможно най-ниско, завъртяха се на място и хлътнаха в притисналия ги мрак.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА ИЗЧЕЗНАЛОТО ОГЛЕДАЛО

Ходилата на Хари опряха в път. Той видя до болка познатата главна улица в Хогсмийд – тъмни витрини и очертанятия на черни планини зад селото, завоя на пътя отпред, който водеше към „Хогуортс“, и светлина, блискала от прозорците на „Трите метли“, – и със свито сърце пронизващо ясно си спомни как преди близо година се приземи тук, как отчаяно крепеше изнемошелия Дъмбълдор... Секунда след като се спуснаха, още докато Хари разхлабваше хватката около ръцете на Рон и Хърмаяни, екна писък.

Той разцепи въздуха и прокълнтя като писъка на Волдемор, когато разбра, че чашата е била открадната: звукът сякаш прониза всяка клетка в тялото на Хари и той веднага осъзна, че го е предизвикала появата им. Тъкмо погледна другите двама под мантията невидимка, когато вратата на „Трите метли“ се отвори рязко и на улицата се изсипаха десетина смъртожадни с наметала, качулки и насочени магически пръчки.

Рон също понечи да вдигне пръчката, но Хари го сграбчи за китката. Смъртожадните бяха прекалено много, за да ги зашеметят с магия: щяха да се издадат къде са дори с опит да го направят. Един от смъртожадните замахна с пръчката и писъкът заглъхна – остана само ехото му в далечните планини.

– *Акцио мантия невидимка!* – ревна един от смъртожадните.

Хари стисна здраво гънките на мантията, но тя не се и опита да им бяга – призоваващата магия не й действаше.

– Значи не си под прикритието си, а, Потър? – изкрещя смъртожадният, който беше опитал да направи заклинанието, после се извърна към другарите си: – Пръснете се. Той е тук.

Шестима от смъртожадните хукнаха право срещу тях: Хари, Рон и Хърмаяни отстъпиха възможно най-бързо и се спотаиха в най-близката пресечка, а смъртожадните ги подминаха на сантиметри. Тримата зачакаха в мрака и заслушаха как смъртожадните тичат насам-натам, а от магическите им пръчки по улицата се разхвърчаха лъчове светлина.

– Хайде да се махаме! – пошушна Хърмаяни. – Още сега да се магипортираме!

– Страхотна идея! – одобри Рон, но още преди Хари да е отговорил, един от смъртожадните извика:

– Потър, знаем, че си тук, няма да ни се изплъзнеш. Ще те намерим!

– Чакаха ни в пълна бойна готовност – прошепна Хари. – Направили са заклинание, за да ги предупреди, когато се появим. Според мен са прибягнали и до нещо, което да ни задържи тук, да ни хване като в капан...

– Какво ще кажете за няколко диментора? – провикна се друг смъртожаден. – Дайте да ги пуснем да повилнеят, те ще го открият за нищо време!

– Черния Лорд държи Потър да умре от неговата и ничия друга ръка...

– Дименторите няма да го убиват! Черния Лорд иска живота, а не душата на Потър. Потър ще стане по-лесен за убиване, ако първо бъде целунат!

Чуха се одобрителни шумове. Хари беше обзет от уплаха: за да отблъснат дименторите, щяха да бъдат принудени да призоват покровители, а те щяха да ги издадат моментално.

– Хари, налага се да опитаме да се магипортираме – прошепна Хърмаяни.

Още докато тя го изричаше, Хари усети как по улицата се прокрадва неестествен студ. Светлината наоколо беше изсмукана чак до звездите, които се скриха. Той усети как Хърмаяни се хваща в непрогледния мрак за ръката му и те се завъртяха заедно на място.

Въздухът, през който трябваше да се придвижат, сякаш се беше втвърдил: тримата не успяха да се магипортират, смъртожадните бяха направили добре магиите. Студът захапваше все по-надълбоко плътта на Хари. Тримата влязоха още по-навътре в пресечката, като се промъкваха опипом покрай стената и се мъчеха да не издават звуци.

После иззад ъгъла се появиха диментори, които се плъзгаха безшумно, бяха десетина, че и повече, и се виждаха, защото с черните си наметала и полуразложените, покрити със струпеи ръце бяха от по-плътен мрак, отколкото тъмнината наоколо. Дали усещаша страха наблизко? Хари беше сигурен в това, защото дименторите като че ли започнаха да се приближават по-бързо, като си поемаха въздух с отблъскващи хрипове, долавяха витаещото отчаяние и стесняваха обръча...

Той вдигна магическата си пръчка: не можеше, не искаше да го целуват диментори, пък после да става каквото ще. Мислеше за Рон и Хърмаяни, когато прошепна:

– *Експекто патронум!*

Сребърният елен изскочи от пръчката и нападна: дименторите се пръснаха и някой, който не се виждаше, нададе победоносен вик.

– Той е там, ей там, видях неговия покровител, беше елен!

Дименторите се бяха изтеглили, звездите заблещукаха отново и стъпките на смъртожадните закънтяха по-силно, но още преди изпадналият в паника Хари да реши какво да прави, някъде наблизко изскърца резе, от лявата страна на тясната уличка се отвори врата и някакъв груб глас каза:

– Насам, Потър, бързо!

Той се подчини без колебание: тримата се шумгнаха през отворената врата.

– Качвайте се горе, без да сваляте мантията невидимка, и тихо! – промърмори висок човек, който ги подмина, излезе на улицата и затръшна след себе си вратата.

Хари нямаше представа къде се намират, после обаче видя на трепкащата светлина на единствената свещ занемарената кръчма „Свинската глава“ със стърготини по пода. Те притичаха зад тезгяха, сетне през втора врата, водеща към паянтова дървена стълба, по която се качиха възможно най-бързо. Влязоха във всекидневна с протрит килим и малка камина, над която висеше една-единствена голяма картина – портрет с маслени бои на русо момиче, което гледаше към стаята с някак разсеяна приветливост.

От улицата долу долетяха викове. Както бяха заматнати с мантията невидимка, тримата се прокраднаха до мръсния прозорец и надзърнаха. Само един от хората на улицата не беше с качулка, това бе техният спасител, когото Хари разпозна – беше кръчмарят от „Свинската глава“.

– И какво от това? – изкрещя той в лицето на един от качулатите. – И какво? Пращате ми диментори на улицата, аз пък им пращам покровител! Само това оставаше, да ги пусна да се приближат, казах ви вече, няма да го позволя!

– Това не беше твоят покровител – възрази един от смъртожадните. – Това беше елен, той е на Потър!

– Елен, да бе! – ревно кръчмарят и извади магическата си пръчка. – Елен! Малоумник такъв... *Експекто патронум!*

От пръчката изскочи нещо огромно и рогато: навело глава, то хукна към главната улица и се скри от поглед.

– Аз пък видях друго... – заяви смъртожадният, но вече не толкова убедено.

– Вечерният час е бил нарушен, нали си чул шума? – попита друг. –

Някой се разхождаше по улиците въпреки забраната...

– Ако искам да си пусна котката навън, ще го направя и пет пари не давам за вечерния ви час!

– Ти ли си задействал заклинанието за котешки писъци?

– И да съм го задействал, какво от това? Ще ме откараш в Азкабан ли? Ще ме убиеш, задето съм си показал носа от вратата? Хайде да те видим, щом толкова искаш! Но дано не си натиснал малкия си Черен знак и не си го повикал, иначе зле ти се пише! Едва ли ще му хареса, че го викаш заради мен и заради старата ми котка.

– Ти не бери грижа за нас – отвърна един от смъртожадните – и помисли за себе си, нарушил си вечерния час!

– И къде ще търгувате на черно с отвари и отрови, ако ми затворят кръчмата? Какво ще стане с вашите далавери?

– Заплашваш ли ни?

– Държа си езика зад зъбите, нали точно заради това идвате тук!

– Обаче аз твърдя, че видях покровител във вид на елен – викна първият смъртожаден.

– Елен ли? – ревна кръчмарят. – Това е коза, малоумник такъв!

– Добре де, сгрешили сме – намеси се вторият смъртожаден. – Но ако пак нарушиш вечерния час, вече няма да бъдем толкова милостиви.

Смъртожадните отново се насочиха към главната улица. Хърмаяни въздъхна с облекчение, измъкна се изпод мантията невидимка и седна на един нестабилен стол. Хари дръпна пердетата, после свали мантията от себе си и Рон. Чуха как кръчмарят заключва отново вратата, след това се качва по стълбите.

Вниманието на Хари беше привлечено от нещо върху лавицата над камината: правоъгълно огледалце, подпряно най-отгоре, точно под портрета на момичето.

Кръчмарят влезе в стаята.

– Ама че сте глупави! – тросна се сърдито той, като ги огледа един по един. – Толкова ли нямате ум в главата си, че да идвате тук?

– Благодаря ви – рече Хари, – направо не знам как да ви се отплатим. Спасихте ни живота.

Кръчмарят изсумтя. Хари се приближи, взря се в лицето му и се опита да види друго, освен дългите клечести стоманеносиви коса и брада. Мъжът носеше очила. Очите зад мръсните стъкла бяха пронизващо яносини.

– Значи съм видял в огледалото вашето око!

В стаята се спусна тишина. Хари и кръчмарят се погледнаха.

– Вие ли пратихте Доби?

Мъжът кимна и затърси с очи домашното духче.

– Мислех, че ще бъде с вас. Къде сте го оставили?

– Доби е мъртъв – отговори Хари. – Белатрикс Лестранж го уби.

Лицето на кръчмаря си остана безизразно. След малко той каза:

– Жалко. Харесвах го.

Мъжът се обърна и тръгна да пали с почукване на пръчката си лампите, без да поглежда никого от тримата.

– Вие сте Абърфорт – заяви Хари на гърба му.

Кръчмарят нито потвърди, нито отрече, само се наведе да запали огъня.

– Откъде имате това? – попита Хари, след като отиде при огледалото на Сириус, съвсем същото като онова, което той беше счупил преди около две години.

– Някъде преди година го купих от Дънг – обясни Абърфорт. – Албус ми каза какво е. Опитвах се да ви държа под око.

Рон ахна.

– Сребърната кошута! – възкликна той развълнуван. – Пак ли вие?

– За какво ми говориш? – попита Абърфорт.

– Някой ни прати покровител във вид на кошута.

– С тоя пъргав ум можеш да станеш и смъртожаден, синко. Нали току-що доказах, че моят покровител е коза?

– О! – рече Рон. – Да, ама аз съм гладен! – добави той така, сякаш се защитаваше, а стомахът му изкъркори страшно шумно.

– Намира ми се храна – каза Абърфорт и излезе сгърбен от стаята, а след няколко мига се върна с голям самун хляб, сирене и оловна кана медовина, които сложи на масичката при огъня.

Тримата се нахвърлиха лакомо и известно време не се чуваше друго, освен пукащият огън, потракващите бокали и звуци от дъвчене.

– И така – каза Абърфорт, след като тримата си хапнаха до насита и Хари и Рон се отпуснаха сънено в креслата. – Трябва да измислим как най-лесно да ви измъкнем оттук. Не може да се направи нощем, чухте какво се случва, ако някой тръгне навън по мръкнало: включва се заклинанието за котешки писъци и ония ще ви се нахвърлят като съчковци върху яйца на омайница. Съмнявам се още веднъж да успея да ги убедя, че еленът е коза. Изчакайте да съмне и вечерният час да свърши, тогава можете да се покриете с мантията невидимка и да тръгнете пеш. Махнете се от Хогсмейд, идете в планината и там вече ще успеете да се магипортирате. Нищо чудно да срещнете и Хагрид. Откакто се опитаха да го

задържат, той се укрива в една пещера заедно с Гроп.

– Няма да ходим никъде – отсече Хари. – Трябва да проникнем в „Хогоуртс“.

– Не изглупявай, момче – каза Абърфорт.

– Длъжни сме – възрази Хари.

– Ако има нещо, което сте длъжни да направите, то е да отидете възможно най-далеч оттук – възрази кръчмарят, след като се наклони напред.

– Вие не разбирате. Няма много време. Трябва да проникнем в замъка. Дъмбълдор... брат ви де, искаше да...

За миг мръсните стъкла на очилата на Абърфорт станаха матови от светлината на огъня, някак плоски и яркочерни, и Хари се сети за слепите очи на грамадия паяк Арагог.

– Брат ми Албус искаше много неща – рече Абърфорт – и хората имаха навика да бъдат наранявани, докато той осъществяваше грандиозните си замисли. Махни се от училището, Потър, махни се и от страната, ако можеш. Забрави брат ми и хитроумните му кроежи. Той отиде там, където всичко това не може да го нарани, и ти не му дължиш нищо.

– Вие не разбирате! – повтори Хари.

– О, не разбирам ли? – рече тихо кръчмарят. – Смяташ, че не съм разбирал родния си брат? Смяташ, че си познавал Албус по-добре от мен?

– Имах предвид друго – възрази Хари, чийто мозък сякаш се беше размекнал от изтощението и обилната храна и вино. – Той... той ми възложи нещо.

– Виж ти! – възкликна Абърфорт. – Надявам се, нещо приятно. И лесно. Което е по силите и на неподготвен невръстен магьосник.

Рон се засмя мрачно. Хърмаяни изглеждаше напрегната.

– Аз... е, не, не е лесно – призна Хари. – Но аз трябва...

– Трябва ли? Защо пък да *трябва*? Албус е мъртъв, нали? – напомни грубо Абърфорт. – Остави тая работа, момче, докато не си го последвал! Спасявай се!

– Не мога.

– Как така не можеш?

– Аз... – Хари сякаш онемя: не можеше да обясни, затова предпочете да премине в настъпление. – Но и вие се борите, нали, и вие сте в Ордена на феникса...

– Бях – поправи го Абърфорт. – С Ордена на феникса е свършено. Ти-знаеш-кой победи, всичко приключи и който твърди обратното, само

се заблуждава. Тук, Потър, няма да бъдеш никога в безопасност, той те издирва под дърво и камък. Върви в чужбина, скрий се, спасявай се. И най-добре вземи със себе си и тия двамата – показва рязко той с показалец Рон и Хърмаяни. – Докато са живи, те ще бъдат в опасност, сега вече всички знаят, че ти помагат.

– Не мога да се махна оттук – повтори Хари. – Имам да върша нещо...

– Възложи го на друг!

– Не мога. Трябва да го направя аз, Дъмбълдор обясни всичко...

– О, така ли? И наистина ли ти каза всичко, беше ли откровен с теб?

На Хари му се искаше от все сърце да каже „да“, но простичката дума някак си не излизаше от устата му. Абърфорт сякаш прочете мислите му.

– Аз познавах брат си, Потър. Той се научи да е потаен още в скута на майка ни. Тайни и лъжи, ето как сме израсли ние, а Албус... това направи си му беше вродено.

Очите на стареца се плъзнаха към портрета на момичето над камината. Сега, когато се огледа по-внимателно, Хари забеляза, че това е единствена картина в стаята. Нямаше снимки на Албус Дъмбълдор или на друг.

– Господин Дъмбълдор! – намеси се доста смутена Хърмаяни. – Това сестра ви ли е? Ариана?

– Да – лаконично потвърди Абърфорт. – Както гледам, малка госпожичке, следиш писанията на Рита Скийтър.

Дори в розовата светлина на огъня беше ясно, че Хърмаяни се е изчервила.

– Елфиъс Дож ни спомена за нея – уточни Хари в опит да я спаси.

– Ах, старият му негодник! – промърмори кръчмарят и пак отпи от медовината. – Смяташе, че от всяко отвърстие на брат ми грее слънце. Е, много хора бяха на това мнение, както гледам, и вие тримата сте от тях.

Хари не каза нищо. Не искаше да изрича на глас съмненията и подозренията за Дъмбълдор, които го терзаеха вече от няколко месеца. Докато копаеше гроба на Доби, беше решил да продължи по опасния криволичещ път, посочен му от Албус Дъмбълдор, да приеме, че не му е било казано всичко, което иска да знае, и просто да вярва. Нямаше желание отново да изпада в съмнения, не искаше да чува неща, които биха могли да го отклонят от целта му. Той срещна погледа на Абърфорт,

който изумително приличаше на погледа на брат му: яносините очи създаваха същото усещане, че те разглеждат като през рентген. Хари си каза, че Абърфорт е разчел мислите му, и го презря за това.

– Професор Дъмбълдор обичаше Хари, и то много – пророни тихо Хърмаяни.

– Виж ти! – възкликна Абърфорт. – Интересна работа, мнозина от онези, които брат ми обичаше много, накрая се озоваха в по-тежко положение, отколкото ако той не се беше занимавал с тях.

– Какво искате да кажете? – попита момичето.

– Все едно е – отсече кръчмарят.

– Но вие казахте нещо наистина сериозно! – възрази Хърмаяни. – Кого... кого имате предвид, сестра си ли?

Абърфорт се вторачи в нея: устните му замърдаха, сякаш той дъвчеше думите, които не искаше да изрече. После обаче заговори.

– Когато беше на шест години, сестра ми беше нападната от трима малки мъгли, които ѝ устроили засада. Видели я да прави магии, дебнели я иззад живия плет отзад в градината: тя си беше дете, нямаше власт над способностите си, на тази възраст никой магьосник не ги владее. Онова, което са видели, сигурно ги е уплашило. Прехвърлили се през плета и когато сестра ми не успяла да повтори пред тях номера, доста се поувлекли в опитите да ѝ попречат да върши това.

В светлината на огъня очите на Хърмаяни изглеждаха огромни, а на Рон явно му се гадеше. Абърфорт се изправи – беше висок като Албус и изведнъж им се стори ужасен в своя гняв и в силната си болка.

– Това я съсипа, ето какво сториха мъгълите... После сестра ми така и не се възстанови. Не искаше да прави магии, но и не можеше да се спре: способностите ѝ се насочиха навътре и я тласнаха към безумие, бликваха в моменти, когато сестра ми не се владееше, и тогава тя ставаше странна и опасна. Но обикновено беше мила, уплашена и безобидна. Баща ми издирил копелдаците, които ѝ бяха причинили това, и ги нападнал – продължи Абърфорт. – Затова го пратиха в Азкабан. Баща ми така и не спомена защо го е направил: ако в министерството научеха какво е станало с Ариана, щяха да я заключат до края на живота ѝ в „Свети Мънго“. Щяха да сметнат, че Ариана сериозно застрашава Международния указ за секретност, защото е неуравновесена и магията направо избухва от нея в мигове, когато не може да я съдържа повече. Бяхме принудени да я държим на сигурно място и да не я показваме. Преместихме се в друга къща, разпространихме, че е болнава, и мама се грижеше за нея и се опитваше да и осигури спокойствие и щастие. Ариана

най-много обичаше мен – продължи Абърфорт и докато го изричаше, изсад бръчките и сплъстената му брада сякаш надзърна размъкнат ученик. – Не Албус... Когато си беше у дома, той вечно стоеше горе в стаята си, четеше си книгите и си броеше наградите, пишеше си с „най-прочутите магьосници на своето време“. – Мъжът се подсмихна. – Не искаше да се затормозява с грижите за Ариана. Мен тя харесваше най-много. Знаех как да я убедя да хапне, когато отпращаше мама, знаех как да я успокоя, ако беше изпаднала в пристъп на ярост, а когато беше спокойна, ми помагаше да храня козите. После, когато беше на четиринайсет години... лошото е, че не бях там – обясни Абърфорт. – Ако бях там, сигурно щях да я успокоя. Тя получила поредния пристъп, мама вече не беше толкова млада и... станало случайно... Ариана не успяла да се спре... Но майка ми беше убита.

Хари усети ужасна смесица от чувства – и съжаление, и отвращение, не му се слушаше повече, но Абърфорт продължи нататък и Хари се запита откога ли той не е говорил за това и дали всъщност изобщо някога го е разказвал.

– Това осуети околосветското пътешествие, което Албус смяташе да направи заедно с онзи дребосък Дож. Двамата дойдоха у нас за погребението на мама, после Дож замина сам, а Албус остана като глава на семейството. Ха! – Абърфорт се изплю в огъня. – Щях и сам да се грижа за Ариана, казах му го, не държах да ходя на училище, щях да си остана въкъщи. Брат ми обаче настоя да си завърша образованието, а той щял да поеме задълженията на мама. Нещо като крачка назад за Господин Непотразимия... никой не дава награди за това, че се грижиш за полуоткачената си сестра и през ден я спираш да не вдигне във въздуха къщата. Албус обаче се нагърби с това и се справяше в продължение на няколко седмици, докато... докато не се появи той...

На лицето на Абърфорт се появи определено опасно изражение.

– Гриндълуолд. Брат ми най-после имаше *равностоен* събеседник, точно толкова буден и талантлив като него. И тогава грижите за Ариана отстъпиха на заден план и двамата с Гриндълуолд се заеха да умуват как да наложат нов магьоснически ред, да издирват Даровете и да се занимават с другите неща, които ги вълнуваха. Грандиозни замисли за добруването на цялото магьосническо съсловие – чудо голямо, че някакво момиче било оставено на произвола на съдбата, нали Албус работеше за висшето благо? След няколко седмици обаче на мен ми дойде до гуша, наистина... Наближаваше времето да се върна в „Хогоуртс“ и аз им го заявих право в лицето и на двамата, така, както сега говоря на вас. –

Абърфорт погледна надолу към Хари и на него никак не му беше трудно да си представи стареца като як и разгневен тийнейджър, опълчил се срещу по-големия си брат. – Казах му – виж, по-добре се откажи. Не може да я местиш, тя не е в състояние да пътува, не можеш да я вземеш със себе си, където и да смяташ да ходиш, за да държиш умни речи и да се опитваш да печелиш последователи. Не му хареса... – За миг очите на Абърфорт бяха закрити от светлината на огъня, отразила се в стъклата на очилата: те отново проблеснаха някак бели и слепи. – И никак не допадна на Гриндълуолд. Той се ядоса. Каза ми, че съм тъпанар, който се опитва да застане на неговия път и на пътя на неотразимия си брат... не съм ли проумявал, че вече няма да се налага да крием клетата си сестра, след като те така преобразят света, че магьосниците да излязат от укритието си и да покажат на мъгълите къде им е мястото. Скарахме се... аз извадих магическата си пръчка, Гриндълуолд също извади своята и най-добрият приятел на брат ми насочи срещу мен проклятието Круциатус... Албус се опита да го спре, тримата започнахме битка... сестра ми не издържа на блесналите светлини и трясъците... – Абърфорт пребледня като платно, сякаш му бяха нанесли смъртоносна рана. – Мисля, че Ариана е искала да помогне, но всъщност не осъзнаваше какво прави... не знам кой точно го е извършил, може да е всеки от тримата... и тя умря.

След последната дума гласът му заглъхна и той тежко се отпусна на най-близкия стол. Лицето на Хърмаяни беше мокро от сълзите, Рон беше блед едва ли не колкото самия Абърфорт. Хари не усещаше нищо, освен отвращение: искаше му се да не е чул всичко това, искаше му се да изчисти съзнанието си от него...

– Ужасно... ужасно съжалявам! – пророни Хърмаяни.

– Отиде си – изграчи Абърфорт. – Отиде си завинаги. – Той избърса нос в края на ръкава си и се прокашля. – Гриндълуолд избяга, разбира се. Вече имаше някои прегрешения в родината си, не искаше името му да се свързва и с Ариана. А Албус беше свободен, нали? Свободен от бремето да се грижи за сестра си, свободен да стане най-великият магьосник на...

– Никога не е бил свободен! – възрази Хари.

– Моля? – каза Абърфорт.

– Никога – повтори Хари. – В нощта, когато брат ви загина, той изпи отвара, от която направо обезумя. Започна да пици, да моли някого, който не беше там: „Не им причинявай болка, недей, моля те... мен нарани.“

Рон и Хърмаяни се втрениха в Хари. Той така и не им беше разказал с подробности какво точно се е случило на островчето в езерото: събитията след завръщането на двамата с Дъмбълдор в „Хогуортс“ го бяха засенчили напълно.

– Мислел е, че отново е там заедно с вас и с Гриндълуолд, сигурен съм – заяви Хари при спомена за стенения Дъмбълдор. – Мислел е, че вижда как Гриндълуолд причинява болка на вас с Ариана... за него това си беше жива мъка... Ако можехте да го видите в онзи миг, нямаше да твърдите, че е бил свободен!

Абърфорт като че ли беше погълнат от това да разглежда ръцете си, набраздени с жили и изкривени от артритата. След дълго мълчание той каза:

– Откъде можеш да бъдеш сигурен, Потър, че брат ми се е интересувал не толкова от теб, колкото от висшето благо? Откъде можеш да бъдеш сигурен, че нямаше да те използва и да те зареже, както направи с малката ми сестричка?

На Хари му се стори, че в сърцето му се заби остро парче лед.

– Не вярвам. Дъмбълдор обичаше Хари – отсече Хърмаяни.

– Тогава защо не му е казал да се скрие? – не й остана дължен Абърфорт. – Защо не му е казал – пази се, спаси се...

– Защото понякога се налага човек да мисли не само за собствената си кожа – намеси се и Хари още преди Хърмаяни да отговори. – Понякога се налага човек да мисли за висшето благо! Във война сме!

– Ти си само на седемнайсет, момче!

– Пълнолетен съм и ще продължа да се боря, а вие се предавате.

– Кой казва, че съм се предал?

– „С Ордена на феникса е свършено“ – повтори думите му Хари. – „Ти-знаеш-кой победи, всичко приключи и който твърди обратното, само се заблуждава.“

– Не съм казвал, че ми харесва, но истината е такава!

– Не, не е такава! – възрази Хари. – Брат ви знаеше как да довърши Вие-знаете-кого и предаде това познание на мен. Ще продължа, докато успя... или умра. Не си мислете, че не знам как може да завърши всичко това! Знаем от години.

Очакваше Абърфорт да му се присмее или да започне да спори, той обаче си замълча. Само се свъси.

– Трябва да проникнем в „Хогуортс“ – повтори Хари. – Ако не можете да ни помогнете, ще изчакаме да съмне, ще ви оставим на спокойствие и ще се помъчим да се справим сами. А ако можете да ни

помогнете... ще бъде страхотно да го кажете още сега.

Абърфорт продължи да седи на стола, без да се помръдва, и да гледа Хари с тези сини очи, които невероятно много приличаха на очите на брат му. Накрая се прокашля, изправи се, заобиколи масичката и отиде при портрета на Ариана.

– Знаеш какво да направиш – каза той.

Тя се усмихна, обърна се и тръгна нанякъде, но не както другите по портретите – през страничните рамки, – а по нещо като дълъг проход, нарисован зад нея. Четиримата загледаха как тънкият ѝ силует се отдалечава, докато накрая напълно беше погълнат от тъмнината.

– Тъъ... ама какво?... – подхвана Рон.

– Сега има само един път – отговори Абърфорт. – Трябва да знаете, че според моите източници входовете и изходите на всички стари тайни тунели са под наблюдение, покрай оградата пазят диментори и вътре в училището постоянно има патрули. Замъкът никога не е бил охраняван толкова строго. Как изобщо се надявате да постигнете нещо, след като проникнете вътре – сега директор е Снейп, а Алекто и Амик Кароу са му заместници... е, може би точно това и търсиш, нали каза, че си готов да умреш.

– Но какво... – възкликна и Хърмаяни, свъсена към портрета на Ариана.

В дъното на нарисувания проход отново се беше появила бяла точица: Ариана се връщаше при тях и ставаше все по-голяма. Сега обаче с нея имаше още някой, който беше по-висок, изглеждаше развълнуван и куцукаше. Хари не го беше виждал никога с толкова дълга коса: по лицето му личаха следи от удари, дрехите му бяха разкъсани и съдрани. Двата силуета ставаха все по-големи и по-големи, докато портретът не се запълни само от главите и раменете им. После цялата картина се завъртя напред върху стената като малка врата, показа се вход за истински проход и от него се измъкна истинският Невил Лонгботъм – с прекалено дълга коса, с разранено лице и с раздрана мантия, – който нададе радостен рев, скочи от полицата над камината и викна:

– Знаех си аз, че ще дойдеш. *Знаех*, Хари!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ИЗГУБЕНАТА ДИАДЕМА

– Невил... ама как... какво...

Но Невил беше видял Рон и Хърмаяни и с радостни викове започна да прегръща и тях. Колкото по-дълго го гледаше, Хари осъзнаваше в какво окаяно състояние е приятелят му: едното му око беше жълтеникавосиньо и беше отекло, по лицето му се виждаха следи от удари, а запунатият му вид издаваше, че животът му никак не е спокоен. Въпреки това разраненото лице на Невил грееше от щастие, когато пусна Хърмаяни и отново каза:

– Знаех си, че ще дойдете! Все му повтарях на Шиймъс, че е само въпрос на време.

– Какво се е случило, Невил?

– А, това тук ли? – поклати глава Невил, все едно раните му са нещо незначително. – Дребна работа. Шиймъс е по-зле. Ще видиш. Е, тръгваме ли? О, Аб – извърна се той към Абърфорт, – може би ще се появят още двама-трима души.

– Още двама-трима ли? – застрашително повтори старецът. – В какъв смисъл още двама-трима, Лонгботъм? В цялото село има вечерен час, направено е и заклинание за котешки писъци.

– Знам, знам, точно затова ще се магипортират направо в кръчмата – отговори Невил. – Щом се появят, просто ги пратете да минат по прохода. Много благодаря.

Той протегна ръка на Хърмаяни и ѝ помогна да се покатери на полицата над камината и оттам в прохода, след нея се качи и Рон и накрая и Невил. Хари се обърна към Абърфорт.

– Не знам как да ви благодаря. Спасихте ни живота... два пъти.

– Ами тогава ги пази – сърдито изсумтя мъжът. – Може би няма да успее да ги спася и трети път.

Хари се качи на полицата и мина през дупката зад портрета на Ариана. От другата страна имаше гладки каменни стъпала: проходът изглеждаше така, сякаш е бил там от дълги години. По стените имаше месингови лампи, пръстенният под беше отъпкан и равен и докато четиримата вървяха, сенките им се гънеха на ветрило по стената.

– Откога ли съществува този тунел? – зачуди се Рон. – Няма го на Хитроумната карта, нали, Хари? Мислех, че в училището има само

седем тунела, по които може да се влезе и да се излезе.

– Запечатали са ги всичките още преди началото на учебната година – обясни Невил. – Сега е изключено да минеш по някой от тях: на входовете са направени проклетия, а на изходите дебнат смъртожадни и диментори. – Той тръгна заднишком, за да им се полюбува. – Както и да е... Ама вярно ли е? Наистина ли сте проникнали в „Гринготс“? И сте избягали на гърба на змей? Навсякъде всички говорят само за това, Кароу дори наби Тери Буут, задето се разкрещя за подвизите ви по време на вечеря в Голямата зала.

– Да, истина е – потвърди Хари.

Невил се засмя радостно.

– А какво направихте със змея?

– Пуснахме го на свобода – отговори Рон. – Хърмаяни много искаше да си го оставим за домашен любимец...

– Не преувеличавай, Рон...

– Но какво всъщност правите? Хората разправят, че бягаш, Хари, но според мен не е вярно. Сигурен съм, че си намислил нещо и го осъществяваш.

– Точно така – потвърди Хари, – но я ти ни разкажи за „Хогуортс“, не сме чували нищо.

– Ами... това всъщност вече не е „Хогуортс“ – рече момчето и докато говореше, усмивката на лицето му помръкна. – Знаете ли за Алекто и Амик Кароу?

– Двамата смъртожадни, които сега преподават?

– Не само преподават – поправи го Невил. – Отговарят за дисциплината. И много обичат да наказват.

– Като Ъмбридж ли?

– А, не, в сравнение с тях тя си е направо кротка. Другите учители са длъжни да ни топят пред Кароу, ако не сме послушни. Но те не го правят, стига да е възможно. Личи си, че мразят Кароу не по-малко от нас. Амик преподава онова, което навремето се наричаше „защита срещу Черните изкуства“, с тази малка разлика, че от него сега са останали само Черните изкуства. От нас се очаква да упражняваме проклятието Круциатус върху хора, които са заслужили наказание...

– Моля?! – възкликнаха Хари, Рон и Хърмаяни в един глас, отекнал в двете посоки на тунела.

– Ами да – каза Невил. – Така се сдобих с това тук – посочи той една особено дълбока рана на бузата си, – просто отказах да го направя. Но на някои им харесва, Краб и Гойл си умират от щастие. Сигурно за

пръв път са най-добри в нещо.

– Алекто преподава мъгълзнание, което е задължително. Всички сме длъжни да я слушаме, докато обяснява, че мъгълите били тъпи и мръсни като добичета и с гадното си поведение били принудили магьосниците да се крият, но че сега естественият ред се възстановявал. Това тук – посочи той друга дълбока рана на лицето си – го получих, защото попитах колко мъгълска кръв имат те с брат й.

– Леле, Невил, и ти си намерил кога и къде да задаваш такива въпроси! – възкликна Рон.

– Не си я чувал – каза Невил. – Иначе и ти нямаше да издържиш. Важното е, че е от полза – когато някой се опълчва срещу тях, това вдъхва на другите надежда. Забелязвал съм го, когато ти го правеше, Хари.

– Но те те използват да си точат ножовете върху теб – каза Рон и се понавъси, когато минаха покрай една лампа и раните на Невил изпъкнаха още повече.

Невил сви рамене.

– Не е болка за умирање. Те не искат да проливат прекалено много чиста кръв, затова ще ни поизтезават малко, ако не си държим езика зад зъбите, но няма да ни убият.

Хари не знаеше кое е по-страшно – дали нещата, които Невил разказваше, или спокойният тон, с който говореше.

– В опасност са само онези, чиито приятели и роднини навън създават неприятности. Взимат ги за заложници. Старият Ксено Лъвгуд се поувлече с писанията си в „Дрънкало“ и онези свалили Луна от влака, когато се прибирала за Коледа.

– Луна е добре, Невил, видяхме я...

– Да, знам, тя успя да ми прати вест.

Той извади от джоба си златна монета и Хари видя, че това е един от фалшивите галеони, които Войнството на Дъмбълдор беше използвало за съобщения.

– Страхотна работа ни вършат – сподели Невил и озари Хърмаяни с усмивка. – Алекто и Амик Кароу и досега не проумяват как общуваме помежду си, направо щяха да полудеят. Ношем се промъквахме и драскахме по стените надписи от рода на „Войнството на Дъмбълдор продължава да набира нови членове“. Снейп щеше да се пукне от яд.

– Защо в минало време? – попита Хари.

– Ами вече е по-трудно – сподели Невил. – По Коледа останахме без Луна, Джини също не се върна след Великден, а ние тримата бяхме

нещо като водачи. Алекто и Амик Кароу явно се досещаха, че зад доста от нещата стоя аз, и започнаха да ме притискат, после спипаха Майкъл Корнър, докато освобождаваше един първокурсник, когото бяха окова-ли във вериги и го изтезваха жестоко. Хората се уплашиха.

– Не е шега работа – съгласи се Рон, когато проходът започна да се изкачва.

– Не можех да искам от хората да изживеят онова, което сполетя Майкъл, затова се отказахме от такива изпълнения. Но продължихме да се борим и да се занимаваме с подривна дейност... допреди половин месец. Точно тогава те решиха, че единственият начин да ме спрат е като тормозят баба.

– Кого? – възкликнаха отново в хор Хари, Рон и Хърмаяни.

– Баба ми – повтори Невил, вече леко запъхтян от стръмния наклон в тунела, – знаете ги как разсъждават. Отвличаха деца, за да принудят роднините да не им мътят водата, и предполагам, че е било само въпрос на време да приложат същата хватка, но този път спрямо децата. С баба обаче малко си надцениха силите – заяви Невил и се обърна с лице към тях, при което Хари с изумление видя, че той се усмихва. – Нали старата магьосница живее сам-сама, затова сигурно са решили, че не се налага да пращат човек, който да е особено силен. Е, Долиш още е в „Свети Мънго“ – засмя се Невил, – а баба се е укрила. Прати ми писмо – потупа се той по горния джоб на мантията, – пише, че много се гордее с мен, че съм бил достоен син на родителите си и да продължавам в същия дух.

– Супер! – възкликна Рон.

– Нали! – щастливо се съгласи Невил. – Но лошото е, че щом видяха, че няма как да ме притиснат, решиха, че в края на краищата „Хогвортс“ може да мине и без мен. Не знам какво са смятали да правят – дали да ме убият, или да ме пратят в Азкабан, – но при всички положения усетих, че е време да изчезвам.

– Ама сега не отиваме ли точно в „Хогвортс“? – обърка се Рон.

– Там отиваме, разбира се – потвърди Невил. – Ще видиш. Вече стигнахме.

Завиха зад ъгъла и пред тях изникна краят на тунела. Видяха няколко стъпала, водещи към същата врата като онази, която бе скрита зад портрета на Ариана. Невил я бутна и я отвори, после се прекатери. Докато се прекачваше след него, Хари чу как той вика на някого:

– Вижте кой е тук! Казвах ли ви аз?

Щом Хари излезе в стаята зад прохода, екнаха викове и писъци:

– ХАРИ!

– Потър е, ПОТЪР!

– Рон!

– Хърмаяни!

Той се обърка от множеството цветни знаменца, лампи и лица. След миг тримата с Рон и Хърмаяни усетиха около двайсетина души да ги прегръщат, да ги потупват по гърба, да им разрошват косите, да им стискат ръцете сякаш са спечелили финал по квидич.

– Добре, добре, успокойте се! – извика Невил и след като множеството се отдръпна, Хари успя да се поогледа.

Изобщо не позна стаята. Беше огромна и приличаше по-скоро на особено хубава къщичка върху дърво отвътре или може би на грамадна каюта в кораб. Имаше пъстроцветни хамаци, закачени на тавана и на балкон, опасващ стените с тъмна ламперия без прозорци, които бяха окичени с ярки знаменца: Хари видя златния грифиндорски лъв, избродиран върху ален фон, черния язовец на „Хафълпаф“ на жълт фон и бронзовия орел на „Рейвънклоу“ върху син фон. Нямахше ги само сребристото и зеленото на „Слидерин“. Имаше библиотеки с отрупани с книги лавици, няколко подпвени на стените метли и голям транзистор с дървена кутия в ъгъла.

– Къде сме?

– Как къде, в Нужната стая, разбира се! – отговори Невил. – Надмисляла е себе си, нали? Алекто и Амик Кароу ме подгониха и аз знаех, че мога да се скрия само на едно място: успях да мина през вратата и ето какво намерих! Е, когато дойдох, стаята не беше точно такава, беше много по-малка, вътре имаше само един хамак и флагове единствено на „Грифиндор“. Но когато започнаха да идват нови и нови членове на ВОДА, помещението се разшири.

– Значи Алекто и Амик Кароу не могат да проникнат тук? – попита Хари, като се озърташе да види вратата.

– Не – намеси се и Шиймъс Финигън, когото Хари позна чак когато заговори: лицето му беше цялото в синини и беше подпухнало. – Чудно скривалище! Докато някой от нас е тук, те не могат да влязат вътре, вратата отказва да се отвори. Всъщност го дължим изцяло на Невил. Той наистина знае как да се спוגажда със Стаята. Трябва да й поискаш точно каквото ти трябва, например „Не искам никой от поддръжниците на Кароу да прониква тук“, и тя ще го направи! Просто трябва да си сигурен, че си затворил след себе си всички входове и вратички. Невил го умее до съвършенство!

– Е, не е чак толкова сложно – започна да скромничи Невил. – Бях

стоял в стаята към ден и половина и наистина огладнях, затова ми се прииска да получа нещо за ядене и тогава се отвори проходът за „Свинската глава“. Минах по него и се озовах при Абърфорт. Той ни набавя храна, защото по някаква причина това е единственото, което Нужната стая не умее да прави.

– Точно така, храната е първото от петте изключения в Закона за основна трансфигурация на Гамп – заяви за всеобщо изумление Рон.

– И така, крием се тук от близо половин месец – продължи Шиймъс – и Стаята вади нови и нови хамаци, ако имаме нужда от тях, а щом започнаха да се появяват и момичета, ни направи и доста хубава баня с тоалетна...

– Да, сети се, че ние обичаме да се мием и къпем – добави Лавендър Браун, която Хари чак сега забеляза.

Огледа се и видя доста познати лица. Тук бяха двете близначки Патил, както и Тери Буут, Ърни Макмилан, Антъни Голдстейн и Майкъл Корнър.

– Но я ни кажете какво сте намислили – подкани Ърни, – плъзнали са какви ли не слухове и ние се опитваме да научим къде сте от „Потър-преглед“. – Той посочи транзистора. – Не ми се вярва наистина да сте проникнали в „Гринготс“.

– Проникнали са, проникнали са! – извика Невил. – Вярно е и за змея.

Чуха се ръкопляскания и радостни възгласи и Рон се поклони.

– И какво търсехте там? – попита въодушевено Шиймъс.

Но още преди някой от тримата да е отбил въпроса със свой, Хари усети в мълниевидния белег ужасна прогаряща болка. Побърза да обърне гръб на лицата, по които се четяха любопитство и радост, и Нужната стая изчезна: стоеше в порутена каменна къща, прогнилите дъски в краката му бяха откъртени, край дупката се виждаше изровена от земята отворена златна кутийка, в която нямаше нищо, и в главата на Хари прокхънтят яростният писък на Волдемор.

С огромно усилие Хари отново се отскубна от другото съзнание и се върна обратно в Нужната стая, където залитна с потно лице и Рон го хвана да не падне.

– Добре ли си, Хари? – попита Невил. – Не искаш ли да седнеш? Сигурно си уморен, нали?...

– Не, не съм уморен...

Погледна Рон и Хърмаяни в опит да им съобщи без думи, че Волдемор току-що е разкрил изчезването на един от другите хоркрукси.

Времето ги притискаше – ако Черния лорд решише веднага да се появи в „Хогвортс“, сяка да изпуснат откритата се възможност.

– Трябва да тръгваме – каза им Хари и от изражението по лицата им долови, че са разбрали.

– И какво ще правим сега, Хари? – попита Шиймъс. – Какъв е планът?

– Планът ли? – повтори той. Беше впрегнал цялата си воля, за да не се поддаде отново на Волдеморовия гняв: белегът му още пареше. – Ние с Рон и Хърмаяни трябва да направим нещо и после ще се махнем оттук.

Вече никой не се смееше и не крещеше радостно. Невил изглеждаше объркан.

– Как така ще се махнете оттук?

– Не сме дошли, за да останем – обясни Хари и разтърка белега, за да попритъпи болката. – Трябва да свършим нещо много важно...

– Какво?

– Ами... не мога да ви кажа.

При тези думи всички зашушукаха, а Невил склочи вежди.

– Защо не можеш да ни кажеш? Свързано е с битката срещу Ти-знаеш-кого, нали?

– Да...

– В такъв случай ще ти помогнем.

Другите от Войнството на Дъмбълдор закимаха – някои въодушевено, други угрижено. Двама-трима станаха от столовете, за да покажат готовността си за незабавни действия.

– Вие не разбирате... – За кой ли път през последните няколко часа изричаше тези думи? – Ние... не можем да ви кажем. Трябва да го направим... сами.

– Защо? – продължи да упорства Невил.

– Защото... – На Хари му беше трудно да се съсредоточи, толкова отчаяно искаше да тръгнат да търсят липсващия хоркрукс или поне да обсъди насаме с Рон и Хърмаяни откъде да започнат. – Дъмбълдор възложи на нас тримата тази работа – обясни той предпазливо – и не бива да казваме на никого... той настоя да го направим само ние тримата.

– Но ние сме неговото Войнство! – заяви Невил. – Войнството на Дъмбълдор. Работехме рамо до рамо, продължихме делото, докато вие бяхте някъде сами...

– Не сме ходили на излет, мой човек – напомни Рон.

– Никога не съм твърдял такова нещо, но не проумявам защо не ни се доверявате. Всички в Стаята се борят и бяха принудени да дойдат

тук, защото Алекто и Амик Кароу ги преследваха. Всички тук са доказали верността си към Дъмбълдор... и към теб.

– Виж, Невил... – подхвана Хари, без да знае какво точно иска да каже, но това се оказа без значение: вратата на прохода зад него токущо се беше отворила.

– Получихме съобщението ти, Невил! Ей, вие, тримата, здравейте, знаех си аз, че ще бъдете тук!

Бяха Луна и Дийн. Шиймъс ревна силно от радост и изтича да прегърне най-добрия си приятел.

– Здравейте всички! – поздрави щастлива и Луна. – О, страхотно е, че отново сме тук!

– Какво правиш тук, Луна! – възкликна ужасен Хари. – Как...

– Аз я повиках – обясни Невил и вдигна фалшивия галеон. – Бях обещал на Луна и Джини, че ако се появиш, ще им съобщя. Всички смятахме, че ако се върнеш, това ще означава революция. И ние ще смъкнем от власт Снейп и Кароу.

– Разбира се, че означава точно това! – възкликна весело Луна. – Нали, Хари? Ще се вдигнем срещу тях и ще ги изхвърлим от „Хогуортс“.

– Слушайте – каза Хари, обхванат от нарастваща паника, – съжалявам, но не сме дошли за това. Трябва да свършим нещо и после...

– Значи ще ни оставите в тази бъркотия тук? – попита Майкъл Корнър.

– Не! – намеси се и Рон. – От онова, което правим, в крайна сметка ще спечелят всички, всъщност се опитваме да се отървем от Вие-знаете-кого...

– В такъв случай ни позволете да ви помогнем – тросна се ядосано Невил. – И ние искаме да участваме!

Зад тях пак се чу шум и Хари се обърна. Сърцето му сякаш щеше да изхвъркне: през дупката в стената се прекачваше Джини, следвана плътно от Фред, Джордж и Лий Джордън. Джини озари Хари със сияйна усмивка, той беше забравил или никога не беше оценявал напълно колко е красива, но едва ли някога се беше радвал по-малко, че я вижда.

– Абърфорт вече нервничи – събщи Фред, като вдигна ръка в отговор на виковете, с които ги посрещнаха. – Иска човекът да подремне, а кръчмата му се е превърнала в железопътна гара.

Хари зяпна от учудване: веднага след Лий Джордън се появи старата му приятелка Чо Чан и му се усмихна.

– Получих съобщението – оповести Чо и вдигна своя фалшив

галеон, а после отиде да седне до Майкъл Корнър.

– И така, какъв е планът, Хари? – попита Джордж.

– Няма план – отговори Хари, който още беше объркан от внезапната поява на тези хора и заради свирепата пареща болка в белега не можеше да осмисли нещата.

– Пътем ли ще го уточняваме? Най обичам така – вметна Фред.

– Спри се – каза Хари на Невил. – Защо си ги повикал? Това е безумие...

– Нали ще се бием! – каза Дийн и също извади фалшивия си галеон.

– В съобщението се казваше, че Хари се е завърнал и ще се бием! Но трябва да си намеря отнякъде магическа пръчка...

– Нямах пръчка? – изуми се Шиймъс.

Рон рязко се обърна към Хари.

– Защо да не ни помогнат?

– Какво?

– Могат да ни помогнат. – Той сниши глас, за да не ги чува никой, освен Хърмаяни, която стоеше между тях. – Не знаем къде е. Трябва да го намерим бързо. Не е задължително да им казваме, че е хоркрукс.

Хари премести поглед от Рон към Хърмаяни, която прошепна:

– Мисля, че Рон е прав. Дори не знаем какво търсим, имаме нужда от тях. – А когато Хари я погледна със съмнение, допълни убедено: – Не се налага да правиш всичко сам, Хари.

Той трескаво разсъждаваше, въпреки че белегът още го болеше нетърпимо. Дъмбълдор го беше предупредил да не казва за хоркруксите на никого, освен на Рон и Хърмаяни. *Тайни и лъжи, ето как сме израстли ние, а Албус... това направо си му беше вродено...*

Дали и Хари не ставаше като Дъмбълдор, дали и той не пазеше толкова ревностно тайните си и се страхуваше да се довери? Но Дъмбълдор се беше доверил на Снейп и до какво беше довело това? До убийство на върха на най-високата кула...

– Така да бъде – каза той тихо на другите двама. – Добре – извика напосоки и всички притихнаха, дори Фред и Джордж, които непрестанно пускаха шеги, замълчаха и зачакаха развълнувани. – Трябва да намерим едно нещо – продължи Хари. – Нещо... което ще ни помогне да победим Вие-знаете-кого. То е тук, в „Хогвортс“, но не знаем къде точно се намира. Не е изключено да е принадлежало на Рейвънклоу. Някой чувал ли е за такава реликва? Виждали ли сте някаква вещ с орела на Рейвънклоу?

Той погледна с надежда към малката групичка ученици от

„Рейв̀нклоу“, към Падма, Майкъл, Тери и Чо, но му отговори Луна, която беше приседнала на страничната облегалка на стола на Джини.

– Ами изгубената диадема! Разказах ви за нея, Хари, не помниш ли? Изгубената диадема на Рейв̀нклоу. Татко се опитва да я възстанови.

– Да, но изгубената диадема е изгубена, Луна – завъртя очи Майкъл Корнър. – Това май е най-важното в случая.

– Кога се е изгубила? – попита Хари.

– Твърди се, че е станало преди векове – отговори Чо и Хари посърна. – Професор Флитуйк ни е обяснявал, че диадемата е изчезнала заедно със самата Рейв̀нклоу. Търсили са я, но както личи, никой не е открил и следа от нея, нали? – обърна се тя към съучениците си от дома.

Всички поклатиха глави.

– Извинявайте, но какво е диадема? – попита Рон.

– Нещо като корона – обясни Тери Буут. – Смята се, че диадемата на Рейв̀нклоу е имала магически свойства – който си я сложи, става по-мъдър.

– Да, а хапливият бързоблак на татко изсмуква...

Но Хари прекъсна Луна.

– И никой ли не е виждал нещо, което да прилича на нея?

Всички отново поклатиха глави. Хари погледна към Рон и Хърмаяни и видя отразено собственото си разочарование. Реликва, изгубена толкова отдавна, при това безследно, едва ли се вместише в представата за хоркрукс, скрит в замъка... Но още преди Хари да зададе поредния въпрос, Чо заговори отново:

– Хари, ако искаш да видиш как приблизително е изглеждала диадемата, мога да те заведа в нашата обща стая и да ти я покажа на статуята на Рейв̀нклоу.

Белегът на Хари отново го прерязва непоносимо: за миг Нужната стая заплава и вместо нея той видя как тъмната пръст се носи под него, усети и как огромната змия се намотава около раменете му. Волдемор отново летеше, Хари обаче не знаеше накъде – дали към подземното езеро или към тях, към замъка: при всички положения разполагаха със съвсем малко време.

– Той е на път – съобщи припряно Хари на Рон и Хърмаяни. Погледна Чо, сетне отново тях. – Слушайте, знам, че едва ли ще помогне особено, но ще отида да я видя тази статуя, поне да разбера как изглежда диадемата. Чакайте ме тук и пазете другия... знаете какво...

Чо се изправи, но Джини се намеси доста свирепо:

– А, не, с Хари ще отиде Луна, нали, Луна?

– Ооо, да, с удоволствие! – отвърна тя и Чо седна отново с разочарован вид.

– Как да излезем от Стаята, Невил? – попита Хари.

– Ето отгук. – Той заведе Хари и Луна в един ъгъл, където през малък шкаф се излизаше на стръмно стълбище. – Всеки ден води на различни места, така те никога няма да го открият – обясни Невил. – Лошото е, че никога не знаем къде ще отидем. Внимавайте, Хари, нощем винаги дежурят по коридорите.

– Не се притеснявай – отвърна Хари. – До скоро.

Двамата с Луна забързаха надолу по стълбището, което беше дълго и осветено с факли и имаше чупки на най-неочаквани места. Накрая излязоха при нещо като плътна стена. Хари извади мантията невидимка и заметна и себе си, и Луна.

Бутна леко стената. От допира му тя се стопи и те преминаха зад нея, а Хари се обърна и видя, че стената отново се е затворила. Стояха в тъмен коридор – Хари дръпна Луна обратно в здрача, бръкна в кесийката около врата си и извади Хитроумната карта. Доближи я до носа си, затърси своята точица и точицата на Луна и накрая ги откри.

– На петия етаж сме – пошушна той, докато гледаше как Филч се отдалечава един коридор по-нататък. – Хайде, насам!

Те започнаха да се прокрадват.

Хари се беше промъквал многократно през замъка нощем, ала никога досега сърцето му не беше блъскало така силно, никога толкова много неща не бяха зависили от безпрепятственото преминаване на разстоянието.

Двамата с Луна тръгнаха през квадрати лунна светлина по пода, покрай доспехи с шлемове, които скърцаха от звука на тихите им стъпки, покрай ъгли, зад които не знаеха какво ги дебне – там където светлината позволяваше, проверяваха по Хитроумната карта къде се намират и на два пъти пуснаха пред себе си призраци, без да привличат вниманието. Хари очакваше всеки момент да се натъкнат на някакво препятствие и се страхуваше най-много от Пийвс, затова на всяка крачка се ослушваше да чуе първите издайнически признаци, ако полтъргайстът се приближи.

– Насам, Хари – подкани запъхтяна Луна, като го подръпна за ръкава и го затегли към една вита стълба.

Те тръгнаха да изкачват тесните ѝ кръгове, от които им се зависят: Хари не беше идвал никога тук. Накрая излязоха при врата. На нея

нямаше дръжка или ключалка, тя представляваше плътно парче старо дърво и отгоре се виждаше само бронзово чукало с форма на орел.

Луна вдигна бледа длан, която сякаш се зарея зловещо във въздуха, без да е свързана с китката или тялото. Почука веднъж и в тишината звукът прокънтя като топовен гърмеж.

Човката на орела се отвори на мига, но вместо птичи зов се чу тих напевен глас, който попита:

– Кое се е появило първо – фениксът или пламъкът?

– Хмм... как мислиш, Хари? – попита с вгълбен вид Луна.

– Какво? Няма ли просто някаква парола?

– Не, трябва да отговориш на въпрос.

– Ами ако сгрешиш?

– Тогава трябва да изчакаш някого, който ще даде верния отговор – обясни Луна. – Така винаги учиш нови неща, нали?

– Да... лошото е, че не можем да си позволим да чакаме когото и да било, Луна.

– Така е – съгласи се угрижено тя. – Е, в такъв случай мисля, че отговорът е: кръгът няма начало.

– Логично мислене – одобри гласът и вратата се отвори.

Общата стая на „Рейвънклоу“, която беше празна, представляваше широко кръгло помещение, по-просторно от всички стаи, които Хари беше виждал в „Хогвортс“.

Красивите сводести прозорци се редуваха със сини и бронзови копринени флагове, накачени по стените, и през деня учениците можеха да се любоват на невероятната гледка, откриваща се към планините наоколо.

Таванът също беше сводест и по него бяха нарисувани звезди, повторени и по среднощносиния килим долу. Имаше и маси, столове и библиотеки, а в ниша срещу вратата стоеше висока статуя от бял мрамор.

Хари позна Роуина Рейвънклоу благодарение на бюста, който беше видял в къщата на Луна. Статуята беше до врата, която вероятно водеше към спалните помещения горе. Хари отиде право при мраморната жена, която сякаш го погледна с озадачена полуусмивка – лицето ѝ бе красиво, но и стряскащо.

Отгоре върху главата ѝ от същия мрамор беше възпроизведена нежна на вид диадема. Приличаше малко на тиарата, която Флор си беше сложила на сватбата. На нея със ситни букви бяха изсечени думи. Хари излезе изпод мантията невидимка и се качи на постаментата отдолу, за да ги прочете:

– Има ли нейде дар по-голям от ум бърз, пъргав и прям?

– От което следва, че ти си пълен бездарник – изкиска се някой.

Хари се обърна рязко, подхлъзна се на мрамора и се приземи на пода. Пред него стоеше Алекто Кароу и още докато Хари вдигаше магическата си пръчка, тя натисна с месест показалец черепа и змията, прогорени върху китката ѝ.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

ПРОГОНВАНЕТО НА СИВИРЪС СНЕЙП

В мига, в който пръстът ѝ докосна знака, Хари усети как в белега го пронизва свирепа пареща болка, стаята със звездите изчезна от поглед и той вече стоеше на издадена скала под надвиснала урва, а морето се плискаше около него и сърцето му тържествуваше: заловили са момчето.

Силно *бум!* върна Хари към мястото, където стоеше: объркан, той вдигна магическата си пръчка, но магьосницата пред него вече падаше – свлече се на земята толкова силно, че стъклата на библиотеките издрънчаха.

– Никога не съм зашеметявала със заклинание човек, освен на уроците на ВОДА – оповести леко заинтригувана Луна. – Получи се пошумно, отколкото очаквах.

И наистина таванът се разтресе. Зад вратата за спалните се чува тътрузене на крака и кълтящи стъпки, които ставаха все по-силни: заклинанието на Луна беше събудило учениците от дома, които спяха горе.

– Къде си, Луна? Трябва да се скрия под мантията!

Краката ѝ се появиха сякаш отдън земя, Хари бързо отиде при нея и тя го заметна с мантията точно когато вратата се отвори и в общата стая на мощен поток нахлуха ученици по пижами и нощници. Те ахнаха и нададоха изумени възгласи, като видяха, че Алектото лежи в безсъзнание. Наобиколиха я бавно, сякаш беше кръвожаден звяр, който всеки момент можеше да се събуди и да ги нападне. После към нея се стрелна храбър малък първокурсник, който я боцна отзад с палеца на крака си.

– Май е мъртва! – викна той доволно.

– О, погледни! – изшушука щастлива Луна, когато рейвънкловци се струпаха около Алектото. – Радват се!

– Да... супер...

Хари затвори очи и понеже белегът му все още туптеше от болка, той реши да проникне отново в съзнанието на Волдемор, който вървеше по прохода към първата пещера... беше предпочел да се увери, че медальонът с капачето си е на мястото, и чак тогава да тръгне към училището... но това нямаше да му отнеме много време...

На вратата на общата стая се почука и всички вътре застинаха. Хари чу от другата страна тихия напевен глас, идващ от чукалото с форма

на орел:

– Къде отиват изчезналите предмети?

– Отде да знам, бе! Я млък! – изръмжа груб глас и Хари позна Амик, брата на Алекто. – Алекто! Алекто! Там ли си? Залови ли го? Отвори!

Ужасени, рейвънклоувци зашушукаха помежду си. После най-неочаквано ечна поредица силни удари, сякаш някой стреляше по вратата.

– АЛЕКТО! Ако той дойде и ние не сме заловили Потър... какво искаш, да стане като с Малfoy ли? ОТГОВОРИ! – изрева Амик, като разтресе с все сила вратата, тя обаче пак не се отвори.

Учениците заотстъпваха назад, а някои от най-уплашените тръгнаха да се качват на бегом по стълбището при леглата си. И точно когато Хари се чудеше дали да не разбие вратата и да зашемети с магия смъртожадания Амик, долетя втори, още по-познат глас.

– Мога ли да попитам какво правите, професор Кароу?

– Опитвам се... да мина... през тая проклета... врата! – изкрещя Амик. – Доведете Флитуик! Накарайте го да я отвори, незабавно!

– Но сестра ви не е ли вътре? – попита професор Макгонъгол. – Нали по ваше спешно искане тази вечер професор Флитуик я пусна да влезе? Тя сигурно може да ви отвори. И тогава няма да се налага да вдигате от сън половината замък.

– Тя не ми отговаря, дърта глупачко! Ти я отвори! Хайде! Незабавно!

– Ама разбира се, щом желаете – отвърна ужасяващо хладно професор Макгонъгол.

Чукалото изтрака леко и напевният глас попита отново:

– Къде отиват изчезналите предмети?

– В небитието, а то е... всичко – отговори професор Макгонъгол.

– Добре казано – одобри чукалото орел и вратата се отвори.

Няколко ученици, които бяха изостанали от другите, се втурнаха към стълбата, когато Амик нахълта в стаята и размаха магическата си пръчка. Стърбен като сестра си, той беше с бледо лице като превтасало тесто и малки очички, които тутакси се взряха в Алекто, просната безжизнено на пода. Амик нададе яден и уплашен вик.

– Какво са направили тия малки тъпанарчета? – изписка той. – Ще ги измъчвам с Круциатус, докато не ми кажат какво са извършили... и какво ще каже сега Черния лорд? – крещеше той и както стоеше над сестра си, се удари с юмрук по челото. – Не сме го заловили, а тия тук са я убили.

– Нищо ѝ няма, само е зашеметена – нетърпеливо възрази професор Макгонъгол, която се беше надвесила да огледа Алекто. – Ще се оправи.

– Друг път ще се оправи! – ревна Амик. – Особено след като Черния лорд я притисне! Тя му е пратила вест да дойде, усетих как моя знак пари, и сега той смята, че сме заловили Потър!

– Заловили сте Потър? – повтори рязко професор Макгонъгол. – Как така сте заловили Потър?

– Черния лорд ни каза, че Потър може да се опита да проникне в кулата на „Рейвънклоу“, и веднага да го повикаме, ако заловим момчето!

– За какво му е на Хари Потър да се опитва да прониква в кулата на „Рейвънклоу“? Той е от моя дом!

Освен неверие и гняв, Хари долови в гласа на Минерва Макгонъгол и мъничко гордост и сякаш го обля топлина.

– Казано ни беше, че той може да дойде тук! – настоя Кароу. – Отде да знам защо.

Професор Макгонъгол се изправи и мънистените ѝ очи огледаха помещението. На два пъти минаха над мястото, където стояха Хари и Луна.

– Можем да обвиним децата – заяви Амик и лицето му като на свиня внезапно стана хитро. – Ами да, ще направим точно така. Ще кажем, че децата са устроили засада на Алекто, децата горе де – погледна той към обсипания със звезди таван и спалните, – ще кажем, че са я принудили да натисне знака и затова Черния лорд е получил фалшива тревога... тях да накаже. Две-три деца повече или по-малко, разлика никаква!

– Само разликата между истината и лъжата, между смелостта и страхливостта – каза професор Макгонъгол, която беше пребледняла, – накратко, разлика, която вие със сестра ви явно не сте в състояние да доловите. Но нека бъде ясно едно. Няма да прехвърляте върху учениците в „Хогвортс“ вината за своята некадърност. Няма да го позволя.

– Моля?

Амик тръгна напред и застана обидно близо до професор Макгонъгол, с лице на сантиметри от нейното. Тя обаче не се отдръпна и само го погледна така, сякаш на тоалетната чиния се е залепила гнусотия.

– Не си в положение да позволяваш или да не позволяваш, Минерва Макгонъгол. Твоето време изтече. Сега ние командваме тук и ако не ме подкрепиш, ще си платиш цената.

И той я заплю в лицето.

Хари отметна от себе си мантията невидимка, вдигна магическата

пръчка и каза:

– Не биваше да го правите!

Амик се завъртя рязко, а Хари извика:

– *Круцио!*

Смъртожадният беше вдигнат във въздуха. Загърчи се като удавник, започна да се мята и да вие от болка, а после се блъсна с хрущене и натрошено стъкло в една от библиотеките и се строполи безчувствен на пода.

– Сега разбирам какво е имала предвид Белатрикс – каза Хари, а кръвта забумтя в мозъка му, – трябва истински да го искаш.

– Потър! – изумено прошепна професор Макгонъгол. – Потър... тук! Какво... как... – Тя се помъчи да се окопоти. – Това е безумие, Потър!

– Той ви заплю – обясни Хари.

– Потър, аз... беше... беше много кавалерско от твоя страна, но не си ли даваш сметка, че...

– Да, давам си – отговори Хари, още по-уверен заради паниката й. – Волдемор идва насам, професор Макгонъгол.

– О, можем ли вече да изричаме името? – попита заинтригувано Луна, след като смъкна мантията невидимка.

Появата на втора бегълка явно дойде в повече на професор Макгонъгол, която залитна назад и се свлече на един стол наблизко, като загърна яката на износения си кариран халат.

– Според мен е все едно как го наричаме – обясни Хари на Луна, – той вече знае къде съм.

В някаква далечна част на съзнанието си – частта, свързана с парещия свиреп белег, Хари виждаше как Волдемор плава бързо с призрачната зелена лодка по езерото... почти беше стигнал островчето, където беше каменният съд...

– Трябва да бягаш – прошепна професор Макгонъгол. – Още сега, Потър, възможно най-бързо!

– Не мога – отвърна той. – Трябва да направя нещо. Знаете ли, професоре, къде е диademата на Рейвънклоу?

– Д-диademата на Рейвънклоу ли? Разбира се, че не знам... Тя не е ли изгубена преди много векове? – Професор Макгонъгол поизправи гръб на стола. – Потър, безумие е, истинско безумие, че си влязъл в замъка...

– Нямах друг избор – каза Хари. – Професоре, тук е скрито нещо, което непременно трябва да намеря, и не е изключено това да е

диадемата... ако можех да поговоря с професор Флитуик...

Чуха раздвижване, дрънчене на стъкло – Амик идваше на себе си. Още преди Хари и Луна да са направили нещо, професор Макгонъгол стана от стола, насочи към замаяния смъртожаден магическата си пръчка и изрече:

– *Имперо!*

Амик се изправи, отиде при сестра си, взе пръчката ѝ, после затъргузи крака покорно към професор Макгонъгол и ѝ я подаде заедно със своята. След това легна на пода до Алекто. Професор Макгонъгол отново замахна с пръчката и сякаш отдън земя изникна дълго потрепващо сребърно въже, което се омота като змия около брата и сестрата и ги завърза здраво.

– Потър – рече професор Макгонъгол, вече напълно безразлична към несретите на Кароу, и се извърна отново с лице към него, – ако Онзи-който-не-бива-да-се-назовава наистина знае, че си тук...

Още докато тя го изричаше, Хари беше пронизан от гняв, остър като физическа болка, белегът му сякаш пламна – за миг той погледна надолу към съда с отварата, която се беше избистрила, и видя, че скритият на сигурно място медальон с капаче го няма...

– Добре ли си, Потър? – каза някой и Хари се завърна: беше се вкопчил в рамото на Луна, за да не изгуби равновесие.

– Няма време, Волдемор приближава. Професоре, аз изпълнявам нарежданията на Дъмбълдор и трябва да открия нещо. Но докато го търся в замъка, трябва да изведем оттук учениците: Волдемор иска да залови мен, но без да му мигне окото, ще убие още двама-трима, особено сега...

„Когато знае, че нападам хоркруксите“ – довърши наум Хари.

– Изпълняваш нареждания на Дъмбълдор? – повтори Макгонъгол и по лицето ѝ се изписа изумление. После тя се изправи в целия си внушителен ръст. – Докато издирваш този... този предмет, ще обезопасим училището срещу Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

– Възможно ли е?

– Мисля, че да – потвърди хладно Макгонъгол, – ние, учителите, сме доста добри в магиите. Убедена съм, че ще успеем за известно време да го спрем, стига да впрегнем всичките си усилия. Е, нещо трябва да се направи, разбира се, с професор Снейп...

– Нека да...

– И ако на „Хогуортс“ му предстои обсада с Черния лорд пред портата, наистина е препоръчително да изведем оттук възможно най-много

невинни хора. Ако отчетем, че пудролинните са под наблюдение и на територията на замъка е невъзможно да се магипортираме...

– Има един проход – побърза да съобщи Хари и после обясни за тайния ход, водещ в „Свинската глава“.

– Потър, говорим за стотици ученици...

– Знам, професоре, но щом Волдеморт и смъртожадните са насочили вниманието си към самото училище, те едва ли ще проявят интерес към някого, който се магипортира от „Свинската глава“.

– Може би си прав – съгласи се тя. Обърна магическата си пръчка към Алекто и Амик Кароу и върху завързаните им тела падна сребърна мрежа, която се омота около тях, вдигна ги във въздуха и те се заклатушкаха под синьозлатното небе като две големи грозни морски твари. – Елате. Трябва да предупредим и останалите ръководители на домове. Я пак се заметнете с мантията невидимка.

Тя тръгна с решителна крачка към вратата и отново вдигна магическата си пръчка. От върха ѝ изскочиха три сребърни котки с красиви шарки като очила около очите. Покровителите се завтекоха грациозно напред и изпълниха витата стълба със сребристи светлинки, а професор Макгонъгол, Хари и Луна забързаха надолу.

Покровителите хукнаха по коридорите и един по един ги оставиха – кариерният халат на професор Макгонъгол шумолеше по пода, а Хари и Луна подтичваха под мантията невидимка след нея.

Бяха слезли два етажа по-долу, когато към тях се присъединиха още едни тихи стъпки. Хари, който още усещаше лека болка в белега си, ги чу пръв: затърси опипом в кесийката около врата си Хитроумната карта, но още преди да я извади Макгонъгол явно също усети, че не са сами. Спря, вдигна магическата пръчка в готовност за битка и рязко попита:

– Кой е?

– Аз съм – промълви тих глас.

Изад едни доспехи излезе Сивиръс Снейп.

Щом го видя, Хари кипна от гняв: престъпленията му бяха толкова чудовищни, че покрай тях Хари беше забравил подробностите от външния му вид, беше забравил как мазната му черна коса виси като завеса отстрани на слабото му лице и черните му очи гледат студено и някак мъртвешки.

Той не беше по пижама, а с обичайното си черно наметало и готов за бой – беше вдигнал магическата си пръчка.

– Къде са Алекто и Амик Кароу? – попита тихо.

– Вероятно там, където им е казано да стоят, Сивиръс – отговори професор Макгонъгол.

Снейп се приближи и очите му се стрелнаха над професор Макгонъгол във въздуха наоколо, сякаш знаеше, че и Хари е там. Хари също насочи магическата си пръчка, готов за нападение.

– Останах с впечатлението, че Алекто е заловила някого, който е проникнал в замъка – каза Снейп.

– Виж ти! – възкликна професор Макгонъгол. – И откъде се взе това впечатление?

Снейп направи леко движение с лявата ръка, където върху кожата беше прогорен Черния знак.

– О, да, как забравих! – продължи професор Макгонъгол. – Вие, смъртожадните, си имате, естествено, свои си начини за връзка.

Снейп се престори, че не я е чул. Още се взираше изпитателно във въздуха над нея и продължаваше малко по малко да се приближава така, сякаш не забелязва какво прави.

– Не знаех, че е ваш ред да дежурите през нощта по коридорите, Минерва.

– Имате ли някакви възражения?

– Чудя се какво ви е вдигнало в този късен час от леглото.

– Стори ми се, че чувам шум – обясни професор Макгонъгол.

– Виж ти! Но май всичко е спокойно. – Снейп се взря в очите й. – Хари Потър ли видяхте, Минерва? Защото ако е така, настоявам да...

Професор Макгонъгол замахна с бързина, каквато Хари не беше очаквал от нея: магическата й пръчка разцепи въздуха и за стотна от секундата на Хари му се стори, че Снейп ще се строполи в безсъзнание, ала защитното му заклинание бе толкова светкавично, че Макгонъгол изгуби равновесие. Тя разклати пръчката към една от факлите върху стената, която изхвърча от поставката.

Хари също се готвеше да направи проклетие на Снейп, но се видя принуден да издърпа Луна, за да не я опърлят посипалите се пламъци, които се превърнаха в огнен обръч, запълниха коридора и полетяха като ласо към Снейп...

Сетне обръчът вече не беше огън, а огромна черна змия, която Макгонъгол взриви на пушек – за броени секунди той се преобрази и се втвърди, за да се превърне в цял рояк кинжали, които се стрелнаха да гонят Снейп: той ги избегна, като изтика със сила пред себе си някакви доспехи и един по един кинжалите се забиха с кънтящ звънтеж в предниците им...

– Минерва! – викна писклив глас.

Хари, който още закриваше Луна от разлетелите се заклинания, се обърна и видя зад себе си професор Флитуик и професор Спраут, които тичаха по коридора по пижама и нощница, а зад тях пуфтеше огромният професор Слъгхорн.

– Не! – изписка Флитуик и вдигна пръчката си. – Няма да извършват повече убийства в „Хогуортс“!

Заклинанието му порази доспехите, зад които се беше скрил Снейп, и те задрънчаха и оживяха. Снейп се отскубна с доста усилия от ръцете, които го притиснаха, и запрати доспехите по нападателите си: Хари и Луна трябваше да отскочат встрани, за да ги избегнат, и те се блъснаха в стената и се натрошиха.

Когато Хари отново вдигна поглед, Снейп вече беше побягнал, но Макгонъгол, Флитуик и Спраут го подгониха и той нахълта в една от класните стаи. След малко Хари чу как Макгонъгол крещи:

– Страхливец! СТРАХЛИВЕЦ!

– Какво стана, какво стана? – попита Луна.

Хари я издърпа да стане и двамата хукнаха по коридора, като влачеха след себе си мантията невидимка. Когато влязоха в безлюдната класна стая, професор Макгонъгол, Флитуик и Спраут стояха на счупения прозорец.

– Той скочи долу – обясни професор Макгонъгол, когато Хари и Луна се втурнаха в стаята.

– Ама мъртъв ли е? – попита Хари и се завтече към прозореца, без да обръща внимание на Флитуик и Спраут, които изпищяха, стъписани от внезапната му поява.

– Не, не е мъртъв – отвърна горчиво Макгонъгол. – За разлика от Дъмбълдор още имаше у себе си магическа пръчка... и както личи, е усвоил от учителя си някой и друг урок.

Ужасен, Хари видя в далечината огромен прилеповиден силует, който летеше в мрака далеч от замъка.

Зад тях се чува тежки стъпки и тежко пухтене: най-последно ги беше настигнал и Слъгхорн.

– Хари! – ахна той задъхан, докато разтриваше огромните си гърди под изумруденозелената копринена пижама. – Скъпо момче... каква изненада... Минерва, обяснете, ако обичате... Сивиръс... какво...

– Нашият директор си взе кратка почивка – отвърна професор Макгонъгол и показа снейповидната дупка в прозореца.

– Професоре! – извика Хари, долепил длани до челото си. Видя

пълното с инферии езеро, което се плъзгаше под него, и усети как причрачната зелена лодка се удря о подземния бряг, после Волдемор скочи от нея с убийство в сърцето... – Професоре, трябва да барикадираме училището, той идва насам!

– Чудесно. Онзи-който-не-бива-да-се-назовава идва – съобщи тя на другите учители. Спраут и Флитуик ахнаха, Слъгхорн простена тихо. – По заповед на Дъмбълдор Потър трябва да свърши нещо в замъка. Докато той е тук, трябва да направим на училището всички защити, на които сме способни.

– Със сигурност си давате сметка, че каквото и да направим, няма да успеем да задържим безкрайно Вие-знаете-кого извън замъка, нали? – изписка Флитуик.

– Но можем да го забавим – напомни професор Спраут.

– Благодаря, Помона – рече професор Макгонъгол и двете магьосници си размениха мрачни разбиращи погледи. – Предлагам да направим на замъка основните защитни магии и заклинания, а после да съберем учениците и да се срещнем в Голямата зала. Повечето трябва да се евакуират, макар че според мен, ако сред пълнолетните има желаещи да останат и да воюват, трябва да им се даде тази възможност.

– Разбрахме се – каза професор Спраут, докато вече бързаше към вратата. – След двайсет минути ще бъда заедно с всички от моя дом в Голямата зала, ще се видим там. – После хукна и се скри от поглед, а останалите я чуха как мърмори: – Пипокула. Дяволска примка. И пашкули на драка вероломка... точно така, да ги видим смъртожадните как ще се бият с тях!

– Аз мога да действам и отгук – заяви Флитуик и въпреки че почти не виждаше през счупения прозорец, насочи магическата си пръчка към него и започна да изрича изключително сложни заклинания.

Хари чу странно шумолене, сякаш Флитуик беше отприщил в парка силата на вятъра.

– Професоре – каза той, след като се приближи до дребния преподавател по вълшебство. – Професоре, извинявайте, че ви прекъсвам, но е важно. Имате ли представа къде е диадемата на Рейвънклоу?

– *Протего хорибилис*³¹... Диадемата на Рейвънклоу ли? – изписка Флитуик. – Малко допълнителна мъдрост никога не е излишна, Потър, но се съмнявам, че в нашето положение тя ще ни свърши работа.

31. Разновидност на защитното заклинание „Протего“. „Хорибилис“ идва от „horribilis“ (лат.) – „страшен“, „ужасен“. – Б.пр.

– Питам само... дали знаете къде е? Виждал ли сте я някога?

– Дали съм я виждал? Не я е виждал никой сред живите! Изгубена е отдавна, момче!

Хари усети отчаяно разочарование, примесено с паника. Какво тогава беше хоркруксът?

– Филиус, доведете вашите рейвнклоувци в Голямата зала – каза професор Макгонъгол и направи знак на Хари и на Луна да тръгнат с нея.

Тъкмо бяха отишли при вратата, когато Слъгхорн избоботи:

– Нека кажа и аз – изпуфтя той, блед и плувал в пот, а моржовите му мустаци потрепераха. – Каква суматоха само! Изобщо не съм убеден, че е разумно, Минерва. Знаете, че той при всички положения ще намери начин на проникне и всички, опитали се да му попречат, ще изпаднат в голяма беда...

– След двайсет минути очаквам и вас заедно със слидеринци в Голямата зала – каза професор Макгонъгол. – Ако решите да напуснете заедно със своите ученици, няма да ви спираме. Но само някой от вас да се опита да осуети съпротивата ни или да вдигне оръжие срещу нас вътре в замъка, ние, Хорас, ще се бием до смърт.

– Минерва! – възкликна той ужасен.

– Дойде време домът „Слидерин“ да реши на кого е верен – прекъсна го професор Макгонъгол. – Вървете да вдигнете от сън учениците си, Хорас.

Хари не остана да види как Слъгхорн продължава да пелтечи: двамата с Луна се завтекоха след професор Макгонъгол, която беше застанала насред коридора и беше вдигнала магическата си пръчка.

– *Пиертотум*³²... О, Филч, сега ли точно намерихте!

Възрастният пазач тъкмо беше доуцукал с кръсци:

– Ученици, напуснали леглата си! Ученици по коридорите!

– Те трябва да бъдат именно там, ненормалник такъв! – извика Макгонъгол. – А сега идете да свършите нещо полезно! Намерете Пийвс!

– П-пийвс ли? – изпелтечи Филч, сякаш чуваше името за пръв път.

– Да, Пийвс, глупако, Пийвс! Нали вече близо четвърт век непрекъснато се оплаквате от него? Идете и го доведете, още сега!

Филч явно отсъди, че професор Макгонъгол се е простила със

32. *Неологизъм на авторката, вероятно от „pierre“ (фр.) – „камък“, и „totum“ (лат.) – „цял“.* – Б.пр.

здравия разум, но закуцука сгърбен нататък, като си мърмореше нещо.

– И така... *пиртотум локомотор!* – извика професор Макгонъгол.

Всички статуи и доспехи по коридора скочиха от постаментите и от трясъците, прокълнители по горните и долните етажи, Хари разбра, че събратята им в целия замък са направили същото.

– „Хогуортс“ е под заплаха! – изкрещя професор Макгонъгол. – Обкръжете замъка, защитете ни, изпълнете своя дълг към училището!

Пълчищата движещи се статуи минаха с трополене и викове покрай Хари: някои по-малки, други невероятно големи. Имаше и зверове, както и подрънкващи доспехи, които размахваха саби и гюллета, покрити с шипове и закачени на вериги.

– А сега, Потър – рече Макгонъгол, – вие с госпожица Лъвгуд се върнете при приятелите си и ги доведете в Голямата зала... а аз ще вдигна от сън останалите грифиндорци.

Разделиха се в горния край на следващото стълбище: Хари и Луна хукнаха обратно към скрития вход на Нужната стая. Докато тичаха, срещаха тълпи от ученици от всички домове, повечето с пътнически наметала над пижамите – учителите и префектите ги бяха подкарали надолу към Голямата зала.

– Това беше Потър!

– *Хари Потър!*

– Той беше, честна дума, току-що го видях!

Но Хари не се обърна нито веднъж и накрая двамата с Луна излязоха при входа на Нужната стая. Хари се облегна на омагьосаната стена, която се разтвори и ги пусна, и те с Луна забързаха надолу по стръмното стълбище.

– Ама...

Когато зърна пред себе си Стаята, Хари толкова се изуми, че се подхлъзна няколко стъпала. Тя беше претъпкана, вътре имаше още повече хора. Нагоре към него гледаха Кингзли и Лупин, както и Оливър Ууд, Кейти Бел, Анджелина Джонсън и Алиша Спинет, Бил и Флър и господин и госпожа Уизли.

– Какво става, Хари? – попита Лупин, който дойде да го посрещне в долния край на стълбището.

– Волдемор идва насам, барикадират училището... Снейп избяга... Какво правите тук? Откъде разбрахте?

– Пратихме съобщение на всички от Войнството на Дъмбълдор – обясни Фред. – Нима си очаквал, Хари, някой да пропусне такъв купон, а Войнството на Дъмбълдор съобщи на Ордена на феникса и се получи

нещо като снежна топка.

– Кое най-напред, Хари? – извика Джордж. – Какво става?

– Евакуират по-малките деца... всички се събират в Голямата зала, за да се организират – отговори Хари. – Ще се бием.

Всички – членовете на Ордена на феникса, на Войнството на Дъмбълдор и на някогашния куидичен отбор на Хари – се развикаха и се устремиха към долния край на стълбището, като го притиснаха до стената, и се отправиха с извадени магически пръчки нагоре към замъка.

– Хайде, Луна! – извика Дийн, докато минаваше покрай нея, и ѝ протегна свободната си ръка, а тя се хвана за нея и тръгна отново да изкачва стълбището.

Множеството изтъняваше: долу в Нужната стая остана само малка групичка и Хари отиде при нея. Госпожа Уизли спореше с Джини. Двете бяха заобиколени от Лупин, Фред, Джордж, Бил и Фльор.

– Ти си непълнолетна – изкрещя госпожа Уизли на дъщеря си точно когато Хари се приближи. – Няма да го позволя! Момчетата – да, но ти ще се прибереш вкъщи!

– Няма пък! – Косата на Джини се разлетя, когато тя издърпа ръката си от хватката на майка си. – Аз съм във Войнството на Дъмбълдор...

– Сбирщина дечурлига!

– Сбирщина дечурлига, която ще го залови, нещо, което не смее да направи никой друг! – намеси се Фред.

– Джини е на шестнайсет години! – извика Моли Уизли. – Не е пораснала! И къде ви беше умът на вас двамата – да я водите тук...

Фред и Джордж явно се позасрашиха.

– Мама е права, Джини – намеси се внимателно и Бил. – Не бива да оставаш. Всички непълнолетни трябва да се махнат оттук, така е редно.

– Няма пък да си ходя вкъщи! – изкрещя Джини и в очите ѝ проблеснаха гневни сълзи. – Цялото ми семейство е тук, няма да издържа да чакам там сама и да не знам нищо...

За пръв път очите ѝ срещнаха очите на Хари. Джини го погледна умолително, Хари обаче поклати глава и тя се обърна огорчена.

– Добре тогава – каза, вторачена във входа на прохода за „Свинската глава“. – В такъв случай сега ще се сбогувам и...

Чуха се тътрузене на крака и силен трясък: още някой беше излязъл от прохода, беше изгубил равновесие и беше паднал. Изправи се с усилие, седна на най-близкия стол, огледа се през разкривените си очила с рогови рамки и каза:

– Закъснях ли? Почна ли се? Току-що научих, затова... – изпелтечи

Пърси и замълча.

Явно не беше очаквал да се натъкне на почти цялото си семейство. Настъпи дълъг миг на изумление, нарушен от Флър, която се обърна към Лупин и каза в крещящо очевиден опит да разсее напрежението:

– Е, как е малкият Теди?

Лупин се сепна и примига срещу нея. Мълчанието, обгърнало семейство Уизли, сякаш се втвърди като лед.

– Аз... о, да... добре е! – отговори високо Лупин. – Да, Тонкс е с него... при майка си.

Пърси и другите от семейство Уизли продължаваха да се гледат вцепенени.

– Ето, нося снимка – извика Лупин, извади от якето си фотография и я показа на Флър и Хари, който видя малко бебче с кичур яркотюркоазена коса, размахващо юмручета срещу фотоапарата.

– Постъпих глупаво! – ревна Пърси толкова силно, че Лупин насмалко да изпусне снимката. – Държах се като малоумен, като надут задник, исках...

– Искаше да се докопаш до министерството, ламтеше за власт, обърна гръб на близките си, тъпанар такъв! – продължи вместо него Фред.

Пърси преглътна.

– Така е...

– Е, едва ли можеш да си по-искрен – протегна му ръка Фред.

Госпожа Уизли избухна в сълзи. Изтича, изтича встрани Фред и притегли Пърси в задушавашите си обятия, а той я потупа по гърба, без да сваля очи от баща си.

– Извинявай, татко! – каза Пърси.

Господин Уизли примига припряно, после и той забърза да прегърне сина си.

– Какво те вразуми, Пърс? – попита Джордж.

– От доста време съжалявам, че се получи така – сподели Пърси и избърса с края на пътническото наметало очите си под очилата. – Но трябваше да измисля как да се измъкна, а в министерството това не е толкова лесно, непрекъснато пращат зад решетките предатели. Успях да се свържа с Абърфорт и преди десет минути той ми съобщи, че „Хогвортс“ се вдига на бой – и ето ме тук.

– Е, наистина разчитаме на префектите да ни поведат в такова време – рече Джордж в сполучлива имитация на най-високопарния стил на Пърси. – А сега да се качваме горе и да се бием, иначе всички достойни

смъртожадни ще бъдат разграбени.

– Значи вече си ми снаха – каза Пърси, докато се ръкуваше с Фльор, после те забързаха заедно с Бил, Фред и Джордж към стълбата.

– Джини! – ревна госпожа Уизли.

Под прикритието на сдобряването Джини се опитваше също да се промъкне горе.

– Какво ще кажеш, Моли – намеси се Лупин, – Джини да остане тук, така поне ще бъде на мястото на действието и ще знае какво става, но няма да бъде в епицентъра на битката.

– Аз...

– Разумно предложение – отсече твърдо господин Уизли. – Но ще стоиш в Стаята, чу ли, Джини?

На нея това явно не ѝ харесваше особено, ала след необичайно строгия поглед на баща си тя само кимна. Господин и госпожа Уизли също се отправиха заедно с Лупин към стълбището.

– Къде е Рон? – попита Хари. – Къде е Хърмаяни?

– Сигурно вече са в Голямата зала – извика през рамо господин Уизли.

– Не съм ги виждал да минават покрай мен – рече Хари.

– Споменаха нещо за някаква тоалетна – намеси се Джини, – малко след като ти излезе.

– Тоалетна ли?

Хари прекоси помещението, отиде при отворената врата, която изведждаше от Нужната стая, и надърна в банята с тоалетна отзад. Беше празна.

– Сигурна ли си, че казаха това...

Ала точно тогава в белега го прониза остра болка и Нужната стая изчезна: той гледаше през високата порта от ковано желязо с крилати глигани върху колоните от двете страни, гледаше през тъмния парк към окъпания в светлини замък. Наджини се беше увила около раменете му. Той беше обсебен от студеното жестоко чувство за целеустременост – предвестник на убийството.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА БИТКАТА ЗА „ХОГУОРТС“

Омагьосаният таван в Голямата зала беше тъмен и обсипан със звезди, а отдолу на четирите дълги маси на отделните домове седяха чорлави ученици, някои в пътнически наметала, други по халати. Тук-там проблясваха перленобелите силуети на училищните духове бродници. Всички очи, живи и мъртви, бяха вперени в професор Макгонъгол, която говореше от подиума в горния край на залата. Зад нея стояха останалите учители, включително златистият кентавър Фирензи, и членовете на Ордена на феникса, дошли да се бият.

– Евакуацията ще се ръководи от господин Филч и Мадам Помфри. Префекти, щом ви кажа, ще строите домовете си и ще отведете подопечните си на мястото за евакуация.

Много от учениците бяха вцепенени. Но докато Хари се промъкваше покрай стените и се взираше в масата на грифиндорци с надеждата да види Рон и Хърмаяни, Ърни Макмилан стана от масата на хафълпафци и изкрещя:

– Ами ако искаме да останем и да се сражаваме?

Тук-там се чуха ръкопляскания.

– Пълнолетните могат да останат.

– А вещите ни? – извика едно момиче от масата на „Рейвънклоу“. – Куфарите, совете?

– Нямаме време да си стягаме багажа – отговори професор Макгонъгол. – Важното е да ви изведем живи и здрави оттук.

– Къде е професор Снейп? – провикна се едно момиче от масата на слидеринци.

– Той, както се казва, офейка – обясни професор Макгонъгол и грифиндорци, хафълпафци и рейвънклоувци нададоха мощен весел смях.

Хари продължи да се придвижва през залата покрай масата на „Грифиндор“ – търсеше с поглед Рон и Хърмаяни. Докато минаваше, към него се извърщаха лица и се чуваше оживено шушукане.

– Вече сме направили защитни магии на замъка – съобщи професор Макгонъгол, – но те едва ли ще издържат дълго, ако не ги подсилим. Затова ще ви помоля да се придвижвате бързо и спокойно и да изпълнявате указанията на префектите...

Последните й думи обаче бяха заглушени от друг глас, проехтял в

залата. Беше висок, студен и ясен: не можеше да се определи откъде идва – сякаш се просмукваше от самите стени. Подобно на чудовището, което навремето беше командвал, гласът като че ли беше спал векове, за да се пробуди сега.

– Знам, че се готвите за битка. – Някои от учениците се разпищяха, други се вкопчиха един в друг и с ужас започнаха да се озъртат, за да видят откъде идва гласът. – Усилията ви са напразни. Не можете да се сражавате с мен. Аз не искам да ви убивам. Много уважавам учителите в „Хогвортс“. Не искам да проливам кръвта на магьосници.

В залата се беше възцарила тишина, тишина, която притиска тъпанчетата и сякаш е прекалено мощна да се побере между стените.

– Предайте ми Хари Потър – каза гласът на Волдеморт – и никой няма да пострада. Предайте ми Хари Потър и аз ще оставя училището непокътнато. Предайте ми Хари Потър и ще бъдете възнаградени. Чакам до полунощ.

Тишината ги погълна отново. Всички глави се извърнаха, всички очи бяха намерили Хари, за да го приковат в блясъка на хиляди невидими проблясъци. После от масата на слидеринци стана някой и Хари позная Панси Паркинсън, която вдигна разтреперана ръка и изпищя:

– Но той е там! Потър е ей там! Някой да го залови!

Още преди Хари да е казал нещо, всички се раздвижиха. Грифиндорци пред него се изправиха и застанаха с лице, но не към Хари, а към слидеринци. После станаха и хафълпафци и почти в същия миг и рейвънкловци, всички с гръб към Хари, всички вторачени не в него, а в Панси. Изумен и стреснат, Хари видя как навсякъде изникват магически пръчки, извадени изпод наметалата или от ръкавите.

– Благодаря, госпожице Паркинсън – каза отсечено професор Макгонъгол. – Ще напуснете първа залата заедно с господин Филч. Нека ви последват и останалите от вашия дом.

Хари чу стърженето на пейки, после слидеринци се изнесоха шумно от другата страна на залата.

– „Рейвънклоу“, тръгвайте след тях! – извика професор Макгонъгол.

Четири маси се опразваха бавно. На масата на слидеринци не остана никой, затова пък неколцина от по-големите рейвънкловци продължиха да седят, докато съучениците им се изнизваха, хафълпафци, които останаха, бяха повече и от тях, а колкото до грифиндорци, половината продължиха да седят и се наложи професор Макгонъгол да слиза от учителския подиум, за да подкани непълнолетните да тръгват.

– И дума да не става, Крийви, тръгвай! И ти, Пийкс!

Хари забърза към семейство Уизли – всички седяха заедно на масата на грифиндорци.

– Къде са Рон и Хърмаяни?

– Не ги ли намери? – притесни се господин Уизли.

Но замълча, защото на подиума се качи Кингзли, за да се обърне към онези, които бяха останали.

– До полунощ разполагаме само с половин час, затова трябва да действаме бързо! Учителите в „Хогвортс“ и Ордена на феникса одобриха план на бойните действия. Професор Флитуик, професор Спраут и професор Макгонъгол ще отведат бойни групи на трите най-високи кули – „Рейвънклоу“, Астрономическата и „Грифиндор“, – откъдето те ще виждат всичко като на длан и ще са в отлични позиции да правят заклинания. През това време ние с Ремус и Артър ще изведем няколко бойни групи в парка. Някой трябва да организира защитата на входовете на тунелите, водещи към училището...

– Звучи като работа точно за нас – провикна се Фред, като посочи себе си и Джордж, и Кингзли кимна.

– И така, водачите тук при мен, за да разпределим отрядите.

– Потър – каза професор Макгонъгол и забърза към него, докато учениците се стичаха към подиума и се блъскаха, за да получат указания, – ти не трябваше ли да търсиш нещо?

– Моля? А, да – възкликна Хари.

Почти беше забравил за хоркрукса, почти беше забравил, че битката започва, за да може той да го търси: необяснимото отсъствие на Рон и Хърмаяни за миг беше засенчило всички други мисли в главата му.

– Тогава върви, Потър, върви!

– Добре... да...

Усети как другите го изпращат с поглед, когато отново излезе на бегот от Голямата във входната зала, още пълна с евакуирани ученици. Остави се те да го понесат нагоре по мраморното стълбище, но в горния му край забърза по един безлюден коридор. Страхът и паниката замъгляваха мислите му. Хари се опита да се успокои, да насочи вниманието си към търсенето на хоркрукса, ала мислите му жужаха трескаво и бесплодно като оси, хванати зад стъкло. Явно не можеше да ги подреди без Рон и Хърмаяни, без тяхната помощ. Тръгна по-бавно и някъде по средата на пустия коридор спря, седна на постаментата на една от статуите, които се бяха изнесли, и извади от кесийката около врата си Хитроумната карта. Никъде по нея не откри имената на Рон и Хърмаяни, макар и

да си помисли, че те може би са скрити от множеството плътни точки, отправили се към Нужната стая. Прибра картата, захлупи лице върху дланите си и затвори очи в опит да се съсредоточи...

Волдемор бе очаквал да отиде в кулата „Рейвънклоу“.

Ето един неоспорим факт, нещо, от което да се отгласне. Волдемор беше пратил Алекто Кароу да дежури в общата стая на „Рейвънклоу“ и за това имаше само едно обяснение: той се страхуваше да не би Хари вече да знае, че неговият хоркрукс е свързан с този дом.

Ала единственият предмет, който изглежда имаше някакво отношение към „Рейвънклоу“, беше изгубената диадема... и нима изобщо беше възможно диадемата да е този хоркрукс? Нима беше възможно слидери-нецът Волдемор да е намерил диадемата, изплъзвала се на поколения рейвънклоувци? Кой е могъл да му каже къде да търси, при положение че никой сред живите не я беше виждал?

Никой сред живите ли...

Хари отново отвори очи под пръстите си. Скочи от постаментата и хукна обратно по същия път, откъдето беше дошъл: вече по следите на единствената си, на последната надежда. Звукът от стотици хора, отправили се към Нужната стая, ставаше все по-силен, когато Хари се върна на мраморното стълбище. Префектите крещяха напътствия, като се опитваха да не губят от поглед учениците от домовете си, всички се бутаха и блъскаха, Хари видя как Закарайъс Смит изтиква първокурсниците, за да се нареди най-отпред на опашката, тук-там по-малките ученици плачеха, а по-големите викаха отчаяно, за да открият приятелите и близките си...

Хари зърна перленобял силует, който се рееше из входната зала долу, и ревна с цяло гърло, за да надкрещи олелията.

– Ник! НИК! Трябва да говоря с теб!

Промуши се през приливната вълна от ученици и накрая стигна долния край на стълбището, където го чакаше Почтибезглавия Ник, духът бродник на Грифиндорската кула.

– Хари! Скъпо момче!

Ник посегна и стисна между дланите си ръцете на Хари, който изпита чувство, че е бръкнал в ледена вода.

– Трябва да ми помогнеш, Ник. Кой е духът бродник на кулата „Рейвънклоу“?

Почтибезглавия Ник се изненада и се пообиди.

– Сивата дама, разбира се, но ако имаш нужда от услугите на дух бродник...

– Тя ми трябва... знаеш ли къде е?

– Я да видим...

Главата на Ник се поразклати върху яката му с къдрички, докато той се оглеждаше и надзърташе над главите на учениците, които прииждаха на талази.

– Ето я там, Хари, младата жена с дългата коса.

Хари се извърна в посоката, накъдето сочеше прозрачният пръст на Ник, и видя висок дух бродник – жената усети, че той я гледа, вдигна вежди и мина през една стена.

Хари се завтече след нея. Веднага щом влезе през вратата на коридора, където жената беше изчезнала, той я видя чак в дъното – все още се отдалечаваше плавно от него.

– Ей... чакай... върни се!

Жената благоволи да спре, както се рееше на няколко сантиметра над земята. Хари си помисли, че е красива – беше с дълга до кръста коса и с наметало до пода, но изглеждаше високомерна и горделива.

Когато се приближи, Хари я позна – беше я подминавал много пъти по коридорите, но никога не беше разговарял с нея.

– Ти ли си Сивата дама?

Тя само кимна, без да казва нищо.

– Духът бродник на кулата „Рейвънклоу“?

– Точно така.

Тонът ѝ не беше особено насърчителен.

– Много те моля, нуждая се от помощ. Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш за изгубената диадема.

Устните ѝ се извиха в студена усмивка.

– Опасявам се, че не мога да ти помогна – отсече жената и след като се обърна, понечи да си тръгне.

– ЧАКАЙ!

Хари не искаше да крещи, но гневът и паниката надделяваха. Докато жената се рееше пред него, той си погледна часовника: до полунощ оставаха петнайсет минути.

– Не търпи отлагане – каза разярен Хари. – Ако диадемата е в „Хогуортс“, трябва да я намеря, и то бързо.

– Ти съвсем не си първият ученик, който се е устремил към диадемата – отбеляза презрително жената. – Поколения ученици са ми досаждали, за да...

– Не се опитвам да изкарам по-високи оценки – изкрещя ѝ Хари. – Става въпрос за Волдемор... трябва да го разгромим... или това не те

вълнува?

Жената не можеше да се изчерви, но прозрачните ѝ страни станаха по-матови, а гласът ѝ беше по-разгорещен, когато тя отговори:

– Разбира се, че ме вълнува... как смееш да намекваш, че...

– В такъв случай ми помогни!

Жената губеше самообладание.

– Тук... тук не става въпрос за... – измърмори тя. – Диадемата на майка ми...

– На твоята *майка*?

Тя явно се ядоса на себе си.

– Докато бях жива, се казвах Хелена Рейвънклоу.

– Ти си ѝ дъщеря? В такъв случай би трябвало да знаеш какво е станало с диадемата!

– Макар че диадемата вдъхва мъдрост – рече жената в очевиден опит да си възвърне самообладанието, – съмнявам се, че ще увеличи шансовете ти да разгромиш магьосника, който нарича себе си Лорд...

– Нали току-що ти казах, изобщо не искам да си я слагам тая диадема! – прекъсна я вбесен Хари. – Нямам време да ти обяснявам... но ако „Хогуортс“ ти е скъп, ако искаш да видиш Волдемор победен, длъжна си да ми кажеш всичко, което знаеш за нея!

Жената продължи да се рее мълчаливо във въздуха и да гледа Хари отвисоко и той беше погълнат от чувството за безнадеждност. Ако Сивата дама изобщо знаеше нещо, тя е щяла да го каже, разбира се, на Флитуик или на Дъмбълдор, които със сигурност са ѝ задавали същия въпрос.

Хари поклати глава и понечи да си тръгне, но жената каза тихо:

– Откраднах диадемата от майка ми.

– Какво... какво си направила?

– Откраднах диадемата – повтори шепнешком Хелена Рейвънклоу. – Мечтаех да стана по-умна, по-важна от майка си. Избягах с диадемата.

Хари не знаеше как е успял да спечели доверието ѝ, а и не попита: просто заслуша много внимателно, когато жената продължи:

– Ако се вярва на хората, майка ми така и не е признала, че диадемата е изчезнала, и се е преструвала, че е у нея. Премълчала е, че я е изгубила, премълчала е и ужасното ми предателство, не е споделила дори с другите основатели на „Хогуортс“. После била покосена от неизлечима болест. Въпреки коварството ми отчаяно искала да ме види още веднъж. Пратила да ме търси един човек, който отдавна ме обичаше, макар че аз отклонявах най-категорично ухажването му. Знаела, че той няма да

се успокои, докато не ме открие.

Хари зачака. Жената си пое дълбоко въздух и отметна глава.

– И той ме намери в гората, където се бях скрила. Отказах да се върна с него и тогава баронът прибягна до насилие. Винаги си е бил сприхав. Вбеси се от отказа ми, ревнуваше, че съм свободна, и ме прониза.

– *Баронът?* Онзи...

– Да, Кървавия барон – потвърди Сивата дама и отметна наметалото си, за да му покаже тъмната рана на белите си гърди. – Щом видя какво е направил, изпита угризения на съвестта. Издърпа оръжието, което ми беше отнело живота, и се самоуби с него. Оттогава минаха доста векове, но той още носи веригите – като знак на покаяние... както е и редно – добави тя горчиво.

– А... а диademата?

– Тя остана там, където я скрих, щом чух, че баронът се приближава през гората. Пъхнах я в едно изкорубено дърво.

– В изкорубено дърво ли? – повтори Хари. – Какво дърво? Къде?

– В една гора в Албания. Усамотено място, за което мислех, че се намира много далеч, извън обсега на майка ми.

– Албания... – повтори Хари. От объркването му като по чудо изникнаха трезви мисли и той проумя защо Сивата дама му казва неща, които е премълчала пред Дъмбълдор и Флитуик. – Вече си разказала на някого всичко това, нали? На друг ученик.

Жената затвори очи и кимна.

– Нямах... представа... той... ме ласкаеше. Струваше ми се, че... че ме разбира... и ми съчувства...

„Да – помисли си Хари, – Том Риддъл със сигурност е разбирал Хелена Рейвънклоу в желанието ѝ да притежава красиви реликви, на които не е имала право.“

– Е, ти не си първата, от които Риддъл е откопчвал нещо – промърмори Хари. – Стига да иска, той може да бъде и много очарователен...

Значи така – Волдемор беше успял да узнае с хитрост от Сивата дама къде точно се намира диademата. Беше отишъл до далечната гора и беше взел украшението от скривалището вероятно веднага щом е завършил „Хогуортс“, още преди да започне работа в „Боргин и Бъркс“.

И дали точно тази далечна албанска гора не се е сторила на Волдемор чудесно убежище много по-късно, когато той е имал нужда от място, където да се усамоти, необезпокояван от никого, в продължение на цели десет години?

Но след като се е превърнала в неговия безценен хоркрукс, диадемата не е била оставена в онова най-обикновено дърво... не, тайно е била върната в истинския си дом и Волдемор я е оставил там...

– Вечерта, когато е дошъл да иска работа! – довърши на глас мисълта си Хари.

– Моля?

– Скрил е диадемата в замъка същата вечер, когато е поискал от Дъмбълдор да му разреши да преподава! – каза Хари. Това, че го изрича на глас, му помогна да го осмисли. – Сигурно я е пъхнал някъде, докато се е качвал или е слизал от кабинета на Дъмбълдор! Но пак си е струвало да се опита да получи работата – така е щял да има възможност да отмъкне и меча на Грифиндор... Благодаря ти, много ти благодаря!

Хари остави Сивата дама да се рее, съвсем стъписана. Докато заобикаляше ъгъла, за да се върне във входната зала, погледна часовника си. До полунощ оставаха пет минути и макар че Хари вече знаеше какво представлява последният хоркрукс, той дори не се беше доближил до откритването му...

Поколения ученици не бяха успели да намерят диадемата, което наведнаш на мисълта, че тя не е в кулата „Рейвънклоу“... Но в такъв случай къде да я търси? Какво скривалище беше открил Том Риддъл в замъка „Хогвортс“, което според него никой нямаше да намери?

Потънал в отчаяни догадки, Хари зави зад ъгъла и едва беше направил няколко крачки по следващия коридор, когато прозорецът вляво се отвори със страшен оглушителен трясък. Той отскочи встрани точно когато през разбитото стъкло влетя грамадно туловище, което се удари в стената отсреща. От новопристигналия се откопчи нещо голямо и рошава, което изхриптя и се метна към Хари.

– Хагрид! – ревна той, като се опита да се отскубне от вниманието на огромната хрътка Фанг, която се беше покатерила на ходилата му. – Ама какво...

– Хари, тука си! Тука си!

Хагрид се наведе, удостои набързо Хари с прегръдка, с която насмалко да му натроши ребрата, после изтича обратно при счупения прозорец.

– Браво, Гропи! – изкрещя той през дупката в стъклото. – Ей сегинка се връщам, браво на тебе!

Хари видя отвън в тъмната нощ зад Хагрид светлина, блеснала някъде в далечината, и чу зловещ писък като на умряло. Погледна си часовника: беше полунощ. Битката беше започнала.

– Леле, Хари – възкликна запъхтян Хагрид, – почна се, а? Време за битка!

– Откъде идваш, Хагрид?

– Чух от пещерата Ти-знаеш-кого – обясни мрачно той. – Гласът му долетя чак дотам – разполагате с времето до полунощ да ми предадете Хари Потър... Знаех си аз, че си тука, знаех си к'во ще се случи. Долу, Фанг! Та ние с Гропи и Фанг дойдохме да се присъединим. Дойдохме през зида откъм гората, Гропи ни пренесе. Рекох му да ме остави в замъка и той, да ми е жив и здрав, ме метна през прозореца. Е, друго имах предвид, ама... Къде са Рон и Хърмаяни?

– Много уместен въпрос – отвърна Хари. – Да вървим.

Двамата забързаха по коридора, а Фанг заситни до тях. Хари чуваше движение по всички коридори наоколо, тичане, викове, виждаше през прозорците как в тъмния парк блясват още и още светлини.

– Къде отиваме? – изпуктя Хагрид, като стъпваше тромаво по петите на Хари и дъските по пода се тресяха от тежестта му.

– И аз не знам точно – призна си Хари и зави зад поредния изпречил се пред погледа му ъгъл, – но Рон и Хърмаяни трябва да са някъде тук.

В коридора отпред вече лежаха първите жертви на битката: двете грозилища от водоливници, които обикновено пазеха входа на учителската стая, бяха повалени от заклинание, проникнало през друг счупен прозорец. Останките им помръдваха едва-едва на пода и докато Хари прескачаше една от отсечените им глави, тя простена немощно:

– О, не ми обръщай внимание... Аз ще си лежа тук и ще се разпадам...

Покрай грозното каменно лице Хари внезапно се сети за мраморния бюст на Роуина Рейвънклоу в къщата на Ксенофилиус и за налудничавото ѝ украшение за глава, а после и за статуята в кулата „Рейвънклоу“ с мраморната диадема върху белите кьдрици...

Щом стигна дъното на коридора, в съзнанието му изникна споменът и за трето каменно изображение: на грозния стар магьосник, върху чиято глава преди година самият Хари беше сложил перука и очукана стара тиара, за да отбележи къде е скрил стария учебник. Беше безкрайно изумен, обля го топлина, сякаш бе пил огнено уиски, и за малко да се прегъне.

Най-после знаеше къде го чака хоркрукът...

Том Риддъл, който не се доверяваше на никого и действаше сам, явно беше решил нагло, че единствен той е проникнал в най-големите

загадки на замъка „Хогуортс“. Като примерни ученици Дъмбълдор и Флитуик не бяха стъпвали никога, разбира се, на онова място, но докато беше учил тук, Хари доста често се беше отклонявал от отъпканите пътища: ето най-сетне една тайна, която двамата с Волдемор знаеха, а Дъмбълдор така и не беше разкрил...

Рязко го изтръгна от мислите му професор Спраут, която мина с гръм и трясък покрай него, следвана от Невил и още петима-шестима: всички бяха с наушници и носеха нещо като големи растения в саксии.

– Мандрагори! – извика през рамо Невил на Хари, докато притичваше покрай него. – Ще ги метнем на стените... на ония никак няма да им хареса!

Сега вече Хари знаеше къде да отиде: хукна, а Хагрид и Фанг се завтекоха след него. Подминаваха портрет след портрет и нарисуваните фигури тичаха заедно с тях – магьосници и вещици с яки на къдрички и бричове, в ризници и наметала, които се събираха в картината на някого, сбутваха се, за да се сместят, и си съобщаваха с крясъци новините от други части на замъка. Щом стигнаха края на коридора, целият замък се тресеше и когато една огромна ваза отхвърча с взривна сила от поставката си, Хари разбра, че всичко наоколо е в хватката на заклинания и магии, по-зловещи от заклинанията на учителите от Ордена.

– Няма страшно, Фанг, не бой се! – изкрещя Хагрид, но огромната хрътка беше побягнала колкото й крака държат, когато във въздуха като шрапнели се разлетяха парчета порцелан, и той затопурка след подплашеното куче.

Останал сам, Хари тръгна с насочена магическа пръчка по тресящите се коридори – на един етаж niskият рицар сър Кадоган притичваше след него от картина на картина, като подрънкваше с бронята си и пишеше насърчително, а охраненото му малко пони ситнеше след него.

– Фуклъвци и разбойници, псета и негодници, прогони ги, Хари Потър, покажи им пътя!

Хари зави шеметно зад един ъгъл и видя Фред и малка групичка ученици, сред които бяха Лий Джордън и Хана Абът: стояха до поредния празен постамент, статуята от който беше запечатала таен проход. Бяха извадили магическите си пръчки и слушаха какво става в дупката, затисната от статуята.

– Чудна нощ, само за бой! – провикна се Фред, когато замъкът се разтресе отново, а Хари мина на бегом покрай тях, в същата степен вдъхновен и уjasен.

Завтече се по поредния коридор – там беше пълно със сови, а

Госпожа Норис съскаше и се опитваше да ги фрасне с лапи, явно за да се върнат където им е мястото...

– Потър! – Насочил магическата си пръчка, Абърфорт Дъмбълдор беше препречил коридора отпред. – През кръчмата ми на върволица минават стотици ученици!

– Знам, евакуираме ги – обясни Хари. – Волдемор...

– Ще нападне, защото те не те предадоха – продължи вместо него Абърфорт, – не съм глух, цял Хогсмийд го чу. И толкова ли не хрумна на никого да вземете няколко слидеринци за заложници? Сред онези, които пращате на безопасно място, има деца на смъртожадни. Няваше ли да е малко по-умно да ги задържите тук?

– Това не би спряло Волдемор – отвърна Хари, – а и брат ви не би го направил никога.

Абърфорт изсумтя и забърза в обратната посока.

Брат ви не би го направил никога... Е, това си е истина, помисли Хари: Дъмбълдор, който толкова дълго беше защитавал Снейп, за нищо на света не би държал за заложници ученици...

После Хари отново хукна, заобиколи последния ъгъл и с вик на облекчение, но и на гняв пресрещна Рон и Хърмаяни: двамата се бяха натоварили с някакви големи извити мръсни жълти чудесии, освен това Рон стискаше под мишница и метла.

– Къде бяхте, да ви вземат мътните? – изкрещя Хари.

– В Стаята на тайните – обясни Рон.

– В Стаята... *Какво?* – ахна Хари и се закова с олюляване пред тях.

– Хрумна му на Рон, на Рон! – каза задъхана Хърмаяни. – Блестящо, нали? След като ти тръгна, му казах – дори и да намерим другия, как ще го унищожим? Още не сме обезвредили чашата! И точно тогава на Рон му хрумна! Базилискът!

– Какво, да му се не...

– Нещо, с което да унищожим хоркруксите – отвърна протичко Рон.

Хари сведе очи към нещата, които Рон и Хърмаяни стискаха в ръце: огромни извити зъби, които явно бяха изтръгнати от черепа на мъртвия базилиск.

– Но как сте проникнали там? – попита Хари, като премести поглед от зъбите към Рон. – Трябва да знаете змийски!

– Той знае – пошушна Хърмаяни. – Покажи му, Рон!

Рон издаде ужасен съскащ звук като от душене.

– Точно така ти отвори капачето на медальона – смънка той, сякаш

се извиняваше. – Наложил се да опитвам няколко пъти, докато налучкам как е правилно, но накрая все пак влязохме – сви Рон скромно рамене.

– Беше невероятен! – рече Хърмаяни. – Направо невероятен.

– Е, и... – Хари се опитваше да не губи нишката. – Е, и...

– И ние унищожихме още един хоркрукс – отговори Рон и извади от якето си останките от чашата на Хафълпаф. – Хърмаяни я прониза. Реших, че е редно тя да го направи. Не беше имала това удоволствие.

– Гениално! – извика Хари.

– А, дребна работа – отвърна Рон, но изглеждаше твърде доволен от себе си. – А при теб какво ново?

Точно когато го каза, някъде горе екна взрив: и тримата извърнаха очи към тавана, от който се посипа прах, и чуха в далечината писък.

– Знам как изглежда диадемата, знам и къде е – заговори бързо Хари. – Той я е скрил точно там, където и аз скрих стария учебник по отвари и където всички от векове крият разни неща. Въобразявал си е, че е единственият, който е намерил това място. Да вървим!

Докато стените се тресяха, Хари заведе другите двама през скрития вход на стълбището за Нужната стая. Вътре бяха само три жени: Джини, Тонкс и възрастна магьосница с проядена от молците шапка – Хари позна веднага бабата на Невил.

– А, Потър! – рече тя отсечено, сякаш го е чакала. – Ти можеш да ни кажеш какво става.

– Всичко наред ли е? – попитаха в един глас Джини и Тонкс.

– Поне доколкото знаем... – отговори Хари. – Още ли има хора в прохода за „Свинската глава“?

Знаеше, че докато има хора, които използват Нужната стая, тя няма да може да се преобрази.

– Аз бях последната, която мина по него – отвърна госпожа Лонгботъм. – Запечатах го, реших, че е неразумно да го държим отворен, при положение че Абърфорт вече не е в кръчмата. Видяхте ли някъде моя внук?

– Той се сражава – каза Хари.

– Естествено! – гордо рече старата дама. – Извинете, но трябва да отида да му помагам.

И тя с изненадваща бързина заситни към каменните стъпала.

Хари погледна Тонкс.

– Мислех, че си при Теди у майка си.

– Не знаех какво става и не издържах... – Тонкс явно се измъчваше. – Майка ми ще се грижи за него... видяхте ли някъде Ремус?

– Смяташе да изведе една от бойните групи в парка...

Без да казва и дума повече, Тонкс изхвърча от помещението.

– Извинявай, Джини – подхвана Хари, – но за малко трябва да излезеш и ти. После може да се върнеш.

Джини страшно се зарадва, че ще се махне от убежището.

– После може да се върнеш! – извика Хари след нея, когато тя се завтече след Тонкс към стълбището. – *Трябва да се върнеш!*

– Я чакайте! – каза рязко Рон. – Забравихме!

– Кого? – попита Хърмаяни.

– Домашните духчета, всички те сигурно са долу в кухнята, нали?

– Предлагаш да ги включим в сражението ли? – рече Хари.

– А, не – угрижено възрази Рон. – Предлагам да им кажем да се изнесат оттам. Не искаме още Добиевци, нали? Не можем да им заповядаме да умрат за нас...

Екна трясък: базилисковите зъби западаха от ръцете на Хърмаяни. Тя изтича при Рон и обви ръце около врата му, после горещо го целуна по устните. Рон хвърли зъбите и метлата, които държеше, и откликна с такова въодушевление, че вдигна Хърмаяни във въздуха.

– Сега ли намерихте? – попита плахо Хари и когато не се случи нищо, освен че Рон и Хърмаяни се вкопчиха един в друг още по-здраво и залитнаха на място, той повиши тон: – Ей! Тук се води война!

Двамата се отдръпнаха, без да се пускат.

– Знам, мой човек – каза Рон, но изглеждаше така, сякаш са го ударили с блъджър по темето. – Сега или никога, нали?

– Стига си се лигавил! Ами хоркруксът? – изкрещя Хари. – Не мислите ли, че може... да поотложите, докато намерим диадемата?

– Да... прав си... извинявай... – каза Рон и двамата с Хърмаяни поруменели се заеха да събират зъбите.

Когато тримата отново излязоха в коридора горе, стана ясно, че за минутите, които са прекарвали в Нужната стая, положението в замъка рязко се е влошило: стените и таваните се тресяха по-силно от всякога, във въздуха се носеше прах, а Хари видя през най-близкия прозорец зелени и червени светлини, проблясващи съвсем близо до подножието на замъка, и разбра, че смъртожадните всеки момент ще проникнат вътре. Погледна надолу и зърна великана Гроп, който криволичеше, размахваше нещо, май едно от грозилищата от водоливниците, изтръгнато от покрива, и ревеше недоволно.

– Дано стъпче някои – каза Рон, когато някъде съвсем наблизко екнаха нови писъци.

– Само да не са от нашите! – каза глас: Хари се обърна и видя Джини и Тонкс, двете стояха с магически пръчки, насочени към съседния прозорец, от който липсваха няколко стъкла.

Докато Хари гледаше, Джини успя да се прицели добре и да запрати заклинание по една от групичките сражаващи се долу.

– Браво, момиче! – ревна някой, който тичаше през прахоляка към тях, и Хари отново видя Абърфорт, който водеше с развята побеляла коша няколко ученици. – Както е тръгнало, май ще превземат северните бойници, довели са техни си великани.

– Видя ли някъде Ремус? – провикна се след него Тонкс.

– Дуелираше се с Долохов – изкрещя Абърфорт, – оттогава не съм го виждал!

– Тонкс – каза Джини, – Тонкс, сигурна съм, че той е добре...

Тонкс обаче беше хукнала през прахоляка след Абърфорт. Джини се обърна безпомощно към Хари, Рон и Хърмаяни.

– Не се притеснявай за тях – каза Хари, макар да съзнаваше, че това са празни думи. – Връщаме се след малко, Джини, просто не се забърквай където не ти е работа и се пази... Хайде! – подкани той Рон и Хърмаяни и тримата тичешком стигнаха при плътната стена, зад която Нужната стая чакаше, за да изпълни желанието на следващия, който влезе в нея.

„Трябва ми мястото, където е скрито всичко“ – замоли наум Хари и на третия път, когато притичаха покрай стената, вратата се появи.

Тътенът на ожесточената битка утихна още щом прекрачиха прага и затвориха след себе си вратата: всичко потъна в тишина. Бяха в помещение с размерите на катедрала и с вид на град: извисилите се стени бяха направени от предмети, скрити от хиляди ученици, които отдавна бяха напуснали училището.

– Изобщо ли не е допускар, че някой ще проникне тук? – попита Рон и гласът му прокърна в тишината.

– Въобразявал си е, че само той може да влезе – отговори Хари. – Не му провървя, миналата година и на мен ми се наложи да скрия нещо... елате – добави, – мисля, че е някъде там...

Подмина препарирания трол и вълшебния изчезващ сандък, който предишната година Малфой беше поправил с такива ужасни последици, после се подвоуми и погледна в двете посоки на пътеките между вехториите: не помнеше накъде трябва да тръгне...

– *Акцио диадема!* – извика отчаяна Хърмаяни, но към тях във въздуха не политна нищо.

Точно както и трезорът в „Гринготс“, стаята явно нямаше да разкрие толкова лесно потулените в нея вещи.

– Я да се разделим – предложи Хари на другите двама. – Търсете каменен бюст на старец с перука и тиара! Сложен е на шкаф и определено е някъде наблизено...

Те забързаха по съседните пътеки и Хари чу стъпките им, които кънтяха сред извисилите се камари вехтории, бутилки, шапки, сандъци, столове, книги, оръжия, метли, бухалки...

– Някъде наблизено... – промърмори си той. – Някъде... някъде...

Навлизаше все по-надълбоко и надълбоко в лабиринта и търсеше вещи, познати от онзи път, когато беше влязъл тук. Чуваше силно дъха си, после душата му сякаш потрепери: точно пред него бяха олющенят стар шкаф, където беше скрил стария учебник по отвари, и върху него стърчеше сипаничавият каменен магьосник с прашната овехтяла перука и нещо, наподобяващо потъмняла от времето старинна тиара.

Беше на около три метра и Хари вече беше протегнал ръка, когато някой каза зад него:

– Задръж, Потър!

Той застина и се обърна. Отзад рамо до рамо стояха Краб и Гойл и бяха насочили магическите си пръчки право срещу него. През малкото разстояние между ухилените им лица Хари зърна Драко Малфой.

– Потър, ти държиш моята пръчка – рече той и насочи към него някаква пръчка между Краб и Гойл.

– Вече не е твоя – изхриптя Хари и стисна още по-здраво пръчката от глог. – Който победи, той я държи, Малфой. А тази кой ти я даде?

– Майка ми – отговори Драко.

Хари се засмя, макар че нямаше нищо смешно. Той вече не чуваше Рон и Хърмаяни. Явно бяха излезли извън обсега на слуха му и търсеха диадемата.

– И как така вие тримата не сте с Волдемор? – попита Хари.

– Ще бъдем възнаградени – рече Краб: за такъв едър човек гласът му беше учудващо тих и Хари май не го беше чувал никога да говори така, освен това се усмихваше като малко дете, на което са му обещали голямо пликче бонбони. – Поизостанахме, Потър. Решихме да не се евакуираме. Решихме да те предадем на него.

– Добре сте го измислили – отбеляза Хари.

Не можеше да повярва, че е бил толкова близо и всичко ще бъде провалено от Малфой, Краб и Гойл. Започна да отстъпва бавно назад към мястото, където беше хоркруксът, климнал на една страна върху

бюста. Само ако успееше да го хване преди началото на битката...

– И как проникнахте тук? – попита Хари в опит да отклони вниманието им.

– От една година аз всъщност си живея в Стаята на скритите неща – тросна се Малфой.

– Криехме се в коридора отвън – изсумтя Гойл. – Сега вече можем да правим хам-лизиращи заклинания! И ето че ти се изгърсваш право пред нас и разправяш, че търсиш някаква си дида-рема – ухили се той тъпо. – Какво е това дида-рема?

– Хари! – екна внезапно гласът на Рон иззад стената отдясно. – Говориш ли с някого?

Краб замахна като с камшик, насочи магическата си пръчка към петнайсетметровата планина от стара покъщнина, счупени куфари, стари книги и мантии и какви ли не боклуци от неустановен вид и изкрещя:

– *Десендо!*

Стената се наклони, после се свлече на пътеката откъм страната, където стоеше Рон.

– Рон! – ревна Хари.

Хърмаяни, която не се виждаше, изпищя и Хари чу как от другата страна на разклатената стена на пода падат безброй предмети: той насочи пръчката към основата, извика:

– *Фините!*

И стената се закрепя.

– Не! – изкрещя Малфой и стисна ръката на Краб, който понечи да повтори заклинанието си. – Ако събориш всичко, нищо чудно да заровиш отдолу и диадемата!

– Чудо голямо, като я заровя! – тросна се Краб и си издърпа ръката. – Черния лорд иска Потър, на кого му пука за някаква си дида-рема.

– Потър е дошъл да я вземе – обясни Малфой със зле прикрито раздражение, че приятелите му са толкова несхватливи, – а това означава...

– Означава ли... – Краб се извърна към Малфой, без да крие яда си. – На кого му пука какво мислиш ти? Няма вече да изпълнявам заповедите ти, Драко. С теб и баща ти е свършено.

– Хари! – извика отново Рон от другата страна на стената вехтории. – Какво става?

– Хари! – изимитира го Краб. – Какво става... не, Потър! *Круцио!*

Хари се беше хвърлил към тиарата: проклятието на Краб не го улучи, затова пък поразява каменния бюст, който отхвърча във въздуха, а

диадемата се извиси право нагоре, после запада и се скри сред купчината вещи, където беше стоял бюстът.

– СПРИ! – изкрещя Малфой на Краб и гласът му проехтя из огромното помещение. – Черния лорд го иска жив...

– Е, и? Аз да не би да го убивам? – извика Краб, като изгласка ръката на Малфой, който се опитваше да го задържи, – но ако мога, ще го убия, Черния лорд го иска мъртъв, какво тол...

На сантиметри от Хари се стрелна струя алена светлина: Хърмаяни беше притичала иззад ъгъла и беше запратила зашеметяващо заклинание право към главата на Краб, но то не го повали, защото Малфой го дръпна.

– Я, мътнородата! *Авада Кедавра!*

Хари видя как Хърмаяни се хвърля встрани и яростта, задето Краб се е прицелил да убива, заличи всичко друго в съзнанието му. Той запрати по него зашеметяващо заклинание – Краб залитна и изби от ръката на Малфой пръчката, която се търкулна и се скри под планината натрошени мебели и кашони.

– Не го убивайте! НЕ ГО УБИВАЙТЕ! – ревна Малфой към Краб и Гойл, понеже и двамата се бяха прицелили в Хари: за стотна от секундата те се поколебаха и това беше всичко, от което Хари се нуждаеше.

– *Експелиармус!*

Пръчката на Гойл отхвърча от ръката му и хлътна в камарата предмети отстрани, Гойл пък подрипна глупаво на едно място, като се опита да улови своята, Малфой отскочи, за да е извън обсега на второто зашеметяващо заклинание на Хърмаяни, а Рон се появи внезапно в дъното на пътеката и запрати по Краб проклетие за пълно тяловкочаняване, което се размина с него на сантиметри.

Краб се завъртя рязко кръгом и отново кресна:

– *Авада Кедавра!*

Рон рязко отскочи и се скри, за да се изплъзне от струята зелена светлина. Останал без пръчка, Малфой се сниши зад трикрак дрешник, а Хърмаяни се спусна към тях, като пътем улучи Гойл със зашеметяващо заклинание.

– Някъде тук е! – изкрещя й Хари и засочи купчината вехтории, сред които беше паднала тиарата. – Потърси я, а аз ще отида да помогна на Р...

– ХАРИ! – викна тя.

Той беше предупреден от тъген някъде отзад, който се засилваше. Обърна се и видя, че Рон и Краб тичат колкото им крака държат по

пътеката към тях.

– Горещо ли го предпочитате, отрепки такива? – ревна Краб, както бягаше.

Той обаче явно нямаше власт над онова, което беше направил. Гонеха ги пламъци с неестествени размери, които лижеха отстрани стените от вехтории и от допира им те рухваха и се превръщаха в сажди.

– *Агуаменти!* – изкрещя Хари, ала струята вода, бликнала от върха на магическата му пръчка, се изпари във въздуха.

– БЯГАЙТЕ!

Малфой сграбчи зашеметения с магия Гойл и го затегли, Краб, който сега изглеждаше ужасен, търти да бяга преди всички, Хари, Рон и Хърмаяни се втурнаха след него, а огънят продължи да ги преследва. Това не беше какъв да е огън: Краб явно беше пратил проклятие, за което Хари не знаеше, и когато те завиха зад ъгъла, пламъците ги подгониха като живи, чувстващи същества, решили на всяка цена да ги погубят. После огънят се преобрази, превърна се в огромна глутница разлютени зверове: извисиха се пламтящи змии, химери и змейове, които се снишиха и пак се издигнаха, а трупалите се със столетия вехтории, с които те се хранеха, бяха отхвърлени във въздуха и се устремиха към зъбатите им пасти над краката с хищни нокти, за да бъдат погълнати от пъкъла.

Малфой, Краб и Гойл изчезнаха от поглед, а Хари, Рон и Хърмаяни се заковаха на място, обкръжени от свирепите огнени чудовища, които стесняваха все повече и повече обръча, размахваха лапи, рога и опашки, а жегата наоколо ги беше притиснала като плътна стена.

– Какво ще правим сега? – разпищя се Хърмаяни така, че се чу над оглушителния тътен на огъня. – Какво ще правим сега?

– Дръж!

Хари грабна от най-близката купчина вехтории две тежки на вид метли и хвърли едната на Рон, който притегли Хърмаяни зад себе си. Хари преметна крак през втората, после се отгласнаха с все сила от пода и се извисиха във въздуха, като избегнаха на сантиметри твърдия клон на огнена граблива птица, който изтрака подире им. Пушекът и жегата ги обгръщаха отвсякъде: долу прокълнатият огън поглъщаше укритото от поколения преследвани ученици, гузните плодове на хиляди забранени експерименти, тайните на безброй души, потърсили убежище в стаята. Хари не виждаше никъде и следа от Малфой, Краб и Гойл, кръжеше възможно най-ниско, доколкото се осмеляваше, над стръвните огнени страшилища и се опитваше да ги открие, долу обаче нямаше нищо друго, освен пламъци... Каква ужасна смърт!... Хари никога не беше

пожелавал това...

– Хари, да се махаме оттук, да се махаме оттук! – ревна Рон, въпреки че от черния пушек вратата не се виждаше.

Точно тогава Хари чу тих жален човешки писък, дошъл някъде от ужасната суматоха и трясъка на всепоглъщащия огън.

– Прекалено... прекалено опасно е! – извика Рон, но Хари продължи да кръжи във въздуха.

Очилата го предпазваха поне малко от дима и той се визираше в огнената буря долу с надеждата да открие някакъв признак на живот, крайник или лице, които още да не са овъглени като дърво...

И ги видя: Малфой беше обхванал с ръце Гойл, който беше в безсъзнание, двамата се бяха закрепили върху клатушкаща се кула от овъглени чинове, и Хари се устреми надолу към тях. Малфой забеляза, че се приближава, и вдигна ръка, но още докато я хващаше, Хари разбра, че е безполезно: Гойл беше прекалено тежък, а потната длан на Малфой веднага се изплъзна...

– АКО ЗАРАДИ ТЯХ УМРЕМ, ЩЕ ТЕ УБИЯ, ХАРИ! – ревна отнякъде гласът на Рон и точно когато върху тях връхлетя огромна пламтяща химера, Рон и Хърмаяни изтеглиха Гойл на метлата си и като се въртяха и кръжаха, се извисиха отново във въздуха, а Малфой се покатери зад Хари.

– Вратата, към вратата, към вратата! – изпищя той в ухото му и след като набра скорост, Хари политна след Рон, Хърмаяни и Гойл през кълбетата черен пушек, като едва си поемаше въздух: малкото предмети наоколо, които все още не бяха обгорени от всепоглъщащите пламъци, се развърчаха във въздуха, запратени високо от тържествуващите твари на прокълнатия огън: чаши и щитове, проблясваща огърлица и стара, потъмняла от времето тиара...

– Какво правиш, какво правиш? Вратата е натам! – изпищя Малфой, но Хари зави рязко и се гмурна надолу.

Диадемата падаше бавно, въртеше се и блещукаше, докато се снишаваше към зейналата паст на една змия, и точно тогава той я улови, наядна я на китката си...

Зави отново точно когато змията се спусна към него. Извиси се и се насочи право към мястото, където се надяваше да е отворената врата: Рон, Хърмаяни и Гойл бяха изчезнали, а Малфой пищеше и се беше вкопчил в Хари толкова здраво, че чак го заболя. После Хари видя през дима върху стената правоъгълно петно и зави с метлата към него – след мигове белите му дробове се напълниха с чист въздух и те се блъснаха в

стената на коридора отвън.

Малфой падна от метлата и се просна по лице, както се давеше, кашляше и се опитваше да си поеме въздух. Хари се претърколи и седна: вратата на Нужната стая беше изчезнала, а Рон и Хърмаяни седяха запъхтени до Гойл, който още не беше дошъл в съзнание.

– К-краб... – пророни задавен Малфой веднага щом си възвърна дар словото. – К-краб...

– Мъртъв е – рязко каза Рон.

Възцари се тишина, чуваха се само запъхтяното им дишане и кашлянето. Точно тогава замъкът беше разлюлян от няколко невероятно силни труса и покрай тях профучаха цяла кавалкада призрачни силиуети, които бяха яхнали коне, а главите им под мишниците пицяха кръвожадно. След като безглавата шайка отмина, Хари се изправи с усилие и се огледа: навсякъде наоколо бушуваше битка. Освен писъците на отстъпващите призраци той чу други викове. Заля го паника.

– Къде е Джини? – попита ненадейно. – Беше тук. Трябваше да се върне в Нужната стая.

– Майко мила, нима смяташ, че след онзи пожар още има такава стая? – попита Рон, докато се изправяше, разтърка гърди и се огледа наляво и надясно. – Дали да не се разделим и да я потърсим?

– Не – отсече Хърмаяни, която също стана на крака. Малфой и Гойл продължиха да лежат отчаяно на пода в коридора, и двамата бяха останали без магически пръчки. – Хайде да не се делим. Предлагам да вървим... какво е това на ръката ти, Хари?

– Моля? А, да...

Той издърпа диадемата от китката си и я вдигна. Още пареше и беше почерняла от саждите, но когато се взря по-внимателно, Хари успя да разчете думите, изсечени със ситни букви отгоре: *Има ли нейде дар по-голям от ум бърз, пъргав и прям?*

От диадемата като че ли се процеждаше нещо като кръв, тъмно и катранесто. Най-неочаквано Хари усети как украшението силно се разтресе, после се строши в ръцете му и на него му се стори, че чува възможно най-тихия и най-далечен писък от болка, прокънтял не от парка на замъка, а от нещото, което току-що се беше разпаднало между пръстите му.

– Това сигурно беше Пъклоогън! – простена Хърмаяни, вперила очи в натрошените парчета.

– Моля?

– Пъклоогън... прокъннат огън... едно от веществата, които могат

да разрушат хоркруксите, но лично аз за нищо на света не бих се осмелила да го използвам, много е опасен. Откъде ли Краб е разбрал как да...

– Сигурно от Алекто и Амик Кароу – мрачно отсъди Хари.

– Наистина жалко, че не е внимавал, когато са обяснявали как да го спре – каза Рон, чиято коса, както и косата на Хърмаяни, беше опърлена, а лицето му беше почерняло от саждите. – Ако не се беше опитал да ни убие всичките, сигурно щеше да ми е мъчно, че умря.

– Ама наистина ли не разбирате! – прошепна Хърмаяни. – Това означава, че веднъж да се доберем до змията, и...

Тя обаче замълча напред изречението, защото коридорът се огласи от писъци, викове и шумовете на битката, които трудно можеха да бъдат сбъркани. Хари се огледа и сърцето му се сви: в „Хогвортс“ бяха проникнали смъртожадни. Фред и Пърси се бяха върнали в коридора и се дуелираха с мъже с качулки и маски.

Хари, Рон и Хърмаяни се втурнаха да им помогнат: във всички посоки се разлетяха струи светлина, а мъжът, който се биеше с Пърси, побърза да се дръпне назад: точно тогава качулката му се смъкна и те видяха високо чело и клечеста коса...

– Здравейте, министре! – ревна Пърси и запрата заклинание право по Тикнес, който изпусна магическата пръчка и се преви – явно никак не му беше добре. – Споменах ли ви, че напускам?

– Ти се шегуваш, Пърс! – извика Фред, след като смъртожадният, с когото се сражаваше, се строполи под тежестта на три зашеметяващи заклинания, запратени от различни посоки.

Тикнес се беше свлякъл на земята и навсякъде по него се показаха мънички бодли – той сякаш се превръщаше в нещо като морски таралеж. Фред ликуващо погледна Пърси.

– Ама ти наистина се шегуваш, Пърс... Май не съм те чувал да го правиш още откакто...

Въздухът се взриви. Всички се струпаха на едно място: Хари, Рон, Хърмаяни, Фред и Пърси, двамата смъртожадни в краката им, единият зашеметен, а вторият преобразен със заклинание, и в тази стотна от секундата, когато опасността сякаш беше отстъпила временно, светът се разцепи. Хари усети как полита във въздуха и единственото, което можеше да направи, беше да се вкопчи с все сила в тънкото парче дърво – пръчката, неговото единствено оръжие – и да закрие главата си с ръце: чу писъците и кръсъците на другарите си, без да се надява да разбере какво е станало с тях...

В този миг светът се разпадна на болка и полумрак: Хари беше ползатрупан под развалините на коридор, подложен на ужасно нападение – заради студения въздух осъзна, че от тази страна замъкът е бил взривен, а от топлата лепкава течност по бузата си разбра, че силно му тече кръв. След това чу ужасяващ писък – той сякаш раздра вътрешностите му, изразяваше болка, каквато не могат да причинят нито огън, нито проклятие. Изправи се и залитна – нито веднъж през този ден и може би през целия си живот не се беше чувствал по-уплашен...

Хърмаяни се опитваше да се изправи сред развалините, а там където стената се беше срутила, се бяха струпали трима червеноглави мъже. Хари стисна ръката на Хърмаяни и двамата тръгнаха, олюлявайки се, през камъните и треските.

– Не... не... не... – крещеше някой. – Не! Фред! Не!

Пърси разгърсваше брат си, Рон беше коленичил до тях, а очите на Фред гледаха неவிждащо и върху лицето му се беше запечатал призракът на последния му смях.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА БЪЗОВАТА ПРЪЧКА

Беше настъпил краят на света, защо тогава битката не спираше, защо замъкът не беше притихнал в ужас и сражаващите се не бяха положили оръжията? Съзнанието на Хари сякаш летеше в свободно падане: въртеше се неудържимо, безсилно да осмисли невъзможното, понеже Фред Уизли не можеше да е мъртъв, свидетелствата на всичките му сестива със сигурност лъжеха...

Точно в този миг през дупката, пробита отстрани на училището, падна тяло и от мрака към тях полетяха проклетия, които удариха стената зад главите им.

– Залегнете! – извика Хари, когато в нощния мрак навън се разлетяха още проклетия: двамата с Рон сграбчиха Хърмаяни и я издърпаха на пода, ала Пърси остана проснат върху тялото на Фред, за да го защити и да не пострада още, дори когато Хари изкрещя:

– Ела, Пърси, трябва да се изтеглим.

Той само поклати глава.

– Пърси!

Хари видя как по саждите и пепелта, полепнали по лицето на Рон, остават вадички от сълзи, когато той се вкопчи в раменете на по-големия си брат и го затегли. Пърси обаче дори не помръдна.

– Не можеш да му помогнеш, Пърс! Сега ще...

Хърмаяни изпищя и на Хари, който мигом се обърна, не му се наложи да пита защо. През огромната дупка в стената се опитваше да се прекатери чудовищен паяк с размерите на малка кола: в битката се беше включил един от потомците на Арагог.

Рон и Хари изкрещяха едновременно, заклинанията им се пресекоха и чудовището беше отхвърлено назад с кошмарно мърдащи крака, после изчезна в мрака.

– Довел е и приятели! – извика Хари на другите, след като надзърна през ръба на дупката в стената на замъка, пробита от проклетията: по сградата се катереха още грамадни паяци, пуснати от Забранената гора, в която смъртожадните явно бяха проникнали.

Хари започна да ги обстрелва със зашеметяващи заклинания и събори чудовището най-отгоре върху събратята му: те се затъркаляха надолу по зданието и се скриха от поглед. Точно тогава над главата на

Хари се извисиха още проклятия, които изсвистяха толкова близо, че развяха със силата си косата му.

– Изтегляме се, незабавно!

Хари изтика пред себе си Хърмаяни заедно с Рон, после се наведе и сграбчи тялото на Фред под мишниците. Пърси разбра какво се опитва да направи той, пусна тялото и помогна на Хари: приведени ниско, за да избегнат проклятията, които летяха към тях от парка, двамата изнесоха Фред встрани, по-далеч от престрелката.

– Тук – каза Хари и те положиха тялото в ниша, където преди бяха стояли доспехи.

Не намери сили да гледа дълго лицето на Фред и след като се увери, че тялото е скрито добре, забърза да настигне Рон и Хърмаяни. Малфой и Гойл бяха изчезнали, ала в дъното на коридора, който сега беше пълен с прах, сипеща се мазилка и отдавна паднали от прозорците стъкла, Хари видя много хора, които тичаха напред-назад, така и не разбра какви са – приятели или врагове. Той зави зад ъгъла, но Пърси ревна като бик:

– РОКУУД!

После се завтече към висок мъж, тръгнал да преследва двама ученици.

– Насам, Хари! – изпищя Хърмаяни.

Беше дръпнала Рон зад един гоблен. Двамата сякаш се бореха и за един налудничав миг Хари си помисли, че пак се прегръщат, после видя, че Хърмаяни се опитва да задържи Рон, да го спре да не хукне след Пърси.

– Чуй ме... ЧУЙ МЕ, РОН!

– Искам да помогна... искам да убивам смъртожадни...

Лицето му беше сгърчено, нацапано с прах и дим, той трепереше от гняв и скръб.

– Единствени ние, Рон, можем да сложим край на това! Моля те... Рон... трябва да открием змията, трябва да я убием! – каза Хърмаяни.

Но Хари знаеше какво му е на Рон: и да тръгнеше да търси поредния хоркрукс, това нямаше да му донесе удовлетворението на възмездието, той също искаше да се сражава, да накаже хората, убили Фред, искаше и да намери останалите от семейство Уизли, и най-вече да види, да се увери, че Джини не е... Хари обаче не искаше да допусне тази мисъл в главата си...

– И ние ще се сражаваме – каза Хърмаяни. – Нямаме друг избор, ако искаме да стигнем при змията! Но нека не забравяме какво сме

длъжни да н-направим! Единствени ние можем да сложим край на това!

Тя също плачеше и докато говореше, избърса лицето си със скъсания си прогорен ръкав – за да се успокои, поемаше големи глътки въздух, от които гърдите ѝ се надигаха, после, без да пуска Рон, се извърна към Хари.

– Трябва да разбереш къде е Волдемор, защото той държи змията при себе си, нали? Хайде, Хари... надзърни в съзнанието му!

Защо ли трябваше да е толкова лесно? Защото вече няколко часа белегът му пареше от болка и настояваше да му покаже мислите на Волдемор ли? По волята на Хърмаяни Хари затвори очи и писъците, трясъците, всички дразнещи слуха шумове на битката в миг бяха заглушени и зазвучаха някъде далеч, сякаш той стоеше на много километри от тях...

Намираще се в средата на запусната, но странно позната стая с отлепени тапети по стените, всички прозорци без един бяха заковани. Звучите от щурма на замъка бяха приглушени и далечни. През единствения незакован прозорец се виждаха светлини, лумнали в далечината, там, където беше замъкът, в стаята обаче беше тъмно и единствената светлина идваше от самотно газениче.

Той въртеше магическата пръчка между пръстите си и я разглеждаше, а мислите му бяха насочени към Нужната стая в замъка, тайната стая, която единствен той беше открил, Нужната стая, както и Стаята на тайните, можеше да бъде намерена само от някой достатъчно умен, хитър и безкрайно любопитен... беше сигурен, че момчето няма да намери диадемата... въпреки че марионетката на Дъмбълдор беше стигнала много по-далеч, отколкото беше очаквал някога... прекалено далеч...

– Господарю... – чу се отчаян и дрезгав глас.

Той се извърна: в най-тъмния ъгъл седеше Луциус Малfoy, опърпан и все още със следите от наказанието, което беше понесъл след последното бягство на момчето. Едното му око и досега беше затворено и отекло.

– Господарю... умолявам ви... синът ми...

– Дори синът ти да е мъртъв, Луциус, аз нямам никаква вина. Той не се присъедини към мен като останалите слидеринци. Може би е решил да стане приятел на Хари Потър.

– Не... за нищо на света – пророни Малfoy.

– Надявай се да не го е направил.

– Не... не ви ли е страх, господарю, че Потър може да умре, покосен от друга ръка, а не от вашата? – попита с разтреперан глас Малfoy.
– Прощавайте, но... но няма ли да е по-разумно да сложите край на

битката, да отидете в замъка и сам да го... да го потърсите?

– Не се преструвай, Малфой. Искаш битката да спре, за да разбереш какво е станало със сина ти. Освен това не ми се налага да ходя да търся Потър. Преди да е свършила нощта той сам ще дойде при мен.

Волдемор отново сведе поглед към магическата пръчка между пръстите си. Тя го притесняваше... а всичко, което притесняваше Черния лорд, изискваше нещо да се промени...

– Иди да доведеш Снейп.

– Снейп ли... г-господарю?

– Да, Снейп. Още сега. Трябва ми. Искам да го помоля за... за една услуга. Върви.

Уплашен, Луциус излезе с леко залитане от сумрачната стая. Волдемор продължи да върти пръчката между пръстите си и да я гледа въртачено.

– Това е единственият начин, Наджини – прошепна той и се извърна към огромната дебела змия, увиснала във въздуха: тя се гнеше плавно вътре в омагьосаната защитна сфера, която Волдемор ѝ беше направил – обсипана със звезди и прозрачна, нещо средно между проблясващ кафез и аквариум.

Хари ахна, дръпна се и отвори очи и в същия миг върху ушите му се стовариха писъците и виковете, тътенът и трясъците на битката.

– Той е в Къщата на крясъците. Змията е с него, около нея има някаква магическа защита. Той току-що прати Луциус Малфой да намери Снейп.

– Волдемор е в Къщата на крясъците? – възмути се Хърмаяни. – Дори... дори не се бие?

– Не смята, че трябва да се бие – отвърна Хари. – Сигурен е, че аз сам ще отида при него.

– Но защо?

– Знае, че издирвам хоркруксите, държи Наджини близо до себе си... очевидно трябва да отида при него, ако искам да се доближа до онази твар...

– Ами да – изправи рамене Рон. – Значи няма да ходиш там, той иска точно това, очаква го. Ти ще стоиш тук и ще пазиш Хърмаяни, а аз ще отида и ще...

Хари го прекъсна.

– Вие двамата оставате тук, а аз ще отида с мантията невидимка и ще се върна веднага щом...

– Не – отсече Хърмаяни. – Много по-разумно е аз да взема

мантията и да...

– И през ум да не ти минава! – изръмжа Рон.

– Рон, аз мога не по-зле от... – подхвана Хърмаяни, но още преди да довърши изречението гобленът в горния край на стълбището, където стояха, се разпра и се разтвори.

– ПОТЪР!

Там стояха двама смъртожадни с маски, ала още преди да са вдигнали магическите си пръчки Хърмаяни изкрещя:

– *Глисео!*³³

Стъпалата под краката им се изравниха и се превърнаха в улей, по който тримата с Хари и Рон се плъзнаха надолу, без да могат да направят скоростта, но толкова бързо, че зашеметяващите заклинания на смъртожадните изсвистяха високо над главите им. Тримата се изстреляха през гоблена в долния край на стълбището, завъртяха се като пумпали на пода и се удариха в стената отсреща.

– *Дуро!*³⁴ – викна Хърмаяни, насочила пръчката към гоблена, и той се превърна в камък, след което се чуха два удара, толкова силни, че чак да ти се пригади – смъртожадните, които ги преследваха, се бяха блъснали в него.

– Назад! – изкрещя Рон и тримата се долепиха до една врата точно когато покрай тях с тътен препуснаха цели пълчища чиновове, подкарани от професор Макгонъгол, която подтичваше отзад.

Тя явно не забеляза тримата: косата ѝ беше разпусната и на бузата ѝ се виждаше рана. Зави зад ъгъла и те я чуха да пищи:

– ЦУРМУВАЙ!

– Хари, скрий се под мантията невидимка – подкани Хърмаяни. – Нас не ни мисли...

Той обаче заметна с мантията и тримата: колкото и да бяха пораснали, Хари се съмняваше, че някой ще забележи краката им без тела сред прахта, извила се във въздуха, падащите камъни и стрелкащите се във всички посоки заклинания.

Притичаха надолу по следващото стълбище и се озоваха в коридор, пълен със сражаващи се. Портретите от двете страни бяха претърпкани с фигури, които подвикваха съвети и насърчаваха, а смъртожадните – и с маски, и без маски – се дуелираха с учители и ученици. Дийн явно си беше спечелил пръчка, защото сега стоеше лице в лице с Долохов, а

33. От „glisser“ (фр.) – „пързаям се“. – Б.пр.

34. От „duro“ (лат.) – „втвърдявам“. – Б.пр.

Парвати се биеше с Травърс. Хари, Рон и Хърмаяни веднага вдигнаха пръчките, готови за удар, но биешите се криволичеха и се стрелкаха наоколо толкова често, че имаше голяма вероятност, ако тримата запретат проклетия, да уцелят някого от своите. Още докато стояха нащрек и търсеха случай да се включат, чуха силно бъззззззззз! – Хари погледна нагоре и видя Пийвс, който шеметно кръжеше над тях и обстрелваше с пашкули на драки вероломки смъртожадните, чиито глави внезапно бяха покрити с гърчещи се зелени грудки, наподобяващи тлъсти червеи.

– Аааааа!

Шепа грудки бяха уцелили мантията невидимка над главата на Рон: слузестите зелени корени бяха увиснали неправдоподобно във въздуха, докато Рон се мъчеше да се откопчи от тях.

– Тук има някой невидим! – изкрещя един смъртожаден с маска и засочи.

Дийн се възползва в пълна мяра от това, че той е отклонил за миг вниманието си, и го повали със зашеметяващо заклинание, Долохов се опита да отвърне на удара, ала Парвати го уцели с тяловкочаняващо проклетие.

– ХАЙДЕ! – извика Хари и тримата с Рон и Хърмаяни придърпаха мантията невидимка плътно до себе си, после, навели глави, се стрелнаха между сражаващите се, като от време на време се хлъзгаха в локвите сок от драка вероломка, и се устремиха към горния край на мраморното стълбище за входната зала.

– Аз съм Драко Малфой, аз съм Драко, от вашите съм!

Драко стоеше на горната стълбищна площадка и убеждаваше друг смъртожаден с маска. Пътем Хари зашемети със заклинание смъртожадения, а Драко се огледа грейнал, за да види кой е неговият спасител, и Рон го фрасна изпод мантията невидимка. Малфой се строполи с разкъравена уста върху смъртожадения.

– За втори път тази вечер ти спасяваме живота, двулично копеле такова! – ревна Рон.

По стълбището и в Голямата зала също се водеха битки – накъдето и да се обърнеш, Хари виждаше смъртожадни: Йаксли се биеше при входната врата с Флитуик, точно до тях друг смъртожаден с маска се дуелираше с Кингзли. Във всички посоки тичаха ученици, някои носеха или влачеха ранените си приятели. Хари насочи зашеметяващо заклинание към смъртожадения с маската, то не го уцели, но пък за малко да улучи Невил, който изникна сякаш отдън земя и стискаше в ръце отровни пипокули, които щастливо се усукаха около най-близкия

смъртожаден сякаш беше макара.

Хари, Рон и Хърмаяни хукнаха презглава надолу по мраморното стълбище: вляво от тях се пръсна стъкло, от пясъчния часовник на „Слидерин“, който отчиташе точките на домовете, навсякъде се посипаха изумруди и докато тичаха, хората започнаха да се хлъзгат и да се препъват в тях. Когато тримата слязоха на площадката, от балкона горе паднаха две тела и през залата на четири крака притича сиво петно, което Хари помисли за звяр и което се втурна да забие зъби в един от повалените.

– НЕ! – изписка Хърмаяни и с оглушителен трясък откъм магическата й пръчка Фенрир Грейбек беше отхвърлен назад от тялото на Лавендър Браун, която едва потреперваше.

Той се удари в мраморните перила и се замъчи да се изправи на крака. Точно тогава с ярка бяла светкавица и трясък върху главата му падна кристално кълбо – Фенрир Грейбек отново се свлече на земята и не помръдна повече.

– Имам още! – изписка професор Трелони иззад перилата. – Кой иска? Ето...

Тя замахна така, сякаш беше сервис в среща по тенис, после извади от чантата си друга огромна кристална сфера, завъртя във въздуха магическата си пръчка и запрати кълбото през залата, където то счупи един от прозорците и изхвърча навън. В същия миг тежката дървена външна врата се отвори с трясък и във входната зала проникнаха още грамадни паяци.

Въздухът беше разцепен от писъци на ужас: сражаващите се – и смъртожадни, и ученици и учители от „Хогуортс“ – се пръснаха и сред задаващите се чудовища се разлетяха струи червена и зелена светлина, а паяците потрепериха и се впуснаха напред, по-страховити от всякога.

– Как ще се измъкнем навън? – ревна Рон, за да надвика писъците, но още преди Хари и Хърмаяни да са му отговорили, те бяха изтикани встрани: по стълбището с тежка стъпка беше слязъл Хагрид, който размахваше розовия си чадър на цветя.

– Не ги наранявайте, не ги наранявайте! – изкрещя той.

– ХАГРИД, НЕДЕЙ!

Хари забрави всичко друго: втурна се изпод мантията невидимка, превит одве, за да избегне проклятията, които бяха озарили цялата зала.

– ХАГРИД, ВЪРНИ СЕ!

Но още не беше и преполовил пътя до Хагрид, когато видя как той изчезва сред паяците: тътрузейки крака, те го заровиха под телата си и

започнаха да се отдръпват на гнусно гъмжило от обръча на заклинанията.

– ХАГРИД!

Хари чу как някой вика него, но му беше все едно дали е приятел или враг: той се устреми по входното стълбище към тъмния парк, паяците продължиха да отстъпват заедно с плячката си, а Хагрид изобщо не се виждаше.

– ХАГРИД!

На Хари му се стори, че вижда как сред гъмжилото чудовища му маха огромна ръка, но точно когато понечи да хукне да ги гони, на пътя му се изпречи грамаден крак, който рязко изникна от мрака и стъпи така, че земята се разтрепери. Хари вдигна очи: пред него стоеше великан, който беше висок към шест метра и главата му беше скрита в здрача – вратата на замъка не осветяваше нищо друго, освен косматите му пищяли, наподобяващи дънери. С жестоко плавно движение великанът стовари огромен пестник върху един от прозорците горе и към Хари полетя дъжд от стъкла, който го принуди да се скрие под вратата.

– Майко мила... – изпищя Хърмаяни, когато двамата с Рон настигнаха Хари и се извърнаха към великана, който се опитваше да измъкне хората през прозореца горе.

– НЕДЕЙ! – ревна Рон и сграбчи за ръката Хърмаяни, докато тя насочваше магическата пръчка. – Зашеметиш ли го с магия, ще срути половината замък...

– ХАГЪР!

Изад ъгъла на замъка изникна Гроп и чак сега Хари си даде сметка, че той всъщност си е великан дребосък. Грамадното чудовище, което се опитваше да смачка хората по горните етажи, се извърна и нададе рев. Каменните стъпала потрепериха, когато той тръгна трوماво към помалкия си събрат, а кривата уста на Гроп се отвори, оголвайки жълти зъби колкото половин тухла, после двамата се нахвърлиха един на друг свирепо като лъвовете.

– БЯГАЙТЕ! – ревна Хари.

Нощта се огласи от вцепеняващи викове и удари, докато великани-те се бореха. Хари стисна ръката на Хърмаяни и я затегли по външните стълби към парка, а Рон се втурна подире им.

Хари не беше изгубил надежда, че ще намери Хагрид и ще го спаси, затова се затича бързо. Вече бяха преполовили пътя до гората, когато отново бяха принудени да спрат на място като заковани.

Въздухът наоколо беше станал леден: дъхът на Хари застина в

гърдите му и се втвърди. В мрака се движеха силуети, въртящи се фигури сгъстена тъмнина, които с хриптене напредваха на огромен талаз към замъка...

Рон и Хърмаяни се приближиха до Хари, а звуците на битката отзад внезапно заглъхнаха и изчезнаха, защото в нощта се беше възцарила плътна тишина, каквато могат да донесат само дименторите...

– Хайде, Хари! – Гласът на Хърмаяни сякаш дойде от много далеч.
– Покровители, Хари, хайде!

Той вдигна магическата си пръчка, но го плисна мрачна безнадеждност: Фред си беше отишъл, Хагрид със сигурност умираше, ако вече не беше мъртъв, колцина ли още лежах мъртви, за които дори не подозираше... Сякаш душата му вече напускаше тялото...

– ХАЙДЕ, ХАРИ! – изпищя Хърмаяни.

Към тях напредваха с плъзгане сто диментора, притеглени от отчаянието на Хари, което беше като обещание за празник...

Той видя как във въздуха се изстрелва сребърният териер на Рон, който примига-примига и угасна, видя как видрата на Хърмаяни се завърта и изчезва и пръчката затрепери в ръката му – Хари едва ли не бленуваше за забвението, което щеше да го обгърне всеки момент, за обещанието за небитие, където няма чувства...

Точно тогава покрай главите на Хари, Рон и Хърмаяни се извисиха сребърен заек, глиган и лисица, а дименторите се дръпнаха от приближаващите се създания. От мрака бяха излезли още трима души – Луна, Ърни и Шиймъс застанаха до Хари, Рон и Хърмаяни с вдигнати магически пръчки, които бяха повикали техните покровители.

– Няма страшно – рече насърчително Луна, сякаш отново бяха в Нужната стая и просто се упражняваха за Войнството на Дъмбълдор. – Няма страшно, Хари... хайде, мисли си за нещо, което те прави щастлив...

– Което ме прави щастлив? – повтори той с дрезгав глас.

– Всички още сме тук – прошепна му тя, – още се бием. Хайде де...

Блесна сребърна искра, после и трепкаща светлина, след това с най-голямото усилие, което Хари някога беше правил, от върха на магическата му пръчка се изстреля младият елен. Той препусна напред и сега вече дименторите наистина се пръснаха, а вечерта веднага стана мека, ала в ушите му отново екнаха звуците на сражението наоколо.

– Не знам как да ви благодаря – рече с разтреперан глас Рон, като се извърна към Луна, Ърни и Шиймъс, – току-що спасихте...

От мрака при гората с рев и земетръсен тътен изникна друг

великан, който размахваше сопа, по-висока от човешки ръст.

– БЯГАЙТЕ! – за пореден път извика Хари, но другите вече се бяха пръснали и добре направиха, защото след миг грамадански крак се стовари точно където бяха стояли. Хари се огледа: Рон и Хърмаяни тичаха след него, ала другите трима бяха изчезнали и се бяха върнали в битката.

– Бързо да се махаме – изкрещя Рон, когато великанът пак замахна със сопата, ревът му огласи нощта и прокълнтя чак до парка, където струите червена и зелена светлина продължаваха да озаряват мрака.

– Към Плащката върба! – каза Хари. – Бързо!

Успя някак да загради съзнанието си, да вмести случилото се в тясно пространство, където сега не можеше да надзърне: мислите за Фред и Хагрид, ужасът му за всички, които обичаше и които бяха пръснати вътре и извън замъка, отстъпиха, защото тримата с Рон и Хърмаяни трябваше да бягат, трябваше да стигнат при змията и Волдемор, понеже това наистина беше единственият начин да сложат край...

Хари се завтече, почти повярвал, че може да изпревари самата смърт, без да обръща внимание на струите светлина, които летяха в мрака наоколо, на звука на езерото, което бушуваше като море, и на скърцането на Забранената гора, макар че нощта беше безветрена. Хукна бързо, както никога досега в живота си, през парка, който сякаш също се беше вдигнал на бунт, и скоро видя огромното дърво – върбата, която пазеше тайната в корените си с шибаци като камшици клони.

Запъхтян, Хари едва си поемаше въздух, когато намали темпото и заобиколи свистящите клони, за да намери чепа върху кората на старото дърво и да го накара да застине. Другите го настигнаха и Хърмаяни беше толкова задъхана, че не можеше да говори.

– Как... как ще проникнем в тунела? – попита запъхтян Рон. – Ако Крукшанкс... и сега... беше с нас... щях да видя къде...

– Крукшанкс ли? – възкликна Хърмаяни, после се хвана за гърдите и се преви одве. – Ти магьосник ли си или какво?

– Да де... добре...

Рон се огледа, сетне насочи магическата пръчка към една клонка на земята и каза:

– *Уингардиум левиоза!*

Клонката политна от земята, завъртя се във въздуха, сякаш понесена от поривист вятър, после се устреми шеметно право към ствола през зловещо поклащащите се клони на върбата. Удари се в място близо до корените и гънещото се дърво тутакси се укроти.

– Супер! – каза задъхана Хърмаяни.

– Я чакайте!

За стотна от секундата Хари се поколеба сред тътена и бумтежите на битката. Волдемор искаше от него да направи точно това, искаше той да отиде при него... Дали Хари не водеше Рон и Хърмаяни в капан?

После обаче действителността сякаш го похлупи, жестока и ясна: единственият начин да постигне нещо беше да убие змията, змията беше при Волдемор, а той пък беше в края на този тунел...

– Хари, идваме с теб, влизай де! – подкани Рон и го побутна напред.

Хари се промуши в тунела, скрит в корените на дървото. Беше много по-тесен от последния път, когато бяха влизали в него. Таванът беше нисък – и преди близо четири години се беше наложило да се наведат, за да минат, но сега можеха да се придвижват само с пълзене. Хари тръгна пръв със светеща магическа пръчка – очакваше всеки момент да се натъкне на прегради, но те не се появиха. Движеха се, без да продумват, и Хари не сваляше поглед от люшкация се лъч светлина на пръчката, която силно стискаше в юрук.

Най-сетне тунелът започна да се изкачва и Хари видя отпред ивица светлина. Хърмаяни го подръпна за глезена.

– Мантията невидимка! – прошепна тя. – Сложи я!

Той се пресегна назад и Хърмаяни пхна в свободната му ръка намотания на вързоп хлъзгав плат. Хари го притегли с усилие върху себе си и промърмори:

– *Нокс!*

Така угаси светлината от магическата си пръчка и продължи да пълзи възможно най-тихо на четири крака, с изопнати нерви – очакваше всеки момент да бъде разкрит, да чуе студен ясен глас, да види блеснала зелена светлина.

Точно тогава долови гласове, които идваха от стаята отпред и бяха съвсем леко заглушени от нещо като стар кош, запречил отвора в края на тунела. Като не смееше дори да си поеме дъх, Хари припълъзя точно при отвора и надзърна през тесния процепа между коша и стената.

Светлината в стаята беше съвсем мъждива, но Хари успя да различи Наджини, която се гънеше и се навиваше като подводен въртоп на сигурно място в обсипаната със звезди измагьосана сфера, рееща се сама из въздуха. Зърна края на масата и дългопръстеста бледа ръка, която си играеше с магическа пръчка. После заговори Снейп и сърцето на Хари трепна: Снейп беше само на сантиметри от мястото, където той се

беше спотаил и подслушваше.

– Господарю, съпротивата им рухва...

– Да, рухва, но без твоя помощ – отбеляза с високия си ясен глас Волдемор. – Колкото и опитен да си като магьосник, Сивиръс, мисля, че сега вече е все едно дали участваш. Вече сме почти там... почти.

– Нека да намеря момчето. Нека да ви доведе Потър. Знам, че мога да го намеря, господарю. Умолявам ви!

Снейп мина край процепа и Хари се поотдръпна, без да сваля поглед от Наджини, после се запита дали има заклинание, с което да пробие защитата около змията, но не се сети. Един провален опит, и щеше да издаде къде са...

Волдемор се изправи. Сега вече Хари го виждаше, виждаше червените очи, сплесканото като на змия лице, толкова бледо, че сякаш сияеше в полузрача.

– Имам проблем, Сивиръс – каза тихо Волдемор.

– Какъв, господарю? – попита Снейп.

Волдемор вдигна Бъзовата пръчка – държеше я внимателно и точно, сякаш е диригентска палка.

– Защо не изпълнява волята ми, Сивиръс?

На Хари му се стори, че чува в тишината как змията съска тихо, докато се намотава и се размотава, или може би това беше съскавата въздишка на Волдемор, понесла се във въздуха.

– Господарю! – рече объркан Снейп. – Не разбирам. Вие направихте изключителни магии с тази пръчка.

– Не – възрази Волдемор. – Правех обичайни магии. Аз съм изключителен, но тази пръчка... Тя не разкри чудесата, които са й заложени. Не усещам никаква разлика между нея и пръчката, която преди толкова години си набавих от Оливандър.

Волдемор говореше замислено, спокойно, но белегът на Хари беше започнал да тупти и да пулсира: болката в челото му ставаше все по-силна и той усещаше как Волдемор е обзет от овладян гняв.

– Никаква разлика – повтори той.

Снейп не каза нищо. Хари не виждаше лицето му: запита се дали Снейп е доловил опасността, дали се мъчи да намери точните думи, за да успокои господаря си.

Волдемор започна да кръстосва из стаята: Хари го загуби за миг от поглед, докато той обикаляше и говореше със същия премерен глас, а болката и яростта на момчето ставаха все по-големи.

– Дълго и задълбочено обмислях, Сивиръс... Защо според теб те

повиках от битката?

За миг Хари зърна профила на Снейп: той се беше вторачил в гънещата се змия в омагьосания кафез.

– Не знам, господарю, но ви умолявам да ме пуснете да се върна... и да намеря Потър.

– Говориш като Луциус. Никой от вас двамата не разбира Потър така, както го разбирам аз. Не е нужно да го търсите. Потър сам ще дойде при мен. Знам слабостите му, неговия голям недостатък. Ще му бъде неприятно да гледа как покосяват други наоколо и да знае, че всичко това става единствено заради него. Ще пожелае да го спре на всяка цена. Ще дойде тук.

– Но, господарю, някой може да го убие случайно...

– Указанията, които дадох на своите смъртожадни, са пределно ясни. Да заловят Потър. Да убият приятелите му – колкото повече, толкова по-добре, но него да не пипат. Исках да говорим за теб, Сивиръс, а не за Хари Потър. Ти си много ценен за мен. Много.

– Господарят знае, че не се стремя към друго, освен да му служа. Но нека, господарю, да отида и да намеря момчето. Нека го доведе тук. Знам, че мога...

– Казах ти вече, не! – отвърна Волдемор и когато отново се обърна, Хари видя червения блясък в очите му; наметалото му изплющя като пълзяща змия; после усети в пламтящия си белег, че той става все по-нетърпелив. – Сега ме вълнува само едно нещо, Сивиръс – какво ще стане, когато най-после се срещна с момчето!

– Не може да има и съмнение, господарю, че...

– И все пак има съмнения, Сивиръс. Има.

Волдемор спря и Хари отново видя ясно как плъзга между бледите си пръсти Бъзовата пръчка и вторачено гледа Снейп.

– Защо и двете пръчки, които използвах, дадох засечка, когато ги насочих срещу Хари Потър?

– Не мога... не мога да отговоря, господарю.

– Не можеш значи...

Ярост прониза като шип главата на Хари: той захапа юмрук, за да не извика от болка. Стисна очи и най-неочаквано вече беше Волдемор, взрян в бледото лице на Снейп.

– Пръчката ми от Оливандър изпълняваше всичко, каквото й кажех, Сивиръс, само не искаше да убие Хари Потър. Два пъти отказа. След като изтезвах Оливандър, той ми каза за еднаквите сърцевини, посъветва ме да взема друга пръчка. Направих го, но щом се натъкна на Потър,

пръчката на Луциус се разпадна.

– Н-нямам обяснение, господарю.

Снейп и сега не гледаше Волдемор – черните му очи още бяха вторачени в гънещата се змия в защитната сфера.

– Набавих си трета пръчка, Сивиръс, Бъзовата пръчка, известна още като Пръчка на Ориста и Смъртоносна пръчка. Взех я от предишния ѝ собственик... от гроба на Албус Дъмбълдор...

Сега вече Снейп погледна Волдемор и лицето му заприлича на посмъртна маска. Беше бяло като мрамор и толкова застинало, че когато той заговори, беше стъписващо да осъзнаеш, че безжизнените очи са на жив човек.

– Господарю... нека да отида при момчето...

– През цялата тази дълга нощ, когато съм на ръба на победата, седя тук и се чудя... – каза Волдемор едва ли не шепнешком – чудя се защо Бъзовата пръчка отказва да прави каквото се очаква от нея, отказва да изпълнява волята на притежателя си, както е според преданието... и ми се струва, че знам отговора.

Снейп не каза нищо.

– Може би и ти вече го знаеш? Все пак, Сивиръс, ти си умен човек. Добър и верен слуга си и съжалявам, че това трябва да се случи.

– Господарю...

– Бъзовата пръчка, Сивиръс, не ми служи както трябва, защото не съм нейният истински господар. Тя принадлежи на магьосника, който е убил предишния ѝ собственик. Ти уби Албус Дъмбълдор. Докато ти си жив, Сивиръс, Бъзовата пръчка не може да ми се подчинява.

– Господарю! – възнегодува Снейп и насочи пръчката си.

– Нямам друг избор – продължи Волдемор. – Трябва да стана истински господар на пръчката, Сивиръс. Ако тя стане изцяло моя, най-после и Потър ще бъде мой.

Волдемор шибна въздуха с Бъзовата пръчка. Тя не причини нищо на Снейп, който за стотна от секундата явно помисли, че е бил пощаден; обаче намерението на Волдемор веднага се изясни. Клетката със змията се завъртя във въздуха и още преди Снейп да е успял да направи друго, освен да извика, тя похлупи главата и раменете му и Волдемор каза на змийски:

– *Убий!*

Чу се ужасен писък. Хари видя как и малкото руменина по лицето на Снейп изчезва, как пребледнява като платно, черните му очи се разшириха, когато зъбите на змията се впиха във врата му, а краката му се

подкосиха и той се свлече на пода.

– Съжалявам – хладно каза Волдемор.

Обърна се с гръб: у него нямаше тъга, нямаше угризения. Беше време да се махне от порутената къща и да поеме нещата в свои ръце с магическа пръчка, която сега вече беше напълно покорна на волята му. Волдемор я насочи към обсипания със звезди кафез със змията и той се издигна над Снейп, който се строполи странично на пода, а от раната на врата му рухна кръв. Волдемор излетя като хала от стаята, без да се обръща, и огромната змия се понесе след него в грамадната защитна сфера.

Отново в тунела и в собственото си съзнание, Хари отвори очи: беше разкървал кокалчетата на пръстите си, докато ги беше хапал, за да не изкрещи. Сега гледаше през мъничкия процеп между коша и стената и наблюдаваше крак в черен ботуш, който потреперваше на пода.

– Хари! – повика го тихо Хърмаяни някъде отзад, но той вече беше насочил магическата си пръчка към коша, който му пречеше да вижда по-добре.

Той се извиси на два-три сантиметра във въздуха и безшумно се отмести встрани. Също толкова безшумно Хари се изтегли в стаята.

Не знаеше защо го прави, защо се приближава до издъхващия мъж, не знаеше какво чувства, когато вижда преbledнялото лице на Снейп и пръстите, опитващи се да спрат кръвта от раната на врата му. Хари смъкна мантията невидимка и погледна надолу към мъжа, когото мразеше и чиито черни очи го намериха... и тогава Снейп се опита да каже нещо. Хари се надвеси над него, а той се вкопчи за предницата на мантията му и го придърпа по-близо.

От гърлото му се изтръгна ужасен гъргорещ звук.

– Вземи... Вземи...

От Снейп течеше не само кръв. Сребристосиньо, ни газ, ни течност, то излизаше от устата, ушите и очите му и Хари знаеше какво е това, само не знаеше какво да направи.

Стъкленца, измагьосана от въздуха, беше пъхната в треперещите му ръце от Хърмаяни. Хари вдигна с магическата си пръчка сребристото вещество и го пусна в стъкленцата. Когато тя се напълни догоре и Снейп вече изглеждаше така, сякаш в жилите му не е останала и капка кръв, хватката, с която той стискаше мантията на Хари, се разхлаби.

– Виж... ме – пророни Снейп.

Зелените очи намериха черните, ала след миг нещо в дълбините на тъмните очи сякаш изчезна и ги остави втръчени, безизразни и празни.

Хари Потър и даровете на смъртта

Ръката, която държеше Хари, падна с тъп звук на пода и Снейп не се помръдна повече.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА РАЗКАЗЪТ НА ПРИНЦА

Хари продължи да стои на колене до Снейп и да го гледа втренчено, докато най-неочаквано не прокънтя висок студен глас толкова наблизо, че момчето скочи, както здраво стискаше стъкленницата – помисли, че Волдемор се е върнал в стаята.

Гласът на Волдемор отекна в стените и пода и Хари си даде сметка, че той говори на „Хогвортс“ и на целия район наоколо; че жителите на Хогсмийд и всички, които още се сражаваха в замъка, го чуват така ясно, сякаш стои до тях и им диша във врата само на един смъртоносен удар разстояние.

– Бихте се храбро – каза високият студен глас. – Лорд Волдемор умее да цени смелостта. Въпреки това понесохте тежки загуби. Ако продължавате да ми оказвате съпротива, всички ще умрете – един по един. Не искам това да се случва. Всяка капка магьосническа кръв е напразна загуба. Лорд Волдемор е милостив. Заповядвам на войските си да се изтеглят незабавно. Разполагате с един час. Простете се достойно със загиналите. Погрижете се за раните си. А сега, Хари Потър, се обръщам единствено към теб. Ти допусна приятелите ти да умират заради теб, вместо сам да дойдеш при мен. Ще чакам един час в Забранената гора. Ако след изтичането на този час не дойдеш при мен, ако не се предадеш, битката ще започне отново. Този път ще се включа лично в нея, Хари Потър, ще те намеря и ще накажа всеки мъж, всяка жена и дете, ако са се опитали да те укрият от мен. Един час.

И Рон, и Хърмаяни заклатиха трескаво глави, без да откъсват очи от Хари.

– Не го слушай – каза Рон.

– Всичко ще бъде наред – добави неистово Хърмаяни. – Хайде... хайде да се върнем в замъка – ако той е отишъл в гората, трябва да измислим нов план...

Тя се извърна към трупа на Снейп, сетне забърза обратно към входа на тунела. Рон я последва. Хари взе мантията невидимка и отново погледна надолу към Снейп. Не беше наясно какво точно изпитва, освен стъписване от начина, по който Снейп беше убит, и от причината за това...

Запълязяха обратно по тунела и Хари се запита дали и Рон и

Хърмаяни още чуват като него думите на Волдемор да кънтят в главите им: *Ти допусна приятелите ти да умират заради теб, вместо сам да дойдеш при мен. Ще чакам един час в Забранената гора... един час...*

Моравата пред замъка сякаш беше осеяна с малки купчинки. До зазоряване оставаше малко повече от час и въпреки това беше тъмно като в рог. Тримата забързаха към каменното стълбище. Пред тях се въргалаше изоставена самотна обувка с размерите на малка лодка. Освен нея, нямаше други следи от Гроп и противника му.

В замъка беше необичайно тихо – не блясваха светлини, не се чуваха трясъци, писъци и викове. По плочника в безлюдната входна зала имаше петна от кръв. Навсякъде по пода още бяха разпилени изумруди, както и парчета мрамор и трески. Много от перилата бяха отнесени.

– Къде са всички? – прошепна Хърмаяни.

Рон влезе пръв в Голямата зала, Хари спря на прага.

Масите на домовете ги нямаше, в залата беше пълно с народ. Оцелелите стояха на групи и се прегръщаха. Мадам Помфри и още няколко души, които ѝ помагала, оказваха върху подиума първа помощ на ранените. Сред пострадалите беше и Фирензи: от хълбока му течеше кръв и той потреперваше, както лежеше – не можеше да се изправи.

Загиналите бяха наредени един до друг в средата на залата. Хари не видя тялото на Фред, защото около него се бяха струпали всички от семейството му. Джордж беше коленичил до главата му, госпожа Уизли лежеше разтреперана върху гърдите на Фред, господин Уизли я галеше по косата, а по бузите му на вадички се стичаха сълзи.

Рон и Хърмаяни отидоха при тях, без да кажат и дума на Хари. Той видя как Хърмаяни се приближава до Джини, чието лице беше подпухнало и зачервено, и я прегръща. Рон се присъедини към Бил, Флър и Пърси, който го обхвана с ръка през раменете. След като Джини и Хърмаяни се приближиха до останалите от семейството, Хари видя ясно и телата, положени до Фред: Ремус и Тонкс, бледи, спокойни и омиротворени, сякаш заспали под тъмния омагьосан таван.

Голямата зала като че ли се плъзна встрани, смали се, сви се, когато Хари се дръпна рязко от вратата. Не можеше да си поеме въздух. Нямаше сили да погледне никое от другите тела, да види кой още е загинал заради него. Нямаше сили да отиде при семейство Уизли, да ги погледне в очите – ако той се беше жертвал пръв, Фред сигурно нямаше да загине...

Обърна се и затича нагоре по мраморното стълбище. Лупин, Тонкс... би дал всичко, само и само да не чувства... искаше да изтръгне

сърцето си, вътрешностите, всичко в себе си, което крещеше от болка...

Замъкът беше съвсем безлюден, дори духовете бродници като че ли се бяха присъединили към сломените от скръб в Голямата зала. Хари тичаше, без да спира, стиснал с все сила кристалната стъкленица с последните мисли на Снейп, и не намали скоростта, докато не излезе при каменното грозилище от водоливника, което пазеше пред кабинета на директора.

– Паролата!

– Дъмбълдор! – каза Хари, без да се замисля, защото копнееше да види именно Дъмбълдор, и за негова изненада грозилището се плъзна встрани и разкри спираловидната стълба отзад.

Но когато нахълта в овалния кабинет, Хари завари промяна. Портретите, накачени по стените, бяха празни. Не беше останал никой от директорите и директорките – явно всички бяха избягали, бяха се прехвърляли по картините из замъка, за да виждат ясно какво става.

Хари погледна безнадеждно към празната рамка на Дъмбълдор, окачена точно зад стола на директора, после ѝ обърна гръб. Каменният мислосем си беше в шкафа, където стоеше обикновено; Хари го вдигна и го премести върху писалището, после изля в широкия съд с изсечени по ръба му руни спомените на Снейп. Щеше да бъде блаженство и облекчение да избяга в нечие чуждо съзнание... едва ли онова, което Снейп му беше оставил, беше по-страшно от собствените му мисли. Спомените се завъртяха, сребристокбели и чужди, и Хари се гмурна в тях, без да се колебае, с усещането за безразсъден порив, сякаш това щеше да притъпи изтезаващата го скръб.

Запада с главата напред сред слънчева светлина и краката му опряха в топла земя. Щом се изправи, Хари видя, че е на почти безлюдна детска площадка. В небето в далечината се извисяваше един-единствен заводски комин. На люлките се люлееха две момиченца, а иззад храстите ги наблюдаваше кльощаво момче. Черната му коса беше прекалено дълга, а дрехите му бяха толкова разнородни, че сякаш нарочно бяха подбирани така: окъсели джинси, опърпано яке, което му беше прекалено голямо, като на възрастен човек, и странна блуза, която май беше женска.

Хари се приближи до момчето. Снейп изглежда беше най-много на девет-десет години, блед, дребен, жилест. По слабото му лице се изписа неприкрита жадност, когато видя как по-малкото от двете момиченца се люлее все по-високо от сестра си.

– Не така, Лили! – изписка по-голямата от сестрите.

Но малката се беше засилила до най-високата точка от дъгата на люлката и беше политнала във въздуха – беше политнала в най-буквалния смисъл и се беше устремила със звънък смях към небето, – а после, вместо да се строполи на асфалта на детската площадка, се издигна като акробатка на трапец във въздуха, където остана прекалено дълго, и накрая се приземи прекалено леко.

– Мама ти каза да не правиш така!

Петуния спря люлката, като заби петите на сандалките си в земята, чу се стържещ, хрущящ звук, после тя скочи с ръце на хълбоците.

– Мама каза, че не ти разрешава, Лили!

– Но на мен нищо ми няма – засмя се звънко другото момиченце. – Виж, Туни! Виж какво мога да правя.

Петуния се обърна. На детската площадка нямаше никого, освен тях и Снейп, но момиченцата не знаеха за него. Лили вдигна едно цветче, паднало от храста, зад който се спотайваше Снейп. Петуния тръгна натам, явно разкъсвана между любопитството и неодобрението. Лили изчака тя да се доближи достатъчно и да вижда хубаво, сетне протегна длан. Цветчето в нея ту се разтваряше, ту отново се затваряше като чудата многоуста стрида.

– Престани! – изпищя Петуния.

– Не ти преча – отвърна Лили, но стисна цветето в дланта си и после го хвърли.

– Не е хубаво да правиш така – отсече сестра ѝ, ала проследи с очи цветчето до земята и продължи да го гледа. – Как го правиш? – добави тя и в гласа ѝ определено прозвуча копнеж.

– Очевидно е, нали? – не се съдържа Снейп и изскочи иззад храстите.

Петуния изписка и хукна назад към люлките, докато Лили, макар че също се беше стреснала, остана на мястото си. Снейп изглежда съжали, че се е появил. Бледите му бузи се покриха с лека руменина, когато погледна Лили.

– Кое е очевидно? – попита тя.

Личеше, че Снейп е притеснен и развълнуван. Той стрелна с поглед Петуния, която стоеше при люлките в далечината, сниши глас и каза:

– Знам каква си.

– В какъв смисъл?

– Ти... ти си вещица – пошушна Снейп.

Тя като че ли се обиди.

– Не е много възпитано да кажеш това на някого.

Лили се обърна и вирнала нос, с решителна крачка тръгна към сестра си.

– Недей! – каза Снейп.

Сега вече беше почервенял като домати и Хари се запита защо не сваля смехотворно голямото яке, може би не искаше да показва женската блуза отдолу. Заклатушка се след момичетата – нелепо приличаше на прилеп, точно както и в зряла възраст.

Обединени в неодобрението си, сестрите го загледаха, както се държаха отстрани за люлките, сякаш играеха на криеница и се заплуваха там.

– Вещица си – каза Снейп на Лили. – Наистина. Наблюдавам те от известно време. Но в това няма нищо лошо. Мама също е вещица, а аз съм магьосник.

Смехът на Петуния го заля като студена вода.

– Магьосник ли?! – изписка тя; беше си възвърнала смелостта след стъписването при неочакваната му поява. – Аз пък знам кой си! Ти си малкият Снейп! Живеят на „Спинърс Енд“, при реката – обясни тя на Лили и от гласа ѝ пролича, че смята адреса за не особено добра препоръка. – Защо ни шпионираш?

– Не ви шпионирам – възрази Снейп, разгорещен и притеснен, на яркото слънце добре личеше колко е мръсна косата му. – Точно теб няма за какво да те шпионирам – допълни злобно той, – ти си мъгълка.

Петуния явно не знаеше какво означава думата, но въпреки това трудно можеше да сбърка тона.

– Ела, Лили, тръгваме си! – каза тя пискливо.

Лили веднага се подчини на сестра си и изгледа Снейп на кръв. Той продължи да стои и да наблюдава как си тръгват от площадката и Хари, единственият, който го виждаше, долови горчивото му разочарование и разбра, че той се е готвел за този миг отдавна, а всичко се е объркало...

Картината се разпадна, но още преди Хари да се усети, отново изникна пред него. Сега той беше в малка горичка. Видя през дънерите озарена от слънцето река. Сенките, хвърляни от дърветата, образуваха прохладно зелено езерце. На земята седяха две деца с кръстосани крака и с лице едно към друго.

Снейп си беше съблякъл якето и в сянката странната му блуза не биеше толкова на очи.

– А министерството може да те накаже, ако правиш магии извън училището – праща ти писма.

– Но аз съм правила!

– На нас ни е разрешено. Още нямаме магически пръчки. Не те зачат, ако си дете и още не можеш да направляваш способностите си. Но щом навършиш единайсет години – кимна той важно-важно – и започнат да те обучават, трябва да внимаваш много.

Настъпи кратко мълчание. Лили взе една паднала клонка и я завъртя във въздуха, а Хари усети как тя си представя, че от нея се сипят искри.

После Лили изпусна клонката, наведе се към момчето и каза:

– Истинско е, нали? Не е някаква шега? Петуния казва, че ме лъжеш. Петуния казва, че нямало никакъв „Хогвортс“. Но той е истински, нали?

– За нас е истински – потвърди Снейп. – А за нея – не. Но ние, аз и ти, ще получим писмото.

– Наистина ли? – пошушна Лили.

– Определено – отвърна Снейп и дори със зле подстриганата коса и странните дрехи изглеждаше някак много внушително, излъчваше увереност в съдбата си, както се беше изтегнал пред Лили.

– Ама наистина ли ще го получи по сова? – прошепна тя.

– Обикновено идват по сови – обясни Снейп. – Но ти си мъгълкръвна, затова ще се наложи да дойде някой от училището, който да обясни на майка ти и баща ти.

– Лошо ли е да си мъгълкръвен?

Снейп се поколеба.

Плътна черните си, блеснали в зеления сумрак очи по бледото й лице и тъмночервената коса.

– Не, не е лошо – отговори той.

– О, добре – поуспокои се Лили; явно се беше притеснила.

– Знаеш куп магии – продължи Снейп. – Виждал съм те. Непрекъснато те наблюдавам...

Гласът му заглъхна – Лили не го слушаше, беше се излегла на покритата с листа земя и гледаше нагоре към балдахина на дърветата. Снейп я наблюдаваше жадно, точно както на детската площадка.

– Как вървят нещата у вас? – попита Лили.

Между очите на Снейп се появи бръчица.

– Всичко е наред – отговори той.

– Престанаха ли да се карат?

– А, карат си се – каза момчето, взе в шепя няколко листа и явно без да се усеща, започна да ги къса. – Но много скоро ще се махна оттам.

- Баща ти не харесва ли магиите?
- Той не харесва нищо – призна Снейп.
- Сивиръс!

Устата на Снейп се поизкриви в усмивка, когато Лили изрече името му.

- Да!
- Я ми разкажи пак за дименторите.
- Какво искаш да знаеш за тях?
- Ако правя магии извън училището...
- Няма да те дадат заради това на дименторите! Те са за онези, които наистина вършат лоши неща. Пазят магьосническия затвор. Ти никога няма да се озовеш в Азкабан, толкова си...

Снейп отново се изчерви и продължи да къса листата. Точно тогава Хари се обърна, дочул тихо шумолене зад себе си: Петуния, която се криеше зад едно дърво, се беше подхлъзнала.

– Туни! – ахна изненадана и зарадвана Лили, но Снейп вече беше скочил на крака.

- Кой шпионира сега, а? – изкрещя той. – Какво искаш?

Петуния беше задъхана и притеснена, че са я хванали. Хари забеляза как тя се опитва да измисли някаква обида, с която да отговори.

– С какво си облечен? – посочи момичето гърдите на Снейп. – С блузата на майка си ли?

Чу се *тук!* и един от клоните над главата на Петуния падна. Лили изпищя – клонът бе ударил сестра ѝ по рамото, тя залитна назад и се разплака.

- Туни!

Но Петуния хукна да бяга. Лили се нахвърли на Снейп.

- Ти ли го направи?
- Не – погледна я той и предизвикателно, и уплашено.
- Ти беше! – Лили се дръпна от него. – Ти! Причини ѝ болка!
- Не... не съм аз!

Но лъжата не убеди Лили: след един последен изпепеляващ поглед тя избяга от горичката и хукна след сестра си, а Снейп остана да я гледа, нещастен и объркан...

Картината се преобрази. Хари се огледа: беше на перон Девет и три четвърти и до него стоеше Снейп, леко сгърбен, заедно с тънка, кисела на вид жена с бледо лице, с която много си приличаха. Двете момичета стояха малко встрани от майка си и баща си. Лили явно молеше нещо сестра си и Хари се доближи, за да чува.

– Съжалявам, Туни, наистина! Виж какво... – Тя хвана ръката на сестра си и я стисна здраво, въпреки че Петуния се опита да се отскубне. – Може би, като пристигна там... не, чуй ме, Туни! Може би, като пристигна, ще успея да отида при професор Дъмбълдор и да го убедя да промени мнението си.

– Не... искам... да ходя... там! – сопна се Петуния и изтръгна ръката си от хватката на сестра си. – Не си въобразявай, че умирам да ходя в някакъв тъп замък и да уча за... за...

Воднистите ѝ очи се плъзнаха по перона, по котките, които мяучеха в ръцете на собствениците си, по совите, които пърхаха и бухаха една на друга в кафезите, по учениците, някои вече в дългите черни мантии, които товареха куфарите на влака с яркочервен парен локомотив или с радостни възгласи се поздравяваха след продължилата цяло лято раздяла.

– Не си въобразявай, че изгарям от желание да ставам... откачалка.

Очите на Лили плувнаха в сълзи, а Петуния най-сетне успя да издърпа ръката си.

– Аз не съм откачалка – проплака Лили. – Защо говориш такива ужасни неща?

– Нали отиваш там – злорадо заяви сестра ѝ. – В училище за откачалки. Вие с малкия Снейп сте... смахнати, ето какви сте и двамата. Добре че ви отделят от нормалните хора! За да сме в безопасност.

Лили се извърна към майка си и баща си, които наблюдаваха с непокритата радост перона и попиваха и най-малките подробности. После погледна отново сестра си и каза тихо и разгневено:

– Не мислеше, че училището е за смахнати, когато написа на директора да го помолиш да вземе и теб.

Петуния се изчерви до мораво.

– Да го моля ли? Изобщо не съм го молила!

– Видях отговора. Беше много любезен.

– Как смееш да четеш... – прошепна сестра ѝ. – Това си е мое писмо... как смееш...

Лили се издаде, като се поизвърна към Снейп, който стоеше наблизо. Петуния ахна.

– Значи той го е намерил! Вие с него сте се промъквали в стаята ми!

– Не сме... не сме се промъквали в стаята ти! – премина в отбрана Лили. – Сивиръс е видял плика и не можеше да повярва, че една мъгълка е успяла да се свърже с „Хогуортс“, нищо повече! Твърди, че в

пощата сигурно работят магьосници под прикритие, които имат грижата да...

– Както личи, магьосниците си врат носа навсякъде! – каза Петуния, която сега вече пребледня. – Смахната! – изсъска тя на сестра си и заподскача към майка си и баща си...

Картината се разпадна отново. Снейп бързаше по коридора на експрес „Хогвортс“, който трополеше вече извън Лондон. Беше си сложил училищната мантия и вероятно за пръв път се беше възползвал от възможността да съблече ужасните мъгълски дрехи.

Накрая спря пред купе, в което разговаряха няколко първокурсници. В ъгъла до прозореца седеше Лили, свита и притиснала лице до стъклото.

Снейп плъзна вратата на купето и седна срещу нея. Тя го погледна, сетне пак се извърна към прозореца. Плачеше.

– Не искам да говоря с теб – заяви му през хлипове.

– Защо?

– Туни м-ме мрази. Защото сме видели писмото от Дъмбълдор.

– И какво от това?

Лили го изгледа с огромна неприязън.

– Тя ми е сестра!

– Тя е някаква си... – Снейп се усети бързо и млъкна, а Лили беше заета да бърше очите си, без да я забележат, и не го чу. – Но ето че отиваме там! – продължи той, като не успя да прикрие ликуването в гласа си. – Ами да! Отиваме в „Хогвортс“!

Тя кимна, както триеше очите си, и въпреки всичко се усмихна едва-едва.

– По-добре е да си в „Слидерин“ – допълни Снейп, насърчен от това, че тя се е поуспокоила.

– В „Слидерин“ ли?

При тези думи едно от момчетата в купето, което до този миг не беше проявявало никакъв интерес към тях двамата, се обърна и Хари, чието внимание досега беше насочено изцяло към двамата при прозореца, видя баща си – слаб, с черна коса като на Снейп, но с онзи труден за определяне вид, който издаваше, че е израснал, обграден с обич и дори с обожание, и който толкова очевидно липсваше на Снейп.

– Кой иска да е в „Слидерин“? Аз бих се махнал, а ти? – попита Джеймс момчето отсреща и Хари с трепет в сърцето видя Сириус.

Той не се усмихна, само каза:

– Целият ми род е учил в „Слидерин“.

– Виж ти, а аз те взех за свестен тип – отбеляза Джеймс.

Сега Сириус се подсмихна.

– Може би ще наруша традицията. Ти къде ще отидеш, ако можеш да избираш?

Джеймс сякаш вдигна невидим меч.

– В „Грифиндор“ където са сърцата смели! Като татко.

Снейп изсумтя презрително.

– Нещо против ли имаш?

– А, не – отвърна Снейп, макар че леко пренебрежителната му усмивка издаваше обратното. – Ако мускулите ти са в повече от ума...

– Ти пък къде се надяваш да те вземат, както гледам, не можеш да се похвалиш нито с едното, нито с другото? – намеси се Сириус.

Джеймс се запревива от смях. Поруменяла, Лили изправи гръб на седалката и премести с неприязън поглед от Джеймс към Сириус.

– Хайде, Сивиръс, ела да си потърсим друго купе.

– Ооооо...

Джеймс и Сириус изимитираха високомерния глас на Лили, после Джеймс се опита да спъне Снейп, докато той минаваше покрай него.

– До скоро, Свиниръс! – провикна се някой и вратата на купето се затръшна.

Картината отново се разпадна...

Хари стоеше точно зад Снейп, всички се бяха наредили с нетърпеливи лица пред осветените от свещите маси на домовете. Точно тогава професор Макгонъгол каза:

– Евънс, Лили!

Хари загледа как майка му излиза с треперещи крака напред и сяда на клатещото се столче. Професор Макгонъгол пусна Разпределителната шапка върху главата ѝ и само миг след като докосна тъмночервената коса, шапката извика:

– „Грифиндор“!

Хари чу как Снейп тихо простена. Лили свали шапката, върна я на професор Макгонъгол, после забърза към грифиндорци, които ръкопляскаха, но пътем се обърна и погледна Снейп с едва загатната тъжна усмивка. Хари забеляза как Сириус се дръпва на пейката, за да ѝ направи място. Тя плъзна очи по него, явно го позна, кръстоса ръце и твърдо му обърна гръб.

Продължиха да викат имената. Хари видя как Лупин, Петигрю и баща му отиват при Лили и Сириус на масата на грифиндорци. Накрая, когато оставаше да бъдат разпределени само десетина ученици,

професор Макгонъгол извика Снейп.

Хари отиде заедно с него при столчето и видя как Снейп си слага Разпределителната шапка на главата.

– „Слидерин“! – извика Шапката.

И Сивиръс Снейп тръгна към другия край на залата, точно срещу Лили, където слидеринци му изръкопляскаха, а Луциус Малfoy с лъскава значка на префект на гърдите го потупа по гърба, когато той седна до него...

И картината пак се смени...

Лили и Снейп вървяха през двора на замъка и явно се караха. Хари забърза да ги настигне, за да ги чува. Когато отиде при тях, забеляза, че и двамата са много по-високи: явно от разпределянето им бяха минали години.

– Мислех, че сме приятели – каза Снейп. – Първи приятели.

– Приятели сме, Сев, ала не харесвам някои от хората, с които общуваш! Извинявай, но не мога да понасям Ейвъри и Мълсибър! Мълсибър! Какво толкова намираш в него, Сев? Ужасен е! Видя ли какво се опита да направи завчера на Мери Макдоналд?

Лили отиде при една колона, облегна се на нея и се взря в слабо то бледо лице.

– Какво толкова е направил! – възрази Снейп. – Беше само на шега...

– Беше черна магия и ако смяташ, че е смешно...

– Ами нещата, които вършат Потър и неговите приятелчета? – троснато попита Снейп.

Той отново се изчерви, явно не успяваше да прикрие омразата си.

– Какво общо има Потър? – учуди се Лили.

– Нощно време излизат тайно от замъка. В тоя Лупин има нещо странно... Къде ходи непрекъснато?

– Болен е – отвърна Лили. – Казват, че бил болен...

– И се разболява всеки месец по пълнолуние? – въпросително допълни Снейп.

– Знам какво си мислиш. – Гласът на Лили прозвуча хладно. – Защо всъщност си се вторачил като обсебен в тях? Какво ти влиза в работата какво вършат нощем?

– Просто се опитвам да ти докажа, че не са чак толкова страхотни, за каквито явно ги мислят всички.

Лили се изчерви от вторачения му поглед.

– Но не правят черни магии. – Тя сниши глас. – И ти наистина си

голям неблагодарник. Чух какво е станало оная нощ. Опитал си се да се промушиш през тунела при Плащестата върба и Джеймс Потър те е спасил от онова, което е в него...

Цялото лице на Снейп се изкриви и той запелтечи:

– Спасил ме бил! Спасил! Мислиш, че се е проявил като герой ли? Спаси себе си и приятелите си! Няма да... няма да ти позволя...

– Няма да позволиш ли? Да позволиш на мен?

Яснозелените очи на Лили се бяха свили като цепки. Снейп веднага би отбой.

– Не исках да... просто не искам да гледам как те правят на глупачка... той... Джеймс Потър те харесва, харесва те! – Думите сякаш се изтръгнаха пряко волята му. – И той не е... Всички го мислят за... голям куйдичен герой...

От огорчение и неприязън Снейп говореше несвързано, а веждите на Лили се качваха все по-нависоко на челото й.

– Знам, че Джеймс Потър е надут гадняр – прекъсна го тя. – Не е нужно да ми го казваш ти. Но шегите на Мълсибър и Ейвъри са зли шегите. Зли, Сев. Направо не проумявам как може да си приятел с тях!

Хари се съмняваше, че Снейп изобщо е чул обвиненията й срещу Мълсибър и Ейвъри. В мига, в който тя беше обидила Джеймс Потър, пялото му тяло се отпусна и докато двамата се отдалечаваха, той вече стъпваше много по-напето...

И картината се разпадна...

После Хари отново видя как Снейп излиза от Голямата зала след изпита по защита срещу черните изкуства за СОВА, как се отдалечава от замъка и неволно се приближава до мястото под бука, където седяха Джеймс, Сириус, Лупин и Петигрю. Този път обаче Хари не тръгна след него, понеже знаеше какво е станало, след като Джеймс е вдигнал Сивиръс във въздуха и е започнал да се заяжда с него: знаеше какво е било направено и казано и не му беше приятно да го чува отново. Загледа как Лили отива при тях и защитава Снейп. Чу отдалеч как в унижението и гнева си Снейп й изкрещя непростимата дума:

– *Мътнорода!*

Картината се промени...

– Извинявай!

– Не ме занимавай с това.

– Извинявай!

– Не си прави труда.

Беше нощ. Лили стоеше по халат и със скръстени ръце пред

портрета на Дебелата дама при входа на Грифиндорската кула.

– Излязох само защото Мери ми каза, че си се заканил да спиш тук.

– Така е. И щях да го направя. Не исках да те наричам „мътнорода“, просто...

– Просто ти се изплъзна ли? – В гласа на Лили нямаше съжаление. – Късно е. Години наред те оправдавах. Никоой от приятелите ми не проумява защо изобщо разговарям с теб. Ти и ненагледните ти приятелчета смъртожадни... ето на, дори не го отричаш! Дори не отричаш, че всички целите да станете такива! Изгаряте от нетърпение да се присъедините към Ти-знаеш-кого, нали?

Снейп отвори уста, но пак я затвори, без да казва нищо.

– Не мога да се преструвам повече. Ти си избрал своя път, аз също съм избрала своя.

– Не... виж какво, не исках да...

– Да ме наричаш „мътнорода“ ли? Сивиръс, ти наричаш така всеки с моето потекло. Защо аз да съм по-различна?

Той затърси какво да каже, ала Лили го изгледа презрително, обърна се и хлътна през дупката в портрета...

Коридорът изчезна и този път трябваше да мине малко повече време, докато картината се преобрази: Хари сякаш полетя през променящи се форми и цветове, докато всичко наоколо придоби плътен вид и той застана на върха на самотен и студен мрачен хълм, вятърът свистеше из голите клони на няколкото дървета. Вече възрастният Снейп се завъртя запъхтян на място, както стискаше здраво в ръка магическата си пръчка – явно чакаше нещо или някого... Хари също се зарази от страха му, макар и да знаеше, че не може да пострада, и погледна през рамо: какво ли чакаше Снейп?...

Точно тогава във въздуха прелетя ослепителна назъбена струя бяла светлина, Снейп се свлече на колене и магическата му пръчка отхвърча от ръката му.

– Не ме убивайте!

– Не съм имал такова намерение.

Звукът от магипортирането на Дъмбълдор беше заглушен от свистенето на вятъра в клоните. Той стоеше с развята мантия пред Снейп, лицето му беше озарено от светлината, хвърляна отдолу от магическата му пръчка.

– Е, Сивиръс! Какво ми е предал Лорд Волдемор?

– Нищо... нищо не е предал... тук съм по своя воля!

Снейп кършеше ръце: с разрошената черна коса, разлетяла се около

главата му, малко приличаше на луд.

– Дошъл съм, за да предупредя... не, за да помоля...

Дъмбълдор замахна с пръчката. Макар че в нощния въздух около тях още се носеха листа и клонки, на мястото, където двамата със Снейп стояха лице в лице, се възцари тишина.

– За какво може да ме моли един смъртожаден?

– Предсказанието... пророчеството... Трелони...

– А, да – каза Дъмбълдор. – Колко от него предаде на Лорд Волдемор?

– Всичко... Всичко, което чух – отвърна Снейп. – Точно заради това... точно по тази причина той смята, че става дума за Лили Евънс!

– В пророчеството изобщо не се говори за жена – възрази Дъмбълдор. – В него се говори за момче, родено в края на юли...

– Знаете какво имам предвид! Според Лорд Волдемор става дума за сина й, той ще тръгне да я издирва... ще ги убие всичките...

– Щом Лили значи толкова много за теб, Лорд Волдемор със сигурност ще я пощади, нали? – попита Дъмбълдор. – Не можа ли да го помолиш да се смили над майката в замяна на сина?

– Помолих го...

– Отвращаваш ме! – отсече Дъмбълдор, Хари не беше чувал никога толкова много презрение в гласа му. Снейп сякаш се смали. – Значи ти е все едно дали мъжът й и детето й ще загинат. Те нека мрат, нали ти ще получиш каквото искаш, а?

Снейп не каза нищо, само вдигна очи към Дъмбълдор.

– Тогава ги скрийте и тримата – изграчи той. – Някъде... на сигурно. Спасете ги! Моля ви!

– И какво ще ми дадеш в замяна, Сивиръс?

– В... в замяна ли? – зяпна Снейп и Хари очакваше да възрази, ала след дълго мълчание той каза тихо: – Всичко.

Билото на хълма изчезна и сега Хари стоеше в кабинета на Дъмбълдор, където нещо издаваше ужасен звук – като ранен звяр. Снейп се беше сгърбил и се беше навел напред на стола, а Дъмбълдор стоеше с мрачен вид над него. След миг-два Снейп вдигна лице – приличаше на човек, който след срещата на онзи хълм е живял нещастен сто години.

– Мислех... че ще я защитите...

– Двамата с Джеймс са се доверили не на когото трябва – отвърна Дъмбълдор. – Точно като теб, Сивиръс. Нали и ти се надяваше, че Лорд Волдемор ще я пощади?

Снейп дишаше плитко и учестено.

– Синът ѝ се е спасил – уточни Дъмбълдор.

Снейп рязко вдигна глава, сякаш пъдеше досадна муха.

– Синът ѝ е жив. Има очи като нейните, точно като нейните. Сигурен съм, че помниш формата и цвета на очите на Лили Евънс, нали?

– НЕ! – ревна Снейп. – Отиде си... Мъртва е...

– Това угризения ли са, Снейп?

– По-добре... по-добре да бях умрял аз...

– И каква полза щеше да има от това? – попита студено Дъмбълдор.

– Ако си обичал Лили Евънс, ако наистина си я обичал, твоят път от сега нататък е ясен.

Снейп сякаш надзърна през пелената на болката, но трябваше да мине много време, докато осмисли думите на Дъмбълдор.

– В какъв... в какъв смисъл?

– Знаеш как и защо е загинала Лили. Постарай се да не е напразно. Помогни ми да защитя сина ѝ.

– На него не му трябва защита. Черния лорд си отиде.

– Черния лорд ще се завърне и тогава Хари Потър ще бъде в огромна опасност.

Настъпи дълго мълчание, Снейп малко по малко си възвърна самообладанието и успокои дишането си. Накрая каза:

– Добре тогава. Добре. Но не казвайте... Дъмбълдор, не казвайте на никого. Нека си остане между нас! Закълнете се! Няма да го понеса... особено за сина на Потър... Дайте ми думата си!

– Да ти дам думата си, Сивиръс, че никога няма да разкривам най-доброто у теб? – въздъхна Дъмбълдор, взрян надолу в свирепото измъчено лице на Снейп. – Щом настояваш...

Кабинетът се разпадна, ала след миг се появи отново. Снейп сновеше напред-назад пред Дъмбълдор.

– Посредствен, нагъл като баща си, съвсем преднамерено нарушава правилата, дава всичко, само и само да е известен и да е в центъра на вниманието, нахален...

– Виждаш каквото ти се иска да виждаш, Сивиръс – каза Дъмбълдор, без да вдига очи от „Трансфигурацията днес“. – Според другите учители момчето е скромно, мило и сравнително талантливо. Лично аз го смятам за очарователно дете. – Дъмбълдор обърна страницата и допълни, без да вдига очи: – Дръж под око Куириъл, чу ли?

Вихрушка от цветове, всичко потъна в мрак: сега Снейп и Дъмбълдор стояха на известно разстояние един от друг във входната зала, а покрай тях минаваха последните ученици, които си тръгнаха от

Коледния бал, за да си легнат.

– Е? – прошепна Дъмбълдор.

– И знакът на Каркаров е потъмнял. Той е изпаднал в паника, страхува се от възмездие, знаете колко много съдействаше на министерството, след като Черния лорд падна. – Снейп погледна встрани, към профила на Дъмбълдор с гърбавия нос. – Ако знакът започне да пари, Каркаров смята да избяга.

– Виж ти! – пророни тихо Дъмбълдор точно когато Флър Делакор и Роджър Дейвис се върнаха със смях от парка. – А ти изкушаваш ли се да избягаш заедно с него?

– Не – отговори Снейп, вторачил поглед във Флър и Роджър, които се отдалечаваха. – Не съм такъв страхливец.

– Да, не си – съгласи се Дъмбълдор. – Много по-смел си от Игор Каркаров. Знаеш ли, понякога си мисля, че избързваме с разпределението на учениците по домовете...

Той се отдалечи и остави смаяния Снейп сам...

После Хари за пореден път попадна в директорския кабинет. Беше нош, Дъмбълдор се беше свлякъл настрани върху троноподобния стол зад писалището сякаш всеки миг ще припадне. Дясната му ръка, почерняла и изгорена, вяло се клатушкаше отстрани. Снейп нашепваше заклинания, насочил магическата си пръчка към китката, а с лявата ръка изливаше в гърлото на Дъмбълдор бокал, пълен с гъста златиста отвара. След миг-два клепачите на Дъмбълдор затрепкаха и се отвориха.

– Защо – подхвана без предисловия Снейп, – защо си сложихте този пръстен? Със сигурност знаехте, че той носи проклятие. Защо изобщо го докоснахте?

Пръстенът на Мерсволуко Гонт беше оставен върху писалището пред Дъмбълдор, камъкът беше пукнат, до пръстена лежеше мечът на Грифиндор.

Дъмбълдор се свъси.

– Постъпих... глупаво. Изкушението беше ужасно...

– Изкушението ли? За какво?

Дъмбълдор не отговори.

– Цяло чудо е, че успяхте да се върнете тук! – каза вбесен Снейп. – Пръстенът носи проклятие с изключителна сила и единственото, на което можем да се надяваме, е да забавим действието му. Засега го ограничих само за едната ръка...

Дъмбълдор вдигна почернялата си безполезна ръка и я огледа така, сякаш му бяха показали ценна антика.

– Справил си се много добре, Сивиръс. Колко ми остава според теб?

Каза го нехайно, сякаш питаше какво ще бъде времето. Снейп се поколеба, после отговори:

– Не мога да кажа. Може би година... Действието на такава магия не може да бъде спряно завинаги. Накрая тя ще плъзне по цялото тяло, това е от онези проклетия, които с времето действат все по-силно.

Дъмбълдор се усмихна. Новината, че му остава да живее по-малко от година, сякаш изобщо не го вълнуваше.

– Щастливец съм, голям щастливец, че имам теб, Сивиръс.

– Ако бях дошъл малко по-рано, сигурно щях да успея да направя повече и да удължа времето! – отвърна вбесен Снейп. Той погледна надолу към повредения пръстен и меча. – Какво си мислехте, че като счупите пръстена, ще развалите проклятието ли?

– Нещо такова... Явно не съм бил с всичкия си... – отговори Дъмбълдор. Изправи с усилие гръб на стола. – Е, това значително улеснява нещата.

Снейп беше крайно озадачен, а Дъмбълдор се усмихна.

– Говоря ти за онова, което Лорд Волдемор е намислил за мен. За плана му да прати клетия Малфой младши да ме убие.

Снейп седна на стола срещу писалището на Дъмбълдор, където и Хари беше седял толкова често. Хари усети, че на Снейп му се иска да каже още нещо за прокълнатата ръка на Дъмбълдор, директорът обаче я вдигна, за да откаже любезно да го обсъждат. Снейп свъсено рече:

– Черния лорд не очаква Драко да успее. Това не е нищо повече от наказание за провалите на Луциус в последно време. Бавно изтезание за родителите на Драко, докато те гледат как той не успява и плаща цената.

– Накъсо, на момчето е произнесена смъртна присъда, точно както на мен – отбеляза Дъмбълдор. – Бих казал, че след като Драко се провали, естественият продължител на делото си ти.

Настъпи кратко мълчание.

– Според мен планът на Черния лорд е точно такъв.

– Нима той смята, че в близко бъдеще няма да има нужда от шпионин в „Хогвортс“?

– Да, убеден е, че скоро училището ще бъде в негови ръце.

– А ако това наистина се случи, даваш ли ми думата си, че ще направиш всичко по силите си да защитиш учениците в „Хогвортс“? – попита Дъмбълдор почти небрежно, сякаш между другото.

Снейп кимна сковано.

– Добре. И така... Най-важното сега е да разбереш какво е намислил Драко. Едно уплашено момче излага на опасност и другите, и само то себе си. Предложи му помощ и напътствия, той би трябвало да приеме, харесва те...

– Много по-малко, откакто баща му изпадна в немилост. Драко обвинява мен, смята, че съм завзел мястото, което по право се полага на Луциус.

– Въпреки това опитай. Притеснявам се не толкова за себе си, колкото да не би да има случайни жертви, пострадали от кроежите на момчето. В крайна сметка, разбира се, трябва да се направи едно-единствено нещо, ако се наложи да го спасяваме от гнева на Лорд Волдемор.

Снейп вдигна вежди и когато заговори, в гласа му имаше неприкрити ехидни нотки:

– Какво смятате да направите – да го оставите да ви убие ли?

– Разбира се, че не. *Ти трябва да ме убиеш.*

Настъпи дълго мълчание, нарушавано само от странен всмукващ звук: фениксът Фоукс гложгаше черупка от сепия.

– Сега ли искате да го направя? – иронично попита Снейп. – Или предпочитате да изчакам малко, за да си съчините епитафия?

– О, защо да бързаме! – усмихна се Дъмбълдор. – Мисля, че когато му дойде времето, ще ни се отвори възможност. След случилото се нощес – кимна той към изсъхналата си ръка – можем да бъдем сигурни, че това ще стане до една година.

– Щом нямате нищо против да умрете – подхвана грубо Снейп, – защо не оставите Драко да ви убие?

– Душата на момчето още не е опустошена толкова много – отвърна Дъмбълдор. – Не искам тя да бъде потъпкана заради мен.

– А моята душа, Дъмбълдор? Моята душа?

– Само ти си знаеш дали ще навреди на душата ти да помогнеш на един старец да избегне болката и унижението – рече Дъмбълдор. – Искам от теб тази огромна услуга, Сивиръс, защото смъртта ми се задава точно толкова сигурно, както последното място на „Чъдли Кенънс“ в класирането тази година. Признавам, предпочитам бърз безболезнен край, не искам да протакам и да усложнявам нещата, както ще стане, ако се намеси Грейбек например... подочух, че Волдемор е привлякъл и него. Или милата Белатрикс, която обича да си играе с храната, преди да я изяде.

Гласът му беше безгрижен, ала сините му очи пронизваха Снейп,

както толкова често бяха пронизвали и Хари, сякаш той виждаше душата, която обсъждаха. Накрая Снейп отново кимна рязко.

Дъмбълдор явно остана доволен.

– Благодаря ти, Сивиръс...

Кабинетът изчезна и сега Снейп и Дъмбълдор се разхождаха заедно по здрач из безлюдния парк на замъка.

– Какво правите с Потър, когато често се залоствате вечер само двамата? – попита внезапно Снейп.

Дъмбълдор изглеждаше уморен.

– Защо? Нали не се опитваш да му налагаш още наказания, Сивиръс? Нищо чудно в скоро време момчето да прекарва повечето от времето си в изтърпяване на наказания.

– Пак се държи като баща си...

– Може да ти изглежда така, но дълбоко в себе си прилича много повече на майка си. Викам при себе си Хари, защото имам да обсъждам с него някои неща, да му съобщавам информация, докато не е станало твърде късно.

– Информация – повтори Снейп. – На него се доверявате... а на мен не.

– Това не опира до доверието. Както и двамата знаем, разполагам с ограничено време. От решаващо значение е да дам на момчето достатъчно информация, за да може то да направи каквото има да прави.

– А защо аз да не получавам същата информация?

– Предпочитам да не слагам всичките си тайни в една кошница, особено пък в кошница, която толкова често се поклаща върху ръката на Лорд Волдемор.

– Правя го по ваша заповед!

– И се справяш изключително добре. Не мисли, че подценявам опасността, на която постоянно се излагаш, Сивиръс. Да предоставяш на Волдемор наглед ценна информация, като същевременно не издаваш най-важното, е задача, която не бих поверил на никой друг.

– Въпреки това доверявате много повече на момче, което е некадърно за окулмантика и посредствено в магията и което има пряка връзка с ума на Черния лорд!

– Волдемор се страхува от тази връзка – каза Дъмбълдор. – Наскоро получи бегла представа какво всъщност му коства да е свързан с ума на Хари. Това му причини болка, каквато не беше изживявал никога. Няма да се опита да обсеби отново Хари, сигурен съм. Поне не по този начин.

– Не разбирам.

– Колкото и да е осакатена, душата на Лорд Волдемор не издържа на толкова близък контакт с душа като тази на Хари. Като език по заледена стомана, като плът в пламъци...

– Души ли? Не говорехме ли за съзнание?

– В случая с Хари и Лорд Волдемор, когато говорим за едното, говорим и за другото.

Дъмбълдор се огледа, за да се увери, че са сами. Бяха се приближили до Забранената гора, ала не личеше наоколо да има някой.

– След като ме убиеш, Сивиръс...

– Не искате да споделите с мен всичко докрай, а очаквате да ви направя тази малка услуга! – изръмжа Снейп и по слабото му лице се мярна истински гняв. – Смятате, Дъмбълдор, че много неща се разбират от само себе си. Ами ако съм се отказал?

– Сивиръс, ти ми даде дума. И понеже стана въпрос за услуги, които ми дължиш, мисля, че се съгласи да държиш под око нашия млад приятел от „Слидерин“.

Снейп изглеждаше крайно ядосан, на ръба на бунта. Дъмбълдор въздъхна.

– Довечера в единайсет ела в кабинета ми, Сивиръс, и вече няма да се оплакваш, че не ти се доверявам...

Отново бяха в кабинета на директора, прозорците бяха тъмни, Фокс отдавна беше притихнал, Снейп седеше, без да помръдва, а Дъмбълдор обикаляше около него и говореше.

– Хари не бива да узнава – поне до последния момент, докато наистина не се наложи, иначе откъде ще намери сили да направи каквото трябва да направи?

– Но какво трябва да направи?

– Това ще си остане само между нас с Хари. А сега ме слушай внимателно, Сивиръс. След смъртта ми... недей да спориш и не ме прекъсвай... Та след смъртта ми ще дойде време, когато Лорд Волдемор ще се страхува за живота на своята змия.

– За Наджини ли? – учуди се Снейп.

– За нея. Ако дойде момент, когато Лорд Волдемор престане да праща змията да върши разни неща по негова заповед и я държи плътно до себе си, с магическа защита, тогава вече ще бъде безопасно да се каже на Хари.

– Да му се каже какво?

Дъмбълдор си пое дълбоко въздух и затвори очи.

– Че вечерта, когато Лорд Волдемор се е опитал да го убие и с

цената на живота си Лили е застанала между тях като щит, смъртоносното проклятие е рикоширало в Лорд Волдемор, частица от душата му е била откъсната и се е вселила в единствената жива душа, оцеляла в срутващата се къща. Частица от Лорд Волдемор живее вътре в Хари и тъкмо тя дава на момчето способността да разговаря със змии и връзка с ума на Лорд Волдемор, която то не може да разбере. И Волдемор не може да умре, докато тази частица от душата му, чиято загуба не е усетил, остава единена с Хари и съхранена в него.

На Хари му се стори, че наблюдава двамата мъже от дъното на дълъг тунел – толкова странно кънтяха сега гласовете им в ушите му.

– Значи момчето... момчето трябва да умре? – вече доста спокойно попита Снейп.

– И трябва да умре от ръката не на някой друг, а именно на Лорд Волдемор, Сивиръс. Точно това е най-важното.

Поредното дълго мълчание. После Снейп каза:

– А аз си мислех... през всичките тези години... че го закриляхме заради нея. Заради Лили.

– Закриляхме го, защото беше изключително важно да го обучим, да го възпитаем, да го оставим да си опита силата – отвърна Дъмбълдор все още със стиснати клепачи. – Междувременно връзката между двамата става все по-силна, набъбва като паразит: понякога ми се е струвало, че го подозира и самият Хари. Доколкото го познавам, той ще направи всичко каквото трябва така, че когато е готов да посрещне смъртта си, тя със сигурност ще означава и края на Волдемор.

Дъмбълдор отвори очи. Снейп изглеждаше ужасен.

– Значи го държахте жив, за да умре точно когато трябва?

– Не се шокирай, Сивиръс. Колко мъже и жени са умрели пред очите ти?

– Напоследък само онези, които не съм могъл да спася – отговори Снейп. Той стана от стола. – Вие ме използвахте!

– В какъв смисъл?

– Шпионирах заради вас, лъжех заради вас, излагах се на смъртна опасност заради вас. И всичко уж за да защитим сина на Лили Потър. А сега ми казвате, че си го отглеждате като свиня за заколение...

– Колко трогателно, Сивиръс! – съвсем сериозно каза Дъмбълдор. – Нима накрая си се загрижил за него?

– За него? – извика Снейп. – *Експекто патронум!*

От върха на магическата му пръчка изскочи същата онази сребърна кошута, приземи се на пода в кабинета, препусна и после се извиси и

излетя през прозореца. Дъмбълдор я загледа как се отдалечава и щом сребристите й сияние угасна, отново се обърна към Снейп с очи, плувнали в сълзи.

– След толкова много време?

– През цялото това време – каза Снейп.

И картината изчезна. После Хари видя как Снейп разговаря с портрета на Дъмбълдор зад писалището.

– Налага се да кажеш на Волдемор истинската дата, когато Хари ще замине от леля си и вуйчо си – каза Дъмбълдор. – Не го ли направиш, ще възникнат съмнения, а Волдемор смята, че си добре осведомен. Но трябва да пуснеш и идеята за двойниците, това според мен би трябвало да осигури безопасността на Хари. Опитай се да направиш на Мъндънгус Флечър заклинание за заблуждение. И ако се наложи да участваш в хайката, Сивиръс, постарай се да изиграеш ролята си убедително... разчитам да запазиш възможно най-дълго благоволенieto на Лорд Волдемор, в противен случай „Хогвортс“ ще бъде оставен на произвола на Алекто и Амик Кароу...

После Снейп седеше, съсредоточено свъсен, в непозната кръчма, глава до глава с Мъндънгус, чието лице беше странно безизразно.

– Ще предложиш на Ордена на феникса – пошушна Снейп – да използват двойници. Многоликова отвара. Еднакви Потърровци. Единствено това може да помогне. Ще забравиш, че съм ти го подсказал аз. Ще го представиш като своя идея. Разбра ли?

– Разбрах – прошепна с разфокусирани очи Мъндънгус...

После Хари летеше на метла до Снейп в ясното нощно небе, до тях летяха други качулати смъртожадни, а отпред бяха Лупин и Хари, който всъщност беше Джордж... един смъртожаден изпревари Снейп и вдигна магическата си пръчка, за да я насочи право към гърба на Лупин...

– *Сектумсемпра!* – извика Снейп.

Ала проклятието, предназначено за ръката, с която смъртожадният държеше пръчката, улучи не нея, а ухото на Джордж...

После Снейп беше паднал на колене в някогашната стая на Сириус. От върха на гърбавия му нос капеха сълзи, докато четеше старото писмо на Лили. На втория лист имаше само няколко думи:

е бил някога приятел с Гелърт Гриндълуолд. Лично аз съм на мнение, че тя е започнала да изкуфява!

С много любов,
Лили

Снейп прибра листа с подписа и любовта на Лили в джоба на мантията си. После скъса на две снимката, която също беше в ръцете му, прибра парчето, върху което Лили се смееше, и метна другото с Джеймс и Хари на пода, до шкафа с чекмеджетата...

После Снейп отново стоеше в директорския кабинет, а Финиъс Нигелус се върна забързан в портрета си.

– Директоре! Опънали са палатка във Форест ъф Дийн! Мътнородата...

– Не употребявай тази дума!

– Добре де... Грейнджър спомена мястото, докато отваряше чантата, и аз я чух!

– Добре. Много добре! – извика портретът на Дъмбълдор зад стола на директора. – А сега, Сивиръс, мечът! Не забравяй, че той трябва да бъде взет само при крайна нужда и с проява на храброст... и момчето не бива да разбира, че ти го даваш! Ако Волдемор разчете мислите на Хари и научи, че му помагаш...

– Знам – отсече Снейп.

Приблужи се до портрета на Дъмбълдор и го дръпна отстрани. Той се завъртя напред, разкривайки кухня, откъдето Снейп извади меч на Грифиндор.

– Пак ли няма да ми кажете защо е толкова важно да дам меч на Потър? – попита Снейп, докато слагаше над мантията си пътническо наметало.

– Не, няма да ти кажа – отвърна портретът на Дъмбълдор. – Той знае какво да прави с него. И внимавай много, Сивиръс, те едва ли ще те посрещнат с разтворени обятия след онова, което се случи с Джордж Уизли...

Снейп се обърна, както стоеше на вратата.

– Не се притеснявайте, Дъмбълдор – рече той хладно. – Имам план...

И излезе от стаята. Хари се изправи от мислоема и след няколко мига вече лежеше на килима на пода в съвсем същата стая: Снейп сякаш току-що беше затворил вратата.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ОТНОВО ГОРАТА

Най-после истината! И както лежеше, опрял лице в прашния килим в кабинета, където навремето си беше въобразявал, че научава тайните на победата, Хари осъзна, че не му е писано да се спаси. Задачата му беше да се отправи спокойно към гостоприемните обятия на Смъртта. От него се очакваше пътем да съсече всички връзки на Волдемор с живота, така че когато накрая се хвърли на пътя на Черния лорд и не вдигне магическата пръчка, за да се защити, завършекът щеше да бъде ясен и започнатото в Годрикс Холоу щеше да се осъществи: никой от двамата нямаше да оживее, никой не можеше да оцелее.

Сърцето му биеше яростно в гърдите. Колко странно – в страха си пред смъртта то бумтеше още по-силно, храбро поддържайки живота на Хари. Но щеше да му се наложи да спре, и то скоро. Ударите му бяха преброени. За колко ли още имаше време, след като Хари се изправи и тръгне за последен път към замъка, а оттам през парка към гората?

Обзе го ужас, докато лежеше на пода и погребалният тъпан думкаше някъде вътре в него. Дали боли да умреш? Нито един път, когато беше очаквал това да му се случи и му се беше разминавало, Хари всъщност изобщо не се беше замислял за смъртта: волята му за живот винаги беше много по-силна от страха пред нея. Сега обаче не му и хрумна да бяга, да изпревари Волдемор. Знаеше, че всичко е приключило и му остава само едно: да умре.

Съжали, че не е загинал в онази лятна нощ, когато за последен път напусна „Привит Драйв“ номер четири и пръчката с перото на благородния феникс го беше спасила! Съжали, че не е издъхнал като Хагрид – толкова бързо, че да не разбере кога се е случило! Съжали и че не се е хвърлил пред някоя магическа пръчка, за да спаси някого, когото обича... сега завиждаше дори на майка си и на баща си за начина, по който са издъхнали. За хладнокръвното пътуване към собствената му гибел щеше да се иска друг вид храброст. Усети, че пръстите му треперят леко, и се помъчи да ги овладее, въпреки че никой не го гледаше: всички портрети по стените бяха празни.

Бавно, много бавно седна и докато се вдигаше, се почувства пожив, усети живота си тяло по-силно от всякога. Защо никога не бе оценявал какво чудо е: мозък, нерви и свързващо ги сърце? Всичко това

щеше да си отиде... най-малкото той щеше да си отиде от него. Дишаше бавно и дълбоко, устата и гърлото му бяха напълно сухи, както и очите му.

Предателството на Дъмбълдор не представляваше почти нищо. Разбира се, че е имало по-голям план и Хари чак сега си даде сметка, че е бил прекалено глупав, за да не го види. Никога не беше подлагал на съмнение собственото си убеждение, че Дъмбълдор го иска жив. Сега осъзнаваше, че продължителността на живота му винаги се е определяла от това колко време ще отнеме да се унищожат всички хоркрукси. Дъмбълдор беше прехвърлил на Хари задачата да ги премахне и той покорно беше продължил да разсича онова, което свързваше с живота не само Волдемор, но и самия него! Колко чисто, колко изискано, без да се жертва животът и на други – опасната задача да се възложи на момче, което вече е белязано да отиде на закление и чиято смърт щеше да бъде нещастие, а поредният удар срещу Волдемор...

И Дъмбълдор е знаел, че Хари няма да се откаже, ще продължи до края, нищо че това всъщност щеше да бъде неговият край, защото Дъмбълдор си беше направил труда да го опознае. Точно както и Волдемор, Дъмбълдор беше наясно, че Хари няма да допусне друг да загине заради него, след като открие, че е по силите му да спре това. В съзнанието му отново изникнаха образите на Фред, на Лупин и Тонкс, които лежах мъртви в Голямата зала, и за миг Хари спря да диша: Смъртта беше нетърпелива...

Ала Дъмбълдор го беше надценил. Хари се беше провалил: змията беше оцеляла. Беше останал един хоркрукс, който да свързва Волдемор със земята дори и след като Хари бъде убит. Е, да, това означаваше, че задачата на някой друг щеше да бъде по-лесна. Хари се запита кой ли ще го извърши... Рон и Хърмаяни, разбира се, щяха да знаят какво трябва да се направи... именно заради това Дъмбълдор е искал Хари да им се довери... та те да продължат, ако истинската му съдба се изпълни малко по-рано...

Тези мисли блъскаха като дъжд по студен прозорец по твърдата повърхност на неопровержимата истина, а тя беше, че Хари трябваше да умре... „Трябва да умра.“ Всичко това трябваше да приключи.

Струваше му се, че Рон и Хърмаяни са много далеч, в някаква друга държава, и той се е разделил с тях много отдавна. Нямахше да има никакво сбогуване и обяснения, Хари беше решен да не го допусне. Това беше пътуване, на което не можеха да тръгнат заедно, а опитите им да го спрат само щяха да отнемат ценно време. Погледна надолу към

очукания златен часовник, който беше получил за седемнайсетия си рожден ден. Беше изминала близо половината от единия час, който Волдемор му беше дал като срок да се предаде.

Хари се изправи. Сърцето му се блъскаше като обезумяла птица в гърдния му кош. Може би знаеше, че му остава малко, и беше решено преди края да отброи всички удари, отредени за един живот. Затвори вратата на кабинета, без да се обръща.

Замъкът беше празен. Докато вървеше сам през него, Хари се чувстваше призрак, като че ли вече беше умрял. Хората от портретите още ги нямаше в рамките, всичко наоколо беше зловещо притихнало, сякаш кръвта, която беше останала на замъка, се беше стекла в Голямата зала, препълнена с мъртви и със скърбящи.

Хари се заметна с мантията невидимка, заслиза по етажите и накрая отиде по мраморното стълбище във входната зала. Може би дълбоко в себе си се надяваше да го усетят, да го видят, да го спрат, ала мантията както винаги беше непроницаема и безпогрешна и той с лекота стигна при входната врата.

Точно тогава Невил едва не го блъсна. Пренасяше с още един човек тяло от парка. Хари погледна надолу и усети поредния тъп удар в стомаха си: макар и непълнолетен, Колин Крийви явно се беше промъкнал обратно в замъка точно като Малфой, Краб и Гойл. Мъртъв изглеждаше съвсем малък.

– Знаеш ли какво, Невил? Ще го пренеса сам – каза Оливър Ууд, после като пожарник метна Колин на рамото си и тръгна с него към Голямата зала.

Невил се облегна за миг на рамката на вратата и избърса с длан челото си. Приличаше на старец. После пак слезе по стълбите и тръгна да търси в мрака още трупове.

Хари погледна към вратата на Голямата зала. Хората вътре се движеха, опитваха се да се утешат взаимно, пиеха, падаха на колене до мъртвите, ала той не видя никого от онези, които обичаше, нямаше и следа от Хърмаяни, Рон, Джини или другите от семейство Уизли, от Луна. Испита чувството, че е готов да жертва цялото време, което му остава, само и само да ги зърне още веднъж, но дали после щеше да намери сили да спре да ги гледа? Така беше по-добре.

Слезе по стълбите в мрака. Наближаваше четири след полунощ и мъртвешката тишина създаваше усещането, че паркът е затаил дъх и чака да види дали Хари ще успее да изпълни своя дълг.

Той тръгна към Невил, който се беше надвесил над друг труп.

– Невил...

– Ау, Хари, заради теб щеше да ми се пръсне сърцето!

Хари беше смъкнал мантията невидимка: идеята му беше хрумнала внезапно, беше породена от желанието да е напълно сигурен.

– Къде отиваш сам? – попита Невил и в гласа му се долавяше съмнение.

– Това си влиза в плана – отвърна Хари. – Трябва да направя нещо. Виж какво... Невил...

– Хари! – внезапно се уплаши другото момче. – Хари, нали не си намислил да се предадеш?

– А, не – с лекота излъга Хари. – Разбира се, че не... друго е. Но за известно време трябва да изчезна. Нали знаеш за змията на Волдемор, Невил? Той има огромна змия... нарича я Наджини...

– Да, чувал съм... и какво за нея?

– Трябва да бъде убита. Рон и Хърмаяни знаят, но ако те случайно...

Тази ужасна възможност за миг го затисна и Хари сякаш изгуби дар слово. После обаче се окопоти: това беше изключително важно, той трябваше да се държи като Дъмбълдор, да запази самообладание, да се увери, че има кой да продължи след него започнатото. Дъмбълдор беше издъхнал с мисълта, че има трима души, които знаят за хоркруксите – сега Невил щеше да заеме мястото на Хари и пак трима щяха да са посветени в тайната.

– Ако те случайно са... заети... и на теб ти падне случай...

– Да убия змията ли?

– Да убиеш змията – повтори Хари.

– Ще го направя, Хари. Ти си добре, нали?

– Да, добре съм. Благодаря, Невил.

Но тъкмо се нагани да тръгне и Невил го хвана за китката.

– Всички ще продължим да се сражаваме, Хари. Знаеш го, нали?

– Да, аз...

Задущаващите го чувства заглушиха края на изречението и той не успя да продължи. На Невил това явно не му се стори странно. Той по-тупа Хари по рамото, пусна го и тръгна да търси още тела.

Хари отново се заметна с мантията невидимка и продължи нататък. Още някой вървеше наблизо и по едно време се надвеси над друго тяло, проснато на земята. Хари беше само на няколко метра, когато видя, че това е Джини.

Спря като закован. Джини се наведе над момиче, което плачеше за

майка си.

– Всичко ще бъде наред – каза му тя. – Няма страшно. Ще те пренесем вътре.

– Но аз искам вкъщи! – изхлипа момичето. – Не искам да се бия повече.

– Знам... – Гласът на Джини заглъхваше. – Всичко ще бъде наред.

Хари настръхна. Искаше му се да изкрещи в нощта, искаше му се Джини да знае, че той е там, искаше му се тя да разбере къде отива. Искаше му се да го спрат, да го издърпат обратно, да го пратят у дома...

Но той си беше у дома. „Хогуортс“ беше единственият и най-хубав дом, който имаше. Той, Волдемор, Снейп, изоставените момчета – всички те бяха намерили тук своя дом...

Джини беше коленичила до раненото момиче и го държеше за ръката. С огромно усилие Хари си наложи да продължи нататък. Стори му се, че Джини се озърна, докато минаваше покрай нея, и се запита дали е усетила, че някой върви наблизо, но не каза нищо, дори не се обърна.

От мрака изникна колибата на Хагрид. Не се виждаха светлини, не се чуваше Фанг да дращи по вратата и гостоприемният лай да оглася всичко наоколо. Всички посещения при Хагрид, лъскавият меден чайник на огъня, курабийките, огромните личинки... и голямото брадато лице на великана, и Рон, който бълва плужещи, и Хърмаяни, с която изнесоха Норбърт, за да го спасят...

Хари продължи нататък и спря чак когато стигна до началото на гората.

Между дърветата гъмжеше от диментори. Хари усети вледеняващия им студ и се усъмни, че ще успее да мине безпрепятствено през тях. Не му бяха останали сили да повика покровител. Сега вече не можеше да се овладее и дори да спре да трепери. В края на краищата не е толкова лесно да си готов да умреш. Бяха му скъпи всяка секунда, всяко дихание, мирисът на тревата, прохладният полъх край лицето му; помисли си, че хората разполагат с дълги години време за пилеене, с толкова много време, че то сякаш се влачи, а той се вкопчваше във всяка секунда! В същия миг си каза и че няма сили да продължи нататък, а знаеше, че е длъжен да го направи.

Дългата игра беше приключила, сничът беше уловен, време беше Хари да напусне въздуха...

Сничът! Неподчиняващите се пръсти го затърсиха из кесийката и Хари го извади.

Отварям се преди края...

Като дишаше бързо, с усилие, Хари се вторачи в топчицата. Сега, когато му се искаше времето да тече възможно най-бавно, то сякаш препускаше и озарението дойде толкова бързо, че май изпревари мисълта. Това беше краят. Това беше мигът.

Хари притисна до устните си златния метал и прошепна:

– Скоро ще умра.

Металната обвивка се разтвори. Хари свали трепереща ръка, насочи под мантията невидимка пръчката на Драко и пророни:

– *Лумос!*

В сница лежеше черният камък с наъбената пукнатина по средата. Животворният камък се беше разцепил по отвесната черта – символ на Бъзовата пръчка. Все още личаха триъгълникът и кръгът, олицетворяващи мантията и камъка.

И този път Хари разбра, без дори да му се налага да обмисля. Не беше важно дали ще ги върне, защото много скоро самият той щеше да бъде при тях. Всъщност не те идваха, а той отиваше...

Стисна очи и завъртя три пъти в ръката си камъка.

Знаеше, че се е получило, понеже чу около себе си леко движение, от което разбра, че крехките тела пристъпват леко по осеяната с клонки пръст в края на гората. Отвори очи и се огледа.

Не бяха призраци, не бяха плът... Приличаха най-много на Риддъл, когато преди години беше излязъл от дневника – нещо като почти вълътен спомен. По-безплътни от живите тела, ала много повече от призраци, те тръгнаха към Хари и по лицата на всички се беше изписала една и съща пълна с обич усмивка.

На ръст Джеймс беше точно колкото Хари. Беше облечен в дрехите, с които бе загинал, косата му беше несресана и чорлава, а очилата му стояха малко накриво – както на господин Уизли.

Сириус беше висок и красив, много по-млад, отколкото Хари го беше виждал приживе. Вървеше с широка лека крачка, с ръце в джобовете и дяволита усмивка.

Лупин също беше по-млад и много по-спретнат, косата му беше погъста и тъмна. Явно беше щастлив, че се е завърнал на това познато място, където беше вършил толкова много хлапашки лудории.

Най-широка беше усмивката на Лили. Тя отметна назад дългата си коса и се приближи до Хари, а зелените ѝ очи, които толкова приличаха на неговите, се взряха жадно в лицето му, сякаш тя никога нямаше да може да му се нагледа.

– Беше толкова смел!

Хари стоеше онемял. Впи очи в Лили и си помисли, че може да стои така и да я гледа цяла вечност, че друго не му трябва.

– Почти успя – каза Джеймс. – Малко ти остава... Толкова... се гордеем с теб.

– Боли ли?

Детинският въпрос се отскубна от устните на Хари още преди да успее да го спре.

– Да умреш ли? Изобщо не боли – рече Сириус. – Става по-бързо и лесно, отколкото да заспиш.

– И той ще иска да стане бързо. Исква всичко да приключи – намеси се и Лупин.

– Не исках да умираме – тихо рече Хари. Думите прозвучаха пряко волята му. – Никой от вас. Съжалявам... – Той говореше най-вече на Лупин, сякаш го молеше. – Точно след като ти се роди син... Ремус, наистина съжалявам...

– Аз също – рече Лупин. – Така и няма да го опозная... той обаче ще знае защо съм загинал и се надявам да разбере. Опитвах се да създам свят, където да живее по-щастливо.

Сякаш от сърцето на гората подухна леден вятър, който вдигна косата от челото на Хари. Знаеше, че те няма да му кажат да продължи нататък, че сам трябва да вземе решението.

– Ще останете ли с мен?

– До самия край – увери го Джеймс.

– А те няма ли да ви видят?

– Ние сме част от теб – отговори Сириус. – Невидими сме за всички останали.

Хари погледна майка си.

– Стой близо до мен – помоли я тихо.

И тръгна нататък. Леденият въздух на дименторите не го спря: той мина през него заедно със спътниците си, които го пазеха като покровители, и всички продължиха да вървят през старите дървета, израснали съвсем близо едно до друго, с преплетени клони и усукани чворести коренища. Хари стискаше здраво около себе си мантията невидимка и навлизаше все по-навътре в тъмната гора, макар да нямаше представа къде точно е Волдемор, затова пък беше сигурен, че ще го намери. Почти без да издават звук, до него крачеха Джеймс, Сириус, Лупин и Лили и тяхното присъствие му вдъхваше смелост, то му даваше сили да мести единия си крак пред другия.

Сега, колкото и да е странно, между тялото и ума му сякаш нямаше

връзка и крайниците му се движеха без съзнателни указания, сякаш той бе просто пътник, а не водач на тялото си, което не след дълго щеше да напусне. Мъртвите, които вървяха с него през гората, му се струваха много по-истински, отколкото живите в замъка: сега за него Рон, Хърмаяни, Джини и всички останали бяха като призраци, докато вървеше и се препъваше, промъкваше се към края на живота си, към Волдемор...

Глух звук и шепот: някъде наблизо се беше размърдала и друга жива твар. Хари спря под мантията невидимка и започна да се озърта и да се ослушва; майка му и баща му, Лупин и Сириус също спряха.

– Тук има някой – чу се груб шепот само на хвърлей. – С мантия невидимка е. Дали пък не е...

Изад едно дърво наблизо изникнаха силуетите на двама мъже; магическите им пръчки лумнаха и Хари забеляза, че Йаксли и Долохов се взират в тъмнината право към мястото, където той стоеше заедно с майка си, с баща си, със Сириус и Лупин. Явно не виждаха нищо.

– Сигурен съм, че чух звук – каза Йаксли. – Как мислиш, дали не е някое животно?

– Смахнатият Хагрид държеше тук цял зверилник – отвърна Долохов и надзърна през рамо.

Йаксли си погледна часовника.

– Времето почти изтече. Часът, отпуснат на Потър, мина. Момчето не се яви.

– А той беше сигурен, че ще дойде! Никак няма да е доволен.

– Я да се връщаме – подкани Йаксли. – И да разберем какъв е планът сега.

Двамата с Долохов се обърнаха и навлязоха навътре в гората. Хари тръгна след тях, понеже знаеше, че ще го отведат точно където иска да отиде. Погледна встрани – майка му се усмихна, а баща му кимна насърчително.

Бяха вървели само няколко минути, когато Хари видя отпред светлина и Йаксли и Долохов излязоха на поляна – момчето знаеше, че навремето там бе живяло чудовището Арагог. Остатъците от огромната му паяжина още си стояха, но гъмжилото негови потомци го нямаше – смъртожадните ги бяха подкарали да се бият за тяхната кауза.

В средата на поляната гореше огън и трепкащата му светлина падаше върху множество потънали в мълчание смъртожадни, които стояха нащрек. Някои още бяха с маските и качулките, други бяха открили лицата си. В края на групата седяха двама великани, които хвърляха грамадни сенки, жестоките им лица бяха грубо изсечени като скали. Хари

видя Фенрир, който се спотайваше и гризеше дългите си нокти, а едрият рус Роул попиваше кръвта по устната си. Видя и Луциус Малfoy, който изглеждаше сломен и ужасен, а очите на Нарциса бяха хлътнали и гледаха уплашено.

Всички погледи бяха приковани във Волдемор, който стоеше със сведена глава, а бледите му пръсти стискаха Бъзовата пръчка. Може би се молеше или броеше наум и както стоеше притихнал в края на гората, Хари си помисли, че колкото и да е нелепо, Волдемор прилича на хлапак, който играе на криеница и брои. Отзад се рееше огромната змия Наджини – още се нагъваше и се разгъваше в блещукащия омагьосан кафез, който приличаше на чудовищен ореол зад главата на Волдемор.

Когато Долохов и Йаксли се присъединиха отново към кръга, Волдемор вдигна очи.

– Няма и следа от него, господарю – съобщи Долохов.

Лицето на Волдемор не се промени. Червените очи сякаш пламтяха в светлината на огъня. Той бавно изтегли Бъзовата пръчка между дългите си пръсти.

– Господарю...

Беше се намесила Белатрикс: седеше най-близо до него, раздърпана, с малко кръв по лицето, но иначе невредима.

Волдемор вдигна ръка, за да ѝ покаже да мълчи, и тя не изрече ни дума повече, само го изгледа благоговейно и с възхита.

– Мислех, че ще дойде – рече Волдемор с високия си ясен глас, вперил очи в подскачащите пламъци. – Очаквах да дойде.

Всички продължиха да мълчат. Изглеждаха уплашени не по-малко от Хари, чието сърце блъскаше в гръдния кош, сякаш решено да избяга от тялото, с което той смяташе да се раздели. Хари смъкна с потни ръце мантията невидимка и я напъха заедно с пръчката под наметалото си. Не искаше да се изкушава да влиза в битка.

– Явно... съм сбъркал – каза Волдемор.

– Не, не си сбъркал.

Хари го изрече възможно най-високо, с цялата сила, която успя да събере: не искаше да проличи, че го е страх. Животворният камък се плъзна по скованите му пръсти и Хари мигом съзря как родителите му, Сириус и Лупин изчезват, докато той пристъпваше напред в светлината на огъня. В този миг му се струваше, че никой друг няма значение, освен Волдемор. Че са само двамата.

Илюзията се разсея точно толкова бързо, както и беше изникнала. Великаните ревнаха, смъртожадните се изправиха всички

едновременно, екнаха викове, възгласи, дори смях. Волдемор стоеше като вкаменен, ала червените му очи бяха намерили Хари и той го загледа как върви към него, делеше ги само огънят...

После някой изкрещя:

– ХАРИ! НЕДЕЙ!

Той се обърна: Хагрид беше омотан с въжета и беше завързан за едно дърво наблизо. Огромното му туловище разклати клоните горе, докато той отчаяно се опитваше да се отскубне.

– НЕДЕЙ! НЕДЕЙ! К'ВО ПРАВИШ БЕ, ХАРИ!...

– ТИШИНА! – извика Роул и замахна с магическата си пръчка, а Хагрид млъкна.

Белатрикс беше скочила на крака и местеше въодушевен поглед от Волдемор към Хари и обратно, а гърдите ѝ бързо се надигаха и се снишаваха. Единственото, което се движеше, бяха пламъците и змията, която се навиваше и се разгъваше в блещукация кафез зад главата на Волдемор.

Хари усещаше до гърдите си магическата пръчка, но дори не опита да я извади. Знаеше, че змията е защитена много добре, знаеше, че дори да успее да насочи към нея пръчката, първо върху него ще се стоварят петдесет проклетия. Въпреки това Волдемор и Хари продължиха да се гледат, Волдемор понаклони глава на една страна, вторачен в момчето, и устата му без устни се изви в изключително безрадостна усмивка.

– Хари Потър – каза той много тихо. Гласът му сякаш беше част от пукация огън. – Момчето, което оживя.

Никой от смъртожадните не се помръдваше. Те чакаха: всичко чакаше. Хагрид се мъчеше да се освободи, Белатрикс дишаше запъхтяно, а Хари кой знае защо си спомни Джини, пламналия ѝ поглед и устните ѝ върху своите...

Волдемор беше вдигнал магическата си пръчка. Главата му още беше наклонена на една страна, като на любопитно дете, което се чуди какво ли ще стане, ако продължи. Хари се взря в червените му очи и му се прииска всичко да стане бързо, незабавно, докато той още издържа, докато не е изгубил самообладание и не се е издал, че го е страх...

Видя как устата мърда и блясва зелена светлина, после всичко изчезна.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА КИНГС КРОС

Лежеше по лице и слушаше тишината. Беше съвсем сам. Никой не го гледаше. Нямаше друг. Не беше съвсем сигурен, че и самият той е там.

След много време или може би само след миг му хрумна, че сигурно е жив, сигурно е нещо повече от безплътна мисъл, щом лежи, определено лежи върху някаква повърхност. Значи имаше сетива и нещото, на което лежеше, съществуваше като него.

Почти веднага щом стигна до този извод, Хари осъзна и че е гол. Убеден, че е съвсем сам, не се притесни особено от голотата си, тя само леко разпали любопитството му. Той се запита дали, след като усеща, може и да вижда. Откри, че има и очи, като ги отвори.

Лежеше в ярка мъгла, но тя не приличаше на никоя от мъглите, които беше виждал дотогава. Онова, което го заобикаляше, не беше скрито зад кълбеста пара, по-скоро кълбестата пара не беше оформена. Подът, на който Хари лежеше, изглеждаше бял, нито топъл, нито студен, той просто си беше там: плоско празно нещо, на което да съществуваш.

Хари седна. Тялото му си изглеждаше невредимо. Той се пипна по лицето. Вече не носеше очила.

Точно тогава през плътната пустота, която го заобикаляше, до него достигна шум: тихите жални хлипове на нещо, което се блъскаше, пляскаше и се гърчеше. Звукът беше скръбен, но и някак неблагоприятен. Хари изпита неприятното чувство, че подслушва нещо скрито, срамно.

За пръв път му се прииска да е облечен.

Точно когато му хрумна това, съвсем наблизо се появи мантия. Хари я взе и я облече: беше мека, чиста и топла. Беше се появила по невяротен начин – ей така, в мига, в който Хари я беше поискал...

Той стана и се огледа. Дали не се намираше в някаква огромна Нужна стая? Колкото повече гледаше, толкова повече неща се разкриваха. Високо горе на слънчевата светлина проблясваше огромен сводест покрив от стъкло. Може би това тук беше дворец. Всичко беше притихнало и спокойно, чуваше се само звукът като от хлипане и блъскане, идващ съвсем наблизо през мъглата...

Хари бавно се обърна на място и всичко наоколо сякаш си се съчини само пред очите му. Огромно открито пространство, ярко и чисто

помещение, по-широко от Голямата зала, с чист сводест стъклен таван. И нямаше никого. Хари беше единственият човек там с изключение на...

Той трепна. Зърна нещото, издаващо звуците. Имаше формата на невръстно голо дете, свито на земята, кожата му беше груба и грапава, като драна; то лежеше разтреперано под един стол, където беше оставено, нежелано, натикано по-далеч – да не се вижда, – мъчещо се да си поеме дъх...

Хари се уплаши от него. Колкото и малко, крехко и наранено да изглеждаше, той не искаше да се доближава до него. Въпреки това тръгна бавно натам, готов всеки момент да отскочи назад. Не след дълго стоеше достатъчно близо, за да го докосне, ала не намери сили да го направи. Почувства се страхливец. Трябваше да го успокои, но то го отвращаваше.

– Не можеш да помогнеш.

Хари рязко се извъртя кръгом. Към него с напета походка и изправен гръб вървеше Албус Дъмбълдор, облечен в развята среднощносиня мантия.

– Хари! – той разпери широко ръце, и двете бяха цели, бели и неосакатени. – Прекрасно момче! Смел, смел човек! Хайде да се поразходим.

Изумен, Хари тръгна след Дъмбълдор – отдалечиха се от мястото, където одраното дете лежеше и хлипаше, и малко по-нататък под високия проблясващ покрив се появиха два стола, които Хари не беше забелязал дотогава. Дъмбълдор седна на единия, а Хари се отпусна на другия, като се взря в лицето на някогашния директор. Дългите сребристи коса и брада на Дъмбълдор, пронизващите сини очи зад очилата с форма на полумесеци, гърбавият нос: всичко си беше точно както Хари го помнеше. И въпреки това...

– Но вие сте мъртъв! – каза той.

– О, да – потвърди Дъмбълдор, без да влага чувства.

– Значи... и аз съм мъртъв?!

– А! – възкликна Дъмбълдор, като се усмихваше още по-широко. – Това е въпросът, нали? Най-общо погледнато, мило момче, мисля, че не си мъртъв.

Двамата се погледнаха, старецът все така грееше.

– Не съм ли? – повтори Хари.

– Да, не си – потвърди Дъмбълдор.

– Но... – Хари инстинктивно вдигна ръка към мълниеvidния белег.

Него май го нямаше. – Но би трябвало да съм умрял... не се защитих!
Исках да го оставя да ме убие!

– И точно в това се крие разликата – отбеляза Дъмбълдор.

От него като светлина, като огън сякаш се излъчваше щастие: Хари никога не го беше виждал толкова осезаемо и напълно доволен.

– Обяснете ми – примоли се той.

– Но ти вече знаеш! – отвърна Дъмбълдор.

Въртеше палците си един около друг.

– Оставих го да ме убие – повтори Хари. – Нали?

– Да – кимна Дъмбълдор. – Продължавай!

– Затова частицата от душата му вътре в мен...

Дъмбълдор кимна още по-въодушевано, подканяйки Хари да продължава, и по лицето му засия широка насърчителна усмивка.

– Тя махнала ли се е?

– О, да – рече Дъмбълдор. – Да, той я унищожи. Душата ти сега е непокътната и е само твоята, Хари.

– Но в такъв случай... – Хари погледна през рамо към стола с малкото осакатено треперещо същество отдолу. – Какво е това, професоре?

– Нещо, на което не може да помогне никой от нас двамата – отговори Дъмбълдор.

– Но щом Волдемор използва смъртоносно проклетие – подхвана отново Хари – и този път никой не е умрял заради мен, как е възможно да съм жив?

– Мисля, че и сам знаеш – каза Дъмбълдор. – Спомни си какво направи той в своето неведение, ненаситност и жестокост.

Хари се замисли. Остави погледът му да се рее наоколо. Ако наистина седяха в дворец, той си беше странен, със столове, наслагани на малки редици, и тук-там къси перила, и въпреки това вътре нямаше никого, освен тях двамата с Дъмбълдор и осакатеното същество под стола. Отговорът се надигна към устните му лесно, без усилие.

– Той взе от кръвта ми – каза Хари.

– Именно! – възкликна Дъмбълдор. – Взе от кръвта ти и съгради ново живото си тяло! Твоята кръв тече в неговите вени, Хари, защитата на Лили е и в двамата! Той те привърза за живота, докато е жив!

– Аз ще живея... докато той е жив? Но мислех, че... мислех, че е обратното! Мислех, че и двамата трябва да умрем! Или е същото?

Вниманието му беше отклонено от хлипащото, блъскащо изтерзано същество отзад и той за пореден път се обърна към него.

– Сигурен ли сте, че не можем да направим нищо?

– Невъзможно е да му се помогне.

– Тогава ми обяснете... още – подкани Хари и Дъмбълдор се усмихна.

– Хари, ти беше седмият хоркрукс, хоркруксът, който той изобщо не е имал намерение да създава. Беше направил душата си толкова неустойчива, че тя се разпадна, когато той извърши онези неописуеми злодеяния – убийството на майка ти и баща ти и опита да убие дете. Ала онова, което тогава е избягало от стаята, е било дори по-нищожно, отколкото той е предполагал. Загубил е там не само тялото си. Загубил е частица от самия себе си, вкопчена в теб – набелязаната жертва, която оживя. И познанията му, Хари, си останаха тъжно непълни. Волдемор не си дава труда да разбере онова, което не цени. Не знае и не разбира нищо от домашни духчета, детски приказки, любов, преданост и невинност. Нищичко. Всички те притежават недосегаема за всякакви магии мощ, по-голяма от неговата, и това е истина, която той никога не е проумявал. Взе от кръвта ти с убеждението, че с нея ще придобие още сила. Вкара в тялото си малка частица от магията, която майка ти е направила, когато е загинала заради теб. Тялото му поддържа жива нейната саможертва и докато тази магия живее, ще живееш и ти, както и последната надежда на Волдемор за самия него.

Дъмбълдор се усмихна на Хари и той се взря в него.

– И вие знаехте всичко това? Знаел сте го... през цялото време?

– Предполагам. Но обикновено не греша в предположенията си – отвърна все така щастлив Дъмбълдор и двамата продължиха да седят в мълчание, което сякаш се проточи много дълго, докато създаването отзад хлипаше и трепереше.

– Не е само това – каза Хари. – Има и друго... Защо моята магическа пръчка счупи пръчката, която той беше взел от друг?

– Виж, за това не съм сигурен.

– Тогава направете някакво предположение – подкани Хари и Дъмбълдор се засмя.

– Трябва да разбереш, Хари, че вие двамата с Лорд Волдемор сте се отправили в непознати и неизпробвани досега селения на магията. Но според мен ето какво се е случило... нещо невиджано, мисля си, че никой майстор на магически пръчки не би могъл да го предскаже или да го обясни на Волдемор. Както вече разбра, Лорд Волдемор неволно е удвоил връзката между двама ви, когато си е възвърнал човешкия вид. Частица от душата му още е била вкопчена в твоята и за да придобие още сила, той е вкарал в себе си частица от саможертвата на майка ти. Ако е

разбирал каква точно е ужасната за него мощ на тази саможертва, той вероятно нямаше да се осмели дори да се докосне до кръвта ти... но ако беше способен да разбере, той нямаше да бъде Лорд Волдемор и сигурно никога нямаше да убива. След като е осигурил тази двустранна връзка, след като е преплел съдбите ви така неразривно, както никога в историята двама магьосници не са били зависими един от друг, Волдемор реши да те нападне с магическа пръчка със същата сърцевина като на твоята. И тук, както знаем, се случи нещо много странно. Сърцевините реагираха по съвсем неочакван за Лорд Волдемор начин, но той изобщо не знаеше, че твоята пръчка е близначка на неговата. Онази нощ, Хари, той е бил по-уплашен от теб. Ти беше приел възможността да умреш, беше готов, нещо, на което Лорд Волдемор никога не е бил способен. Твоята смелост победи, пръчката ти надмогна неговата. И между двете пръчки стана нещо, което беше отглас на отношенията между господарите им. Убеден съм, че онази нощ твоята пръчка е всмукала малко от силата и свойствата на неговата, което ще рече, че е съдържала малко от самия Волдемор. Тя го е познала, когато те е преследвал, разпознала е в него и родствено близък човек, и смъртен враг, и е изстреляла обратно малко от собствената му магия срещу самия него... а тази магия е мощна от всичко, което пръчката на Луциус е постигала някога. Твоята пръчка вече е носела мощта на огромната ти смелост и смъртоносните умения на самия Волдемор: какъв шанс изобщо е имала клетата пръчка на Луциус Малфой?

– Но щом моята пръчка е била толкова всесилна, как се получи така, че Хърмаяни просто я счупи? – попита Хари.

– Скъпо момче, невероятните ѝ свойства са били насочени само срещу Волдемор, който толкова неразумно се е опитал да си играе с най-съкровения закони на магията, била е неестествено всесилна само срещу него. Иначе си е била пръчка като всички останали... макар да съм сигурен, че беше добра – благо обобщи Дъмбълдор.

Погълнат от мислите си, Хари седя дълго или може би само няколко секунди. На това място човек много трудно можеше да е сигурен за неща като времето.

– Той ме уби с вашата пръчка.

– Той *не успя* да те убие с моята пръчка – поправи го Дъмбълдор. – Мисля, можем да се обединим в мнението, че ти не си мъртъв... макар че, разбира се, не омаловажавам страданията ти, които, сигурен съм, са били много тежки – добави той от страх да не изглежда не любезен.

– Сега обаче се чувствам страхотно – сподели Хари, загледан

надолу в чистите си ръце, по които нямаше и драскотинка. – Къде точно се намираме?

– Е, тъкмо се канех да те питам същото – отвърна Дъмбълдор, като се огледа. – Къде сме според теб?

Хари не знаеше, докато той не го попита. Сега обаче установи, че знае отговора.

– Прилича на гара Кингс Крос – изрече той бавно. – Само дето е много по-чисто и безлюдно и поне доколкото виждам, няма влакове.

– Гара Кингс Крос! – засмя се несдържано Дъмбълдор. – Майко мила, наистина ли?

– А вие къде мислехте, че сме? – попита Хари така, сякаш се защитаваше.

– Нямам представа, скъпо момче. Дето е думата, тук ти командваш парада.

Хари не знаеше какво означава това – Дъмбълдор се държеше вбесяващо. Изгледа го, после му хрумна един въпрос, много по-важен от това къде точно се намират.

– Даровете на Смъртта – изрече Хари и със задоволство видя как усмивката на Дъмбълдор изчезва.

– А, да – каза той, изглеждаше малко притеснен.

– Е?

За пръв път, откакто Хари се беше срещнал с Дъмбълдор, той не приличаше толкова на старец. За миг дори имаше вид на малчуган, хванат да върши пакост.

– Ще ми простиш ли? – попита той. – Ще ми простиш ли, че не ти се доверих? И не ти казах... Просто се страхувах, Хари, че и ти ще се провалиш, както се провалих аз. Боях се, че ще допуснеш моите грешки. Много те моля, прости ми. От известно време знам, че си по-достоеен мъж.

– За какво говорите? – попита Хари, стреснат от тона на Дъмбълдор и от внезапно избилите в очите му сълзи.

– За Даровете, за Даровете – пророни Дъмбълдор. – Мечтата на един отчаян човек.

– Но те са истински!

– Истински и опасни, примамка за глупаци – заяви Дъмбълдор. – И аз бях такъв глупак. Но ти знаеш, нали? Вече нямам тайни от теб. Ти знаеш.

– Какво да знам?

Дъмбълдор се извърна с цяло тяло, за да бъде с лице към Хари, в

бляскаво сините му очи още имаше сълзи.

– Господар на смъртта, Хари, господар на Смъртта! Нима все пак не бях по-достоеен от Волдемор?

– Разбира се, че сте по-достоеен – отсече Хари. – Разбира се... как изобщо можете да питате? Никога не сте убивал, ако можете да го избегнете!

– Така е, така е – каза Дъмбълдор; беше като дете, което иска да му вдъхнат увереност. – Но и аз, Хари, търсех начин да победя смъртта.

– Ала не както го правеше той! – възрази Хари. След целия гняв, който беше изпитвал към Дъмбълдор, му се стори много странно, че сега седи тук, под високия сводест таван, и го защитава от самия него. – Дарове, а не хоркрукси.

– Дарове – пророни Дъмбълдор, – а не хоркрукси. Именно.

Настъпи мълчание. Същевото отзад продължаваше да хлипа, но Хари вече не се обръщаше.

– И Гриндълуолд ли ги търсеше? – попита той.

Дъмбълдор за миг затвори очи и кимна.

– Точно това в крайна сметка ни привлече един към друг – промълви той тихо. – Две умни нагли момчета с еднаква обсебваща страст. Както, сигурен съм, си се досетил, той е искал да дойде в Годрикс Холоу заради гроба на Игнотус Певърил. Искал е да проучи мястото, където е издъхнал третият брат.

– Значи е вярно? – ахна Хари. – Всичко? Братята Певърил...

– ... са тримата братя от онази история – продължи мисълта му Дъмбълдор. – О, да, според мен е вярно. Дали обаче са срещнали Смъртта на самотен път... Според мен е по-вероятно братя Певърил просто да са били опасно талантиливи магьосници, успели да създадат тези всесилни вещи. Приказката, че това са Дарове на Смъртта, ми прилича на легендите, които често възникват около такива творения. Както вече знаеш, Мантията се е предавала през вековете от баща на син, от майка на дъщеря чак до последния жив потомък на Игнотус, който като него е роден в село Годрикс Холоу.

Дъмбълдор се усмихна на Хари.

– Аз ли?

– Ти. Знам, вече се досещаш защо Мантията е била у мен вечерта, когато загинаха майка ти и баща ти. Само няколко дни преди това Джеймс ми я показа. Тя обясняваше доста от пакостите му, останали неразкрити в училището. Направо не повярвах на очите си. Помолих да ми я даде за малко, за да я изследвам. Отдавна се бях отказал от мечтата си

да събера на едно място Даровете, но не устоях, не можех да не я разгледам обстойно... Никога не бях виждал такава, беше невероятно стара, съвършена във всяко отношение... после баща ти загина и най-после аз притежавах два Дара – те бяха само мои!

В гласа му се долавяше непоносима горчивина.

– Но Мантията не би им помогнала да се спасят – побърза да каже Хари. – Волдемор е знаел къде са мама и татко. Мантията не би могла да ги направи неуязвими за проклетия.

– Така е – въздъхна Дъмбълдор. – Така е.

Хари чакаше, ала той не каза нищо повече и момчето го подкани.

– Значи вече не търсехте Даровете, когато видяхте Мантията?

– О, да – пророни едва чуто Дъмбълдор. Сякаш насила срещна погледа на Хари. – Знаеш какво се беше случило. Знаеш. Едва ли можеш да ме презираш повече, отколкото се презирам самият аз.

– Но аз не ви презирам...

– А би трябвало – каза Дъмбълдор. Той си пое дълбоко въздух. – Знаеш тайната за разклатеното здраве на сестра ми, какво са ѝ причинили ония мъгли и какво стана с нея. Знаеш как клетият ми баща е решил да отмъсти и плати цената – издъхна в Азкабан. Знаеш как майка ми посвети целия си живот на грижите за Ариана. Аз, Хари, възнегодувах. – Дъмбълдор го заяви дръзко, хладно. Сега гледаше над главата на Хари, някъде в далечината. – Бях талантлив, бях неотразим. Искях да избягам. Искях да блесна. Искях слава. Не ме разбирай погрешно... – По лицето му пробяга болка, така че той отново изглеждаше грохнал старец. – Обичах ги. Обичах майка си и баща си, обичах брат си и сестра си, но бях себичен, Хари, по-себичен от теб, а ти си забележително самопожертвувателен. И така, когато майка ми умря и върху мен падна отговорността за нездрава сестра и за своенравен брат, се прибрах в селото ядосан и огорчен. Мислех си, че съм хванат в капан и животът ми е пропилян! И точно тогава се появи той... – Дъмбълдор отново погледна право в очите на Хари. – Гриндълуолд. Нямах представа, Хари, колко ме увлякоха идеите му, как ме възпламеняваха! Мъгълите – принудени да се покорят. Ние, магьосниците – тържествуващи. Двата с Гриндълуолд – прославени млади водачи на революцията. О, имах някои притеснения, но приспивах съвестта си с празни приказки. Всичко ще бъде в името на висшето благо и за всички причинени беди магьосниците ще бъдат възнаградени стократно. Дали съм знаел дълбоко в себе си що за човек е Гелърт Гриндълуолд? Мисля, че да, но си затварях очите. Ако плановете ни успееш, щяха да се сбъднат всичките ми мечти. А те се

въртяха все около Даровете на Смъртта! Как само бяха запленили и него, как бяха запленили и двама ни! Непобедимата пръчка, оръжието, което щеше да ни даде власт! Животворният камък – не твърдя, че знам със сигурност, но за него той означаваше цяло войнство инферии! За мен, признавам, означаваше завръщането на майка ми и баща ми и освобождение от всички задължения и отговорности. А Мантията невидимка... кой знае защо, Хари, нея не сме я обсъждали особено. И двамата знаехме как да се скрием и без мантия, чиято истинска магия всъщност е, че може да се използва, за да защити и да предпази не само собственика си, но и други. Мислех си, че ако някога изобщо я намерим, може да ни свърши работа и да крие Ариана, но се интересувахме от Мантията главно защото тя беше една от трите неразривно свързани реликви... А който събере на едно място и трите, вече ще бъде истински господар на смъртта, което според нас означаваше, че става непобедим. Непобедимите господари на смъртта: Гриндълуолд и Дъмбълдор! Два месеца безумие, жестоки мечти и никакво внимание към единствените двама души от семейството, които ми бяха останали. А после... знаеш какво се случи. Действителността се завърна в лицето на моя недодялан и неук брат, и точно затова толкова по-достоеен за възхищение. Не исках да слушам истините, които той ми крещеше. Не исках да чувам, че не мога да тръгна да търся някакви си Дарове с такава болнава и неуравновесена сестра. Кавгата прерасна в битка. Гриндълуолд изгуби самообладание. На повърхността изби нещо ужасно, което винаги бях усещал у него, но се бях преструвал, че не го забелязвам. И Ариана... след всичките грижи и старание на майка ми... лежеше мъртва на пода.

Дъмбълдор въздъхна тихо и този път наистина се разплака. Хари се пресегна и с радост видя, че може да го докосне: стисна здраво ръката му, а той малко по малко се успокои.

– Е, Гриндълуолд избяга, както можеше да предвиди всеки, освен мен. Изчезна с плановете си да завземе властта и с кроежите да изтезва мъгълите, с мечтите за Даровете на Смъртта, мечти, в които го бях насърчавал и му бях помагал. Избяга, а аз бях оставен да погребва сестра си и да се науча да живея с вината си и с ужасната си скръб – цената на моя срам. Минаха години. За Гриндълуолд плъзнаха слухове. Мълвеше се, че се бил сдобил с всесилна магическа пръчка. Междувременно ми предложиха длъжността министър на магията, и то не веднъж, а многократно. Аз, естествено, отказвах. Бях разбрал, че не бива да ми се поверява власт.

– Но вие щяхте да се справите по-добре, много по-добре от Фъдж и

Скримджър! – избухна Хари.

– Дали? – попита угрижен Дъмбълдор. – Аз не съм толкова сигурен. Като съвсем млад бях доказал, че властта е моя слабост и изкушение. Странно, Хари, за властта са най-годни онези, които изобщо не ламтят за нея. Онези, на които като на теб се възлага водачеството и които взимат жезъла, защото трябва, а после за своя изненада установяват, че го носят добре. В „Хогуортс“ беше по-безопасно. Мисля, че бях добър учител...

– Бяхте най-добрият...

– Много си мил, Хари. Но докато аз се занимавах с обучението на малките магьосници, Гриндълуолд набираше войска. Мълвеше се, че се страхувал от мен, и сигурно е било така, но мисля, че повече аз се страхувах от него... О, не от смъртта – каза Дъмбълдор в отговор на озадачения поглед на Хари. – Не от онова, което той можеше да ми причини с магия. Знаех, че възможностите ни са еднакви и че аз дори съм малко по-добър. Страхувах се не от друго, а от истината. Виждаш ли, не бях разбрал кой от тримата в онази последна ужасна битка всъщност е запратил проклятието, убило сестра ми. Можеш да ме наречеш страхливец и ще бъдеш прав. Повече от всичко, Хари, се плаших от мисълта, че може би именно аз съм причинил смъртта ѝ не само с наглостта и глупостта си, а че може би именно аз съм нанесъл удара, отнел живота ѝ. Според мен Гриндълуолд знаеше... мисля, че знаеше какво ме плаши. Отлагах срещата с него, докато накрая наистина щеше да е срам и позор да протакам повече. Умираха хора, явно нищо не можеше да го спре и аз трябваше да направя каквото мога. Е, знаеш какво стана след това. Победих в дуела. Извоювах магическата пръчка.

Поредното мълчание. Хари не попита дали Дъмбълдор все пак е разбрал кой е причинил смъртта на Ариана. Не искаше да узнава, още по-малко искаше на Дъмбълдор да му се налага да отговаря. Най-сетне проумя какво е щял да види Дъмбълдор в огледалото Еиналеж и защо е проявявал такова разбиране към притегателната му сила над Хари.

Седяха дълго, без да казват нищо, а хлиповете на съществото отзад вече не притесняваха Хари. Той пръв наруши мълчанието:

– Гриндълуолд се е опитал да спре Волдемор, когато и той е тръгнал да търси магическата пръчка. Излъгал е, твърдял, че никога не е била у него.

Дъмбълдор кимна и заби поглед в коленете си, а по гърбавия му нос още проблясваха сълзи.

– Говори се, че в по-късни години се е разкайвал в килията в

Нюрменгард. Дано е вярно. Ще ми се да вярвам, че е изпитвал ужас и срам от стореното. Може би с тази лъжа, която е казал на Волдемор, се е опитал да изкупи вината си... да му попречи да вземе Дара...

– Или да проникне в гробницата ви – предположи Хари, а Дъмбълдор избърса очите си.

След поредното кратко мълчание Хари каза:

– Опитал сте се да задействате Животворния камък.

Дъмбълдор кимна.

– Когато след толкова години го открих, заровен в изоставения дом на семейство Гонт... Дара, за който бях бленувал най-силно, макар че на младини го исках по съвсем различни причини... изгубих ума и дума, Хари. Съвсем забравих, че той вече беше хоркрукс, че в пръстена със сигурност е заложено проклетие. Взех го, сложих го и за миг си представих, че ей сега ще видя Ариана, майка си, баща си и ще им кажа колко се разкайвам... Голям глупак бях, Хари. След толкова години не бях научил нищо. Бях недостоен да събера на едно място Даровете на Смъртта, бях го доказвал отново и отново и това беше най-убедителното доказателство.

– Защо? – попита Хари. – Било е естествено да искате да ги видите отново. Какво лошо има в това?

– Сигурно един на милион души може да събере Даровете, Хари. Аз бях достоен да притежавам само най-незначителния и най-обикновения от тях. Бях достоен да имам Бъзовата пръчка, и то не за да се гордея с нея или пък да убивам. Беше ми позволено да я укротя и да я използвам, защото я бях придобил не за изгода, а за да спася други от нея. Виж, мантията я взех от чисто любопитство и затова тя изобщо не можеше да ми служи така, както служеше на теб, истинския собственик. Колкото до камъка, исках с него да се опитам да върна онези, които почиваха в мир, а не да ми помогне в саможертва, както направи ти. Ти си достойният собственик на Даровете.

Дъмбълдор потупа Хари по ръката, а той погледна стареца и не се съдръжа: усмихна се. Как сега да продължи да му се сърди?

– Защо го направихте толкова трудно?

Дъмбълдор също се усмихна през сълзи.

– Опасявам се, че разчих госпожица Грейнджър да те съдръжа, Хари. Страхувах се, че буйната ти глава може да надделее над доброто ти сърце. Боях се, че ако фактите за тези примамливи реликви ти бъдат представени директно, може да пристъпиш към Даровете като мен – в неподходящо време и за неподходящи цели. Исках, ако се добереш до

тях, да ги притежаваш, без това да представлява опасност за теб. Ти си истинският господар на смъртта, защото истинският ѝ господар не се стреми да избяга от нея. Приема, че трябва да умре, и разбира, че в света на живите има много, много по-страшни неща от това да умреш.

– Волдемор не знае за Даровете, нали?

– Според мен не знае, защото не е разпознал Животворния камък, когато го е превърнал в хоркрукс. Но и да е знаел, Хари, съмнявам се, че би проявил някакъв интерес към тях, освен към пръчката. Вероятно би си помислил, че такава мантия не му трябва, а колкото до камъка – кого Волдемор би поискал да върне от мъртвите? Той се страхува от тях. Той не обича.

– Но вие сте очаквал да тръгне по следите на пръчката!

– Бях сигурен, че ще се опита да я намери, още от мига, в който твоята пръчка победи неговата на гробището в Литъл Хангълтън. В началото се страхувах, че си го победил с по-големи умения. Ала след като отвлече Оливандър, научи за еднаквите сърцевини. Реши, че това обяснява всичко. Но пръчката, която взе от друг, не се представи по-добре, когато трябваше да се сражава с твоята! И така, вместо да се запита кое твое качество прави пръчката ти по-силна, каква дарба притежаваш ти, а на него му липсва, Волдемор съвсем естествено тръгна да търси пръчка, която, ако се вярва на мълвата, можела да победи всяка друга. Мисълта за Бъзовата пръчка го обсеби точно както мисълта за теб. Волдемор е убеден, че Бъзовата пръчка отстранява последната му уязвимост и го прави наистина непобедим. Клетият Сивиръс...

– Значи когато обсъждахте смъртта си със Снейп, искахте накрая Бъзовата пръчка да се озове у него, така ли?

– Признавам, такива бяха намеренията ми – потвърди Дъмбълдор, – но не се получи.

– Да, така е – каза Хари. – Не се получи.

Съществува зад тях се загърчи и застана, а Хари и Дъмбълдор още дълго седяха безмълвно. Мисълта за онова, което ще се случи от тук нататък, обгърна Хари лека-полека, като сипещ се мек сняг.

– Сега трябва да се върна, нали?

– Ти ще си решиш.

– Имам ли избор?

– О, да – усмихна му се Дъмбълдор. – Та къде, казваш, се намирам, на Кингс Крос ли? Според мен, ако решиш да не се връщаш, можеш да се качиш на... нека да го наречем влак.

– И къде ще ме отведе той?

– Нататък – простичко каза Дъмбълдор.

Отново тишина.

– Сега Бъзовата пръчка е у Волдемор.

– Така е. Бъзовата пръчка е у Волдемор.

– Но вие искате да се върна?

– Мисля, че ако решиш да се върнеш, има вероятност той да бъде довършен веднъж завинаги – рече Дъмбълдор. – Не мога да обещаая нищо. Знам обаче, Хари, че ти би се страхувал да се завърнеш тук по-малко, отколкото той.

Хари погледна отново нещото, което сякаш беше одрано и трепереше и се давеше в сянката под стола в далечината.

– Недей да съжالياваш мъртвите, Хари. Съжالياвай живите, и най-вече онези, които живеят без любов. Като се върнеш там, можеш да направиш така, че по-малко души да бъдат осакатени и по-малко семейства да бъдат разделени. Ако това ти се струва достойна цел, засега ще си кажем довиждане.

Хари кимна и въздъхна. Да си тръгне от това място едва ли щеше да бъде толкова трудно, както влизането в гората, но тук беше топло, светло и спокойно, а Хари знаеше, че се завръща при болката и страха от още загуби. Стана, Дъмбълдор също се изправи и двамата дълго се гледаха очи в очи.

– Накрая ми кажете... – рече Хари – това тук истинско ли е? Или се случва вътре в главата ми?

Дъмбълдор го озари с усмивка и гласът му прозвуча в ушите на Хари силен и ясен, макар че ярката мъгла отново се спусна и замъгли силуета му.

– Разбира се, че се случва вътре в главата ти, Хари, но защо, да му се не види, това да означава, че не е истинско?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ПУКНАТИНАТА В ПЛАНА

Отново лежеше по лице на земята. Мирисът на гората изпълваше ноздрите му. Той усещаше под бузата си студената твърда пръст, а рамката на очилата, избити настрани при падането, се беше врязала в слепочочието му. Болеше го всеки сантиметър, а там, където го беше улучило смъртоносното проклетие, сякаш го бяха ударили с метален бокс. Хари не се помръдваше, продължи да лежи точно където се беше свлякъл, с извита под неестествен ъгъл лява ръка и отворена уста.

Беше очаквал да чуе радостни възглasi на ликуване, че най-после е мъртъв, вместо това въздухът се огласяше от забързани стъпки, шепот и угрижено шушукане.

– Господарю... господарю...

Беше гласът на Белатрикс, която говореше като на любим. Хари не се осмели да отвори очи, само остави другите си сетива да проверят в какво състояние е. Разбра, че магическата пръчка още е под мантията му, защото я чувстваше притисната между гърдите си и земята. От лекото усещане за възглавничка под стомаха се увери, че мантията невидимка също си е там, далеч от чужди очи.

– Господарю...

– Стига – каза гласът на Волдемор.

Пак стъпки: от едно и също място се отдалечаваха няколко души. На Хари ужасно му се прииска да види какво става, затова си позволи да отвори очи на милиметър.

Волдемор вероятно се изправяше на крака. Смъртожадните се отдръпваха бързо от него, за да се върнат при множеството отстрани на поляната. Само Белатрикс остана както си беше на колене.

Хари отново затвори очи и се замисли над видяното. Смъртожадните се бяха струпали около Волдемор, който изглежда беше паднал на земята. Нещо се беше случило, когато той беше уцелил Хари със смъртоносното проклетие. Дали и Волдемор се беше строполил? Очевидно да. И двамата явно за кратко бяха изпаднали в безсъзнание, а сега и двамата бяха дошли на себе си...

– Господарю, разрешете да...

– Не съм искал помощ – отсече хладно Волдемор и макар че не виждаше, Хари си представи как Белатрикс отдръпва услужливо

протегнатата си ръка. – Момчето... мъртво ли е?

На поляната се възцари пълна тишина. Никой не се приближи до Хари, той обаче усети съсредоточените им погледи, които сякаш го притиснаха още по-силно към земята, и се ужаси, че някой от пръстите или клепаците му може да потрепери.

– Ти – рече Волдемор, после се чува удар и тих писък от болка. – Огледай го. Каж ми дали е мъртъв.

Хари не знаеше кой е пратен да провери. Можеше само да лежи, макар че сърцето му туптеше издайнически, и да чака да го огледат. Колкото и малка утеха да беше това, веднага си даде сметка, че Волдемор се плаши да дойде при него и подозира, че не всичко е минало по неговия план...

До лицето на Хари се докоснаха ръце, които бяха по-нежни, отколкото беше очаквал – те вдигнаха единия му клепац, после се плъзнаха под ризата му, при гърдите, за да проверят сърцето. Той чу учестеното дишане на жената и дългата ѝ коса го загъделичка по лицето. Знаеше, че тя усеща равномерното туптене на живота под гръдния му кош.

– Драко жив ли е? В замъка ли е?

Шепотът почти не се чуваше, устните на жената бяха само на два-три сантиметра от ухото на Хари и тя се беше надвесила толкова ниско, че дългата ѝ коса скриваше лицето му от останалите.

– Да – промълви той тихо.

Усети как ръката върху гърдите му се свива и ноктите се забиват в кожата му. После се дръпнаха. Както беше приседнала, жената изправи гръб.

– Мъртъв е! – извика Нарциса Малфой на насъбралите се, които я наблюдаваха.

Сега вече те се разкрещяха, сега се развикаха победоносно и затропаха с крака, а Хари видя дори през клепаците си как във въздуха се изстрелват струи червена и сребриста светлина, озаменуващи събитията.

Хари в миг осъзна причината за постъпката на Нарциса – тя знаеше, че ще я пуснат в „Хогуортс“ и ще намери сина си само ако влезе там с войската, удържала победа. Вече ѝ беше все едно дали Черния лорд ще надделее.

– Видяхте ли? – изписка Волдемор така, че заглуши врявата. – Хари Потър е умъртвен от моята ръка и сега вече никой сред живите не може да ми се изпречи на пътя. Погледнете! *Круцио!*

Хари го очакваше: знаеше, че Волдемор няма да допусне тялото му да остане неосквернено в гората, че то трябва да бъде унижено като

доказателство за победата му. Момчето беше вдигнато във въздуха и трябваше да впрегне цялата си решителност, за да остане безжизнено, и все пак не изпита болката, която очакваше. Тялото му беше подхвърлено веднъж, два, три пъти във въздуха: очилата му паднаха и Хари усети как магическата пръчка се плъзга леко под мантията, но остана отпуснат, не помръдна; сетне, когато за последен път се свлече на земята, поляната се огласи от развеселени викове и писклив смях.

– А сега – каза Волдемор – отиваме в замъка да им покажем какво е станало с техния герой. Кой ще влочи тялото? Не... Чакайте...

Пак избухна смях и след няколко мига Хари усети как земята се разтриса под него.

– Ти ще го носиш – нареди Волдемор. – В твоите ръце ще изглежда добре и ще се вижда отдалеч, нали? Вдигай малкото си приятелче, Хагрид. И очилата... сложете очилата, за да го познаят.

Някой му сложи грубо и преднамерено силно очилата, ала огромните ръце на Хагрид, които го вдигнаха във въздуха, бяха невероятно нежни. Хари усети как те треперят от неударжимите му хлипове и как, докато великанът го носи, върху него капят едри сълзи, ала не посмя с движение или дума да му подсказва, че все още не всичко е загубено.

– Тръгвай – подкани Волдемор и Хагрид пое напред, като си проправяше път през гъстата гора.

В косата и мантията на Хари се закачваха клони, той обаче не се помръдваше, със зейнала уста и стиснати очи, и докато смъртожадните се тълпяха около тях и Хагрид хлипаше слепешката, никой не се наведе да пипне оголения врат на Хари Потър и да провери дали има пулс...

Двамата великани закрачиха с тежка стъпка зад смъртожадните, Хари чуваше как, докато те минават, дърветата скърцат и падат; вдигаха такава ужасна дандания, че птиците се разлетяха с писъци в небето и беше заглушен дори кикотът на смъртожадните. Победоносното шествие вървеше към парка и не след дълго Хари позна през стиснати клепащи по изсветления мрак, че дърветата се разреждат.

– БЕЙН!

От неочаквания крясък на Хагрид Хари за малко да отвори очи.

– Сега доволни ли сте, задето не се бихте, страхливи кранти такива? Доволни ли сте, задето Хари Потър е... е мъртъв?

Той млъкна насред изречението и отново се задави от сълзи. Хари се запита колко ли кентавърта наблюдават шествието – не смееше да отвори очи и да погледне. Докато ги подминаваха, някои смъртожадни започнаха да им подвикват обиди. След малко Хари усети, че въздухът е

по-свеж, и разбра, че са излезли в края на гората.

– Спри.

Хари си помисли, че Хагрид явно е бил принуден да изпълни заповедта на Волдемор, защото той залитна леко. Над мястото, където бяха спрели, се спусна студ и Хари чу задъханото дишане на дименторите, оставени да пазят при първите дървета. Сега вече те не можеха да му навредят, фактът, че се е спасил, пламтеше вътре в него – талисман срещу тях, сякаш еленът на баща му го пазеше вътре в сърцето му.

Някой мина току до Хари и той усети, че това е самият Волдемор, защото след миг засиленият му с магия глас гръмна над парка и едва не пукна тъпанчетата му.

– Хари Потър е мъртъв. Беше убит при опит да избяга и да се спаси, докато вие жертвахте живота си заради него. Носим ви тялото му като доказателство, че вашия герой вече го няма. Спечелихме битката. Вие изгубихте половината си бойци. Моите смъртожадни имаха числено превъзходство и с Момчето-което-оживя е свършено. Не бива повече да водим война. Който продължи да се съпротивява, бил той мъж, жена или дете, ще бъде съсечен заедно с всички останали от семейството му. А сега излезте от замъка, паднете на колене пред мен и ще бъдете пощадени. Родителите и децата ви, братята и сестрите ви ще живеят и ще им бъде простено, а вие ще се присъедините към мен в новия свят, който ще съградим с общи усилия.

Тишината не бе нарушена откъм парка и замъка. Волдемор беше толкова близо до Хари, че той не се престаши да отвори отново очи.

– Хайде! – подкани Волдемор и Хари чу как той тръгва нататък, а Хагрид бе принуден да тръгне след него.

Сега вече Хари отвори съвсем мъничко очи и видя, че Волдемор крачи отпред, а върху раменете му се гъне огромната змия Наджини, която беше пусната от омагьосания кафез. Ала Хари нямаше възможност да извади магическата пръчка, скрита под мантията му, без да бъде забелязан от смъртожадните, които вървяха от двете им страни в бавно разсейващия се мрак.

– Хари – хлипаше Хагрид. – О, Хари... Хари...

Момчето отново зажумя. Знаеше, че приближават замъка, и се напрегна да чуе зад ликуващите гласове на смъртожадните и тропота някак-ви признаци на живот вътре.

– Спри.

Смъртожадните се заковаха на място и Хари чу как се строят в редица с лице към отворената входна врата на училището. Дори със

стиснати клепачи виждаше червеникаво сияние, от което разбра, че от входната зала върху него пада светлина. Зачака. След миг хората, заради които се беше опитал да умре, щяха да го видят наглед мъртъв в ръцете на Хагрид.

– НЕ!

Писькът още повече го ужаси поради факта, че никога не беше очаквал и мечтал професор Макгонъгол да е в състояние да издаде такъв звук. Чу как друга жена се кикоти наблизко и разбра, че Белатрикс злорадства заради нейното отчаяние. Пак надигна само за миг клепачи и видя как отворената врата се изпълва с хора: оцелелите в битката излязоха на предното стълбище, за да застанат лице в лице с онези, които ги бяха победили, и да се убедят сами, че Хари наистина е мъртъв. Той забеляза, че Волдемор стои близо пред него и гали с един-единствен блед пръст Наджини по главата. Отново затвори очи.

– Не!

– Не!

– Хари! ХАРИ!

Виковете на Рон, Хърмаяни и Джини бяха по-отчаяни и от гласа на Макгонъгол – на Хари му се искаше само да може да им извика, но си наложи да не мърда и да мълчи, а крясъците им подействаха като спусък за оцелелите, които започнаха да пишат и да обиждат смъртожадните, докато...

– ТИШИНА! – ревна Волдемор, после се чу трясък, блесна ярка светлина и насъбралите се бяха принудени да замълчат. – Всичко приключи! Сложи го в краката ми, Хагрид, където му е мястото!

Хари усети как го полагат върху тревата.

– Видяхте ли? – попита Волдемор и Хари усети, че той снова напред-назад точно до него. – Хари Потър е мъртъв! Разбрахте ли сега, заблудени? Той никога не е бил нищо повече от момче, което разчиташе другите да се жертват заради него!

– Той те победи! – изкрещя Рон и магията беше развалена: защитниците на „Хогвортс“ отново се развикаха и се разпищяха, докато гласовете им не бяха заглушени от втори, помощен трясък.

– Той беше убит, докато се опитваше да се измъкне незабелязано от парка на замъка – продължи Волдемор и в гласа му имаше наслада заради изречената лъжа, – беше убит, докато се опитваше да се спаси...

Но ненадейно Волдемор млъкна: Хари чу стъпки и вик, сетне поредния трясък с блеснала едновременно с него светлина и охкане, затова съвсем мъничко отвори очи. Някой се беше отскубнал от насъбралите се

и се беше нахвърлил на Волдемор: Хари видя как силуетът се свлича на земята, повален от обезоръжаваща магия, а Волдемор мята встрани магическата му пръчка и се смее.

– И кой е това? – изсъска той тихо като змия. – Кой по своя воля пожела да покаже какво се случва с онези, които продължават да се бият и след като са загубили сражението?

Белатрикс прихна радостно.

– Това, господарю, е Невил Лонгботъм! Момчето, което създаваше толкова главоболия на Алекто и Амик Кароу! Син е на аврори, нали помните?

– А, да, сетих се – потвърди Волдемор и погледна надолу към Невил, който се изправи с усилие – обезоръжен и незащитен, напред ничията земя между оцелелите и смъртожадните. – Но ти, храбро момче, си чистокръвен, нали?

Невил вече стоеше с лице към него, стиснал празни юмруци.

– И какво от това? – попита високо той.

– Проявяваш дух и смелост, с благородно потекло си. От теб ще излезе много ценен смъртожаден. Имаме нужда от такива като теб, Невил Лонгботъм.

– Ще дойда при вас, когато пъкълът се вледени – отсече Невил. – Войнството на Дъмбълдор! – провикна се той и в отговор екнаха викове – Волдемор явно не можеше със заклинания да накара множеството да млъчи.

– Чудесно – каза той и Хари долови в копринено мекия глас заплаха, каквато нямаше и в най-всесилното проклятие. – Щом така предпочиташ, Лонгботъм, връщаме се към първоначалния план. Нека се стова-ри върху главата ти.

През миглите си Хари видя как Волдемор вдига магическата пръчка. След миг от един от разбитите прозорци на замъка изхвърча нещо като безформена птица, което политна в сумрака и се приземи в ръката на Волдемор. Той разтръска опърпаното нещо, както го държеше за върха, и то се люшна, празно и орфано: Разпределителната шапка.

– В училището „Хогвортс“ вече няма да има разпределение – заяви Волдемор. – Няма да има домове. Гербът, щитът и знамето на моя благороден праотец Салазар Слдерин ще бъдат достатъчни на всички, нали, Невил Лонгботъм?

Той насочи магическата си пръчка към Невил, който се вцепени и притихна, после нахлупи със сила Шапката върху главата му така, че тя се плъзна чак до очите. Някои в тълпата пред замъка, която дотогава

беше наблюдавала безмълвно, се раздвижиха и смъртожадните вдигнаха като един пръчките, за да спрат защитниците на „Хогуортс“.

– Сега Невил ще покаже какво ще сполети всеки, който има глупостта да продължава да се съпротивява срещу мен – каза Волдемор и като замахна с магическата пръчка, подпали Разпределителната шапка.

Изгревът беше разцепен от писъци: Невил пламна, както стоеше, закован на едно място, безсилен да се помръдне, и Хари не издържа – трябваше да направи нещо...

Точно тогава в един и същи миг се случиха много неща.

От края на парка в далечината ечна тътен, сякаш през зида, който не се виждаше, се прекачваха стотици хора, устремили се със силни войнствени викове към замъка. Пак в същия миг иззад замъка с тежка стъпка изникна Гроп, който ревна:

– ХАГЪР!

На вика му откликнаха великаните на Волдемор, които закрещяха, юрнаха се като огромни слонове към Гроп и земята се разтресе. Сетне се появиха копита и опънати до скъсване лъкове, както и стрели, които внезапно се посипаха върху смъртожадните, а те се разпищяха изненадани и стройните им редици се разпаднаха. Хари издърпа мантията невидимка, заметна се с нея, скочи на крака и точно тогава се размърда и Невил.

С рязко, но плавно движение Невил избегна проклетие за тяловкочаняване, пламтящата Разпределителна шапка падна от него и той извади от дълбините ѝ нещо сребърно с проблясваща, украсена с рубини дръжка...

Съскът на сребърното острие не се чу от рева на настъпващата тълпа, от тътена на вкопчилите се в единоборства великани и от тропота на кентаврите, но въпреки това като че ли привлече погледите на всички. Само с един удар Невил отсече главата на огромната змия, която се завъртя във въздуха и проблесна на светлината, струяща от входната зала, а устата на Волдемор зейна във вик на гняв, който никои не чу, после тялото на змията се свлече с глух звук на земята в краката му...

Скрит под мантията невидимка, Хари направи защитно заклинание между Невил и Волдемор още преди Черния лорд да вдигне магическата си пръчка. После над писъците, рева и трясъка на биещите се великани гръмна викът на Хагрид, по-силен от всичко:

– ХАРИ! – извика Хагрид. – КЪДЕ Е ХАРИ?

Цареше пълна бъркотия. Смъртожадните се пръснаха, уплашени от връхлиташите кентаври, всички се разбягаха, за да не бъдат стъпкани от

великаните, все повече се приближаваха подкрепленията, дошли неизвестно откъде, Хари видя огромни крилати твари, извисили се над главите на великаните – тестролите и хипогрифът Бъкбийк се опитваха да им издращят очите, докато Гроп ги налагаше с пестници. Сега вече и магьосниците, защитници на „Хогуортс“, и смъртожадните на Волдемор се видяха принудени да отстъпят към замъка. Хари запращаше заклинания и проклетия по всеки смъртожаден, изпречил се пред погледа му, и те се свличаха на земята, без да знаят кой или какво ги е повалило, после телата им бяха прегазени от изтеглящата се тълпа.

Все така скрит под мантията невидимка, Хари беше повлечен от множеството към входната зала – търсеше Волдемор и го видя в другия край на помещението: замахваше наляво и надясно с магическата си пръчка, пращаше заклинания и проклетия и отстъпваше към Голямата зала, като не преставаше да крещи указания на последователите си. Хари обаче отново направи защитни заклинания и жертвите, в които Волдемор се беше нацелил – Шиймъс Финигън и Хана Абът, – се стрелнаха покрай него към Голямата зала, където се включиха във вече разгорялата се битка.

Още и още хора прииждаха по стълбището пред входната врата и Хари забеляза как Чарли Уизли изпреварва Хорас Слъгхорн, който все още беше с изумрудената пижама. Те явно се бяха върнали заедно със семействата и приятелите на всички ученици в „Хогуортс“, останали да се бият, както и със собствениците на магазини и пивници и жителите на Хогсмийд. Кентаврите Бейн, Ронан и Магориан нахълтаха със страховен тропот на копита в Голямата зала точно когато вратата за кухнята зад Хари беше избита от пантите.

Домашните духчета на „Хогуортс“ нахлуха на цели пълчища в Голямата зала, като крещяха и размахваха кой нож, кой сатър; предвождаше ги Крийчър с медальона на Регулус Блек и вресеше така, че гласът му като на жабок заглуши данданията:

– Бийте се! Бийте се! На бой за господаря, защитник на домашните духчета! На бой срещу Черния лорд в името на храбрия Регулус!

Духовете се втурнаха да кълцат и да удрят глезените и пищялите на смъртожадните, а малките им личица пламнаха от злост: накъдето и да се обърнеше Хари, смъртожадните падаха, покосени от тежестта на връхлетелите ги многобройни противници и повалени от заклинания, издърпваха стрели от раните или просто се мъчеха да избягат, ала задаващата се орда ги погълна.

Битката обаче още не беше приключила: Хари притича между

сражаващите се и покрай пленени, които се опитваха да се отскубнат, и влезе в Голямата зала.

Волдемор беше в епицентъра на сражението и удряше и повалише всички наред в обхвата си. Хари не можеше да се прицели добре и затова, все така невидим, се промуши по-наблизо, а в Голямата зала тълпата се съгъстваше, защото всеки, който беше в състояние да ходи, напираше да влезе.

Хари видя как Джордж и Лий притискат Йаксли до пода, видя как Долохов пада с писък, повален от Флитуик, видя как Хагрид мята към другия край на залата Уолдън Макнеър, който се фрасна в стената отсреща и се строполи в безсъзнание на земята... Видя как Рон и Невил покосяват Фенрир Грейбек, как Абърфорт зашеметява с магия Рокууд, как Артър и Пърси просват на пода Тикнес, а Луциус и Нарциса Малфой тичат с кръсци през тълпата, без дори да се опитват да се бият, и търсят сина си.

Волдемор се дуелираше едновременно с Макгонъгол, Слъгхорн и Кингзли и на лицето му се изписа студена ненавист, когато те започнаха да криволичат и да се снишават край него, безсилни да го довършат...

Белатрикс също продължаваше да се бие на петдесетина метра от Волдемор и подобно на господаря си, се дуелираше с трима наведнъж – Хърмаяни, Джини и Луна се сражаваха с всичките си сили и умения, ала Белатрикс не им отстъпваше и едно смъртоносно проклетие просвистя толкова близо до Джини, че тя се размина на сантиметри със смъртта...

Хари смени посоката и се втурна вече не към Волдемор, а към Белатрикс, но беше направил само няколко крачки, когато някой го избута с все сила встрани.

– НЕ ПОСЯГАЙ НА ДЪЩЕРЯ МИ, КУЧКО!

Госпожа Уизли тичешком отметна наметалото, за да освободи ръцете си. Белатрикс се завъртя кръгом и нададе гръмогласен смях при вида на новото предизвикателство.

– МАХНЕТЕ СЕ ОТ ПЪТЯ МИ! – кресна госпожа Уизли на трите момичета и след като описа широка дъга с магическата си пръчка, започна да се дуелира.

Ужасен и възхитен, Хари загледа как пръчката на Моли Уизли свисти и се върти, как усмивката на Белатрикс Лестранж помръква и смъртожадната се озъбва. И от двете магически пръчки летяха струи светлина, подът около краката на магьосниците се нагорещи и се пропука, и двете жени се сражаваха не на живот, а на смърт.

– Не! – извика госпожа Уизли, когато към нея се завтекоха ученици

в опит да ѝ помогнат. – Назад! Назад! Моя е!

Сега покрай стените се бяха струпали стотици хора, които наблюдаваха двете схватки: на Волдемор и противниците му и на Белатрикс и Моли, а Хари стоеше невидим и разкъсан между двата боя, искаше му се да нападне, но и да защити, разколебан от вероятността да уцели някой невинен.

– Какво ще стане с децата ти, след като те убия? – заяде се вбесената не по-малко от господаря си Белатрикс, която отскачаше, докато проклятията на Моли танцуваха около нея. – След като мамчето си отиде по същия начин, както Фреди?

– Никога... вече... няма... да... докоснеш... и с пръст... децата... ни! – накъсано пискаше госпожа Уизли.

Белатрикс избухна в същия весел смях, както братовчед ѝ Сириус точно когато беше залитнал назад през завесата, и внезапно Хари разбра какво ще се случи.

Поредното проклятие на Моли мина под протегнатата ръка на смъртожадната и я улучи право в гърдите, точно над сърцето.

Злорадата ѝ усмивка застина, очите ѝ сякаш изскочиха; за миг тя осъзна какво я е сполетяло и залитна назад, тълпата, която наблюдаваше, ревна, а Волдемор изпищя.

На Хари му се стори, че се върти в забавено движение: той видя как Макгонъгол, Кингзли и Слъгхорн са отхвърлени назад, как се гърчат във въздуха, когато яростта на Волдемор от гибелта на последната му, най-вярната последователка се взриви със силата на бомба. Волдемор вдигна магическата си пръчка и я насочи към Моли Уизли.

– *Протего!* – ревна Хари и защитното заклинание се разпростря по средата на залата, а Волдемор започна да се озърта, за да види откъде е дошло, точно когато Хари най-после смъкна мантията невидимка.

Изумените викове, радостните възгласи, долетелите от всички страни писъци „Хари! ТОЙ Е ЖИВ!“ стихнаха за секунди. Множеството се уплаши и най-неочаквано се възцари пълна тишина, когато Волдемор и Хари се погледнаха и започнаха да обикалят лице в лице.

– Не искам никой да се опитва да помага – заяви високо Хари и в ненарушаваната от нищо тишина гласът му прозвуча като тръбен зов. – Така трябва да бъде. Аз трябва да го направя.

Волдемор изсъска.

– Потър всъщност е намислил друго – рече той с широко отворени червени очи. – То не става така, нали? Кого ще използваш сега за щит, Потър?

– Никого – отсеке лаконично Хари. – Вече няма хоркрукси. Сега сме само ти и аз. Докато единият е жив, другият не може да оцелее и единият от нас трябва да си отиде завинаги...

– Единият от нас ли? – изхили се Волдемор; цялото му тяло беше изопнато като струна, червените му очи гледаха вторачено като змия, която се готви да нападне. – Мислиш си, че това ще бъдеш ти, нали, момчето, което оживя по една случайност и защото Дъмбълдор дърпаше конците?

– По една случайност ли майка ми загина, за да ме спаси? – попита Хари. Двамата продължаваха да се движат странично по свършен кръг, като не променяха разстоянието помежду си, и за Хари в момента съществуваше само Волдемор. – Случайно ли реших да се бия на онова гробище? Случайно ли снощи, въпреки че не се защитих, пак се спасих и се върнах да се сражавам?

– *Случайности!* – изпищя Волдемор, но и този път не нанесе удар; насъбралите се, които ги наблюдаваха, бяха застинали като вкаменени и от стотиците хора в залата сякаш не дишаше никой, освен тях двамата. – Случайност и късмет, както и поради факта, че се криеше и хленчеше зад по-велики мъже и жени, оставяйки ме да убия тях вместо теб!

– Тази нощ няма да убиваш повече! – заяви Хари, докато двамата продължаваха да обикалят и да се гледат: зелено в червено. – Никого вече няма да си в състояние да убиеш никого от тези хора. Разбра ли? Бях готов да умра, само и само да те спра да не ги нараняваш...

– Но ето че не си мъртъв!

– Поисках да умра и точно затова стана така. Направих каквото е направила майка ми и сега те са защитени от теб. Не забелязваш ли, че каквато и магия да им направиш, тя не им действа? Не можеш да ги изтезаваш. И с пръст не можеш да ги докоснеш. Не се учиш от грешките си, нали, Риддъл?

– Как смееш...

– Да, смея – каза Хари, – знам неща, за които ти, Том Риддъл, дори представа си нямаш. Знам много важни неща, за които изобщо не подозираш. Искаш ли да чуеш някои от тях, докато не си направил поредната голяма грешка?

Волдемор не отговори, само продължи да обикаля в кръг и Хари долови, че временно е приковал вниманието му, спрял го е с вероятността – колкото и слаба да беше тя, – че може би наистина знае някаква съдбовна тайна...

– Пак ли любов? – подметна Волдемор с ухилено змийско лице, –

любимото решение на Дъмбълдор, любовта, която, както той твърдеше, побеждавала смъртта, макар че любовта не му помогна да не падне от кулата и да се натроши като стара восъчна кукла. Любовта, Потър, която не ми попречи да размажа като хлебарка мътнородата ти майка... а този път май никоой не те обича достатъчно, за да изтича напред и да поеме върху себе си моето проклятие. И какво сега ще те спаси от смъртта, когато нанесе удара?

– Едно нещо – отвърна Хари и двамата продължиха да се въртят в кръг, втрещени един в друг и разделяни само от последната тайна.

– Щом сега няма да те спаси любовта – каза Волдемор, – значи си убеден, че владееш магия, каквато аз не знам, или имаш оръжие, по-силно от моето.

– Убеден съм и в двете – заяви Хари и видя как по змийското лице се мярва стъписване, което обаче се разсея на мига: Волдемор нададе смях, по-стряскащ от писъците му, безрадостен и безумен, зловещо отекнал в притихналата зала.

– Смяташ, че знаеш повече магии от мен? – рече той. – От мен, Лорд Волдемор, който прави магии, за каквито Дъмбълдор не е и мечтал?

– О, мечтал е – възрази Хари, – но знаеше повече от теб, знаеше достатъчно, за да не прави каквото правиш ти.

– Значи е бил слаб! – изпищя Волдемор. – Прекалено слаб, за да се осмели, прекалено слаб, за да вземе онова, което би могло да бъде негово и което ще бъде мое!

– Не, той беше по-умен от теб, по-силен магьосник, по-добър човек.

– Аз го обрекох на смърт!

– Така си мислиш, но грешиш – каза Хари.

За пръв път множеството, което ги гледаше, се размърда и стотици хора покрай стените едновременно си поеха дъх.

– *Дъмбълдор е мъртъв!* – изсъска Волдемор така, сякаш думите щяха да причинят на Хари непоносима болка. – Тялото му гние в мраморната гробница в парка на замъка, видях го с очите си, Потър, и той няма да се завърне!

– Да, Дъмбълдор е мъртъв – потвърди спокойно Хари, – но не ти си го убил. Той сам е избрал как да умре, и то месеци преди да издъхне, организирал е всичко заедно с човек, за когото си въобразяваш, че ти е бил верен слуга.

– Какви са тези детински бълнувания? – тросна се Волдемор, но и този път не вдигна пръчката си, а червените му очи не се преместиха и

на милиметър от очите на Хари.

– Сивиръс Снейп не беше с теб – оповести Хари. – Снейп беше човек на Дъмбълдор, да, на Дъмбълдор, и то още от мига, в който си тръгнал да преследваш майка ми. А ти така и не го усети, защото не разбиха от такива неща. Никога не си виждал как Снейп вика със закланите Покровител, нали, Риддъл?

Волдемор не отговори. Двамата продължиха да кръжат като вълци, готови да се разкъсат.

– Покровителят на Снейп беше кошута – обясни Хари, – същата като на майка ми, защото той я е обичал почти през целия си живот, още откакто са били деца. Би трябвало да се досетиш – каза Хари, забелязал, че ноздрите на Волдемор се издуват, – той те е помолил да пощадиш живота ѝ, нали?

– Снейп я желаше, нищо повече – ухили се Волдемор, – но когато тя си отиде, той се съгласи, че има и други жени, при това с по-чиста кръв и по-достойни за него...

– Разбира се, че ти е казал това – рече Хари, – но е шпионирал за Дъмбълдор от мига, в който ти си се заканил да убиеш майка ми, и оттогава е работел срещу теб! Дъмбълдор вече беше поел към смъртта, когато Снейп го довърши!

– Няма значение – изпищя Волдемор, който беше слушал всяка дума внимателно и съсредоточено, а сега се изкикоти като луд. – Няма значение на чия страна е бил Снейп, дали на моя или на Дъмбълдор, и какви дребни препятствия са се опитвали да слагат на пътя ми. Унищожих и тях, както унищожих майка ти, уж голямата любов на Снейп! Но всичко си идва на мястото, Потър, и то по начин, който ти явно не проумяваш! Дъмбълдор правеше всичко възможно Бъзовата пръчка да не попада у мен! Искал е Снейп да бъде истинският ѝ господар! Но аз те изпреварих, момченце... отидох при пръчката преди ти да се добереш до нея и докато чаках да се появиш, разбрах истината. Преди три часа убих Сивиръс Снейп и Бъзовата пръчка, или Смъртоносната пръчка, или Пръчката на Ориста сега вече наистина е моя! Последният план на Дъмбълдор се обърка, Хари Потър.

– Да, така е – каза Хари. – За това си прав. Но преди да се опитваш да ме убиваш, съветвам те да помислиш какво си извършил... да опиташ да се покаеш поне малко, Риддъл...

– Това пък какво е?

От всички неща, които Хари му беше казал, от всичко, което му беше разкрил и с което го беше вбесил, Волдемор се стъписа най-силно от

тези думи. Хари видя как зениците му се свиват на тънки линии и кожата около очите му побелява.

– Това е последният ти шанс – рече Хари, – единственото, което ти е останало... Видях какъв ще бъдеш, ако не го направиш... дръж се като човек... опитай... опитай да се покаеш поне малко...

– Как смееш? – кресна отново Волдемор.

– Да, смея – потвърди Хари, – защото този последен план на Дъмбълдор всъщност не се е обърнал срещу мен, а срещу теб, Риддъл.

Ръката, с която Волдемор държеше Бъзовата пръчка, трепереше и Хари стисна много здраво пръчката на Драко. Знаеше, че от съдбовния миг го делят секунди.

– Тая пръчка пак не ти се подчинява, защото си убил не когото трябва. Сивиръс Снейп не беше истински господар на Бъзовата пръчка. Той никога не е побеждавал Дъмбълдор.

– Снейп го уби...

– Ама ти не слушаш ли? *Снейп никога не е надделявал над Дъмбълдор.* Двамата заедно са обмислили тази смърт. Намерението на Дъмбълдор е било да издъхне непобеден и да си остане последният истински господар на пръчката! Така всесилието на пръчката умира заедно с него, защото тя никога не му е била отнета с победа.

– Но в такъв случай, Потър, Дъмбълдор все едно ми я е дал на мен! – заяви с треперещ от злорадство глас Волдемор. – Аз откраднах пръчката от гробницата на последния ѝ господар. Взех я против волята му. Силата ѝ е моя.

– Май пак не загря, Риддъл. Не е достатъчно да притежаваш пръчката! Това, че я държиш и я използваш, не я прави истински твоя. Не си ли чувал какво казва Оливандър? *Магическата пръчка си избира магьосника...* Преди Дъмбълдор да умре Бъзовата пръчка вече беше признала друг за свой нов господар – човек, който дори не я докосна. Новият господар отне пръчката от Дъмбълдор пряко волята му, без дори да подзира какво точно е направил, без да знае, че най-опасната магическа пръчка в света вече е напълно подчинена на неговата воля...

Гърдите на Волдемор се издигаха и се снишаваха бързо и Хари усети, че проклятието се задава, че набъбва в пръчката, насочена към лицето му.

– Истински господар на Бъзовата пръчка стана Драко Малфой.

За миг по лицето на Волдемор се изписаха стъписване и недоумение, после бързо изчезнаха.

– Но какво значение има това? – попита той тихо. – И да си прав,

Потър, за теб и мен сега това няма никакво значение. Фениксовата пръчка вече не е у теб, дуелираме се само с уменията си... а след като те убия, ще се заема с Драко Малфой...

– Закъсна – отсече Хари. – Пропусна шанса си. Изпреварих те. Още преди няколко седмици победих Драко. Взех му пръчката. – Той размърда пръчката от глог и усети как всички в залата се вторачват в нея. – И така, всичко се свежда до това, нали? – прошепна Хари. – Знае ли пръчката в ръката ти, че последният ѝ господар е бил обезоръжен със заклинание? Защото ако знае... Аз съм истинският господар на Бъзовата пръчка.

По омагьосаното небе горе внезапно блисна златисто-червено сияние: над перваза на най-близкия прозорец се беше показало малко от ослепителното слънце. Светлината падна едновременно върху двамата и лицето на Волдемор изведнъж се превърна в размазано огнено петно. Хари чу как високият глас изпищя точно когато и той извика към небесата най-съкровената си надежда, насочил пръчката на Драко.

– *Авада Кедавра!*

– *Експелиармус!*

Екна тътен като топовен гърмеж, а златистите пламъци, избухнали между тях, точно в средата на кръга, по който обикаляха, отбелязаха точката, където двете проклетия се бяха сблъскали. Хари видя как зелената струя откъм Волдемор се удря в заклинанието му, видя как Бъзовата пръчка излита високо и потъмнява на фона на изгрева, а после се завърта към омагьосания таван като главата на Наджини, завърта се във въздуха към господаря, когото нямаше да убие и когото щеше да направи свой пълноправен собственик.

С безпогрешните си умения на търсач Хари улови със свободната си ръка пръчката, а Волдемор залитна с разперени ръце назад и вертикалните зеници на яркочервените му очи се извъртяха нагоре. Том Ридъл се строполи на пода прозаично и безвъзвратно: с омаломощено сгърчено тяло, с празни бледи ръце, с безизразно застинало змийско лице. Волдемор беше мъртъв, убит от собственото си проклетие, което беше рикоширало, а Хари стоеше с две пръчки в ръцете и гледаше надолу към обвивката на своя враг.

Един трепетен миг тишина, стъписване, сякаш увиснало във въздуха: после около Хари настана страшна врява и въздухът беше разцепен от писъци, радостни възгласи и рев. Яростното ново слънце заслепяваше прозорците, когато всички се завтекоха към Хари: първи стигнаха Рон и Хърмаяни и именно техните ръце го прегърнаха, техните

неразбираеми викове го заглушиха. Сетне се появиха и Джини, Невил и Луна, после всички от семейство Уизли и Хагрид, Кингзли и Макгонъгол, Флитуик и Спраут, а Хари не чуваше и думица от онова, което му крещяха, нито разбираше чии ръце са се вкопчили и го теглят, за да го прегърнат: около него се притискаха стотици, решени да докоснат Момчето-което-оживя, защото всичко най-после беше свършило...

Слънцето изгряваше неотклонно над „Хогуортс“ и Голямата зала сияеше от живот и светлина. Хари беше неразделна част от бликналата радост, примесена с печал, със скръб и тържество. Всички искаха той да е там, с тях: техният предводител и символ, техният спасител и водач, и явно на никого не му хрумваше, че не е спал и копнее да остане само с неколцина от тях. Трябваше да поговори с онези, които бяха изгубили близки, да стисне ръцете им, да понесе сълзите им, да приеме благодарността им, да чуе новините, които с пукването на зората прииждаха от всички краища: за поразените с проклятието Империиус, които идват на себе си, за смъртожадни, които бягат или са били заловени, за невинните в Азкабан, които в този миг са пуснати на свобода, и че за временен министър на магията е назначен Кингзли Шакълболт...

Вдигнаха тялото на Волдемор и го преместиха в съседно помещение, по-далеч от телата на Фред, Тонкс, Лупин, Колин Крийви и още петдесет души, загинали в битката срещу него. Макгонъгол беше върнала по местата им масите, но никой не седеше според разделението по домове: всички се бяха сместили заедно – учители и ученици, духове бродници и родители, кентаври и домашни духчета, Фирензи лежеше в тъгъла и се възстановяваше, а Гроп надзърна през един от счупените прозорци и хората започнаха да хвърлят храна в ухилената му паст. Изтощен и останал без сили, след малко Хари се озова на пейката до Луна.

– На твоє място щях да си мечтая за малко спокойствие и тишина.

– Точно това искам – потвърди той.

– Аз ще отклоня вниманието на всички – предложи Луна. – А ти се скри под мантията невидимка.

И още преди Хари да е изрекъл и дума тя се провикна:

– О, вижте, вижте, блещ ас! – и засочи към прозореца.

Който я чу, се обърна, а Хари се заметна с мантията невидимка и стана от пейката.

Сега можеше да се движи безпрепятствено из залата. Зърна Джини, която седеше през две маси, отпуснала глава върху рамото на майка си – двамата с Хари щяха да имат време да си поговорят по-късно, щяха да разполагат с часове, с дни и дори с години. Видя и Невил, който се

хранеше, а мечът на Грифиндор беше оставен до чинията му, около него се бяха струпали разгорещени поклонници. Докато вървеше по пътеката между масите, Хари видя и тримата от семейство Малфой, притиснати един до друг, сякаш се чудеха дали изобщо трябва да бъдат тук, обаче никой не им обръщаше внимание. Накъдето и да се обърнеше, Хари виждаше семейства, които отново са заедно, и накрая откри двамата, за чиято компания мечтаеше най-силно.

– Аз съм – пошушна той, като се надвеси между тях. – Идвате ли с мен?

Те веднага се изправиха и тримата излязоха заедно от Голямата зала. От мраморното стълбище липсваха цели парчета, тук-там перилата бяха отнесени и докато се качваха нагоре, през няколко крачки се натъкнаха на мазилка и кървави петна.

Чуха как някъде в далечината Пийвс се носи шеметно по коридорите и пее победоносна песен, която сам си беше съчинил:

Успяхме, разбихме ги, Потър е велик,
Волди е в пръстта, ще падне веселба!

– Наистина дава пълна представа за мащабите и трагичността на събитията, нали? – иронично отбеляза Рон и бутна една врата, за да пусне пред себе си Хари и Хърмаяни.

Хари си помисли, че сега вече ще изпитат и щастие, но то бе приглушено от изтощението и през няколко крачки като физическа рана го пронизваше болката от загубата на Фред, Лупин и Тонкс. Накрая надделя невероятно облекчение и желание да поспи.

Първо обаче дължеше обяснение на Рон и Хърмаяни, които досега не се бяха отделяли от него толкова дълго и заслужаваха да чуят истината. Хари им разказа най-подробно какво е видял в мислоема и какво се е случило в гората и още преди те да дадат воля на изумлението си тримата най-сетне стигнаха до мястото, накъдето се бяха запътили, макар че никой не го беше споменал.

Грозилицето от водоливника страж пред директорския кабинет беше бутнато, стоеше климнало, малко като пияно, и Хари се запита дали все още е в състояние да различава паролите.

– Може ли да се качим горе? – попита той простичко.

– Щом искате – простена статуята.

Те я прекрачиха, стъпиха на спираловидната каменна стълба и бавно се издигнаха нагоре като с ескалатор. Хари бутна вратата в горния

край и я отвори.

Плъзна поглед по каменния мислоем върху писалището, където го беше оставил, и точно тогава се чу оглушителен шум, от който Хари изпищя – помисли, че това са проклетия, завърнали се смъртожадни, възроденият Волдемор...

А всъщност бяха ръкопляскания. Директорите и директорките на „Хогуортс“ по всички стени наоколо го посрещнаха с бурни аплодисменти, започнаха да му махат с шапки и в някои случаи с перуки, пресягаха се през рамките да се здрависат, подскачаха нагоре-надолу по столовете в картините, Дилис Дъруент се разхлипа без следа от срам, Декстър Фортескю размаха слуховата си тръба, а Финиъс Нигелус се провикна с пронизителния си писклив глас:

– И отбележете, че домът „Слидерин“ също даде своя принос! Нека заслугите ни не се забравят!

Но Хари виждаше само човека от най-големия портрет точно зад стола на директора. Иззад очилата с форма на полумесеци по дългата сребърна брада се плъзгаха сълзи, а гордостта и признателността, които излъчваха очите, донесоха на Хари утеха, каквато бе изпитвал само от песента на феникса.

Накрая Хари вдигна ръце и портретите млъкнаха почтително, грейнали в щастливи усмивки, бършеха сълзите и с нетърпение чакаха да чуят какво ще им каже. Но Хари насочи думите си към Дъмбълдор, като ги подбираше изключително внимателно. Колкото и да беше изтощен, той трябваше да направи това последно усилие и да поиска последен съвет.

– Онова, което беше скрито в сница... – подхвана Хари, – пуснах го в гората. Не знам къде точно, но няма да ходя да го търся. Нали не възразявате?

– Не възразявам, скъпо момче – потвърди Дъмбълдор, а събратята му по портретите следяха разговора объркано и заинтригувано. – Мъдро, смело решение, но аз не съм и очаквал друго. Някой друг знае ли къде е паднало?

– Никой – отвърна Хари и Дъмбълдор кимна одобрително. – Но ще задържа подаръка на Игнотус – продължи той и Дъмбълдор грейна.

– Ама разбира се, Хари, твой си е завинаги, докато не го предадеш на потомците си.

– А сега за това тук...

Хари протегна Бъзовата пръчка и Рон и Хърмаяни я погледнаха с благоговение, което Хари с неудоволствие забеляза, колкото и да беше

изтощен.

– Не я искам – заяви той.

– Какво? – подвижна на висок глас Рон. – Ти откачи ли?

– Знам, че е всесилна – продължи уморено Хари. – Но се чувствах по-щастлив с моята си пръчка. Затова...

Той бръкна в кесийката около врата си и извади двете половини от бодливата зеленика, все още съединени от съвсем тънко влакънце от фениксово перо. Хърмаяни беше казала, че не могат да я поправят, защото е повредена много лошо. Е, ако и тази пръчка не помогнеше, нищо друго нямаше да успее.

Сложи счупената пръчка върху писалището на директора, докосна я само с върха на Бъзовата пръчка и каза:

– *Репаро!*

Пръчката се залепи и от края ѝ се посипаха червени искри. Хари разбра, че е успял. Вдигна пръчката от бодлива зеленика и феникс и внезапно усети по пръстите си топлина, сякаш пръчката и ръката се радваха, че отново са заедно.

– Връщам Бъзовата пръчка откъдето е дошла – каза Хари на Дъмбълдор, който го наблюдаваше с огромна обич и възхищение. – Нека стои там. Ако и аз умра като Игнотус от естествена смърт, пръчката ще изгуби силата си, нали? Притежателят ѝ няма да бъде победен, а това ще бъде и нейният край.

Дъмбълдор кимна. Двамата се усмихнаха един на друг.

– Сигурен ли си? – попита Рон.

Той гледаше Бъзовата пръчка и в гласа му се долови едва загатната следа от копнеж.

– Мисля, че Хари е прав – тихо промълви Хърмаяни.

– Тази пръчка носи повече неприятности, отколкото полза – рече Хари. – А да ви призная... – добави той, после обърна гръб на картините с портретите, защото вече мислеше само за леглото с балдахина, което го чакаше в Грифиндорската кула, и че няма да е зле Крийчър да му донесе там някой сандвич, – неприятностите, които ми се струпаха, ми стигат за цял живот.

ДЕВЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Тази година есента сякаш настъпи внезапно. Утринта на първи септември беше свежа и златна като ябълка и докато малкото семейство крачеше по тътнещата улица към покритата със сажди голяма гара, димът от ауспусите и дъхът на пешеходците проблясваше като паяжина в студения въздух. Върху количките с багажа, които родителите тикаха, потракваха два големи кафеза, совите вътре бухаха възмутено, а червенокосо момиченце подтичваше разплакано след братята си и тръскаше ръката на баща си.

– Остава ти съвсем малко, скоро ще заминеш и ти – каза ѝ Хари.

– Цели две години! – подсмъркна Лили. – Искам сега!

Минувачите, тръгнаха на работа, гледаха с любопитство совите, докато семейството си проправяше път към бариерата между девети и десети перон. Сред олелията наоколо Хари чу гласа на Албус – синовете му продължаваха караницата, която бяха започнали в колата.

– Не искам! Не искам да бъда в „Слидерин“!

– Престани, Джеймс! – намеси се Джини.

– Казах само, че може да отиде там – заоправдава се Джеймс и се ухили на по-малкия си брат. – Какво толкова! Може да отиде и в „Слид...“

Но Джеймс срещна погледа на майка си и замълча. Петимата от семейство Потър наближиха бариерата. Джеймс заядливо изглежда през рамо по-малкия си брат, издърпа количката от майка си и хукна. След миг вече беше изчезнал.

– Ще ми пишете, нали? – попита веднага Албус майка си и баща си, възползвал се от краткото отсъствие на брат си.

– Ако искаш, всеки ден – увери го Джини.

– Е, не чак всеки ден – побърза да уточни Албус. – Джеймс ми каза, че повечето ученици получават писма от техните веднъж в месеца.

– Миналата година писахме на Джеймс по три пъти на седмица – рече Джини.

– И можеш да не вярваш на всичко, което брат ти казва за „Хогоуртс“ – добави Хари. – Той си пада шегаджия.

Вървяха един до друг и бутаха все по-бързо напред втората количка. Стигнаха при бариерата и Албус трепна, но сблъсък не последва. Вместо това семейството излезе на перон Девет и три четвърти,

обгърнат от плътната бяла пара, която яркочервеният експрес „Хогуортс“ бълваше. В мъглата гъмжеше от почти невидими хора, сред които Джеймс вече беше изчезнал.

– Къде са? – попита тревожно Албус, като се взираше в размитите силуети, които щъкаха по перона.

– Ще ги намерим – увери го Джини.

Но парата беше плътна и лицата на хората почти не се виждаха, сякаш откъснати от притежателите си, гласовете звучаха неестествено високо. На Хари му се стори, че чува как Пърси обяснява надълго и нашироко правилата за метлите, и се зарадва, че си е намерил оправдание да не спира, за да го поздрави...

– Ал, това май са те – каза внезапно Джини.

От мъглата изникнаха четирима души, застанали при най-последния вагон. Лицата им се проявиха чак когато новодошлите спряха пред тях.

– Здравейте! – с невероятно облекчение каза Албус.

Роуз, вече пременена с чисто нова мантия на „Хогуортс“, го озари с усмивка.

– Успя ли да паркираш? – попита Рон Хари. – Аз успях. А Хърмаяни не вярваше, че ще ми дадат мъгълска шофьорска книжка. Мислеше, че ще се наложи да направя на изпитвания закланение за заблуждение.

– Няма такова нещо – отрече Хърмаяни. – Бях напълно убедена, че ще издържиш изпита.

– Всъщност му направих закланение – пошушна Рон на Хари, докато двамата качваха на влака куфара и совата на Албус. – Забравих само да погледна в страничното огледало, но какво толкова, нали мога да използвам за тези неща свръхсетивна магия!

Като се върнаха при групата, завариха Лили и Хюго, по-малкия брат на Роуз, да спорят разпалено в кой дом ще бъдат разпределени, когато и те отидат в „Хогуортс“.

– Ако не те вземат в „Грифиндор“, ще те лишим от наследство – закъни се Рон, – но ти не се напърай.

– Рон!

Лили и Хюго се засмяха, Албус и Роуз обаче продължиха да гледат уплашено.

– Не го каза сериозно – рекоха в един глас Хърмаяни и Джини, но Рон вече беше насочил вниманието си другаде.

Срещна погледа на Хари и кимна едва доловимо към място на петдесетина метра от тях. За миг парата се беше поразредила и през

валмата ясно се откроява трима души.

– Виж кой е там.

Със закопчано чак догоре тъмно палто Драко Малфой стоеше заедно с жена си и сина си. Беше започнал да оплешивява, от което острата му брадичка още повече биеше на очи. Новият ученик приличаше на Драко точно толкова, колкото Албус – на Хари. Драко усети, че Хари, Рон, Хърмаяни и Джини го гледат, кимна бегло и се обърна.

– Значи това е малкият Скорпиус – пошушна Рон. – Роузи, постарай се да си по-добра от него на всички тестове. Слава Богу, че си наследила ума на майка си!

– Стига, Рон! – спря го Хърмаяни притеснена, но и развеселена. – Не се опитвай да ги настройваш един срещу друг още преди да са почнали училище!

– Права си, извинявай – каза Рон, но не се сдържа и добави: – Все пак, Роузи, не се сприятелявай много с него. Дядо Уизли няма да ти прости, докато е жив, ако вземеш да се омъжиш за чистокръвен.

– Ей!

Джеймс се беше появил отново: беше качил куфара, совата и количката и явно изгаряше от нетърпение да им съобщи новините.

– Теди е ей там – каза той задъхан и засочи през рамо към кълбящите се облаци пара. – Видях го току-що. И познайте какво прави! Натиска се с Виктоар!

Той погледна вторачено възрастните, явно разочарован от липсата на реакция.

– *Нашият* Теди. Теди Лупин! Натиска се с Виктоар! С братовчедка ни! А аз го попитах какво прави...

– Прекъснал си ги? – възкликна Джини. – Ужасно заприлича на Рон...

– Пък той ми отговори, че е дошъл да я изпрати! После ми каза да се разкарам. Натиска се с нея, представяте ли си?! – добави Джеймс, сякаш притеснен, че не се е изразил достатъчно ясно.

– О, ще бъде прекрасно, ако двамата се оженят! – възторжено пошушна Лили. – Тогава вече Теди наистина ще си бъде в нашето семейство.

– И сега идва на вечеря почти четири пъти в седмицата – каза Хари. – Защо не вземем да го поканим да дойде да живее при нас и да приключваме с въпроса?

– Да! – каза въодушевен Джеймс. – Нямам нищо против да бъда в една стая с Ал... а Теди ще вземе моят!

– А, не – отсеке Хари, – ще ви сложа двамата с Ал в една стая само ако реша да разруша къщата. – Той погледна очукания си стар часовник, който някога беше носил Фейбиън Прюет. – Я се качвайте, почти единнайсет е.

– И да не забравиш да предадеш нашата обич на Невил! – заръча Джини на Джеймс, докато го прегръщаше.

– Мамо! Не мога да предам много обич на един професор!

– Но ти познаваш Невил...

Джеймс завъртя очи.

– Извън училището – да, но там той е професор Лонгботъм! Не върви да вляза в час по билкология и да му кажа: така и така, предавам ви много обич...

Той заклати глава, изумен колко несхватлива е майка му, и даде воля на чувствата си, като изрита Албус.

– До скоро, Ал. И се пази от тестролите.

– Ама те не са ли невидими? Нали каза, че са невидими!

Но Джеймс само се засмя, остави майка си да го целуне, припряно прегърна баща си, после скочи във влака, който бързо се пълнеше. Видяха го как им маха и хуква по коридора да търси приятелите си.

– Не се плаши от тестролите – каза Хари на малкия си син. – Те са мили създания, изобщо не са страшни. Пък и без това сега ще стигнете до училището не с каляските, а с лодките.

Джини прегърна и целуна Албус.

– До Коледа!

– Довиждане, Ал – рече Хари, докато синът му го прегръщаше. – И не забравяй, че в петък си канен на чай у Хагрид. Не дразни Пийвс. Не се дуелирай, докато не се научиш как се прави. И не се връзвай на Джеймс.

– Ами ако съм в „Слидерин“?

Прошепнатите думи бяха предназначени единствено за ухото на баща му и Хари долови, че мигът на заминаването е принудил Албус да разкрие колко силен и искрен е страхът му.

Хари приклепна така, че лицето на момчето да е малко над неговото. От трите му деца само Албус беше наследил очите на майка му.

– Албус Сивиръс – каза тихо Хари, за да не ги чуе никой, освен Джини, а тя тактично се престори, че маха на Роуз, която вече беше във влака, – носиш имената на двама директори на „Хогуортс“. Единият от тях беше слидеринец и вероятно бе най-смелият мъж, когото някога съм познавал.

– Ама ако...

– Тогава домът „Слидерин“ ще спечели един отличен ученик, нали така? За нас, Ал, това няма значение. Но ако за теб е важно, можеш да избираш между „Грифиндор“ и „Слидерин“. Разпределителната шапка се съобразява с предпочитанията ти.

– Така ли?

– За мен го направи – отговори Хари.

Никога не беше споменавал това пред децата си и докато го изричаше, видя как по лицето на Албус се изписва изумление. Много от вратите на яркочервения влак вече се затръшваха и размазаните силуети на родителите се тълпяха за последна целувка и напътствия. Албус скочи във вагона и Джини затвори вратата след него. По най-близките прозорци се бяха струпали ученици. Много от лицата и във влака, и по перона бяха извърнати към Хари.

– Защо всички зяпат? – учуди се Албус и двамата с Роуз погледнаха назад към другите ученици.

– Не се притеснявай – обади се Рон. – Зяпат мен. Аз съм голяма знаменитост.

Албус, Роуз, Хюго и Лили се засмяха. Влакът потегли и Хари закрачи покрай вагона, без да сваля очи от мъничкото лице на сина си, вече грейнало от вълнение. Продължи да се усмихва и да маха с ръка, макар че си беше малка загуба да вижда как синът му отива толкова далече от него...

И последната следа от пара се разсея в есенния въздух. Влакът зави. Ръката на Хари все още беше вдигната високо.

– Не се притеснявай за него, всичко ще бъде наред – прошепна Джини.

Хари я погледна, после разсеяно свали ръка и докосна мълниевидния белег на челото си.

– Знаем.

Белегът не го беше болял деветнайсет години. Всичко беше наред.

КРАЙ

© 2007 Джоан Роулинг
© 2007 Емилия Масларова, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Deathly Hallows, 2007

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2008

Издание:

„Егмонт България“, София
ISBN: 978-954-27-0151-4
Редактор: Радка Бояджиева
Издателски редактор: Адриана Павлова
Коректор: Танка Симеонова

Използваният откъс от „Хоефорите“ на Есхил е от изданието на „Народна култура“ от 1967 година в превод от старогръцки език на проф. д-р Александър Ничев.

Използваният откъс от „Други плодове на самотата“ на Уилям Пен е от оригиналното издание *Harry Potter and the Deathly Hallows* в превод от английски език на Емилия Л. Масларова.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10054>]